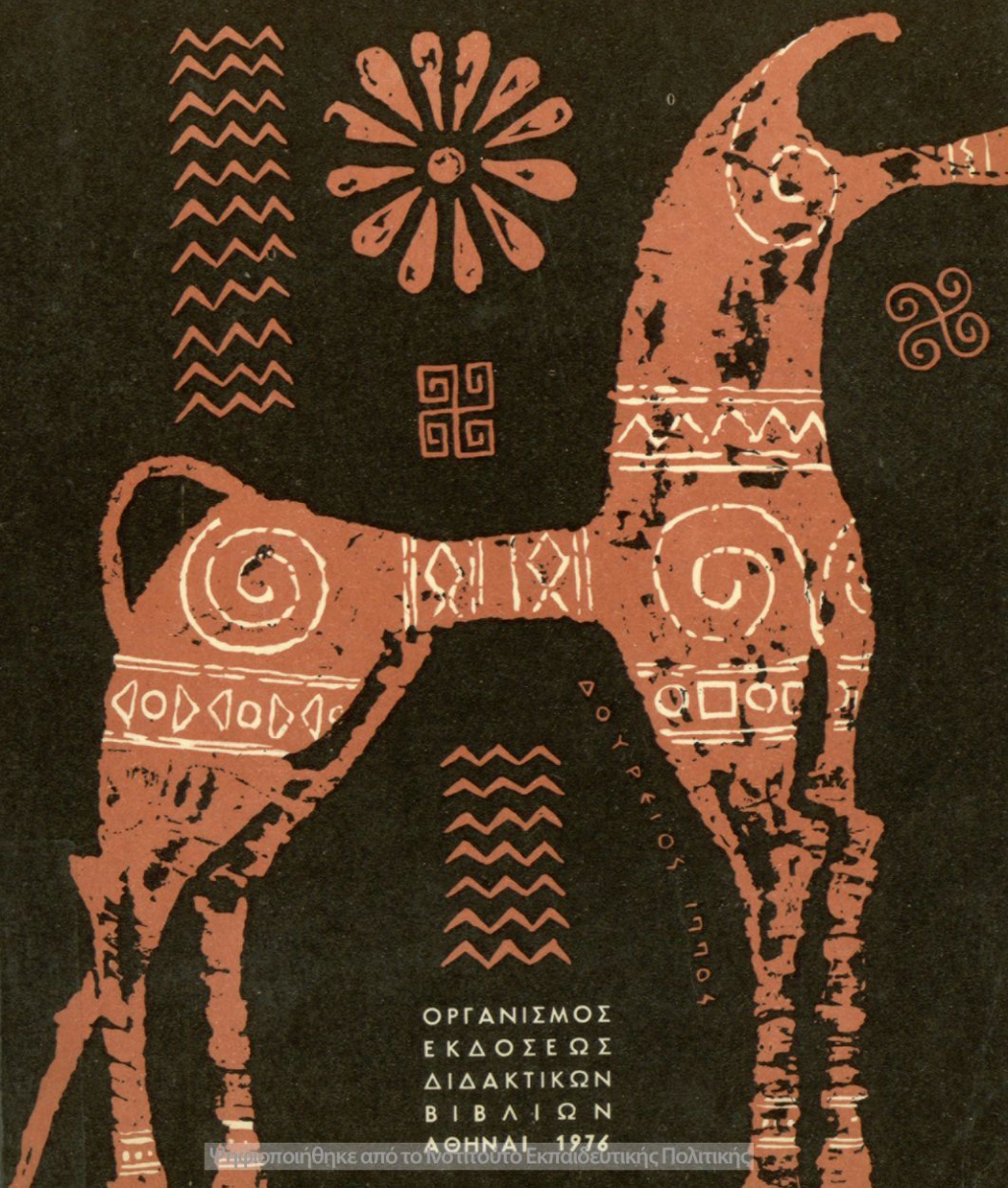

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΛΛΑ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΑ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1976

Εκδόθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

19671

ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΛΛΑ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΔΩΡΕΑΝ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ

ΔΕΡΕΑΝ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΛΥΛΑ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

1976

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΛΥΔΑ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΑΔΙΚΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

1976

Α

Ψάλλε, θεά, τὸν τρομερὸν θυμὸν τοῦ Ἀχιλλέως,
 πῶς ἔγινε στοὺς Ἀχαιοὺς ἀρχὴ πολλῶν δακρύων·
 ποὺ ἀνδράγαθες ροβόλησε πολλὰς ψυχὰς στὸν Ἄδην
 ἡρώων, κι ἔδωκεν αὐτοὺς ἀρπάγματα τῶν σκύλων
 καὶ τῶν ὀρνέων — καὶ ἡ βουλὴ γενόνταν τοῦ Κρονίδη, 5
 ἀπ' ὅτ' ἐφιλόνικησαν κι ἐχωρισθῆκαν πρῶτα
 ὁ Ἀτρεΐδης, ἄρχος τῶν ἀνδρῶν, καὶ ὁ θεῖος Ἀχιλλέας.
 Καὶ ἀπ' τοὺς θεοὺς ποιὸς ἄναψε τὴν ἔχθραν μεταξὺ τους ;
 Ὁ Ἀπόλλων, ὅπου ὀργίσθηκε τοῦ Ἀτρεΐδη βασιλέως
 κι ἔφερε λῶβαν στὸν στρατὸν ποὺ ἐθέριζε τὰ πλήθη, 10
 ὅτι τοῦ ἐκαταφρόνησε τὸν Χρῦσιν ἱερέα.
 Στῶν Ἀχαιῶν τὰ γρήγορα καράβια τοῦτος ἤλθε,
 μὲ λύτρα πλουσιοπάροχα τὴν κόρη του νὰ λύσῃ·
 στὸ χρυσοὶ σκῆπτρο τυλιχτὸ τοῦ Φοίβου τὸ στεφάνι
 ἐκράτει, καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς παρακαλοῦσεν ὅλους : 15
 « ὦ γενναιόκαρδοι Ἀχαιοί, ὦ βασιλεῖς Ἀτρεΐδες,
 τοῦ Ὀλύμπου ἅς κάμουν οἱ θεοί, τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου
 ἀφοῦ πορθήσεται, εὐτυχεῖς νὰ πᾶτε στὴν πατρίδα·
 ἀλλ' ἀποδώσετε σ' ἐμὲ τὴν ποθητὴν μου κόρην,
 δεχθῆτε αὐτὰ τὰ λύτρα της, ἂν τὸν υἱὸν τοῦ Δία 20
 τὸν μακροβόλον τοῦ ξυτὴν Ἀπόλλωνα εὐλαβῆσθε».
 Ὅλοι ἀλαλάξαν οἱ Ἀχαιοί, κι εἶπαν τὸν ἱερέα
 νὰ σεβασθοῦν καὶ τὰ λαμπρὰ λύτρα δεκτὰ νὰ γίνουν·
 μόνος ὁ Ἀγαμέμνωνας δὲν τό 'στεργεν ὁ Ἀτρεΐδης,
 ἀλλὰ κακὰ τὸν ἐδιωχνε καὶ βαρὺν λόγον εἶπε : 25
 « Μὴ σ' ἀπαντήσω, γέροντα, σιμὰ στὰ κοῖλα πλοῖα
 ἢ τώρα ἐδῶ ν' ἀργοπορῆς ἢ πάλιν νὰ γυρίσης
 καὶ μὴ θαρρεύης στοῦ θεοῦ τὸ σκῆπτρο καὶ τὸ στέμμα.
 Αὐτὴν δὲν θ' ἀπολύσω ἐγώ· τὸ γῆρας θὰ τὴν ἔβρην
 στὸ Ἄργος μὲς στὸ σπίτι μου μακράν ἀπ' τὴν πατρίδα 30

νά ὑφαίνη αὐτοῦ καὶ σύντροφον τῆς κλίνης νά τὴν ἔχω.
 Μὴ μ' ἐρεθίζης, σύρ' εὐθύς ἂν θέλης νά μὴν πάθης».
 Τὸν λόγον του ἐφοβήθηκε καὶ ὑπάκουσεν ὁ γέρος·
 τὴν ἄκραν πῆρε σιωπηλὸς τῆς ἡχερῆς θαλάσσης
 καὶ ὅταν εὗρέθη ἀνάμερα, τὸν γόνον τῆς ὠραίας 35
 Λητοῦς μέγαν Ἀπόλλωνα, θερμὰ παρακαλοῦσε:
 «Ἀκουσέ με, ἀργυρότοξε, τῆς Χρύσης καὶ τῆς θείας
 Κίλλας προστάτη, κύριε στὴν Τένεδο, Σμινθέα,
 ἐὰν σοῦ ἔκτισα ναὸν νά χαίρεται ἡ καρδιά σου,
 ἐὰν ποτὲ σοῦ ἔκαψα μεριά καλοθερμεμένα 40
 ταύρων κι ἐρίφων, τοῦτον μου τὸν πόθον τελειώσέ μου·
 τὰ βέλη σου στοὺς Δαναοὺς τὰ δάκρυά μου ἄς πλερώσουν».
 Εὐχῆθη καὶ ὡς τὸν ἄκουσεν ὁ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων,
 κατέβη ἀπὸ τὲς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου θυμωμένος,
 μὲ τόξον καὶ μ' ὀλόκληστην φαρέτραν εἰς τοὺς ὤμους. 45
 Ἐβρόντησαν ἐπάνω του τὰ βέλη ὡς ἐκινήθη
 ὁ χολωμένος καὶ ὥμοιαζε τὴν νύκτα, ὡς προχωροῦσε.
 Τῶν πλοίων κάθισε ἄντικρυ καὶ ἀπόλυσε τὸ βέλος
 καὶ ἀχὸς ἐβγήκε τρομερὸς ἀπ' τ' ἀσημένιο τόξο·
 καὶ ἀφοῦ τοὺς σκύλους ἐπληξέ· καὶ τὰ μουλάρια πρῶτα, 50
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔριχνε τὰ πικροφόρ' ἀκόντια
 ἀδιάκοπα· καὶ τῶν νεκρῶν παντοῦ πυρὲς ἐκαῖαν.
 Τὰ θεῖα βέλη στὸν στρατὸν πετοῦσαν ἐννιά μέρες,
 καὶ τὴν δεκάτην τὸν λαὸν συγκάλεσε ὁ Πηλεΐδης,
 ὡς ἡ θεὰ τὸν δίδαξεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα, 55
 ποὺ ἐθλίβονταν τοὺς Δαναοὺς νά βλέπη πὼς πεθαῖναν.
 Καὶ ἀφοῦ συνάχθηκε ὁ λαὸς εἰς ἓνα μέρος ὅλος,
 ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς σηκώθη καὶ τοὺς εἶπε:
 «Ἄτρεϊδη, νά γυρίσουμε, θαρρῶ, θ' ἀναγκασθοῦμε
 στὰ γονικά μας ἄπρακτοι, ἂν δὲν πεθάνουμ' ὅλοι, 60
 ἀφοῦ μᾶς φθέρνει λοιμικὴ καὶ πόλεμος ἀντάμα.
 Λοιπὸν ἄς ἐρωτήσωμεν ἢ μάντιν ἢ ἱερέα
 ἢ ὄνειροκρίτην—ἐρχεται καὶ τ' ὄνειρο ἀπ' τὸν Δία—
 νά εἰπῇ γιατί ἐχόλωσε τόσο σ' ἐμᾶς ὁ Φοῖβος·
 μὴ κάποιο τάμα τοῦ ἔλειψε, μὴ τοῦ 'λεῖψ' ἐκατόμβη· 65
 ἴσως, ἂν τοῦ καοῦν ἀρνιὰ καὶ ἐρίφια διαλεμένα,

θελήσῃ τὸ θανατικὸ νὰ διώξῃ ἀπὸ κοντά μας». Ἄυτὰ εἶπε κι ἐκάθισε· καὶ τότε ὁ Θεστορίδης
 ὁ Κάλχας ἐσηκώθηκεν, ὀρνεοσκόπος πρῶτος
 ποὺ ἐγνώριζ' ὅλα μέλλοντα, παρόντα, περασμένα 70
 καὶ ὁδήγησε στὴν Ἴλιον τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα μαντικὸ ποῦ τοῦ 'χε δώσει ὁ Φοῖβος.
 Σ' αὐτοὺς καλοπροαίρετα τότε ὁμιλοῦσ' ἐκεῖνος:
 «Μὲ προσκαλεῖς, δίφιλε Πηλεΐδη, νὰ ἐξηγήσω,
 πῶς ἐγεννήθηκε ὁ θυμὸς τοῦ μακροβόλου Φοίβου· 75
 θέλει τὸ εἰπῶ· μόνον ἐσὺ στοχάσου καὶ ὁμοσέ μου
 νὰ μὲ βοηθήσῃς πρόθυμα μὲ λόγον καὶ μὲ χέρι,
 ὅτι θ' ἀνάψω τὴν χολὴν ἀνδρὸς ποῦ τῶν Ἀργείων
 δεσπάζει καὶ ὅλ' οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ εἶναι ὑποταγμένοι·
 ὅταν θυμώσῃ στὸν μικρόν, νικᾷ ὁ βασιλέας· 80
 ὅτι ἂν χωνεύσῃ τὴν χολὴν σ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
 ὅμως τὸ πάθος ἄσπονδο σταῖ στήθη μέσα τρέφει
 νὰ ξεθυμάνῃ στὸ ἐξῆς· καὶ σκέψου ἂν θὰ μὲ σώσῃς».
 Καὶ ὁ γοργοπόδης πρὸς αὐτὸν Πηλεΐδης ἀποκρίθη:
 «Ἄφοβα λέγε τὸν χρησμὸν ὅποιον ἤξεύρει ὁ νοῦς σου· 85
 ὅτι, μὰ τὸν Ἀπόλλωνα, ποῦ τὲς εὐχὲς ἀκούει,
 Κάλχχα, καὶ σὺ τῶν Δαναῶν προσφέρεις τοὺς χρησμούς του,
 ὅσο ἐγὼ ζῶ κι ἐδῶ στὴν γῆν βλέπω τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
 βαρὺ κανεῖς ἐπάνω σου τὸ χέρι δὲν θὰ βάλῃ
 τῶν Δαναῶν ὅλων κανεῖς, καὶ μήτε ὁ Ἀγαμέμνων 90
 ποῦ σήμερα τῶν Ἀχαιῶν καυχᾶται ὅτ' εἶναι ὁ πρῶτος».
 Καὶ ὁ μάντις ὁ ἀκατάκριτος ἐπῆρε θάρρος κι εἶπε:
 «Τάμα ποσῶς δὲν τοῦ 'λειψε, μήτ' ἐκατόμβη, ἀλλ' εἶναι
 ὁ ἱερέας ἀφορμή, ποῦ ἀψήγησ' ὁ Ἀτρεΐδης·
 τὴν κόρη δὲν ἀπόλυσε, τὰ λύτρα δὲν ἐδέχθη, 95
 ἰδοὺ γιατί μᾶς ἔθλιψε καὶ θὰ μᾶς θλίψῃ ὁ Φοῖβος.
 Οὐδ' ἀπ' τοὺς Δαναοὺς ποτέ τὴν λοιμικὴ θὰ διώξῃ
 πρὶν δοθῇ ὀπίσω τοῦ πατρὸς ἡ λαμπρομάτα κόρη
 ἄλυτρη, ἀνεξαγόραστη καὶ ἀγίαν ἐκατόμβην
 στὴν Χρύσῃν ἀποστείλωμεν· τότε ἴσως ἔλεως γίνῃ». 100
 Ἀυτὰ εἶπε κι ἐκάθισε· σηκώθη εὐθύς ὁ ἥρων
 πολλῶν κυρίαρχος λαῶν, ὁ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων

φαρμακωμένος· καὶ ἡ χολὴ τὰ μαῦρα σωθικά του
 πλημμυρίζ' ὅλα, καὶ ἄστραφταν τὰ μάτια του ὥσάν φλόγες.
 Μὲ βλέμμα κακοσήμεντο στὸν Κάλχαντα εἶπε πρῶτα: 105
 «Μάντι κακῶν, ὅχι, ποτὲ πρόσχαρό τι δὲν μοῦ 'πες,
 καὶ ὁ νοῦς σου πάντοτε ἀγαπᾷ κακὰ νὰ προμαντεύῃ·
 λόγον δὲν εἶπες σὺ ποτὲ καλὸν οὔτ' ἔχεις πράξει.
 Καὶ τώρα ἐδῶ στοὺς Δαναοὺς χρησιμολογεῖς καὶ λέγεις,
 ὁπῶς γιὰ τοῦτο συμφορὲς τοὺς δίδει ὁ μακροβόλος, 110
 ὅτι τὴν πλοῦσια ξαγορὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Χρύση
 δὲν δέχθηκα· ναί, θέλω ἐγὼ καλύτερα τὴν κόρη
 σπίτι μου, ἀφοῦ τὴν προτιμῶ τῆς νυμφευτῆς μου ἀκόμα
 τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ ποσῶς κατώτερη δὲν εἶναι
 στὴν κλάση, στὸ ἀνάστημα, στὴ γνώμη καὶ στὰ ἔργα. 115
 Καὶ ὅμως ἂν συμφέρῃ αὐτό, θεὲ νὰ τὴν ἀποδώσω·
 τὸ καλὸ θέλω τοῦ λαοῦ, ποτὲ τὸν ὀλεθρό του·
 ἀλλὰ δῶρο ἐτοιμάσετε σ' ἐμένα εὐθύς, τί μόνος
 ἐγὼ δὲν πρέπει ἀδώρητος νὰ μείνω τῶν Ἀργείων
 καὶ ὅλοι τὸ βλέπετε ὅτι ἄλλοῦ τὸ δῶρο μου πηγαίνει». 120
 Τοῦ ἀντεῖπεν ὁ φτερόποδος Ἰσόθεος Πηλείδης:
 «Ἐνδοξε Ἀτρεΐδῃ, περισσὰ φιλόπλουτε, τί λέγεις;
 Οἱ μεγαλόψυχοι Ἀχαιοὶ πῶς θὰ σοῦ δώσουν δῶρον;
 Μὴ κάπου λάφυρα κοινὰ γνωρίζομε ἀφημένα;
 "Ὅσ' ἀπ' τὰς χώρες πῆραμε ἐμοιρασθῆκαν ὅλα 125
 καὶ νὰ τὰ ξανακάμωμε σωρὸ δὲν εἶναι πρέπον·
 ἀλλὰ σὺ τώρα στὸν θεὸν ἀπόλυσε τὴν κόρη,
 καὶ τετραπλὰ θ' ἀνταμειφθῆς, ἂν ποτὲ δώσῃ ὁ Δίας
 οἱ Ἀχαιοὶ νὰ πάρωμε τὴν πυργωμένην Τροίαν».
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων: 130
 «Ἄν καὶ γενναῖος, μὴ ζητῆς μὲ ἀπάτην νὰ μὲ πάρῃς,
 θεῖτε Πηλείδῃ, κι εὐκόλα δὲν θὰ μὲ καταπείσῃς,
 νὰ ἔχῃς σὺ τὸ δῶρο σου καὶ ἐγὼ νὰ τὸ στεροῦμαι·
 θέλεις καὶ μὲ παρακινεῖς τὴν κόρη ν' ἀποδώσω·
 ἀλλ' ἂν δῶρον ἰσότημο τῆς ἀρεσιᾶς μου λάβω 135
 ἀπ' τοὺς γενναίους Ἀχαιοὺς, ἀρχεῖ, καὶ ἂν δὲν μοῦ δώσουν,
 θὰ ἔλθω μὲ τὸ χέρι μου νὰ πάρω ἢ τὸ δικό σου
 τὸ δῶρον ἢ τοῦ Αἴαντος ἢ κεῖνο τοῦ Ὀδυσσεώς·

κι εἰς ὅποιον ἔλθω, τὴν χολήν, θαρρῶ, θὰ τοῦ κινήσω·
 ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ μετέπειτα μαζί θὰ τὰ σκεφοῦμε. 140
 Τώρα στὴν θείαν θάλασσαν μαῦρο ἄς συρθῇ καράβι
 μὲ κουπηλάτες διαλεκτούς, καὶ ἄς θέσωμ' ἐκατόμβην
 μέσα καὶ ἄς ἀνεβάσωμε τὴν κόρην Χρυσήϊδα,
 καὶ ἀρχηγός του νὰ εἶν' ἐκεῖ τῶν βουληφόρων ἕνας
 ὁ Αἶας, ὁ Ἰδομενεὺς ἢ ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς, 145
 ἢ σὺ Πηλεΐδῃ, τῶν ἀνδρῶν ὦ τρομερὲ καὶ μόνε,
 μὲ τὲς εὐχὲς σου τὸν θεὸν νὰ μᾶς ἐξιλεώσης».
 Ἄγρια τὸν ἐκοίταξε καὶ ἀπάντησε ὁ Πηλεΐδης:
 «Ὡμιμένα πανουργότατε, μ' ἀναΐδειαν ἐνδυμένε,
 καὶ ποιός ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς θὰ δράμῃ, ἂν τὸν ζητήσης, 150
 εἴτε εἰς ταξίδι πρόθυμος, εἴτε εἰς πολέμου ἀγώνα ;
 Ἐγὼ δὲν ἤλθα ἐξ ἀφορμῆς τῶν λογχοφόρων Τρώων
 νὰ πολεμήσ', ὅτι ποσῶς ἐκεῖνοι δὲν μοῦ πταίου·
 τὰ βόδια μῆτε τ' ἄλογα δὲν βγῆκαν νὰ μοῦ πάρουν
 μῆτε στὴν μεγάλοσβολην, τὴν ἀνδροθρέπτραν Φθίαν 155
 ποτὲ μοῦ ἐβλάψαν τοὺς καρπούς, ὅτ' εἶναι ἀνάμεσόν μας
 ὄρη κατὰσκια πολλὰ καὶ πέλαγ' ἀγριωμένα·
 ἀλλὰ γιὰ τὸν Μενέλαο καί, ἀναΐσχυντε, γιὰ σένα
 ἤλθομεν ὅλοι ἐκδίκησιν νὰ πάρωμε τῶν Τρώων,
 καὶ σύ, ὦ σκυλοπρόσωπε, λησμονημένα τὰ ῥχει. 160
 Καὶ τῶρ' αὐτὸ τὸ δῶρο μου νὰ πάρης φοβερίζεις
 πού 'ναι ἀμοιβὴ τῶν κόπων μου κι οἱ Ἀχαιοὶ μοῦ ἐδῶσαν·
 κι ἴσια μὲ σέ δὲν ἔχω ἐγὼ δῶρο καλὸ ποτέ μου,
 ὅταν καλὰ τειχόκαστρα πατοῦμε τῆς Τρωάδος·
 ἀλλὰ τὸ βάρος τοῦ σφοδροῦ πολέμου πρῶτος ἔχω 165
 ἐγὼ καὶ ἂν τύχῃ μοιρασμός, τρανὸ σὺ παίρνεις δῶρο,
 κι ἐγὼ μὲ δῶρο μικροστὸ καὶ ἀγαπητὸ γυρίζω
 στὲς πρύμνες ἀπὸ τὸν σκληρὸν ἀγὼνα τοῦ πολέμου·
 στὴν Φθίαν τῶρ' ἀναχωρῶ· καλύτερα νὰ γύρω
 στὸν τόπον μου μὲ τὰ κυρτὰ καράβια, καὶ δὲν θέλω 170
 ἐδῶ νὰ μείνω ἀτίμητος τὰ πλούτη νὰ σοῦ αὐξήσω».
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων:
 «Φύγε, ἂν τὸ θέλῃς, φύγ' εὐθύς· καὶ χάριν μου νὰ μένης,
 ἐγὼ δὲν σέ παρακαλῶ· κοντὰ μου ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι

νά με δοξάσουν, κι ἔξοχα ὁ πάνσοφος Κρονίδης·
 καὶ ἅπ' τοὺς διοθρέπτους βασιλεῖς σὺ εἶσαι ὁ μισητός μου·
 ὅτι τὴν ἔριδα διψᾷς, τὲς μάχες, τοὺς πολέμους·
 καὶ ἂν εἶσαι τόσο δυνατός, εἶναι θεοῦ τὸ δῶρον·
 σπίτι σου μὲ τὰ πλοῖα σου καὶ τοὺς συντρόφους σου ἄμε,
 τῶν Μυρμιδόνων δέσποζε· κι ἐγὼ δὲ σὲ λογιᾶζω
 καὶ στὴν χολὴν σου ἀδιαφορῶ· κι ἰδοὺ τί σοῦ κηρύττω:
 Καθὼς ἐμένα μοῦ ἀφαιρεῖ τὴν Χρυσήϊδα ὁ Φοῖβος—
 κι ἐκείνην μὲ συντρόφους μου καὶ μὲ δικά μου πλοῖα
 θὰ στείλω — καὶ τὸ δῶρον σου τὴν κόρην τοῦ Βρισεώς,
 εἰς τὴν σκηνὴν σου θὰ ἴλθω, ἐγὼ νὰ πάρω, γιὰ νὰ μάθης,
 πόσο σοῦ εἶμαι ἀνώτερος ἐγὼ καὶ νὰ τρομάζῃ
 καὶ ἄλλος μ' ἐμὲ νὰ συγκριθῇ καὶ ὅμοιος νὰ γίνῃ ἐμπρός μου».

Τὰ λόγια τοῦτα ἐπλήγωσαν τὰ σπλάχνα τοῦ Ἀχιλλέως
 κι ἔστρεψε δύο στοχασμούς μες στὰ δασιά του στῆθη·
 ἢ θὲ νὰ σύρῃ ἅπ' τὸ πλευρὸ τὸ ἀκονισμένο ξίφος
 καὶ ἀφοῦ σκορπίσῃ ὅλους ἐκεῖ, νὰ σφάξῃ τὸν Ἀτρεΐδην,
 ἢ νὰ σιγάσῃ τὴν ὀργὴν κρατώντας τὴν ψυχὴν του·
 κι αὐτὰ ὡς διαλογίζονταν στὸν νοῦν καὶ ἀπὸ τὴν θήκην
 τὸ μέγα ξίφος ἔσερνε, κατέβηκε οὐρανόθεν
 ἢ Ἀθηνᾶ, τὴν ἔστειλεν ἢ Ἥρα ἢ λευκοχέρα,
 ὅπου ἀγαποῦσε ὀλόψυχα παρόμοια καὶ τοὺς δύο·
 τοῦ ἐστήθη ὀπίσω κι ἐπίασε τὰ ὀλόξανθα μαλλιά του,
 σ' ἐκεῖνον μόνον φανερὴ καὶ ἀθώρητη στοὺς ἄλλους.
 Ξιπάσθη αὐτός, ἐστράφηκε κι ἐγνώρισεν ἀμέσως
 τὴν Ἀθηνᾶ πού φοβερὴν στὰ μάτια λάμπιν εἶχε·
 καὶ ὁμίλησε πρὸς τὴν θεὰν μὲ λόγια φτερωμένα:
 «Τ' ἦλθες καὶ σύ, ὦ τοῦ Διὸς τοῦ αἰγιδοφόρου κόρη;
 Τοῦ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονος νὰ ἰδῇς τὴν ἀδικίαν;
 Ἀλλὰ σοῦ λέγω καθαρὰ καὶ πίστευσε· μὲ τοῦτες
 τὲς ἑπάρσες του γρήγορα θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του».

Καὶ ἡ γλαυκόφθαλμη θεὰ σ' ἐκεῖνον ἀπεκρίθη:
 «Κατέβηκ' ἅπ' τὸν οὐρανὸν νὰ παύσω τὴν ὀργὴν σου,
 ἐὰν μ' ἀκούσης· μ' ἔστειλεν ἢ Ἥρα ἢ λευκοχέρα,
 πού ὀλόψυχα σᾶς ἀγαπᾷ παρόμοια καὶ τοὺς δύο·
 ἔλα τὴν μάχην ἄφησε, τὸ ξίφος σου μὴ σύρης,

μόνον μὲ λόγια τ' ὄνειδος ποῦ αὐτὸς θὰ πάθῃ εἰπέ του.
 "Οτι νὰ γίνη θέλ' ἰδῆς αὐτὸ ποῦ σοῦ προλέγω·
 τρίδιπλα δῶρ' ἀτίμητα θὰ λάβῃς μιὰν ἡμέρα
 γι' αὐτὴν τὴν ὕβριν· τώρα σὺ κρατήσου καὶ ἄκουσέ μας».
 Καὶ ὁ φτεροπόδης πρὸς αὐτὴν Πηλεΐδης ἀποκρίθη: 215
 «Πρέπει, ὦ θεά, τῶν δύο σὰς νὰ σεβασθῶ τὸ λόγον,
 ἂν κι εἴν' ἡ ὀργή μου φοβερή· καὶ ὅμως αὐτὸ συμφέρει,
 ὅπου ὑπακούει στοὺς θεοὺς κι αὐτοὶ τὸν εἰσακούουν».
 Εἶπε καὶ ἀπὸ τὴν ἀργυρὴν λαβὴν μὲ τὸ βαρὺ του
 χέρι στὴν θήκην ἄμπωσε πάλι τὸ μέγα ξίφος 220
 πειθόμενος στὴν Ἀθηᾶ· κι ἐκείνη πάλι ἀνέβη
 στὸν Ὀλυμπον μὲς στοὺς θεοὺς, στὰ δώματα τοῦ Δία.
 Μὲ βαρεῖς λόγους ἔπειτα καὶ πάλιν ὁ Πηλεΐδης
 πρὸς τὸν Ἀτρεΐδῃ ἐστράφηκεν, οὐδ' ἔπαυε ἡ χολή του:
 «Ἔω μέθυσε, σκυλόματε, καὶ μὲ καρδιὰν ἐλάφου! 225
 μήτε ποτὲ μὲ τὸν λαὸν ν' ἀρματωθῇς γιὰ μάχην,
 μήτε εἰς καρτέρι νὰ ὀδηγῇς τοὺς πρώτους πολεμάρχους
 ἐτόλμησες· σοῦ φαίνονται τρόμος θανάτου ἐκεῖνα·
 καλύτερα στὸ στράτευμα τῶν Ἀχαιῶν σ' ἀρέσει
 ὅποιος σ' ἐσένα ἀντιλογᾶ, νὰ τοῦ ἀφαιρῇς τὰ δῶρα· 230
 τῶνόντι ἀχρεῖους κυβερνᾷς, λαοφάγε βασιλέα!
 ἄλλιῶς αὐτὸ τὸ ἀδίκημα θὰ ἦταν τὸ ὕστερό σου·
 ἀλλ' ἔναν λόγον θὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ ὁμόνω μέγαν ὅρκον·
 ναί, μὰ τὸ σκῆπτρο τοῦτ' ὅπου κλαδὶ δὲν βγάζ' ἢ φύλλα,
 καθὼς ἀφῆκε τὸν κορμὸν στὰ ὄρη ἐκεῖ ποῦ ἐκόπη, 235
 καὶ δὲν θ' ἀναχλωράνῃ, ἀφοῦ τὰ φύλλα καὶ τὸ φλούδι
 γύρω τοῦ ἐλέπισε ὁ χαλκός, καὶ τὸ φοροῦν στὸ χέρι
 οἱ δικαιοκρίτες Ἀχαιοὶ τοὺς νόμους νὰ φυλάγουν,
 ὅπως τοὺς ἔδωκεν ὁ Ζεὺς, καὶ θὰ ναι μέγας ὅρκος·
 θ' ἀποζητήσουν οἱ Ἀχαιοὶ μιὰ μέρα τὸν Πηλεΐδῃ 240
 ὅλοι καὶ σὺ περίλυπος τὴν δύναμιν δὲν θὰ ἔχῃς
 νὰ τοὺς βοηθῇς, ὅταν πολλοὺς θὰ στρώσῃ χάμω ἡ λόγχη,
 τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἐκτορος καὶ σὲ θὰ τρώγῃ ὁ πόνος,
 ποῦ ἀψήφησες τῶν Ἀχαιῶν τὸν πρῶτον πολεμάρχον».
 Εἶπε καὶ χάμω ἐπέταξε τὸ χρυσοκαρφωμένο 245
 σκῆπτρο καὶ πάλι ἐκάθισε· καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος

τοῦ Ἀτρείδῃ ἔβραζε ἡ χολή· τότε ἔσηκώθη ὁ Νέστωρ,
 ὁ γλυκολόγος, λιγυρὸς ὁμιλητῆς τῆς Πύλου
 ποῦ ὥσάν τὸ μέλι ἡ λαλιὰ τοῦ ἐκύλ' ἀπὸ τὰ χεῖλη·
 250
 δυὸ γενεὲς εἶχαν σβησθῇ τῶν πρόσκαιρων ἀνθρώπων,
 στήν Πύλον, συνομήλικοι καὶ συνανάστροφοί του,
 τώρα εἰς τὴν τρίτην γενεὰν βασίλευεν ὁ γέρος·
 αὐτὸς τότε καλόγνωμα σ' ἐκείνους ὁμιλοῦσε:
 «ὦμιμέ! στήν γῆν τῶν Ἀχαιῶν μεγάλη θλίψις ἦλθε!
 πόσῃν θὰ εἶχε ὁ Πρίαμος χαρὰ καὶ τὰ παιδιὰ του
 255
 καὶ πόσον ὄλος ὁ λαὸς θὰ εὐφραίνονταν τῆς Τροίας,
 ποῦ μάχεσθε ἂν ἐμάθαιναν οἱ δύο σεῖς ποῦ εἴσθε
 οἱ κορυφές τῶν Δαναῶν στήν γνώση καὶ στὰ ὅπλα.
 Καὶ ἀκούσετέ με, ὅτ' εἴσθε σεῖς κι οἱ δυὸ νεώτεροί μου,
 260
 ὅτι μὲ ἄνδρες ἔσμιξα πολὺ καλύτερούς σας,
 σ' ἄλλους καιροὺς καὶ αὐτοὶ ποσῶς δὲν μ' ἐκαταφρονοῦσαν.
 Ἄνδρες δὲν εἶδα ἢ θὰ ἰδῶ ποτέ μου ὥσάν ἐκείνους,
 Πειρίθοον καὶ Δρύαντα, καλὸν λαῶν ποιμένα,
 Καινέα καὶ Ἐξάδιον, Πολύφημον τὸν θεῖον
 265
 καὶ ἀκόμα τὸν ἰσόθεον Θησέα τὸν Αἰγείδην,
 ὥσάν αὐτοὺς ἀνίκητοι θνητοὶ δὲν γεννηθῆκαν,
 σφόδρ' ἀνδρειωμένοι ἐμάχονταν μὲ σφόδρ' ἀνδρειωμένους,
 μ' ἄγρια θεριὰ βουνίσια, καί, ὦ θαῦμα, τ' ἀφανίσαν·
 καὶ ἐγὼ μὲ κείνους ἔσμιγα φερμένος ἀπ' τὴν Πύλον
 270
 μέσ' ἀπὸ μέρη μακρινά, καὶ αὐτοὶ μὲ προσκαλέσαν
 κι ἔκαμνα ἐγὼ τὸ μέρος μου στὲς μάχες, πλὴν κανένας
 ἀπ' ὅσους τώρα τρέφ' ἡ γῆ μ' αὐτοὺς δὲν θὰ μετριῶνταν·
 καὶ ὅμως ἐκεῖνοι πρόθυμοι στὲς συμβουλές μου ἐκλίναν·
 ἀλλὰ καὶ σεῖς ἀκοῦτε με γιὰ τὸ καλύτερό σας·
 275
 μήτε σύ, μεγαλόψυχε, τὴν κόρην τοῦ ἀφαιρέσης
 ποῦ τοῦ ἔδωρῃσαν οἱ Ἀχαιοί, καὶ μήτε σύ, Πηλεΐδη,
 θελήσης ν' ἀντιμάχῃσαι στὸν μέγαν βασιλέα,
 διότι κάτω ἀνώτερα τιμᾶται ὁ σκηπτροφόρος
 ἐκεῖνος ὁποῦ εὐδόκησε νὰ τὸν δοξάσῃ ὁ Δίας·
 280
 δυνατὸς εἶσαι καὶ θεὰ σ' ἐγέννησε μητέρα,
 ἀλλ' εἶναι αὐτὸς ἀνώτερος γιὰ τοὺς πολλοὺς ποῦ ὀρίζει·
 καὶ σὺ νὰ σβήσης τὸν θυμόν, Ἀτρείδη, σ' ἐξορκίζω·

μὴ τοῦ Πηλεΐδῃ ὀργίζεσαι, πού ἀσάλευτ' εἶναι σ' ὅλους
τοὺς Ἀχαιοὺς προφυλακὴ τοῦ φθαρτικοῦ πολέμου».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων:

285

«Ὅλα τὰ εἶπες, γέροντα, καλὰ καὶ μετρημένα·
ἀλλ' αὐτὸς θέλει ἀνώτερος νὰ εἶναι καὶ ὅλων πρῶτος
νὰ ᾗ ὅλους ἀποκάτω του, νὰ βασιλεύῃ σ' ὅλους,
ὅλους νὰ ὀρίζῃ· αὐτὸ κανεῖς δὲν θὰ δεχθῇ, πιστεύω·
κι ἐὰν οἱ ἀθάνατοι θεοὶ πολεμιστὴν τὸν κάμαν

290

μὲ τοῦτο καὶ τὸν ἔβαλαν ὀνειδισμοὺς νὰ λέγῃ ;

Ἐκεῖ τὸν λόγον τοῦ ᾧσεν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης:

«Ἀληθινὰ δειλοψυχὸν θὰ μ' ἔλεγαν καὶ ἀχρεῖον,
ἂν σ' ὅ,τ' εἰπῆς θὰ ἔστεργα τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνω·
αὐτὰ στοὺς ἄλλους πρόσταζε, καὶ διαταγὰς ἐμένα

295

μὴ δίδης, ὅτι στὸ ἐξῆς ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀκούσω·

κι ἐν' ἄλλο ἀκόμα θὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ ἄς τὸ φυλάξῃ ὁ νοῦς σου·

μὲ σέ ἢ μ' ἄλλους πόλεμον νὰ στήσω γιὰ τὴν κόρην

δὲν θέλω, σεῖς τὴν δώσατε, σεῖς μοῦ τὴν ἀφαιρεῖτε·

ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλα ὅσα ᾗ ἐγὼ σιμὰ στὸ μαῦρο πλοῖον

300

τίποτε δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ πάρῃς ἄβουλά μου

Καὶ ἂν ἀγαπᾷς, δοκίμασε, γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ τοῦτοι·

εὐθὺς τὸ μαῦρο αἶμα σου στὴν λόγχην μου θὰ τρέξῃ».

Καὶ ἀφοῦ ἐλογομάχησαν, ἐκεῖνοι ἐσηκωθῆκαν

καὶ διάλυσαν τὴν σύνοδον στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.

305

Στὲς πρύμνες του καὶ στὲς σκηνὲς ἐγύρισ' ὁ Πηλεΐδης

καὶ οἱ σύντροφοί του ὀπίσω του μὲ τὸν Μενoitιάδῃ·

κι ἔριξ' ὁ Ἀτρεΐδης γρήγορο στὴν θάλασσαν καράβι

μὲ κουπηλάτες εἴκοσι κι ἐπάνω ἐκατόμβην

πρὸς τὸν θεὸν καὶ ἀνέβασε τὴν κόρην Χρυσήϊδα·

310

καὶ ἀρχηγὸς ὁ συνετὸς ἀνέβηκε Ὀδυσσεύς.

Κι ἐνῶ στὰ πλάτῃ ἀρμένιζαν ἐκεῖνοι τῆς θαλάσσης,

ὁ Ἀτρεΐδης νὰ καθαρισθοῦν παράγγειλε τὰ πλήθη·

κι ἐκεῖνοι ἐκαθαρίζονταν καὶ τ' ἀποπλύματ' ὅλα

ἔριχναν μὲς στὴν θάλασσαν, καὶ τέλειες ἐκατόμβες

315

ταῦρων κι ἐρίφων ἔκαιαν ἀκρόγιαλα τοῦ Φοίβου·

καὶ ἀνέβαιν' ὥς τὸν οὐρανὸν καπνὸς εὐωδιασμένος.

Τοῦτα ἐνεργοῦσαν στὸν στρατὸν, καὶ ἀσάλευτος ὁ Ἀτρεΐδης

σ' ὅ,τι ἐφοβέρισε ἀπ' ἀρχῆς νά κάμῃ τοῦ Ἀχιλλέως
 εἶπε πρὸς τὸν Ταλθύβιον καὶ πρὸς τὸν Εὐρυβάτην, 320
 ποῦ ἦσαν αὐτοὶ κήρυκες καὶ ἀκόλουθοι δικοὶ του:
 «Εἰς τοῦ Πηλεΐδῃ τὴν σκηνὴν ἀμέτε, τοῦ Ἀχιλλέως,
 καὶ ἀπὸ τὸ χέρι πάρετε τὴν κόρην Βρισηίδα,
 καὶ ἂν δὲν τὴν δώσῃ, μὲ πολλοὺς θά ἔλθω νά τὴν πάρω
 ἐγὼ· μ' αὐτὸ χειρότερα θά ταραχθῇ ἡ ψυχὴ του». 325
 Εἶπε καὶ τοὺς ξαπόστειλε μὲ δυνατὲς φοβέρες·
 ἄθελα ἐκεῖνοι παίρνοντας τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης
 στῶν Μυρμιδόνων τὲς σκηνές καὶ τὰ καράβια φθάσαν.
 Καθήμενον εἰς τὴν σκηνὴν σιμὰ καὶ στὸ καράβι
 τὸν ἦβραν καὶ νά τοὺς ἰδῇ δὲν χάρηκε ὁ Πηλεΐδης. 330
 Τότε ἀπὸ φόβον κι ἐντροπὴν ἐμπρὸς στὸν βασιλέα
 ἐκεῖνοι ἐμέναν ἄφωνοι καὶ δὲν τὸν ἐρωτοῦσαν·
 τοὺς νόησε καὶ «χαίρετε, ὦ κήρυκες», τοὺς εἶπε,
 «ἀγγελιοφόροι τοῦ Διὸς καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων»
 ἐλᾷτ' ἐμπρὸς, δὲν φταῖτε σεῖς, ὁ Ἀγαμέμνων φταίει 335
 πόστειλε σᾶς νά πάρετε τὴν κόρην τοῦ Βρισεύς.
 Πάτροκλε διογέννητε, τὴν κόρην ἔξω βγάλε
 καὶ νά τὴν πάρουν δώσε τὴν· καὶ ἅς εἶναι αὐτοὶ μαρτύροι
 πρὸς τοὺς θεοὺς, πρὸς τοὺς θνητοὺς καὶ πρὸς τὸν βασιλέα
 ἐκεῖνον τὸν σκληρόψυχον, ἂν ποτὲ φθάσῃ ἀνάγκη 340
 ἀπὸ ἀχρεῖον ὄλεθρον νά σώσω ἐγὼ τοὺς ἄλλους·
 τῶντι αὐτὸς λυσομανεῖ μὲ λογικὰ χαμένα
 καὶ δὲν γνωρίζει τὰ ἐμπρὸς νά ἰδῇ καὶ τὰ κατόπι,
 πῶς νά τοῦ μάχωντ' οἱ Ἀχαιοὶ γεροὶ σιμὰ στὰ πλοῖα». 345
 Καὶ ἀπ' τὴν σκηνὴν ὁ Πάτροκλος τὴν κόρην Βρισηίδα
 ἐβγάλε καὶ τὴν ἔδωκε στὰ χέρια τῶν κηρύκων,
 κι εὐθὺς ἐκεῖνοι γύρισαν στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα,
 κι ἡ ὥραία κόρη ἐβάδιζε κατόπι λυπημένη·
 τότε ὁ Πηλεΐδης ἐκλαιγε καὶ στ' ἀκρογιάλι μόνος
 καθήμενος ἐκοίταζε τ' ἀπέραντα πελάγη
 καὶ θερμοευχήθη τῆς μητρὸς ἀπλώνοντας τὰ χέρια: 350
 «Μητέρ', ἀφοῦ κοντόχρονον μὲ ἔχεις γεννημένον,
 ἔπρεπε κἀν ὁ βροντητῆς νά μοῦ χάριση ὁ Δίας
 τιμὴν καὶ ἀντὶς ὀλότελα δὲν μ' ἔχει αὐτὸς τιμήσει·

ἰδοὺ τώρα μὲ ἀτίμασεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων, 355
 ὅτι μοῦ ἄρπαξεν αὐτὸς τὸ δῶρο μου καὶ τό 'χειν.
 Εἶπε μὲ δάκρυα καὶ ἡ σεπτὴ τὸν ἄκουσε μητέρα
 στὰ βάθη ὅπ' ἔμενε σιμὰ στὸν γέροντα γονέα
 καὶ σὰν ὁμίχλη ἀνέβηκε μέσ' ἀπὸ τ' ἄσπρο κύμα.
 Στὸ πλάγι αὐτοῦ ποῦ ἔκλαιεν ἐκάθισεν ἡ θεία, 360
 τὸν χάιδεψε, κατ' ὄνομα τὸν ἔκραξε καὶ τοῦ 'πε:
 «Τί κλαῖς, παιδί μου, στὴν καρδιά ποιά λύπη σ' ἤβρε ; Εἰπέ μου
 εὐθὺς, μὴ τό 'χης μυστικὸ, κι ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίσω».
 Κι' ὁ Ἀχιλλεὺς στεναζόντας τῆς εἶπε: «Τὰ γνωρίζεις,
 τί ἀπ' ἄρχῃς νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ; Τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν 365
 τὴν Θῆβην, ποῦ ἐβασίλευσεν ὁ μέγας Ἡετίων,
 πατήσαμε κι ἐφέραμεν ἐδῶ τὰ λάφυρά της·
 κι ὡς ἔπρεπεν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ μοῖρασθῆκαν ὅλα
 καὶ τοῦ Ἀτρεΐδῃ ἐδιάλεξαν τὴν κόρην Χρυσήϊδα·
 ὁ ἱερέας ἔπειτα τοῦ μακροβόλου Φοῖβου 370
 ὁ Χρύσης ἦλθε στὰ γοργὰ τῶν Ἀχαιῶν καράβια
 μὲ λύτρα πλουσιοπάροχα τὴν κόρην του νὰ λύσῃ,
 καὶ τοῦ θεοῦ στὸ χέρι του τὰ στέφανα κρατώντας
 στὸ σκῆπτρο ἐπάνω τὸ χρυσὸ ἐπρόσπεσεν εἰς ὅλους
 τοὺς Ἀχαιοὺς, ἄλλ' ἐξοχα στοὺς βασιλεῖς Ἀτρεΐδης· 375
 τότε εἶπαν ὅλοι οἱ Ἀχαιοὶ τὸν γέροντ' ἱερέα
 νὰ σεβασθοῦν καὶ τὰ λαμπρὰ λύτρα δεκτὰ νὰ γίνουν·
 ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔστερξεν ὁ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων,
 καὶ τὸν ἀπόδιωξε κακὰ μὲ δυνατὲς φοβέρες·
 ἔφυγε ὁ γέρος μὲ χολὴν καὶ τὲς εὐχὲς του ὁ Φοῖβος, 380
 ἄκουσ' εὐθὺς, ὅτι ὁ θεὸς πολὺ τὸν ἀγαποῦσε·
 καὶ στοὺς Ἀργεῖους ἔριξε βέλος κακὸ, κι ἐπέφταν
 σωρὸς τὰ πλήθη, ὡς τοῦ θεοῦ τὰ βέλη ὅλου πετοῦσαν
 στὸ ἀπέραντο στρατόπεδο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ὁ μάντις
 ὁ γνώστης μᾶς φανέρωσεν ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Φοῖβος· 385
 τότε ὁ θεὸς νὰ ἱλεωθῇ συμβούλευσα ἐγὼ πρῶτος·
 μὲ τοῦτο σφόδρα ἐθύμωσεν ὁ Ἀτρεΐδης κ' ἐσηκώθη
 καὶ λόγον εἶπε φοβερόν, ποῦ εἶναι τελειωμένος.
 Κι οἱ Ἀχαιοὶ προβόδῃσαν μὲ γρήγορο καράβι
 καὶ προσφορὰς γιὰ τὸν θεὸν τὴν κόρην εἰς τὴν Χρύσῃν, 390

ἀλλ' ἀπὸ τῶρ' ἀπ' τὴν σκηνὴν τὴν κόρην τοῦ Βρισέως,
 δῶρο σ' ἐμὲ τῶν Ἀχαιῶν, οἱ κήρυκες μοῦ ἐπῆραν·
 καί, ἂν δύνασαι, προστάτευσε σὺ τὸ καλὸ παιδί σου·
 ἀνέβα εὐθὺς στὸν Ὀλυμπον καὶ πρόσπεσε στὸν Δία,
 ἂν χάριν τοῦ ἕκαμες ποτὲ μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον· 395
 συχνὰ στὸ σπίτι τοῦ πατρὸς σ' ἄκουσα νὰ καυχᾶσαι
 ὅτι τὸν μαυροσύννεφον Κρονίδην ἐσὺ μόνη
 τῶν ἀθανάτων ἔσωσες ἀπ' ὄλεθρον ἀχρεῖον,
 ὅταν οἱ ἄλλοι Ὀλύμπιοι ἐπῆγαν νὰ τὸν δέσουν,
 ἢ Ἥρα μὲ τὴν Ἀθηναῖαν καὶ ὁ Ποσειδῶν ἀκόμη, 400
 καὶ σύ, θεά, τὸν λύτρωσες ποὺ φώναζες ἀμέσως
 τὸν μέγαν ἐκατόγχειρον στὲς κορυφές τοῦ Ὀλύμπου·
 ἀπ' τοὺς θεοὺς Βριάρεως, καὶ ἀπ' τοὺς θνητοὺς Αἰγαίῳ
 λέγεται καὶ στὴν δύναμιν περνᾷ καὶ τὸν πατέρα·
 μ' ἔπαρσιν κάθισεν αὐτὸς στὸ πλάγι τοῦ Κρονίδη, 405
 καὶ ἀπὸ τὸν φόβον του οἱ θεοὶ δὲν ἔδεσαν τὸν Δία.
 Τὰ γόνατά του ἀγκάλιασε καὶ τοῦτα ἐνθύμισέ του,
 στοὺς Τρῶας ἴσως βοηθὸς θελήσῃ αὐτὸς νὰ γίνῃ,
 καὶ ἀκρόγιαλα τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ κλείσῃ πρὸς τὲς πρύμνες
 νὰ σφάζωνται γιὰ νὰ χαρεῖν τὸν βασιλιά τους ὅλοι. 410
 Νὰ μάθῃ καὶ ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
 πόσο ἐτυφλώθῃ ν' ἀψηφᾷ τῶν Ἀχαιῶν τὸν πρῶτον».

Καὶ δάκρυα χύνοντας πολλὰ τοῦ ἀπάντησεν ἡ Θέτις·
 «Ἰέ μου, τί σ' ἀνάσταينا τὸν πικρὸγεννημένον;
 Ἄλυπος κὰν καὶ ἀδάκρυτος νὰ κάθουσιν στὲς πρύμνες, 415
 ἀφοῦ δὲν θέλ' ἡ μοῖρα σου πολὺν καιρὸν νὰ ζήσης·
 ἀλλ' εἶσαι καὶ ὀλιγόζωος καὶ πίκρες ποτισμένος
 σὰν κανεῖς ἄλλος· ἄμοιρα στὸ σπίτι σ' ἐγεννοῦσα·
 κι ἐγὼ τὸν λόγον σου νὰ εἰπῶ τοῦ βροντοφόρου Δία,
 στὸν χιονισμένον Ὀλυμπον θὰ ὑπάγω, ἂν θὰ μ' ἀκούσῃ· 420
 σὺ ὥστόσο ἀπὸ τὸν πόλεμον τραβήξου καὶ στὲς πρύμνες
 ἡσύχαζε, τῶν Ἀχαιῶν νὰ δείξῃς τὸν θυμόν σου·
 καὶ ὁ Δίας στὸν Ὠκεανόν, ποὺ τὸν καλοῦν οἱ θεοὶ
 Αἰθίοπες κατέβῃ χθὲς καὶ ὅλ' οἱ θεοὶ μαζί του·
 καὶ μετὰ ἡμέρες δώδεκα στὸν Ὀλυμπον θὰ γύρῃ, 425
 καὶ τότε στὰ χαλκόστρωτα θ' ἀνέβω δώματά του,

νὰ τοῦ προσπέσω ταπεινὰ κι ἐλπίζω νὰ μ' ἀκούσῃ».
 Εἶπε κι ἐκεῖ τὸν ἄφησε περίσσια χολωμένον,
 ὁποῦ τὴν ὁμορφόζωνην τοῦ ἐπῆραν κορασίδα
 δυναστικῶς. Ἄλλ' ἔφθανεν ὁ ἰσόθεος Ὀδυσσεάς 430
 στὴν Χρύσῃν ὅπου ἔφερεν τὴν θεῖαν ἑκατόμβην·
 κι ὅταν ἐμπῆκε στὸ βαθὺ λιμάνι τὸ καράβι,
 μάζωζαν ὅλα τὰ πανιὰ καὶ τ' ἀποθέσαν κάτω,
 τὰ ξάρτια λύσαν κι ἔβαλαν στὴν θήκην τὸ κατάρτι,
 ἔφεραν μέσα στ' ἄρασμα μὲ τὰ κουπιὰ τὸ πλοῖον, 435
 καὶ τὰ πρυμνόσχουν' ἔδесαν κι ἐρίζαν τὲς ἀγκύρες,
 καὶ ἐβγῆκαν ἔξω στὴν στεριά καὶ μέσ' ἀπ' τὸ καράβι,
 τὴν ἑκατόμβην ἔβγαλαν τοῦ μακροβόλου Φοίβου,
 καὶ ἀπ' ὅλους βγῆκεν ὕστερη τοῦ Χρύσῃ ἡ θυγατέρα.
 Τὴν κόρην ὁ πολύγνωμος ὁδήγησε Ὀδυσσεάς 440
 εἰς τὸν βωμὸν καὶ τοῦ πατρὸς τὴν ἔδωσε καὶ τοῦ 'πε:
 «ᾧΩ Χρύσῃ, ὁ μέγας μ' ἔστειλεν Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
 τὴν κόρην νὰ σοῦ φέρω ἐδῶ καὶ θεῖαν ἑκατόμβην,
 νὰ τὸν ἐξιλεώσωμε, τοῦ Φοίβου νὰ προσφέρω,
 πόβαλε εἰς πολυστένακτες ὁδύνες τοὺς Ἀργεῖους». 445
 Εἶπε καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε τὴν ἀκριβὴ του κόρην·
 ἐδέχθη αὐτὸς καὶ χάρηκε· κι εὐθὺς τὴν ἑκατόμβην
 εἰς τὸν καλόκτιστον βωμὸν ὀλόγυρ' ἀραδιάσαν
 καὶ ἀφοῦ ἐχερονίφθηκαν κι ἐπῆραν τὸ κριθάρι,
 ψηλὰ τὰ χέρια σήκωσεν ὁ Χρύσης κι ἐδέχθη: 450
 «Ἄκουσέ με, ἀργυρότοξε, τῆς Χρύσης καὶ τῆς θείας
 Κίλλας ὑπέρμαχε θεέ, ὦ κύριε τῆς Τενέδου,
 ὡς ἔδωκες ἀκρόασιν εἰς τὲς εὐχὲς μου πρῶτα,
 κι ἐπλήγωσες τοὺς Ἀχαιοὺς κι ἐτίμησες ἐμένα,
 αὐτὴ μου πάλι εὐδόκησε νὰ γίν' ἡ ἐπιθυμία, 455
 ἀπ' τὸ κακὸ θανατικὸ τοὺς Δαναοὺς ὦ σῶσε !»
 Εἶπε, καὶ ὁ Φοῖβος ἄκουσε, κι ἐδέχθη τὴν εὐχὴ του.
 Τότε ἀφοῦ κάμαν τὲς εὐχὲς κι ἐρίζαν τὸ κριθάρι,
 τῶν σφακτῶν στρέψαν τοὺς λαιμούς, τὰ ἔσφαξαν, τὰ γδάραν,
 τὰ μεριὰ κόψαν, μὲ διπλὸ κνισάρι τὰ σκεπάσαν 460
 κι ἐπάνω τους ὦμά 'βαλαν κομμάτια καὶ στὲς σχίζες
 λαμπρὸ κρασί τὰ ἐράντιζε καὶ τὰ 'καίεν ὁ γέρος

καὶ τὰ πεντόσουβλα σιμὰ τ' ἀγόρια τοῦ κρατοῦσαν·
 καὶ ἀφοῦ καῖχαν τὰ μεριά κι ἐγεύθησαν τὰ σπλάχνα,
 ἐλιάνισαν τὰ ἐπίλοιπα τὰ πέρασαν στὲς σοῦβλες, 465
 καὶ ἀφοῦ μὲ τέχνην τὰ ᾤησαν, ἀπ' τὴν φωτιά τὰ ἐπῆραν
 καὶ ἄμ' ἀπ' τὸν κόπον ἔπαυσαν κι ἐτοίμασαν τὸ γεῦμα,
 ἐτρῶγαν κι ὅλ' ἰσόμοιρα χαρῆκαν τὸ τραπέζι·
 καὶ ἅμα ἐφάγαν κι ἐπίαν ὅσ' ἤθελε ἡ ψυχὴ τους,
 ξέχειλο ἐβάλαν τὸ κρασί τ' ἀγόρια στοὺς κρατῆρες 470
 κι ἔδωκαν σ' ὅλους ἀπαρχὲς στὰ ὀλόγεμα ποτήρια,
 κι ἐξιλεῶναν τοὺς θεοὺς μὲ ἄσματα ὅλημέρα
 καλὸν παιάνα ψάλλοντας τῶν Ἀχαιῶν τ' ἀγόρια
 καὶ ὁ μακροβόλος ἄκουε κι εὐφραίνετο ἡ ψυχὴ του·
 καὶ ὁ ἥλιος ἅμα ἐβύθισε καὶ ἦλθε τὸ σκοτάδι, 475
 τοῦ πλοίου τὰ πρυμνόσχοινα κοιμήθηκαν πλησίον·
 καὶ ἅμα ἐρόδιζ' ἡ αὐγὴ, ἀφῆκαν τὸ λιμάνι
 στῶν Ἀχαιῶν τὸ ἀπέραντο στρατόπεδο νὰ γύρουν·
 καὶ πρίμον τοὺς ἀπόστειλε ὁ μακροβόλος Φοῖβος·
 τότε ἄπλωσαν τὰ κάτασπρα πανιά τους στὸ κατάρτι, 480
 κι ὁ ἄνεμος τὰ φούσκωνε, κι ὡς πῆγαινε τὸ πλοῖον,
 εἰς τὴν καρίνα ὀλόγυρα τὸ μαῦρο κύμα ἤχοῦσε
 κι ἔκοβε δρόμον γρήγορο στὸ κύμα τὸ καράβι·
 στῶν Ἀχαιῶν τὸ ἀπέραντο στρατόπεδο ἅμα ἐφθάσαν 485
 ἐτράβηξαν εἰς τὴν στεριά τ' ὀλόμαυρο καράβι
 ψηλὰ στὴν ἄμμον κι ἔβαλαν στυλώματα ἀποκάτω
 καὶ στὲς σκηνὲς ἐσκόρπισαν ἐκεῖθε καὶ στὲς πρύμνες.
 Ὡστόσο ἐκεῖνος θύμωσε σιμὰ στὰ γοργὰ πλοῖα
 ὁ φτεροπόδης διογενὴς Πηλεΐδης Ἀχιλλέας· 490
 δὲν πῆγαινε στὴν σύνοδον, ὅπου δοξάζοντ' ἄνδρες,
 οὔτε στὸν πόλεμον, καὶ αὐτοῦ βαρύλυπ' ἡ καρδιά του
 ἐλαχταροῦσε τὴν βοήν, τὴν φλόγα τοῦ πολέμου.
 Ἐφεξὲς ἡ δωδεκάτη αὐγὴ, καὶ οἱ θεοὶ γυρίζουν
 στὸν Ὀλύμπου κι ἐβάδιζεν ἐμπρὸς τοὺς ὁ Κρονίδης
 καὶ ἡ Θέτις τὸ παράγγελμα δὲν ξέχανε τοῦ υἱοῦ της 495
 καὶ τῆς θαλάσσης ἔσχισε τὰ κύματα κι ἐβγῆκε
 καὶ ἀνέβη τὰ χαράματα σ' Ὀλύμπου τὸν αἰθέρα.
 Εὗρηκε τὸν βροντόφωνον Κρονίδην καθισμένον

μόνον στήν ἄκραν κορυφήν τοῦ πολυλόφου Ὀλύμπου,
 ἐμπρός του ἐκάθισε ἡ θεά καί μέ τ' ἀριστερό της 500
 τοῦ ἔπιασε τὰ γόνατα, μέ τ' ἄλλο τὸ πηγούνι,
 κι ἔλεγεν ἱκετεύοντας στὸν ὕψιστον Κρονίδην:
 «Δία πατέρ', ἂν κάποτε μέ λόγον ἢ μέ ἔργον
 σ' ἔχω ὠφελήσει, εὐδόκησε σ' αὐτὸ νὰ μέ εἰσακούσης·
 τὸν ὀλιγομερώτατον υἱόν, ἄχ ! τίμησέ μου» 505
 Ἰδὲ πῶς τὸν ἀτίμασεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων,
 ὅπου τοῦ ἄρπαξεν αὐτὸς τὸ δῶρο του καί τό 'χει
 Δικαιώσέ τον κὰν ἐσύ, πάνσοφε Ὀλύμπιε Δία,
 στοὺς Τρῶας νίκες δώρησε ὥσότου τὸ παιδί μου
 νὰ δικαιώσουν οἱ Ἀχαιοί, νὰ τὸν ὑπερδοξάσουν». 510
 Καί ἀπάντησιν δὲν ἔδωκεν ὁ νεφελοσυνάκτης
 κι ὥραν πολλὴν ἐσώπαινε· καί ἡ Θέτις τοῦ κρατοῦσε
 ὡς ἀπ' ἀρχῆς τὰ γόνατα καί πάλιν τὸν ἐρώτα:
 «Ἀσφαλτὴν δός μου ὑπόσχεσιν μ' ἐκεῖνο σου τὸ νεῦμα
 ἢ ἀρνήσου· τί θὰ φοβηθῇς ; Θέλω νὰ μάθω μόνον,
 ἂν εἶμαι τὸ ἐξουθενώμα τῶν ἀθανάτων ὄλων». 515
 Μὲ βάρος τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης:
 «ὦ ! τί κακό ! νὰ ὀργισθῶ τῆς Ἥρας θὰ μέ βάλῃς,
 ὅταν μέ λόγια ὕβριστικά πικρά θὰ μέ κεντήσῃ·
 καί χωρὶς λόγον πάντοτε μοῦ κλαίεται καί λέγει 520
 ἐμπρός εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς πῶς βοηθῶ τοὺς Τρῶας,
 ἀλλὰ σὺ φύγε τώρα εὐθὺς μὴ σέ νοήσ' ἡ Ἥρα
 καί ἄφες σ' ἐμέ τὴν μέριμναν σ' αὐτὸ νὰ δώσω τέλος·
 καί ἰδοὺ γιὰ νὰ βεβαιωθῇς τὴν κεφαλὴν θὰ σκύψω·
 σημάδι τοῦτο ἀλάθευτο στοὺς ἀθανάτους ἔχω 525
 τί ὅτι μέ τῆς κεφαλῆς τὸ σκύψιμο κηρύξω
 δὲν ἀπατᾷ, δὲν παίρνεται ὀπίσω καί θὰ γίνηρ.
 Εἶπε, τὰ μαῦρα φρύδια του χαμήλωσε ὁ Κρονίδης,
 ἔκλινε ἀπὸ τ' ἀθάνατο κεφάλι τοῦ κυρίου
 ἢ θεῖα κόμη καί ὁ τρανὸς ὁ Ὀλυμπος ἐσείσθη. 530
 Αὐτὰ 'παν κι ἐχωρίσθηκαν· ἀπ' τὸν ἀκτινοβόλον
 Ὀλυμπον κείνη ἐπήδησε στῆς θάλασσας τὰ βάθη,
 καί ὁ Δίας πρὸς τὸ δῶμα του· κι ἐμπρός εἰς τὸν πατέρα
 ὅλ' οἱ θεοὶ σηκώθηκαν· οὐδὲ νὰ προχωρήσῃ

- κανείς ἐπρόσμενε ἀλλ' ὀρθοὶ τὸν προὔπαντῆσαν ὅλοι· 535
 κι ἐκάθισε στὸν θρόνον του· καὶ ὅτι πρῶτα ἡ Θέτις
 ἡ κόρ' ἡ ἀργυρόποδη τοῦ γέρου τῆς θαλάσσης,
 εἶχε μ' αὐτὸν συνακουσθῆ, δὲν ξέφυγε τῆς Ἥρας,
 καὶ ἄρχισε πειραχτικὰ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Δία·
 «Ποιά θεὰ πάλι, ὦ δολερέ, μὲ σένα ἐσυνακούσθη; 540
 Σ' ἀρέσει πάντοτε μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ νὰ κρίνης,
 ν' ἀποφασίζης μυστικά· δὲν σοῦ ἔδωσε ἡ καρδιά σου
 τίποτε ἀπ' ὅσα σκέπτεσαι σ' ἐμὲ νὰ φανερώσης».
 Σ' αὐτὴν ἀντεῖπε τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας·
 «Ἥρα, μὴ ἐλπίσης ὅλους μου τοὺς στοχασμοὺς νὰ μάθης, 545
 δὲν θὰ τοὺς ἔβρης εὐκολα, καὶ ἅς εἶσαι ὁμόκλινῃ μου,
 ἀλλ' ὅ,τι ἀρμόζει ν' ἀκουσθῇ κανεὶς δὲν θὰ γνωρίσῃ
 ἢ τῶν θεῶν ἢ τῶν θνητῶν, πρὶν σὺ τὸ μάθης πρῶτα·
 ἀλλ' ὅ,τι ἐγὼ ἀνάμερα τῶν ἀθανάτων θέλω 550
 νὰ στοχασθῶ, μὴ τὸ ἐρωτᾷς, μὴ θέλεις νὰ ἐξετάζης».
 Καὶ ἡ μεγαλόφθαλμη θεὰ τοῦ ἀπάντησεν, ἡ Ἥρα·
 «Ὅποῖον λόγον, πρόφερεις, σκληρότατε Κρονίδῃ;
 Ἔχω καιρὸν π' οὔτε ρωτῶ, οὔτ' ἐξετάζω πλέον,
 ἀλλ' ὅσα θέλεις, ἥσυχος ὁ νοῦς σου κρίνει μόνος· 555
 ἀλλὰ φοβοῦμαι τώρα μὴ τοῦ γέρου τῆς θαλάσσης
 ἡ κόρη σὲ ξεπλάνεσε, ὅτι πρῶτ' ἐτὴν εἶδα
 σιμά σου ἐκεῖ τὰ γόνατα κλιτὴ νὰ σοῦ ἀγκαλιάζῃ,
 καὶ θὰ τῆς ἔστερξες τιμὴν νὰ δώσης τοῦ Ἀχιλλέως
 καὶ ν' ἀφανίσῃς Ἀχαιοὺς πολλοὺς ἐκεῖ στὰ πλοῖα».
 Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης· 560
 «Στιγμὴ δὲν παύεις, ὦ κακὴ, νὰ μὲ παραμονεύῃς·
 ἀλλὰ δὲν βγάζεις τίποτε καὶ πλέον μισητὴ μου
 θὰ γίνῃς καὶ θὰ λυπηθῇς χειρότερα· κι ἂν εἶναι
 τὸ πράγμα ὡς ἔλεγες, θὰ πῇ, ποῦ αὐτὸ σ' ἐμένα ἀρέσει.
 Ἀλλὰ κάθου καὶ σώπαινε, στὸν λόγον μου ὑποτάξου, 565
 δὲν θὰ σὲ σώσουν, πίστευσε, ὅλ' οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου,
 ἂν τοῦτ' ἀπλώσω ἐγὼ σ' ἐσὲ τ' ἀνίκητά μου χέρια».
 Εἶπε καὶ ἡ μεγαλόφθαλμη φοβήθηκεν ἡ Ἥρα
 καὶ τὴν καρδιά της σφίγγοντας καθήμενῃ ἐβουβάθη·
 κι ὅλ' οἱ θεοὶ λυπήθηκαν στὸ δῶμα τοῦ Κρονίδῃ· 570

τότε βοηθός εἰς τὴν γλυκιά μητέρα του τὴν Ἥραν
 ὁ Ἥφαιστος, ὁ ἔνδοξος τεχνίτης, σ' ὅλους εἶπε :
 «Κακὸ θὰ εἶναι ἀβάστακτο τῶντι σεῖς οἱ δύο
 νὰ ἐρίζετε γιὰ τοὺς θνητοὺς καὶ μὲς στοὺς ἀθανάτους
 νὰ ὀχλοβοῇτε φοβερὰ καὶ τῆς καλῆς τραπέζης 575
 ὅλ' ἡ εὐφροσύνη ἐχάθηκεν, ἀφοῦ νικᾷν τ' ἀχρεῖα,
 καὶ τῆς μητρός μου θὰ ἴεγα, ποὺ τὸ ἐννοεῖ καὶ μόνη,
 εἰς τὸν γλυκὸν πατέρα μου νὰ εἶναι καλή, μὴ πάλιν
 θυμώσῃ καὶ τὴν τράπεζαν μᾶς βάλῃ ἐπάνω-κάτω·
 νὰ θέλῃ μᾶς κατακυλᾶ ἀπ' τὸ θρονί μας ὅλους 580
 ὁ Βροντητής, στὴν δύναμιν περίσσι' ἀνώτερός μας.
 Ἄλλὰ μὲ λόγια μαλακὰ νὰ τὸν καταπραῦνης
 καὶ ὁ Βροντοφόρος ἴλεως, θαρρῶ, σ' ἐμᾶς θὰ γίνη».
 Εἶπ', ἐπετάχθη καὶ ἔβαλε τὸ δίκουπο ποτήρι
 στὸ χέρι τῆς ἀγαπητῆς μητρός του καὶ τῆς εἶπε: 585
 «Ὑπόμεινε, μητέρα μου, καὶ βάστα ἂν καὶ θλιμμένη,
 μήπως ἐμπρὸς στὰ μάτια μου δαρθῆς, γλυκιά μητέρα·
 καὶ τότε δὲν θὰ δυνηθῶ ποσῶς νὰ σὲ βοηθήσω
 ὁ θλιβερός· ἀντίστασιν δὲν ἔχει ὁ Βροντοφόρος·
 ἄλλῃ φορὰ τὸ ἐτόλμησα, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν πόδα 590
 μ' ἐπιασε καὶ μ' ἀπόλυσε τοῦ Ὀλύμπου ἀπ' τὸ κατώφλι.
 Ὀλημερίς ἐγύριζα, καὶ ὁ ἥλιος εἶχε δύσει
 ὅταν στὴν Λῆμνον ἔπεσα κοντὰ νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ μου·
 καὶ ἄνθρωποι Σίντιες ἐκεῖ μὲ περιποιήθηκαν».
 Καὶ χαμογέλασε ἡ θεά, ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα 595
 καὶ ἀπ' τὸ παιδί της ἔλαβε γελώντας τὸ ποτήρι
 καὶ γλυκὸ νέκταρ παίρνοντας ἀπ' τὸν κρατήρα ἐκεῖνος
 δεξιὰ κερνοῦσε ὀλόγυρα τοὺς ἄλλους ἀθανάτους·
 τότε οἱ μακάριοι θεοὶ τὰ γέλια δὲν κρατοῦσαν
 νὰ βλέπουν κεῖ τὸν Ἥφαιστον νὰ ὑπηρετῇ στὸ δῶμα· 600
 αὐτοῦ ἐτρῶγαν καὶ ἔπιναν ὅλημερα ὡς τὸ δεῖλι,
 καὶ ὅλες χαρῆκαν οἱ καρδιὲς τὸ ἰσόμοιρο τραπέζι,
 τοῦ Φοίβου ἀκόμη τὴν λαμπρὰν κιθάραν καὶ τὰς Μοῦσας
 ὡς ἔφαλναν καλόφωνα μὲ τὴν σειράν τους ὅλες·
 καὶ ἅμα τοῦ ἥλιου βύθισε τὸ φῶς καθεὶς ἐπῆγε 605
 νὰ κοιμηθῇ στὸ δῶμα του, ποὺ ὁ ξακουστός τεχνίτης

τοῦ ἐποίησεν ὁ "Ηφαιστος μὲ τὴν σοφὴν του γνώση.
 Ἐκίνησε καὶ ὁ βροντητῆς Ὀλύμπιος κι ἀνέβη
 στὴν κλίνην ποὺ ἀναπαύονταν ὅσες φορὲς ὁ ὕπνος
 τὸν ἐκυρίεψε ὁ γλυκός· αὐτοῦ κοιμήθη ὁ Δίας
 καὶ ἡ χρυσόθρονη θεά, ἡ "Ηρα στὸ πλευρό του. 610

B

"Ολοι 'κοιμῶντ' ὀλονυκτίς θεοὶ καὶ πολεμάρχοι,
 ἀλλ' ὕπνος δὲν κατέβαινε στὰ μάτια τοῦ Κρονίδῃ
 καὶ ἐμεριμνοῦσε πῶς τιμὴν νὰ δώσῃ τοῦ Ἀχιλλεύος
 καὶ ἀφανισμόν τῶν Ἀχαιῶν νὰ φέρῃ ἐκεῖ στὰ πλοῖα·
 καὶ τοῦτ' ἡ συμφερώτερη βουλή στὸν νοῦν τοῦ ἐφάνῃ
 νὰ στείλῃ πλάνον Ὀνειρον εὐθὺς εἰς τὸν Ἀτρείδῃ,
 καὶ ἐκεῖνον ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα:
 «Ὀνειρε πλάνε, στὰ γοργὰ τῶν Ἀχαιῶν καράβια
 κατέβα, τοῦ Ἀγαμέμνονος μὲς στὴν σκηνὴν τοῦ Ἀτρείδῃ,
 ὅλ' ἀπαράλλακτα νὰ εἰπῇς αὐτὰ ποῦ σὲ προστάζω. 10
 Τῶν ἀνδρειωμένων Ἀχαιῶν τὰ πλήθῃ ἄς ἀρματώσῃ
 ὅλα, καὶ τώρα θὰ 'παιρνε τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου,
 ποῦ πλεόν δὲν διχογνῶμοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου,
 ἀφοῦ τοὺς παρακάλεσεν ἡ Ἥρα καὶ ἐσυγκλίναν
 καὶ πόνου ὥρα κρέμαται στὴν κεφαλὴν τῶν Τρώων». 15
 Ἄμα τὸν λόγον ἄκουσε, στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 ἐχύθη εὐθὺς ὁ Ὀνειρος, μὲς στὴν σκηνὴν τοῦ Ἀτρείδῃ
 καὶ σ' ὕπνον μέσ' ἀμβρόσιον τὸν ἤβρε βυθισμένον·
 στὴν κεφαλὴν του ἐστήθηκεν ἐπάνω καὶ ὁμοιώθη
 τοῦ Νηλεΐδῃ Νέστορος, ποῦ ἐκεῖνον ὁ Ἀτρείδῃς 20
 ἀπὸ τοὺς ἄλλους γέροντες ἐξαίρετα ἐτιμοῦσε.
 Μ' αὐτὸν ὁ θεὸς Ὀνειρος ὁμοιώθη καὶ τοῦ εἶπε:
 «Κοιμᾶς, υἱὲ τοῦ ἀνδράγαθου τοῦ πολεμάρχου Ἀτρέως;
 Καὶ νὰ κοιμᾶται ὀλονυκτίς δὲν πρέπει ὁ βουλευφόρος,
 ποῦ σ' αὐτὸν κρέμονται οἱ λαοὶ καὶ ἔχει φροντίδες τόσες· 25
 τῶρ' ἄκουσέ με· μηνυτὴν σ' ἐσὲ μὲ στέλνει ὁ Δίας
 ποῦ καὶ μακρὰν σὲ συμπονεῖ πολὺ καὶ σ' ἐλεεῖται.
 Τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς σοῦ λέγει ν' ἀρματώσῃς
 ὅλους· καὶ τώρα θὰ 'παιρνες τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου,
 ποῦ πλεόν δὲν διχογνῶμοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου, 30
 ἀφοῦ τοὺς παρακάλεσεν ἡ Ἥρα καὶ ἐσυγκλίναν,
 καὶ ὁ Δίας κρέμας' ὀλεθρον στὴν κεφαλὴν τῶν Τρώων.

Αὐτὸ στὸν νοῦν σου φύλαξε, νὰ μὴ τὸ λησμονήσης
 ὅταν ὁ ὕπνος ὁ γλυκὺς τὰ μέλη σου θ' ἀφήσῃ».

Εἶπε καὶ αὐτοῦ τὸν ἄφησε νὰ ἔχῃ μὲς στὸν νοῦν του
 ἐκεῖνα ποὺ ἀληθινὰ δὲν ἐμελλαν νὰ γίνουν·

νὰ πάρῃ ἐθάρρυνε ὁ τυφλὸς ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 τὴν Τροίαν καὶ δὲν γινώριζε τί μελετοῦσε ὁ Δίας,
 πόμελλε ἀκόμη στεναγμοὺς καὶ πόνους νὰ γεννήσῃ
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Δαναῶν μὲ φοβεροὺς πολέμους.

Ἐξύπνησε ποὺ ἔπλεε τριγύρ' ὁ θεῖος λόγος.
 Ἐκάθισε καὶ μαλακὸν ἐπέρασε χιτῶνα,
 εὐμορφον, νέον, κι ἔβαλε μεγάλο ἐπανωφόρι,
 στὰ λαμπρὰ πόδια σάνδαλα προσέδεσεν ὠραῖα,

ξίφος ἀργυροκάρφωτον ἐζώσθη καὶ τὸ σκῆπτρον
 προγονικὸ του κι ἄφθαρτον ἐπῆρε καὶ μ' ἐκεῖνο
 τῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν ἐπῆγε στὰ καράβια.

Ἄμα ἡ θεὰ στὸν Ὀλύμπῳ Ἡὼς ἀνεβασμένη
 τοῦ Δία καὶ ὅλων τῶν θεῶν τὸ φῶς ἐπρομηνόυσε,
 τοὺς ψηλοφώνους κήρυκες ἐπρόσταζεν ἐκεῖνος
 τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς στὴν σύνοδο νὰ κράξουν.

Ἐκεῖνοι ἐκράζαν καὶ γοργὰ συνάζοντο τὰ πλήθη.
 Καὶ πρῶτα ἐκάθισε βουλὴν τῶν σεβαστῶν γερόντων,
 ὅπου τῆς Πύλου ὁ βασιλιάς τὸ πλοῖον εἶχε, ὁ Νέστωρ.
 Κι ἔστρωσ' ἐμπρός τους βούλημα σοφὸ ποὺ ἐβρῆκε ὁ νοῦς του :

«Ἀκούσετέ με, ἀγαπητοί· μὲς στὴν ἀγίαν νύκτα
 ὁ θεῖος μ' ἔβρεν Ὀνειρος καὶ εἶχε τοῦ γενναίου
 Νέστορος τὸ ἀνάστημα, τὴν πλάσῃ καὶ τὴν ὀψῃ·
 στὴν κεφαλὴν μου ἐστάθηκεν ἐπάνω καὶ μοῦ εἶπε :
 «Κοιμᾶς, υἱὲ τοῦ ἀνδράγαθου, τοῦ πολεμάρχου Ἀτρεΰς ;

Καὶ νὰ κοιμᾶται ὀλονυκτίς δὲν πρέπει ὁ βουλευφόρος
 ποὺ σ' αὐτὸν κρέμονται οἱ λαοὶ κι ἔχει φροντίδες τόσες·
 τῶρ' ἄκουσέ με· μηνυτὴν σ' ἐσέ με στέλνει ὁ Δίας
 ποὺ καὶ μακρὰν σέ συμπονεῖ πολὺ καὶ σ' ἐλεεῖται·
 τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς σοῦ λέγει ν' ἀρματώσῃς

ὅλους· καὶ τώρα θὰ παῖρνες τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου
 ποὺ πλεόν δὲν διχογνωμοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου,
 ἀφοῦ τοὺς παρακάλεσεν ἡ Ἥρα κι ἐσυγκλίναν

καὶ ὁ Δίας ὄλεθρον κρεμᾷ στήν κεφαλὴν τῶν Τρώων.
 Τοῦτα στὸν νοῦν σου φύλαξε». Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἐχάθη, 70
 καὶ ἐμέν' ὁ ὕπνος ἄφησε· τῶρ' ἄς ἐβροῦμε τρόπον
 πῶς νὰ πειθοῦν ν' ἀρματωθοῦν καὶ πρῶτα, ὡς θέλ' ἡ ἀνάγκη,
 γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάσω ἐγὼ θὰ τοὺς εἰπῶ νὰ φύγουν
 μὲ τὰ γοργὰ καράβια τοὺς καὶ σεῖς ἀπ' ἄλλο μέρος
 μὲ νοθεσίης ὅλοι σας θὰ τοὺς κρατῆτε ὀπίσω». 75
 Αὐτὰ εἶπε καὶ ἐκάθισε καὶ ὁ Νέστωρ ἐσηκώθη
 ὁ γέρος ποὺ ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἀμμώδη Πύλον·
 καὶ εἶπε καλοπροαίρετα: «ᾧ φίλοι πολεμάρχοι,
 ὦ τῶν Ἀργείων ἀρχηγοί, ἂν τ' ὄνειρον ἀπ' ἄλλον 80
 τῶν Ἀχαιῶν ἀκούαμεν, θὰ λέγαμε πῶς εἶναι
 μῦθος νὰ τ' ἀψηφήσωμεν· ἀλλὰ τὸ εἶπε ὁ πρῶτος,
 ὁ ὑπέρτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἐλάτε ἄς κινηθοῦμε,
 ἂν γίνεται, νὰ ὀπλίσωμεν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη ».
 Εἶπε καὶ ἐβγῆκε ἀπ' τὴν βουλὴν πρῶτος αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι 85
 εἰς τοῦ ποιμένου τῶν λαῶν τὸν λόγον ὑπακοῦσαν
 οἱ σκηπτροφόροι βασιλεῖς καὶ ἐτάραξαν τὰ πλήθη
 καὶ ὥσάν μελίσσια στριμωκτὰ μέσ' ἀπὸ κούφιον βράχον
 βλέπεις νὰ βγαίνουν ἄπειρα καὶ πάντοτε ἀναβρῦζουν
 καὶ ἐδῶ πολλὰ καὶ ἐκεῖ πολλὰ, πετώντας τριγυρίζουν 90
 καὶ στ' ἄνθη τ' ἀνοιξιὰτικα σταφυλωτὰ κρεμιῶνται,
 ὁμοίως ἀπὸ τὲς σκηνῆς τὰ πλήθη καὶ ἀπ' τὰ πλοῖα
 νὰ μυρμηγκιάζουν ἐβλεπες στ' ἀπέραντο ἀκρογιάλι
 καὶ αὐτοῦ μηνύτρα τοῦ Διὸς τοὺς ἀναβεν ἡ Φήμη,
 ὅσον ὅπου στήν σύνοδον συναθροισθῆκαν ὅλοι.
 Τάραχον εἶχε ἡ σύνοδος, καὶ ἐβόγγα ἡ γῆ στὸν κρότον 95
 καθὼς τὰ πλήθη ἐκάθιζαν καὶ κήρυκες ἐννέα
 βροντόφωνοι δὲν πρόφθαναν νὰ τοὺς εἰποῦν νὰ παύσουν
 τὴν χλαλὴ γιὰ ν' ἀκουσθοῦν οἱ βασιλεῖς οἱ θεοὶ·
 τέλος τὰ πλήθ' ἡσύχασαν καὶ ἐκάθισαν τριγύρω
 καὶ ὁ κραταῖος σηκώθηκεν Ἀτρεΐδης καὶ ἐφοροῦσε 100
 τὸ σκῆπτρον, ἔργο θαυμαστὸ τοῦ φιλοτέχνου Ἥφαίστου.
 Πρῶτα τὸ ἐδῶρσε ὁ θεὸς στὸν ὕψιστον Κρονίδην,
 ὁ Δίας τό 'δωσε τοῦ Ἑρμῆ καὶ ὁ μέγας Ἀργοφόνος
 τοῦ ἵπποδάμου Πέλοπος, καὶ ὁ Πέλοψ στὸν Ἀτρεά,

καλὸν ποιμένα τῶν λαῶν, καὶ τοῦτος, πρὶν πεθάνῃ, 105
 τό 'δωσε στὸν πολύαρνον Θυέστην, καὶ ὁ Θυέστης
 τ' ἀφῆκε τοῦ Ἀγαμέμνονος νὰ τὸ κρατῇ στὸ χέρι,
 νὰ βασιλεύῃ στὰ πολλά νησιὰ καὶ στ' Ἄργος ὅλο·
 σ' αὐτὸ ἐπάνω στέκονταν ὁ Ἀτρεΐδης καὶ τοὺς εἶπε:
 « Ἦρωες φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἄρη, 110
 βαριά πολὺ μ' ἐτύφλωσε καὶ μ' ἐμπλεξε ὁ Κρονίδης.
 Μοῦ ὑποσχέθηκε ὁ σκληρὸς τὴν πυργωμένην Τροίαν
 πῶς θὰ πορθήσω κι ἐνδοξος θὰ γύρω στὴν πατρίδα
 καὶ δόλον τώρα ἐσκέφθηκε καὶ ἀδόξως εἰς τὴν Ἄργος
 θέλει νὰ γύρω, ἀφοῦ πολὺς λαὸς ἐδῶ μοῦ ἐχάθη· 115
 ναί, τοῦτο ἀρέσει, ὥς φαίνεται, τοῦ ὑπερηφάνου Δία,
 ὁποῦ πολλῶν πολιτειῶν ἡ ἄκρα δύναμὶς του
 τὲς κορυφὲς ἐξέκαμε καὶ θὰ ξεκάμῃ ἀκόμα·
 εἶν' ἐντροπή μας κι ἄκουσμα κακὸ στοὺς ἀπογόνους,
 τόσος λαὸς τῶν Ἀχαιῶν καὶ τόσο ἀνδρειωμένος 120
 πόλεμον ἀνωφέλευστον μ' ἐχθροὺς ὀλιγοτέρους
 τόσους καιροὺς νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ μὴ φαίνεται ἄκρη·
 ὅτι τῶνόντι ἂν θέλαμεν, οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες,
 δεμένοι μ' ὅρκους ἱεροὺς ἐδῶ νὰ μετρηθοῦμε,
 ἐκεῖνοι νὰ ξεδιαλεχθοῦν οἱ κάτοικοι τῆς Τροίας, 125
 καὶ εἰς δεκάδες οἱ Ἀχαιοὶ νὰ διαιρεθοῦμεν ὅλοι
 καὶ ἀπὸ τοὺς Τρῶας κεραστῇ νὰ πάρ' ἡ καθεμία,
 θὰ ἔλειπεν ὁ κεραστῆς ἀπὸ πολλὰς δεκάδες·
 τόσα 'ναι τ' Ἀχαιοῦναι πλείονα τῶν Τρῶων,
 ὅσοι στὴν πόλιν κατοικοῦν· ἀλλ' ἀπὸ χῶρες ἄλλες 130
 πολλὰς τοὺς ἦλθαν σύμμαχοι κονταροσεῖστες ἄνδρες,
 ἐκεῖνοι μὲ ὀπισθοδρομοῦν πολὺ καὶ δὲν μ' ἀφήνουν
 τὴν πόλιν τὴν περήφανην τῶν Τρῶων νὰ πατήσω.
 Κι ἐννέα τώρα διάβηκαν χρόνια τοῦ ὑψίστου Δία
 καὶ τὰ καράβια σάπησαν, τὰ ξάρτια τοὺς ἐλιῶσαν 135
 καὶ κάθονται οἱ γυναῖκες μας μὲ τὰ μικρὰ παιδιά μας
 στὰ σπιτία μας καὶ καρτεροῦν καὶ αὐτὸ ποῦ ἐμεῖς μὲ πόθον
 ἦλθαμ' ἐδῶ νὰ κάμωμεν ποσῶς δὲν κατωρθώθῃ·
 ἀλλὰ δεχθῆτε ὅ,τι θὰ εἰπῶ· νὰ φύγωμεν σᾶς λέγω
 ὅλοι μὲ τὰ καράβια μας γιὰ τὴν γλυκίαν πατρίδα, 140

ὅτι δὲν γίνεται ποτὲ νὰ πάρωμε τὴν Τροίαν ».

Οἱ λόγοι αὐτοὶ κατὰκαρδα ἐτάραξαν τὰ πλήθη
 ποὺ δὲν γνωρίζουν στὴν βουλὴν ποιά σκέψεις εἶχε γίνει
 κι ὅλη ἐκινήθ' ἡ σύνοδος σάν τοῦ Ἰκαρίου πόντου

τ' ἀγριωμένα κύματα ποὺ ὁ Νότος μὲ τὸν Εὐδρον

ἀπὸ τὰ νέφη τοῦ Διὸς ὁρμώνοντας τὰ σηκώνουν·

ἢ ὅπως τὸ βαθὺ σπαρτὸ μ' ὅλα τὰ στάχυα κλίνει,
 ἂν ἔλθῃ ξάφνου Ζέφυρος σφοδρὸς νὰ τὸ κινήσῃ,
 ὅμοια κινήθ' ἡ σύνοδος καὶ μὲ βοὴν στὰ πλοῖα

χύνονταν καὶ ἀπ' τὰ πόδια των ἐφούντωνεν ἡ σκόνη

ἀνάερα κι ἐσπρώχνονταν νὰ σύρουν τὰ καράβια,
 εἰς τὴν ἁγίαν θάλασσαν, κι ἐκάθαιρναν τοὺς λάκκους·
 καὶ ὀλοένα τὰ σκαριά σηκώναν κι ἡ βοή τους
 στὸν οὐρανὸν ἀνέβαινε γιὰ τὴν γλυκιὰν πατρίδα.

Πρόμοιρα τότε ἡ ἐπιστροφὴ γινόνταν τῶν Ἀργείων,

ἐὰν νὰ εἰπῇ τῆς Ἀθηνᾶς δὲν πρόφθανεν ἡ Ἥρα·
 « Τῶνόντι, ὦ κόρη ἀδάμαστη τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 οἱ Ἀργεῖοι πίσω σχίζοντας τῆς θάλασσας τὰ πλάτη
 θὰ φύγουν τώρα στὴν γλυκιὰ πατρίδα νὰ γυρίσουν ;

Καὶ τοῦ Πριάμου καύχημα θ' ἀφήσουν καὶ τῶν Τρώων

τὴν Ἀργισσαν Ἑλένην τους, ἀφοῦ γι' αὐτὴν χαθῆκαν
 τόσοι στὴν Τροίαν Ἀχαιοὶ μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα ;
 Ἀλλὰ κατέβα τώρα εὐθὺς στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη,
 σὺ τὸν καθένα κράτησε μὲ τὰ γλυκὰ σου λόγια,
 στὴν θάλασσαν τὰ ἰσόπλευρα καράβια νὰ μὴ σύρουν ».

Καὶ ἡ γλαυκόματῃ θεὰ ὑπάκουσε στὸν λόγον
 καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφή στὰ γρήγορα καράβια
 κατέβηκε τῶν Ἀχαιῶν κι ἐκεῖ τὸν Ὀδυσσεά
 εὔρηκε, αὐτὸν ποὺ ἐταίριαζε στὴν γνώσῃ μὲ τὸν Δία·
 τὸ χέρι του δὲν ἄπλωνεν εἰς τὸ καράβι ἐκεῖνος,

ἀλλ' ἔστεκε περίλυπος καὶ καταπικραμένος.

Καὶ ἡ γλαυκόματῃ Ἀθηνᾶ πλησίασε καὶ τοῦ ἔπε·
 « Λαερτιάδῃ διογενῇ, πολύτεχνε Ὀδυσσεά,
 τῶνόντι στὰ καλὸσκαρμα καράβια θὰ ριχθῇτε
 ὀπίσω νὰ γυρίσετε στὴν ποθητὴν πατρίδα ;
 Καὶ τοῦ Πριάμου καύχημα θ' ἀφῆστε καὶ τῶν Τρώων

τὴν Ἀργίισσαν Ἑλένην σας, ἄφοῦ γι' αὐτὴν χαθῆκαν
 τόσοι στὴν Τροίαν Ἀχαιοὶ μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα ;
 Ἀλλ' ἄμε καὶ τῶν Ἀχαιῶν πλησίασε τὰ πλήθη
 μὲ τὸ γλυκὸ σου μίλημα νὰ πείσῃς τὸν καθέναν 180
 στὴν θάλασσαν τὰ ἰσόπλευρα καράβια νὰ μὴ σύρουν ».
 Εἶπε ἡ θεὰ κι ἐγνώρισεν ἐκεῖνος τὴν φωνὴν τῆς,
 κι ἐχύθη τὴν χλαμύδα του πετώντας· καὶ τὴν πῆρε
 ὁ Ἰθακῆσιος του ὀπαδὸς ὁ κήρυξ Εὐρυβάτης·
 κι ἤβρε τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς, 185
 τὸ σκῆπτρο ἐπῆρε τ' ἄφθαρτο προγονικὸ τοῦ Ἀτρείδῃ
 καὶ τῶν ἀνδρείων Ἀχαιῶν κατέβη στὰ καράβια.
 Κι ἂν ἀπαντοῦσε βασιλιά κι ἄνδρ' ἄλλον τῶν προκρίτων,
 νὰ τὸν κρατήσῃ ἐπάσχιζε μὲ λόγια μελωμένα :
 « Ἄνθρωπε, νὰ δειλιάζῃς σύ, σὰν ἄνανδρος δὲν πρέπει, 190
 στάσου καὶ σὺ καὶ νὰ σταθοῦν παράγγειλε τοὺς ἄλλους,
 ὅτι δὲν ξεύρεις καθαρὰ τί κρύβει ὁ νοῦς τοῦ Ἀτρείδῃ·
 μᾶς δοκιμάζει κι ὕστερα, θαρρῶ, θὰ μᾶς πατάξῃ·
 καὶ ὅτ' εἶπε μέσα στὴν βουλὴν δὲν τὸ ἀκούσαμ' ὅλοι, 195
 ἀλίμονο στοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖνος ἂν θυμώσῃ,
 ὅτι μεγάλ' εἶν' ἡ ψυχὴ τοῦ θείου βασιλέως
 ποὺ τὸν δοξάζει καὶ ἀγαπᾷ ὁ πάνσοφος Κρονίδης ».
 Κι ἄνθρωπον ὅταν τοῦ λαοῦ ποὺ φώναζε ἀπαντοῦσε,
 κακὰ τὸν ἐφοβέριζε καὶ μὲ τὸ σκῆπτρο ἐκτύπα :
 « Σίγα, χαμένε, ὑπάκουσε εἰς τοὺς καλύτερούς σου· 200
 ἄνανδρος σὺ καὶ οὐτιδανὸς καθόλου δὲν μετριέσαι
 στὸν πόλεμον ἢ στὴν βουλήν· μήπως θαρρεῖς πῶς ὅλοι
 θὰ βασιλεύωμεν ἐδῶ ; Πολυαρχία βλάπτει·
 ἓνας θὰ εἶναι ὁ ἀρχηγός, ὁ βασιλέας ἓνας, 205
 ποὺ σ' αὐτὸν ἔδωσ' ὁ υἱὸς τοῦ κρυπτοβούλου Κρόνου
 τὸ σκῆπτρο καὶ τὰ νόμιμα νὰ βασιλεύῃ σ' ὅλους ».
 Μὲ τοῦτ' αὐτὸς διόρθωνε τὰ πλήθη κι ἐχυνόνταν
 ὀπίσω πρὸς τὴν σύνοδον ἀπὸ σκηνές καὶ πλοῖα
 μὲ ἀλαλαγμόν, καθὼς βροντοῦν σ' ἀπέραντο ἀκρογιάλι
 τὰ κύματα κι ἀντιβοοῦν τὰ πλάτη τῆς θαλάσσης. 210
 Ὅλος ἡσύχασε ὁ λαὸς κι ἐκάθιζαν τριγύρω·
 μόνος ἀκόμη ὁ φλύαρος Θερσίτης θορυβοῦσε,

πού λόγια γνώριζ' ἄπρεπα πολλά νὰ ἐφεύρη ὁ νοῦς του,
 νὰ λαιδορῇ τοὺς βασιλεῖς, ὡς τύχαινε, καὶ μόνον
 νὰ δώσῃ κάποιαν ἀφορμὴν στὰ πλήθη νὰ γελάσουν 215
 κι ἄσχημος ἄλλος σὰν αὐτὸν δὲν ἦλθε στὴν Τρωάδα·
 ἦταν λοξόποδος, χωλὸς ἀπὸ τὸ ἓνα πόδι,
 μὲ κυρτοὺς ὤμους ὅπου ἐμπρὸς τοῦ πλάκωναν τὸ στῆθος,
 μὲ κεφαλὴν στενόμακρην κι ἐπάν' ὀλίγες τρίχες· 220
 τοῦ Ἀχιλλέως μισητὸς πολὺ καὶ τοῦ Ὀδυσσέως,
 ὅτι συχνὰ τοὺς ὕβριζε· καὶ τότε τὸν Ἀτρεΐδῃ
 κρώζοντας ἐγλωσσόδερνε καὶ τὸν μισοῦσαν ὅλοι
 στὰ στήθη τους οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τὸν ἐκατακραίναν.
 Καὶ αὐτὸς βοώντας ἔλεγε κάθε κακὸ τοῦ Ἀτρεΐδῃ:
 «Ἀτρεΐδῃ, πάλιν τί ζητεῖς; Εἰπέ μας τί σοῦ λείπει; 225
 Πλήθος χαλκὸν εἰς τὲς σκηνές, πολλὰς γυναῖκες ἔχεις
 πού διαλεκτὲς σοῦ δίδομεν ἐσέν' ἀπ' ὅλους πρῶτα
 κάθε φορὰ πού τοῦ ἐχθροῦ πορθοῦμεν πολιτείαν.
 Ἦ καὶ χρυσάφι λαχταρεῖς, ἐδῶ νὰ σοῦ τὸ φέρῃ
 κάποιος τῶν Τρώων ποθητὸ παιδὶ νὰ ἐξαγοράσῃ 230
 πού ἐγὼ ἦ κι ἄλλος Ἀχαιὸς θὰ ἐσύραμε δεμένον;
 Ἦ γιὰ νὰ γλυκοκοιμηθῇς γυναῖκα θέλεις νέαν,
 μόνος σου νὰ τὴν χαίρεσαι; Καὶ σὺ πού 'σαι ἀρχηγὸς τους
 δὲν ἔπρεπε τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ καταβασανίζης.
 ὦ λέρες! πλέον Ἀχαιοὶ δὲν εἶσθ' ἀλλ' Ἀχαιίδες! 235
 Στὰ σπίτια μας ἄς γύρωμε, κι ἄς μείνῃ ἐδῶ στὴν Τροία
 τὰ δῶρα νὰ χωνεύῃ αὐτός, νὰ μάθῃ τότε ἂν κάτι
 τὸν βοηθοῦσαμε κι ἐμεῖς. Κι ἔχει ἀτιμάσει τώρα
 ἄνδρ' ἀπ' αὐτὸν καλύτερον πολὺ τὸν Ἀχιλλέα,
 ὅτι τοῦ ἀφαίρεσ' ἄδικα τῶν Ἀχαιῶν τὸ δῶρον. 240
 Κι ἂν αὐτὸς εἶχε μέσα του χολήν, ἂν εἶχεν αἷμα,
 θὰ ἦταν ὕστερη φορὰ πού ἀδίκησες, Ἀτρεΐδῃ!»
 Τὸν μέγαν Ἀγαμέμνονα μ' αὐτὰ κακολογοῦσε
 τότε ὁ Θεοσίτης, κι ἐφθασεν ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς
 καὶ λόγια τοῦ 'πε φοβερὰ μὲ ἦθος ἀγριωμένο: 245
 «Ἄν καὶ λαμπρὸς ὁμιλητῆς, μωρόλαλε Θεοσίτη,
 βουβάσου καὶ τοὺς βασιλεῖς μὴ ψέγε σὺ καὶ μόνος,
 ὅτι ἀπὸ σὲ χειρότερον κανέναν δὲν γνωρίζω

ἀπ' ὅσους ἔφθασαν ἐδῶ μαζί με τοὺς Ἀτρεΐδες·
 παῦσε λοιπὸν τοὺς βασιλεῖς συχνὰ πυκνὰ νὰ σέρνης 250
 στὸ στόμα σου καὶ νὰ τηρᾷς τοῦ γυρισμοῦ τὴν ὥρα
 καὶ ἀκόμη δὲν γνωρίζομεν αὐτὰ πῶς θὰ τελειώσουν,
 ἂν γιὰ καλὸν ἢ γιὰ κακὸ θὰ γίνη ὁ γυρισμός μας·
 σὺ κάθεται καὶ τοῦ λαοῦ τὸν ἀρχηγὸν Ἀτρεΐδην
 κατηγορεῖς ποὺ οἱ Δαναοὶ τοῦ δίδουν πολεμάρχου 255
 δῶρα πολλὰ καὶ οἱ λόγοι σου φαρμάκ' εἶναι γεμάτοι·
 ἀλλ' ἄκουσε καὶ πίστευσε ποὺ ὅ,τι θὰ εἰπῶ θὰ γίνη·
 ἂν σ' ἔβρω νὰ λυσομανᾷς κι ἄλλην φορὰν, ὥς τώρα,
 ἡ κεφαλὴ νὰ μὴ σταθῇ στοὺς ὤμους τοῦ Ὀδυσσεώς,
 μήτε πατέρα νὰ με εἰποῦν τοῦ Τηλεμάχου πλέον, 260
 ἂν δὲν σὲ πιάσω εὐθύς ἐγὼ νὰ σὲ γυμνώσω ἀπ' ὅλα
 ὅσα φορεῖς καὶ ἀκόμ' αὐτὰ ποὺ τὰ κρυφὰ σκεπάζουν,
 καὶ νὰ σὲ διώξω ἐλεεινὰ δαρμένον, ποὺ νὰ κλαίης
 φεύγοντας ἀπ' τὴν σύνοδον ὥς τὰ γοργὰ καράβια».

Καὶ μετὰ τὸ σκῆπτρο τοῦ ἤπληξε τὴν ράχιν καὶ τοὺς ὤμους· 265
 κυρτώθη ἐκείνος καὶ θερμὸ τοῦ ἐκύλησε τὸ δάκρυ·
 τὸ χρυσὸ σκῆπτρο ἐσήκωσε στὴν ράχιν φουσκαλίδα
 καὶ πονεμένος τρέμοντας ἐκάθισε ὁ Θερσίτης,
 χαμένα γύρω ἐκοίταξε κι ἐσφόγγισε τὸ δάκρυ·
 κι ὅλος ἐγέλασ' ὁ λαὸς ἂν κι ἦταν πικραμένος· 270
 κι ἐστράφη κάποιος κι ἔλεγεν ἐκεῖ στὸν πλαγινόν του·
 «ὦ ἔργα πόσα ἐξαίσια κατόρθωσ' ὁ Ὀδυσσεάς,
 σύμβουλος πρῶτος, συνετὸς καὶ ἄξιος πολεμάρχος!
 Ἀλλὰ τώρα εὐεργέτησε μεγάλως τοὺς Ἀργεῖους
 πού τὴν αὐθάδειαν ἔπαυσε τοῦ κακογλώσσου ἀχρεῖου· 275
 πολὺ θ' ἀργήσ' ἡ ἀπότολμη ψυχὴ του νὰ τὸν σπρώξῃ
 πάλι με λόγι' ἀναίσχυντα τοὺς βασιλεῖς νὰ ψέγῃ».

Ὁρθὸς ὥστόσο' ὁ πορθητὴς κρατοῦσεν Ὀδυσσεάς
 τὸ σκῆπτρο, καὶ στὸ πλάγι του με κήρυκος τὴν ὄψιν,
 ἡ Ἀθηνᾶ παράγγελλε τὰ πλήθη νὰ σωπάσουν, 280
 ὥστε τὸν λόγον οἱ Ἀχαιοὶ ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην ὅλοι
 ν' ἀκούσουν καὶ τὴν συμβουλὴν νὰ πάρουν εἰς τὸν νοῦν τοὺς·
 καὶ αὐτὸς με γνώμην ἀγαθὴν ὁμίλησε στὰ πλήθη·
 «Σήμερα θέλουν οἱ Ἀχαιοί, Ἀτρεΐδῃ βασιλέα,

ἐσὲ νὰ κάμουν ἄτιμον ἐμπρὸς στὸν κόσμον ὅλον· 285
 καὶ ἰδοὺ τὸν λόγον ἀθετοῦν πού ἀπ' ἀρχῆς σοῦ δῶσαν,
 ὅταν στὴν Τροίαν ἔρχονταν ἀπ' τὸ ἵπποτρόφον Ἄργος,
 ὅπως θὰ γύρης πορθητὴς τῶν πύργων τοῦ Πριάμου.
 Καὶ τώρα ὡσὰν μικρὰ παιδιὰ καὶ ἀπόχρηες γυναῖκες 290
 τοὺς πῆρε τὸ παράπονο νὰ ἰδοῦν τὰ γονικά τους·
 καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ ἐπιθυμοῦν μὲ τόσα πού ὑποφέρουν;
 Ὁ ἄνθρωπος ἀδημονεῖ κι ἓνα φεγγάρι ἂν μείνῃ,
 μακρὰν ἀπ' τὴν γυναῖκα του, στὸ πλοῖον ἂν τὸν κλεῖσαν
 χειμῶνος ἄνεμοι κακοὶ καὶ θάλασσ' ἀγριωμένη. 295
 Κι ἐμᾶς ὁ χρόνος ἑνατος στὸν κύκλον του μᾶς ἦβρε
 ἀκόμη ἐδῶ νὰ μένωμεν· γιὰ τοῦτο ἐγὼ δὲν ψέγω
 τοὺς Ἀχαιοὺς πού ἀδημονοῦν, ἀλλ' ὅμως εἶν' αἰσχύνῃ
 πολὺν νὰ ἔμεινες καιρὸν καὶ ἄδειος νὰ γυρίσῃς.
 Λάβετε, ὦ φίλ', ὑπομονὴν καὶ καρτερεῖτε ὀλίγο 300
 νὰ ἰδοῦμ' ἐὰν τοῦ Κάλχαντος τὰ ρήματ' ἀληθεύσουν.
 Εἶναι στὸν νοῦν μας ζωντανὰ καὶ μάρτυρες εἰσθ' ὅλοι
 ὅσους δὲν πῆρε ὁ θάνατος, ὅποτεν στὴν Αὐλίδα—
 χθὲς ἢ προχθὲς μοῦ φαίνεται — συνάζονταν τὰ πλοῖα
 τῶν Ἀχαιῶν καταστροφὴν νὰ φέρουν εἰς τοὺς Τρῶας· 305
 κι ἐμεῖς στοὺς ἱεροὺς βωμούς, ὅπου μιὰ βρῦση ἐκύλα
 κάτω ἀπ' ὠραῖον πλάτανον τὰ ὁμορφα νερά της,
 τῶν ἀθανάτων καίαμεν ἐξαίσιες ἐκατόμβες·
 μέγα σημάδι ἐφάνη ἐκεῖ, μαῦρος σὰν αἷμα δράκος,
 τέρας πού ἐβγαλε στὸ φῶς ὁ ἴδιος ὁ Κρονίδης,
 ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ βωμοῦ στὸν πλάτανον ἐχύθη. 310
 Ἐκεῖ φωλιάζαν σπούργιτες, ἀφτέρωτα πουλάκια
 εἰς τὸ ὑψηλότατο κλαδὶ κρυμμένα μὲς στὰ φύλλα
 ὀκτώ, κι ἐνάτ' ἡ μάνα τους πού τὰ 'χε γεννημένα.
 Τὰ 'τρωγε αὐτὸς πού ἔτριζαν ἐλεεινὰ καὶ γύρω 315
 πετοῦσε ἡ μάνα κλαίοντας τὰ τέκνα της κι ὁ δράκος
 'στράφη, ἐτινάχθη κι ἐπιασεν ἀπ' τὸ φτερό κι ἐκείνην·
 καὶ ἀφοῦ τὰ τέκνα ὅλα 'φαγε καὶ ἀκόμη τὴν μητέρα,
 θαῦμα τὸν ἔστησε ὁ θεὸς ὅπου τὸν εἶχε δεῖξει·
 ἐκεῖ τὸν πέτρωσ' ὁ υἱὸς τοῦ κρυπτοβόλου Κρόνου· 320
 κι ἐμεῖς ὅλοι ἀπορούσαμε σ' αὐτὸ πού ἐγίνῃ ἐμπρὸς μας·

κι ὡς ἦλθαν ξάφνου ἀνάμεσα στὲς θεῖες ἐκατόμβες
 τέρατα τόσα φοβερά, τὸν λόγον πῆρε ὁ Κάλχας :
 « Πῶς ὅλοι στέκεσθ' ἄφωνοι ; Τὸ μέγ' αὐτὸ σημεῖον
 ὁ Ζεὺς μᾶς τό 'δειξε ὁ σοφός, κι ὅ,τι δηλοῖ θά γίνη
 μὲ τοὺς καιροὺς, ἀλλ' ἐνδοξο θά μείνῃ στὸν αἰῶνα » 325
 καθὼς τὰ τέκνα ὅλα 'φαγε καὶ τὴν μητέρα ἐκεῖνος,
 ὀκτώ, κι ἐνάτῃ ἦταν αὐτὴ ποὺ τὰ 'χε γεννημένα,
 κι ἐμεῖς θά πολεμήσωμεν αὐτοῦ χρόνους ἐννέα,
 καὶ ἡ πόλις ἡ πλατύδρομη στὸν δέκατον θά πέσῃ ». 330
 Αὐτὰ μᾶς ἔλεγε καὶ ἰδοὺ ποὺ τώρα γίνοντ' ὅλα.
 Καί, ὦ μεγαλόψυχοι Ἀχαιοί, νὰ μείνετε σᾶς λέγω,
 ὥσπου νὰ πατήσωμε τοὺς πύργους τοῦ Πριάμου ».

Εἶπε καὶ ὅλοι ἐφώναξαν καὶ τρομερὰ τὰ πλοῖα
 ἀπ' τὴν βοήν τῶν Ἀχαιῶν ὡς πέρα ἠχολογῆσαν,
 τόσον εἰς ὅλους ἄρεσαν οἱ λόγοι τοῦ Ὀδυσσέως. 335
 Τότ' εἶπεν ὁ Γερήνιος ὁ Νέστωρ ἱππηλάτης :
 « ὦμιέ, νὰ συναθροίξεσθε καὶ νὰ δημηγορῆτε,
 ὡς θά 'καναν ἀνήλικα καὶ ἀπόλεμα παιδιὰ!
 Λοιπὸν οἱ συμφωνίες μας κι οἱ ὅρκοι τί θά γίνουν ;
 Θέ νὰ καοῦν οἱ συμβουλές κι οἱ γνῶμες τῶν ἡρώων, 340
 οἱ ἀγνές σπονδές καὶ τῶν χειρῶν ποὺ ἐδώκαμεν ἡ πίστις ;
 Λογομαχοῦμεν μάταια καὶ τρόπον νὰ σωθοῦμε,
 τόσους καιροὺς ποὺ 'μεθα ἐδῶ δὲν ἔχομ' ἐβρει ἀκόμῃ·
 καὶ σὺ Ἀτρεΐδῃ πάλι ὡς πρὶν ἀσάλευτος στὴν γνώμῃν,
 σὺ τῶν Ἀργείων ἀρχηγὸς νὰ εἶσαι εἰς τοὺς ἀγῶνες, 345
 κι ἄφῃς' ἐκεῖνοι νὰ χαθοῦν, ἕνας ἢ δύο ποὺ χώρια
 βουλευντοὶ ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς, καὶ τοῦ κακοῦ κοπιᾶζουν,
 στὸ Ἄργος νὰ γυρίσωμεν πρὶν μάθωμ' ἂν ἀλήθεια
 ἢ ψέμα θά 'ν' ἡ ὑπόσχεση τοῦ αἰγιδοφόρου Δία.
 Ναί, λέγ' ὅτι τὴν ἔδωκεν ὁ ὑπέρτατος Κρονίδης 350
 ἀστράφτοντας στὰ δεξιὰ μὲ φανερά σημεῖα
 τὴν ὥραν ὅπου ἀνέβαιναν στὰ γρήγορα καράβια
 οἱ Ἀργεῖοι μαῦρον θάνατον νὰ φέρουν εἰς τοὺς Τρῶας.
 Ὅθεν κανεῖς ἄς μὴ βιασθῇ νὰ γύρῃ στὴν πατρίδα,
 πρὶν λάβῃ στὲς ἀγκάλες του γυναῖκ' ἀνδρὸς τῆς Τροίας, 355
 καὶ δικαιοθοῦν οἱ στεναγμοὶ κι οἱ πόνοι τῆς Ἑλένης »

καὶ ἂν κάποιος θέλῃ φοβερά νὰ γύρῃ στὴν πατρίδα
 τὸ χέρι στὸ κακίστρωτο κρεβάτι του ὡς ἀπλώση,
 καὶ πρὶν τῶν ἄλλων γρήγορα θὰ κακοθανατίσῃ.
 Ἄλλὰ καὶ ἀτός σου, κύριε, σκέψου καλὰ καὶ σ' ἄλλον 360
 πείθου καὶ λόγον ποῦ θὰ εἰπῶ μὴ τὸν καταφρονέσης·
 κατὰ φυλὲς νὰ χωρισθοῦν καὶ κατὰ γέν' οἱ ἄνδρες,
 ὥστε φυλὴ νὰ βοηθῇ φυλὴν καὶ γένος γένος.
 Καὶ ἂν τοῦτο κάμῃς κι οἱ Ἀχαιοὶ στὸν λόγον σου ὑπακούσουν,
 τῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν λαῶν θὰ ἰδῇς ποῖος εἶναι ἀνδρεῖος 365
 καὶ ποῖος δειλός, ὡς χωριστὰ θὰ πολεμᾷ καθένας·
 θὰ ἰδῇς ἂν εἶναι ἀπὸ θεοῦ τὴν πόλιν νὰ μὴ πάρῃς
 ἢ ἀπὸ δειλίαν τῶν ἀνδρῶν καὶ ἀμάθειαν τοῦ πολέμου».
 Τότε σ' αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης·
 «Στὲς συμβουλὲς πόσο νικᾷς τοὺς Ἀχαιοὺς, ὦ γέρε! 370
 πατέρα Δία καὶ Ἀθηναῖ καὶ Ἀπόλλων, ὦ θεοί μου,
 ἂν εἶχα δέκα ὥσάν ἐσέ συμβούλους στὸ πλευρό μου·
 στὴν δύναμίν μας γρήγορα ἢ πόλις τοῦ Πριάμου
 θὰ ἔσκυφτε, καὶ χαλασμός κι ἐρμιά θὰ τὴν πλακῶναν.
 Ἄλλὰ μ' ἔταλαιπώρησεν ὁ ὑπέρτατος Κρονίδης, 375
 ποῦ σ' ἔχθρες ἀδιόρθωτες καὶ σ' ἔριδες μ' ἐμπλέκει·
 ὅτι ἐλογομαχήσαμεν ἐγὼ καὶ ὁ Πηλεΐδης
 χάριν τῆς κόρης καὶ βαρὺς ἐδείχθηκα ἐγὼ πρῶτος·
 ἀλλ' ἂν ὁμογνωμήσωμε καὶ παλ' ἐμεῖς οἱ δύο,
 δὲν θὲ ν' ἀργήσῃ οὐδὲ στιγμὴν ὁ ἔλεθος τῶν Τρώων. 380
 Τώρα θὰ γευματίσετε, κατόπι ἀρματωθῆτε·
 σιάσετε τὲς ἀσπίδες σας τροχίσετε τὲς λόγχες·
 ἄφθονην δώσετε τροφὴν στὰ γρήγορα πουλάρια,
 τ' ἀμάξια θεωρήσετε, μὲ τοῦτο στὴν καρδιά σας,
 ποῦ θὰ κρατοῦμε ὁλήμερα τὸν φονικὸν ἀγῶνα 385
 καὶ δὲν θὰ ἔχῃ ὁ πόλεμος ξανάσασμα κανένα
 ὡς νὰ 'λθ' ἡ νύκτα τὴν ὁρμὴν νὰ κόψῃ τῶν ἀνδρείων·
 στὰ στήθη σας καὶ τὸ λουρὶ τῆς κυκλωτῆς ἀσπίδος
 θὰ ἰδρώσῃ καὶ τὸ χέρι σας στὴν λόγχην θ' ἀποκάμῃ,
 καὶ θὰ ἰδρώσουν τ' ἄλογα στ' ἀμάξι ταυνοσμένα. 390
 Κι ἂν ἀπ' τὸν πόλεμον μακρὰν εἰς τὰ κυρτὰ καράβια
 μείνῃ κανεὶς καὶ τὸν ἰδῶ, νὰ μὴν ἐλπίσῃ ἐκεῖνος

πού δὲν θὰ γίνη σπάραγμα τῶν ὄρνεων καὶ τῶν σκύλων».

Εἶπε καὶ ὅλοι ἐβόησαν, καθὼς βοᾷ τὸ κύμα

ἀπὸ τοῦ Νότου τὴν ὁρμὴν ἐπάνω σ' ἀκρωτήρι, 395

πού βγαίνει ἐμπρὸς στὴν θάλασσαν καὶ πάντοτε τὸ δέρνουν

τὰ κύματ' ὅπως ἔρχονται ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνέμους.

Τὰ πλήθη τότε' ἐσκόρπισαν τριγύρω στὰ καράβια,

φωτιά στὲς σκηνὲς ἀναψαν κι ἐκάθισαν νὰ φάγουν·

κι εἰς ἓναν ἀπὸ τοὺς θεοὺς θυσιάζε ὁ καθένας 400

κι εὐχόνταν νὰ 'βγῇ ζωντανὸς ἀπ' τὸν φρικτὸν ἀγώνα·

ἀλλὰ βόδι πεντάχρονον ὁ μέγας Ἀγαμέμνων

παχύτατο ἐθυσίασε τοῦ φοβεροῦ Κρονίδη,

καὶ τῶν Παναχαϊῶν ἐκεῖ τοὺς γέροντας καλοῦσε

καὶ πρώτιστα τὸν Νέστορα καὶ τὸν Ἴδομενέα, 405

τοὺς δυὸ κατόπιν Αἴαντες, καὶ τὸν Τυδείδην, κι ἕκτον

τὸν Ὀδυσσεά, πόμοιαζε στὴν γνώση μὲ τὸν Δία,

καὶ μόνος αὐτοκάλεστος τοῦ ἦλθεν ὁ γενναῖος

Μενέλαος πού ἐγνώριζε πόσες φροντίδες εἶχε·

καὶ ἀφοῦ στὸ βόδι ὀλόγυρα ἐπῆραν τὰ κριθάρια, 410

ἄρχισ' ὁ Ἀτρεΐδης τὴν εὐχὴν: « Ὑπέρτατε Κρονίδη,

ἔνδοξε, μαυρονέφελε, ἐγκάστικε τοῦ αἰθέρος,

δῶσε πρὶν πέσῃ ὁ ἥλιος καὶ τὸ σκοτάδι φθάσῃ

χάμω στὴν γῆν τὸ μέγαρον νὰ ρίξω τοῦ Πριάμου

ἀσβολωτὸ καὶ στὴ φωτιά τὲς πύλες του νὰ λιώσω, 415

καὶ τὸν Ἑκτόρειον θώρακα μὲ τὸ σπαθὶ νὰ σχίσω

στὰ αἵματωμένα στήθη του, κι ἐπίστομα στὴν σκόνῃ

γύρω του σύντροφοι πολλοὶ τὸ χῶμα νὰ δαγκάσουν ».

Εἶπε, ἀλλ' ὁ Δίας τὴν εὐχὴν δὲν ἔστεργε, κι ἐδέχθη

τὴν προσφορὰν καὶ δυνατὸν τοῦ ἐτοίμαζεν ἀγώνα· 420

καὶ ἀφοῦ τὲς εὐχὲς ἔκαμαν κι ἐρίζαν τὰ κριθάρια,

τὸν τράχηλον τοῦ ἐσήκωσαν, τὸ σφάζαν καὶ τὸ γδάραν,

καὶ ἀφοῦ χωρίσαν τὰ μεριά μὲ διπλωτὸ κνισάρι

τὰ σκέπασαν κι ἐπάνω των ὦμα κομμάτια θέσαν·

καὶ αὐτὰ μὲ σχίζες ἀφυλλες ἐκαῖαν, καὶ τὰ σπλάχνα 425

ἐσούβλισαν καὶ στὴν φωτιὰν ἐπάνω τὰ κρατοῦσαν·

καὶ ἀφοῦ καῖηκαν τὰ μεριά κι ἐγεύθησαν τὰ σπλάχνα

ἐλίανισαν τὰ ἐπίλοιπα, τὰ ἐπέρασαν στὲς σουῖβλες,

καὶ ἀφοῦ μὲ τέχνην τὰ ὕψησαν ἀπ' τὴν φωτιά τὰ πῆραν.
 Κι ἄμ' ἀπ' τὸν κόπον ἔπαυσαν, κι ἐτοίμασαν τὸ γεῦμα, 430
 ἔτρωγαν κι ὅλ' ἰσόμοιρα χαρῆκαν τὸ τραπέζι,
 καὶ ἄμα ἐφάγαν κι ἐπῖαν ὅς' ἤθελε ἡ ψυχὴ τους,
 ὁ Νέστωρ εἶπε πρὸς αὐτούς: « Ἀτρεΐδῃ βασιλέα,
 μὲ ὀμιλίες τὸν καιρὸ μὴ τρίβωμ' ἐδῶ πέρα,
 καὶ ἀνάγκη εἶναι ν' ἀρχίσωμε χωρὶς ἀργοπορίαν 435
 τὸ ἔργον τοῦτο, ποῦ ὁ θεὸς μᾶς ἔδωκε στὸ χέρι·
 καὶ οἱ κήρυκες τῶν Ἀχαιῶν τὰ χαλκοφόρα πλήθῃ
 ἄς κράξουν νὰ συναθροισθοῦν ἀπ' ὅλα τὰ καράβια,
 κι ἐμεῖς ἄς πᾶμε ὅλοι μαζὶ στὸ στράτευμα τριγύρω
 στὰ στήθῃ των ν' ἀνάψωμεν τὴν λύσσαν τοῦ πολέμου ». 440
 Αὐτὰ εἶπεν ὁ γέροντας, καὶ ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 τοὺς ψηλοφώνους κήρυκες παρὰγγειλε νὰ κράξουν
 στὸν πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν τ' ἀντρειωμένα πλήθῃ
 καὶ γρήγορα στὸ κήρυγμα συναθροίζονταν ὅλοι.
 Τοὺς διαχωρίζαν μὲ σπουδὴν οἱ βασιλεῖς οἱ θεῖοι 445
 μὲ τὸν Ἀτρεΐδῃ κι ἡ Ἀθηνᾶ στὴν μέσ' ἡ γλαυκομάτα
 μὲ ἀτίμητην, ἀγέραστην, ἀθάνατην αἰγίδα·
 ποῦ ἑκατὸν κρόσες γύρω τῆς ὀλόχρυσες κρεμόνταν,
 καλοπλεγμένες κι ἑκατὸν ἀξίζει βόδια ἢ μία·
 μὲ αὐτὴν περνοῦσε ὡς ἀστραπὴ τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθῃ 450
 καὶ τ' ἄναφτε κι ἐγέμιζε τὰ στήθῃ τους ἀνδρείαν
 νὰ μάχωνται, νὰ πολεμοῦν καὶ παῦσιν νὰ μὴ θέλουν.
 Καὶ ἀγάπησαν τὸν πόλεμον καλύτερα ἢ νὰ γύρουν
 μὲ τὰ βαθιά καράβια τους, στὴν ποθητὴν πατρίδα.
 Ὅπως κακὴ πυρκαϊὰ μεγάλο δάσος καίει, 455
 σ' ἄκρην βουνοῦ καὶ φαίνεται μακρὰν ἡ ἀναλαμπὴ τῆς,
 ὁμοίως ἀπ' τὸν ἄπειρον χαλκόν, καθὼς κινουῦντο,
 ὁ αἰθέρας ὡς τὸν οὐρανὸν λαμποκοποῦσεν ὅλος.
 Καὶ ὅπως πλήθῃ ἀμέτρητα πουλιῶν συμμαζωμένα,
 χηνῶν κοπάδ' ἢ γερανῶν ἢ κύκνων μακρολαίμων 460
 στ' Ἀσίο λιβάδι, στὲς ροές σιμὰ τοῦ Καῦστρίου
 φτεροκοποῦν περήφανα στὸ ἵνα καὶ στ' ἄλλο μέρος
 κι ὅταν καθίζουσιν κλαγγηχτὰ καὶ ὁ κάμπος ἀντηχάει,
 τόσα τὰ πλήθῃ τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ σκηνῆς καὶ πλοῖα

στο σιάδι τὸ Σκαμάνδριον χυνόνταν κι ἀπ' τὸν κτύπον 465
 ἵππων καὶ ἀνδρῶν τρομακτικά ἢ γῇ βροντοκοποῦσαν·
 κι ἔμειναν στὸ Σκαμάνδριον λιβάδι τὸ ἀνθοφόρο
 ἄπειροι ὡσάν τῆς ἀνοιξης τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα.
 Κι ὅπως σωρεύοντ' ἄπειρες οἱ μύγες εἰς τὴν στάνην
 τὴν ἀνοιξιν ὅπου τ' ἀγγεῖα μὲ γάλα ξεχειλίζουν, 470
 ὁμοίως καὶ τῶν Ἀχαιῶν τ' ἀνδρειωμένα πλήθη
 στὴν πεδιάδ' ἀμέτρητα, πυκνότατα, ἐστεκόνταν
 κι ἐλαχταροῦσαν ὄλεθρον νὰ φέρουν εἰς τοὺς Τρῶας.
 Καὶ ὅπως εὐκόλα γιδιῶν κοπάδια σκορπισμένα
 καὶ στὴν βοσκὴν ἀνάμεικτα χωρίζουν οἱ ποιμένες, 475
 ὁμοίως εἰς τὸν πόλεμον ἐσύνταζαν τὰ πλήθη
 οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ἀνάμεικτα ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης
 στὰ μάτια καὶ στὴν κεφαλὴν ἀστραποφόρος Δίας
 στὴν ζῶσιν Ἀρης ἔδειχνε καὶ Ποσειδῶν στὰ στήθη.
 Κι ὅπως σ' ἀγέλην ἔξοχος ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ ταῦρος, 480
 καὶ στὴν βοσκὴν διακρίνεται, ὁμοίως τὸν Ἀτρεΐδην
 ὁ Βροντητῆς ἠθέλησεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 λαμπρὸν νὰ κάμη κι ἔξοχον στὸ πλῆθος τῶν ἡρώων.
 Μοῦσες, τοῦ Ὀλύμπου κάτοικες, διδάξετέ με τώρα —
 εἰσθε θεὸς καὶ βρίσκεσθε παντοῦ καὶ ἡξεῦρετ' ὅλα, 485
 τίποτ' ἐμεῖς δὲν ξεύρομεν, τὴν φήμην μόνο ἀκοῦμε,—
 τῶν Δαναῶν οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἄρχοι τίνες ἦσαν·
 τοῦ πλῆθους τὰ ὀνόματα νὰ εἰπῶ δὲν θὰ ἡμποροῦσα
 ἐγὼ κι ἂν δέκα στόματα κι ἂν δέκα γλῶσσες εἶχα,
 κι ἂν εἶχ' ἀσύντριφτην φωνὴν καὶ χάλκινα τὰ στήθη· 490
 μόνον οἱ κόρες τοῦ Διὸς αἰγιδοφόρου, οἱ Μοῦσες
 Ὀλυμπιάδες θὰ ἴεγαν πόσοι στὴν Τροίαν ἦλθαν·
 ἀλλὰ θὰ εἰπῶ τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ ὅλα τὰ καράβια.
 Τῶν Βοιωτῶν οἱ ἀρχηγοὶ Πηνέλαος, Κλονίος,
 Προθήνωρ, Ἀρκεσίλαος, καὶ Λῆτος διοικοῦσαν 495
 ὅσους ἀπόστειλ' ἡ Αὐλὶς πετρώδης, ἡ Ὑρία,
 ἡ Σχοῖνος, ὁ Ἑτεωνὸς πολύλοφος, ἡ Σκῶλος,
 ἡ εὐρύχωρη Μυκαλησσός, ἡ Θέσπεια κι ἡ Γραία,
 ὅσους τὸ Ἄρμ' ἀπόστειλε, τὸ Εἰλέσιον, οἱ Ἐρύθρες,
 ἀκόμη ὅσους ὁ Ἑλεῶν, ὁ Πετεῶν, ἡ Ὑλῆ, 500

ὁ Μεδεῶν πόλις καλὴ καὶ ὅσους ἡ Ὠκαλέη,
 ἡ Θίσβ' ἡ πολυτρύγωνα, ἡ Εὐτρησις, οἱ Κῶπες,
 καὶ ὁ χλοερὸς Ἀλῖαρτος, καὶ ὅσους ἀκόμη ἐστεῖλαν
 ὁ Γλίσας, ἡ Κορώνεια, ἡ Πλάταια καὶ ἡ πόλις
 ὠραία τῶν Ὑποθηβῶν, καὶ ἡ πόλις ἡ ἀγία 505
 ἡ Ὀγχηστος, πολὺδενδρο τοῦ Ποσειδῶνος κτῆμα,
 ἡ θεία Νίσσα, ἡ Μίδεια, ἡ Ἄρνη ἀμπελοφόρα,
 καὶ ὅσοι ἀπὸ τὴν ἔσχατην ἔφθασαν Ἀνθηδόνα.
 Πενήντα ἦσαν τὰ πλοῖα τῶν καὶ ἐπάνω στὸ καθένα
 ἦσαν ἑκατὸν εἴκοσι τῶν Βοιωτῶν ἀγόρια. 510
 Τοῦ Ὀρχομενοῦ τῶν Μινυῶν τοὺς ἄνδρες καὶ Ἀσπληδόνο
 ἐδιοικοῦσε ὁ Ἰάλμενος καὶ Ἀσκάλαφος, ἀγόρια
 τοῦ Ἄρη καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀκτορος Ἀζειδῆ
 τῆς Ἀστυόχης, ὅπου ἀγνὴ στ' ἀνώγει τῆς ἀνέβη
 καὶ ὁ Ἄρης, δυνατὸς θεός, μὲ αὐτὴν κρυφὰ κοιμήθη· 515
 καὶ εἶχαν τριάντα βαθυλὰ κατόπι τοὺς καράβια.
 Μὲ τοὺς Φωκεῖς ὁ Ἐπίστροφος ἐρχόταν καὶ ὁ Σχεδῖος
 υἱοὶ τοῦ μεγαλόψυχου Ἰφίτου Ναυβουλίδη.
 Τοὺς ἔστειλε ἡ Κυπάριστος καὶ ἡ Πυθὼ πετρώδης,
 ἡ θεία Κρίσα καὶ ἡ Δαυλὶς, ὁ Πανοπεὺς καὶ ἀκόμη 520
 τὰ μέρη τῆς Ὑαμπόλεως καὶ τῆς Ἀνεμωρείας
 καὶ αὐτὰ πού ὁ θεὸς ποταμὸς ὁ Κηφισὸς ποτίζει,
 καὶ ἡ Λίλαια πού κτίσθηκεν ἐπάνω στὲς πηγές του·
 καὶ εἶχαν σαράντα ὀλόμαυρα κατόπι τοὺς καράβια
 καὶ κολλητὰ στοὺς Βοιωτοὺς, στὸ ἀριστερό τοὺς πλάγι 525
 οἱ πολεμάρχοι ἐσύνταζαν τὰ πλήθη τῶν Φωκέων.
 Τῶν Λοκρῶν ἦταν ἀρχηγὸς ὁ Οἰλείδης ταχὺς Αἶας
 πολὺ πολὺ μικρότερος τοῦ Τελαμωνιάδῃ
 στὸ σῶμα, καὶ μικρόσωμος λινοθωρακωμένος
 τῶν Πανελλήνων καὶ Ἀχαιῶν εἰς τὸ κοντάρι πρῶτος· 530
 ἦλθαν ἀπ' τὴν Καλλίαρρον, τὴν Κύνον, τὸν Ὀπούντα,
 ἀπ' τὲς ὠραῖες Αὐγείες, τὴν Βήσσαν καὶ τὴν Σκάρρην,
 τὴν Τάρφην καὶ τὸ Θρόνιον, τοῦ Βοαγρίου πόρον·
 καὶ αὐτὸν σαράντα ὀλόμαυρα καράβι' ἀκολουθοῦσαν
 τῶν Λοκρῶν πού 'ναι ἀντίπερα τῆς ἱερᾶς Εὐβοίας. 535
 Καὶ τοὺς ἀνδρεῖους Ἀβαντας κατοίκους τῆς Εὐβοίας

ἀπὸ Χαλκίδ' Ἑρέτριαν καὶ ἀπ' τὴν σταφυλοφόραν
 Ἰστίαίαν καὶ Κήρινθον ἀκρόγιαλὴν καὶ ἀκόμῃ
 ἀπὸ τὸ Δίον τὸ ὑψηλόν, τὴν Κάρυστον καὶ Στύρα,
 τοὺς διοικοῦσε ὁ φοβερὸς στὴν μάχην Ἑλεφθῶνρ 540
 Χαλκωδοντιάδης ἀρχηγὸς τῶν ψυχερῶν Ἀβάντων.
 Γοργόποδοι μὲ τὰ μαλλιά στές πλάτες ἀπλωμένα,
 λογχιστὲς ἦσαν πρόθυμοι μὲ τὰ μακριὰ κοντάρια
 στὰ στήθη ἐπάνω τῶν ἐχθρῶν τοὺς θώρακες νὰ σπάσουν·
 καὶ αὐτὸν σαράντα ὀλόμαυρα καράβια ἀκολουθοῦσαν. 545
 Ἄνδρες οἱ Ἀθῆνες ἔστειλαν, καλοκτισμένη πόλις·
 κι ἦταν ἡ χώρα τοῦ ὑψηλοῦ στὸ φρόνημα Ἑρεχθέως·
 τὸν γέννησεν ἡ δότρυ Γῆ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
 ἡ Ἀθηναῖα τὸν ἔθρεψε, καὶ στὸν λαμπρὸν ναὸν της
 τὸν ἔθεσε, καὶ μὲ κριοὺς καὶ ταύρους, κάθε χρόνο 550
 τ' ἀγόρῃα τῶν Ἀθηναίων εὐφραίνουσι τὴν ψυχὴν του·
 ὁ Μενεσθεὺς τοῦ Πετεῶ τοὺς διοικοῦσε, ὁ μόνος
 ἵππους νὰ τάζ' εἰς πόλεμον καὶ ἀσπιδοφόρους ἄνδρες,
 καὶ σ' ὅλους μέσα τοὺς θνητοὺς ἀντίπαλον δὲν εἶχεν
 ἄλλον παρὰ τὸν Νέστορα, τὸν γεροντότερόν του· 555
 καὶ αὐτὸν πενήντα ὀλόμαυρα καράβια ἀκολουθοῦσαν.
 Ὁ Αἴας πρῦμνες δώδεκα τῆς Σαλαμῖνος εἶχε,
 κι ἐστάθηκε στές φάλαγγες σιμὰ τῶν Ἀθηναίων.
 Ἄνδρες τὸ Ἄργος ἔστειλε κι ἡ πυργωμένη Τίρυνς
 ἀπ' τὸ βαθὺ λιμάνι τους ἡ Ἀσίνη κι ἡ Ἑρμιόνη, 560
 ἡ ἀμπελωμένη Ἐπίδαυρος, τὰ μέρη τῆς Τροιζῆνος,
 τῶν Ἡιονῶν, τοῦ Μάσητος, ἀκόμῃ τῆς Αἰγίνης·
 τοὺς διοικοῦσαν ὁ καλὸς στὴν μάχην Διομήδης
 καὶ ὁ Σθέnelος· τοῦ δοξαστοῦ υἱὸς τοῦ Καπανέως,
 καὶ τρίτος ὁ Εὐρύαλος, ὁ θεῖος, ποὺ ἐγεννήθη 565
 ἀπ' τὸν υἱὸν τοῦ Ταλαοῦ τὸν ἄρχον Μηκιστέα·
 ἀλλ' ἦταν ὄλων ἀρχηγὸς ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης·
 κι εἶχαν ὀγδόντα ὀλόμαυρα κατόπιν τους καράβια.
 Καὶ οἱ Μυκῆνες οἱ λαμπρές, ἡ Κόρινθος πλουσία, 570
 οἱ Κλεωνῆς καλόκτιστες, τῶν Ὀρνεῶν τὰ μέρη,
 ἡ Ἀραιθυρέα πάντερπνη, ἡ πόλις Σικυῶνος,
 ἐκεῖ ποὺ πρῶτ' ὁ Ἀδραστος ἐγέννη βασιλέας,

ἡ Ὑπερσία, καὶ ἡ ψηλὴ Γονούσσα καὶ ἡ Πελλήνη,
 ὁ Αἰγιαλός, τὸ Αἶγιον καὶ ἡ ἀπλωμένη Ἑλίκη
 ἔστειλαν ἄνδρες σ' ἑκατὸ καράβια ἀνεβασμένους 575
 καὶ ἀρχηγὸς ἦτ' ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 Ἐκεῖνος εἶχε τὰ πολλὰ καὶ ἀνδρειωμένα πλήθη,
 καὶ ἄστραφτεν ὅλος στ' ἄρματα καὶ ἐπαίρετο ἡ ψυχὴ του
 ὡς ἦταν εἰς τὴν δύναμιν ὁ πρῶτος τῶν ἡρώων,
 ὅτ' εἶχε αὐτὸς πλιότερον λαὸν ὁλόγουρά του. 580
 Ἔστειλεν ἄνδρες ἡ κλειστή στὰ ὄρη Λακεδαιμόνων,
 ἡ Μέσση ἡ πολυτρύγωνη, ἡ Σπάρτη καὶ ἡ Φάρις,
 οἱ Βρυσηῖες, οἱ Αὐγείες οἱ πάντερπνες, οἱ Ἀμύκλες,
 τὸ Ἐλος, χῶρ' ἀκρόγιαλη, τὸ Οἶτυλος καὶ ὁ Λάας
 καὶ τούτους ὁ Μενέλαος ὁ ἀνδρεῖος ἀδελφός του 585
 ἐδιοικοῦσε καὶ ἔφερε μαζί του ἐξήντα πλοῖα
 καὶ ἀνάμερ' ἄρματῶνονταν καὶ αὐτὸς μὲ προθυμίαν
 στήν μέση τους ἐπρόβαινε καὶ τοὺς παρακινοῦσε
 στὸν πόλεμον καὶ τοῦ ἵκανε τὰ σπλάγχνα μέσα ὁ πόθος
 νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς στεναγμούς, τὰ δάκρυα τῆς Ἑλένης. 590
 Ἡ Πύλος ἄνδρες ἔστειλε καὶ ἡ πάντερπνη Ἀρῆνη
 τὸ Θρύον, πόρος τοῦ Ἀλφειοῦ, τὸ Αἰπὺ λαμπρό, τὰ μέρη
 καὶ τοῦ Κυπαρισσήεντος καὶ τῆς Ἀμφιγενείας,
 τοῦ Ἐλους καὶ τῆς Πτελεοῦ, τὸ Δῶριον, ὅπου οἱ Μοῦσες
 ἤβραν τὸν Θράκα Θάμυριν καὶ ἀλάλητον τὸν κάμαν, 595
 ὡς γύριζε ἀπ' τὸν Εὐρυτον τὸν ἄρχον Οἰχαλίας·
 πῶς θὰ ἐνικοῦσ' ἐπαίρονταν αὐτὸς καὶ ἂν τραγουδοῦσαν
 οἱ Μοῦσες κόρες τοῦ Διὸς καὶ ἐκεῖνες χολωμένες
 τὸν τύφλωσαν καὶ τῆς ᾠδῆς τὸ χάρισμα τὸ θεῖον
 καὶ ἀκόμη τὸ κιθάρισμα τὸν κάμαν ν' ἀστοχήσῃ 600
 καὶ τούτους ὁ Γερῆνιος ὁ Νέστωρ διοικοῦσε,
 καὶ ἦσαν καράβια βαθουλὰ κατόπι του ἐνενήντα.
 Ἡ Ἀρκαδία κάτωθεν ἀπ' τ' ὄρος τῆς Κυλλήνης
 ποῦ ὁ τάφος εἶν' ὁ Αἰπύτιος καὶ τρέφει λογχοφόρους
 ὁ Ὀρχομενὸς πολύαρνος, ἡ ἀνεμισμένη Ἐνίσπη, 605
 ἡ Ρίπη καὶ ὁ Φενεὸς ἔστειλαν καὶ ἡ Στρατία
 ἡ Μαντινέα πάντερπνη, ἡ Στύμφαλος καὶ ἀκόμη
 ἡ Παρρασία, καὶ ἔστειλεν ἡ χώρα τῆς Τεγέας·

καράβια ἐξήντα εἶχε μ' αὐτοὺς ὁ γόνος τοῦ Ἀγκαίου
 ὁ Ἀγαπήνωρ ἀρχηγός, καὶ στὸ καθένα πλῆθος 610
 Ἀρκάδες ἦσαν πρακτικοὶ στὴν τέχνην τοῦ πολέμου.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν γινώριζαν τὰ ἔργα τῆς θαλάσσης,
 τοὺς εἶχε δώσει ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
 τὰ πλοῖα τὰ καλὸστρωτα νὰ σχίζουν τὰ πελάγη.
 Καὶ ἀπὸ τὴν θείαν Ἥλιδα κι ἀπ' τὸ Βουπράσιον ἦλθαν 615
 ἀπὸ τοὺς τόπους ὅπου κλειοῦν ἡ Μύρσιος, στὴν ἄκρην,
 ἡ Ὑρμίνη, τὸ Ἀλείσιον κι ἡ Ὠλενία πέτρα·
 τέσσαρες ἦσαν ἀρχηγοὶ κι εἶχε ὁ καθένας δέκα
 καράβια καὶ τὰ γέμιζαν τῶν Ἐπειῶν τὰ πλήθη.
 Ἕνας ὁ Θάλπιος υἱὸς τοῦ Ἀκτορίδῃ Εὐρύτου, 620
 δεύτερος ὁ Ἀμφίμαχος, ὁ γόνος τοῦ Κτεάτου·
 ὁ Ἀμαρυγκείδης ὁ καλὸς Διώρης ἦταν τρίτος,
 τέταρτος ὁ Πολύζενος λαμπρὸ τοῦ Ἀγασθένους
 τοῦ βασιλέως γέννημα καὶ ἔγγονος τοῦ Αὐγείου.
 Καὶ τὰ νησιὰ τὰ ἱερὰ τῆς Ἥλιδος ἀντίκρυ 625
 Ἐχίνες καὶ Δουλίχιον, σαράντα ἔστειλαν πλοῖα
 κι ὁ Μέγης ἦταν ἀρχηγὸς ἰσόπαλος τοῦ Ἀρη,
 καὶ τὸν ἐγέννησε ὁ Φυλεύς, ἀγαπητὸς τοῦ Δία,
 ποὺ ἕναν καιρὸν, ὥς ἔπese στὴν ἔχθραν τοῦ πατρός του,
 εἰς τὸ Δουλίχιον πέρασεν ἐκεῖ νὰ κατοικήσῃ. 630
 Κατόπ' οἱ μεγάλῳψυχοι ἐρχόνταν Κεφαλλῆνες,
 ἡ Ἰθάκη, τὰ σεισόφυλλα προπόδια τοῦ Νηρίτου,
 τοὺς στείλαν, τὰ Κροκύλεια, ἡ Αἰγίλιψ ἡ τραχεῖα,
 τοὺς ἔστειλεν ἡ Ζάκυνθος, ἡ Σάμος καὶ τὰ μέρη
 τῆς στερεᾶς τ' ἀντίπερα· καὶ εἶχαν ἀρχηγό τους 635
 τὸν Ὀδυσσεᾶ πόμοιαζε στὴν γνώση μὲ τὸν Δία,
 καὶ εἶχαν πλοῖα δώδεκα μὲ κόκκινες τὲς πλῶρες.
 Τῶν Αἰτωλῶν ἦτο ἀρχηγὸς ὁ Ἀνδραϊμονίδης Θόας·
 τοὺς ἔστειλ' ἡ ἀκρόγιαλη Χαλκίς καὶ ἡ Πυλὴνη,
 ἡ Ὠλενος καὶ ὁ Πλευρών, καὶ ἡ Καλυδὼν πετρώδης· 640
 καὶ ὥς εἶχε λείψ' ἡ γενεὰ τοῦ ἀνδρειωμένου Οἰνέως
 μὲ τὸν ξανθὸν Μελέαγρον, γι' αὐτὸ καθ' ἐξουσία
 ἐδόθηκε τοῦ Θόαντος στῶν Αἰτωλῶν τὰ πλήθη·
 κι εἶχε σαράντα ὀλόμαυρα κατόπι του καράβια.

Καὶ τῶν Κρητῶν ἦτο ἀρχηγὸς ὁ Ἰδομενεὺς ὁ ἀνδρεῖος, 645
 ὅσους ἀπόστειλε ἡ Κνωσὸς καὶ ἡ πυργωμένη Γόρτυς
 καὶ ὁ λευκόγειος Λύκαστος καὶ ἡ Μίλητος καὶ ἡ Λύκτος,
 τὸ Ρύτιον καὶ ἡ Φαιστός χώρες λαμπρὲς καὶ ἄλλοι
 ὅπου τὴν ἐκατόμπολιν ἐκατοικοῦσαν Κρήτην·
 ὅλων αὐτῶν ἦτο ἀρχηγὸς ὁ Ἰδομενεὺς ὁ ἀνδρεῖος, 650
 καὶ ὁ Μηριόνης ὅμοιος τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη·
 καὶ εἶχαν ὀγδόντα ὀλόμαυρα κατόπι τοὺς καράβια.
 Καὶ ὁ Τληπόλεμος τρανὸς καὶ ὠραῖος Ἑρακλείδης
 ἐννέα πρύμνες ἔφερε Ροδίων περηφάνων
 ποὺ εἰς τρεῖς μοιράσαν τὸ νησί τῆς Ρόδου χώρες ὅλο 655
 τῆς Λίνδου, τῆς Ἰαλισοῦ καὶ τῆς λευκῆς Καμείρου·
 καὶ τὸν λαμπρὸν Τληπόλεμον ἀπὸ τὸν Ἑρακλέα
 ἡ Ἀστυόχη ἐγέννησε, ποὺ ἀπ' ὅπου τὴν Ἐφύραν
 βρέχει ὁ Σελλήεις ποταμός, τὴν εἶχε πάρει ἐκεῖνος, 660
 ἀφοῦ πολλὰς ξολόθρευσε χώρες ἀνδρῶν ἡρώων·
 καὶ τοῦτος ὁ Τληπόλεμος, ἅμα στὸ σπίτι ἀνδρώθη,
 ξάφνου τὸν θεῖον μητρικὸν φονεῦει τοῦ πατρός του
 τὸν γέροντα Λικύμνιον· καὶ εὐθὺς κατασκευάζει
 καράβια καὶ ἀφοῦ σύναξε πολλὰ μαζὶ τοῦ πλήθους 665
 εἰς τὰ πελάγη ἐρίχθηκεν, ὅτι τοῦ Ἑρακλέους
 οἱ ἄλλ' υἱοὶ καὶ ἔγγονοι δεῖνὰ τὸν φοβερίζαν.
 Καὶ ἀφοῦ πολὺ παράδειραν ἐφθάσαν εἰς τὴν Ρόδον
 καὶ τριμερῶς κατοίκησαν κατὰ φυλὰς τὴν νῆσον,
 καὶ τοὺς ἀγάπησε ὁ θεὸς ποὺ σ' ὅλους βασιλεύει 670
 καὶ πλουτισμοῦ τοὺς ἔχουσε πλημμύραν, ὁ Κρονίδης.
 Ἀπὸ τὴν Σύμην ὁ Νιρεὺς καράβια φέρνει τρία,
 τῆς Ἀγλαίας ὁ Νιρεὺς καὶ τοῦ Χαρόπου ἀγόρι,
 ὅπου στὸ κάλλος, ὁ Νιρεὺς, ἂν ἔλειπε ὁ Πηλεΐδης,
 θὰ ἐπρώτευε τῶν Δαναῶν ὅς' ἦλθαν εἰς τὴν Τροίαν· 675
 ἀλλὰ ἦταν ἀπόλεμος καὶ ὀλίγους εἶχεν ἄνδρες.
 Τοὺς ἄνδρες ἀπ' τὴν Νίσυρον, τὴν Κάρπαθον, τὴν Κάσον,
 καὶ ἀπ' τὰς Καλύδνες καὶ ἀπ' τὴν Κῶν τὴν πόλιν τοῦ Εὐρυπύλου
 ἐδιοικοῦσε ὁ Ἀντιφος καὶ ὁ Φεΐδιππος, βλαστάρια
 τοῦ βασιλέως Θεσσαλοῦ τοῦ γόνου τοῦ Ἑρακλέους· 680
 καὶ εἶχαν τριάντα βαθουλά κατόπι τοὺς καράβια.

Καὶ ἀπ' τ' Ἄργος τὸ Πελασγικὸν ὅσ' ἤλθαν καὶ ἀπ' τὴν Ἄλυν
 καὶ ἀπ' τὴν Τρηχίνα πληθυσμοὶ καὶ ἀπ' τὴν Ἀλόπην ὅσοι
 καὶ ὅσοι ἀπ' τὴν καλλιγύναικα Ἑλλάδα καὶ τὴν Φθίαν,
 καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Ἕλληνες λεγόνταν,
 πενήντα πλοῖα καὶ ἀρχηγὸς εἰς ὅλους ὁ Πηλεΐδης. 685
 Ἀπὸ τὸν φρικτὸν πόλεμον ἐσχόλαζαν ἐκεῖνοι,
 ὅτι δὲν εἶχαν ἀρχηγὸν νὰ τοὺς συντάξ' εἰς μάχην,
 ὥς ἔμενεν ὁ Ἀχιλλεὺς στὲς πρύμνες χολωμένος,
 ἄφ' ὅτου τὴν καλόκομην τοῦ ἐπῆραν Βρισηίδα, 690
 ὅπου μ' ἀγών' ἀπόκτησεν ὅτ' ἔριξε τὰ τεῖχη
 τῆς Θήβης καὶ τῆς Λυρνησοῦ καὶ τ' ἀνδρειωμέν' ἀγόρια
 Ἐπίστροφον καὶ Μύνητα τοῦ Εὐήνου βασιλέως
 Σεληπιάδῃ ἐνίκησεν· μὲ αὐτὸν τὸν πόνον στέκει
 ἀργός, ἀλλὰ τὰ ἄρματα νὰ πιάσῃ δὲν θ' ἀργήσῃ.
 Ἄνδρες ἡ Πύρασος χλωρή, πού ἡ Δήμητρα ἔχει δάσος, 695
 ἡ Ἴτων ἡ πολυάρνη καὶ ἡ Φυλάκη ἐστεῖλαν,
 καὶ τῆς Ἀντρώνος οἱ γυαλοὶ καὶ ἡ Πτελεὸς χλωώδης·
 ὁ ἀνδρεὺς Πρωτεσίλαος ἦτο ἀρχηγός τοὺς πρῶτα·
 τότε τὸν εἶχε ἡ μαῦρη γῆ, καὶ ἔρμη στὴν Φυλάκην
 τὸν μοιρολόγα ἡ χήρα του στὸ ἄκλερό του σπίτι· 700
 Δαρδάνου ἀκόντι ἐνέκρωσεν αὐτὸν κεῖ πού πηδοῦσε
 πρῶτος τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν ἀπὸ τὴν πλώρην μόνος·
 καὶ αὐτὸν ποθοῦσεν ὁ λαός, ἂν καὶ ἦταν ἀρχηγός τοὺς
 ἄλλο τοῦ Ἀρη βλάστημα, ὁ ἀνδράγαθος Ποδάρκης,
 υἱὸς τοῦ πολυπρόβατου Ἰφίκλου Φυλακίδῃ 705
 καὶ αὐτάδελφος τοῦ ἥρωος λαμπροῦ Πρωτεσίλαου·
 ἀλλὰ στὰ χρόνια' ἀνώτερος, καθὼς καὶ στὴν ἀνδρείαν
 ἦταν ὁ Πρωτεσίλαος· καὶ ἂν ἀρχηγὸν ἐλάβαν,
 ὅμως ἐκεῖνον τὸν καλὸν μὲς στὴν καρδιά τοὺς εἶχαν·
 καὶ εἶχαν σαράντα ὀλόμαυρα κατόπι τοὺς καράβια. 710
 Ἔστειλαν ἄνδρες καὶ οἱ Φερὲς πού 'ναι ἡ Βοιβία λίμνη,
 καὶ ἡ Βοιβή καὶ ἡ Ἰαωλκὸς ὠραία καὶ οἱ Γλαφύρες·
 τοὺς διοικοῦσ' ὁ Εὐμηλος καὶ ἔνδεκα πρύμνες εἶχε·
 ἡ Ἀλκῆστις ἡ ἀσύγκριτη τὸν γέννησε τοῦ Ἀδμήτου,
 ἡ κόρ' ἡ ὠραιότερη ἀπ' ὅλες τοῦ Πελίου. 715
 Τῆς Θυαμᾶκίας στάλθηκαν καὶ τῆς Μηθώνης ἄνδρες

τῆς Ὀλιζῶνος πετρωτῆς καὶ ὁμοῦ τῆς Μελιβόιας·
 καὶ ὁ Φιλοκτῆτης ἀρχηγός, ἐξαίσιος τοξότης,
 μ' ἐπτά καράβια ὀλόμαυρα· καὶ ἐπάνω στὸ καθένα
 ἦσαν τοξότες θαυμαστοὶ πενήντα κουπηλάτες· 720
 ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔμενε στὴν Λῆμνον τὴν ἁγίαν
 ποῦ τὸν ἀφῆκαν οἱ Ἀχαιοὶ φρικτὰ βασανισμένον
 ἀπ' τὴν πληγὴν ποῦ τοῦ ᾠερεν ὀλέθρια νεροφίδα.
 Ἐκεῖ θλιμμένος ἔμενε· ἀλλ' ἔμελλαν οἱ Ἀργεῖοι
 ὀργήγورا νὰ ἐνθυμηθοῦν τὸν μέγαν Φιλοκτῆτην· 725
 καὶ αὐτὸν ποθοῦσεν ὁ λαός, ἄν καὶ ἄναρχοι δὲν ἦσαν·
 ἦταν ὁ Μέδων ἀρχηγός, ἐκεῖνος ὅπου νόθον
 ἀπ' τὸν Οἰλέα πορθητὴν ἐγέννησεν ἡ Ρῆνη.
 Κι ὅσοι τῆς Τρίκκης κάτοικοι καὶ τῆς τραχιᾶς Ἰθώμης
 καὶ ὅσοι τῆς χώρας κάτοικοι τοῦ Εὐρύτου Οἰχαλίας, 730
 εἶχαν τριάντα βαθουλὰ καράβια καὶ ἀρχηγοὶ τοὺς
 ἦσαν ὁ Ποδαλείριος καὶ ὁ ἀδελφὸς Μαχάων
 ἰατροὶ καλοὶ, τοῦ Ἀσκληπιοῦ δυὸ τέκνα δοξασμένα.
 "Ὅσοι τ' Ὀρμένιον ἄφησαν τὴν βρύσιν Ὑπερείας,
 τ' Ἀστέριον καὶ τὲς κορυφὲς τὲς ἄσπρες τοῦ Τιτάνου, 735
 τοὺς διοικοῦσε ὁ Εὐρύπυλος λαμπρὸς Εὐαιμονίδης
 καὶ εἶχε σαράντα ὀλόμαυρα κατόπι του καράβια.
 Ἀπὸ Γυρτώνην, Ἀργίσσαν, ἀπ' Ὀρθην, ἀπ' τὴν πόλιν
 Ἠλώνην καὶ ἀπὸ τὴν λευκὴν Ὀλοοσσὸν ὅς' ἦλθαν,
 τοὺς διοικοῦσ' ὁ ἀτρόμητος στὴν μάχην Πολυποίτης, 740
 ποῦ ἔγγονος ἦταν τοῦ Διὸς καὶ υἱὸς τοῦ Πειριθόου,
 μὲ τὸν Πειρίθοο ἡ ξακουστὴ τὸν γέννησ' Ἰπποδάμεια,
 ὅταν ἐκεῖνος πάταξε τὰ δασερά θηρία
 καὶ τὰ δῖωξε ἀπ' τὸ Πῆλιον στὴν χώραν τῶν Αἰθίων·
 καὶ ἦταν μ' αὐτὸν συναρχηγοὶ ὁ Λεοντεὺς ἀνδρεῖος 745
 καὶ εἶχαν σαράντα ὀλόμαυρα κατόπι τοὺς καράβια.
 Ἦλθε ἀπ' τὴν Κύφον ὁ Γουνεὺς μὲ εἰκοσιδυὸ πρόμνες·
 εἶχ' Ἐντήνων πληθυσμὸν καὶ Περραιβῶν γενναίων,
 ὅσοι στὴν κακοχείμωνην Δωδώνην κατοικῆσαν, 750
 καὶ ὅσοι ἀπ' τὸν Τιταρῆσιον ποτίζουσιν τοὺς ἀγροὺς των,
 ποῦ χύνει μὲς στὸν Πηνειὸν τὰ πρόσχαρα νερά του
 καὶ μὲ τὲς ἀργυρὲς στροφὲς τοῦ Πηνειοῦ δὲν σμίγει

καὶ καθαρὸς ἐπάνωθεν ὥσάν τὸ λάδι πλέει
 ὅτι ἀπ' τὴν Στύγα ἐκόπηκε καὶ αὐτὴ 'ναι μέγας ὄρκος. 755
 Ὁ γοργοπόδης Πρῶθοος, υἱὸς τοῦ Τενθρεδόνος,
 ἦτο ἀρχηγὸς στοὺς Μάχνητες, ποῦ τοῦ κινησιφύλλου
 Πηλίου καὶ τοῦ Πηνείου τὰ μέρη ἑκατοικοῦσαν·
 καὶ εἶχε σαράντα ὀλόμαυρα κατόπι του καράβια.
 Ἦσαν αὐτοὶ τῶν Δαναῶν οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι. 760
 Τώρα ποιὸς ἄνδρας κάλλιστος, ποιὸς ἵππος ἦτο ἀπ' ὅσους
 μὲ τοὺς Ἀτρεΐδες στράτευσαν, σὺ, Μούσα, δίδαξέ με·
 τοῦ Φηρητιάδῃ ἐπρώτευαν οἱ ἐξαίσιες φοράδες,
 τὲς ἔξεψεν ὁ Εὐμηλος καὶ ὥσάν πουλιά πετοῦσαν,
 ὁμότριχες, ὁμήλικες, μὲ νῶτα σταφνισμένα· 765
 τὲς ἔθρεψ' ὁ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων στὴν Πηρείαν,
 φυγῆς καὶ τρόμου πρόξενα, δυὸ θηλυκὰ πουλάρια·
 καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐπρώτευεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας,
 ἐνόσω ἀκόμῃ ἐθύμωεν ὁ ἀσύγκριτος Πηλεΐδης·
 καὶ σ' ὅλους πάλι ἐπρώτευαν οἱ ἵπποι τοῦ Ἀχιλλέως. 770
 Ἐκεῖνος ἔμενεν ἀργὸς στὰ ποντοπόρα πλοῖα
 αὐτοῦ νὰ τρέφῃ τὸν θυμὸν ποῦ εἶχε στὸν Ἀτρεΐδην·
 καὶ ἐπάνω στὴν ἀκρογιαλιὰ τὰ πλήθη διασκεδάζαν
 μὲ δίσκους, μὲ ἀκόντια, ποῦ ρίχναν καὶ μὲ τόξα,
 κ' οἱ ἵπποι στέκονταν σιμὰ στ' ἀμάξι του καθένας 775
 καὶ ἐτῶγαν βαλτοσέλινα καὶ τρυφερὸ τριφύλλι·
 καὶ ἦσαν τ' ἀμάξια στὲς σκηνές, ὡς πρέπει, σκεπασμένα·
 καὶ οἱ κύριοι τὸν ἀρχηγὸν ποθοῦσαν τὸν ἀνδρεῖον
 καὶ στὸν στρατὸν ἐγύριζαν μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην.
 Κι ἐρχόνταν ὡς νὰ ἔβοσκε φωτιά στὸν τόπον ὅλον 780
 καὶ ὅλη ἀποκατὰ ἐβόγγα ἡ γῆ, σὰν ὅταν θυμωμένος
 ὁ βροντητῆς δέρνει τὴν γῆν ποῦ θλίβει τὸν Τυφώνα,
 ποῦ λέγουν ὅτι κείτεται στὴν χώραν τῶν Ἀρίμων,
 τόσον ἀπ' τὸν ποδόκτυπον αὐτῶν, ὡς προχωροῦσαν,
 βογγοῦσε ἡ γῆ, καὶ μὲ σπουδὴν τὴν πεδιάδα ἐσχίζαν. 785
 Καὶ ἀποσταλμένη τοῦ Διὸς ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 ἦλθε τὸ μήνυμα πικρὸ νὰ φέρῃ ἐκεῖ στοὺς Τρῶας
 καὶ εἶχαν ἐκεῖνοι σύνοδον στὴν θύραν τοῦ Πριάμου
 συναθροισμένοι ὅλοι μαζί καὶ γέροντες καὶ νέοι·

- σ' αὐτοὺς πλησίασε ἡ θεά, καὶ στὴν φωνὴν ὁμοιώθη 790
 μὲ τοῦ Πριάμου τὸν υἱὸν Πολίτην· καὶ τῶν Τρώων
 αὐτὸς ἐκάθιζε σκοπός, ὥς ἦταν φτεροπόδης,
 ψηλὰ στὸν τάφον πόσκεπε τὸν γέροντ' Αἰσὺήτην,
 κι ἐτήρα πότ' οἱ Ἀχαιοὶ θά ὀρμούσαν ἀπ' τὰ πλοῖα.
 Μ' αὐτὸν ὁμοιώθη στὴν φωνὴν ἡ Ἴρις καὶ τοὺς εἶπε: 795
 « ὦ γέρε, οἱ λόγοι περισσοὶ σ' ἀρέσουν, σὰν ἀκόμη
 νά 'χαμε εἰρήνην· κι ἔφθασεν ὥρα φρικτοῦ πολέμου·
 μάχες ἀνδρῶν εἶδαν πολλὰς τὰ μάτια μου, ἀλλ' ἀκόμα
 τόσον δὲν εἶδα ἐγὼ λαὸν καὶ τόσο ἀνδρειωμένον, 800
 ὅτι ὥσάν φύλλ' ἀμέτρητον τῶνόντι ἢ σὰν τὸν ἄμμον
 τοὺς βλέπω ἐδῶ νὰ χύνωνται τὴν πόλιν νὰ κτυπήσουν·
 ὦ Ἔκτωρ, ἐσὺ μάλιστα τὸν λόγον μου ν' ἀκούσης·
 ὥς εἶναι οἱ βοηθοὶ πολλοὶ στὴν πόλιν τοῦ Πριάμου
 καὶ γλῶσσαν ἄλλην χωριστὴν τὸ κάθε γένος ἔχει, 805
 νὰ διοικῇ κάθε ἀρχηγὸς τοὺς ἰδικούς του κάμε
 καὶ νὰ ὀδηγῇ στὸν πόλεμον μὲ τάξιν τοὺς πολῖτες ».
 Εἶπε καὶ ἀπὸ τὸν Ἔκτορα γνωρίσθ' ἡ φωνὴ θεία,
 κι ἔλυσ' εὐθὺς τὴν σύνοδον, καὶ ἀρματωθῆκαν ὅλοι·
 οἱ πύλες ὅλες ἀνοιξαν, κι ἐχύνονταν τὰ πλήθη
 πεζοὶ καὶ ἵππεῖς καὶ ἀλαλαγμὸς μέγας ἀκούονταν. 810
 Ἐμπρὸς στὴν πόλιν ὑψηλὴ σηκώνεται μιὰ ράχη
 στὴν πεδιάδ' ἀνάμερα κι ἐλεύθερη τριγύρω
 καὶ τάφον τῆς πολύσκιρτης Μυρίνας τὴν ἐλέγαν
 οἱ ἀθάνατοι καὶ Βάτειαν οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζαν·
 ἐκεῖ ἐξεχωρίσθηκαν οἱ βοηθοὶ καὶ οἱ Τρῶες. 815
 Τῶν Τρώων ἦταν ἀρχηγὸς ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ
 ὁ Πριάμιδης, καὶ λαὸς πλιότερος καὶ ἀνδρεῖος
 στὸ πλάγι του ἐσυντάζονταν γιὰ μάχην διψασμένος.
 Τῶν Δαρδανίων ἀρχηγὸς ἦτ' ὁ λαμπρὸς Αἰνεΐας·
 τοῦ Ἀγχίση τὸν ἐγέννησεν ἡ ἀσύγκριτη Ἀφροδίτη, 820
 ὅπου θεὰ μ' ἄνδρα θνητὸν στὴν Ἰδην ἐκοιμήθη·
 κι εἶχε κοντὰ συναρχηγούς τοῦ Ἀντήνορος δύο τέκνα,
 Ἀρχέλοχον καὶ Ἀκάμαντα στὸν πόλεμον τεχνίτες.
 Ἀπὸ τῆς Ἰδης τὲς ποδιὰς οἱ Τρῶες τῆς Ζελείας,
 πλούσιος λαὸς πού τὸ βαθὺ πίνει νερὸ τοῦ Αἰσῆπου, 825

τ' ἀγόρι τοῦ Λυκάονος τοὺς διοικοῦσ' ὁ θεῖος
 ὁ Πάνδαρος, πού ἔλαβε τὸ τόξο ἀπὸ τὸν Φοῖβον.
 Τῆς Ἀδραστείας καὶ Ἀπαισοῦ καὶ τῆς ψηλῆς Τηρείας
 καὶ τῆς Πιτύας τοὺς λαοὺς ἐδιοικοῦσαν δύο,
 ὁ Ἀδραστος καὶ ὁ Ἀμφιος λινοθωρακισμένοι, 830
 τοῦ Περκωσίου Μέροπος υἱοί, τοῦ ἐξόχου μάντη·
 καὶ νὰ μὴ πᾶν ἐξόρκιζε ὁ γέρος τὰ παιδιὰ του
 στὸν ἀνδροφθόρον πόλεμον· καὶ αὐτοὶ δὲν τὸν ἀκοῦσαν,
 ὅτ' οἱ κακὲς τοὺς ἔσπερναν μαύρου θανάτου μοῖρες.
 Ὅσ' ἤλθαν ἀπὸ Πράκτιον, ἀπὸ Περκώτην ἄνδρες, 835
 ἀπὸ Σηστόν, ἀπ' Ἀβυδὸν καὶ ἀπ' τὴν λαμπρὴν Ἀρίσβην,
 ὁ Ὑρακίδης Ἀσιος τοὺς διοικοῦσε ὁ μέγας.
 Καὶ αὐτὸν ἀπ' τὸν Σελλήεντα, ποτάμι τῆς Ἀρίσβης,
 ἵπποι μεγάλοι ἀστραφτεροὶ ἐφέρον τὸν ἀνδρεῖον.
 Τὰ γένη ἀκόμῃ Πελασγῶν καλῶν κονταρομάχων, 840
 πού τῆς Λαρίσης κατοικοῦν στὰ κάρπιμα πεδία·
 ὁ Ἰππόθοος καὶ ὁ Πύλαιος τὰ διοικοῦσαν δύο
 τέκνα τοῦ Λήθου Πελασγοῦ τοῦ Τευταμίδῃ ἀνδρεῖα.
 Ὁ Ἀκάμας καὶ ὁ Πείροος τοὺς Θραῖκας διοικοῦσαν
 ὅσ' εἶναι ἀπ' τὸν ὀρμητικὸν Ἑλλήσποντον κλεισμένοι. 845
 Ὁ Εὐφημος ἦτο ἀρχηγὸς τῶν λοχιστῶν Κικόνων·
 τὸν γέννησε ὁ θεοφίλητος ὁ Τροΐζηνος Κεάδης.
 Οἱ τοξοφόροι Παῖονες μὲ τὸν Πυραΐχμην ἤλθαν
 μακρόθε, ἀπὸ τὸν Ἀξιόν, πλατύροο ποτάμι
 τὸ ὠραιότερο τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀμυδώνα. 850
 Τοὺς Παφλαγῶνας ἔφερεν ὁ ἀνδρεῖος Πυλαιμένης
 ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Ἑνετῶν, π' ἄγρια μουλάρια τρέφει,
 τοὺς ἔστειλεν ἡ Κῦτωρος, ἡ Σήσαμος πού ἔχουν
 στοῦ Παρθενίου τὴν ροὴν λαμπρὴς τὲς κατοικίες,
 ἡ Κρώμνα καὶ ὁ Αἰγιαλὸς κι οἱ ἀπόκρημνοὶ Ἐρυθίνοι. 855
 Τοὺς Ἀλιζῶνας ἔφεραν οἱ Ἐπίστροφος καὶ Ὀδῖος,
 ὅθεν μακρὰν ὁ ἄργυρος γεννᾶται, στὴν Ἀλύβην.
 Ὁ Χρόμις εἶχε τοὺς Μυσοὺς κι ὁ Ἐννομος ὁ μάντις·
 καὶ μ' ὄλην του τὴν μαντικὴν δὲν ξέφυγε τὴν μοῖραν,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐφόνευσεν ὁ γρήγορος Πηλεΐδης 860
 μὲς στὸ ποτάμι, ὅπ' ἔσφαξε καὶ τόσους ἄλλους Τρῶας.

Τοὺς Φρύγας τοὺς πολεμικοὺς ἀπὸ τὴν Ἀσκανίαν
ὁ θεϊκὸς Ἀσκάnios καὶ ὁ Φόρκυς διοικοῦσαν.

Ὁ Ἀντιφος τοὺς Μήονας καὶ ὁ Μέσθλης διοικοῦσαν
πὺρ ὁ Ταλαιμένης γέννησε καὶ ἡ Γυγαία λίμνη·
τοὺς Μήονας πὺρ κατοικοῦν εἰς τὲς ποδιές τοῦ Τρώλου.

Ὁ Νάστης πάλιν τῶν Καρῶν, λαῶν βαρβαροφώνων,
ἦτο ἀρχηγὸς πὺρ τῶν Φθειρῶν τοὺς ἔστειλαν τὰ πλάγια
πολύδενδρα καὶ ἡ Μίλητος καὶ οἱ πέτρες τῆς Μυκάλης·

δύο τέκνα τοῦ Νομίου, ἀγόρια παινεμένα,
ἦσαν ἐκείνων οἱ ἀρχηγοί, Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης,
πὺρ ὡς κόρη χρυσοστόλιστος στὸν πόλεμον κινούσε·

μωρὸς καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον μὲ τοῦτον δὲν ἐσώθη,
ἀλλὰ νεκρὸν τὸν ἔστρωσεν ὁ τρομερὸς Πηλεΐδης
μὲς στὸ ποτάμι κι ἔπειτα τοῦ ἐπῆρε τὸ χρυσάφι.

Καὶ τοὺς Λυκίους ἔφεραν ὁ Σαρπηδὼν καὶ ὁ Γλαῦκος
ἀπ' τῆς Λυκίας τοὺς ἀγροὺς ὅπου ποτίζει ὁ Ξάνθος.

Καὶ ἀφοῦ σιμὰ στοὺς ἀρχηγούς ἐσυνταχθῆκαν ὅλοι,
 οἱ Τρῶες ἀλαλάζοντας, σὰν τὰ πτηνὰ κινουῦντο·
 κηθῶς διαβαίνουν γερανοὶ καὶ κρώζουν στὸν αἰθέρα,
 ὡς φεύγουν τὲς νεροποντὲς καὶ τὸν βαρὺν χειμῶνα
 νὰ φθάσουν στὸν Ὁκεανόν, κι ἅμα χαράξῃ ἀρχίζουσιν 5
 πόλεμον φονικότατον στὸ γένος τῶν Πυγμαίων·
 κι οἱ Ἀχαιοί, μ' ἀνδρείᾳ πνοήν, σιωπηλοὶ κινουῦντο,
 ἕνας τὸν ἄλλον πρόθυμοι στὴν μάχην νὰ βοηθήσουν,
 κι ὅπως ὁ Νότος καταχνιά σὲ κορφοβούνι χύνει,
 ποὺ δὲν ἀρέσει τοῦ βοσκοῦ, κι εἶναι χαρὰ τοῦ κλέφτη. 10
 Καὶ τῆς νυκτὸς καλύτερη, καὶ τόσ' εἶναι ἡ μαυρίλα
 ποὺ κεῖ ποὺ πέτραν ἔριξες μόλις τὸ μάτι φθάνει,
 ἔτσι πυκνὴ σηκώνονταν ἀπ' τὴν ποδοβολή τους
 ἡ σκόνη, καθὼς ἔσχιζαν γοργὰ τὴν πεδιάδα.
 Καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν κι ἐβρέθησαν ἀντίκρυ, 15
 ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος προμάχιζε τῶν Τρώων·
 φορεῖ στοὺς ὤμους παρδαλὴν, τὸ ξίφος καὶ τὸ τόξο,
 στὰ χέρια δυὸ κοντάρια τινάζει χαλκοφόρα
 καὶ τῶν Ἀργείων προκαλεῖ τοὺς πρώτους πολεμάρχους
 νὰ ἴλθουν μ' αὐτὸν νὰ μετρηθοῦν στὸν φονικὸν ἀγῶνα· 20
 κι ὡς ἔρχονταν ἐμπρὸς ἐμπρὸς μὲ διάσκελα μεγάλα,
 τὸν νόησέν ὁ ψυχερὸς Μενέλαος κι ἐχάρη,
 σὰν πεινασμένος λέοντάς μεγάλο σῶμ' ἂν ἔβρη,
 ἐλάφ' ἢ τράγον ἄγριον, καὶ ὀλάκερον τὸν τρώγει,
 ἂν καὶ τοῦ χύνονται σκυλιὰ κι ἀνδρειωμέν' ἀγόρια, 25
 ὁμοίως ὁ Μενέλαος ἐχάρη ὡς εἶδ' ἐμπρὸς του
 τὸν θεϊκὸν Ἀλέξανδρον, θαρρώντας πού 'χε φθάσει
 ἡ ὥρα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνομον ἐχθρόν του
 καὶ ἀπὸ τ' ἅμαξι ἐπήδησε στὴν γῆν μὲ τ' ἄρματα του.
 Καὶ ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος ἅμ' εἶδε αὐτὸν ποὺ ἐφάνη 30
 μὲς στοὺς προμάχους, ἡ καρδιά τοῦ ἐσπάραξε στὰ στήθη
 καὶ νὰ σωθῇ ἐσύρθηκε στὴν μέση τῶν συντρόφων.

Σάν ἄνθρωπος πού ἀπάντησε φίδι κακὸ στὸν λόγγον,
 γυρίζει ὀπίσω, τρέμοντας εἰς ὅλα του τὰ μέλη
 καὶ στρέφει ἀπὸ τὸν δρόμον του στὴν ὕψη κερωμένος, 35
 ὁμοίως εἰς τὲς φάλαγγες ἐκρύφθηκε τῶν Τρώων
 ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν Ἀτρεΐδην·
 καὶ ὁ Ἐκτωρ τὸν ὄνειδισε πικρῶς ἅμα τὸν εἶδε·
 « Δύσπαρι, ἐξαΐσινε στὴν εἰδῇ, γυναιμανῇ καὶ πλάνε,
 ποτὲ νὰ μὴ εἶχες γεννηθῇ ἢ νὰ 'χες ἀποθάνει 40
 ἄγαμος, κι ὅχι νὰ σὲ ἰδῶ, καθὼς σὲ βλέπω τώρα,
 νὰ γίνεσ' ἐξουθενώμα καὶ μίσος τῶν ἀνθρώπων·
 ἄ! πόσο θὰ χασκογελοῦν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη,
 πού ἀνδρειωμένον σ' ἔλεγαν ἀπ' τῇ λαμπρῇ θωριά σου·
 καὶ θάρρος σὺ καὶ δύναμιν στὰ σπλάχνα σου δὲν ἔχεις· 45
 τέτοιος ὡς εἶσαι ἐτόλμησες μὲ ποντοπόρα πλοῖα
 καὶ μὲ συντρόφους διαλεκτοὺς τὰ πέλαγα νὰ σχίσῃς
 καὶ νὰ πατήσῃς ξένων γῆν, κι ἀπὸ μακρινὰ μέρη,
 νὰ φέρῃς ωραιότατην νύφην ἀνδρῶν ἡρώων
 καὶ τοῦ πατρός σου συμφορὰ καὶ τῆς πατρίδος ὅλης, 50
 χαρὰ μεγάλη τῶν ἐχθρῶν, δική σου κατασχύνῃ;
 Γιατὶ δὲν στέκεσ' ἔμπροσθεν τοῦ ἀνδρείου Μενελάου,
 τότε νὰ ἰδῇς τίνος ἀνδρὸς τὴν νύφην ἀγκαλιάζεις;
 Κιθάρα, ἀκόμη κι ὁμορφιά καὶ ὅσες χάρες ἔχεις
 τῆς Ἀφροδίτης, θὰ χαθοῦν, ἂν κυλιστῇς στὸ χῶμα· 55
 ἄχ! τόσα ἔπραξες κακὰ πού, ἂν εἶχαν αἷμα οἱ Τρῶες,
 θὰ ἐφοροῦσε πέτρινον χιτῶνα τὸ κορμί σου ».
 Κι ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος τοῦ ἀπάντησε καὶ εἶπε:
 « Ἐκτορ', ἀφοῦ μὲ δίκαιον μὲ ψέγεις κι ὅχι ἀδίκως, —
 εἶναι ἡ καρδιά σου ἀμάλακτη σὰν τὴν σκληρὴν ἀξίνη 60
 πού σχίζει δέντρο δυνατό στοῦ ξυλουργοῦ τὸ χέρι
 κι εἶναι στὴν τέχνην βοηθὸς καὶ στὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνθρώπου·
 ὁμοίως εἶναι ἀτρόμητος στὰ στήθη μέσα ὁ νοῦς σου —
 τὰ γλυκὰ δῶρα τῆς χρυσῆς θεᾶς μὴ μοῦ ὀνειδίξεις·
 ποῖός θ' ἀψήφησῃ τὰ λαμπρὰ τῶν ἀθανάτων δῶρα; 65
 Καὶ στανικῶς δὲν παίρνονται, τὰ δίδ' ἡ θέλησίς των·
 καὶ τώρα ἐὰν ἐπιθυμᾷς ἐγὼ νὰ πολεμήσω,
 τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς, σὺ κάμε νὰ ἡσυχάσουν

καὶ βάλτε τὸν Μενέλαον κι ἐμέ ν' ἀγωνισθοῦμε
 γιὰ τὴν Ἑλένην κι ὅλους τῆς τοὺς θησαυροὺς οἱ δύο· 70
 καὶ αὐτὸς ποὺ θά 'βγῇ νικητῆς, στὰ γονικά του ἄς πάρῃ
 τὴν νέαν καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι ὁμόστε
 εἰρήνην καὶ τὴν κάρπιμην Τρώαδα μας χαρῆτε.
 Κι ἐκεῖνοι στὴν πατρίδα τους, στὸ ἵπποτρόφον Ἄργος
 καὶ στὴν ὁμοροπαρθενὴν ἄς γύρουν Ἀχάϊαν ».
 Εἶπε, κι ὁ Ἔκτωρ χάρηκε στὸν λόγον καὶ στὴν μέσσην 75
 ἐβγῆκε κι ἐσταμάτησε τὲς φάλαγγες τῶν Τρώων
 μὲ τὸ κοντάρι, καὶ ὅλα εὐθὺς ἐκάθισαν τὰ πλήθη,
 καὶ οἱ καλλίκομοι Ἀχαιοί, καθὼς ἐπροχωροῦσε,
 μὲ τόξα τὸν σημάδευσαν, μ' ἀκόντια, μὲ λιθάρια· 80
 καὶ τρανὴν ἔσυρε φωνὴν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων:
 « Σταθῆτε, Ἀργεῖοι, παύσετε, τῶν Ἀχαιῶν ἀγόρια,
 κάτι νὰ εἰπῇ, θέλει σ' ἐμᾶς ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ ».
 Αὐτὰ εἶπε κι ἐλούφαζαν τὰ πλήθη στὴν φωνὴν του·
 τότε στὴν μέσσην τῶν στρατῶν ὁμίλησεν ὁ Ἔκτωρ: 85
 « Σεῖς Τρῶες καὶ σεῖς Ἀχαιοί, ἀκοῦστε ὅ,τι προβάλλει
 ὁ Ἀλέξανδρος, αὐτὸς ἀρχὴ τοῦ φοβεροῦ πολέμου·
 οἱ Τρῶες ὅλοι κι οἱ Ἀχαιοὶ σᾶς λέγει ν' ἀποθέσουν
 τὰ λαμπρὰ ἄρματα χαμαὶ στὴν γῆν τὴν πολυθρέπτραν· 90
 κι αὐτὸς καὶ ὁ Μενέλαος ν' ἀγωνισθοῦν στὴν μέσσην
 γιὰ τὴν Ἑλένην κι ὅλους τῆς τοὺς θησαυροὺς τῆς μόνοι,
 κι ὅποιος φανῇ καλύτερος καὶ τὸν δοξάσῃ ἢ νίκη,
 τὴν νέαν καὶ τοὺς θησαυροὺς στὰ γονικά του ἄς πάρῃ,
 οἱ ἄλλοι μὲ ὄρκους στερεοὺς νὰ κλείσωμεν ἀγάπην ».
 Αὐτὰ εἶπε, κι ἐσίγησαν, ἄφωνοι ἐμεῖναν ὅλοι. 95
 Καὶ ὁ ψυχερὸς Μενέλαος τὸν λόγον πῆρε κι εἶπε:
 « Τώρα ν' ἀκούσετε κι ἐμέ, ποὺ ἐξόχως θλίβει ὁ πόνος·
 νὰ χωρισθῇτ' ἤλθ' ὁ καιρὸς, κι ἐγὼ τὸ βλέπω, Ἀργεῖοι
 καὶ Τρῶες, ἀφοῦ ἐπάθετε τόσα κακὰ γιὰ μένα
 ἀπὸ τὴν ἔχθραν π' ἀναψεν ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀλεξάνδρου· 100
 καὶ σ' ὅποιον ὅρισε ἀπὸ ἐμᾶς τὸν θάνατον ἢ μοῖρα,
 ἄς ἀποθάνῃ καὶ οἱ λοιποὶ μὲ ἀγάπην χωρισθῆτε·
 καὶ ἀρνάδα ὁλόμαυρην τῆς Γῆς, κάτασπρον ἄρνι τοῦ Ἥλιου
 φέρετε σεῖς, καὶ τοῦ Διὸς ἐμεῖς θὰ φέρωμ' ἄλλο

105 και ἄς ἔλθῃ ὁ Πρίαμος, αὐτὸς νὰ κάμῃ τὴν θυσίαν
 τῶν ὄρκων, ὅτ' εἶναι ἄπιστα καὶ αὐθάδῃ τὰ παιδιὰ του,
 μὴν ἀσεβήσουν ἄνομα στοὺς ὄρκους τοῦ Κρονίδῃ.
 Γνωρίζουμε ποὺ ἄνάνερος ὁ νοῦς τῶν νέων εἶναι·
 καὶ ὅπου εἶναι γέροι καὶ τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ κατόπι βλέπουν,
 110 κι ὅ,τι συμφέρει προνοοῦν στὸ 'να καὶ στ' ἄλλο μέρος ».

Αὐτὰ εἶπε κι ἐχάρηκαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες,
 ὡς ἔλπιζαν τὸ ξύφασμα τοῦ ὀδυνηροῦ πολέμου.
 Καὶ ἀράδιασαν τ' ἀμάξια τους, ἐκατεβῆσαν ὅλοι,
 τὰ ἄρματα τους ἐβγάλαν καὶ τ' ἀποθέσαν χάμου
 115 οἱ δυὸ στρατοὶ καὶ διάστημα τοὺς χώριζεν ὀλίγο·
 καὶ ἀπόστειλε δυὸ κήρυκες ὁ Ἔκτωρ εἰς τὴν πόλιν
 κεῖθεν νὰ φέρουν τὰ σφακτὰ καὶ ἀμέσως νὰ καλέσουν
 τὸν Πρίαμον· καὶ ἀπόστειλεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 στὰ πλοῖα τὸν Ταλθύβιον νὰ φέρῃ τὸ κριάρι·
 120 καὶ ὑπάκουσε ὁ Ταλθύβιος στὸν κραταῖον Ἀτρεΐδην.

Μηνύτρα στὴν λευκόχερην Ἑλένην ἦλθ' ἡ Ἴρις
 καὶ ὁμοιώθῃ μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀνδρός της Λαοδίκην,
 ποὺ 'χε τὸν Ἑλικάωνα Ἀντηνορίδην ἄνδρα
 ἀπ' ὅλες ὠραιότερῃ τὲς κόρες τοῦ Πριάμου.
 125 Τὴν ἦβρεν ὅπου ὕφαινε διπλὸ μεγάλο ὑφάδι
 πορφύριο κι ἐπάνω του κεντοῦσε τοὺς πολέμους
 τῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν, τῶν ἵπποδάμων Τρώων
 ποὺ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπαρχῆς ἐκεῖνοι ἐπολεμοῦσαν.
 Ἐστάθηκ' ἡ γοργόποδη θεὰ ἐμπρὸς τῆς κι εἶπε:
 130 « Ἔλα, γλυκιὰ μου, πράγματα νὰ ἰδῆς καὶ νὰ θαυμάσης
 τῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν, τῶν ἵπποδάμων Τρώων,
 αὐτοὶ ποὺ τὸν πολὺθρηνον ἀγῶνα τοῦ πολέμου
 ν' ἀρχίσουν ἦσαν πρόθυμοι, τώρα ἡσυχάζουν ὅλοι·
 ἔπαυσ' ὁ πόλεμος καὶ αὐτοῦ γυρμένοι στὲς ἀσπίδες
 135 κάθονται κι ἔστησαν ὀρθὰ σιμὰ τοὺς τὰ κοντάρια,
 κι ὁ ψυχερὸς Μενέλαος κι ὁ Πάρις ἐκεῖ κάτω
 μὲ τὰ μακριὰ κοντάρια τοὺς γιὰ σὲ θὰ πολεμήσουν·
 καὶ ὁ νικητὴς ὁμόκλινῃ θὰ σ' ἔχῃ ἀγαπημένην ».

Εἶπε ἡ θεὰ καὶ τρυφερὴν τῆς βάζει ἐπιθυμίαν
 τοῦ πρώτου ἀνδρός, τῆς χώρας τῆς καὶ τῶν γλυκῶν γονέων. 140

Κι εὐθὺς ἀπὸ τὸν θάλαμον μ' ἓνα λευκὸ μαγνάδι
 ἢ Ἑλένη ἐχύθη καὶ θερμὰ τὰ δάκρυα τῆς κυλοῦσαν.
 Καὶ δύο τῆς θεραπείαινες, ἡ κόρη τοῦ Πιτθέως
 Αἴθρα καὶ ἡ μεγαλόφθαλμη Κλυμένη ἀκολουθοῦσαν.
 Καὶ τῶν Σκαιῶν Πυλῶν εὐθὺς τὸν πύργον ἀνεβήκαν. 145
 Καὶ ὁ Πρίαμος, ὁ Πάνθοος, ὁ Λάμπρος, ὁ Θυμοίτης,
 ὁ Ἰκετάων, βλάστημα τοῦ Ἄρη, καὶ ὁ Κλυτίος,
 καὶ δύο φρονιμότατοι Ἀντήνωρ καὶ Οὐκαλέγων,
 ὅλοι τῶν Τρώων ἀρχηγοὶ καὶ σύμβουλοι ἐκαθόνταν
 στὸν πύργον τῶν Σκαιῶν Πυλῶν, ποὺ γέροντες ὡς ἦσαν 150
 εἶχαν ἀφήσει τ' ἄρματα, ἀλλ' ἦσαν δημηγόροι
 ἐξαίρετοι καὶ ὁμοιάζαν τοὺς τσίτσικες ποὺ χύνουν
 ἀπὸ τὸ πυκνὸ φύλλωμα τὴν ἱλαρὴ λαλιά τους.
 Κι ἅμ' εἶδαν, ὡς ἐσίμωνε στὸν πύργον τὴν Ἑλένην,
 συνομιλοῦσαν σιγανὰ μὲ λόγια πτερωμένα : 155
 « Κρίμα δὲν ἔχουν οἱ Ἀχαιοί, δὲν ἔχουν κρίμα οἱ Τρῶες
 χάριν ὁμοίας γυναικὸς τόσον καιρὸν νὰ πάσχουν·
 τῶνόντι ὁμοιάζει ὥσάν θεᾶς ἡ τρομερὴ θωριὰ τῆς·
 ἀλλὰ καὶ ὡς εἶναι ἀσύγκριτη καλύτερα νὰ φύγη 160
 παρὰ νὰ μείνῃ συμφορὰ σ' ἐμᾶς καὶ στὰ παιδιὰ μας».
 Καὶ ὁ Πρίαμος ἐκάλεσε σιμὰ τοῦ τὴν Ἑλένην :
 « Προχώρησε, παιδί μου, ἐδῶ κοντὰ μου νὰ καθίσῃς
 τὸν πρῶτον ἄνδρα σου νὰ ἰδῇς, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους·
 σὺ δὲν μοῦ πταίεις, οἱ θεοὶ μοῦ πταίου, ὅπου ἐκεῖνοι 165
 μ' ἐριξαν στὸν πολὺθρηνον τῶν Ἀχαιῶν ἀγῶνα·
 κι ἐκεῖνον τὸν θεόρατον νὰ μοῦ ὀνομάσῃς ἄνδρα
 ποὺ ἀνάμεσα τῶν Ἀχαιῶν τόσο λαμπρὰ φαντάζει.
 Ἀλήθεια, στὸ ἀνάστημα τὸν ὑπερβαίνουν κι ἄλλοι,
 ἀλλ' ἄνδρα ὡς αὐτὸν καλὸν καὶ σεβαστὸν δὲν εἶδα 170
 εἰς τὴν ζωὴν μου· φαίνεται τῶνόντι βασιλέας ».
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ἡ Ἑλένη γυνὴ θεία :
 « Σέβας καὶ φόβον, ὦ γλυκέ, σοῦ ἔχω, πενθερέ μου·
 κάλλιο νὰ εἶχα σκοτωθῇ, παρὰ νὰ φύγ', ὀμιμένα,
 μὲ τὸν υἱόν σου, ἀφήνοντας τὸν θάλαμον, τοὺς φίλους,
 τὰς τρυφερές μου ὁμήλικες, τὴν μόνην θυγατέρα· 175
 ἀλλ' ἔζησα· νὰ φθειρεται στὰ κλάιματ' αἱ ζωὴ μου.

'Αλλά σ' αὐτὸ ποῦ μ' ἐρωτᾷς ἐγὼ θὰ σοῦ ἀπαντήσω.
 Ἐκεῖνος εἶναι ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων,
 συνάμα βασιλιάς καλὸς καὶ ἀνδρεῖος πολεμάρχος
 καὶ ἀνδράδελφον, ἕναν καιρόν, ἐγὼ τὸν εἶχα ἡ σκύλα»!
 180
 Καὶ ὁ γέρος τὸν ἐθαύμασε καὶ εἶπε: « Εὐτυχισμένη
 Ἀτρεΐδη, θεαγάπητε, καλόμοιρε, τῶνόντι
 σοῦ πρέπει τόσων Ἀχαιῶν ἐσὺ νὰ βασιλεύης·
 καὶ στῆς Φρυγίας μιὰ φορὰ τ' ἀμπελοφόρα μέρη
 185
 ἐπῆγα κι εἶδα πληθυσμὸν Φρυγῶν τῶν ἵππομάχων,
 ποῦ τότ' ἐστρατοπέδευαν στὰς ὄχθες τοῦ Σαγγάρου,
 τοῦ θείου Μύγδονος λαοὶ συνάμα καὶ τοῦ Ὀτρώως,
 ὅτι βοηθὸς τοὺς ἔφθασα κι ἐγὼ νὰ πολεμήσω,
 ὅταν αὐτοὶ τὰς ἰσάνδρες κτυποῦσαν Ἀμαζόνες·
 190
 ἀλλ' ἦσαν ὀλιγότεροι τῶν Ἀχαιῶν ἐκεῖνοι ».

Εἶδε κατόπι ὁ Πρίαμος τὸν Ὀδυσσεά κι εἶπε:
 « Παιδί μου, τώρα λέγε μου ποιὸς εἶναι πάλι ἐκεῖνος·
 τοῦ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονος στ' ἀνάστημα δὲν φθάνει,
 ἀλλ' ἔχει αὐτὸς πλατύτερα τὰ στήθη καὶ τοὺς ὦμους.
 195
 Ἄφησε κάτω τ' ἄρματα στὴν γῆν τῇ πολυθρέπτραν,
 καὶ μόνος περιφέρεται στὰς τάξεις τῶν ἀνδρείων·
 τὸν παρομοιάζω μὲ τρανὸ δασύμαλλο κριάρι,
 ὁποῦ διαβαίνει ἀπέραντην κοπὴν λευκῶν προβάτων ».

Ἡ Ἑλένη κόρη τοῦ Διὸς σ' ἐκεῖνον ἀπαντοῦσε:
 « Αὐτὸς εἶναι ὁ πολύβουλος Λαερτιάδης Ὀδυσσεάς
 200
 ὁποῦ ἀνετράφη στὸ νησί τῆς πετρωτῆς Ἰθάκης
 καὶ πολλοὺς δόλους καὶ ἄπειρα σοφίσματα γνωρίζει ».

Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησεν ὁ συνετὸς Ἀντήνωρ:
 « Λόγον τῶνόντι ἀληθινόν, ὦ δέσποινα, μᾶς εἶπες·
 205
 γιὰ τ' ἦλθ' ἐκεῖνος ἄλλοτε γιὰ σέν' ἀποσταλμένος
 ἐδῶ μὲ τὸν Μενέλαον καὶ φιλικὰ στὸ σπίτι
 τοὺς δέχθηκα κι ἐγνώρισα τὴν πλάση καὶ τῶν δύο
 καὶ τὴν μεγάλην σύνεσιν· ἀλλ' ὅταν ἐσταθῆκαν
 τῶν Τρώων εἰς τὴν σύνοδον ὁ Ἀτρεΐδης τὸν περνοῦσε
 210
 μὲ τοὺς μεγάλους ὦμους του καὶ ὅτ' ἦσαν καθισμένοι
 ἐφάνη σεβαστότερος ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς·
 ἀλλ' ὅταν λόγους συνετοὺς νὰ εἰποῦν στὰ πλήθη ἀρχίσαν,

- γοργότατα ὁ Μενέλαος καὶ σύντομα ὁμιλοῦσε,
 ἀλλὰ κοφτά, γλυκὰ πολύ, χωρὶς στιγμὴν νὰ φύγῃ
 ἀπ' τὸν σκοπὸν, νεώτερος ἂν κι ἦταν τοῦ 'Οδυσσεά· 215
 ἀλλ' ἔταν ὁ πολὺβουλος σηκώθηκε 'Οδυσσεάς,
 στέκονταν μὲ τὰ μάτια του στὴ γῇ προσηλωμένα,
 καὶ μὴτ' ἐμπρὸς τὸ σκῆπτρο του κινουσε μὴτ' ὀπίσω
 καὶ τὸ βαστοῦσε ἀσάλευτο σὰν πράξι νὰ μὴν εἶχε,
 θὰ 'λεγες πού 'ναι ἓνας μωρὸς κι ἀπὸ χολὴν γεμάτος. 220
 'Αλλ' ἄμ' ἀπὸ τὰ στήθη του βγῆκε ἡ φωνὴ ἡ μεγάλη
 καὶ ὥσάν πυκνὲς χιονόψιχες οἱ λόγοι του πετιόνταν,
 θνητὸς δὲν ἦταν ἄξιος νὰ μετρηθῇ μ' ἐκεῖνον·
 καὶ τότε δὲν μᾶς ξίπασεν ἡ ὄψις του ὥσάν πρῶτα ».
 Καὶ τρίτον εἶδ' ὁ γέροντας τὸν Αἴαντα κι ἐρώτα: 225
 « Καὶ αὐτὸς ποιὸς εἶν' ὁ ἐξαίσιος πού τοὺς μεγάλους ὤμους
 ὑψώνει καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπάνω τῶν 'Αργείων » ;
 'Απάντησε ἡ μακρόπεπλη 'Ελένη γυνὴ θεία:
 « Ὁ Αἴας ὁ γιγάντινος, τῶν 'Αχαιῶν ὁ στύλος·
 πλησίον στέκει ὥσάν θεὸς μὲς στῶν Κρητῶν τὰ πλήθη 230
 ὁ 'Ιδομενεὺς καὶ ὀλόγυρα οἱ Κρῆτες πολεμάρχοι·
 συχνὰ τὸν φιλοξένησε στὸ σπίτι μας ὁ ἀνδρεῖος
 Μενέλαος, ὅτ' ἔρχονταν ἐκεῖνος ἀπ' τὴν Κρήτην·
 κι ὅλους τοὺς ἄλλους 'Αχαιοὺς καὶ βλέπω καὶ γνωρίζω
 καὶ θὰ ἤμποροῦς' ἀλάθευτα νὰ εἰπῶ τὰ ὀνόματά τους, 235
 καὶ δύο μόνον βασιλεῖς νὰ ἰδῶ δὲν κατορθῶνω
 τὸν Κάστορα ἱπποδαμαστήν, τὸν Πύκτην Πολυδεύκην·
 κι εἶναι ἀδελφοί μου, ἀπὸ μιὰ μητέρα γεννημένοι·
 μήπως στὴν Λακεδαίμονα τὴν ποθητὴν ἐμείναν,
 ἢ μὲ τοὺς ἄλλους ἐφθασαν κι ἐκεῖνοι στὴν Τρωάδα, 240
 ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ φανοῦν στὲς μάχες τῶν ἀνδρείων,
 μὴν πάρουν ἀπὸ τ' ὄνειδος καὶ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ μου » ;
 Αὐτὰ 'λεγε καὶ ἀπὸ καιρὸν τοὺς εἶχε ἡ γῇ σκεπάσει
 ἐκεῖ στὴν Λακεδαίμονα, στὴν ποθητὴν πατρίδα.
 Καὶ οἱ κήρυκες τὲς προσφορὰς τῆς ἔνορκης θυσίας, 245
 δύο κριάρια κι ἓν' ἄσκι γλυκὸ κρασί γεμάτο,
 μέσ' ἀπ' τὴν πόλιν ἔφερναν· καὶ ὁ κήρυξ ὁ 'Ιδαῖος
 ἕναν κρατήρα ὀλόκληρον μὲ τὰ χρυσὰ ποτήρια.

Κι ἐσίμωσε στὸν γέροντα καὶ τὸν παρακινουῖσε:
 « Σήκω », τοῦ εἶπε, « ὦ Πρίαμε, σὲ προσκαλοῦν οἱ πρῶτοι 250
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν νὰ κατεβῆς νὰ κάμης
 μ' αὐτοὺς θυσίαν ἔνορκην· θὰ πολεμήσουν τώρα
 ὁ Πάρις καὶ ὁ Μενέλαος μὲ τὰ μακριὰ κοντάρια·
 καὶ ὅποιος νικήσῃ ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ λάβῃ τὴν Ἑλένην
 μὲ ὅσους ἔχει θησαυρούς· κι ἐμεῖς οἱ ἄλλ' εἰρήνην 255
 θὰ ὁμόσωμεν ἀσάλευτην καὶ θὰ χαροῦν οἱ Τρῶες
 τὴν κάρπιμη Τρωάδα τους κι ἐκεῖνοι ὀπίσω στ' Ἄργος
 καὶ στὴν ὁμορφοπάρθενην θὰ γύρουν Ἀχάων ».

Καὶ ὁ γέροντας ἐπάγωσε καὶ τῶν συντρόφων εἶπε 260
 εὖθὺς νὰ ζέψουν τ' ἄλογα καὶ ἀνέβηκε μαζί του
 ὁ Ἀντήνωρ εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ὁ Πρίαμος ὀπίσω
 τὰ χαλινάρια ἐτέντωνε καὶ τ' ἄλογα τοὺς φέραν
 ἀπὸ τὰς Πύλες τὰς Σκαίες στὴν πεδιάδα κάτω·
 καὶ ἄμ' ἔφθασαν εἰς τοὺς στρατοὺς κατέβηκαν καὶ οἱ δύο 265
 κι ἐβάδιζαν ἀνάμεσα τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων.
 Σηκώθη τότε ὁ κραταιὸς Ἀτρεΐδης καὶ σιμά του
 σηκώθη ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς· οἱ κήρυκες ἐφέραν
 τῶν θείων ὅρκων τὰ σφαχτὰ καὶ ἀφοῦ μὲς στὸν κρατήρα
 ἐσυγκεράσαν τὸ κρασί, τὸ νίψιμο κατόπι 270
 εἰς τὰς παλάμες ἔχυναν τῶν θείων βασιλέων·
 κι ἔσυρ' ὁ Ἀτρεΐδης μάχαιραν ποῦ πάντοτ' ἐκρεμόταν
 εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του καὶ ἀπόκοψε τὰς τρίχες
 ἀπ' τῶν κριῶν τὰς κεφαλές, καὶ ἀφοῦ τὰς διαμοιράσαν
 οἱ κήρυκες στοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων, 275
 ψηλὰ τὰ χέρια σήκωσεν ὁ Ἀτρεΐδης κι ἐδέηθη·
 « Δία πατέρα, δοξαστέ, μεγάλε, ὅπου δεσπόζεις
 ἀπὸ τὴν Ἰδην, κι Ἥλιε, ποῦ ἀκοῦς καὶ βλέπεις ὅλα,
 καὶ ποταμοί, καὶ γῆ, καὶ σεῖς θεοί, ποῦ ἐκεῖ στὸν Ἄδην
 κάθ' ἐπιόρκου τὴν ψυχὴν ὡς πρέπει τιμωρεῖτε, 280
 γίνεσθε τώρα μάρτυρες καὶ φύλακες τῶν ὅρκων·
 ἀνίσως τὸν Μενέλαον ὁ Πάρις θανατώσῃ
 μὲ ὅλους τῆς τοῦς θησαυρούς θὰ ἔχῃ τὴν Ἑλένην
 κι ἐδῶθ' ἐμεῖς θὰ φύγουμε μὲ τὰ γοργὰ καράβια·
 κι ἂν ὁ ξανθὸς Μενέλαος τὸν Πάριν θανατώσῃ

- ἐκείνην μὲ τοὺς θησαυροὺς οἱ Τρῶες θ' ἀποδώσουν 285
 καὶ θὰ πληρώσουν πρόστιμον, ὥς πρέπει τῶν Ἀργείων,
 ποὺ καὶ στὲς ἄλλες γενεὲς νὰ φθάσῃ τ' ἄκουσμά του,
 κι ἂν ὕστερ' ἀπ' τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος δὲν θέλουν
 νὰ τὸ πληρώσῃ ὁ Πρίαμος καὶ οἱ παῖδες τοῦ Πριάμου, 290
 θὰ μείνω ἐδῶ τὸν πόλεμον ν' ἀκολουθῇς ὥσότου
 μοῦ πληρωθῇ τὸ πρόστιμο καὶ βρῶ τοῦ ἀγῶνος ἄκρην ».
- Εἶπε καὶ μὲ τὸ ἀλύπητο μαχαίρι τὰ κριαρία
 ἔσφαξε καὶ σπαρταριστὰ ξαπλώθηκαν στὸ χῶμα
 χωρὶς πνοήν, ἅμα ὁ χαλκὸς τὴν δύναμιν τοὺς πῆρε· 295
 καὶ ἀπ' τὸν κρατήρα παίρνοντας κρασί μὲ τὰ ποτήρια
 τὸ χύναν καὶ προσεύχονταν καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες
 καὶ αὐτὲς προφέρναν τὲς εὐχές: « ὦ ὕψιστε Κρονίδη,
 καὶ ὅλοι οἱ ἀθάνατοι θεοί, τῶν δολερῶν ποὺ πρῶτοι
 ἐπιорκήσουν ὁ μυελὸς νὰ ρέυσῃ καθὼς ρέει
 τοῦτ' ὅπου χύνω τὸ κρασί, καὶ αὐτῶν καὶ τῶν παιδιῶν τους 300
 καὶ ἀγκάλες ἄλλων νὰ χαροῦν τὰ ἔρμα θηλυκά τους ».
- Εἶπαν, ἀλλ' ὅμως τὴν εὐχὴν δὲν ἔστερξε ὁ Κρονίδης.
 Καὶ ὁ Δαρδανίδης Πρίαμος ἐμπρὸς εἰς ὅλους εἶπε:
 « Ἀκούσετέ με, Ἀχαιοί, ἀκούσετέ με, Τρῶες,
 θὰ γύρω ἐγὼ στὴν Ἴλιον τὴν πολυανემισμένην, 305
 ὅτι ἡ καρδιὰ δὲν μοῦ βαστᾷ τὸν ποθητὸν υἱόν μου
 νὰ ἰδῶ μὲ τὸν Μενέλαον στὸν φονικὸν ἀγῶνα·
 μόν' οἱ ἀθάνατοι θεοὶ κι ἐξόχως ὁ Κρονίδης
 γνωρίζ' εἰς ποῖον διόρισε τὸν θάνατον ἢ μοίρα ».
- Εἶπε, στ' ἀμάξι τοὺς κριοὺς ἐπῆρε ὁ θεῖος ἄνδρας, 310
 ἀνέβη καὶ τοὺς χαλινοὺς ἐτέντωσεν ὀπίσω,
 καὶ πλαγινὸς του ἐκάθισεν ὁ Ἀντήνωρ εἰς τ' ἀμάξι.
 Κι ἐνῶ τοῦτοι στὴν Ἴλιον ὀπίσω ἀναχωροῦσαν,
 μὲ τὸν Πριαμίδην Ἑκτορα ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς 315
 τὸν τόπον πρῶτα ἐμέτρησαν, λαχνοὺς κατόπι ἐπῆραν
 καὶ μέσα εἰς κράνος χάλκινο τοὺς τίναζαν νὰ δείξῃ
 τὴν λόγχην ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ θεὸς ν' ἀκοντίσῃ πρῶτος·
 καὶ τῶν θεῶν εὐχήθηκε μὲ χέρια σηκωμένα
 ὁ λαὸς ὅλος κι ἔλεγαν καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες:
 « Δία πατέρα, δοξαστέ, μεγάλε, ποὺ δεσπάζεις 320

ἀπὸ τὴν Ἰδην, κάμε σὺ νὰ κατεβῇ στὸν Ἄδη
 ἐκεῖνος ποὺ πρῶτ' ἀναψε τὴν ἔχθραν μεταξύ μας·
 καὶ αὐτοὺς σ' ἐμᾶς στερέωνε τοὺς ὅρκους τῆς ἀγάπης ».

Καὶ τοὺς λαχνοὺς ἐτίναζεν ὁ μέγας Πριαμίδης
 κι ἔβλεπε ὀπίσω· καὶ ὁ λαχνὸς πετάχθη τοῦ Ἀλεξάνδρου· 325
 καὶ τότε χάμω ἐκάθισαν σειρὲς σειρὲς τὰ πλήθη
 καθένας εἰς τοὺς ἵππους του σιμὰ καὶ στ' ἄρματά του.
 Κι ἔβαλε τὴν ὑπέρλαμπρην ἄρματωσιά του ὁ θεῖος
 Ἀλέξανδρος, ὁ σύγκλινος τῆς ὁμορφῆς Ἑλένης.

Τὰ σκέλη πρῶτα μὲ λαμπρὲς κνημίδες περιζώνει,
 μὲ τὲς περόνες ἀργυρὲς καλὰ θηλυκωμένες,
 μὲ θώρακα τοῦ ἀδελφοῦ Λυκάονος ὠραῖον,
 ποὺ στὸ κορμὶ του ἐταίριαζε, τὸ στῆθος περικλείει· 330
 ξίφος ἀσημοκόμπωτον ἐκρέμασε ἀπ' τοὺς ὤμους
 χάλκινον, κι ἔπειτα τρανὴν βαρὺτατην ἀσπίδα. 335
 Εἰς τὴν ἀνδρείαν κεφαλὴν καλὸν ἔβαλε κράνος
 καὶ μὲ τὴν χαίτην σείονταν φρικτὸς ἐπάν' ὁ λόφος
 καὶ ἀρμόδιο στὴν παλάμην του δεινὸ κοντάρι ἐπῆρε.
 Παρόμοια φόρσ' ἄρματα καὶ ὁ ψυχερὸς Ἀτρείδης.

Καὶ ἀφοῦ μακρὰν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ οἱ δυὸ θωρακισθῆκαν, 340
 στὴν μέσσην ἐπροχώρησαν τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων
 μὲ βλέφαρο τρομακτικὸ καὶ τ' ἀνδρειωμένα πλήθη
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν τοὺς βλέπαν· κι ἐθαυμάζαν·
 στήθηκαν ἀντιμέτωποι στὸν μετρημένον τόπον
 καὶ μὲ τὸ μῖσος στὴν καρδιὰ τινάζαν τὰ κοντάρια. 345
 Πρῶτος ὁ Πάρις ἔριξε τὸ μακρινὸ κοντάρι
 καὶ τοῦ Ἀτρείδῃ ἐκτύπησε τὴν κυκλωτὴν ἀσπίδα·
 δὲν ἔσπασε τὴν δυνατὴν ἀσπίδα ἢ χάλκιν' ἄκρη
 κι ἐλύγισε· καὶ δεύτερος ὁ Ἀτρείδης ἐπετάχθη

καὶ πρῶτα εὐχήθη μέσα του: « Κάμε, ὦ πατέρα Δία, 350
 νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀδίκησέ με πρῶτα,
 τὸν θεῖον Πάριν νὰ σβησθῇ στὴν λόγχην μου ἀποκάτω,
 γιὰ νὰ τρομάξῃ στὸ ἐξῆς καθένας ν' ἀδίκησῃ
 τὸν ἄνθρωπον ποὺ σπίτι του φιλόξενα τὸν δέχθη ».

Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον ἐτίναξε κοντάρι 355
 καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκτύπησε τὴν κυκλωτὴν ἀσπίδα.

Ἔσπασε ἡ λόγχῃ ἡ δυνατὴ τὴν φωτεινὴν ἀσπίδα,
 καὶ στὸν ὠραῖον θώρακα ἐμπήχθη πέρα πέρα·
 καὶ τὸν χιτῶνα τοῦ ἴσχιε στὸ μέρος τῆς λαπάρας.
 Ἔσκυψε καὶ τὸν θάνατον ἐξέφυγεν ὁ Πάρις· 360
 τὸ ξίφος τ' ἀσημόκομπον ἐσήκωσεν ὁ Ἀτρεΐδης
 καὶ ἐκτύπησε τὸ μέτωπο τῆς περικεφαλαίας·
 τὸ ξίφος τρίμματ' ἔγινε καὶ τοῦ ἔπεσε ἀπ' τὸ χέρι·
 καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐγόγγυσ' ὁ Ἀτρεΐδης:
 « Δία πατέρα, ποιὸς θεὸς ὀλέθριος εἶναι ὥς εἶσαι ; 365
 Θαρροῦσα πῶς τὸν Πάριδα θ' ἀντικακώσω τώρα,
 καὶ ἰδοὺ τὸ ξίφος μοῦ ἴσπασε στὰ χέρια καὶ τὴν λόγχην
 ἔριξ' ἀπ' τὴν παλάμην μου χωρὶς νὰ τὸν φονεύσω ».

Καὶ ὄρμησ' εὐθύς, τὸν ἄρπαξεν ἀπ' τὸ δασύ του κράνος,
 τὸν ἔστριψε, τὸν ἔσερνε στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη· 370
 τὸν ἔπνιγε στὸν τρυφερὸν λαιμὸ τοῦ ἀνεβασμένο
 τὸ πολυκέντητο λουρὶ τῆς περικεφαλαίας·
 καὶ εἶχε τὸν σύρει καὶ λαμπρὴν τὴν δόξαν θ' ἀποκοῦσε,
 ἀλλ' ἔγκαιρα τὸ ἐνόησεν ἡ Ἀφροδίτ' ἡ θεία
 καὶ ἔκοψε ἀμέσως τὸ λουρὶ, σκληρὸ βοδιοῦ τομάρι· 375
 ἄδειο τὸ κράνος πῆγαινε μὲ τ' ἀνδρειωμένο χέρι
 τοῦ Ἀτρεΐδου, ὥσπου τὸ πέταξε στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη·
 καὶ οἱ σύντροφοι τὸ ἐδέχθησαν· καὶ ὄρμησε αὐτὸς ὀπίσω
 λυσσώντας μετ' τὸ χάλκινο κοντάρι νὰ τὸν σχίσῃ.

Ἄλλ' εὐκολα, ὥσάν θείαινα, τὸν σήκωσ' ἡ Ἀφροδίτη· 380
 μετὰ κατὰ χιτῶνα τὸν ἔξωσε καὶ μετὰ στὸν μυροβόλον
 θάλαμον τὸν ἐκάθισε· καὶ ἡ ἴδια τὴν Ἑλένην
 ἐβγήκε νὰ καλέσῃ εὐθύς, καὶ τὴν ἐβρῆκ' ἐπάνω
 στὸν πύργον καὶ εἶχε Τρῳάισσες πολλὰς ὀλόγουρά της·

Ἀπ' τὸ νεκτάριο φόρεμα τὴν τράβηξε καὶ ἐφάνη 385
 μετὰ τὴν μορφὴν γερόντισσας, ὅπου τὴν εἶχε γνέστραν
 ἡ Ἑλένη στὴν πατρίδα της νὰ τῆς δουλεύῃ ὠραία
 κάθε πολύτιμο μαλλὶ καὶ τὴν ὑπερηγάπα·
 μετὰ αὐτὴν ὁμοιώθηκε ἡ θεὰ καὶ τῆς Ἑλένης εἶπε :
 « Ἔλα καὶ ὁ Πάρις σὲ καλεῖ στὸ σπῖτι νὰ γυρίσῃς· 390
 στὸν θάλαμον, στὰ τορνευτὰ κλινάρια λαμπροφόρος
 ἀστράφτει ἀπὸ τὴν ὁμορφιά· δὲν θὰ ἴδῃς πῶς ἦλθε

ἐκεῖνος ἀπ' τὸν πόλεμον, ἀλλ' ὅτ' ἦ θὰ πηγαίνει
 εἰς τὸν χορόν, ἢ ἀπὸ χορόν ν' ἀναπαυθῇ καθίζει. »
 Εἶπε καὶ τὴν ἐτάραξε μὲς στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη· 395
 ἀλλ' ἄμα εἶδε τῆς θεᾶς τὰ ἔρωτεμένα στῆθι
 καὶ τὸν πανώριον λαιμὸν καὶ τῶν ματιῶν τὴν λάμψιν
 φόβος τὴν πῆρεν ἔξαφνα καὶ πρὸς ἐκείνην εἶπε:
 « Παμπόννηρη, τί προσπαθεῖς μ' αὐτὰ νὰ μὲ πλανέσης ;
 Εἰς ποῖαν χώραν μακρινὴν ἀκόμη θὰ μὲ βγάλης, 400
 στῆς Μαιονίας τὸν τερπνὸν ἀέρα ἢ τῆς Φρυγίας,
 ἂν κάποιον ἔχῃς ὡς καὶ αὐτοῦ θνητὸν ἀγαπημένον
 ἀφοῦ τώρα ὁ Μενέλαος, ποῦ ἐνίκησε τὸν Πάριν,
 βούλετ' ἐμὲ τὴν μισητὴν νὰ πάρῃ στήν πατρίδα ;
 Διὰ τοῦτο ἐδῶ κατέβηκες μὲ δόλο νὰ μὲ πιάσῃς ; 405
 Ἄμε, μαζὶ τοῦ κάθισε, μακρὰν τῶν Ἀθανάτων,
 καὶ οἱ πόδες σου στὸν Ὀλυμπον νὰ μὴ σὲ ξαναφέρουν,
 ἀλλὰ νὰ λιώνεσαι μ' αὐτόν, νὰ τὸν προσέχῃς μεῖνε,
 ὡς νὰ θελήσῃ σύντροφον ἢ δούλην νὰ σὲ κάμῃ.
 Θὰ ἦταν καταισχύνη μου νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ποῦ θέλεις, 410
 νὰ εἶμ' ἐκείνου ὁμόκλινη· καὶ οἱ σεβαστὲς μητέρες
 τῆς Τροίας θὰ μὲ ὀνειδίζαν καὶ ἄρκοῦν ὅσα ὑποφέρω ».

Ὁργίσθη καὶ ἀποκρίθηκεν ἡ Ἀφροδίτ' ἡ θεία:
 « Μὴ μὲ θυμῶνῃς, δύστυχη, μὲ αὐτὰ καὶ μ' ἀναγκάσῃς,
 ἀφοῦ πολὺ σ' ἀγάπησα, πολὺ νὰ σὲ μισήσω, 415
 καὶ ἰδῆς νὰ σπειρῶ ἀνάμεσα τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων
 ἔχθρητες νέες, φοβερὲς καὶ κακοθανατίσῃς ».

Ἐτρώμαξε στὸν λόγον τῆς ἡ Ἑλένη καὶ στὸν πέπλον
 κλεισμένη τὸν ὀλόασπρον κατόπι τῆς κινοῦσε
 σιγά, χωρὶς οἱ Τρώισσες ποσῶς νὰ τὸ νοήσουν, 420
 καὶ ὅταν στὰ δώματ' ἔφθασαν τὰ ὥραῖα τοῦ Ἀλεξάνδρου,
 ἀμέσως οἱ θεράπαινες στὰ ἔργα τοὺς στραφῆκαν,
 καὶ στὸν ὑψηλὸν θάλαμον ἀνέβ' ἡ γυνὴ θεία,
 καὶ ἔπιασεν ἡ φιλόγελῃ ἀθάνατῃ Ἀφροδίτῃ
 ἓνα θρονὶ καὶ τό 'στησεν ἀντίκρυ τοῦ Ἀλεξάνδρου· 425
 σ' αὐτὸ ἡ Ἑλένη ἐκάθισε, τοῦ Δία θυγατέρα,
 καὶ ὀνειδίζε τὸν ἄνδρα τῆς μὲ ἀντίστροφο τὸ βλέμμα:
 « Ἥλθες ἀπὸ τὸν πόλεμον, στὸν τόπον νὰ 'χες μείνει

σφαγμένοις ἀπ' τὸν ἥρωα ποῦ πρῶτος μου ἦταν ἄνδρας,
 καὶ ὅμως πρῶτα ἐπαίρεσο πῶς ἦσουν καὶ στὰ χέρια 430
 καὶ στὸ κοντάρι ἀνώτερος τοῦ ἀνδρείου Μενέλαου·
 ἐμπρὸς λοιπὸν προκάλεσε καὶ πάλιν τὸν ἀνδρεῖον
 Μενέλαον στὸν πόλεμον· ἀλλὰ σὲ συμβουλεύω
 νὰ ἡσυχάσης στὸ ἐξῆς, μὴ σὰν μωρὸς θελήσης
 μὲ τὸν ξανθὸν Μενέλαον νὰ κτυπηθῇς καὶ πάλιν, 435
 μὴ πέσης γρήγορα νεκρὸς στὴν λόγχην του ἀποκάτω ».

Καὶ ὁ Πάρις τῆς ἀπάντησε: « Γυνή, μὴ μ' ὀνειδίζης
 τόσο πικρά, καὶ ἂν σήμερον μ' ἐνίκησεν ὁ Ἀτρεΐδης
 μὲ βοηθὸν τὴν Ἀθηνᾶν, κι ἐγὼ θὰ τὸν νικήσω
 ἄλλην φορὰν· ὅτι θεοὶ καλοὶ κι ἐμᾶς δὲν λείπουν· 440
 ἀλλ' ἔλα τώρα ἐρωτικά νὰ γλυκοκοιμηθοῦμε·
 ποτὲ τόσον δὲν ἄναψεν ὁ πόθος τὴν ψυχὴν μου,
 μὴδ' ὅταν ἀπ' τὴν Σπάρτην σου τὴν πρόσχαρην σ' ἐπῆρα
 τότε κι ἐπλέαμε μαζὶ στὰ ποντοπόρα πλοῖα
 κι ἔσμιζα ἐρωτικά μ' ἐσὲ στὴν νῆσο τῆς Κρανάης, 445
 ὅσο γιὰ σὲ τώρα γλυκὸς μὲ συνεπαίρνει ὁ πόθος ».

Εἶπε, στὴν κλίνην ἔπεσε κι ἐκεῖνη εὐθὺς κατόπι.
 Κι ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐπλάγιαζαν στὴν τορνευμένην κλίνην,
 ὡσάν θηρίον γύριζεν ὁ Ἀτρεΐδης μὲς στὰ πλήθη
 κάπου νὰ ἰδῇ τὸν Πάριδα, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη 450
 τῶν Τρώων καὶ τῶν βοηθῶν κανεὶς νὰ φανερώσῃ
 τὸν θεϊκὸν Ἀλέξανδρον τοῦ θεοῦ Μενέλαου·
 κι ὅμως δὲν θὰ τὸν ἔκρυβε κανένας ἀπ' ἀγάπην,
 ὅτι ὡς τὸν μαῦρον θάνατον τὸν ἐμισοῦσαν ὅλοι·
 καὶ εἶπε τότε ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων: 455
 « Σεῖς Τρῶες, καὶ σεῖς Δάρδανοι, σεῖς σύμμαχοι, ὅλοι ἀκοῦτε·
 ἡ νίκη ἐφανερώθηκε τοῦ ἀνδρείου Μενέλαου·
 σεῖς τώρα παραδώσετε τὴν Ἀργισσαν Ἑλένην
 μὲ ὅσους ἔχει θησαυροὺς καὶ πρόστιμον ἀκόμη,
 ποῦ καὶ στὲς ἄλλες γενεὲς νὰ φθάσῃ τ' ἄκουσμά του ». 460
 Αὐτὰ 'πε καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη συμφωνοῦσαν.

Δ

Σύνοδον εἶχαν οἱ θεοὶ στὸ πλάγι τοῦ Κρονίδη,
 στὸ δῶμα τὸ χρυσόστρωτον καὶ τοὺς κερνοῦσε ἡ θεία
 "Ἡβη τὸ νέκταρ καὶ φαιδροὶ μὲ τὰ χρυσὰ ποτήρια
 ἀντιπροπίναν κι ἔβλεπαν τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου.
 Καὶ νὰ πειράξ᾽ ἤθελήσε τὴν "Ἡραν ὁ Κρονίδης 5
 καὶ λόγον εἶπε ἀνάσκεπον πικρὰ νὰ τὴν κεντήση:
 « Δύο θεὲς εἶναι, θαρρῶ, βοηθοὶ τοῦ Μενελάου,
 ἡ "Αργισσὸς "Ἡρα κι ἡ "Αθηνᾶ, ἡ σώστρα τῶν ἀνδρείων·
 ἀλλὰ κάθονται ἀνάμερα καὶ τέρπονται νὰ βλέπουν·
 τὸν ἄλλον ἡ φιλόγελη θεὰ τὸν παραστέκει 10
 ἡ "Αφροδίτη καὶ κακὸ νὰ πάθῃ δὲν ἀφήνει·
 καὶ ἰδοὺ τώρα τὸν ἔσωσε στὴν ὥρα τοῦ θανάτου·
 ἀλλ' εἶναι ἡ νίκη φανερά τοῦ ἀνδρείου Μενελάου.
 Καὶ τώρα νὰ σκεφθοῦμ' ἐμεῖς, πῶς τοῦτα θὰ τελειώσουν· 15
 ἂν πάλιν θὰ σηκώσουμε φρικτὸν πολέμου ἀγώνα,
 ἢ μεταξὺ τῶν δυὸ λαῶν θὰ φέρωμεν εἰρήνην ;
 Κι ἂν τὸ δεχθῆτε πρόθυμα μὲ τὴν καρδιά σας ὅλοι,
 ἄς μείν' ἡ πόλις ἄφθαρτη τοῦ γέροντος Πριάμου
 κι ἄς λάβῃ ὁ Μενέλαος ὀπίσω τὴν "Ελένην ».
 Αὐτὰ εἶπε κι ἐγόγγυσαν ἡ "Αθηνᾶ κι ἡ "Ἡρα, 20
 σιμὰ καθίζαν κι ὕλεθρον τῶν Τρώων μελετοῦσαν·
 λόγον δὲν εἶπεν ἡ "Αθηνᾶ καὶ στὸν πατέρα Δία
 ἀπὸ χολὴν ἐμάνιζεν· ἀλλ' ἡ χολὴ στῆς "Ἡρας
 τὸ στῆθος δὲν ἐχώρεσε, καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἶπε:
 « Τί 'πες, Κρονίδη τρομερέ ; Πῶς ν' ἀφανίσῃς θέλεις 25
 τοὺς κόπους, τὸν ἀγώνα μου, τὸν ἵδρον πόχω ἰδρώσει ;
 Καὶ τ' ἄλογά μου ἀπόκαμαν, ὥσπου νὰ συναθροίσω
 τόσον λαόν, στὸν Πρίαμον κακὸ καὶ στὰ παιδιὰ του ;
 Κάμε το, ἀλλ' ὅμως οἱ θεοὶ δὲν συμφωνοῦμεν ὅλοι ».
 'Εβάρυνε· καὶ « ὦ τρομερή », τῆς εἶπεν ὁ Κρονίδης, 30
 « τί σοῦ 'καμεν ὁ Πρίαμος καὶ ὅλ' ἡ γενεά του
 κακὸ μεγάλο νὰ ὀργισθῇς καὶ τόσο νὰ μανίζῃς,

νὰ ἐξολοθρεύσης ἔρριζα τὴν πυργωμένην Τροίαν ;
 Τὲς πύλες τῆς ἂν δὲν διαβῆς καὶ τὰ ὑψηλά της τεῖχη,
 ὦμὸν νὰ φᾶς τὸν Πρίαμον καὶ τὰ παιδιὰ του κι ὅλους 35
 τοὺς Τρῶες, δὲν γιатρεύεται τὸ πάθος ποὺ σὲ καίει·
 κάμε ὅπως θέλεις, ἀλλ' ἰδὲ μὴ τοῦτ' ἢ διαφορὰ μας
 κάποτε ἀνάψῃ πόλεμον κακὸν ἀνάμεσόν μας·
 κι ἐν' ἄλλο ἀκόμα θὰ σοῦ εἰπῶ, νὰ τὸ φυλάξῃ ὁ νοῦς σου·
 ἐὰν ποτὲ προθυμηθῶ νὰ ἐξολοθρεύσω πόλιν, 40
 ὅπου τυχαίνουν ἄνθρωποι νὰ ζοῦν ἀγαπητοί σου,
 μὴ στῇ ὀργήν μου ἀντισταθῆς, ἀλλ' ἄφησε νὰ κάμω·
 κι ἐγὼ σοῦ τὴν ἀπάφησα μὲ πόνον τῆς ψυχῆς μου·
 καὶ ἀπὸ τὲς χῶρες τῶν θνητῶν ἀνθρώπων, ὅσες εἶναι 45
 κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
 ὀλόφυχα ἐπροτίμησα τὴν Ἴλιον τὴν θείαν,
 τὸν Πρίαμον καὶ τὸν λαὸν τοῦ δυνατοῦ Πριάμου,
 ὅτι ποτὲ δὲν ἔλειψε τραπέζι ἀπ' τὸν βωμόν μου,
 σπονδὴ καὶ κνίσσα, οἱ προσφορὲς ποὺ τῶν θεῶν ἀνήκουν ». 50
 Κι ἡ μεγαλόφθαλμη θεὰ τοῦ ἀπάντησεν ἡ Ἥρα·
 « Ἀπ' ὅλες ὑπεραγαπῶ τρεῖς χῶρες εἰς τὸν κόσμον·
 τὸ Ἄργος, τὴν πλατύδρομην Μυκὴν καὶ τὴν Σπάρτην·
 κατὰστρέφει τες, ἂν ποτὲ κινήσουν τὴν ὀργήν σου·
 δὲν θὰ μὲ ἰδῆς νὰ ὑπερμαχῶ γι' αὐτὲς ἢ νὰ γογγύζω,
 ὅτι δὲν θὰ κατόρθωνα ποσῶς νὰ σ' ἀντισκόψω, 55
 ὅσα κι ἂν ἔκανα, ἐπειδὴ πολὺ 'σαι ἀνώτερός μου·
 ἀλλὰ καὶ σύ τοὺς κόπους μου νὰ χάσω μὴ θελήσης,
 ὅτι κι ἐγὼ εἶμαι θεὸς κι ἀπ' τὴν δικήν σου ρίζαν,
 ἐγὼ ἡ σεβαστότερη τοῦ Κρόνου θυγατέρα
 καὶ ἀπὸ τὸ γένος ἔνδοξη καὶ ὅτ' εἶμαι ὁμόκλινή σου, 60
 καὶ σύ 'σαι πρῶτος βασιλεὺς τῶν ἀθανάτων ὄλων·
 ἀλλὰ τῶρ' ἄς συγκλίνωμεν, ἐγὼ πρὸς σὲ καὶ πάλιν
 σύ πρὸς ἐμέ κι ὅλ' οἱ θεοὶ θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν·
 σύ στεῖλ' εὐθύς τὴν Ἀθηναῖαν στῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων
 τ' ἀντίμαχα στρατεύματα, νὰ ἐφεύρῃ ἐκείνη τρόπον 65
 ὥστε τοὺς ὄρκους πρότερον νὰ παραβοῦν οἱ Τρῶες,
 προσβάλλοντας τοὺς Ἀχαιοὺς ποὺ ἐπαίρονται στὴν νίκην ».
 Σ' αὐτὰ ἐπίσθη τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας

κι ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀθηναῖν: « Κατέβα εὐθύς » τῆς εἶπε,
 «στ' ἀντίμαχα στρατεύματα τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων, 70
 κάμε τοὺς ὅρκους πρότερον νὰ παραβοῦν οἱ Τρῶες;
 προσβάλλοντας τοὺς Ἀχαιοὺς ποὺ ἐπαίρονται στὴν νίκην ».
 Καὶ αὐτοπροαίρετα ἡ θεὰ στὸν λόγον τοῦ ἐτινάχθη
 ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου τὰς κορφὰς κι ἐχύθη ὡσάν τ' ἀστέρι,
 ὁποῦ ὁ Κρονίδης ἔριξε σημάδι στοὺς ἀνθρώπους, 75
 ἢ ναῦτες ἢ στρατόπεδο λαῶν ἐκτεταμένο·
 λαμπρὸ ἀστέρι κι ἅπειρες οἱ σπῖθες τοῦ πετιοῦνται·
 ὁμοίως τότε ἡ Ἀθηναῖα στὴν γῆν ἐροβολοῦσε
 καὶ μὲς στὴν μέσσην πῆδησε τῶν ἵπποδάμων Τρώων,
 τῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν καὶ ἀπόρησαν τὰ πλήθη, 80
 καὶ μεταξὺ τους ἔλεγαν: « Ἦ πάλιν τοῦ πολέμου
 θὰ ξαναρχίσῃ τὸ κακὸ, τὰ αἵματα καὶ οἱ φόνοι,
 ἢ μεταξὺ τῶν δυὸ λαῶν ἀγάπην βάζει ὁ Δίας
 ποὺ κυβερνᾷ τὸν πόλεμον, ὡς θέλει, τῶν ἀνθρώπων ».
 Αὐτὰ ἔλεγαν οἱ λαοί· κι ὥστόσο μὲς στὸ πλήθος 85
 τῶν Τρώων γύριζε ἡ θεὰ μὲ τὴν μορφὴν ἀνθρώπου,
 τοῦ ἀνδρειωμένου μαχητοῦ Λαοδόκου Ἀντηνορίδῃ
 ζητώντας τοῦ Λυκάονος τὸ δοξασμένο ἀγόρι,
 τὸν πολεμάρχον Πάνδαρον· τὸν ἦβρε ποὺ ἐστεκόνταν
 στὰς φάλαγγες τὰς φοβερὰς λαῶν ἀσπιδοφόρων, 90
 ποὺ ἦλθαν ἀπ' τὸν Αἴσωπον μαζί του στὴν Τρωάδα·
 σιμὰ τοῦ ἐστήθη κι ἔλεγε μὲ λόγια φτερωμένα:
 « Θεὸνὰ πεισθῆς σ' ὅτι θὰ εἰπῶ, Λυκαονίδῃ ἀνδρεῖς ;
 Θὰ ἐτόλμας στὸν Μενέλαιον γοργὸ νὰ σύρης βέλος ; 95
 Δόξαν ἀπ' ὅλον τὸν λαὸν καὶ χάριν θ' ἀπολαύσης
 καὶ ὁ βασιλεὺς μάλιστα θὰ σὲ τιμήσῃ ὁ Πάρις.
 Πρῶτος αὐτὸς μὲ ὑπέρτιμα θὰ σὲ ἀνταμείψῃ δῶρα,
 ἐὰν ἰδῇ στὴν θλιβεράν πυρὰν ἀνεβασμένον
 τὸν δυνατὸν Μενέλαιον ἀπὸ δικό σου ἀκόντι· 100
 ἐμπρός, λοιπόν, ἀκόντισε τὸν ἔνδοξον Ἀτρεΐδην,
 ἀφοῦ στὸν φωτογέννητον Ἀπόλλωνα τοξότην
 ἄρνιῶν πρωτόγονων ταχθῆς νὰ σφάζῃς ἑκατόμβην,
 ἅμα στὴν θεῖαν Ζέλειαν, στὸ σπίτι σου, γυρίσης ».
 Στὰ λόγια τοῦτα ἐπίεισθηκεν ὁ ἀνόητος κι ἐπῆρε 105

τὸ στιλβωμένο τόξο του, κέρατο ἀγρίου τράγου,
 πὺ ἀπὸ καθίστραν εἶχε αὐτὸς κτυπήσει ἅμα τὸν εἶδε
 νὰ βγαίνει μέσ' ἀπὸ σπηλιά, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος
 τὸν πέτυχε καὶ ἀνάσκελα τὸν ξάπλωσε στὸν βράχον·
 μακριὰ δεκάξι σπιθαμές τὰ κέρατα ἐφοροῦσε· 110
 αὐτὰ ἐργάσθη καὶ ἄρμωσε καλὸς κερατοξόος·
 τὸ ἔξυσ' ὄλο καὶ χρυσὸ τοῦ πρόσθεσε κουλούρι·
 τὸ τόξο ἐκεῖνο ἐτάνυσε καὶ καταγῆς ἀγάλη
 τὸ ἔκλινε καὶ οἱ σύντροφοι κρατοῦσαν τὲς ἀσπίδες
 ἐμπρός του, μήπως πεταχτοῦν οἱ Ἀχαιοὶ γενναῖοι,
 πρὶν ἀκοντίσῃ ὁ Πάνδαρος τὸν δυνατὸν Ἀτρεΐδην· 115
 κι ἀπ' τὴν φαρέτραν σήκωσε τὸ σκέπασμα κι ἐπῆρε
 ἄριχτο βέλος φτερωτό, μαύρην φωλιά θανάτου·
 τὸ πικρὸ βέλος ἵσιασεν εἰς τὴν χορδὴν ἐπάνω,
 καὶ πρὸς τὸν φωτογέννητον Ἀπόλλωνα τοξότῃν
 νὰ σφάξῃ ἀρνιῶν πρωτόγονων ἐτάχθηκε ἐκατόμβην, 120
 ἅμα στὴν θείαν Ζέλειαν, στὸ σπῖτι του γυρίσῃ
 καὶ μὲ τὲς κόκες τὴν χορδὴν τραβώντας τὴν σιμῶνει
 εἰς τὸ βυζὶ καὶ ἀπίθωσε τὸ σίδερο στὸ τόξο·
 καὶ ὅταν εἰς κύκλον τέντωσε τὸ μέγα τόξο, ἀκούσθη
 τριγμὸς τοῦ τόξου, τῆς χορδῆς βοὴ κι ἐξετινάχθη 125
 τὸ βέλος ἀνυπόμονο νὰ πέσῃ μὲς στὰ πλήθη.
 Ἀλλὰ δὲ σ' ἐλῆσμονήσαν, Μενέλαε, τοῦ Ὀλύμπου,
 οἱ κάτοικοι οἱ μακάριοι κι ἡ Ἀθηνᾶ πού ἐμπρός σου
 εὐθύς εὐρέθη κι ἔδιωξε τὸ πικροφόρο ἀκόντι
 ἀπὸ τὸ σῶμα σου ἄρκετά, καθὼς μητέρα διώχνει 130
 μύγαν ἀπὸ τὸ βρέφος τῆς, ἐνῶ γλυκὰ κοιμᾶται,
 κι ἡ ἴδια τ' ὀδήγησεν ὅπου οἱ χρυσὲς τῆς ζώνης
 θηλιές κι ὁ θώραξ διπλωτὸς ἐσμίγαν σ' ἓνα μέρος
 Τὸ πικρὸ βέλος ἔπεσε στὴν σφικτασφαλισμένην
 ζώνην τὴν πολυδαίδαλῃν καὶ τὴν διαπέρασ' ὅλην· 135
 καὶ μὲς στὸν λαμπρὸν θώρακα προχώρησ' ὡς τὴν πλάκα
 ὅπου στὰ βέλη ἀντίφραγμα στὸ σῶμα του ἐφοροῦσε
 κι ἐξόχως τὸν προφύλαξεν, ἀλλ' ἔσπασε κι ἐκεῖνην.
 Καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐχάραξε τὸ δέρμα ἡ χάλκιν' ἄκρη
 κι ἔρρευσε ἀπὸ τὸ λάβωμα εὐθύς τὸ μαῦρον αἷμα. 140

'Ὡς ὅταν Κάειρα ἤ Μαιονίς γυνὴ κοκκινοβάφει
 λευκὸν ἐλεφαντόδοντο, τοῦ ἀλόγου χαλινάρι,
 πολλοὶ τὸ ζήλευσαν ἱππεῖς, καὶ μένει φυλαγμένο
 στὸν θάλαμον γιὰ βασιλεῖς πολύτιμο στολίδι,
 καὶ στ' ἄλογο καλλώπισμα καὶ δόξα τοῦ ἀναβάτη. 145
 ὁμοίως, ὦ Μενέλαε, ἐβάφηκαν τὰ ὠραῖα
 μεριά σου καὶ τὰ κνήμια σου καὶ οἱ φτέρνες εἰς τὸ αἶμα·
 ἐπάγωσεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων,
 ἅμ' εἶδε ἀπὸ τὸ λάβωμα νὰ τρέχη μαῦρον αἶμα,
 πάγωσε καὶ ὁ Μενέλαος ὁ ἀνδρεῖος, ἀλλ' ὥς εἶδε 150
 ὅπου τῆς λόγχης τὸ λουρὶ κι οἱ ἀγκίδες μεῖναν ἔξω,
 τοῦ ἐπανῆλθεν ἡ ψυχὴ· καὶ ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 μὲ στεναγμοὺς τοῦ ἔλεγε κρατώντας του τὸ χέρι,
 καὶ οἱ φίλοι γύρω ἐστέναζαν: « Γλυκύτατε ἀδελφέ μου,
 στοὺς ὅρκους σ' ἐθανάτωνα, τὴν ὥρα ποὺ σέ μόνον 155
 ἐμπρὸς τῶν Τρώων σ' ἔσταινα γιὰ μᾶς νὰ πολεμήσης·
 κι ἐκεῖν' ἰδοὺ σ' ἐκτύπησαν κι ἐπάτησαν τοὺς ὅρκους·
 ἀλλὰ δὲν θὰ ματαιωθοῦν οἱ ὅρκοι καὶ ἡ θυσία,
 οἱ ἄγνές σπονδὲς καὶ οἱ δεξιὲς ποὺ ἐσφίξαμε μὲ θάρρος,
 κι ἐὰν εὐθὺς δὲν τὸ ἐνεργῇ, στὸ ἐξῆς θὰ τὸ ἐνεργήσῃ 160
 ὁ Δίας καὶ πολὺ βαριά τὸ κρίμα θὰ πληρώσουν·
 ἐκεῖνοι καὶ οἱ γυναῖκες τοὺς καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς ὅλα·
 ὅτ' εἶναι τοῦτο φανερὸ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου·
 θὰ φθάσῃ μέρα νὰ χαθῇ κι ἡ Ἰλῖος ἡ ἁγία
 καὶ ὁ Πριάμος ὁ δυνατὸς μὲ ὅλον τὸν λαόν του, 165
 ὅταν ὁ αἰθεροκάτοικος Κρονίδης χολωμένος
 γιὰ τούτην τὴν ἀπάτην τοὺς ἐπάνω τοὺς τινάξῃ
 τὴν σκοτεινὴν αἰγίδα του· καὶ αὐτὰ θὰ γίνουν ὅλα.
 Ἄλλ', ὦ Μενέλαε, σκληρὸς ἐμὲ θὰ σφάζῃ πόνος,
 ἂν ἀποθάνῃς καὶ κλεισθοῦν οἱ μέρες τῆς ζωῆς σου· 170
 στ' ἄνανδρον Ἄργος ἄτιμος μοῦ μέλλει νὰ γυρίσω,
 ὅτ' οἱ Ἀχαιοὶ θὰ θυμηθοῦν ἀμέσως τὴν πατρίδα
 καὶ τοῦ Πριάμου καύχημα θὰ μείνῃ καὶ τῶν Τρώων
 ἡ Ἀργίσσα Ἑλένη μας, καὶ ἡ γῆ τὰ κόκαλά σου,
 χωρὶς νὰ γίνῃ τίποτε θὰ σέπῃ ἐδῶ στὴν Τροίαν· 175
 καὶ κάποιος τότε θέλ' εἰπεῖ τῶν ἀποτόλμων Τρώων,

ἐνῶ στὸν τάφον θὰ σκιρτᾷ τοῦ ἐνδόξου Μενελάου :
 « Νὰ χαρῇ πάντοτε ἡ χολή τοῦ Ἀτρείδῃ ὡς τώρα ἐχάρη
 ποὺ στρατὸν ἔφερε Ἀχαιῶν ἀνώφελα ἐδῶ πέρα
 καὶ μ' ἄδεια πλοῖα γύρισεν εἰς τὴν πατρίδα, δίχως 180
 τὸν ἀγαθὸν Μενέλαον»· αὐτὰ θὰ εἰποῦν· κι ἐμένα
 χάσμ' ἄς ἀνοίξ' ἡ μαῦρη γῆ κι ἐπάνω μου νὰ κλείσῃ ».

Κι εἶπε ὁ ξανθὸς Μενέλαος νὰ τὸν ἐγκαρδιώσῃ :
 « Κάμε καρδιά, τοὺς Ἀχαιοὺς ἀκόμη μὴ δειλιάζῃς·
 δὲν ἤβρε μέρος ἀκριβὸ τὸ βέλος, ὅτ' ἡ ζώνη 185
 ἡ πλουμιστὴ μ' ἐφύλαξε καὶ κάτωθε τὸ ζῶμα
 καὶ ἡ καλὴ πλάκα ὅπου χαλκεῖς κατασκευάσαν ἄνδρες ».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων :
 « Εἴθε, γλυκὲ Μενέλαε, νὰ εἶναι καθὼς λέγεις·
 ἱατρὸς θὰ ψάξῃ τὴν πληγὴν κι ἐπάνω της θὰ βάλῃ 190
 βοτάνια, τὲς φαρμακερὲς ὀδύνες νὰ πραῦνῃ ».

Κι ἐστράφη πρὸς τὸν κήρυκα Ταλβύθιον καὶ τοῦ εἶπε :
 « Ταλβύθιε, τὸν Μαχάονα κάλεσ' εὐθύς, τὸν γόνον
 τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ποὺ ἀσύγκριτος ἱατρὸς στὸν κόσμον ἦταν,
 νὰ ἴθῃ νὰ ἰδῇ τὸν ψυχερὸν Μενέλαον Ἀτρείδην, 195
 ὅπου τὸν κτύπησ' ἄξιος τοξότης ἢ τῶν Τρώων
 ἢ τῶν Λυκίων, δόξα του καὶ σ' ἐμᾶς ὅλους λύπη ».
 Αὐτὰ εἶπε καὶ ὑπάκουσεν ὁ κήρυξ εἰς τὸν λόγον,
 καὶ τῶν ἀνδρείων Ἀχαιῶν ἐγύρνα μὲς στὰ πλήθη
 νὰ ἔβρῃ τὸν Μαχάονα· τὸν εἶδε ποὺ ἐστεκόταν 200
 στὲς φάλαγγες τὲς φοβερὲς λαῶν ἀσπιδοφόρων
 ποὺ ἀπὸ τὴν Τρίκλῃν ἔφθασαν μαζί του στὴν Τρωάδα·
 σιμὰ του ἐστάθη κι εἶπε του : « Πετάξου, Ἀσκληπιάδη,
 ὁ κραταιὸς σέ προσκαλεῖ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων
 νὰ ἴθῃς νὰ ἰδῇς τὸν ψυχερὸν Μενέλαον Ἀτρείδην, 205
 ὅπου τὸν κτύπησ' ἄξιος τοξότης ἢ τῶν Τρώων
 ἢ τῶν Λυκίων, δόξα του καὶ σ' ἐμᾶς ὅλους λύπη ».

Εἶπε καὶ τοῦ ἐτάραξε στὰ στήθη τὴν καρδιάν.
 Καὶ μέσ' ἀπ' τὸν πλατὺν στρατὸν τῶν Ἀχαιῶν ἐφθάσαν
 ὅπου ὁ ξανθὸς Μενέλαος στεκόνταν λαβωμένος 210
 καὶ κύκλον εἶχε ὀλόγυρα τῶν πρώτων πολεμάρχων,
 ὁ ἄνδρας ὁ ἰσόθεος· κι εὐθύς ἀπὸ τὴν ζώνην

τὴν δυνατὴν ἐτράβηξε τὸ βέλος· καὶ ὡς τραβοῦσε,
 γυρτὲς ὀπίσω ἐκόπηκαν οἱ μυτερὲς ἀγκίδες.
 Τὴν ζώνην ἔλυσ' ἔπειτα, τὸ ζῶμα καὶ τὴν πλάκα, 215
 ποὺ κατασκεύασαν χαλκεῖς· καὶ ἄμ' εἶδε ὅπου τὸ βέλος
 φαρμακερά τὸν λάβωσεν, ἐβύζαξε τὸ αἷμα
 κι ἔβαλ' ἐπάνω βότανα πραῦντικά γνωστά του,
 ποὺ ὁ Χείρων στὸν πατέρα του, σὰν φίλος εἶχε δώσει.
 Ἐκεῖνοι τὸν ἀνδράγαθον Μενέλαον θεραπεῦαν 220
 κι ἤλθαν ὥστοςο ἐπάνω τους οἱ φάλαγγες τῶν Τρώων
 κι ἐπιασαν τ' ἄρματα καὶ αὐτοὶ τὸν πόλεμον ν' ἀρχίσουν·
 ὁκνὸν τότε δὲν θὰ 'βλεπες τὸν δυνατὸν Ἀτρεΐδην
 νὰ δειλιᾷ, νὰ κρύβεται, τὴν μάχην ν' ἀποφεύγη,
 ἀλλὰ νὰ ὀρμᾷ στὸν πόλεμον, ὅπου δοξάζοντ' ἄνδρες· 225
 τὸ λαμπρὸ ἀμάξι, τ' ἄλογα ποὺ φλογερά φυσοῦσαν,
 ἀφήνει τοῦ Εὐρυμέδοντος υἱοῦ τοῦ Πτολεμαίου
 τοῦ Πειραΐδη καὶ σιμὰ νὰ τὰ 'χῃ τὸν προστάζει
 πρόχειρα, ὁπότεν κάματος τὰ μέλη του νικήσῃ
 ἐκεῖ ποὺ θὰ τακτοποιῇ σὰν ἀρχηγός, τὰ πλήθη· 230
 καὶ αὐτὸς πεζὸς τὲς φάλαγγες τῶν μαχητῶν περνοῦσε
 κι ὅσους θωροῦσε Δαναοὺς στὴν μάχην νὰ σπουδάζουν,
 λόγια τοὺς ἔλεγε καλὰ τὸ θάρρος τους ν' αὐξήσῃ :
 « Ἀργεῖοι, μὴν ἀφήνετε τὴν ἀνδρικήν ὀρμήν σας.
 Δὲν βολεῖ τοὺς δολεροὺς ὁ ὕψιστος πατέρας· 235
 καὶ αὐτῶν ποὺ πρῶτοι ἀδίκησαν τοὺς ὄρκους των πατώντας
 τὰ τρυφερά τους σώματα θὰ καταφάγουν γῦπες
 καὶ τὲς γυναῖκες τους ἐμεῖς καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ τους,
 ἀφοῦ τὴν πόλιν πάρωμε, θὰ σύρωμε στὰ πλοῖα ».
 Κι ὅσους τὸν φρικτὸν πόλεμον θωροῦσε νὰ τρομάζουν, 240
 « Ἀργεῖοι », τοὺς ἐφώναζε, « τοῦ τόξου ἀνδρειωμένοι,
 οὐτιδανοί, τάχα ἐντροπὴν δὲ θὰ αἰσθανθῇτε ἀκόμη ;
 Πῶς παγωμένοι στέκεσθε, ὥσάν τὰ ἐλαφομόσχια,
 ποὺ ὡς ἀποκάμαν τρέχοντας σ' ἀπέραντην πεδιάδα
 στέκονται, καὶ στὰ στήθη τους ἡ δύναμις ἐκόπη ; 245
 "Ὅμοια κι ἐσεῖς παγώσατε, ποσῶς δὲν πολεμεῖτε·
 νὰ ἴθουν οἱ Τρῶες θέλετε σιμὰ κεῖ ποὺ τὰ πλοῖα
 στέκονται τὰ καλόπρυμνα στὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης

νὰ ἰδῇτε ἂν χέρι σωστικὸ γιὰ σᾶς ὑψώσῃ ὁ Δίας ; »
 Κι ὅπως αὐτὸς βασιλικά τὲς τάξεις τῶν ἀνδρείων 250
 ἐθεωροῦσεν, ἔφθασε στὸ μέρος ποὺ ὁ γενναῖος
 Ἴδ μενεὺς ἐσύνταζε τοὺς Κρῆτας εἰς τὴν μάχην,
 καὶ στοὺς προμάχους ἔστεκε μὲ τόλμην χοίρου ἀγρίου
 καὶ τὲς ὀπίσω φάλαγγες κυβέρνα ὁ Μηριόνης.
 Ἄμα τοὺς εἶδ' ἐχάρηκεν ὁ κραταιὸς Ἀτρείδης, 255
 κι ἐγλυκομίλησεν εὐθὺς πρὸς τὸν Ἰδομενέα :
 « Τῶν ἵππομάχων Δαναῶν τιμῶ σε Ἰδομενέα,
 ἐξόχως καὶ στὸν πόλεμον καὶ σ' ὅ,τι ἄλλο ἀκόμη
 καὶ στὸ τραπέζι ποὺ ἐκλεκτὸ κρασί καὶ πυρωμένο
 εἰς τὸν κρατῆρα συγκερνοῦν οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι 260
 οἱ ἀνδρειωμένοι Ἀχαιοὶ τὸ πίνουν μετρημένο
 καθένας, ἀλλὰ πάντοτε σὺ ἔχεις τὸ ποτήρι
 γεμάτο ἐμπρὸς ὡς τό 'χῶ ἐγώ, νὰ πίνῃς ὅταν θέλῃς
 ἀλλ' ὄρμησε στὸν πόλεμον καὶ δείξου ὡς ἦσουν πρῶτα »
 Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγὸς ὁ Ἰδομενεὺς ἀντεῖπε : 265
 « Ἀγαπητόν σου σύντροφον θὰ μ' ἔχῃς εἰς τὴν ἄκρην,
 Ἀτρείδη, ὡς ἔστερξ' ἀπ' ἀρχῆς κι ὑπόσχεσιν ἐπῆρα
 τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς τοὺς ἄλλους νὰ κινήσῃς
 ν' ἀρχίσῃ εὐθὺς ὁ πόλεμος· ἀφοῦ τὴν συμφωνίαν
 οἱ Τρῶες τώρα ἐχάλασαν· καὶ ὡς πάτησαν τοὺς ὄρκους 270
 καὶ πρῶτοι ἀδίκησαν, κακὸ τοὺς περιμένει τέλος ».
 Αὐτὰ εἶπε καὶ ὀλόχαρος προχώρησ' ὁ Ἀτρείδης
 στὸ στράτευμα ὅσο πόφθασεν ἐκεῖ ποὺ ἐσυνατίζονταν
 οἱ Αἴαντες καὶ σύννεφο μ' αὐτοὺς πεζῶν ἀνδρείων· 275
 ὡς ὅταν σύννεφο βοσκὸς ἀπὸ ψηλὰ ξανοίγῃ
 νὰ προχωρῇ στὸ πέλαγος μὲ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου·
 καὶ φαίνεται στὰ μάτια του κατάμαυρο σὰν πίσσα,
 καθὼς τὸ πέλαγος περνᾷ γεμάτο ἀνεμοζάλες,
 τὸν παίρνει φόβος καὶ ὁδηγεῖ μὲς στ' ἄντρο τὸ κοπάδι·
 ὁμοίως εἰς τὸν πόλεμον κινοῦνταν τῶν Αἰάντων 280
 πυκνότατες οἱ φάλαγγες ἀνδρειωμένων νέων
 μαῦρες, καὶ λόγγον ἔκαναν λόγχες ὁμοῦ καὶ ἀσπίδες·
 ἅμα τοὺς εἶδ' ἐχάρηκεν ὁ κραταιὸς Ἀτρείδης
 κι εὐθὺς τοὺς ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα :

- « Αἶαντες σείς, ὦ ἀρχηγοὶ τῶν θωρηκτῶν Ἀργείων, 285
 ἑσᾶς δὲν δίδω προσταγὴν ὅτι δὲν εἶναι πρέπον,
 ἀφοῦ καὶ μόνοι τὸν λαὸν στὸν πόλεμον κινεῖτε·
 καί, Ἀπόλλων, εἶθε, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ σύ, πατέρα Δία,
 ἂν εἶχαν ὅλοι τὴν ψυχὴν πόχετε σείς στὰ στήθη,
 εὐθὺς ἐμπρὸς μας θὰ ἴσκυπτεν ἡ πόλις τοῦ Πριάμου 290
 ὀλόβολη ἀπ' τὰ χέρια μας νὰ μείνη ἐρημασμένη ».
 Εἶπε, τοὺς ἄφησεν αὐτοῦ καὶ πέρασε στοὺς ἄλλους·
 ἤβρε τὸν Νέστορα, γλυκὸν τῆς Πύλου δημηγόρον,
 ποὺ ἐσύνταξε καὶ ἐγκάρδιωνε τοὺς ἄνδρες εἰς τὴν μάχην
 μὲ τοὺς ἀνδρείους Αἰμονα, Πελάγοντα, Χρομίον, 295
 Ἀλάστορα καὶ Βιάντα, ποιμένα τῶν ἀνθρώπων.
 Καὶ τοὺς ἱππεῖς ἔστησ' ἐμπρὸς μὲ τὰ ζεμέν' ἀμάξια,
 ἔβαλε ὀπίσω τοὺς πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἀνδρειωμένους,
 πύργον πολέμου στερεόν, καὶ τοὺς κακοὺς στὴν μέση,
 ν' ἀναγκασθῇ νὰ μάχεται καὶ αὐτὸς ὅπου δὲν θέλει. 300
 Καὶ νὰ μὴ σπρώξουν τ' ἄλογα στὴν ταραχὴν τῆς μάχης
 εἰς τοὺς ἱππεῖς συμβούλευε. « Κανεῖς ἄς μὴ θαρρέψῃ
 στὴν ἱππικὴ καὶ στὴν ἀνδρεία νὰ ὀρμήσῃ ἐμπρὸς τῶν ἄλλων
 μόνος ἐνάντια στὸν ἐχθρόν· ἀλλὰ μήτε νὰ γύρῃ
 ὀπίσω· καὶ τὰ δυὸ κακὰ καὶ σᾶς ἀδυνατίζουν. 305
 Κι ὅποιος ἀπὸ τ' ἀμάξι του στοῦ ἐχθροῦ τ' ἀμάξι φθάσῃ,
 μὲ τὸ κοντάρι ἄς κτυπηθῇ, καὶ αὐτὸ συμφέρει πλεόν·
 αὐτὴν τὴν γνώμην ἔτρεφαν καὶ τὴν ψυχὴν στὰ στήθη
 οἱ παλαιοὶ μας καὶ ἔπαιρναν τὰς χῶρες καὶ τὰ τεῖχη ».
 Αὐτὰ πολέμων ἔμπειρος ἐδίδασκεν ὁ γέρος. 310
 Ἄμα τὸν εἶδε χάρηκεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης,
 καὶ εὐθὺς τὸν ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα·
 « Ἄμποτε, ὦ γέρε, ἀδάμαστην ὡς ἔχεις τὴν ψυχὴν σου
 νὰ εἶχες καὶ τὰ γόνατα καὶ ἀκέρια τὴν ἀνδρείαν
 ἀλλὰ τὸ γῆρας τὸ κοινὸ σὲ φθέρνει· καὶ ἄμποτε ἄλλος 315
 νὰ τό 'χε καὶ νὰ ἐβρίσκοσουν σὺ μεταξὺ τῶν νέων ».
 Καὶ ὁ Νέστωρ, ὁ Γερῆνιος ἱππότης, τοῦ ἀποκρίθη·
 « Ἀτρεΐδη, τὸ θέλα καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι ὡς ἤμουν πρῶτα
 ποὺ τὸν Ἐρευθαλίωνα ἐφόνευσα τὸν θεῖον·
 ἀλλὰ δὲν δίδουν στοὺς θνητοὺς οἱ ἀθάνατοι ὅλ' ἀντάμα. 320

Ἄγορι τότε ἤμουν κι ἐγώ, τώρα τὸ γῆρας μ' ἤβρε,
 ἀλλὰ καὶ ὥς εἶμαι, στοὺς ἵππεῖς ἀνάμεσα θὰ μείνω
 νὰ συμβουλευέω· κι εἶναι αὐτὸ τὸ μέρος τῶν γερόντων.
 Καὶ μὲ κοντάρια θὰ κτυποῦν οἱ νέοι ποὺ ἀπὸ μένα
 χρόνια ὀλιγότερα μετροῦν καὶ στὴν ἀνδρεία θαρρεῖουν ». 325

Ἄκουσε τοῦτα καὶ φαιδρὸς προχώρησ' ὁ Ἀτρεΐδης·
 τὸν Μενεσθέα πλήξιππον τοῦ Πετεοῦ τὸν γόνον
 ἤβρε στὴν μέση τῶν φρικτῶν στὲς μάχες Ἀθηναίων·
 πλησίον ὁ πολύβουλος στεκόταν Ὀδυσσεάς,
 κι οἱ τάξεις οἱ ἀνίκητες, σιμά, τῶν Κεφαλλήνων· 330

ὅτι τῆς μάχης ἡ βοή σ' αὐτοὺς δὲν εἶχε φθάσει,
 ἐνῶ μόλις οἱ φάλαγγες τῶν ἵπποδάμων Τρώων
 κινοῦνταν καὶ τῶν Ἀχαιῶν, κι ἐκεῖνοι περιμέναν
 ὁπότεν σῶμ' ἄλλο Ἀχαιῶν νὰ φθάσῃ καὶ νὰ ὀρμήσῃ
 στοὺς Τρῶας πρῶτον, ὥστε ἀρχὴ νὰ γίνη τοῦ πολέμου. 335

Τοὺς εἶδ' εὐθύς καὶ ὀνειδισεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης
 κι ἐκεῖνους ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα :
 « ὦ γόνε, σύ, τοῦ Πετεοῦ διοθρέφτου βασιλέως,
 καὶ σύ, ποὺ στὰ σοφίσματα ἐξέχεις καὶ στοὺς δόλους,
 τί κρύβεσθε, τί μένετε μακρὰν ὥς νὰ ἴθουν ἄλλοι ; 340

Καὶ νὰ σταθῇτ' ἔπρεπε σεῖς στὴν πρώτην τάξιν πρῶτοι
 καὶ πρῶτοι ν' ἀπαντήσετε τὴν φλόγα τοῦ πολέμου,
 καθὼς δέχεσθε κάλεσμα στὴν τράπεζά μου πρῶτοι,
 ὁπότε στρώνουμ' οἱ Ἀχαιοὶ τραπέζι τῶν γερόντων.
 Καὶ σᾶς ἀρέσει τὰ ψητὰ νὰ τρώγετε καὶ ὥραϊο 345

κρασί νὰ πίνετ' ἄφθοно καὶ τώρα σᾶς ἀρέσει
 καὶ ἂν δέκα σώματ' Ἀχαιῶν ἐβλέπετ' ἔμπροσθέν σας
 μὲ τ' ἀνδροφόνο σίδερο ν' ἀρχίσουν τὸν ἀγῶνα ».
 Μ' ἄγριο βλέμμα ὁ πολύγνωνμος τοῦ ἀπάντησε Ὀδυσσεάς·
 « Ἀτρεΐδη, ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ποῖος ἐβγῆκε λόγος ! 350

Ἐμεῖς τὴν μάχην φεύγομεν ; Ὅταν τὸν ἄγριον Ἀρη
 κινήσωμ' ὅλ' οἱ Ἀχαιοὶ στοὺς ἵπποδάμους Τρῶες,
 θὰ ἰδῆς, ἂν θέλῃς καὶ ἂν γι' αὐτὸ σὲ μέλη, τὸν πατέρα
 τοῦ Τηλεμάχου νὰ ριχθῇ τῶν ἵπποδάμων Τρώων
 εἰς τοὺς προμάχους, καὶ ὅλ' αὐτὰ ποὺ λέγεις παίρν' ὁ ἀέρας ». 355

Καὶ ἄμ' εἶδε τον ποὺ ἐθύμωσε, τὸν λόγον πῆρε ὀπίσω

καὶ τοῦ 'πε μὲ γλυκόγελον ὁ κραταιὸς Ἀτρεΐδης·
 « Λαερτιάδῃ διογενῇ, πολύτεχνε Ὀδυσσεά,
 δὲν ὄνειδίζω ὑπέρμετρα ἐσένα οὔτε προστάζω·
 γνωρίζ' ὅτ' ἡ καρδίᾳ σου καλὰ γιὰ μένα τρέφει 360
 αἰσθήματα κι ὅτι μ' ἐμέ τὴν ἴδιαν ἔχεις γνώμη,
 καὶ θὰ τὰ καλοκάμωμε κατόπι, ἂν τῶρα εἰπῶθῃ
 λόγος κακός, κι εἴθε οἱ θεοὶ νὰ τ' ἀποσβήσουν ὅλα ».
 Εἶπε, τοὺς ἄφησεν αὐτοῦ καὶ πέρασε στοὺς ἄλλους.
 Κι ἤβρε τὸν μεγαλόψυχον Τυδείδῃ Διομήδῃ 365
 ὀρθὸν εἰς τ' ἄλογα σιμὰ καὶ τ' ἄρμωσμέν' ἀμάξι·
 ἦταν σιμὰ τοῦ ὁ Σθένελος, υἱὸς τοῦ Καπανέως.
 Τὸν εἶδε εὐθύς κι ὄνειδισεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 καὶ κεῖνον ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα·
 « Ὀϊμέν', υἱὲ τοῦ συνετοῦ Τυδέα τοῦ ἱπποδόμου, 370
 τί κρύβεσαι ; Τὲς γέφυρες τί βλέπεις τοῦ πολέμου ;
 Νὰ κρύβεται, ὅπως κρύβεσαι, δὲν ἤθελε ὁ Τυδέας,
 καὶ τῶν συντρόφων πολὺ ἐμπρὸς στὴν μάχην ἐκινούσε.
 Ἐγὼ δὲν τὸν ἀντάμωσα καὶ ἀπ' ἄλλους, ποὺ τὸν εἶδαν 375
 εἰς τὸν ἀγῶνα τό 'μαθα, καὶ ὅτ' εἶχε τὰ πρωτεῖα.
 "Ὅτ' ἦλθε αὐτὸς εἰρηνικὸς ὡς ξένος στὲς Μυκῆνες
 καὶ ὁ Πολυεΐκης ὁ λαμπρὸς ὁποῦ συνάζαν ἄνδρες
 ὅταν στρατεῦαν στ' ἅγια τῆς Θήβας τείχη ἐκεῖνοι·
 κι ἐπαρακάλουν ἐκλεκτοὺς συμμάχους νὰ τοὺς δώσουν 380
 καὶ πρόθυμ' ἔστεργε ὁ λαὸς νὰ δώσουν, ἄλλ' ὁ Δίας
 τὴν γνώμην τοὺς ἐγύρισε μ' ἀντίστροφα σημεῖα.
 Καὶ ὅτ' ἔφυγαν, ἅμ' ἔφθασαν, ὡς προχωροῦσε ὁ δρόμος,
 στοῦ Ἀσωποῦ τὲς χορτερὲς ἄκρες γεμάτες σχοῖνον,
 οἱ Ἀχαιοὶ γιὰ μηνυτὴν ἐστεῖλαν τὸν Τυδέα.
 Κι ἐκεῖνος ἐπορεύθηκε κι ἤβρε πολλοὺς Καδμείους 385
 στοῦ δυνατοῦ Ἐτεοκλῆ τὸ δῶμα ὁποῦ συντρῶγαν·
 τότε, καὶ ἂν ξένος ἔτυχε, ὁ ἱππόμεχος Τυδέας
 δὲν ἐφοβεῖτο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν Καδμείων,
 ἀλλ' εἰς ἀγῶνα ἐκάλει αὐτούς, καὶ εἰς ὅλα τοὺς ἐνίκα
 εὐκόλα, τόσον ἢ Ἀθηᾶ προθύμως τὸν βοηθοῦσε 390
 καὶ θυμωμέν' οἱ κεντηταὶ τῶν ἵππων οἱ Καδμεῖοι,
 πενήντα νέους τοῦ ἴστησαν καρτέρι στὴν ὁδὸν τοῦ

καὶ τοὺς ὁδήγηα ὁ Μαίονας ἰσόθεος Αἰμονίδης
 μὲ τοῦ Αὐτοφόνου τὸν υἱὸν γενναῖον Πολυφόντην.
 Ἄλλ' ἄσχημα ἐθανάτωσε κι ἐκείνους ὁ Τυδέας· 395
 τοὺς φόνευσ' ὅλους κι ἔστειλε μόν' ἓνα στὴν πατρίδα,
 τὸν Μαῖον', ὡς τὸν δίδαξαν τὰ θεῖκα σήμεῖα.
 Ἴδου ποῖος ἦταν ὁ Τυδεὺς ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν.
 Ἄλλὰ τοῦτος ἐγέννησεν υἱὸν κατώτερόν του
 στὴν μάχην, ἂν καὶ ἀνώτερον στὴ γλώσσα καὶ στοὺς λόγους ». 400
 Λόγον σ' αὐτὰ δὲν πρόφερεν ὁ δυνατὸς Διομήδης·
 ἐντράπη τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ σεβαστοῦ κυρίου·
 ἀλλὰ τοῦ ἀπάντησ' ὁ υἱὸς τοῦ ἐνδόξου Καπανέως :
 « Ἐνῶ σωστὰ ξέρεις νὰ εἰπῇς, μὴ ψεύδεσαι, Ἀτρεΐδη.
 Εἴμασθε τῶν πατέρων μας πλιότερ' ἀνδρειωμένοι· 405
 τὰ ἄρεια τείχη ἐπήραμε τῆς ἐπταπύλου Θήβης
 ἐμεῖς, ἂν καὶ ὀλιγότερος λαὸς μᾶς ἀκολούθα,
 θαρρώντας εἰς τὰ θεῖκα σημάδια καὶ στὸν Δία·
 κι ἐκεῖνοι ἀντὶς ἐχάθησαν ἀπ' τ' ἀσεβήματά των·
 ὅθεν μὲ τοὺς πατέρες μας ποτὲ μὴ μᾶς συγκρίνης ». 410
 Μ' ἄγριο βλέμμα τοῦ ὀμίλησεν ὁ δυνατὸς Διομήδης :
 « Πατέρα, σῶπα τῶρ' αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι σοῦ λέγω στέργε·
 δὲν κατακρίνω ἐγὼ ποσῶς τὸν ἀρχηγὸν Ἀτρεΐδην,
 ἂν τοὺς ἀνδρείους Ἀχαιοὺς παρακινῇ στὴν μάχην.
 Ἐκεῖνου ἡ δόξα θά 'ν', ἐὰν οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς Τρῶας 415
 νικήσουν καὶ τὴν ἱερὰ Τρωάδα ρίξουν κάτω·
 κι ἐκεῖνου πάλι, ἂν χαλασθοῦν οἱ Ἀχαιοί, τὸ πένθος·
 ἀλλ' ἔλ' ἀρχὴν ἄς βάλωμε κι ἐμεῖς εἰς τὸν ἀγῶνα ».
 Εἶπε, ἀπ' τ' ἀμάξι ἐπήδησε στὴν γῆν μὲ τ' ἄρματά του·
 φοβερὰ ἐβρόντησε ὁ χαλκὸς στὰ στήθη τοῦ κυρίου, 420
 ὡς ὄρμησε, ὥστε θά 'παιρνεν τρομάραν καὶ ὁ γενναῖος.
 Καὶ ὅπως στὴν πολὺβροντην ἀκρογιαλιά τὸ κύμα,
 ὡς τὸ σηκώνει ὁ Ζέφυρος ἐπανωτὸ κινεῖται,
 φουσκῶνει πρὶν στὸ πέλαγος καὶ στὴν στεριά κατόπι
 σπώντας μουγγρίζει καὶ κυρτὸν ἔρχετ' ἐμπρὸς καὶ γύρω 425
 στοὺς βράχους κάμνει κορυφὴν καὶ τὸν ἀφρὸν ξερναίει·
 ὁμοίως τότ' ἐπανωτὲς τῶν Δαναῶν κινεῖντο
 οἱ φάλαγγες στὸν πόλεμον· καὶ κάθε πολεμάρχος

τοὺς ἰδικοὺς τοῦ πρόσταζε· κι οἱ ἐπίλοιποι σωπαῖναν, —
 ὡσάν φωνὴν τόσος λαὸς στὰ στήθη νὰ μὴν εἶχε, — 430
 φοβούμενοι τοὺς ἀρχηγούς· ἐπάνω των ἐλάμπαν
 τὰ πλουμιστά των ἄρματα, καθὼς ἐπροχωροῦσάν.
 Καὶ οἱ Τρῶες, ὡς τὰ πρόβατα σ' αὐλὴν ἀνδρὸς πλουσίου
 ἄπειρα μένουν τὸ λευκὸ νὰ τοὺς ἀρμέγουν γάλα
 καὶ ὄλο βελάζουν ὡς ἀκοῦν νὰ κρᾶζουν τὰ κριάρια, 435
 ὁμοίως στὸν πλατὺν στρατὸν ἀλάλαζαν οἱ Τρῶες,
 ὅτι δὲν ἦτο εἰς ὅλους μιὰ λαλιά καὶ γλώσσα μία,
 ἀλλὰ μικτὴ, κι ἦσαν λαοὶ ποὺ πολλαχόθεν ἦλθαν.
 Τούτους ὁ Ἄρης, ἡ Ἀθηνᾶ τοὺς Ἀχαιοὺς κεντάει,
 ὁ Δεῖμος καὶ ὁ Φόβος κεῖ, ἡ λυσσασμένη Ἔρις, 440
 ποὺ ἔναι ἀδελφὴ καὶ σύντροφη τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη,
 ὅπου προβαίνει ὡς ἀφαντὴ, κι ἐνῶ τὴν γῆν κατόπι
 διασκελᾷ, στὸν οὐρανὸν τὴν κεφαλὴν στηρίζει,
 ὅπου καὶ τότε ἐγέννησεν ἔχθραν σ' αὐτοὺς ὁμοίαν
 καὶ μὲς στὰ πλήθη ἐγύριζε τοὺς πόνους νὰ πληθύνῃ. 445
 Καὶ ὅτ' ἐφθασαν κι ἐβρέθηκαν εἰς ἓνα τόπον ὅλοι,
 τὰ τόμαρα καὶ τ' ἄρματα καὶ τ' ἀνδρειωμένα στήθη
 τὰ χαλκοθώρηκτ' ἔσμιζαν, κι οἱ ὀμφαλωτὲς ἀσπίδες
 ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ἐγγίζονταν καὶ ὁ κόσμος ἐβροντοῦσε· 450
 κι ἐκεῖ κραυγὴ χαρᾶς ἀνδρῶν ποὺ φόνευαν καὶ βόγγος
 ἀνδρῶν ὅπου ἐφονεύονταν καὶ ἡ γῆ πλημμύριζ' αἶμα·
 καὶ ὡς ὅταν δύο χεῖμαρροι, ποὺ ἀπὸ τὰ ὄρη ρέουν,
 μέσ' ἀπὸ κεφαλῶβρυσα τ' ἀκράτητα νερά τους
 σμίγουν εἰς ἓνα σύρρυακο στὰ βάθη τοῦ βαράθρου —
 μακρόθε ἀκούει στὰ βουνὰ τὸν βρόντον ὁ ποιμένας — 455
 ὁμοίος, κι ἐκεῖνοι ὡς ἔσμιζαν, ἀχὸς καὶ ἀγώνας ἦταν.
 Ρίχνει πρῶτος ὁ Ἀντίλοχος πολεμιστὴν τῶν Τρώων
 τὸν Θαλυσιάδῃ Ἐχέπωλον λαμπρὸν μὲς στοὺς προμάχους·
 τῆς τριχοφόρου κόρυθος τοῦ κτύπησε τὸν κῶνον,
 τὸ ἐμπηξε στὸ μέτωπον κι ἡ χάλκιν' ἄκρη μέσα 460
 ἐπέρασε τὸ κόκαλο κι ἔχασε αὐτὸς τὸ φῶς του
 καὶ ὡς πέφτει πύργος ἔπεσε στὸν φοβερὸν ἀγῶνα.
 Καὶ ἄμ' ἔπεσε, ἀπ' τὰ πόδια του τὸν ἐπιασ' ὁ Ἐλεφῆνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, ἀρχηγὸς τῶν ψυχερῶν Ἀβάντων,

καὶ νὰ τὸν σύρῃ ἐσπούδαζε μακρὰν ἀπὸ τὰ βέλη 465
 νὰ τὸν γυμνώσῃ, ἀλλὰ πολὺ δὲν κράτησ' ἡ ὁρμή του,
 ὅτι ὡς τὸν εἶδ' ὁ ψυχερὸς Ἀγένωρ νὰ τὸν σέρνῃ,
 εἰς τὸ πλευρὸν ποῦ ὡς ἔσκυπτε γυμνώθῃ ἀπ' τὴν ἀσπίδα,
 χάλκινο βέλος τοῦ ῥιξε καὶ τοῦ ἔλυσεν τὰ μέλη.
 Ἔτσι τὸν ἄφηκε ἡ ψυχὴ κι ἐπάνω του ἐκροτήθη 470
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἔργον δεινόν· καὶ ὡς λύκοι
 ὁρμοῦσαν γιὰ νὰ χαλασθοῦν κι ἄνδρας ἐφόνευσ' ἄνδρα.
 Τὸν Σιμοεῖσιον κτύπησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας
 τοῦ Ἀνθεμίωνος λαμπρὸν ἀγόρι, ποῦ ἡ μητέρα 475
 στὲς ὀχθες τοῦ Σιμόεντος ἐγέννησε, ὡς ἐρχόταν
 ἀπὸ τὴν Ἰδην στὲς βοσκὰς κατόπι στοὺς γονεῖς της,
 ὅθεν τοῦ ἐβγάλαν τ' ὄνομα· καὶ τῶν γλυκῶν γονέων
 τὰ θρέπτρα δὲν ἀπέδωκεν ὅτ' ἡ ζωὴ του ἐκόπη
 ἀπ' τοῦ μεγάλου Αἴαντος τὸ ἀνίκητο κοντάρι.
 Ὅτι ἐνῶ πρῶτος πρόβαινε τὸν κτύπησε στὸ στῆθος 480
 σιμὰ στὸν δεξιὸν μαστόν· ἀντίκρου ἐβγήκε ἡ λόγχη
 στὸν ὦμον· ἔπεσεν αὐτὸς στὰ χῶματα, ὡσὰν λεῦκα
 ὁποῦ εἰς μεγάλην λιβαδιὰ γεννήθηκε κι ἀνδρώθη
 ὁμαλὴ ὄλη καὶ ὑψηλὰ μόνον γεννᾷ τοὺς κλώνους· 485
 τὴν ἔκοψε ἀμαξοποιὸς μὲ τὴν λαμπρὴν ἀξίνη
 νὰ τὴν λυγίσῃ γιὰ τροχὸν εἰς εὐμορφον ἀμάξι·
 κείτεται αὐτοῦ καὶ φρύγεται στοῦ ποταμοῦ τὴν ὀχθην·
 ὅμοιον τὸν Σιμοεῖσιον ἔστρωσε κάτ' ὁ Αἴας.
 Καὶ αὐτὸν ὁ λαμπροθώρηκτος Ἀντιφὸς Πριαμίδης 490
 μέσα στὰ στήθη ἀκόντισε, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸν Λεῦκον,
 τοῦ Ὀδυσσεῶς σύντροφον λαμπρόν, στὸ ριζομέρι
 ἐπέτυχεν εἰς τὴν στιγμὴν πόσερνε ἄλλοῦ τὸ πτώμα·
 καὶ ὅπως σωριάσθη τοῦ ἔπεσε τὸ πτώμ' ἀπὸ τὸ χέρι.
 Ἐκεῖνου ὁ φόνος χόλωσε πολὺ τὸν Ὀδυσσεά· 495
 εἰς τοὺς προμάχους σπρώχθη εὐθύς κι ἔλαμπε στ' ἄρματ' ὄλος·
 ἐστάθη αὐτοῦ πολὺ σιμὰ καὶ γύρω του κοιτώντας
 ἀκόντισε· τραβήχθηκαν στ' ἀκόντισμά του οἱ Τρῶες·
 τὸ βέλος του δὲν χάθηκεν, ἀλλ' ἤβρε τοῦ Πριάμου
 τὸν νόθον Δημοκῶντα, ποῦ ἔλθει ἀπ' τῆς Ἀβύδου 500
 τὰ μέρη, ὅπου γοργόποδες ἀνάτρεφε φορᾶδες.

Ἐκεῖνον, γιὰ τὸν σύντροφον ὡς χόλωσ' ὁ Ὀδυσσεύς,
 ἐκτύπησε στὸν μήλιγγα· κι ἡ χάλκιν' ἄκρη ἐβγῆκε
 στὸν ἄλλον μήλιγγ' ἀντικρύ· τὸ φῶς του χάνει ἐκεῖνος,
 μὲ κρότον πέφτει καὶ ἀντηχοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του.
 Κάμουν τὰ ὀπίσω οἱ πρόμαχοι καὶ ὁ δοξασμένος Ἐκτωρ· 505
 ἐκραύγασαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τοὺς νεκροὺς ἐπῆραν
 κι ἐμπρὸς πολὺ προχώρησαν· ὀργίσθη ὅπως τοὺς εἶδε
 ὁ Φοῖβος ἅπ' τὰ Πέργαια κι ἐφώναζε τῶν Τρώων·
 « Τρῶες, ξυπνᾶτε, ἱππόδαμοι, καὶ μὴν ὑποχωρεῖτε
 τῶν Ἀχαιῶν, καὶ σίδερον ἢ σάρκα τους δὲν εἶναι 510
 ἢ λίθος, ὥστε τοῦ χαλκοῦ τὸ δάγκαμα νὰ διώχνη·
 οὐτ' ὁ Ἀχιλλεύς μάχεται, ὁ υἱὸς τῆς καλλικόμου
 Θέτιδος, ἀλλὰ τὸν θυμὸν τρέφει σιμὰ στὰ πλοῖα ».
 Αὐτὰ 'πε ὁ φοβερὸς θεὸς ψηλάθε ἀπὸ τὴν πόλιν·
 ἀλλ' ἡ διογέννητη θεὰ τοὺς Ἀχαιοὺς κινούσε 515
 καὶ ἀνάμεσόν τους πῆγαινε τὸ θάρρος τους ν' αὐξήσῃ.
 Ἡ μοῖρα τότ' ἐσπέδισε τὸν Διῶρῃ Ἀμαρυγκεῖδην·
 πέτρα τὸν πῆρε δοντερὴ στὴν δεξιάν του κνήμην
 εἰς τ' ἀστραγάλι· ὁ Πείροος τὴν ἔριξ' ὁ Ἰμβρασιδής·
 τῶν Θρακῶν ἦταν ἀρχηγὸς καὶ ἀπὸ τὸν Αἴνον ἦλθε· 520
 τὰ νεῦρα καὶ τὰ κόκαλα τοῦ σύντριψεν ὁ μέγας
 λίθος καὶ κάτω ἔπεσε τ' ἀνάσκελα στὴν σκόνῃ·
 καὶ ὡς ξεψυχοῦσεν ἄπλωσε στοὺς ποθητοὺς συντρόφους
 τὰ δυό του χέρια· ἔτρεξεν ὁ Πείροος, ποὺ τὸν εἶχε
 κτυπήσει καὶ στὸν ὀμφαλὸν τὸν λόγχισε καὶ χάμου 525
 τὰ ἔντερά του χύθηκαν, κι ἔχασ' εὐθὺς τὸ φῶς του.
 Καὶ ὡς ἔφευγε τὸν κτύπησεν εἰς τὸν μαστὸν ἐπάνω
 ὁ Αἰτωλὸς Θόας καὶ ὁ χαλκὸς μὲς στὸ πνευμόνι ἐμπήχθη·
 τὸν σίμωσε καὶ τὸ βαρὺ κοντάρι ἀπὸ τὸ στῆθος
 ἀπέσπασ', ἔσυρ' ἐν ταυτῷ τ' ἀκονητό του ξίφος, 530
 μὲς στὴν κοιλιὰ τὸν κτύπησε καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐπῆρε.
 Δὲν τὸν ἐγύμνωσε, ὅτι αὐτὸν οἱ σύντροφοὶ του Θράκες
 οἱ ἀκρόκομοι τὸν φύλαγαν μὲ τὰ μακριὰ κοντάρια,
 καί, ἂν κι ἦταν μέγας καὶ λαμπρὸς καὶ ἀνδρειωμένος, ὅμως
 τὸν ἔσπρωξαν· τινάχθηκεν αὐτὸς κι ἐσύρθη ὀπίσω· 535
 ἔτσι στὸ χῶμα ἐκείτονταν πλάγι μὲ πλάγ' οἱ δύο

τῶν χαλκοφράκτων Ἐπειῶν καὶ τῶν Θρακῶν ἀντάμα
οἱ ἄρχηγοί· καὶ ἄνδρες πολλοὶ τριγύρω ἐφονευόνταν.
Τότε πολὺ θά ἐθαύμαζεν ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα
ἄνθρωπος, ἂν ἀκτύπητος καὶ ἀλάβωτος περνοῦσε 540
ἀνάμεσόν τους καὶ ἡ Ἀθηναῖα τὸν ἔπαιρνε ἀπ' τὸ χέρι
καὶ τὸν ὁδήγα καὶ ἔδιωχνε τὰ βέλη ἀπὸ σιμά του·
ὅτ' εἶδε Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς πολλοὺς ἡ μέρα ἐκείνη
πλάγι μὲ πλάγι ἐπίστομα στὸ χῶμα ἐξαπλωμένους.

Ε

Δύναμιν τότε ἡ Ἀθηνᾶ καὶ θάρρος τοῦ Διομήδῃ
 ἔδωκεν ὥστ' ἐξαίσια στὰ πλήθη τῶν Ἀργείων
 νὰ δοξασθῇ καὶ ὑπέρλαμπρην φήμην παντοῦ νὰ λάβῃ.
 Ἀπὸ τὸ κράνος τοῦ ἄναβε καὶ ἀπ' τὴν ἀσπίδα φλόγα
 ποὺ ἀκτινοβόλ' ἀκοίμητη, τοῦ φθινοπώρου ὡς τ' ἄστρο 5
 λουσμένο ἀπ' τὸν Ὀκεανὸν ὀλόφωτο ἀναλάμπει·
 φῶς τόσο ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνάβει καὶ ἀπ' τοὺς ὤμους
 καὶ ἔσπρωξε αὐτὸν κεῖ πύβραζε σφοδρότερος ὁ ἀγώνας.
 Ἦταν Τρωαδῆτης ἄνθρωπος, ὁ Δάρης, ἱερέας
 τοῦ Ἡφαίστου, πλούσιος, ἄψεγος· καὶ τέκνα τὸν Φηγέα 10
 καὶ τὸν Ἰδαῖον εἶχε δυό, καὶ ἦσαν πολέμων γνῶστες·
 κινῆσαν ἐναντίον του καὶ οἱ δυό τους ἀπ' τὴν τάξιν,
 στ' ἀμάξι αὐτοί, καὶ ἐμάχετο πεζὸς ὁ Διομήδης.
 Καί, ἅμ' ἀφοῦ προχώρησαν, ἀντίκρυ ἐσταθῆκαν,
 ἔριξε πρῶτος τὸ μακρὺ κοντάρι του ὁ Φηγέας· 15
 ξάκρισε ἡ λόγχη ἀριστερὰ τὸν ὦμον τοῦ Τυδεΐδῃ
 καὶ δὲν τὸν πῆρε· ἀκόντισε καὶ αὐτὸς καὶ ὄχι χαμένα.
 Ἀλλὰ στὸ στηθοκόκαλο τὸν κτύπησ' ὥστε χάμω
 τὸν κρήμινσ' ἀπ' τὴν ἄμαξαν· ἐπήδησεν ὁ Ἰδαῖος
 τ' ὁμορφο ἀμάξι ἀφήνοντας, οὐδ' ἔλαβε τὴν τόλμην 20
 τοῦ φονευμένου του ἀδελφοῦ φρουρὸς αὐτοῦ νὰ μείνῃ,
 ὅτι οὐδ' αὐτὸς θεὸς νὰ φευγε τὸν χάρον, ἀλλ' ἐσώθη
 ἀπὸ τὸν Ἡφαιστον, ὅπου τὸν ἔζωσε μὲ σκότος,
 νὰ μὴ τοῦ μείνῃ ὁ γέροντας χωρὶς παρηγορίαν.
 Τ' ἄλογα τότε· ἐξέεψεν ὁ ἔνδοξος Τυδεΐδης 25
 καὶ τῶν συντρόφων τὰ ἔδωκε νὰ πάρουν εἰς τὰ πλοῖα.
 Καὶ οἱ Τρῶες στὴν γενναίαν των ψυχὴν ἐταραχθῆκαν
 ποὺ τοὺς υἱοὺς τοῦ Δάρητος, τὸν ἕναν φονευμένον
 εἶδαν, τὸν ἄλλον ἄφαντον· καὶ ἡ γλαυκομάτ' Ἀθῆνῃ
 τὸν ἄγριον Ἀρῇ ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπε : 30
 « ὦ Ἀρῇ φονικότατε, ὦ Ἀρῇ τειχοπλήκτῃ,
 μόνους δὲν τοὺς ἀφήνομε τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ Τρῶας

νὰ μάχωνται, καὶ ἅς δοξασθοῦν ὅποιοι θελήσῃ ὁ Δίας ;
 Ἄπο τῇ μέσῃ ἅς λείψωμε μήπως σ' ἐμᾶς θυμῶσῃ.»
 Αὐτὰ πε κι ἀπ' τὸν πόλεμον τὸν ἄγριον Ἄρη ἐπῆρε 35
 κι ἔβαλε αὐτὸν ν' ἀναπαυθῇ στὲς ὄχθες τοῦ Σκαμάνδρου·
 τότε ἔγειραν οἱ Δαναοὶ τοὺς Τρῶας καὶ ἀπὸ ἓνα
 κάθε ἀρχηγός τους φόνευε· καὶ πρῶτος ὁ Ἀγαμέμνων
 ἀπὸ τ' ἀμάξι τὸν τρανὸν ἔριξε κάτ' Ὀδίων,
 τῶν Ἀλιζώνων ἀρχηγόν, πού, ὡς πρῶτος, στράφη, ἐμπήχθη 40
 τ' ἀκόντι μὲς στοὺς ὤμους του καὶ ἀπὸ τὰ στήθη ἐβγῆκε.
 Πέφτει μὲ βρόντον καὶ ἀντηχοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του.
 Ἐφόνευσ' ὁ Ἰδομενεὺς τὸν Φαῖστον ἀπ' τὴν Τάρνην
 τὴν μεγαλόσβολην, υἱὸν τοῦ Βώρου Μαιονίδου.
 Αὐτὸν ἐκεῖ πού ἀνέβαινε σ' ἀμάξι μὲ κοντάρ· 45
 στὸν δεξιὸν ὦμον λόγχισεν ὁ μέγας στρατηλάτης.
 Κάτω ἐκρημνίσθη, κι ἔζωσεν αὐτὸν θανάτου σκότος.
 Καὶ οἱ σύντροφοι τὸν γύμνωναν ἐκεῖ τοῦ Ἰδομενεῶς·
 τότε ὁ Μενέλαος φόνευσε μὲ λόγχην τὸν Στροφίδην
 Σκαμάνδριον, πού ἦταν ἔξοχος εἰς τὸ κυνήγι γνώστης 50
 ὅτι τὸν εἶχ' ἡ Ἄρτεμις ἡ ἴδια μορφωμένον
 ὅλα τ' ἀγρίμια νὰ κτυπᾷ πού στ' ὄρε τρέφει ὁ λόγγος.
 Τότε ὅμως οὐτ' ἡ Ἄρτεμις τὸν ἔσωσε ἡ τοξεύτρα,
 οὐτ' οἱ μακροβολίες του πού τόσο τὸν δοξάσαν·
 τὸν κτύπησ' ὁ Μενέλαος ὁ ἀνδρεῖος Ἀτρεΐδης, 55
 μὲ λόγχην, ὅπως ἔφευγεν ἐμπρός του, μὲς στοὺς ὤμους
 στὴν ράχιν· καὶ ἀπ' τὸ στήθος του ἡ ἄκρη πέρα ἐβγῆκε·
 ἰπίστομα πέφτει καὶ βροντοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του.
 Τὸν Ἀρμονίδην Φέρεκλον φονεύει ὁ Μηριόνης
 αὐτόν, πού μὲ τὰ χέρια θαυμάσια τεχνουργοῦσε, 60
 ὅτ' ἡ Παλλὰς ἡ Ἀθηνᾶ περισσα τὸν ἀγάπα.
 Καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔκαμε αὐτὸς τὰ ἰσόπλευρα καράβια
 τ' ἀρχέκακα, πού ἐγέννησαν κακὸ στοὺς Τρῶας ὅλους
 καὶ εἰς αὐτόν, πού τῶν θεῶν τὰ ρήματ' ἀγνοοῦσε.
 Καὶ αὐτὸν ὡς τὸν κατὰτρεχεν, προφθάνει ὁ Μηριόνης 65
 καὶ τὸν κτυπᾷ στὸ δεξιὸ μερὶ καὶ ἀντίκρ' ἡ λόγχη
 στὴν φούσκαν βγαίνει, ἀφοῦ περνᾷ στὸ κόκαλο ἀποκάτω.
 Βογγᾷ, πέφτει στὰ γόνατα καὶ ὁ θάνατος τὸν ζώνει.

Ἐφόνευσε τὸν Πήδαιον Ἀντηνορίδῃ ὁ Μέγης,
νόθον καὶ αὐτόν· ἡ Θεανῶ, θεία γυνή, πρὸς χάριν 70
τοῦ ἀνδρός της, καλοανάτρεφεν ὡς τ' ἀκριβὰ παιδιὰ της.
Ἐκεῖνον τότε ἀπὸ σιμᾶ ὁ ἀνδρεῖος Φιλεΐδης
κτύπησε στ' ἀντικέφαλο μ' ἀκονισμένην λόγχην·
τὴν γλώσσαν ἔκοψ' ὁ χαλκὸς κάτ' ὡς τὰ δόντια πέρα·
πέφτει· σφίγγουν τὰ δόντια τοῦ τὸ σίδερο τὸ κρῦο. 75
Τὸν θεῖον τότε Ὑψήνορα, τοῦ ὑπερηφάνου ἐκείνου
τοῦ Δολοπίονος υἱόν, ἱερέα τοῦ Σκαμάνδρου,
ὁποῦ ὁ λαὸς ὀλόκληρος ὥσάν θεὸν τιμοῦσε,
ὁ Εὐαϊμονίδης ὁ λαμπρὸς Εὐρύπυλος τὸν φθάνει,
ἐμπρός του ὡς ἔφευγε, καὶ αὐτοῦ τοῦ θέρισε ἀπ' τὸν ὦμον 80
μὲ μάχαιραν τὸ δυνατό του χέρι· καὶ αὐτὸ πέφτει
αἱματωμένο κατὰ γῆς· τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κλείσαν
ἡ μοῖρα ἡ παντοδύναμη καὶ τοῦ θανάτου σκότος.
Ἔτσι ἐνεργοῦσαν στὸν σφοδρὸν ἀγῶνα τοῦ πολέμου·
καὶ τότε δὲν θὰ γνῶρίζες μὲ ποιоὺς εἶναι ὁ Τυδείδης, 85
ἂν πάῃ μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς ἢ μὲ τοὺς Τρωαδίτες,
ὅτι στὸ σιάδι ἐμάνιζεν, ὡς φουσκωτὸ ποτάμι
ποὺ παίρνει κάθε πρόχωμα μὲ τὴν σφοδρὰν ροήν του·
οὔτε προχώματα κρατοῦν ἐκείνου τὴν πλημμυράν,
οὔτε τῶν κήπων στερεοὶ φραγμοὶ τὴν ἐμποδίζουν, 90
ἔξαφν' ἂν φθάσῃ, ἂν τοῦ Διὸς νεροποντιὰ πληθύνῃ·
καὶ καταστρέφει γεωργῶν ἔργα πολλὰ καὶ ὥραϊα·
ὅμοια τὲς πυκνὲς φάλαγγες ἐτάραξε ὁ Τυδείδης
τῶν Τρώων καὶ τὰ πλήθη των δὲν στέκονταν ἐμπρός του.
Τὸν εἶδε τοῦ Λυκάονος ὁ υἱὸς ὁ ἐπαινεμένος 95
τὲς φάλαγγες μὲ μάνιτα νὰ σπάνῃ στὴν πεδιάδα·
τὸ κυρτὸ τόξο ἐτέντωσε ἐναντίᾱ του, ὡς ὁρμοῦσε
ἐπάνω του· τὸν πίτυχε στοῦ θώρακος τὸ κύτος,
στὸν δεξιὸν ὦμον· τὸ πικρὸν ἀκόντι ἀνοίγει δρόμον
ἀντίπερα κι ὁ θώρακας ἐγέμισ' ὅλος αἷμα. 100
Φώναξε τότε ὁ Πάνδαρος μακριὰ νὰ τὸν ἀκούσουν·
« Γεναῖοι Τρῶες, κεντηταὶ τῶν ἵππων, κινηθῆτε·
λαβῶθ' ἰδοὺ τῶν Ἀχαιῶν ὁ πρῶτος καὶ θὰ πέσῃ
ἀπ' τὸ σφοδρὸ μου ἀκόντισμα· ἂν μ' ἔσπρωξε τῶνόντι

- ὁ Ἀπόλλων τοῦ Διὸς υἱὸς ὥς ἦλθ' ἀπ' τὴν Λυκίαν ». 105
- Αὐτὰ πε αὐτὸς καυχώμενος· δὲν ἔπεσε ἀπ' τὸ βέλος
 κείνος, ἀλλ' ἀναμέρισε κι ἔμπρὸς στ' ἀμάξι ἐστάθη
 καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σθένελον, υἱὸν τοῦ Καπανέως :
 « Ἔλα, Καπανειάδη μου, κατέβ' ἀπὸ τ' ἀμάξι
 ἀπὸ τὸν ὦμον τὸ πικρὸν ἀκόντι νὰ μοῦ σύρης ».
- Εἶπε καὶ χάμου ὁ Σθένελος ἐπήδησ' ἀπ' τὸ ἀμάξι 110
 καὶ ἀπὸ τὸν ὦμον μέσαθε τοῦ ἐτράβηξε τὸ ἀκόντι
 καὶ τὸ αἶμα εὐθὺς πετάχθηκεν ἀπ' τὸν κρουστόν χιτῶνα·
 καὶ τότε εὐχήθη ὁ ξακουστός στὲς μάχες Διομήδης :
 « Ἄκου με, κόρη ἀδάμαστη τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 ἐάν ποτὲ στὸν πόλεμον ἐδείχθης τοῦ πατρός μου 115
 καλὴ βοηθός, ἀγάπησε κι ἐμέ, θεά μου, τώρα·
 τὸν ἄνδρα ποὺ μ' ἐλάβωσε κι ἐπαίρεται καὶ λέγει
 ποὺ ὀλίγο ἀκόμη θὰ χαρῶ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
 δὸς νὰ τὸν φθάσ' ἡ λόγχη μου νεκρὸς νὰ πέση ἔμπρὸς μου ».
- Αὐτὰ δεήθη, κι ἡ θεὰ τὴν δέησιν ἐδέχθη, 120
 τὰ μέλη τοῦ ἄκαμ' ἐλαφρά, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
 κι ἦλθε σιμά του κι εἶπε του μὲ λόγια φτερωμένα :
 « Διομήδη, τώρα θαρρετὰ πολέμησε τοὺς Τρῶας,
 ὅτι στὰ στήθη σοῦ βαλα τὴν πατρικὴν ἀνδρείαν
 ἀτρόμητην, ὡς ὁ Τυδεὺς τὴν εἶχε ὁ ἀσπιδοφόρος 125
 καὶ τὴν κατὰχνια ἀφαίρεσα ποὺ σκέπαζε τὸ φῶς σου,
 ὅπως θεὸν ἀπὸ θνητὸν εὐκόλως ξεχωρίσης.
 Διὰ τοῦτο ἂν ἔλθῃ ἐδῶ θεὸς γιὰ νὰ σὲ δοκιμάσῃ,
 μ' ἄλλον ἀθάνατον θεὸν ἐσὺ μὴ πολεμήσης
 κανέναν· ἀλλ' ἂν τοῦ Διὸς ἡ κόρ' ἡ Ἀφροδίτη 130
 ἔλθῃ στὸν πόλεμον αὐτὴν μὲ λόγχην θὰ κτυπήσῃς ».
- Αὐτὰ πε καὶ ἀναχώρησεν ἡ γλαυκομάτ' Ἀθῆνη.
 Εἰς τοὺς προμάχους ὄρμησε καὶ πάλιν ὁ Τυδείδης
 καὶ ἂν ἦταν πρόθυμος καὶ πρὶν νὰ πολεμᾷ τοὺς Τρῶας,
 τῶρ' εἶχε τρίδιπλην ὀρμὴν, ὡς ἔχει τὸ λεοντάρι, 135
 ποὺ ὅταν πηδήσῃ στὴν αὐλὴν τῶν μαλλιαρῶν προβάτων
 καὶ τὸ σκαρφίσῃ ὁ φύλακας, χωρὶς νὰ τὸ φονεύσῃ,
 ἀνδρεῖά τοῦ δίδει καὶ ποσῶς δὲν τοῦ ἀντιστέκει πλέον,
 μέσα στὲς στάνες κρύβεται καὶ τὰ ῥημα σκορπιοῦνται.

ἐκεῖνα ἐπανωβιάζονται κι ἐκεῖνο ἀπ' τὴν βαθεῖαν 140
 αὐλὴν μὲ μέγα πήδημα στὴν ἐξοχὴν πετιέται·
 ἔτσι στοὺς Τρῶας χύθηκεν ὁ δυνατὸς Τυδεΐδης.
 Κτυπᾷ κεῖ τὸν Ἀστυνοον κι Ὑπεύρονα τὸν ἄρχον·
 κεῖνον ἐπάνω στὸν μαστὸν μὲ λοχχοφόρο ἀκόντι,
 τὸν ἄλλον μὲ τρανὸ σπαθὶ μέσα στὴν ὠμοπλάτην 145
 καὶ ἀπ' τὸν αὐχένα ἐχώρισε τὸν ὦμον καὶ ἀπ' τὰ νῶτα.
 Ἐκεῖθε στὸν Πολύιδον καὶ Ἄβαντα περνάει,
 υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος, τοῦ γέρου ὄνειροκρίτου·
 σ' αὐτοὺς δὲν ξήγησ' ὄνειρα ὅποτε ἀναχωροῦσαν, 150
 ἀλλὰ νεκροὺς τοὺς γύμνωσεν ὁ δυνατὸς Διομήδης.
 Τὸν Ξάνθον καὶ τὸν Θόωνα, δυὸ τέκνα καὶ τὰ δύο
 ἀγαπητὰ τοῦ Φαίνοπος, ποὺ ἔχε κακὸ τὸ γῆρας,
 ὅτι ἄλλον δὲν ἐγέννησε τὸ βιό του νὰ τοῦ ἀφήση.
 Τοὺς πῆρε τὴν γλυκιὰ ζωὴν κι ἐγύμνωσε ὁ Τυδεΐδης 155
 καὶ ἄφην' εἰς δάκρυα καὶ ὄδυρμούς τὸν ἄκκληρον πατέρα,
 ποὺ δὲν τοὺς δέχθη ζωντανούς ὀπίσω ἀπὸ τὴν μάχην
 καὶ μακρινοὶ του συγγενεῖς τὸ βιός του ἐμοιρασθῆκαν.
 Τοῦ Δαρδανίδου πιάνει αὐτοῦ, δυὸ τέκνα, τοῦ Πριάμου
 ποὺ σ' ἓνα ἀμάξι ἐκάθονταν, Ἐχέμμων καὶ Χρομῖος. 160
 Καὶ ὥσάν λιοντάρι ποὺ εἰς κοπὴν βοδιῶν μέσα στὸν λόγγον
 ὁρμᾷ καὶ ἀπὸ τὸν τράχηλον τραβᾷ μοσχάρι ἢ ταῦρον,
 ὁμοίως ἀπ' τὴν ἄμαξαν ἐκεῖνος καὶ τοὺς δύο
 κακόςυρε καὶ γύμνωσε νεκρούς· καὶ τ' ἄλογά των
 ἔδωκε τῶν συντρόφων του νὰ φέρουν εἰς τὰ πλοῖα. 165
 Τὸν εἶδ' ὁ Αἰνείας τῶν ἀνδρῶν τὲς φάλαγγες νὰ στρώνη
 καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν ταραχὴν διαβαίνει κι ἀπ' τ' ἀκόντια,
 καὶ τὸν Ἰσόθεον Πάνδαρον ζητοῦσε ν' ἀπαντήσῃ·
 κι ἐβρῆκε τὸν ἀσύγκριτον καὶ τὸν ἀνδρειωμένον
 Λυκαονίδην, κι ἔμεινεν ἐμπρός του καὶ τοῦ εἶπε : 170
 « Πάνδαρε, ποῦ τὸ τόξο, ποῦ τὰ φτερωτά σου βέλη,
 ἡ δόξα ποῦ ; Καὶ Ἰσόπαλον κανένα ἐδῶ δὲν ἔχεις,
 οὐδὲ μὲς στὴν Λυκίαν σου δὲν εἶναι ἀνώτερός σου.
 Ἄλλ' ἔλα, εὐχου τοῦ Διὸς καὶ βέλος ρίξε εἰς τοῦτον
 τὸν ἄνδρα ποὺ μανίζει ἐδῶ καὶ ἀφάνισε τοὺς Τρῶας, 175
 ὅτι τὰ γόνατ' ἔλυσε πολλῶν καὶ ἀνδρειωμένων,

ἐκτός ἂν εἶναι τις θεὸς ποῦ ὠργίσθη διὰ θυσίας
 στοὺς Τρῶας· εἶναι φοβερὴ ἡ ὀργὴ τῶν ἀθανάτων».
 Τότε ὁ λαμπρὸς ἀπάντησε σ' αὐτὸν Λυκαονίδης·
 « Τῶν χαλκοφράκτων Τρωαδιδῶν, ὦ βουλὴφόρ' Αἰνεία, 180
 εἰς ὅλα φαίνεται μου αὐτὸς ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης,
 διακρίνω τὴν ἀσπίδα του, τὸ κωνικὸ τοῦ κράνος
 καὶ τ' ἄλογα· πλὴν καθαρὰ δὲν ξεύρω ἂν θεὸς εἶναι.
 Καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς ποῦ λέγω ἐγὼ ὁ ἀνδρεῖος Τυδεΐδης,
 δὲν εἶναι ἀνθρώπου ἡ λύσσις· αὐτὴ καὶ κάποιον στὸ πλευρὸ του 185
 ἔχει θεὸν ἀθώρητον μὲ νέφος τυλιγμένον,
 ποῦ ἔγυρε ἄλλοι τὸ πτερωτὸν ἀκόντι ποῦ τὸν πῆρε,
 ὅτι ἤδη βέλος τοῦ ῥιζα καὶ τὸν δεξιόν του ὤμον
 τοῦ πέτυχα κι ἐπέρασα τοῦ θώρακος τὸ κύτος
 κι ἐθάρρουν πῶς τὸν ἔστειλα στὸ δῶμα τοῦ Ἀιδωνέως, 190
 καὶ ὅμως δὲν τὸν φόνευσαν· θεὸς εἶναι ὀργισμένος.
 Τοὺς ἵππους μου διὰ ν' ἀνεβῶ τ' ἀμάξια ἐδῶ δὲν ἔχω,
 ἀλλὰ μὲς στοῦ Λυκάονος τὰ μέγαρ' εἶναι ἀμάξια
 ἔνδεκα νέα κι εὐμορφα, μὲ πέπλους σκεπασμένα
 κι εἰς κάθε ἀμάξ' εἶναι σιμὰ ζευγαρωτὰ πουλάρια, 195
 στέκουν καὶ τρώγουν τὴν ζειὰ καὶ τὸ λευκὸ κριθάρι.
 Πολὺ τωόντι ὁ γέροντας πολεμιστῆς Λυκάων
 μὲ νουθετοῦσ' ὅτ' ἄφηνα τὰ ὠραῖα μέγαρά μας·
 μοῦ ἔλεγε εἰς τ' ἀμάξια μου καὶ στ' ἄλογ' ἀναβάτης
 νὰ ὀδηγῶ Τρῶας στοὺς δεινοὺς ἀγῶνες τοῦ πολέμου· 200
 καὶ τὴν καλὴν του συμβουλὴν δὲν ἄκουσ' ἀπὸ φόβον
 γιὰ τ' ἄλογά μου εἰς ἄφθονην τροφὴν συνηθισμένα,
 μήπως εἰς τόπον, ὅπου κλειοῦν ἐχθροί, τροφὴ τοὺς λείψῃ·
 τ' ἄφηκ' αὐτοῦ, κι ἤλθα πεζὸς στὸ Ἴλιον, θαρρύνοντας
 στὸ τόξο, ἀλλὰ δὲν ἔμελλεν αὐτὸ νὰ μ' ὠφελήσῃ. 205
 Διότι ὥς τῶρα ἐτόξευσα τῶν πολεμάρχων δύο,
 τὸν Ἀτρεΐδην, ἔπειτα τὸν Διομήδην κι αἶμα
 τὸ βέλος μου τοὺς ἐβγάλε διὰ ν' ἀγριεύσουν πλέον.
 Σ' ὦραν κακὴν ξεκρέμασα λοιπὸν τὸ τόξο τοῦτο,
 ὅταν ἀνδρείων ἀρχηγὸς διὰ τὴν τερπνὴν Τρωάδα 210
 τοῦ ἰσοθέου Ἑκτορος πρὸς χάριν ξεκινούσα.
 Καὶ ἂν γύρω ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ ἴδω τὴν πατρίδα,

τὴν ποθητὴν συμβίαν μου καὶ τὸ ὑψηλό μου δῶμα,
 τὴν κεφαλὴν μου ὥς κόψη ἐχθρός, ἐὰν μ' αὐτὰ τὰ χέρια
 τὸ τόξο αὐτὸ συντρίμματα δὲν κάνω, ἂν δὲν τὸ ρίξω 215
 στὲς φλόγες, ὅτι ἀνώφελα αὐτὸ μὲ συνοδεύει».

Ὁ Αἰνεΐας τοῦ ἀπάντησε, τῶν Τρώων πολεμάρχος:
 « Αὐτὰ μὴ λέγῃς· παντελῶς τὸ πράγμα δὲν θ' ἀλλάξῃ·
 ἀπ' τὴν ζεμένην ἅμαξαν ἂν δὲν δοκιμασθοῦμε
 στὸν ἄνδρα τοῦτον ἄντικρυ, μὲ ὅλα τ' ἄρματα μας. 220
 Ἐμπρός, στ' ἀμάξι ἀνέβα ἐδῶ, διὰ νὰ γνωρίσῃς ποῖα
 τ' ἄλογα εἶναι τοῦ Τρώος, πῶς ξεύρουν στὴν πεδιάδα,
 κυνηγοῦντ' εἴτε κυνηγοῦν, γοργότατα νὰ τρέχουν·
 καὶ αὐτὰ στὴν πόλιν ἄσφαλτα μᾶς σώζουν, ἂν τὴν νίκην
 εἰς τοῦ Τυδέως τὸν υἱὸν χάριση πάλι ὁ Δίας. 225
 Καὶ πάρε σὺ τὴν μάλιστα καὶ τὰ λαμπρὰ λουρία,
 στ' ἀμάξι θ' ἀνεβῶ κι ἐγώ, νὰ μάχωμαι, ἥ σὺ δέξου
 τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου τὴν ὁρμὴν, κι ἐγώ τ' ἀμάξι βλέπω».

Ἀντεῖπε τοῦ Λυκάονος ὁ υἱὸς ὁ ἐπαινεμένος:
 « Ὁ ἴδιος λάβε τὰ λουρία καὶ τ' ἄλογά σου, Αἰνεΐα· 230
 μὲ κυβερνήτην τοὺς γνωστὸν καλύτερα θὰ παίρνουν
 τ' ἀμάξι, ἂν μᾶς κυνηγᾷ καὶ πάλιν ὁ Τυδείδης·
 μὴν ἀπὸ φόβον ὀκνηρά, ποθώντας τὴν φωνὴν σου,
 ἐμᾶς νὰ φέρουν ἀρνηθοῦν μακρὰν ἀπ' τὸν ἀγῶνα,
 καὶ τότ' ὁρμήσῃ ἐπάνω μας ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης 235
 καὶ μᾶς φονεύσῃ καὶ τοὺς δυὸ καὶ πάρῃ καὶ τοὺς ἵππους·
 ἀλλὰ ἐσὺ τοὺς ἵππους σου κυβέρνα καὶ τ' ἀμάξι,
 καὶ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐγώ μὲ λόγχην θ' ἀπαντήσω».

Αὐτὰ 'παν κι' αἱ ἀνέβηκαν στ' ὠραῖσμένο ἀμάξι
 κινήσαν τὰ γοργ' ἄλογα μὲ ὁρμὴν πρὸς τὸν Τυδείδην. 240
 Τοὺς εἶδε ὁ Σθέnelος, λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Καπαnéως,
 καὶ στὸν Τυδείδην εἶπ' εὐθύς μὲ λόγια φτερωμένα:
 « Τυδεῖδη, ἀγαπημένε μου Διομήδη, βλέπω δύο
 ἀνδρειωμένους ὅπου ὁρμοῦν μὲ σὲ νὰ πολεμήσουν
 καὶ ἄμετρην ἔχουν δύναμιν· ὁ Πάνδαρος τοξότης 245
 καλὸς καὶ τοῦ Λυκάονος καυχᾶτ' ὅτ' εἶναι γόνος,
 ὁ Αἰνεΐας πάλι ὅτ' εἶναι υἱὸς καυχᾶται τοῦ γενναίου
 Ἀγχίση καὶ μητέρα του τὴν Ἀφροδίτην ἔχει.

Κι ἔλα στ' ἀμάξι ἀνάμερα μ' ἐμέ· καὶ στοὺς προμάχους
 μὴ τόσο μοῦ λυσομανᾶς, μὴ χάσης τὴν ζωὴν σου ». 250
 Μὲ λοξὸ βλέμμ' ἀπάντησεν ὁ δυνατὸς Διομήδης :
 « Μὴ κάμης λόγον διὰ φυγὴν, ποσῶς δὲν θὰ μὲ πείσης·
 ὅτι δὲν τό 'χω φυσικὸ τὴν μάχην ν' ἀποφεύγω
 ἢ νὰ δειλιάζω· ἀσάλευτην ἔχω καρδιὰν ἀκόμη·
 μοῦ 'ναι τ' ἀμάξι βαρετὸ κι ἐνάντια τοὺς θὰ ὀρμήσω 255
 ὡς εἶμαι τῶρα κι ἡ 'Αθηνᾶ δὲν στέργει ἐγὼ νὰ φεύγω.
 Καὶ μ' ὅλα τὰ γοργ' ἄλογα δὲν θὰ σωθοῦν ἐκεῖνοι·
 ὁ ἕνας ἀπ' τὰ χέρια μας θὰ πέση, ἂν καὶ ὅχ' οἱ δύο.
 Καὶ ἄλλο τι ἀκόμα θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ βάλε το στὸ νοῦ σου·
 ἂν ἡ πολύβουλη 'Αθηνᾶ τὴν δόξαν μᾶς χαρίσῃ 260
 κι οἱ δύο νὰ πέσουν, τ' ἄλογα σὺ κράτει τὰ δικά σου
 αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἄμαξαν τοὺς χαλινούς των δέσε
 καὶ χύσου εὐθὺς εἰς τ' ἄλογα τοῦ Αἰνεΐα νὰ τὰ φέρῃς
 εἰς τοὺς γενναίους 'Αχαιοὺς ἀπ' τὸν στρατὸν τῶν Τρώων,
 ὅτι κρατοῦν ἀπ' τ' ἄλογα ποὺ ὁ βροντητῆς Κρονίδης 265
 τοῦ Τρωῶς ἔδωκε ἀμοιβὴν τοῦ υἱοῦ του Γανυμήδη,
 ὡς τὰ καλύτερα ἄλογα στὸν ἥλιον ἀποκάτω.
 'Απ' τὴν σποράν τοὺς ἔκλεψεν ὁ 'Αγχίσις βασιλέας
 κρυφ' ἀπ' τὸν Λαομέδοντα μὲ θηλυκὰ δικὰ του
 καὶ ἔξι τοῦ γεννήθηκαν πουλάρια κι ἐκρατοῦσε 270
 τὰ τέσσερα κι ἀνάτρεφε στὴν φάτνην του καὶ τοῦτα
 τὰ δύο, πρόξενα φυγῆς, ἐχάρισε τοῦ Αἰνεΐα.
 'Εκεῖν' ἂν πάρωμε, θὰ εἶν' ἡ δόξα μας μεγάλη ».
 Τοὺς λόγους τούτους ἔλεγαν ἐκεῖνοι ἀνάμεσόν τους
 κι εὐθὺς μὲ τὰ γοργ' ἄλογα πλησίασαν οἱ δύο. 275
 Καὶ πρῶτος τοῦ Λυκάονος ὁ λαμπρὸς γόνος εἶπε :
 « ὦ γόνε σιδηρόκαρδε τοῦ θαυμαστοῦ Τυδέως,
 τὸ γοργὸ βέλος τὸ πικρὸ δὲν σ' ἔριξε· καὶ τῶρα
 μὲ τὸ κοντάρι δοκιμὴν θὰ κάμω, ἂν σ' ἐπιτύχω ».
 Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον κοντάρι σφενδονίζει 280
 καὶ τὴν ἀσπίδα τρύπησε τοῦ Διομήδη πέρα
 ἢ χάλκιν' ἄκρη κι ἐφθασε τὸν θώρακα νὰ ἐγγίξῃ
 κι ἐφώναξεν ὁ Πάνδαρος μακρὰν νὰ τὸν ἀκούσουν :
 « Εἰς τὸ λαγγόνι περαστὰ σὲ λάβωσα· καὶ ὀλίγην

ἔχεις ζωὴν· καὶ καύχημα σ' ἐμέ ἔδωκες μεγάλο ». 285
 Καὶ ἀτρόμητος τοῦ ἀπάντησεν ὁ δυνατὸς Διομήδης·
 « Ἐσφαλές, δὲν μ' ἐπέτυχες· ἀλλὰ δὲν θά ἡσυχάστε,
 πρὶν πέσῃ ἀπὸ τοὺς δύο σὰς ὁ ἓνας καὶ χορτάσω
 στὸ αἶμα τὸν ἀδάμαστον πολεμιστὴν τὸν Ἄρη ». 290
 Ρίχνει τ' ἀκόντι· κι ἡ Ἄθηνᾶ τ' ὀδήγησε στὴν μύτην,
 σιμὰ στὸ μάτι· καὶ ὁ σκληρὸς χαλκὸς τὰ λευκὰ δόντια
 τοῦ πέρασε καὶ τοῦ ἔκοψε τὴ γλώσσαν εἰς τὴ ρίζα,
 κι ἡ χάλκιν' ἄκρη κάτωθεν ἐφάνη ἀπ' τὸ πηγούνι.
 Πέφτει ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ βροντοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του
 τὰ εὐμορφα καὶ ὀλόλαμπρα καὶ ἀνάμερα ἀπὸ φόβον 295
 συρθῆκαν τὰ γοργ' ἄλογα· κι ἐκεῖνος ἐνεκρώθη.
 Μὲ τὴν ἀσπίδα ἐπήδησε καὶ τὸ μακρὺ κοντάρι
 ὁ Αἰνείας, μήπως οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ πάρουν τὸν νεκρὸν του·
 καὶ ὡς θαρρετὸ στὴν ρώμην του λιοντάρι διασκελοῦσε 300
 γύρω του μὲ τ' ἀκόντι ἐμπρὸς καὶ τὴν γλιστρὴν ἀσπίδα,
 ἔτοιμος νὰ φονεύσῃ αὐτὸν ποὺ στὸν νεκρὸν σιμώσῃ
 κι ἐφώναζε τρομακτικὰ· κι ἐσήκωσε ὁ Τυδείδης
 πέτραν τρανήν, θεόρατην· δὲν θὰ τὴν παῖρναν δύο
 τῶν τωρινῶν θνητῶν καὶ αὐτὸς τὴν ἔπαιζε καὶ μόνος. 305
 Καὶ τὸν Αἰνείαν κτύπησε μ' αὐτὴν στὸ μέρος, ὅπου
 στρέφεται ὁ γόφος στὸ μερὶ καὶ λέγεται κουτάλα·
 καὶ τὴν κουτάλα σύντριψε καὶ τὰ δυὸ νεῦρ' ἀκόμῃ·
 ὁ τραχὺς λίθος τοῦ ἔγδαρε τὸ δέρμα· πέφτει ὁ ἥρωας
 στὰ γόνατά του καὶ στὴν γῆν μὲ τὸ παχὺ του χέρι
 στηρίχθη καὶ τὰ μάτια του μαύρη σκεπάζει νύκτα. 310
 Κι ἔχανε τότε τὴν ζωὴν ὁ βασιλεὺς Αἰνείας,
 ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτῃ τοῦ Διὸς ἡ κόρη εὐθύς τὸν εἶδε,
 ὅπου στῶν μόσχων τὲς βοσκὰς τὸν γέννησε τοῦ Ἀγχίσῃ·
 ἔζωσε αὐτὴ μὲ τὲς λευκὰς ἀγκάλες τὸ παιδί της
 καὶ ὁ φωτοβόλος πέπλος της στὰς δίπλες του τὸν κρύβει, 315
 φράγμα στὰ βέλη, μὴ κανὲν ἀκόντι χαλκοφόρο
 τῶν ταχυῦππων Δαναῶν τὸν εὖρη μὲς στὸ στῆθος.
 Κι ἐνῶ ἀπ' τὴν μάχην ἔπαιρνε τὸν ποθητὸν υἱόν της
 ἐκείνη, δὲν λησμόνησεν ὁ υἱὸς τοῦ Καπανέως
 αὐτὰ ποὺ τοῦ παράγγειλεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης· 320

καὶ τὰ δικά του ἄλογα μακρὰν ἀπὸ τὸν κρότον
 ἔστησε καὶ τοὺς χαλινούς προσέδεσε στ' ἀμάξι.
 Καὶ τὰ καλότηχ' ἄλογα τοῦ Αἰνεΐα παίρνει ἀμέσως
 πρὸς τοὺς γενναίους Ἀχαιοὺς ἀπ' τὸν στρατὸν τῶν Τρώων.
 τὰ ἔδωκε στὸν Δηίπυλον, τὸν σύντροφον ποὺ ἀπ' ὅλους 325
 προτίμα τοὺς ὁμήλικες, ὅτ' εἶχαν μίαν γνώμην,
 νὰ τὰ ὀδηγήσῃ στὰ βαθιὰ καράβια· τότε ὁ ἥρωας
 στ' ἀμάξι ἀνέβη κι ἐπιασε τὰ ὀλόλαμπρα λουρία
 καὶ τὰ στερεόποδ' ἄλογα πρὸς τὸν Τυδείδην σπρώχνει.
 Τοῦτος τὴν Κύπριν μ' ἄπονο κοντάρι ἐκυνηγοῦσε, 330
 ὅτ' ἤξευρε ποὺ ἔν' ἀνανδρὴ θεὰ καὶ δὲν ὁμοιάζει
 μὲ τὲς θεές, ὅπου ἀρχηγοῦν στὴν μάχην τῶν ἀνδρείων,
 οὔτε ἡ πορθήτρα Ἐνυώ, οὔτε ἡ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἄλλ' ὅτε τὴν ἐπρόφθασε στὸ μέγα πλῆθος μέσα 335
 τιγάζθη, ἐπήδησ' ὁ υἱὸς τοῦ θαυμαστοῦ Τυδέως
 καὶ μὲ τ' ἀκόντι ἐσκάρφισε τὸ τρυφερό της χέρι·
 τὸν πέπλον της, ἀμβρόσιον ὑφάδι τῶν Χαρίτων,
 πέρασ' ἡ λόγχη κι εὗρηκε τὴν ἄκρην τῆς παλάμης·
 ῥέει τὸ αἷμα τῆς θεᾶς καὶ ἄφθαρτον εἶν' ἐκεῖνο,
 τὸ ἔχουν μόν' οἱ μάκαρες θεοὶ καὶ ἰχώρ τὸ λέγουν· 340
 οἶνον δὲν πίνουν οἱ θεοί, μήτε σιτάρι τρώγουν,
 κι εἶναι διὰ τοῦτο ἀναίματοι καὶ ἀθάνατοι καλοῦνται.
 Φώναξ' ἐκείνη θλιβερὰ καὶ ἀφήνει τὸν υἱὸν της·
 στὰ χέρια του τὸν σήκωσεν ὁ Ἀπόλλων καὶ μὲ νέφος
 μαῦρο τὸν ζώνει, μὴ κανὲν ἀκόντι χαλκοφόρο 345
 τῶν ταχυίππων Δαναῶν τὸν εὖρη μὲς στὸ στῆθος.
 Μακρὰν τότε ἔσυρε κραυγὴν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης·
 «Φεῦγε, ὦ κόρη τοῦ Διός, τῆς μάχης τοὺς ἀγῶνες.
 Ἦ δὲν σοῦ ἀρκεῖ ποὺ ξεπλανᾷς τὲς ἀνανδρες γυναῖκες;
 Θαρρῶ πὼς ἂν εἰς πόλεμον καὶ πάλιν λάβης μέρος, 350
 θ' ἀνατριχιάς κι ἔαν μακρὰν διὰ πόλεμον ἀκούσης».
 Αὐτὰ πε κι ἔφευγε ἡ θεὰ μὲ ζάλην καὶ μὲ πόνους
 σκληροὺς κι ἐγίνη μελανὸ τὸ ρόδιό της σῶμα·
 κι ἡ Ἴρις ἡ ἀνεμόποδη τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ πλῆθος
 τὸν ἄγριον Ἄρη ἀριστερὰ τῆς μάχης καθισμένον 355
 ἤβρε· καὶ ὁμίχλη σκέπαζε τὴν λόγχην καὶ τοὺς ἵππους.

Τότ' ἐγονάτισε ἡ θεὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της
 τὰ χρυσοστέφαν' ἄλογα πολὺ θερμὰ ζητοῦσε :
 « Γλυκέ, βοήθα με, ἀδελφέ, καὶ δός μου τ' ἄλογά σου
 νὰ μεταβῶ στὸν Ὀλυμπον, ἔδραν τῶν ἀθανάτων. 360
 πληγὴ μὲ σφάζει ὅπου θνητὸς μοῦ ἔκαμε, ὁ Τυδεΐδης,
 ποὺ τώρα μάχην θά 'καμνε καὶ στὸν πατέρα Δία ».
 Τὰ χρυσοστέφαν' ἄλογα τῆς ἔδωκεν ὁ Ἄρης·
 στ' ἀμάξι ἀνέβ' ἡ θλιβερὴ· στὸ πλάγι της ἡ Ἴρις
 κάθισε καὶ τοὺς χαλινούς στα χέρια της ἐπῆρε· 365
 κτυπᾷ κι ἐκεῖνα πρόθυμα πετοῦν καὶ γοργὰ φθάνουν
 εἰς τὸν ὑψηλὸν Ὀλυμπον, τῶν ἀθανάτων ἔδραν·
 τ' ἄλογ' αὐτοῦ σταμάτησεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 καὶ ἀφοῦ τὰ ξέξεψε, τροφὴν τοὺς ἔβαλε ἀμβροσίαν· 370
 κι ἡ Ἀφροδίτῃ ἔπεσε στὸν κόλπον τῆς μητρός της
 Διώνης· τούτῃ ἀγκάλιασε τὴν ποθητὴν της κόρην,
 μὲ τὸ χέρι τὴν χάιδευσε κι εἶπε σ' αὐτήν : « Παιδί μου,
 ποιὸς τῶν θεῶν τόσ' ἄπρεπα σοῦ 'καμε αὐτὰ ποὺ βλέπω,
 ὡς νὰ 'χε σ' ἔβρει φανερά κάποιον κακὸ νὰ κάμνης ; »
 Σ' ἐκείνην ἡ φιλόγελη ἀπάντησε Ἀφροδίτῃ : 375
 « Ἐμένα ὁ μεγαλόψυχος ἐλάβωσε Τυδεΐδης,
 διότι ἀπὸ τὸν πόλεμον ἔπαιρνα τὸν υἱόν μου
 Αἰνεΐαν, ποὺ ὑπεραγαπῶ, καθὼς κανέναν ἄλλον.
 Διότι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν δὲν εἶναι μάχῃ πλέον·
 πολεμοῦν ἤδ' οἱ Δαναοὶ καὶ μὲ τοὺς ἀθανάτους ». 380
 Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησεν ἡ σεβαστὴ Διώνη :
 « Μὲ ὑπομονὴν τὸ πάθος σου, παιδί μου, νὰ βαστάσης·
 ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πάθαμε πολλοὶ τῶν Ὀλυμπίων,
 ὡς ἐμεῖς δίδομε ἀφορμὴν κακῶν ἀνάμεσόν μας·
 Βάσταξ' ὁ Ἄρης π' ἄλута τὸν ἔδεσεν ὁ Ὠτός 385
 καὶ ὁ Ἐφιάλτης ὁ δεινός, τὰ τέχνα τοῦ Ἀλωέως·
 κι ἔμεινε μῆνες δεκατρεῖς στὸ χάλκινον ἀγγεῖον·
 καὶ τότε ὁ πολεμὸδιφος ὁ Ἄρης θὰ ἔχανόνταν,
 ἡ μητρυιὰ του ἂν τοῦ Ἑρμῆ δὲν τό 'λεγεν, ἡ ὠραία
 Ἑριβοίη· κι ἔκλειπεν αὐτὸς τὸν Ἄρη, ὅποταν 390
 ἐκόντευε ὁ σκληρὸς δεσμός νὰ πάρῃ τὴν πνοὴν του.
 Βάσταξ' ἡ Ἥρα, ὅτε ὁ δεινὸς Ἀμφιτρυωνιάδης,

μ' ἀκόντι τρίγωνο ἔπληξε τὸν δεξιὸν μαστόν της
 καὶ τὴν θεὰν ἀγιάτρευτος βασάνιζεν ὁ πόνος.
 Βάσταξε καὶ ὁ θεόρατος ὁ "Αδης πικρὸ βέλος· 395
 ὁ ἴδιος ἄνδρας, ὁ υἱὸς τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 ὀδυνηρὰ τὸν πλήγωσε εἰς τῶν νεκρῶν τὴν πύλην·
 κίνησε πρὸς τὸν "Ολυμπον στὸ δῶμα τοῦ Κρονίδη
 περίλυπος καὶ στὴν καρδιὰ τὸν ἐπιαναν οἱ πόνοι,
 ὅτι τὸν μέγαν ὦμον του τ' ἀκόντ' εἶχε περάσει. 400
 Μὲ βότανα παυσίπονα, ποῦ τοῦ ἔβαλε ὁ Παιήων,
 τὸν γιάτρευσεν ὅτι θνητὸς δὲν ἦτο αὐτὸς πλασμένος·
 ὁ ἄθλιος, ὁ αὐθαδέστατος ἐργάτης ἀσεβείας,
 ποῦ τοὺς θεοὺς ποῦ κατοικοῦν στὸν "Ολυμπο κυτυοῦσε,
 καὶ αὐτὸν τώρα ἐναντίον σου ἡ Ἀθήνη τὸν Τυδεΐδην· 405
 ἔβαλε καὶ δὲν σκέπτεται ὁ μωρὸς ποῦ ὀλίγες ἔχει
 ἡμέρες ὅποιοι πόλεμον κινεῖ τῶν ἀθανάτων,
 καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸν πόλεμον δὲν θά ἴλθῃ νὰ τοῦ πέσουν
 στὰ γόνατά του τὰ παιδιὰ, παπὰ νὰ τοῦ ψελλίζουν.
 Διὰ τοῦτο, ἂν κι ἔχῃ δύναμιν μεγάλην ὁ Τυδεΐδης, 410
 ὅς συλλογιέται ἀντίμαχον μὴν ἔβρῃ ἀνώτερόν σου·
 μὴν ἡ Αἰγιάλεια ποτέ, ἡ φρόνιμη Ἀδρηστίνη,
 ξυπνήσῃ τοὺς ἀνθρώπους της θρηνώντας ποῦ τῆς λείπει
 ὁ νυμφευτὸς της σύντροφος τῶν Ἀχαιῶν ὁ πρῶτος,
 τοῦ ἵπποδάμου ἡ θαυμαστὴ γυνή, τοῦ Διομήδη». 415
 Εἶπε· καὶ μὲ τὰ χέρια της σφογγίζει τὸν ἰχώρα
 ἀπ' τὴν παλάμην κι ἔκλεισ' ἡ πληγὴ κι οἱ πόνοι ἐπαῦσαν.
 Κι ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἡ Ἀθηνᾶ κι ἡ Ἥρα, ἐνῶ τηράζουσαν,
 μὲ λόγια μετωριστικὰ κεντοῦσαν τὸν Κρονίδην.
 Καὶ πρώτη τότε ὁμίλησεν ἡ γλαυκομάτ' Ἀθήνη: 420
 « Δία πατέρα, ὅτι θὰ εἰπῶ μὴ σὲ θυμώσῃ τάχα;
 "Ασφαλτα ἡ Κύπρις ἤθελε καμίαν Ἀχαιίδα
 τῶν Τρώων ποῦ ὑπεραγαπᾷ νὰ φέρῃ στὲς ἀγκάλες·
 κι ἐκεῖ ποῦ τὴν λαμπρόπεπλον ἐχάιδευσεν ὥραϊαν,
 χρυσὴ βελόνη ἐσκάρφισε τὸ τρυφερό της χέρι». 425
 Εἰς τοῦτο ἐγλυκογέλασεν ὁ ὕψιστος πατέρας
 καὶ τὴν χρυσὴν προσκάλεσ' Ἀφροδίτην καὶ τῆς εἶπε:
 « Τὰ ἔργα τὰ πολεμικά, παιδί μου, δὲν σοῦ ἀνήκουν·

στοῦ γάμου σὺ τὲς ζηλευτὲς φροντίδες καταγίνου
 καὶ τ' ἄλλα ἔχ' ἢ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ μανιωμένος Ἕρως». 430
 Τοὺς λόγους τούτους ἔλεγον ἐκεῖνοι ἀνάμεσόν τους,
 καὶ στὸν Αἰνεΐαν ὄρμησεν ὁ ἀνδρεῖος Τυδεΐδης,
 ἂν κι ἤξευρε πού σκέπει αὐτὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ χέρι·
 ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι θεοῦ μεγάλου, θά φονεύσῃ
 καὶ ἀπ' τὰ λαμπρά του ἄρματα θά γδύσῃ τὸν Αἰνεΐαν. 435
 Καὶ τρεῖς ἐχύθηκε φορὲς μὲ ὄρμην νὰ τὸν φονεύσῃ
 καὶ τρεῖς τοῦ ἐτίναξε ὁ θεὸς τὴν φωτεινὴν τοῦ ἀσπίδα·
 ἀλλὰ τὴν τέταρτην φορὰν πού ὡς δαίμων ἐπετάχθη,
 μὲ φοβερὰν κραυγὴν φρικτὰ τὸν ἀποπῆρε ὁ Φοῖβος·
 « Σκέψου Τυδεΐδη, στρέψε αὐτοῦ· καὶ μὴ τὸν ἑαυτὸν σου 440
 ἴσον νομίσῃς τῶν θεῶν, ὅτι πολὺ διαφέρει
 τὸ γένος τῶν θνητῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους ».
 Εἶπε· καὶ ὀπίσω ἐσύρθηκεν ὀλίγον ὁ Τυδεΐδης,
 ὅτι ἐφοβήθη τὴν ὀργὴν τοῦ μακροβόλου Φοῖβου.
 Καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἔπαιρνε ὁ Ἀπόλλων τὸν Αἰνεΐαν 445
 εἰς τὴν ἀγίαν Πέργαμον, ὅπ' εἶχε τὸν ναόν του.
 Καὶ ἡ τοξοφόρα Ἄρτεμις μὲ τὴν Λητώ στὰ βάθῃ
 τοῦ ἱεροῦ τὸν ἐγιαναν καὶ λάμπιν τοῦ χαρίζαν.
 Καὶ ὁ Φοῖβος ὁ ἀργυρότοξος ἐποίησ' ἓνα πλάσμα 450
 ὁλόμοιον εἰς τὸ πρόσωπο καὶ στ' ἄρματα τοῦ Αἰνεΐα,
 στὸ φάσμα ἐκεῖνο οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες ἐκτυπίνονταν
 καὶ διὰ νὰ φθάσουν εἰς τοῦ ἐχθροῦ τὸ στήθος πελεκούσαν
 ἀσπίδες ὀλοστρογγυλες καὶ ἐλαφρὰ σκουτάρια.
 Τότε τὸν ἄγριον φώναξε τὸν Ἄρην ὁ Ἀπόλλων·
 « Ἄρην, ὦ Ἄρην, φονικέ, ἄπohne, τειχοπλήκτη, 455
 δὲν σέρνεις ἀπ' τὸν πόλεμο ἐκεῖνον τὸν Τυδεΐδην,
 πού μάχην τώρα θά ἔκαμνε καὶ στὸν πατέρα Δία ;
 Πρῶτα τὴν Κύπριν λάβωσε στὸ χέρι καὶ κατόπιν
 κι ἐμὲ τὸν ἴδιον χύθη αὐτὸς ὡς δαίμων νὰ κτυπήσῃ ».
 Εἶπε κι ἐκάθισεν αὐτὸς στὴν ἄκρην τῆς Περγᾶμου· 460
 κι ὁ Ἕρως τὸν Ἀκάμαντα τὸν Θράα βασιλέα
 ὅμοιασε κι ἐκινούσ' ἐμπρὸς τὲς φάλαγγες τῶν Τρῶων·
 καὶ στοὺς Πριαμίδες φώναξε : « Διοθρέπτου βασιλέως,
 ὦ τέκνα, τοῦ Πριάμου σεῖς διόθρεπτα, καὶ ὡς πότε

Θ' ἀφήσετε ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ σφάζεται ὁ λαός σας ; 465
 Νὰ φθάσ' ἡ μάχη θέλετε στὲς πύλες ; "Επεσ' ἄνδρας
 ποὺ σὰν τὸν θεῖον Ἕκτορα δοξάζαμεν, ὁ Αἰνείας,
 τοῦ Ἀγχίση υἱὸς τοῦ δοξαστοῦ· προφθάστε, κινηθῆτε
 τὸν δοξαστὸν μας σύντροφον νὰ σώσωμε ἀπ' τὸν κτύπον ». 470
 Εἶπε καὶ εἰς ὅλους αὖξήσεν εἰς τὴν καρδιά τὸ θάρρος·
 τότε ἀποπῆρε ὁ Σαρπηδῶν τὸν Ἕκτορα τὸν θεῖον·
 « Ἕκτορ, ποῦ εἶναι ἡ πρώτη σου μεγάλη ἀνδραγαθία ;
 Χωρὶς λαούς, χωρὶς βοηθοὺς εἶπες νὰ σώσης μόνος
 τὴν πόλιν σὺ μὲ τοὺς γαμβροὺς καὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς σου· 475
 καὶ αὐτῶν κανένα τώρα ἐγὼ δὲν βλέπω, δὲν ξανοίγω,
 ἀλλ' ὥσάν σκύλοι κρύβονται, πόχουν λεοντάρει ἐμπρός τους,
 κι ἐμεῖς ὅσ' εἵμασθε βοηθοί, τὸν πόλεμον κρατοῦμεν.
 Τῶν βοηθῶν εἶμαι κι ἐγὼ, πολὺ μακρόθεν ἦλθα.
 Πέρα στοῦ Ξάνθου τὲς ροεὶς ἐπάνω εἶν' ἡ Λυκία,
 ποθητὴν ὅπου σύντροφον καὶ βρέφος ἔχω ἀφήσει· 480
 καὶ πολὺ βιὸς ποὺ τὸ ποθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τό 'χουν.
 Καὶ ὅμως ἐγὼ παρακινῶ στὴν μάχην τοὺς Λυκίους
 καὶ ἀτός μου ἀντίπαλον ζητῶ, ἂν καὶ δὲν ἔχω πράγμα
 νὰ μοῦ ἀφαιρέσουν οἱ Ἀχαιοὶ ἢ πέρα νὰ τὸ πάρουν.
 Σὺ στέκεις, οὐδὲ τοὺς λαοὺς παρακινεῖς τοὺς ἄλλους 485
 γυναῖκες καὶ παιδιά τους μ' ἀνδρεῖά νὰ ὑπερασπίσουν·
 καί, ὥς ἀπὸ δίκτυ ὀλάρπαγο πιασμένοι στὲς θηλίδες τους,
 μὴν ἡῦρεμα καὶ σπάραγμα γενῆτ' ἐχθρῶν ἀνθρώπων·
 καὶ τὴν ὡραίαν πόλιν σας γρήγορ' αὐτοὶ θὰ πάρουν.
 Κι ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ 'χῃς σὺ στὸν νοῦν σου νύκτα ἡμέρα 490
 τοὺς ἄρχους νὰ παρακαλῇς τῶν ξένων βοηθῶν σου
 ν' ἀνδρειευθοῦν· τότε κανεὶς δὲν θέλει σ' ὀνειδίσῃ ».
 Οἱ λόγοι αὐτοὶ κατάκαρδα τὸν Ἕκτορα πληγῶσαν·
 καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐβρόντησε στὴν γῆν ἄρματωμένος,
 δυὸ λόγχες σείει καὶ παντοῦ στὸ στράτευμα κυριζέει, 495
 στὴν μάχην σπρώχνει καὶ δεινὴν πολέμου φλόγ' ἀνάφτει.
 Στρέψαν κι ἐναντία στήθησαν τῶν Ἀχαιῶν οἱ Τρῶες
 κι οἱ Ἀργεῖοι τοὺς ἀπάντησαν πυκνοὶ καὶ δὲν δειλιάσαν,
 καθὼς ὁπότεν στά ἱερὰ τ' ἀλώνια ποὺ λιχνίζουν,
 τ' ἄγρυα παίρν' ὁ ἄνεμος καὶ ὥς σπρώχνουν οἱ ἀέρες, 500

τ' ἄχυρο ἢ ξανθὴ Δήμητρα καὶ τὸν καρπὸν χωρίζει
 καὶ ἀσπρίζουν ὅλες οἱ ἄχυριές· ὁμοίως ἄσπριζ' ὅλους
 τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ κονιορτός, ποῦ ὡς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
 τὸν χάλκινον ἐσήκωνε ποδόκτυπος τῶν ἵππων
 ὁποῦ στὴν σμιζὴν ἔμπαζαν ὀπίσω οἱ κυβερνήτες, 505
 καὶ ἴσια τὸν κτύπον ἔφεραν· καὶ βοηθὸς τῶν Τρώων
 ὁ ἄγριος Ἄρης κύκλωσε μὲ σκότος τὸν ἀγώνα,
 παντοῦ φερόμενος· μ' αὐτὸ προστάγματα ἐνεργοῦσε
 τοῦ χρυσοξίφου Ἀπόλλωνος ποῦ τοῦ ἔχε παραγγεῖλει
 τοὺς Τρῶας νὰ ἐμψυχώσῃ εὐθὺς ἅμ' εἶδεν ὅτι ἡ Ἀθήνη 510
 ἀναχωροῦσε, ἢ βοηθὸς τῶν Δαναῶν· καὶ ἐκεῖνος
 ἔστειλε ἀπὸ τὸ πᾶμπλουτον ἱερόν του τὸν Αἰνεΐαν
 καὶ θάρρος τοῦ ἔβαλε πολὺ στὰ στήθη καὶ κατέβη
 ὁ Αἰνεΐας στοὺς συντρόφους του· χαρὰ τοὺς πῆρε ἅμ' εἶδαν
 τὸν ἀρχηγόν τους ζωντανόν, γερόν καὶ ἐμψυχωμένον, 515
 ἀλλὰ δὲν τὸν ἐρώτησαν ὅτ' εἶχαν τὸν ἀγώνα
 ποῦ ὁ Φοῖβος ὁ ἀργυρότοξος τοὺς ἄναψε καὶ ὁ Ἄρης
 ὁ φονικὸς καὶ ἡ λυσσερὴ τῆς Ἐριδος μανία.
 Οἱ Αἴαντες, ὁ Ὀδυσσεὺς κινουῖσαν καὶ ὁ Τυδεΐδης
 στὸν πόλεμον τοὺς Δαναοὺς· καὶ τοῦτοι ἀφ' ἑαυτοῦ των 520
 στοὺς κτύπους καὶ στὸν θόρυβον τῶν Τρώων δὲν δειλιάζαν,
 ἄλλ' ἔμεναν ὡς σύννεφα ὁποῦ ὁ Κρονίδης σταίνει
 εἰς τῶν βουνῶν τὰς κορυφὰς μὲ τὴν ἀνανεμίαν,
 ἀτάραχ' ὅσο τοῦ Βοριᾶ καὶ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων
 ὅλων κοιμᾶται ἡ δύναμις, ποῦ ἐκεῖνοι διασκεδάζουν 525
 μὲ τὸ ἥχηρό τους φύσημα τὰ σκιοφόρα νέφη·
 ἀτάρακτ' ἔτσι οἱ Δαναοὶ τοὺς Τρῶας ἀπαντοῦσαν·
 καὶ μὲς στὰ πλήθη ἐγύριζε καὶ ἐνουθετοῖς· ὁ Ἀτρεΐδης·
 « Ἄνδρες, σταθῆτε· κάμετε, φίλοι, καρδιὰ καὶ θάρρος,
 ἕνας τὸν ἄλλον στοὺς δεινοὺς ἀγῶνες ἐντραπῆτε· 530
 νὰ σώσῃ δύνατ' ἡ ἐντροπὴ τοὺς ἄνδρες, ὅχι ὁ φόβος.
 Καὶ σ' ὅσους φεύγουν δύναμις καὶ δόξα δὲν γεννᾶται ».
 Εἶπε καὶ τὸν Δηϊκόωντα, τὸν σύντροφον τοῦ Αἰνεΐα,
 τὸν Περγασίδην κτύπησε μ' ἀκόντι στοὺς προμάχους,
 ποῦ ὡς τοῦ Πριάμου τὰ παιδιὰ σέβονταν ὅλ' οἱ Τρῶες, 535
 ὅτι ἐμαχόνταν πρόθυμος στὴν πρώτην τάξιν πρῶτος.

Αὐτὸν μ' ἀκόντι κτύπησεν ὁ Ἀτρεΐδης στήν ἀσπίδα
 καὶ στὸν χαλκὸν δὲν βάσταξεν ἡ ἀσπίδα, ἀλλ' ἐτρυπήθη
 καὶ τὸν ζωστήρα ἐπέρασεν ὡς τὴν γαστέρα ἡ λόγχη·
 πέφτει μὲ βρόντο καὶ ἀντηχοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του. 540

Τότε δυὸ πρῶτους Δαναοὺς ἐφόνευσ' ὁ Αἰνεΐας,
 τὸν Κρήθωνα καὶ Ὀρσίλοχον, παιδιὰ τοῦ Διοκλέους,
 ποῦ μέσα στήν καλόκτιστην Φεράν ἐκατοικοῦσε
 πάμπλουτος καὶ ἀπ' τὸν Ἀλφειὸν κρατοῦσεν ὅπου ῥέει,
 πλατὺ ποτάμι, ἀνάμεσα στήν χώρα τῶν Πυλίων, 545

κ' ἐγέννα τὸν Ὀρσίλοχον πολλῶν ἀνθρώπων ἄρχον·
 τοῦτος τὸν μεγαλόκαρδον ἐγέννησε Διοκλέα·
 καὶ τοῦ Διοκλέους δίδυμα δυὸ τέκνα γεννηθῆκαν
 ὁ Κρήθων καὶ Ὀρσίλοχος, γινῶστες πολέμου πρῶτοι·
 καὶ ἅμ' ἀνδρωθῆκαν ἐπλευσαν στήν εὐιππὴν Τρωάδα 550

μὲ τοὺς Ἀργεῖους πρόθυμοι καὶ αὐτοὶ διὰ τοὺς Ἀτρεΐδες
 Μενέλαον καὶ Ἀγαμέμνονα ἐκδίκησιν νὰ πάρουν.
 Καὶ ὁ θάνατος ἐσκέπασεν αὐτοὺς στὸ χῶμα ἐκεῖνο·
 ὅμοια μὲ δυὸ λιοντάρια, ποῦ μέσα εἰς πυκνὸ λόγγο
 σ' ὕψηλὸν ὄρος ἔθρεψε λεόντισσα μητέρα, 555

ποῦ μόσχους ἀφοῦ ἄρπαζαν καὶ πρόβατα παχέα
 καὶ στάνες ἀφοῦ ἐρήμωσαν πολλές, ἔρχεται ὦρα
 ὁποῦ ἀπὸ χέρι ἀνθρώπινο καὶ αὐτὰ σφαμμένα πέφτουν,
 ὁμοίως, ὡς τοὺς ἐπιασεν ἡ δύναμις τοῦ Αἰνεΐα,
 ὡς πέφτουν ἔλατ' ὕψηλοὶ κι ἐκεῖνοι ἐξαπλωθῆκαν. 560

Ὁ θάνατός τους πόνεσε τοῦ ἀνδρείου Μενελάου
 κι ἐβγήκε μὲ λαμπρ' ἄρματα ζωσμένος στοὺς προμάχους
 κι ἔσειε λόγχην· δολερὰ τὸν ἐσπρωχνεν ὁ Ἄρης,
 ὅπως τὸν φέρη θάνατον νὰ λάβῃ ἀπ' τὸν Αἰνεΐαν·
 τὸν εἶδ' ὁ Ἀντίλοχος, υἱὸς τοῦ Νέστορος γενναίου, 565

καὶ στοὺς προμάχους πρόβαλε φοβούμενος μὴ πάθῃ
 ὁ βασιλέας καὶ πολὺ τοὺς βλάβῃ τὸν ἀγῶνα·
 κι ἐνῶ κεῖνοι ἀντιμέτωποι καὶ χέρια καὶ κοντάρια
 τεντῶναν ὀλοπρόθυμοι τὴν μάχην ν' ἀρχινήσουν,
 ἐστήθηκε ὁ Ἀντίλοχος στοῦ βασιλιᾶ τὸ πλάγι. 570

Καί, ἂν καὶ δεινὸς πολεμιστὴς, ὁ Αἰνεΐας δὲν ἐστάθῃ
 ἅμ' εἶδε δύο μαχητὰς νὰ καρτεροῦν ἀντάμα.

Καὶ ἀφοῦ τοὺς νεκροὺς ἔσυραν ἐκείνοι στὸν στρατόν τους
 κι ἔβαλαν τ' ἄμοιρα παιδιά στὰ χέρια τῶν συντρόφων,
 ἐστράφηκαν κι ἐμάχονταν στὴν πρώτην τάξιν ἅλιν. 575

Τὸν Πυλαιμένεα φόνευσαν, ἰσόπαλον τοῦ "Ἀρη,
 τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀσπιστῶν γενναίων Παφλαγόνων.
 Τοῦτον, ὀρθὸν στὴν ἄμαξαν, ὁ ἀνδρεῖος Ἀτρεΐδης
 μέσα στὸ κλειδοκόκαλον ἐκτύπησε μ' ἀκόντι·

ὁ Ἀντίλοχος τὸν Μύδωνα, τὸν ἄξιον κυβερνήτην 580
 Ἀτυμνιάδην, πόστρεφε τοὺς ἵππους, τὸν κτυπάει
 μὲ πέτραν εἰς τὸν ἄγκωνα· τοῦ πέσαν ἀπ' τὰ χέρια
 τὰ ἐλεφαντόλαμπρα λουριά· κατόπιν τοῦ ἐχύθη
 ὁ Ἀντίλοχος καὶ μὲ σπαθιά τὸν μῆλιγγα τοῦ σχίζει·

ἔπεσεν ἐπικέφαλα βογγώντας ἀπ' τ' ἀμάξι 585
 κι ἐβύθισε τὸ καύκαλο στὸ χῶμα καὶ τοὺς ὦμους·
 πολλήωρα ἐστάθη, ὡς εὔρηκεν αὐτοῦ βαθὺν τὸν ἄμμον,
 ὥσπου τετραποδίζοντας οἱ ἵπποι τὸν ξαπλῶσαν,
 πού ράβδιζεν ὁ Ἀντίλοχος· νὰ πάρῃ στὸν στρατόν του.

Τοὺς εἶδ' ὁ Ἑκτωρ, μὲ κραυγὴν ἐπάνω τους ἐχύθη· 590
 καὶ οἱ φάλαγγες κατόπι του οἱ δυνατὲς τῶν Τρώων·
 ἡ σεπτὴ δέσποινα Ἐνυῶ προεξάρχει μὲ τὸν "Ἀρη·
 τὴν λύσσαν ἀδιάντροπον ἔφερνε αὐτὴ τοῦ φόνου·
 κρατοῦσ' ὁ Ἄρης κι ἔσειε θεόρατο κοντάρι

καὶ πότ' ἐμπρὸς τοῦ Ἑκτορος φαινόνταν πότε ὀπίσω. 595

Καὶ ἅμα τὸν εἶδ' ἐρίγησεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης·
 καὶ ὡς ἀπὸ δρόμον μακρινὸν ὀδίτης μ' ἀπορίαν
 στέκει στὴν ὄχθην ποταμοῦ πού ἀφροκοπᾷ καὶ ρέει
 ὀρμητικὰ στὴν θάλασσαν καὶ ὀπίσω φεύγει ἐκεῖνος,
 ἔτσι ὁ Τυδεΐδης σύρθηκε καὶ πρὸς τὸ πλῆθος εἶπε :

« Φίλοι, τὸν θεῖον Ἑκτορα θαυμάζομεν ὡς μέγαν 600
 πολεμιστὴν ἀτρόμητον· καὶ ὥστόσο ἔχει σιμὰ του
 πάντοτε κάποιον τῶν θεῶν πού τὴν ζωὴν τοῦ σώζει·
 καὶ τώρα ἰδέτε μὲ μορφήν θνητοῦ τὸν Ἀρην ἔχει,
 ἀλλ' ὀπισθοποδῆσετε γυρμένοι πρὸς τοὺς Τρώας

πάντοτε καὶ μὴ πόλεμον πρὸς τοὺς θεοὺς ζητεῖτε ». 605

Αὐτὰ πε καὶ πολὺ σιμὰ τοὺς ἔσμιζαν οἱ Τρώες.

Ὁ Ἑκτωρ τὸν Ἀγχίαλον καὶ τὸν Μενέσθην ἄνδρες

ἀνδρειωμένους φόνευσεν εἰς ἓν' ἀμάξι ἀντάμα·
 ὁ μέγας τοὺς λυπήθηκεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας, 610
 προχώρησε κι ἐστήθη αὐτοῦ κι ἐκτύπησε μ' ἀκόντι
 τὸν Σελαγίδην Ἄμφιον, πού στήν Παισὸν κατοίκα
 καὶ κτήματ' εἶχε καὶ πολλὰ χωράφια, πλὴν ἡ μοίρα
 στὸν Πρίαμον τὸν ἔφερε βοηθὸν καὶ στὰ παιδιὰ του.
 Στὴν ζώνην τὸν ἐκτύπησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας 615
 καὶ στήν γαστέρα ἐμπήχθηκε τὸ ἀπέραντον ἀκόντι·
 μὲ βρόντον πέφτει· τρέχει εὐθύς τὰ ὅπλα νὰ τοῦ πάρῃ
 ὁ μέγας Αἴας· κι ἔχυναν τὰ φονικά των βέλη
 σ' αὐτὸν οἱ Τρώες πάμπολλα κι ἐπῆρε ἡ ἀσπίδα πλῆθος.
 Καὶ ἀντιπατώντας ἔβγαλεν ἀπ' τὸν νεκρὸν τ' ἀκόντι· 620
 ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν ἄφηναν τ' ἀκόντια νὰ τὸν γδύσῃ
 ἀπ' τὰ λαμπρά του ἄρματα· φοβήθη τότ' ὁ Αἴας
 μὴ πάθῃ κύκλωσιν σφοδρὴν τῶν ἀγερώχων Τρώων,
 πού μὲ κοντάρι ἐπάνω του πολλοὶ καὶ ἀνδρειωμένοι,
 ἂν κι εἶχε μέγα θαυμαστὸ παράστημα καὶ ὠραῖο, 625
 τὸν ἔσπρωξαν· τινάχθηκεν αὐτὸς κι ἐσύρθη ὀπίσω.
 Ἔτσι ἐνεργοῦσαν στὸν σφοδρὸν ἀγώνα τοῦ πολέμου.
 Κι ἔσπρωξ' ἡ μοίρα ἀνίκητη τὸν μέγαν Ἑρακλίδην
 Τληπόλεμον ἐνάντια στὸν θεῖον Σαρπηδόνα·
 καὶ ἄμ' ἀντικρὺ προχώρησαν ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον, 630
 ὁ ἔγγονος μὲ τὸν υἱὸν τοῦ βροντοφόρου Δία,
 προσφώνησε ὁ Τληπόλεμος τὸν Σαρπηδόνα πρῶτος :
 « Τί σ' ἀναγκάζει, Σαρπηδῶν, ὦ τῶν Λυκίων ἄρχε,
 ὡς ἄνθρωπος ἀπόλεμος νὰ κρύβεις' ἐδῶ πέρα ;
 Ψεύδοντ' ἂν λέγουν πού 'σαι υἱὸς τοῦ αἰγιδοφόρου Δία 635
 κι εἶσαι πολὺ κατώτερος ἐκείνων τῶν ἥρώων
 ὁποῦ στὲς πρῶτες γενεὲς ἔχει γεννήσει ὁ Δίας,
 ὡς ἦταν ὁ πατέρας μου, ὡς λέγουν, ὁ Ἑρακλέας
 λεοντόψυχος, ἀτρόμητος, πού ὅτ' ἤλθε ἐδῶ νὰ λάβῃ
 τοὺς ἵππους τοῦ Λαομέδοντος, μ' ἔξι καράβια μόνα 640
 καὶ μ' ὀλιγότερον στρατόν, τὴν πόλιν τῆς Ἰλίου
 ἐπόρθησε καὶ ἀπὸ λαὸν ἑρφάνωσε τοὺς δρόμους·
 καὶ σὺ ψυχὴν ἔχεις δειλὴν καὶ φθείροντ' οἱ λαοὶ σου.
 Οὐδὲ θαρρῶ πῶς στήριγμα θενά 'σαι σὺ τῶν Τρώων,

ἄν καὶ ἀνδρειωμένος βοηθὸς ἀπ' τὴν Λυκίαν ἦλθες· 645
 ἀλλὰ θὰ ἰδῆς ποῦ ἡ λόγχη μου στὸν "Αἰδῶ θὰ σὲ στείλῃ ».
 Καὶ ὁ Σαρπηδὼν ἀπάντησε : « Τληπόλεμε, ὅτι ἐκεῖνος
 τὴν "Ιλιον τότ' ἐρήμωσε, προῆλθε ἀπ' τὴν μωρίαν
 τοῦ σεβαστοῦ Λαομέδοντος, ποῦ αὐτὸν ὁποῦ τὸν εἶχε 650
 εὐεργετήσῃ ἐξύβρισε, κι ἔλειψε νὰ τοῦ δώσῃ
 τοὺς ἴππους, ποῦ χάριν αὐτῶν μακρόθεν εἶχεν ἔλθει·
 καὶ σένα λέγ' ὅτι ἀπ' ἐμὲ φόνον καὶ μαῦρην μοίραν
 ἐδῶ θὰ λάβῃς καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν λόγχην μου θὰ πέσῃς,
 τὸ καύχημα νὰ πάρω ἐγὼ καὶ ὁ "Αἰδῶ τὴν ψυχὴν σου ».
 Κι ἐσήκωσε ὁ Τληπόλεμος τὸ φράξινο κοντάρι· 655
 σύγχρον' ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς τ' ἀκόντια πεταχθῆκαν
 τὸ ζνίχι ὁ Σαρπηδὼν κτυπᾷ καὶ πέρα ἡ πικρὴ λόγχη
 ἐβγῆκε καὶ τὰ μάτια του μαῦρο σκεπάζει σκότος.
 'Αλλὰ τ' ἄριστερό μερὶ τοῦ Σαρπηδόνο εἶχε 660
 ἤδη τρυπήσ' ἡ μακριὰ τοῦ Τληπολέμου λόγχη
 καὶ μανιωμένη ξάκρισε ξυστὰ τὸ κόκαλό του·
 ἀκόμη ἀπὸ τὸν θάνατον τὸν φύλαγε ὁ πατέρας.
 Καὶ οἱ σύντροφοι ἀπ' τὸν πόλεμον τὸν θεῖον Σαρπηδόνα
 ἐπαιρναν· τὸν ἐβάρυνεν, ὡς τό 'σερνε, τὸ μέγα 665
 κοντάρι ὅτι βιαζόμενοι καὶ στενοχωρημένοι
 κανεῖς δὲν σκέφθη, ὅπως αὐτὸς ἐλεύθερα πατήσῃ,
 νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ ἀπ' τὸ μερὶ τὸ φράξινο κοντάρι.
 'Ομοίως τὸν Τληπόλεμον ἐπαῖρναν οἱ γενναῖοι
 οἱ 'Αχαιοὶ καὶ ὡς εἶδε αὐτοὺς ὁ θεῖος 'Οδυσσεάς, 670
 πάθος μεγάλο αἰσθάνθηκεν ἡ ἀνδράγαθη καρδιά του,
 κι ἐβάλλθηκε στοῦ λογισμοῦ τὰ βάθη νὰ μετρήσῃ·
 θὰ κυνηγήσῃ τὸν υἱὸν τοῦ βαρυκτύπου Δία
 ἢ αὐτοῦ θὰ δώσῃ θάνατον στὸ πλῆθος τῶν Λυκίων ;
 'Αλλ' ἀπ' τὴν λόγχην τοῦ ὕψηλοῦ στὸ φρόνημα 'Οδυσσεάς 675
 νὰ πέσῃ ὁ γόνος τοῦ Διὸς δὲν ἤθελεν ἡ μοίρα·
 κι ἡ 'Αθηνᾶ τὸν ἐκλινε στὸ πλῆθος τῶν Λυκίων.
 Τὸν Κοίρανον καὶ 'Αλάστορα, τὸν "Αἴλιον καὶ Χρομίον
 τὸν Νοήμονα, τὸν "Αλκάνδρον, τὸν Πρύτανιν φονεύει·
 καὶ ἄλλους θὰ ἔκοφτε πολλοὺς ὁ θεῖος 'Οδυσσεάς,
 μακρότερον ἂν δὲν τὸν ἐβλεπεν ὁ λοφοσειστής "Εκτώρ. 680

Κι ἐβγήκε μὲ λαμπρ' ἄρματα ζωσμένος στοὺς προμάχους,
 φόβος πολὺς τῶν Δαναῶν· ἅμα τὸν εἶδ' ἐχάρη
 ὁ Σαρπηδὼν ὁ διογενὴς καὶ θλιβερὰ τοῦ εἶπε:
 « Πριαμίδη, μὴ στῶν Δαναῶν τὰ χέρια δῶ μ' ἀφήσης
 ἀλλὰ βοήθειαν δῶσε μου· κὰν στήν δικήν σας πόλιν 685
 ἄς ξεψυχήσω, ἀφοῦ σ' ἐμὲ δὲν ἦταν διορισμένο
 νὰ γύρω στήν ἀγαπητὴν πατρίδα νὰ χαρύνω
 τὴν ποθητὴν μου σύντροφον καὶ τὸ γλυκὸ μου βρέφος ».
 Τίποτε δὲν τοῦ ἀπάντησεν ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ,
 ἀλλὰ μὲ ὀρμὴν προσπέρασε ποθώντας ν' ἀποδιώξῃ 690
 τοὺς Δαναοὺς καὶ ἄνδρες πολλοὺς νὰ θανατώσῃ ἀκόμῃ.
 Κι ἐκάθισαν οἱ σύντροφοι τὸν θεῖον Σαρπηδῶνα
 κάτω ἀπ' τὴν εὐμορφὴν ὀξυὰ τοῦ αἰγιδοφόρου Δία
 καὶ ὅπως τοῦ βγάζει ἀπ' τὸ μερὶ τὸ φράξινο κοντάρι
 ὁ ποθητός του σύντροφος Πελάγων ὁ γενναῖος, 695
 ἔχαν' ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν, τὰ μάτια του θαμπῶναν·
 καὶ πάλι ἐπῆρε ἀνάσαμα καὶ ὁ δροσερὸς Βορέας,
 φυσώντας τὴν μισόσβηστην ψυχὴν τοῦ ζωντανεύει.
 Καὶ ἂν καὶ τοὺς κτύπησ' ὁ Ἔκτορας καὶ ἂν καὶ τοὺς κτύπησ' ὁ Ἄρης
 οἱ Ἀργεῖοι δὲν ἐστρέφοντο νὰ φύγουν πρὸς τὰ πλοῖα, 700
 ἀλλ' οὔτε ὀρμοῦσαν πρὸς αὐτούς, ἀλλ' ὀπισθοποδοῦσαν
 πάντοτ' εὐθὺς ποὺ νόησαν τὸν Ἄρη μὲς στοὺς Τρῶας.
 Τότε ποιὸν πρῶτον φόνευσεν, ποιὸν ὕστερον ὁ Ἔκτωρ
 ὁ Πριαμίδης καὶ μ' αὐτὸν ὁ χαλκοφόρος Ἄρης ;
 Ὁ θεῖος Τεύθρας ἔπεσεν, ὁ πλήξιππος Ὀρέστης, 705
 ὁ Αἰτώλιος, Τρῆχος λογχιστής, ὁ Οἰνόμαος, ὁ Οἰνοπίδης
 Ἐλενος καὶ ὁ λαμπρόζωνος Ὀρέσβιος ποὺ στήν Ὑλῆν
 ἐγκάτοικος ἐφρόντιζε πολλὰ νὰ θησαυρίζῃ,
 σιμὰ στοὺς ἄλλους Βοιωτοὺς ὅπου στῆς Κηφισίδος
 λίμνης τὰ πλάγια χαίρονται τῆς γῆς τὴν ἀφθονίαν. 710
 Καὶ ἅμα ἡ θεὰ τοὺς νόησεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα
 ὅπου στὸν σφοδρὸν πόλεμον χαλοῦσαν τοὺς Ἀργεῖους,
 προσφώνησε τὴν Ἀθηνᾶ μὲ λόγια φτερωμένα:
 « Ὀμιμένα, κόρη ἀδάμαστη τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 ἂν νὰ λυσσάζῃ ἀφήσωμεν τὸν Ἄρην, ὡς τὸν βλέπεις, 715
 ὁ λόγος θὰ ματαιωθῇ, ποὺ ἐδώκαμε τοῦ Ἀτρεΐδῃ,

πώς θὰ γυρίση πορθητὴς τοῦ πυργωμένου Ἰλίου.
 Κι ἔλα κι ἐμεῖς τὸν πόλεμον ἄς θυμηθοῦμε τώρα ».

Αὐτὰ πε' τὴν ὑπάκουσεν ἡ γλαυκομάτ' Ἀθήνη,
 τὰ χρυσοφάλαρ' ἄλογα τότε εὐτρεπίζ' ἡ Ἥρα 720
 τοῦ ὑψίστου Κρόνου σεβαστὴ κόρη κι εὐθὺς ἡ Ἥβη
 στὸν σιδερένιο ἄξονα τῆς ἁμαξας περνάει
 τροχοὺς ὁποῦ ναι χάλκινοι μὲ ὀκτώ στῇ μέσῃ ἀκτίνες.
 Καὶ τῶν τροχῶν εἰν' ἀφθαρτος χρυσὸς ὁ γύρος ὅλος
 κι ἔχει στεφάνια χάλκινα π' ὅποιος τὰ ἰδῇ θαυμάζει. 725
 Καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὀλόγυρο τὸ κεφαλὰρι ἀστράφτει·
 σύρματα ὀλόγυρα, χρυσὰ στηρίζουν τεντωμένα
 τὸν θρόνον πόχει ἓνα πλευρὸ κυρτὸ στὸ κάθε μέρος·
 εἰς τὸ τιμόνι ὀλόγυρο σμίγει χρυσὸν ὥραϊον
 ζυγὸν μὲ τὰ ζυγόλουρα πού ναι χρυσὰ κι ἐκεῖνα· 730
 κι ἔφερε κάτω ἀπ' τὸν ζυγὸν τὰ γρήγορα πουλάρια
 ἡ Ἥρα πού τὴν ἔριδα διψᾷ καὶ τὸν ἀγῶνα·
 κι ἡ Ἀθηνᾶ, κόρη σεμνὴ τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 εἰς τοῦ πατρὸς τὸ ἔδαφος τὸν πέπλον ἀπολνάζει
 τὸν ἀγανόν, τὸν πλουμιστὸν πού 'χε ποιήσει ἐκεῖνη. 735
 Καὶ ὥς τὸν χιτῶνα ἐνδύθηκε τοῦ ἀστραποδόρου Δία,
 στὴν μάχην τὴν πολύβηρον νὰ ὀρμήσῃ ὀπλίζει' ὅλη.
 Στους ὤμους βάζει τὴν φρικτὴν, τὴν κροσωτὴν ἀσπίδα,
 πόχει τριγύρω τὴν φυγὴν κι ἡ Ἐρις εἶναι μέσα,
 ἡ Δύναμις καὶ ὁ Διωγμός, ὁποῦ καρδιὲς παγώνει, 740
 καὶ τῆς Γοργοῦς ἡ κεφαλὴ, τρομακτικὸ καὶ μέγα
 τέρας, πού δείχνει τῶν θνητῶν ὁ αἰγιδοφόρος Δίας.
 Κράνος δικέφαλο φορεῖ, τετράλοφον, ὥραϊον,
 χρυσό, πού πόλεων ἑκατὸν στρατοὺς ἀντιστηκώνει.
 Καὶ ἀνέβηκε στὸ φλογερὸν ἀμάξι καὶ κοντάρι 745
 φουκτώνει μέγα, στερεὰ μ' αὐτὸ δαμάζ' ἡρώων
 τὰ πλήθη σ' ὅποιους ὀργισθῇ φρικτοῦ πατρὸς ἡ κόρη.
 Κι ἡ Ἥρα μὲ τὴν μάστιγα σφοδρὰ κινεῖ τοὺς ἔππους·
 βροντᾷ ἡ πύλη τ' οὐρανοῦ αὐτάνοικτη ἔμπροσθέν τους,
 ὁποῦ τοῦ ἀπέραντ' οὐρανοῦ φυλάκτρες καὶ τοῦ Ὀλύμπου 750
 τὴν φράζουν μὲ τὸ σύγνεφον ἧ τ' ἀφαιροῦν οἱ Ὠρεες.
 Καὶ ὥς τὰ κεντοῦσαν, τ' ἄλογα περάσαν ἀπ' τὴν πύλην.

Καὶ τὸν Κρονίδην εὗρηκαν ἀνάμερ' ἀπ' τοὺς ἄλλους
 θεοὺς στὴν ἄκρην κορυφὴν τοῦ πολυλόφου Ὀλύμπου.
 Τοὺς ἵππους ἐκεῖ ἐκράτησεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα 755
 καὶ ὁμίλησε καὶ ἐξέτασε τὸν ὕψιστον Κρονίδην.
 « Δία πατέρ', ἀρέγουν σε τὰ ἔργ' αὐτὰ τοῦ Ἄρη;
 Ἄδικ' ἀφάνισε ἀπρεπῶς τόσον λαὸν ἀνδρεῖον
 τῶν Ἀχαιῶν, λύπη σ' ἐμέ, καὶ ἥσυχος ὥστόσο ἐπάνω
 εὐφραίνονται' ὁ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀφροδίτη 760
 πῶς ἀπολύσαν τὸν τρελὸν ποῦ νόμον δὲν γνωρίζει.
 Τάχα σ' ἐμέ θά χολωθῆς, πατέρ', ἂν ἐγὼ διώξω
 μ' ἐλεεινὰ κτυπήματα τὸν Ἄρη ἀπὸ τὴν μάχην; »
 Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης·
 « Τὴν ἀνδρειωμένην Ἀθηνᾶ σπρῶξε του εὐθὺς ἐπάνω 765
 ποῦ συνηθᾶ μάλιστ' αὐτὴ μ' ὀδύνες νὰ τὸν πλήττει ».
 Αὐτὰ πε καὶ τὸν ἄκουσεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα.
 Καὶ τ' ἄλογά της ράβδισε καὶ αὐτὰ μὲ προθυμίαν
 πετοῦν ἀνάμεσα στὴν γῆν καὶ στ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια 770
 καὶ ὅσος ἀέρας φαίνεται στοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνθρώπου
 ποῦ ἀπ' ἀκρωτήρι θεωρεῖ τ' ἀπέραντα πελάγη,
 διάστημα τόσο τῶν θεῶν οἱ ἵπποι διασκελίζουν·
 καὶ ὅτε στὴν Τροίαν ἦλθαν κεῖ, ποῦ δυὸ ποτάμια ρέουν
 καὶ στοῦ Σκαμάνδρου σμίγεται τὰ ρεύματα ὁ Σιμόεις,
 τ' ἄλογ' αὐτοῦ σταμάτησεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα 775
 τὰ ξέζεψε καὶ ὀλόγυρα μὲ καταχνιὰ τὰ ζῶνει.
 Καὶ ἀμβρόσιο φύλλο ἐβλάστησε νὰ βόσκουν ὁ Σιμόεις.
 Κι ἐκεῖνες μὲ τὸ βάδισμα πόχει δειλὴ τρυγὸνα
 πηγαῖναν ὀλοπρόθυμες νὰ σώσουν τοὺς Ἀργεῖους· 780
 ἀλλ' ὅτε εἰς μέρος ἔφθασαν ποῦ ἴσαν πολλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι
 συμπυκνωμένοι ὀλόγυρα τοῦ τρομεροῦ Διομήδη,
 ὁποῦ στὴν ὄψιν ὁμοιάζαν λεόντων ὠμοφάγων,
 ἢ ἀγριοχοίρων φοβερῶν ποῦ ἀδάμαστά ἔχουν στήθη,
 ἐστάθη αὐτοῦ καὶ ἐκράυγασεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα,
 μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Στέντορος ποῦ χάλκιν' εἶχε στόμα· 785
 καὶ ἐφώναζ' ὅσο δὲν μποροῦν ἄνδρες ὁμοῦ πενήντα·
 « Αἰσχρὸς, Ἀργεῖοι θαυμαστοὶ στὴν ὄψιν, ἀλλ' ἀχρεῖοι
 στὸν πόλεμον ὅσο ἔρχονταν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας,

τὴν πύλιν τὴν Δαρδανικὴν δὲν διάβαιναν οἱ Τρῶες
 ποτέ· τόσo τῆς λόγχης τοῦ τὸ βάρος ἐτρομάζαν· 790
 τῶρ' ἀπ' τὴν πόλιν τοὺς μακρὰν σᾶς πολεμοῦν στὰ πλοῖα ».
 Αὐτὰ 'πε' καὶ ὅλων τῶν ἀνδρῶν ἐμψύχωσε τὸ στῆθος.
 Καὶ στὸν Τυδεΐδην ἔδραμεν ἡ γλαυκομάτ' Ἀθήνη
 καὶ αὐτοῦ σιμὰ στ' ἀμάξι τοῦ τὸν ἤβρε νὰ δροσίζη
 τὸ λάβωμα ποὺ τοῦ ἀνοιξε τὸ βέλος τοῦ Πανδάρου· 795
 τὸν ἔκαιεν ὁ ἰδρωτὰς ἀπ' τὸν πλατὺν ζωστήρα
 τῆς κυκλωτῆς ἀσπίδος τοῦ· κι εἶχε βαρὺ τὸ χέρι·
 καὶ τὸν ζωστήρα ἐσήκωσε κι ἐσφόγγιζε τὸ αἷμα·
 καὶ τὸν ζυγὸν τῶν ἵππων τοῦ πιάν' ἡ θεὰ καὶ λέγει :
 « Ὑἱὸν ποὺ ὀλίγον τοῦ ἴμοιασεν ἐγέννησε ὁ Τυδεάς. 800
 Ἦτ' ὁ Τυδεάς μαχητῆς, ἂν καὶ μικρὸς τὸ σῶμα·
 καὶ ὅτ' ἐγὼ τὸν μπόδιζα νὰ δείξη τὴν ἀνδρεία του
 εἰς τὸν καιρὸν ποὺ μηνυτῆς ἐπῆγεν εἰς τὰς Οἰθήβες
 μόνος μακρὰν τῶν Ἀχαιῶν στὰ πλήθη τῶν Καδμείων,
 νὰ ἡσυχάζη τοῦ ἴεγα στὴν τράπεζαν μαζί τους. 805
 Καὶ αὐτὸς ὁποῦ 'χε τὴν ψυχὴν, ὡς πρότερα γενναίαν,
 προκάλεσε κι ἐνίκησε τ' ἀγόρια τῶν Καδμείων
 εὐκόλως· ὅτι βοηθὸς εὗρέθην στὸ πλευρό του.
 Καὶ ὁμοίως σὺ μ' ἔχεις κοντὰ καὶ σὲ περιφυλάγω
 καὶ σὲ κεντῶ μὲ προθυμίᾳ νὰ κυνηγῆς τοὺς Τρῶας. 810
 Ἄλλ' ἢ ὁ κόπος ὁ βαρὺς σοῦ μούδιασε τὰ μέλη
 ἢ φόβος σ' ἀπονέκρωσε καὶ γόνος τοῦ Οἰνειδῆ
 Τυδέως τοῦ πολεμικοῦ τῶνόντι σὺ δὲν εἶσαι ».
 Ἐκείνης τότε ἀπάντησεν ὁ δυνατὸς Διομήδης :
 « Καλῶς γνωρίζω σε, θεά, σεπτὴ τοῦ Δία κόρη,
 ὅθεν προθύμως θὰ σοῦ εἰπῶ, χωρὶς τὸ οὐδὲν νὰ κρύψω. 815
 Ὁ κόπος δὲν μ' ἐμούδιασεν, οὔτε ποσῶς ὁ φόβος,
 ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ἐγὼ τί μόχεις παραγγέλει·
 μ' ἐμπόδιζες ἄλλους θεοὺς στὴν μάχην ν' ἀντικρίσω·
 ἀλλὰ τὴν κόρην τοῦ Διός, στὸν πόλεμον ἂν ἔλθῃ, 820
 τὴν Ἀφροδίτην μοῦ ἴλεγες μὲ λόγχην νὰ κτυπήσω.
 Διὰ τοῦτο ἀτός μου ἀνάμερα καθίζω καὶ τῶν ἄλλων
 Ἀργείων εἶπα νὰ σταθοῦν ἐδῶ συγκεντρωμένοι,
 ὅτι τὸν Ἄρην ἀρχηγὸν στὴν μάχην τώρα βλέπω ».

Τότε ἡ γλαυκόφθαλμη θεὰ τοῦ ἀπάντησε καὶ τοῦ ἔπε· 825
 « ὦ τῆς καρδιάς μου ἀγαπητὲ Τυδεΐδῃ, διὰ τὴν ὥραν
 τὸν Ἄρην σὺ μὴ φοβηθῇς μήτε τῶν ἀθανάτων
 κανέναν· ἀφοῦ βοηθὸς σοῦ εἶμαι· κι ἔλα σπρώξε
 τὰ στερεόποδ' ἄλογα στὸν Ἄρην ἐναντίον
 καὶ κτύπα τον ἀπὸ κοντά, σέβας ποσῶς μὴν ἔχῃς 830
 στὸν μανιακόν, τὸν πάγκακον, τὸν ἄστατον, ποὺ πρῶτα
 τῆς Ἥρας ἔλεγε κι ἐμοῦ πῶς θέλει πολεμήσει·
 τοὺς Τρῶας τάχα καὶ βοηθὸς θὰ γίνῃ τῶν Ἀργείων,
 καὶ τώρα τὰ λησιμόνησε κι ἐπῆγε μὲ τοὺς Τρῶας ».
 Καὶ μὲ τὸ χέρι ἐτράβηξε τὸν Σθένελον καὶ τοῦτος 835
 ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐπήδησε καὶ ἀνέβηκε ἀναμμένη
 στὸν θρόνον ἡ Ἀθηνᾶ σιμὰ στὸν θεϊκὸν Τυδεΐδην.
 Ἀπὸ τὸ βάρος βρόντησε τὸ δρύινον ἄξόνι,
 ὅτ' εἶχε ἐπάνω τρομεράν θεᾶν κι ἐξαίσιον ἄνδρα.
 Τὴν μάστιγα, τοὺς χαλινούς ἔχ' ἡ θεὰ καὶ σπρώχνει 840
 τὰ στερεόποδ' ἄλογα στὸν Ἄρη ἐναντίον,
 ἐκεῖ ποὺ τὸν θεόρατον Περίφαντα Ὀχρησίδην
 ἐγύμνωνε, τῶν Αἰτωλῶν ἐξαίσιον πολεμάρχον.
 Τότε, νὰ γίνῃ ἀόρατη στὸν ἀνδροφόνον Ἄρη,
 στοῦ Ἀδῆ ἐκρύφθη ἡ θεὰ τὴν περικεφαλαία. 845
 Καὶ ἄμ' εἶδ' ὁ Ἄρης ὁ σκληρὸς τὸν θεῖον Διομήδῃ,
 ἄφησε τὸν θεόρατον Περίφαντα νὰ κεῖται
 νεκρὸς ἐκεῖ ποὺ θάνατον τοῦ εἶχε δώσει πρῶτα
 κι ἴσια στὸν ἵπποδαμαστὴν ἐχύθηκε Διομήδῃ.
 κι' ὅτ' ἦσαν ἀντιμέτωποι, τὸ χάλκινο κοντάρι 850
 ξάμωσ' ἐπάνω ἀπ' τὸν ζυγὸν καὶ τὰ λουριὰ τῶν ἵππων
 ὁ Ἄρης ὀλοπρόθυμος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν του.
 Τό ἔπιασε μὲ τὸ χέρι τῆς ἡ γλαυκομάτ' Ἀθῆνῃ
 καὶ ἀπὸ τὸν θρόνον τό ἔκαμε χαμένο αὐτοῦ νὰ πέσῃ·
 δεῦτερος τότε ἐχύθηκε μὲ χάλκινο κοντάρι 855
 ὁ Διομήδης, κι ἡ θεὰ τ' ἄμπωσεν ὥσπου ἐβρῆκε
 ἡ λόγχῃ τὸ λαγγόνι αὐτοῦ ποὺ ζώστρα τὸ σκεπάζει·
 τὸν πλήγωσε αὐτοῦ κι ἔφαγε τὴν τρομερὴν του σάρκα,
 καὶ τὸ κοντάρι ἀνέσπασε· καὶ ὁ χαλκοφόρος Ἄρης
 βόησε τόσ' ὅσο βοοῦν ἐννιὰ δέκα χιλιάδες 860

ἄνδρες, ἐνῶ συγκροῦνται στήν φλόγα τοῦ πολέμου.
 Κι ἔπεσε τρόμος στήν καρδιά τῶν Ἀχαιῶν καί Τρώων.
 Τόσο σφοδρῶς ἐβόησεν ὁ αἰμόχαρος ὁ Ἄρης.
 Καί ὥς ἀπό νέφη φαίνεται σκοταδερός ὁ ἄερας,
 ὅτ' ἄνεμος σηκώνεται κακὸς ἀπὸ τὸ καῦμα, 865
 τοῦ Διομήδη ἐφαίνετο καί ὁ χαλκοφόρος Ἄρης
 ὥς μὲς στὰ νέφη ἀνέβαιναν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον.
 Κι ἔφθασε εὐθύς στὸν Ὀλυμπον, ἔδραν τῶν ἀθανάτων,
 καί λυπημένος κάθισε στὸ πλάγι τοῦ Κρονίδη
 καί τ' ἄφθαρτ' αἶμα τοῦ ἔδειχνε, ποῦ ἀπ' τὴν πληγὴν του ρέει, 870
 καί τοῦ ἔλεγε ὀδυρόμενος μὲ λόγια φτερωμένα:
 « Πατέρα Δία, στὸ κακὸ ποῦ βλέπεις δὲν θυμώνεις;
 Φρικτὰ πάντοτ' ἐπάθαμεν οἱ ἀθάνατοι ἀπὸ γνώμην
 δικήν μας ὅταν παίρνωμεν μὲ τοὺς ἀνθρώπους μέρος.
 Καὶ ὅλοι σ' ἐσὲ θυμώνομεν, διότι ἔχεις γεννήσει 875
 κόρην τρελήν, κακότροπην, ποῦ στ' ἄνομα εἶναι ὁ νοῦς της.
 Διότι οἱ ἐπίλοιποι θεοὶ στὸν Ὀλυμπον ὅσ' εἶναι,
 ὅλοι σοῦ ὑποτάσσονται, σ' ἐσὲ καθεὶς μας κλίνει·
 καί αὐτὴν ποσῶς δὲν τιμωρεῖς μὲ ἔργον ἢ μὲ λόγον,
 ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν γέννησες κακὴν τὴν ὑποφέρεις, 880
 ποῦ τώρα τὸν περήφανον Διομήδην ἔχει σπρώξει
 νὰ πολεμήσῃ μανιακὸς αὐτοὺς τοὺς ἀθανάτους·
 τὴν Κύπριν πρῶτα ἐλάβωσε στὸ χέρι καί κατόπιν
 ὥς δαίμων ὥρμησε σ' ἐμέ· καί ἂν οἱ γοργοὶ μου πόδες
 δὲν μ' ἔπαιρναν θὰ ἐκείτομον πολὺν καιρὸν μὲ πόνους 885
 κεῖ μέσα στοὺς ἐλεεινοὺς σωροὺς τῶν πεθαμένων
 ἢ ἄψυχον ζωντόνεκρον θὰ μ' ἔκαμναν οἱ λόγχεις».
 Μ' ἄγριο βλέμμ' ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης:
 « Ἐδῶ μὴ κάθες, ἄστατε, ὥσάν παιδί νὰ κλαίῃς·
 καί ἀπ' τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου σὲ μισῶ μὲ τὴν καρδιά μου, 890
 ὅτι τὴν ἔριδ' ἀγαπᾷς, τὲς μάχες, τοὺς πολέμους.
 Τῆς μητρὸς σου ἔχεις τὴν ὁρμὴν ἀκράτητην, βαρεῖαν,
 τῆς Ἥρας, ὅπου οἱ λόγοι μου δυσκόλως τὴν δαμάζουν,
 καί τῶρ' αὐτὴ σὲ πρόσταξε, θαρρῶ, καί αὐτὰ παθαίνεις.
 Ἄλλὰ νὰ βασανίζεσαι δὲν θέλει ἐγὼ σ' ἀφήσω, 895
 αἶμα μου εἶσαι, καί σ' ἐμὲ σ' ἐγέννησε ἡ μητέρα·

κακὸς ὥς εἶσαι, ἂν εἶχε σέ θεὸς ἄλλος γεννήσει
 ἀπὸ καιρὸν θὰ εὗρίσκεσθαι μακρὰν τῶν Οὐρανίων ». 900
 Εἶπε καὶ τὸν Παιήονα προστάζει νὰ τὸν ἰάνη.
 Μὲ βότανα παυσίπονα πού τοῦ 'βαλε ὁ Παιήων
 τὸν ἰάτρευσε· ὅτι θνητὸς δὲν ἦτο αὐτὸς πλασμένος·
 καὶ ὅπως γρήγορα ἡ πυτιὰ τὸ λευκὸ γάλα πῆζει
 ποὺ ὑγρὸν γοργὰ συσφίγγεται, καθὼς τὸ ἀνακατώνουν,
 ἔτσι ἐθεράπευσε γοργὰ τὸν ἄγριον "Ἀρη ἐκεῖνος.
 Καὶ ὁ "Ἀρης, ὥς τὸν ἔλουσεν ἡ "Ηβη, λαμπροφύρος 905
 μὲ περηφάνια κάθισε στὸ πλάγι τοῦ Κρονίδη.
 Καὶ πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Διὸς τοῦ μεγαλοδυνάμου
 γύρισε μὲ τὴν "Αργίσσαν "Ηρην ἡ σώστρ' "Αθήνη,
 τὸν "Ἀρην ἀφοῦ ἐμπόδισαν ἀπ' τῆς ἀνδροφονίας.

Ζ

Τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν ὁ ἀγώνας ἐμονώθη·
καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὡς ἔριχναν τὰ χαλκοφόρ' ἀκόντια,
πολὺν καιρὸν κυμάτισεν ἡ μάχη στὴν πεδιάδα,
ποὺ κλείουν μὲ τὲς ὄχθες τῶν ὁ Ξάνθος καὶ ὁ Σιμόεις.
Πρῶτος, τὸ μέγα στήριγμα τῶν Ἀχαιῶν, ὁ Αἴας 5
ἔσπασε Τρώων φάλαγγα καὶ οἱ σύντροφοι ἀναπνεύσαν,
ποὺ ἐκτύπησ' ἕναν τῶν Θρακῶν ἐξαίσιον πολεμάρχον,
τὸν ὑψηλὸν Ἀκάμαντα, λαμπρὸν υἱὸν τοῦ Εὐσσώρου.
Στὸν κῶνον τὸν ἐκτύπησε τῆς περικεφαλαίας
κι ἐμπήχθη μὲς στὸ μέτωπο κι ἐπέρασεν ἡ λόγχη 10
τὸ κόκαλο· κι ἐσκέπασε τοὺς ὀφθαλμούς του σκότος.
Τὸν Τευθρανίδην Ἀξυλον ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης
φονεῖ, ποὺ στὴν εὐμορφῇ Ἀρίσβην κατοικοῦσε,
πάμπλουτος, κοσμηγάρητος, διότι ὡς εἶχε ἐπάνω
στὸν δρόμον τὴν οἰκίαν του, φιλοξενοῦσεν ὅλους. 15
Ἄλλ' ἀπ' αὐτοὺς τότε κανεῖς δὲν πρόβαλε τὸ στήθος
διὰ νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἀκόλουθόν του
Καλήσιον, ποὺ στὸ πλάγι του τοὺς ἔππους κυβερνοῦσε,
ἔστειλε κάτω ἀπὸ τὴν γῆν ἡ λόγχη τοῦ Τυδείδῃ.
Ἄφου τὸν Δρῆσον γύμνωσε καὶ ἀντάμα τὸν Ὀφέλτιν 20
ὁ Εὐρύαλος, στὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον ἐχύθη,
ποὺ 'χε γεννήσ' ἡ Ναϊάς, ἡ νύμφη Ἀβαρβαρέη,
τοῦ ἀφόγου Βουκολίωνος, ποὺ τέκνον ἦταν πρῶτο
τοῦ θεοῦ Λαομέδοντος ἀπὸ κρυφὴν μητέρα·
ὡς ἔβασκε τὰ πρόβατα κοιμήθη μὲ τὴν νύμφη 25
καὶ δύο τέκνα δίδυμα τοῦ γέννησεν ἐκεῖνη·
αὐτῶν τῶν δύο νέκρωσε τ' ἀνδρειωμένα μέλη
ὁ Μηκιστηγάδης κι ἔπειτα καὶ τ' ἄρματα τοὺς πῆρε.
Φονεῖ τὸν Ἀστύαλον ὁ ἀνδρεῖος Πολυποίτης
καὶ τὸν Περκώσιον λόγχισε Πιδύτην ὁ Ὀδυσσεύς· 30
τὸν θεῖον Ἀρετάονα ὁ Τεῦκρος· καὶ μ' ἀκόντι
τὸν Ἀβληρον ὁ Ἀντίλοχος ἐπῆρε Νεστορίδης·

ἡ ὄρμη τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν Ἑλατον, ἀνδρεῖον
 ἀπ' τὴν ὑψηλὴν Πήδασον, πού βρέχει ὁ Σατνίους.
 Τὸν Φύλανον πού ἔφευγεν ὁ Λήϊτος φονεύει 35
 καὶ τὸν Μελάνθιον ἔριξεν ἡ λόγχη τοῦ Εὐρυπύλου·
 καὶ ζωντανὸν τὸν Ἀδραστον ἡ ἀνδρεία τοῦ Μενελάου
 ἔπιασεν· ὅτι τ' ἄλογα στὸν κάμπο ξαφνισμένα
 σ' ἓνα μυρίκι ἐσκόνταψαν κι ἐσπάσαν τὸ τιμόνι
 τῆς ἄμαξας στὴν ἄκρη του, κι ἐτρέχαν πρὸς τὴν πόλιν, 40
 ἐκεῖ πού πληθὸς ἄλλο ἀνδρῶν ἐφεῦγαν τρομασμένοι·
 ἐκεῖνος στὸν τροχὸν σιμὰ ροβόλησε ἀπ' τὸν θρόνον
 ἐπίστομα στὰ χώματα, καὶ αὐτοῦ κοντά του ἐστήθη
 ὁ Ἀτρεΐδης ὁ Μενέλαος μὲ τὸ μακρὺ κοντάρι.
 Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὰ γόνατα καὶ ἰκέτευσεν ἐκεῖνος: 45
 « Πάρε με, Ἀτρεΐδη, ζωντανὸν καὶ λάβε ἀντάξια λύτρα·
 ἀπείρους ἔχει θησαυροὺς ὁ πλούσιος μου πατέρας·
 ἔχει χρυσάφι, χάλκωμα καὶ σίδηρο ἐργασμένο,
 κι ἀπ' ὅλα πλουσιοπάροχα θὰ σοῦ προσφέρῃ δῶρα,
 ἂν μάθῃ πού 'μαι ζωντανὸς στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα ». 50
 Εἶπε· καὶ τοῦ ἐπράυνε στὰ στήθη τὴν καρδίαν·
 καὶ θὰ τὸν ἐπαράδιδεν εἰς τὸν ἀκόλουθόν του
 στὰ πλοῖα νὰ τὸν πάρῃ εὐθύς, ἀλλ' ἔτρεξε ὁ ἀδελφός του
 σιμὰ του καὶ τοῦ φώναξε: « Μενέλαε, καλέ μου,
 τί κάμνεις; Τὴν ζωὴν τους σὺ λυπεῖσαι; Ναὶ τωόντι 55
 οἱ Τρῶες εἰς τὸ σπίτι σου πολὺ καλὸ σοῦ κάμαν·
 κανεῖς ἀπὸ τὸν ὄλεθρον, στὰ χέρια μας ἂν πέσῃ,
 νὰ μὴ σωθῇ ποτέ· μὴδὲ τ' ἀγόρι, πού 'ναι ἀκόμῃ
 μέσα στὰ σπλάχνα τῆς μητρός, νὰ μὴ σωθῇ καὶ ὅλοι
 ἄταφοι καὶ ἄφαντοι ἄς χαθοῦν οἱ κάτοικοι τῆς Τροίας ». 60
 Οἱ ὀρθοὶ του λόγοι ἐγύρισαν τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ του,
 καὶ μὲ τὸ χέρι ἐμάκρυνε τὸν Ἀδραστον· καὶ ὁ πρῶτος
 Ἀτρεΐδης τὸν ἐπλήγωσε στὸ βάθος τῆς λαπάρας·
 καὶ ὥς ἔπεσε τ' ἀνάσκελα, τὸν πάτησεν ὁ Ἀτρεΐδης
 στὸ στῆθος κι ἔξω ἀνέσπασε τὸ φράζινο κοντάρι. 65
 Καὶ ὁ Νέστωρ μεγαλόφωνα πρὸς τοὺς Ἀργεῖους εἶπε:
 « Ἦρωες, φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἄρη,
 τώρα διὰ λάφυρα κανεῖς ὀπίσω ἄς μὴ ξεμεῖνῃ,

διὰ νὰ γυρίσῃ μὲ πολλὰ στὰ γρήγορα καράβια,
 ἀλλ' ἄνδρες ἄς φονεύωμε· κατόπι μὲ ἡσυχίαν 70
 τὰ λείψανα θὰ γδύσετε στρωμένα στὴν πεδιάδα ».

Εἶπε καὶ εἰς ὅλους ἄναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας.
 Καὶ τότε ἀπ' τὴν σφοδρὴν ὀρμὴν τῶν Ἀχαιῶν οἱ Τρῶες
 στὴν Ἴλιον πάλε ἀνέβαιναν ἀνάνδρως συντριμμένοι,
 ἂν ὁ Πριαμίδης Ἑλενος, καλὸς ὀρνεοσκοπός, 75
 δὲν ἔρχονταν στὸν Ἑκτορα νὰ εἰπῇ καὶ στὸν Αἰνεΐαν :

« Ἀφοῦ σ' ὅλους ἀνάμεσα τοὺς Τρῶας καὶ Λυκίους,
 Αἰνεΐα κι Ἑκτωρ, εἰς ἐσᾶς ὁ ἀγώνας κρέμετ' ὅλος,
 ὅτ' εἴσθε καὶ στὸν πόλεμον κι εἰς πᾶσαν σκέψιν πρῶτοι,
 σταθῆτε αὐτοῦ καὶ τὸν λαὸν κρατεῖτε πανταχόθεν 80
 ἐμπρὸς στὰς πύλες καὶ προτοῦ κυνηγημένοι πέσουν
 στῶν γυναικῶν τὰς ἀγκαλιὰς καὶ ὅλοι χαροῦν οἱ ἔχθροί μας.

Καὶ ἀφοῦ τὰς φάλαγγες ἐσεῖς παρακινήσεται ὅλες,
 ἐμεῖς ἐδῶ θὰ μείνωμε τὴν μάχην νὰ κρατοῦμε,
 ἂν καὶ μ' ἀγώνα φοβερόν, ὅτι τὸ θέλ' ἡ ἀνάγκη. 85
 Καὶ σὺ στὴν πόλιν ν' ἀνεβῆς καὶ λέγε τῆς μητρὸς μας
 ἐπάνω εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴ νὰ συναθροίσῃ
 τὰς σεβαστὰς γερόντισσες καὶ τὸν ναὸν τὸν θεῖον
 τῆς γλαυκομάτας Ἀθηνᾶς μὲ τὸ κλειδί ν' ἀνοίξῃ,
 καὶ ἀπ' ὅσους πέπλους διαλεκτοὺς στὸ δῶμα τῆς φυλάγει 90
 τὸν μέγαν, τὸν λαμπρότερον, τὸν ἀκριβότερόν της
 στῆς καλοπλέξουδης θεᾶς τὰ γόνατα νὰ θέσῃ,
 καὶ δῶδεκα νὰ ὑποσχεθῇ χρονιάρικες μοσχάρες
 θυσίαν, ἴσως ἢ θεὰ νὰ ἐλεσθῇ θελήσῃ
 τὴν πόλιν, τὰς γυναῖκες μας καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ μας, 95
 καὶ ἀπ' τὴν ἀγίαν Ἴλιον μακρύνῃ τὸν Τυδεΐδην,
 τὸν ἄγριον πολεμιστὴν, δεινὸν φυγῆς ἐργάτην,
 ποῦ ἐδείχθηκε τῶν Ἀχαιῶν ὁ πρῶτος στὴν ἀνδρείαν.
 Τόσο δὲν μᾶς ἐτρόμαζεν ὁ μέγας Ἀχιλλέας,
 ἂν κι ἐγεννήθη ἀπὸ θεάν, ὡς λέγουν, ἀλλὰ τούτου 100
 ἢ μάνιτα εἶναι ἀκράτητῃ καὶ ἀντίστασιν δὲν ἔχει ».

Εἶπε· καὶ ὁ Ἑκτωρ ἔστρεξε στοὺς λόγους τοῦ ἀδελφοῦ του·
 καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξιν ἐβρόντησε στὴν γῆν μὲ τ' ἄρματα του.
 Διὸ λόγῃς σείει καὶ παντοῦ στὸ στράτευμα γυρίζει,

στήν μάχην σπρώχνει καὶ δεινὴν πολέμου ἀνάφτει φλόγα. 105
 Τινάχθηκαν κι ἀντίκρισαν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖνοι
 καὶ τοῦτοι ὀπισθοπόδησαν κι ἐπαῦσαν ἀπ' τοὺς φόνους
 κι εἶπαν πῶς ἀπ' τὸν ἀκάστρον αἰθέρα πρὸς τοὺς Τρῶας
 βοηθὸς κατέβη ἓνας θεός· τόσῃ ὀρμῇ ἐδεῖξαν·
 καὶ ὁ Ἔκτωρ τότ' ἐφώναζε παντοῦ νὰ τὸν ἀκούσουν· 110
 « Γενναῖοι Τρῶες καὶ βοηθοὶ μακρόθεν καλεσμένοι,
 ἄνδρες φανῆτε μ' ὅλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι,
 ὅσο στήν Ἴλιον ν' ἀνεβῶ νὰ εἰπῶ τῶν γυναικῶν μας
 καὶ τῶν γερόντων βουλευτῶν εὐχὲς τῶν ἀθανάτων
 νὰ κάμουν κι ἐξιλέωμα νὰ τάζουν ἐκατόμβες ». 115
 Εἶπε· κι εὐθὺς ἐκίνησεν ὁ λοφοσειστής Ἔκτωρ·
 τὲς πτέρνες καὶ τὸν τράχηλον τὸ μαῦρο δέρμα ἐκτύπα,
 καὶ γύρω τὴν ὀμφαλωτὴν ἐκύκλωνεν ἀσπίδα.
 Καὶ τοῦ Τυδέως ὁ υἱὸς καὶ ὁ Γλαῦκος τοῦ Ἱππολόχου
 τῶν δύο στρατῶν ἀνάμεσα νὰ κτυπηθοῦν ὀρμῆσαν· 120
 καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν κι ἐβρέθησαν ἀντίκρου,
 στὸν ἄλλον πρῶτος ἔλεγεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης·
 « Ἀπ' ὅσους ἔχ' ἡ γῆ θνητοὺς, ὦ θαυμαστά, ποίος εἶσαι ;
 Στὴν μάχην, δόξαν τῶν ἀνδρῶν, ποτὲ δὲν σ' εἶδ' ἀκόμη·
 καὶ τώρα μὲ τὴν τόλμην σου ἀθ' ἄλλον ὑπερβαίνεις, 125
 ἀφοῦ σὺ στὸ μακρόσκιον κοντάρι μου ἀντιστέκει·
 τέκνα γονέων δυστυχῶν τὴν ρώμην μου ἀντικρίζουν.
 Ἄλλ' ἂν ἀθάνατος θεὸς κατέβης οὐρανόθεν,
 μάθε ὅτι ἐγὼ δὲν μάχομαι μὲ τοὺς ἐπουρανίους.
 Καὶ ὁ τρομερὸς Λυκόοργος, τοῦ Δρύαντος ὁ γόνος 130
 ἐφιλονεῖα μὲ θεούς, ἀλλ' ἔζησεν ὀλίγο,
 ποὺ ἕναν καιρὸ τοῦ μανικοῦ Διονύσου τὲς βυζάστρες
 σκόρπισε στὰ πανάγια βουνὰ τοῦ Νυσηΐου·
 μὲ βούκεντρ' ὁ Λυκόοργος τὲς ἐπληττε ὁ φονέας,
 ὥστε τοὺς κλάδους ἔριξαν, καὶ ὁ Διόνυσος στὰ βάθη 135
 τῆς θάλασσης ἐβύθισε, καὶ ἡ Θέτις στήν ἀγκάλην
 τὸν δέχθηκε ποὺ ἐτρώμαζεν ἀκόμη ἀπ' τὴν βοήν του.
 Αὐτὸν οἱ μάκαρες θεοὶ κατόπιν ὀργισθῆκαν
 καὶ ὁ Δίας τὸν ἐτύφλωσε· καὶ ὀλίγες εἶδε ἡμέρες,
 ἀφοῦ στὸ μῖσος ἔπεσε τῶν ἀθανάτων ὅλων· 140

οὐδ' ἐγὼ θέλω πόλεμον μὲ τοὺς ἐπουρανίους.
 Καὶ ἂν θνητὸς εἶσαι καὶ καρποὶ τῆς γῆς καὶ σένα τρέφουν,
 πλησίασε, ταχύτερα νὰ ἰδῇς τὸν ὄλεθρόν σου.»
 Σ' αὐτὸν ἀπάντησε ὁ λαμπρὸς τοῦ Ἱππολόχου γόνος·
 « Τὴν γενεάν μου τί ἐρωτᾷς, ἀτρόμητε Τυδεΐδῃ ; 145
 Καὶ τῶν θνητῶν ἡ γενεὰ τῶν φύλλων ὁμοιάζει·
 τῶν φύλλων ἄλλα ὁ ἄνεμος χαμαὶ σκορπᾷ καὶ ἄλλα
 φυτρώνουν, ὡς ἡ ἄνοιξη τὰ δένδρ' ἀναχλωραίνει·
 καὶ τῶν θνητῶν μιὰ γενεὰ φυτρώνει καὶ ἄλλη παύει.
 Καὶ μάθε, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς, καλὰ νὰ τὴν γνωρίσης 150
 τὴν ἰδικήν μας γενεάν, ἀφοῦ πολλοὶ τὴν ξέρουν·
 ὑπάρχει πόλις Ἐφυρα μὲς στὸ ἵπποτρόφον Ἄργος
 κι εἶχε τὸν δολιότερον ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,
 τὸν Αἰολίδην Σίσυφον, ποὺ ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον,
 καὶ ὁ Γλαῦκος τὸν ἀσύγκριτον λαμπρὸν Βελλερεφόντην· 155
 κάλλος τοῦ δῶσαν οἱ θεοί, χάριν ὁμοῦ καὶ ἀνδρείαν,
 ἀλλὰ κρυφίως ὄλεθρον ὁ Προΐτος τοῦ ἐσοφίσθη.
 Ἄπ' τ' Ἄργος τὸν ἐξόρισε, ὡς ἦτο ἀνώτερός του,
 ὅτ' εἶχ' ἐπάνω στὸν λαὸν τὸ σκῆπτρο ἀπὸ τὸν Δία.
 Ἀπὸ τὸν πόθον ἄναψε κρυφὰ μ' αὐτὸν νὰ σμίξῃ 160
 ἡ δέσποιν' Ἀντεια, γυνὴ τοῦ Προΐτου· ἀλλὰ σ' ἐκείνην
 δὲν ἔστεργε ὁ καλόγνωμος χρηστὸς Βελλερεφόντης
 κι ἡ Ἀντεια ψευδολόγησε τοῦ Προΐτου : « Ν' ἀποθάνῃς, »
 τοῦ εἶπε, « ὦ Προΐτε, ἡ φόνευσε σὺ τὸν Βελλερεφόντην,
 ποὺ θέλ' ἐμέν' ἀθέλγητην ἐκεῖνος νὰ φιλήσῃ. » 165
 Καὶ ὁ βασιλέας χόλωσε, πλὴν νὰ φονεύσῃ ξένον
 ἐντράπη καὶ τὸν ἔστειλε νὰ ὑπάγῃ στὴν Λυκίαν·
 καὶ μέσα εἰς κλειστὸν πῖνακα τοῦ ἔδωκε σημεῖα,
 ποὺ χάραξε κακόβουλα μὲ νόημα θανάτου,
 τοῦ πενθεροῦ του νὰ δειχθοῦν διὰ νὰ τὸν ἀφανίσῃ· 170
 καὶ μὲ τὸ ἅγιο τῶν θεῶν προβόδισμα κινοῦσε
 πρὸς τὴν Λυκίαν κι ἔφθασεν ἐκεῖ ποῦ ὁ Ξάνθος ρέει·
 καὶ ὁ βασιλέας πρόθυμα τὸν τίμησε κι ἐννέα
 ἡμέρες τὸν ἐξένισε κι ἔσφαξ' ἐννέα μόσχους.
 Ἄλλ' ὡς ἡ αὐγὴ στὸν οὐρανὸν ἐρόδισε ἡ δεκάτη, 175
 ἐκεῖνος τὸν ἐξέτασε κι ἐζήτα νὰ γνωρίσῃ

ὅ,τι σημάδι τοῦ 'φερεν ἀπ' τὸν γαμβρόν του Προῖτον.
 Καὶ ὥς ἔλαβε τ' ὀλέθριο σημάδι τοῦ γαμβροῦ του,
 πρῶτον τὴν φρικτὴν Χίμαιραν τὸν στέλνει νὰ φονεύσῃ·
 καὶ αὐτὴ γένος ἀνθρώπινο δὲν ἦταν, ἀλλὰ θεῖον, 180
 δράκος ὀπίσω, λέοντας ἐμπρός, στὴν μέσση αἶγα,
 κι ἦσαν τὰ σπλάγχνα της φωτιά καὶ φλόγες ἡ πνοή της.
 Τὴν φόνευσ' ὅμως, θαρρετὸς στὰ θεϊκὰ σημεῖα·
 δεῦτερον, ἐπολέμησε τοὺς δοξαστοὺς Σολύμους,
 κι εἰς μάχην τόσον τρομερὴν δὲν εἶχεν ἔμπη ἀκόμη· 185
 τρίτον τὲς ἀνδρικότατες ἐφόνευσε 'Αμαζόνες.
 Καὶ ὥς γύριζεν, ἐπιβουλήν τοῦ πλέκει ἐκεῖνος ἄλλην·
 καρτέρι σταίνει διαλεκτῶν ἀνδρῶν ἀπ' τὴν Λυκίαν,
 ἀλλ' ἀπ' αὐτοὺς δὲν γύρισε κανεὶς εἰς τὴν πατρίδα·
 τοὺς ἔστρωσ' ὅλους τοῦ λαμπροῦ Βελλερεφόντ' ἡ λόγχη. 190
 Καὶ ὅταν καλῶς ἐνόησε πῶς ἦταν θεοῦ γόνος,
 τὸν κράτησε στὸ σπίτι του, τὸν ἔκαμε γαμβρόν του
 καὶ τὴν βασιλικὴν τιμὴν ἐμοίρασε μαζί του·
 καὶ οἱ Λύκιοι τοῦ χάρισαν ἐξαίσιον περιβόλι·
 νὰ τό 'χῃ κῆπον εὐμορφὸν καὶ κάρπιμο χωράφι. 195
 Τρία παιδιὰ γεννήθηκαν ἀπὸ τὴν νυμφευτὴν του,
 ὁ 'Ισάνδρος, ὁ 'Ιππόλοχος, κι ἡ Λαοδάμεια, κόρη
 ὁποῦ σιμὰ της πλάγιασεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης,
 κι ἔλαβ' υἱὸν τὸν μαχητὴν ἰσόθεον Σαρπηδόνα.
 'Αλλ' ὅταν ἔλ' οἱ ἀθάνατοι κι ἐκεῖνον ἐμισήσαν, 200
 νὰ φύγῃ ἀνθρώπου πάτημα παράδερνε στὸ 'Αλφειὸν
 πεδῖον μόνος κι ἔτρωγε τὰ ἔρμα σωθικά του.
 Τὸν 'Ισάνδρον μαχόμενον μὲ τοὺς λαμπροὺς Σολύμους
 ὁ 'Αρης τοῦ ἐθανάτωσε· στὴν κόρην του ἐχολώθη
 ἡ χρυσοχάλινη 'Αρτεμις καὶ τὴν ζώην τῆς πῆρε· 205
 ὁ 'Ιππόλοχος ἐγέννησεν ἐμέ, κι αὐτὸς στὴν Τροίαν
 μ' ἔστειλε καὶ πολὺ θερμὰ μοῦ ἔχει παραγγεῖλει
 πάντοτε μέγας νὰ φανῶ καὶ τῶν ἀνδρείων πρῶτος,
 καὶ ὥς πρέπει τῶν πατέρων μας τὸ γένος νὰ τιμήσω,
 ποὺ ἔλαμψαν καὶ στὴν 'Εφυραν καὶ στὴν πλατιὰν Λυκίαν. 210
 Τὴν γενεάν, τὸ αἷμ' αὐτό, καυχῶμαι ἐγὼ πῶς ἔχω·
 Στὰ λόγια τοῦτα ἐχάρηκεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης,

κι ἐστύλωσε τὴν λόγχην τοῦ στήν γῆν τὴν πολυθρέπτραν,
καὶ εἰς τὸν ποιμένα τῶν λαῶν γλυκομιλοῦσε κι εἶπε :

« Μάθε ὅτι ξένος παλαιὸς μοῦ εἶσαι πατρικὸς μου. 215

ὅτι ἄλλοτε τὸν ἄψεγον λαμπρὸν Βελλερεφόντην

ὁ Οἰνεὺς ἐφιλοξένησεν εἴκοσ' ἡμέρες ὅλες·

καὶ λαμπρὰ δῶρα ἐχάρισεν ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον,

ὁ Οἰνεὺς ζωστήρα πορφυρὸν καὶ ὁ πάππος σου ποτήρι

δίκουπο τοῦ ὄωκε χρυσὸ πού, ἐκεῖθεν ὅταν ἦλθα, 220

στὰ δώματά του ἐσώζονταν· ἀλλ' ὅμως τὸν Τυδέα

δὲν τὸν θυμοῦμαι, ὅτι μικρὸν στὸ σπίτι μ' ἔχει ἀφήσει,

ὅταν στὲς Θῆβες ὁ λαὸς ἐχάθη τῶν Ἀργείων.

Ὅθεν στὸ Ἄργος μέσα ἐγὼ φίλος σοῦ εἶμαι ξένος

καὶ σὺ σ' ἐμένα, στὸν λαὸν ἂν ἔλθω τῶν Λυκίων. 225

Καὶ ἄς μὴ συμχθῶν οἱ λόγχες μας οὐδ' ὅπου ἡ μάχη βράζει·

πολλοὶ ἔναι Τρῶες κι ἐνδοξοὶ βοηθοί, διὰ νὰ φονεύω

ὅποιον θεὸς μοῦ φέρῃ ἐμπρὸς κι οἱ πόδες μου προφθάσουν·

καὶ Ἀχαιοὶ πάλι, ἂν δυνηθῇς, δὲν λείπουν νὰ φονεύσης·

καὶ τ' ἄρματα ἄς ἀλλάξωμεν, ὅπως καὶ τοῦτοι μάθουν 230

πού ἔμαστε ξένοι πατρικοὶ κι εἶναι τιμὴ δική μας ».

Εἶπαν· καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι των ἐπήδησαν καὶ οἱ δύο,

τὰ χέρια πιάσαν κι ἔδωκαν βεβαίωσιν φιλίας.

Τοῦ Γλαύκου τότε ἀφαίρεσε τὰς φρένες ὁ Κρονίδης·

ἔλαβε χάλκιν' ἄρματα πού ἐννέα βόδι' ἀξίζαν 235

κι ἔδωκεν ἄρματα χρυσὰ πού ἀξίζαν ἐνενήντα.

Στὲς Σκαιὲς πύλες ἐφθασεν ὁ Ἐκτωρ καὶ στὸ φράζον,

κι οἱ κόρες τὸν τριγύρισαν τῶν Τρώων κι οἱ μητέρες

νὰ μάθουν διὰ τὰ τέκνα των, τοὺς ἀδελφούς, τοὺς ἄνδρες

καὶ συγγενεῖς· καὶ δέησες πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ κάμουν 240

εἰς ὅλες εἶπε· ἀλλ' ἐμελλαν πολλὰς ν' ἀναστενάξουν.

Καὶ ὡς ἐφθασε στὸ μέγαρο τ' ὠραῖο τοῦ Πριάμου, —

μὲ σκαλισμένες αἰθουσες κτισμένο, κι ἦσαν μέσα

θάλαμοι καλοσκάλιστοι μαρμάρινοι πενήντα, 245

ὅλοι κτισμένοι σύνεγγυς· καὶ αὐτοῦ μέσα ἐκοιμόνταν

μὲ τὰς μνηστὲς γυναικὲς των οἱ παῖδες τοῦ Πριάμου·

καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος στὴν αὐλήν, ἀντίκρυς, εἰς τ' ἀνώγι,

θάλαμοι καλοσκάλιστοι μαρμάρινοι ἐκτισθῆκαν

δώδεκα σύνεγγυς καὶ αὐτοί· καὶ αὐτοῦ πάλι ἐκοιμόνταν
 μὲ τὲς σεβάσμιες κόρες του οἱ ἀγαπητοὶ γαμβροὶ του, — 250
 κεῖ τὸν ἀπάντησ' ἡ ἀγαθὴ μητέρα ὅπου περνοῦσε
 στὴν Λαοδίκην κόρην τῆς στοῦ κάλλος ἐξαισίαν·
 τὸ χέρι τοῦ 'πιασε σφικτά, προσφώνησέ τον κι εἶπε :
 « Τέκνον, πῶς ἤλθες κι ἄφησες τὸν ἄγριον ἀγῶνα ;
 Οἱ ἐπικατάρχτοι Ἀχαιοὶ στενὰ μᾶς περιορίζουν 255
 κάτω ἀπ' τὰ τείχη· κι ἔρχεσαι, καθὼς σοῦ 'πε ἡ καρδιά σου,
 τὰ χέρια ἀπ' τὴν ἀκρόπολιν νὰ ὑψώσης πρὸς τὸν Δία.
 'Αλλ' ἐδῶ μεῖνε, ὅσο γλυκὸ κρασί νὰ σοῦ προσφέρει,
 καὶ νὰ σπονδίσῃς τοῦ Διὸς καὶ ὅλων τῶν ἀθανάτων,
 καὶ σὺ νὰ λάβῃς ἄνεσιν, ἂν τὸ γευθῇς ὀλίγο· 260
 ἐνδυναμώνει τὸ κρασί τὸν κατακουρασμένον,
 ὡς εἶσαι σὺ, μαχόμενος νὰ σώσης τοὺς δικούς σου ».
 Καὶ ὁ μέγας τῆς ἀπάντησεν ὁ λοφοσείστης "Ἐκτωρ :
 « Μὴ μοῦ προσφέρῃς τὸ γλυκὸ κρασί, σεπτὴ μητέρα,
 καὶ ἀπολυθοῦν τὰ μέλη μου καὶ χάσω τὴν ἀνδρείά μου· 265
 ἄνιφτος τὸ γλυκὸ κρασί δὲν χύνω ἐγὼ στὸν Δία·
 δὲν γίνεται μὲ αἵματα καὶ χῶμα μολυσμένοι
 νὰ κάμωμεν στὸν βροντητὴν Κρονίδην τὲς εὐχές μας.
 'Αλλὰ σὺ τὲς γερόντισες πάρε σιμὰ σου καὶ ἅμε 270
 εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς μὲ ἀρώματα μαζί σου·
 καὶ ἀπ' ὅσους πέπλους διαλεκτοὺς στοῦ δῶμα σου φυλάγεις
 τὸν μέγαν, τὸν λαμπρότερον, τὸν ἀκριβότερόν σου
 στῆς καλοπλέξουδης θεᾶς τὰ γόνατα νὰ θέσῃς,
 καὶ δώδεκα νὰ ὑποσχεθῇς χρονιάρικες μοσχάρες 275
 θυσίαν, ἴσως ἡ θεὰ νὰ ἐλεηθῇ θελήσῃ
 τὴν πόλιν, τὲς γυναῖκες μας καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ μας,
 καὶ ἀπ' τὴν ἁγίαν Ἴλιον μακρύνῃ τὸν Τυδεΐδην,
 τὸν ἄγριον πολεμιστὴν, δεινὸν φυγῆς ἐργάτην.
 Καὶ στὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς σὺ πῆγαινε, ὦ μητέρα,
 κι ἐγὼ τὸν Πάριν τώρα εὐθὺς θὰ εὔρω νὰ καλέσω, 280
 ἂν θὰ μ' ἀκούσῃ· ν' ἀνοίγαν τῆς γῆς τὰ βάθη ἐμπρός του !
 Διότι ὁ Ζεὺς τὸν ἔτρεφε μέγα κακὸ στοὺς Τρῶας,
 εἰς τὸν γενναῖον Πρίαμον καὶ εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ του.
 Τὰ μάτια μου ἂν τὸν ἔβλεπαν νὰ κατεβῇ στὸν Ἄδην,

θαρρῶ πῶς ὅλοι θά 'παυαν οἱ πόνοι τῆς ψυχῆς μου ». 285
 Τὸν ἄκουσε καὶ πρόσταξε τὲς κόρες νὰ συνάξουν
 γύρωθεν τὲς γερόντισσες· κατέβη ὥστόσο ἐκεῖνη
 στὸν μυροβόλον θάλαμον, ὅπου πολλοὶ ἦσαν πέπλοι,
 ἔργα θαυμάσια γυναικῶν ἀπ' τὰ Σιδώνια μέρη,
 ὁπόθεν ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος τὲς πῆρε, 290
 τὰ πέλαγα ὅταν ἔσχιζεν εἰς τὸ ταξίδι ἐκεῖνο,
 ὅπου τὴν λαμπρογέννητην ἀνέβαζεν Ἑλένην.
 Καὶ νὰ προσφέρῃ τῆς θεᾶς ἡ Ἑκάβη ἐσθήκωσ' ἕναν
 ἀπ' ὅλους τὸν πλατύτερον κι ἐξαίσιον κεντημένον,
 ποῦ ὡσὰν ἀστέρας ἔλαμπε καὶ κάτω ἀπ' ὅλους ἦταν 295
 καὶ ὡς πῆγαινε γερόντισσες πολλὲς ἀκολουθοῦσαν.
 Καὶ ὁπότεν στὴν ἀκρόπολιν καὶ στὸν ναὸν ἐφθάσαν,
 ἡ καλοπρόσωπη Θεανὼ τοὺς ἀνοιξε τὴν θύραν,
 τοῦ Ἀντήνορος ἡ ὁμόκλινη καὶ κόρη τοῦ Κισσέως· 300
 τῆς Ἀθηνᾶς ἰέρειαν τὴν εἶχαν βάλ', οἱ Τρῶες·
 καὶ ὅλες μὲ θρήνους ὕψωσαν στὴν Ἀθηνᾶ τὰ χέρια,
 καὶ ἡ καλοπρόσωπη Θεανὼ τὸν πέπλον ποῦ τῆς δῶσαν
 στῆς λαμπρομάλλας Ἀθηνᾶς τὰ γόνατ' ἀποθέτει,
 καὶ πρὸς τὴν κόρην τοῦ Διὸς κεραυνοφόρου εὐχέθη : 305
 « Θεὰ θεῶν, ὦ Ἀθηνᾶ, σωσίπολις, ἅγια,
 τοῦ Διομήδη σύντριψε τὴν λόγχην, καὶ αὐτὸν κάμε
 ἔμπροσθεν τῶν Σκαιῶν πυλῶν, ἐπίστομα νὰ πέσῃ,
 κι εὐθὺς θὰ λάβῃς δώδεκα χρονιάρικες μοσχάρες,
 ἂν εὐδοκήσῃς, ὦ θεὰ, νὰ ἐλεηθῇς τὴν πόλιν 310
 τῶν Τρώων, τὲς γυναῖκες των καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ των ».
 Εὐχέθη, ἀλλ' ὅμως ἡ θεὰ σ' αὐτὰ δὲν εὐδοκοῦσε.
 Κι ἐνῶ τὴν κόρην τοῦ Διὸς αὐτὲς παρακαλοῦσαν,
 ὁ Ἔκτωρ πρὸς τὰ δώματα κινοῦσε τοῦ Ἀλεξάνδρου,
 ποῦ ὠραῖα τὰ 'χε κάμει αὐτὸς μὲ διαλεκτοὺς τεχνίτες 315
 καὶ ἦσαν τότε' ἐξαίσιον στὴν κάρπιμην Τρωάδα·
 κὺλῃν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ θάλαμον καὶ δῶμα
 τοῦ ἔκτισαν στοῦ Ἐκτορος σιμὰ καὶ τοῦ Πριάμου·
 καὶ ὁ θεῖος Ἔκτωρ βάδιζ' ἐκεῖ μέσα κι ἐκρατοῦσε
 κοντάρι ἐνδεκάπηχο, ποῦ μὲ χρυσὸ στεφάνι
 σπιθοβολοῦσε ἡ λόγχη του· κι ἤβρε τὸν ἀδελφόν του 320

στὸν θάλαμον πού τὰ λαμπρά συγύριζε ἄρματα του, φέροντάς τ' αὖτις
 τὸ τόξο καὶ τὸν θώρακα καὶ τὴν καλὴν ἀσπίδα·
 κι ἡ Ἑλέν' ἢ Ἀργεῖα κάθονταν καὶ ὀλόγουρα οἱ γυναῖκες,
 κι ἔφτιαναν ἔργ' ἀμίμητα καθὼς τὲς ὀδηγοῦσε.
 Καὶ ὁ Ἑκτωρ τὸν ὀνειδίδισε πικρῶς ἅμα τὸν εἶδε:
 «Ἀθλίε, καλὰ δὲν ἔκαμες τόσῃν χολῇν νὰ πάρῃς·
 πέφτουν μαχόμενοι λαοὶ στὰ τείχη μας τριγύρω
 καὶ ἐξ ἀφορμῆς σου ἀλαλαγμός, φλόγα πολέμου ζώνει
 τὴν πόλιν τούτην· καὶ ὅμως σὺ θὰ ὀνειδίζεις καθέναν
 ἄλλον πού νὰ ἴβλεπες μακρὰν νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν ἀγῶνα·
 ἀλλὰ σηκώσου πρὶν τὸ πῦρ τὴν πόλιν καταλύσῃ».
 Τοῦ ἀπάντησε ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος καὶ τοῦ ἔπε:
 «Ἑκτορ', ἀφοῦ μὲ δίκαιον μ' ἐλέγχεις καὶ ὄχι ἀδίκως,
 θὰ σοῦ ὁμιλήσω καθαρὰ καὶ πρόσεχε ν' ἀκούσῃς
 στοὺς Τρῶας πείσμα μήτε ὀργὴ δὲν μ' ἔκαμε νὰ μείνω
 στὸν θάλαμον, ἀλλ' ἤθελα τὴν θλίψιν μου νὰ τρέφω·
 τώρα μὲ λόγια μαλακὰ μ' ἐκίνησε ἡ γυνὴ μου
 νὰ πολεμήσω· καὶ ὥς κι ἐγὼ καλύτερο τὸ κρίνω·
 τοὺς ἄνδρες εἰς τὸν πόλεμον συχνὰ ξαλλάζ' ἡ νίκη.
 Ἄλλ' ὅσο ἐγὼ ν' ἄρματωθῶ, σὺ μὴν ἀναχωρήσῃς,
 ἦ, ἂν θέλῃς, πῆγαινε, κι ἐγὼ, θαρρῶ, θὰ σέ προφθάσω».
 Εἶπε· καὶ δὲν τοῦ ἀπάντησεν ὁ λοφοσειστής Ἑκτωρ·
 κι ἡ Ἑλένη γλυκομίλητα τοῦ εἶπε: «Ἀνδράδελφέ μου,
 οἰμένα τῆς κακόπρακτης, τῆς ὀργισμένης σκύλας·
 ἄχ! τὴν ἡμέρα πού στὸ φῶς μὲ ἔφερε ἡ μητέρα,
 νὰ μ' εἶχε ἀρπάξει ἀνεμικὴ κακὴ, νὰ μ' εἶχε ρίξει
 εἰς ὄρος ἢ στῆς θάλασσας τὸ φουσκωμένο κύμα
 νὰ μὲ ρουφήσῃ καὶ ὄχι αὐτὰ πού ἐγίνηκαν νὰ γίνουν·
 Ἄλλ' ἀφοῦ τοῦτα τὰ κακὰ οἱ ἀθάνατοι διορίσαν,
 ἃς εἶχα κἀν καλύτερον τὸν ἄνδρα νὰ γνωρίζῃ
 τοῦ κόσμου τὴν κατακραυγὴν καὶ τοὺς ὀνειδισμούς του·
 καὶ τοῦτος τώρα νοῦν ποσῶς δὲν ἔχει οὔτε θὰ λάβῃ,
 ὥστε θὰ πάθῃ· ἀλλ' ὄρισε, ἀνδράδελφε, ἐδῶ μέσα,
 κάθισε εἰς τοῦτο τὸ θρόνι· γνωρίζ' ὅτ' ἡ ψυχὴ σου
 μάλιστα ἐκείνη αἰσθάνεται τὸν μόχθον πού ἀπὸ ἐμένα
 τὴν σκύλαν καὶ ἀπ' τὸ ἀνόμημα προῆλθε τοῦ Ἀλεξάνδρου,

όπου μᾶς κακομοίραναν ὁ Ζεὺς διὰ νὰ γενοῦμε
 καὶ τῶν κατόπι γενεῶν τραγοῦδι ξακουσμένο ».

Καὶ ὁ μέγας τῆς ἀπάντησεν ὁ λοφοσείστης "Εκτωρ :

« Ἐὰν κι ἐγκάρδια μὲ καλεῖς, δὲν θὰ καθίσω, Ἐλένη, 360
 ὅτ' ἡ ψυχὴ μου ἐπιθυμεῖ σφόδρα βοηθὸς νὰ δράμω
 τῶν Τρώων ποὺ μὲ ἀναζητοῦν, ἀφοῦ μακράν τους εἶμαι·
 ἀλλὰ σὺ παρακίνησε τὸν Πάριν κι ἄς φροντίσῃ
 καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ του ὅσο εἶμ' ἐγὼ στὴν πόλιν, νὰ μὲ φθάσῃ,
 ὅτι θὰ ὑπάγω σπίτι μου νὰ ἰδῶ τοὺς σπιτιτικούς μου, 365
 τὴν ποθητὴν συμβίαν μου καὶ τὸ γλυκὸ μου βρέφος.
 Δὲν ξεύρω ἂν θὰ μὲ ξαναῖδουν ἢ θέλει βουλὴ θεῖα
 σήμερ' ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν τὰ χέρια νὰ ἀποθάνω ».
 Αὐτὰ εἶπε· κι ἐκίνησεν ὁ λοφοσείστης "Εκτωρ.

Καὶ εἰς τὸ λαμπρὸ του μέγαρο δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ. 370
 Ἄλλ' ὅμως τὴν λευκόχερην δὲν ἤυρεν Ἀνδρομάχην·
 ἐκείνη μὲ τὸ βρέφος τῆς καὶ τὴν καλὴν βυζάστραν
 ἦνω στὸν πύργον ἔστεκε νὰ ὀδύρεται, νὰ κλαίῃ·
 καὶ ἀφοῦ μέσα δὲν εὔρηκε τὴν ἄψογην συμβίαν,
 εἰς τὸ κατώφλι ἐστάθηκε καὶ πρὸς τὰς κόρες εἶπε : 375
 « ὦ κόρες, τὴν ἀλήθειαν εἰπῆτε μου νὰ μάθω·
 ἐδῶθεν ἡ λευκόχερὴ ποῦ ἐβῆγκεν Ἀνδρομάχῃ ;
 Νὰ εὔρη συννυφάδα τῆς ἢ ἀνδράδελφην ἐπῆγγεν,
 ἢ στὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ὅπου κι οἱ ἄλλες εἶναι
 δέσποινες καὶ τὴν τρομερὴν θεὰν ἐξιλεώνουν ; » 380
 Τότε σ' αὐτὸν ἀπάντησεν ἡ ἔξυπνη οἰκονόμα :
 « ὦ "Εκτωρ, τὴν ἀλήθειαν θὰ εἰπῶ, καθὼς προστάξεις·
 δὲν πῆγε εἰς συννυφάδα τῆς ἢ ἀνδράδελφην καθόλου
 ἢ στὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου κι οἱ ἄλλες εἶναι
 δέσποινες καὶ τὴν τρομερὴν θεὰν ἐξιλεώνουν· 385
 ἀλλὰ στὸν πύργον ἔτρεξε τῆς πόλεως ἅμ' ἀκούσθη
 νίκη τρανὴ τῶν Ἀχαιῶν καὶ συντριμμὸς τῶν Τρώων·
 καὶ ὥς φρενιασμένη θὰ ῥθασε στὰ τείχη τώρα κείνη,
 κι ἔχει σιμὰ τῆς ἡ τροφὸς τὸ βρέφος στὴν ἀγκάλη ».
 Καὶ ὥς τ' ἄκουσε ἐπετάχθη εὐθὺς ὁ "Εκτωρ ἀπ' τὸ δῶμα 390
 πάλι στοὺς δρόμους τοὺς λαμπροὺς ποὺ ἔχε περάσει πρῶτα,
 κι ἔφθασε, τὴν πολύχωρη περνώντας πολιτείαν,

στές Σκαίᾱς πύλες· στήν στιγμήν πού ἐκίνα εἰς τὸ πεδίον,
 μὲ ὀρμὴν ἐμπρός του ἐπρόβαλεν ἡ ἀσύγκριτη Ἀνδρομάχη,
 πολὺδωρη συμβία του καὶ κόρη τοῦ γενναίου 395
 Ἀετίωνος, πού κάτωθεν τῆς δενδρωμένης Πλάκου
 τῆς Θήβης ἐβασίλευε καὶ τῶν Κιλικίων ὅλων.
 Τοῦ πολεμάρχου Ἑκτορος αὐτὴ ἦταν ἡ συμβία
 πού τότε τὸν ἀπάντησε μὲ τὴν τροφὸν σιμὰ της,
 ὁπού βαστοῦσε τὸ μικρὸ μονάκριβο παιδί της, 400
 τὸν Ἑκτορίδην, ὅμοιον μὲ εὐμορφον ἀστέρα·
 Σκαμάνδριον ὁ πατέρας του, Ἀστυάνακτα τὰ πλήθη
 τὸν λέγαν, ὅτι ἔσωζεν ὁ Ἑκτωρ τὴν Τρωάδα.
 Ἐκεῖνος χαμογέλασε κοιτώντας τὸ παιδί του
 ἥσυχ·αἰ καὶ ἀπ' τὸ χέρι του πιασμένη ἡ Ἀνδρομάχη 405
 ἐδάκρυσε καὶ τοῦ ἔλεγε· «Ὀϊμέ! Θὰ σ' ἀφανίσῃ
 τούτῃ σου ἡ τόλμη, ὦ τρομερὲ· τὸ βρέφος δὲν λυπεῖσαι
 τοῦτο κι ἐμὲ τὴν ἁμοιρὴν πού χήρα σου θὰ γίνω
 ὀγρήγορα, ὅτι ὀγρήγορα θὰ ὀρμήσουν ὅλοι ἀντάμα
 νὰ σὲ φονεύσουν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ἅμα σὲ χάσω, κάτω 410
 στὸν μαῦρον Ἀδῆ ἃς κατεβῶ, διότι ἂν ἀποθάνῃς
 καὶ σύ, καμιά παρηγοριά δι' ἐμὲ δὲν θ' ἀπομείνῃ,
 καὶ πόνοι μόνον ἔχασα πατέρα καὶ μητέρα·
 τὸν μέγαν Ἀετίωνα μοῦ φόνευσεν ὁ θεῖος
 Πηλεΐδης, ὅταν ἔριξε τὴν πόλιν τῶν Κιλικίων, 415
 τὴν Θήβην τὴν ὑψίπυλον· ἀλλὰ τὸν ἐσεβάσθη
 νεκρόν, δὲν τὸν ἐγύμνωσε, καὶ μ' ὅλην τὴν λαμπρήν του
 ἄρματωσιά τὸν ἔκαυσε κι ἐσήκωσέ του μνημα,
 κι ὀλόγυρά του ἐφύτευσαν πεῦκα μεγάλα οἱ νύμφες
 Ὀρεστιάδες, τοῦ Διὸς αἰγιδοφόρου κόρες· 420
 ἦσαν ἐπτὰ στὸ σπίτι μας γλυκεῖς ἀντάδελφοί μου,
 κι εἰς μιὰν ἡμέραν ὅλοι ὁμοῦ ροβόλησαν στὴν Ἀδῆ·
 ὅλους τοὺς ἐθανάτωσεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
 τῶν μόσχων μέσα εἰς τὰς κοπὲς καὶ τῶν λευκῶν προβάτων.
 Καὶ τὴν σεπτὴν μητέρα μου, βασίλισσαν στήν Θήβην, 425
 δούλην ἐδῶ τὴν ἔφερε μὲ τ' ἄλλα λάφυρά του.
 Καὶ ἀφοῦ μὲ δῶρ' ἀμέτρητα κατόπι ἐξαγοράσθη,
 τὴν ἔσβησεν ἡ Ἀρτεμις στὸ σπίτι τοῦ πατρός μου.

Ἔκτωρ, σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ πατέρας καὶ μητέρα,
σὺ ἀδελφός, σὺ ἀνθηρὸς τῆς κλίνης σύντροφός μου. 430

Ἀλλὰ λυπήσου μας, καὶ αὐτοῦ μείνε στὸν πύργον, μήπως
ὀρφανὸ κάμης τὸ παιδί καὶ χήραν τὴν γυναῖκα.

Κι ἐκεῖ στὴν ἀγριουσικὰ τοὺς ἄνδρες στήσε όπου' ναι
ἡ πόλις καλοανέβατη, καλόπαρτο τὸ τεῖχος· 435

τρεῖς τὸ δοκίμασαν φορὲς τῶν Ἀχαιῶν οἱ πρῶτοι,
οἱ Αἴαντες, καὶ ὁ δοξαστὸς Ἰδομενεὺς καὶ οἱ δύο

Ἀτρεΐδες καὶ ὁ ἀτρώμητος Τυδείδης ἐνωμένοι·
ἢ τὸ φανέρωσε σ' αὐτοὺς χρησμῶν ἐξαίσιος γνώστης,

ἢ τοὺς κινεῖ μόν' ἡ ψυχὴ σ' αὐτὸ καὶ τοὺς διδάσκει »
Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησεν ὁ λοφοσεΐστης Ἔκτωρ : 440

« Ὅλα τὰ αἰσθάνομαι κι ἐγώ, γυνή μου, ἀλλὰ φοβοῦμαι
καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ πρόσωπο καὶ τῶν σεμνῶν μητέρων,

ἂν μ' ἐβλεπαν ὡς ἄνδρος νὰ φεύγω ἀπὸ τὴν μάχην·
οὐδ' ἡ καρδιά μου θέλει το, ποὺ μ' ἔμαθε νὰ εἶμαι 445

γενναῖος πάντοτε κι ἐμπρὸς νὰ μάχωμαι τῶν Τρώων
χάριν τῆς δόξας τοῦ πατρός καὶ τῆς δικῆς μου ἀκόμη·

ὅτ' εἶναι τοῦτο φανερὸ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου·
θὰ φθάσ' ἡ μέρα νὰ χαθῇ κι ἡ Ἴλιος ἡ ἁγία

καὶ ὁ Πρίαμος ὁ δυνατὸς μὲ ὅλον τὸν λαόν του.
Ἀλλὰ τῶν Τρώων ἡ φθορὰ δὲν μὲ πληγώνει τόσο 450

καὶ τοῦ πατρός μου ὁ θάνατος καὶ τῆς σεμνῆς μητρός μου
καὶ τῶν γλυκῶν μου ἀδελφῶν, όπου πολλοὶ καὶ ἄνδρεῖοι

ἀπὸ τὲς λόγχες τῶν ἐχθρῶν θὰ κυλισθοῦν στὸ χῶμα
ὅσ' ὁ καημός σου, ὅταν κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν σὲ πάρη

εἰς τὴν δουλείαν, ἐνῶ σὺ θὰ ὀδύρεσαι, θὰ κλαίης,
εἰς τ' Ἄργος ξένον ὕφασμα θὰ ὑφαίνης προσταγμένη· 455

ἀπ' τὴν Ὑπέρειαν πηγὴν ἢ ἀπὸ τὴν Μεσσητῖδα
νερὸ θὰ φέρνης στανικῶς, ἀπὸ σκληρὴν ἀνάγκην·

κι ἐνῶ σὺ κλαίεις θεοὶ εἰποῦν : « Ἰδέτε τὴν συμβίαν
τοῦ Ἐκτορος ποὺ πρῶτευσεν τῶν ἵπποδάμων Τρώων 460

στὸν πόλεμον, ποὺ ὀλόγυρα στήν Ἴλιον πολεμοῦσαν ».
Αὐτὰ θὰ εἰποῦν καὶ μέσα σου θὰ ξαναζήσῃ ὁ πόνος

τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, όπου δὲν ζῇ διὰ νὰ σὲ ἐλευθερώσῃ.
Ἀλλὰ παρὰ τὸν θρῆνον σου καὶ τ' ὄνειδος ν' ἀκούσω

βαθιά στὴν γῆν καλύτερα νὰ μὲ σκεπᾶσῃ ὁ τάφος ». 465
 Κκὶ ὁ μέγας Ἑκτωρ ἄπλωσε τὰ χέρια στὸ παιδί του·
 ἔσκουζ' ἐκεῖνο κι ἔγειρε στὸ στήθος τῆς βυζάστρας·
 φοβήθη τὸν πατέρα του καθὼς εἶδε ν' ἀστράφτουν
 τ' ἄρματα καὶ ἀπ' τὴν κόρυθα τῆς περικεφαλαίας 470
 τὴν χαίτην ποὺ τρομακτικῶς ἐπάνω του ἐσειόνταν·
 ἐγέλασε ὁ πατέρας του καὶ ἡ σεβαστὴ μητέρα·
 καὶ ὁ μέγας Ἑκτωρ ἔβγαλε τὴν περικεφαλαίαν
 καὶ καταγῆς τὴν ἔθεσεν ὁποῦ λαμποκοποῦσε.
 Ἐφίλησε κι ἐχόρευσε στὰ χέρια τὸ παιδί του 475
 κι ἔπειτα εὐχήθη στοὺς θεοὺς κι εἶπε: « ὦ πατέρα Δία,
 κι ὅλ' οἱ ἐπουράνιοι θεοί, δώσετε εἰς τὸ παιδί μου
 τοῦτο, ὡς ἐδῶκατε εἰς ἐμέ, στὸ γένος του νὰ λάμπη,
 στ' ἄρματα μέγας, δυνατὸς στὴν Ἴλιον βασιλέας,
 καὶ ὡς ἔρχεται ἀπ' τὸν πόλεμον μ' ἄρματα αἵματωμένα 480
 ἐχθροῦ ποὺ ἐφόνευσε, νὰ εἰποῦν: καλύτερος ἐδείχθη
 καὶ τοῦ πατρός του, καὶ χαρὰν θὰ αἰσθάνεται ἡ μητέρα ».
 Ὡς εἶπε αὐτά, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ποθητῆς συμβίας
 τὸ βρέφος ἔβαλε καὶ αὐτὴ στὸ μυροβόλο στήθος
 τὸ πῆρε γελοκλαίνοντας· τὴν ἐλυπήθη ἐκεῖνος, 485
 ἐχάιδευσέ την κι ἔλεγε: « Ἀγαπητή, μὴ θέλῃς
 τόσο δι' ἐμέ νὰ θλίβεσαι, στοχάσου ὅτι στὸν Ἀδῆ
 δὲν θὰ μὲ στείλῃ ἄνθρωπος ἡ ὥρα μου πρὶν φθάσῃ·
 καὶ ἄνθρωπος ἅμα γεννηθῇ εἴτε γενναῖος εἶναι,
 εἴτε δειλὸς δὲν δύναται τῇ μοίρα ν' ἀποφύγῃ. 490
 Ἄλλ' ἅμε σπῖτι, ἔχε στὸν νοῦν τὰ ἔργα τὰ δικά σου,
 τὴν ἡλακάτην, τ' ἀργαλειό, καὶ πρόσταζε τὲς κόρες
 νὰ ἐργάζωνται· στὸν πόλεμον θὰ καταγίνουν ὅλοι
 οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν στὴν Τροίαν κι ἐγὼ πρῶτος ».
 Εἶπε καὶ πάλι ἐφόρεσε τὴν περικεφαλαίαν.
 Καὶ πρὸς τὸ σπῖτι ἐκίνησεν ἡ ἀγαπητὴ γυνὴ του 495
 κι ἐσυνογύριζε νὰ ἰδῇ μὲ μάτια δακρυσμένα.
 Εἰς τοῦ ἀνδροφόνου Ἑκτορος τὴν ὑψηλὴν οἰκίαν
 ἔφθασε κι εὗρηκεν ἐκεῖ τῶν γυναικῶν τὸ πλῆθος
 κι ἀπ' τὴν ψυχὴν τοὺς ἔκαμεν ὁ θρῆνος ν' ἀναβρῦση.
 Καὶ ζωντανὸν τὸν Ἑκτορα στὸ σπῖτι του ἐθρηνοῦσαν, 500

θαρρώντας πού ἀπ' τὸν πόλεμον κι ἀπ' τ' ἀνδρειωμένα χέρια
 τῶν Ἀχαιῶν δὲν θὰ σωθῇ καὶ δὲν θὰ γύρῃ πλέον.
 Ἀλλὰ δὲν ἀργοπόρησε στὰ δώματά του ὁ Πάρις·
 ἐζώσθη τὰ πολύχαλκα καὶ ὑπέρλαμπρα ἄρματα του,
 τὴν πόλιν γοργὰ διάβηκεν, ὡς ἦταν πτεροπόδης· 505
 καὶ ὡς ὅταν σπάσῃ τὸν δεσμὸν καλοθρεμμένος ἔππος,
 βροντᾷ τετραποδίζοντας στὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα,
 νὰ λούεται στὸ καθαρὸ ποτάμι μαθημένος·
 τὴν κεφαλὴν κρατεῖ ὑψηλά, τὴν χαίτην ἀνείμει,
 καὶ ὑπερφηανεύμενον στὰ κάλλη του τὸν φέρνουν 510
 στὲς μαθημένες του βοσκὰς γοργὰ τὰ γόνατά του,
 ὁμοίως ἀπ' τὴν Πέργαμον ὁ Πριαμίδης Πάρις
 περὶ φανὸς κατέβαινε μὲ πόδια φτερωμένα
 καὶ στ' ἄρματα ὡσάν ἥλιος λαμποκοποῦσεν ὅλος.
 Τὸν θεῖον εὗρηκε ἀδελφὸν κεῖ πόμελλε νὰ στρέψῃ 515
 ἀπ' ὅπου μὲ τὴν ποθητὴν γυναῖκα του ὁμιλοῦσε.
 Καὶ πρῶτος ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος τοῦ εἶπε·
 « Ἐγχαίρα δὲν ἐπρόφθασα, καθὼς ἔχεις προστάξει,
 ὦ σεβαστέ μου· σὲ κρατῶ καὶ σὺ πολὺ σπουδάζεις ». 520
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ λοφοσείστης Ἐκτωρ·
 « Γλυκέ μου, ἂν εἶναι δίκαιος, κανεῖς δὲν θὰ σὲ ψέγῃ
 στὰ ἔργα τὰ πολεμικὰ καὶ ἀνδρειωμένος εἶσαι·
 τὸ θέλεις καὶ ὀκνηρεῦσαι, καὶ μέσα μου λυποῦμαι,
 ὅταν πολλοὺς ὀνειδισμοὺς ἐνάντια σου προφέρουν 525
 οἱ Τρῶες πού ἐξαίτιας σου βαρὺν ἔχουν ἀγῶνα.
 Ἄς πᾶμε καὶ θὰ διορθωθοῦν τοῦτ' ἂν θελήσῃ ὁ Δίας
 νὰ στήσωμεν στὰ σπίτια μας ἐλεύθερον κρατῆρα,
 προσφορὰν ὅλων τῶν θεῶν μεγάλων, αἰώνιων,
 ἅμ' ἀπ' τὴν Τροίαν διώζωμεν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη ».

Η

Εἶπε, τὲς Πύλεις ἄφησε κι ἐβγῆκε ὁ μέγας "Εκτωρ"
καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀλέξανδρος ἐβάδιζε σιμά του
καὶ ὀλόγυρα τὸν πόλεμον, τὴν μάχην ἐδιψοῦσαν.
Καὶ ὡς ὅταν πρίμος ἄνεμος ἀπὸ θεὸν ἐστάλη,
στοὺς ναῦτες πολυπόθητος, ποὺ κατακουρασμένοι
μὲ τὰ καλόξυστα κουπιὰ τὸ πέλαγος ὀργώνουν,
τόσο κι ἐκεῖνοι ποθητοὶ φανῆκαν εἰς τοὺς Τρῶας.
Ἀμέσως τὸν Μενέσθιον ἐγκάτοικον τῆς Ἄρνης,
ποὺ γέννησ' ὁ Ἀρηίοος, ροπαλοφόρος ἄνδρας,
κι ἡ ὥραία Φυλομέδουσα, νεκρὸν τὸν ρίχνει ὁ Πάρις. 10
Ὁ "Εκτωρ εἰς τὸν τράχηλον λογχίζει τὸν Ἡονέα
κάτω ἀπὸ τὸ καλόχαλκο στεφάνι, ὥστ' ἐνεκρώθη.
Καὶ τῶν Λυκίων ὁ ἀρχηγός, ὁ Ἴππολοχίδης Γλαῦκος,
τὸν Δεξιάδην κτύπησεν Ἰφίνοσιν στῆν πλάτην,
ὡς εἰς τ' ἀμάξι ἀνέβαινε στῆν ταραχὴν τῆς μάχης,
κι ἔπεσεν ἀπ' τὴν ἄμαξαν κι ἐβγῆκεν ἡ ψυχὴ του.
Καὶ ὡς τοὺς ἐνόησ' ἡ Ἀθηνᾶ, ποὺ στὸν δεινὸν ἀγῶνα
τοὺς Ἀχαιοὺς ἐσύντριβαν, ἐχύθη ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου
τὲς κορυφές κι ἐστάθηκε στῆν ἱερὴν Τρωάδα.
Τὴν ξάνοιξε ἀπ' τὴν Πέργαμον ὁ Ἀπόλλων κι ἦλθ' ἐμπρός τῆς. 20
τῶν Τρώων ἤθελεν αὐτὸς τὴν νίκην· τότε οἱ δύο
ἀθάνατοι ἀπαντήθηκαν καὶ πού ναι ρίζα φράξου.
Πρῶτος ὁ γόνος τοῦ Διὸς ὁ Ἀπόλλων σ' αὐτὴν εἶπε :
« Τί πάλιν ἀπ' τὸν Ὀλυμπον, ὦ κόρη τοῦ Κρονίδη,
ὄρμησες, καθὼς σ' ἐσπρωξεν ἡ μεγαλοψυχία ;
Στοὺς Δαναοὺς σὺ βούλεσαι τὴν νίκην νὰ γυρίσης,
ὅτι ποσῶς τὸν ὄλεθρον δὲν συμπονεῖς τῶν Τρώων.
Ἄλλ' ἂν δεχθῆς ὅ,τι θὰ εἰπῶ, θαρρῶ ποὺ θὰ ὠφελήσης.
Διὰ σήμερον ἂς παύσωμεν τὸν φονικὸν ἀγῶνα·
θὰ πολεμήσουν ὕστερον, ἕως ὅτου τῆς Ἰλίου 30
τὸ τέλος νὰ βρουν, ἐπειδὴ σᾶς τῶν θεῶν τῶν δύο
τούτην νὰ ἐξολοθρεύσετε τὴν πόλιν τόσο ἄρέσει ».

Τότε ἡ γλαυκόμετη Ἀθηνᾶ τοῦ εἶπε : « Μακροβόλε, ὅς γινῇ αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς· μ' αὐτὴν κι ἐγὼ τὴν γνώμην κατέβηκ' ἀπ' τὸν Ὀλυμπον στοὺς Ἀχαιοὺς καὶ Τρῶας. 35
 Ἀλλὰ εἰπέ, πῶς τῶν ἀνδρῶν τὴν μάχην θενὰ παύσης ; »
 Καὶ ὁ Φοῖβος τοῦ Διὸς υἱὸς σ' ἐκείνην ἀπαντῶσε :
 « Τοῦ Ἑκτορος ὅς σπρώξωμε τὴν φλογερὴν καρδίαν, ἕναν ἀπὸ τοὺς Δαναοὺς νὰ προκαλέσῃ μόνος, 40
 ἀντίπαλοι νὰ κτυπηθοῦν εἰς φονικὸν ἀγῶνα, καὶ αὐτοὶ θὰ φιλοτιμηθοῦν ἕναν νὰ σπρώξουν ἄνδρα ποῦ μὲ τὸν θεῖον Ἑκτορα νὰ πολεμήσῃ μόνος ».
 Αὐτὰ 'πε καὶ ἡ γλαυκόμετη θεὰ τὸν λόγον στέργει.
 Καὶ ὁ Πριαμίδης Ἐλενος ἐνόησε τὴν γνώμην, 45
 ποῦ ἄρεσε τῶν δύο θεῶν αὐτοῦ ποῦ ἐβουλευόνταν· τὸν Ἑκτορα ἐπλησίασε καὶ τοῦ 'πε : « ὦ Πριαμίδη Ἑκτορ', ὅπου στὴν φρόνησιν ὁμοιάζεις μὲ τὸν Δία, θὰ ἐδέχουσαι ὅ,τι θὰ εἰπῶ ; Εἶμαι ἀδελφός σου· κάμε οἱ Τρῶες ὅλοι κ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ παύσουν, νὰ καθίσουν, 50
 καὶ σὺ τὸν ἀνδρειότερον τῶν Ἀχαιῶν εἰς μάχην προκαλέσε ν' ἀγωνισθῇ μόνος μὲ σένα μόνον· ὅτι δὲν ἤλθ' ἡ ὥρα σου στὸν πόλεμον νὰ πέσης· στὸν νοῦν μου τὸ ἐφανέρωσε φωνὴ τῶν ἀθανάτων ».
 Αὐτὰ 'πε καὶ ἀναγάλλιασεν ὁ Ἑκτωρ εἰς τὸν λόγον· 55
 στὴν μέσση βγῆκε, ἐχώρισε τὰς φάλαγγες τῶν Τρώων κι ἔσφιγγε λόγχην· καὶ ὅλα εὐθὺς ἐκάθισαν τὰ πλήθη, ἐκάθισαν κι οἱ Ἀχαιοί, ὡς πρόσταξ' ὁ Ἀτρεΐδης· καὶ ὁ Φοῖβος μὲ τὴν Ἀθηνᾶ στοὺς κλάδους ἡσυχάζαν τοῦ ὑψηλοῦ φράξου τοῦ πατρὸς Διὸς αἰγιδοφόρου, 60
 εἰς τὴν μορφὴν γυπαστοὶ κι ἐχαίροντο τοὺς ἄνδρες· κι ἦσαν οἱ ἀράδες στριμωκτὲς καὶ ὡς λόγγος ἐφαντάζαν ἀσπίδες καὶ κοντάρια καὶ περικεφαλαῖες· καὶ ὡς τοῦ Ζεφύρου ἡ πρώτη ὁρμὴ τὴν θάλασσαν σουφρώνει 65
 κι ἐκεῖνο τ' ἀνατρίχιασμα τὴ θάλασσαν μαυρίζει, ὁμοίως καὶ τῶν Ἀχαιῶν οἱ ἀράδες καὶ τῶν Τρώων εἰς τὸ πεδίον· κι ἔλεγεν ὁ Ἑκτωρ εἰς τὴν μέσση :
 « Ἀκοῦτε, Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ λαμπροκνημιδοφόροι, ὅ,τι στὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παρακινεῖ με·

τοὺς ὄρκους δὲν στερέωσεν ὁ ὑψίθρονος Κρονίδης,
 ἀλλ' ἐτοιμάζει συμφορὰς καὶ στὰ δυὸ μέρη ὥσπου
 ἢ σεῖς τὴν Τροίαν πάρετε τὴν καλοτειχισμένην,
 ἢ σᾶς συντρίψωμεν ἐμεῖς σιμὰ στὰ κοῖλα πλοῖα·
 ἔχετε τῶν Παναχαιῶν ἄνδρες στὴν μάχην πρῶτους·
 καὶ ὅποιος αὐτῶν ἐπιθυμεῖ μ' ἐμὲ νὰ πολεμήσῃ,
 ἃς ἔλθῃ ἐδῶ ν' ἀντιταχθῇ στὸν Ἑκτορα τὸν θεῖον·
 καὶ ἰδοὺ τί λέγω· μάρτυρα σ' ἐμᾶς καλῶ τὸν Δία·
 καὶ ἂν μὲ φονεύσῃ ἡ λόγχῃ του, ἃς πάρῃ τ' ἄρματα μου
 εἰς τὰ γοργὰ καράβια σας, ἀλλὰ στὰ γονικά μου
 τὸ σῶμα θ' ἀποδώσῃ αὐτὸς ὅπως εἰς τὸν νεκρὸν μου
 τὴν τιμὴν δώσουν τοῦ πυρὸς καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες·
 καὶ ἂν νὰ τὸν ρίξῃ ἡ λόγχῃ μου τὴν δόξαν δώσῃ ὁ Φοῖβος,
 ἐγὼ θὰ πάρω τ' ἄρματα στὴν Ἴλιον τὴν ἀγίαν
 νὰ τὰ κρεμάσω στὸν ναὸν τοῦ τοξοφόρου Φοίβου,
 καὶ θ' ἀποδώσω τὸν νεκρὸν στὰ γρήγορα καράβια,
 οἱ κομοτρόφοι Ἀχαιοὶ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν·
 καὶ στὸν πλατύν Ἑλλήσποντον νὰ τοῦ σηκώσουν μνήμα.
 Καὶ τῶν κατόπιν γενεῶν κάποιος θὰ εἰπῇ περνώντας
 μὲ καράβι πολὺσκαρμος στὰ μελαψὰ πελάγη·
 « Ἀνδρὸς ὅπου ἀπέθανε τὸ πάλαι ἰδοὺ τὸ μνήμα,
 καὶ ὁ μέγας Ἑκτωρ φόνευσεν αὐτὸν τὸν ἀνδρειωμένον. »
 Αὐτὸ θὰ εἰποῦν καὶ ἡ δόξα μου ποτὲ δὲν θὰ ᾗ τέλος. »
 Αὐτὰ 'πε καὶ ὥς τὸν ἄκουσαν ἄφωνοι ἐμείναν ὅλοι·
 νὰ τ' ἀρνηθοῦν ἐντρέποντο, νὰ τὸ δεχθοῦν ἐτρέμαν·
 καὶ τέλος ὁ Μενέλαος σηκώθη πονεμένος
 ἐγκάρδια καὶ τοὺς ὕβριζεν· « Ὅιμὲ φοβερολόγοι, »
 τοὺς εἶπεν, « ὅχι Ἀχαιοί, ἀλλ' Ἀχαιίδες πλέον,
 αἰσχύνῃ θὰ 'ναι τρομερὴ τῶν Δαναῶν, ἀνίσως
 ἀντίπαλος τοῦ Ἑκτορος δὲν ἔβγῃ ἐδῶ κανένας·
 ἀλλὰ σεῖς αἷμα καὶ νερὸ γενῆτε, ὅπως σᾶς βλέπω
 αὐτοῦ νὰ κάθεσθ' ἄδοξοι μὲ τὴν ψυχὴν χαμένην·
 καὶ ἐγὼ θὰ ζώσω τ' ἄρματα ν' ἀντιταχθῶ σ' ἐκείνον·
 καὶ εἶναι στὰ χέρια τῶν θεῶν οἱ κορυφὲς τῆς νίκης. »
 Αὐτὰ 'πε καὶ ἄρματώθηκε· τότε, Μενέλαε, πλέον
 θὰ βρῆς ἀπὸ τὸν Ἑκτορα τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου,

πού ἦτο ἐκεῖνος στ' ἄρματα πολὺ καλύτερός σου, 105
 ἐὰν δὲν ἐσηκώνοντο καὶ δὲν σ' ἐπιάναν ὅλοι
 οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν· καὶ ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 σ' ἐπίασε ἀπὸ τὴν δεξιάν καὶ σοῦ ἔλεγε· « Τὸν νοῦν σου
 ἔχασες, ὦ Μενέλαε, καὶ αὐτὸ δὲν σοῦ συμφέρει· 110
 ὑπόμεινε, διογέννῃτε, τὸν πόνον τῆς καρδιάς σου·
 μ' ἄνδρ' ἀπὸ σέ καλύτερον ν' ἀγωνισθῆς μὴ θέλῃς,
 μὲ τὸν Πριαμίδην Ἑκτορα πού τὸν τρομάζουν ὅλοι·
 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ὅπου πολὺ στὴν ρώμην σέ ὑπερβαίνει
 αὐτὸν τρέμει στὸν πόλεμο ὅπου δοξάζοντ' ἄνδρες.
 Ἀλλ' ἄμε σὺ καὶ ἡσύχαζε μαζί μὲ τοὺς συντρόφους, 115
 καὶ ἄλλον σ' αὐτὸν ἀντίπαλον οἱ Ἀχαιοὶ θὰ βγάλουν·
 ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀτρόμητος καὶ ἀχόρταγος πολέμου,
 θαρρῶ πού μ' εὐχαρίστησιν τὸ γόνα θὰ λυγίσῃ,
 ἂν ἀπ' τὸν πόλεμο σωθῇ καὶ ἀπ' τὸν δεινὸν ἀγώνα. »
 Εἶπε καὶ αὐτὸς ὑπάκουσε στὸν λόγον τοῦ ἀδελφοῦ του· 120
 τὸν γνωστικὸν κι ἐπέισθηκε· καὶ ἀμέσως ἀπ' τοὺς ὦμους
 χαρούμεν· οἱ θεράποντες τὰ ὅπλα τοῦ σηκώσαν·
 καὶ ὁ Νέστωρ τότε ὁμίλησε στὴν μέσῃ τῶν Ἀργείων·
 « Ὅϊμέ, στὴν γῆν τῶν Ἀχαιῶν μεγάλο πένθος ἦλθε·
 πόσον ὁ ἱππόμεχος Πηλεὺς θὰ ἐγόγγυζεν ὁ γέρος 125
 τῶν Μυρμιδόνων ρήτορας καλὸς καὶ βουλευφόρος,
 πού ἕναν καιρὸ στὸ σπίτι του χαρούμενος μ' ἐρώτα
 διὰ τοὺς προγόνους καὶ παιδιὰ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων·
 Καὶ ἂν ἄκουε τώρα πού ὅλοι αὐτὸν τὸν Ἑκτορα φοβοῦνται,
 θ' ἄπλωνε τὰς ἀγκάλες του πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ κάμουν· 130
 ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἡ ψυχὴ νὰ κατεβῇ στὸν Ἄδην.
 Καί, ὦ Ζεῦ καὶ Ἀπόλλων καὶ Ἀθηνᾶ, νὰ ἤμουν πάλι νέος,
 ὥς ὅταν στὸν γοργὸν κοντὰ Κελεύδοντα ἐμαχόνταν
 Πύλοι καὶ Ἀρκαδὲς ὁμοῦ καλοὶ κονταροφόροι
 σιμὰ στὰ τείχη τῆς Φειᾶς, στὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰαρδάνου· 135
 Κι ἐκεῖνων ἦταν πρόμαχος ὁ Ἐρευθαλίων, ἄνδρας
 ἰσόθεος καὶ τ' ἄρματα φοροῦσε τοῦ Ἀρηθόου,
 τοῦ Ἀρηθόου τοῦ λαμπροῦ πού ἄνδρες καὶ γυναῖκες
 ροπαλοφόρον ἔλεγαν, ἐξ ἀφορμῆς πού λόγχην
 ἢ τόξον εἰς τὸν πόλεμον δὲν εἶχεν, ἀλλὰ μόνον 140

μέ σιδερένιο ρόπαλο τὲς φάλαγγες ἐσποῦσε· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 Μὲ δόλον, ὅχι ἀντίμαχα, τὸν φόνευσε ὁ Λυκοῦργος· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 εἰς μονοπάτι πού ποσῶς σ' αὐτὸν δὲν ὠφελοῦσε· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 τὸ ρόπαλον· καὶ ἐπρόφθασε μὲ λόγχην ὁ Λυκοῦργος· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 νὰ τὸν τρυπήσῃ καὶ ἔπεσε τ' ἀνάσκελα στὸ χῶμα· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 Καὶ ἀπ' τ' ἄρματα πού 'χε σ' αὐτὸν δωρήσει ὁ χάλκεος Ἄρης· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 ἐγύμνωσέ τον καὶ ἔπειτα στὸν πόλεμον τὰ ἐφόρει· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 καὶ ἀφοῦ στὸ σπίτι ἐγήρασε τὰ χάρισε ὁ Λυκοῦργος· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 εἰς τὸν Ἐρευθαλίωνα καλὸν θεράποντά του· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 Τοῦτος μ' ἐκεῖνα τ' ἄρματα τοὺς πολεμάρχους ὅλους· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 ἐπροκαλοῦσε καὶ ἔτρεψε καθεὶς, δὲν εἶχε τόλμην· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 καὶ ἐμ' ἔφερε ν' ἀγωνισθῶ ἢ θαρρετὴ ψυχὴ μου, καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 ἂν καὶ ἤμουν ὁ νεώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνδρείους· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 πολέμησα καὶ ἡ Ἀθηναῖά μου χάρισε τὴν νίκην· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 τρανὸν καὶ ἀνδρεῖον ὡς αὐτὸν δὲν φόνευς' ἄλλον ἄνδρα· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 φαρδὺς μακρὺς ἀπέραντος ἐκεῖτετο στὸ χῶμα· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 Ἄχ! μ' ὅλην τὴν ἀνδρείαν μου νὰ ἤμουν πάλι νέος· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 θά 'βρισκε τὸν ἀντίμαχον ὁ λοφοσειστής Ἐκτωρ· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 Καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς Παναχχαιοὺς ὅς' εἴσθε πολεμάρχου· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 τῶρα κανεὶς στὸν Ἐκτορα ν' ἀντισταθῇ δὲν θέλει· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 160
 Στοῦ γέρου τοὺς ὀνειδισμοὺς ἐννέα σηκωθῆκαν· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 Πρῶτος σηκώθη ὁ δυνατὸς, ὁ μέγας Ἀγαμέμνων· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 κατόπιν ὁ ἀνίκητος Τυδείδης Διομήδης, καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 οἱ Αἴαντες, μ' ἀδάμαστην ζωσμένοι ἀνδραγαθίαν, καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 ὁ Ἰδομενεὺς καὶ ὁ σύντροφος ἐκείνου Μυριόνης, καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 165
 στὴν δύναμιν ἰσόπαλος τοῦ ἀνδροφόνου Ἄρης, καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 ὁ Εὐρύπυλος τοῦ Εὐαίμονος λαμπρὸς υἱὸς καὶ ὁ Θόας· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 Ἀνδραϊμονίδης καὶ μ' αὐτοὺς ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς, καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 μὲ τὸν γενναῖον Ἐκτορα καθεὶς νὰ πολέμησῃ· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 Καὶ πάλιν ὁ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ εἶπε· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 170
 «Νὰ τινχθοῦν τῶρα οἱ λαχνοί, νὰ ἰδοῦμε ποιοὺς θὰ τύχη· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 ὅτι χαρᾶς θὰ 'ναὶ ἀφορμὴ στῶν Ἀχαιῶν τὸ γένος· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 καὶ ἡ καρδιά του θὰ αἰσθανθῇ χαράν, ἂν κατορθώσῃ· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 ἀπὸ τῆς μάχης νὰ σωθῇ τὸν φοβερὸν ἀγῶνα· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 Αὐτὰ 'πε καὶ ἐσημείωσε καθέννας τὸν λαχνόν του· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι
 175
 Καὶ τοῦ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονος τοὺς ἔβαλαν στὸ κράνος· καὶ δὲ τὸ ροπίον ἐστὶν ὅτι

καὶ ὅλοι ἐδέοντο οἱ λαοὶ μὲ χέρια σηκωμένα
καὶ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸν κι εἶπαν : « Πατέρα Δία,
δῶς' τὸν λαχὸν τοῦ Αἴαντος ἢ τοῦ Τυδεΐδ' ἢ δῶς' τον
αὐτοῦ ποῦ στές πολύχρυσες Μυκῆνες βασιλεύει ». 180
Αὐτὰ 'λεγαν καὶ τοὺς λαχοὺς ἐτίναξεν ὁ Νέστωρ·
καὶ ἀπὸ τὸ κράνος πῆδησε λαχὸς ὡς τὸν ἠθέλαν,
τοῦ Αἴαντος· καὶ ὁ κήρυκας τὸν παίρνει καὶ τὸν δείχνει
τῶν πολεμάρχων Ἀχαιῶν μὲ τάξιν εἰς καθέναν.
Καὶ τὸν λαχὸν δὲν γνῶρισε κανεὶς ὥσάν δικόν του 185
καὶ ὅτ' ἔφθασε στὸν Αἴαντα ποῦ τὸν λαχὸν στὸ κράνος
ἔριξε ἀφοῦ τὸν χάραξεν, ἄπλωσεν ὁ γενναῖος
τὸ χέρι του καὶ ὁ κήρυκας σ' αὐτὸν τὸν παραδίδει·
καὶ τὸ σημάδι ἅμ' εἶδε αὐτὸς τὸ γνῶρισε κι ἐχάρη.
Τὸν λαχὸν ἔριξε χαμαὶ κι ἐφώναξε : « Δικός μου 190
εἶναι ὁ λαχός, ἀγαπητοί· καὶ χαίρεται ἡ ψυχὴ μου
ὅτι τὸν θεῖον Ἑκτορα θαρρῶ πῶς θὰ νικήσω.
'Αλλ' ὅσο ἐγὼ μὲ τ' ἄρματα τὸ σῶμα μου νὰ ζώσω,
ἐσεῖς ὥστόσοσον εὐχεσθε πρὸς τὸν πατέρα Δία,
σιγὰ μήπως νὰ εὐχεσθε οἱ Τρῶες σᾶς νοήσουν, 195
ἢ ἂν θέλετε καὶ φανερά, κανέναν δὲν φοβοῦμαι·
διότι κανεὶς μὲ δύναμιν ἐμὲ δὲν θὰ δαμάσῃ,
μὲ τέχνην οὔτε, ὅτι θαρρῶ ποῦ, γέννημα καὶ θρέμμα
τῆς Σαλαμῖνος, δὲν εἶμαι ἀμάθητος τελείως ». 200
Αὐτὰ 'πε κι εὐχονταν αὐτοὶ πρὸς τὸν πατέρα Δία.
Καὶ τὸν μεγάλον οὐρανὸν κοιτώντας κάποιος εἶπε :
« Δία, πατέρα, δοξαστέ, ποῦ βλέπεις ἀπ' τὴν Ἴδην,
ὑψίστε, δῶς' τοῦ Αἴαντος τὸ καύχημα τῆς νίκης·
κι ἐὰν τὸν Ἑκτορ' ἀγαπᾷς πολὺ καὶ προστατεύῃς, 205
δῶς' καὶ τῶν δύο δύναμιν καὶ δόξαν παρομοίαν ». 210
Καὶ ὥστόσο τὸν λαμπρὸν χαλκὸν ἐζώνονταν ὁ Αἴας
καὶ στὰ καλὰ τὰ ἄρματα τὰ μέλη του εἶχε κλείσει.
Κινοῦνταν, ὡς θεόρατος ὁ Ἄρης κατεβαίνει
στὸν πόλεμον μὲς στοὺς θνητούς, ποῦ ὁ βροντητὴς Κρονίδης
στῆς διχονοίας ἔριξε τὸν φονικὸν ἀγώνα.
Παρόμοιος θεόρατος τῶν Ἀχαιῶν ὁ πύργος,
ὁ Αἴας μὲ χαμόγελο στὸ ἄγριο πρόσωπό του

μέγα κοντάρι ἐτίναξε μακροδιασκελώντας.
 Ἀναγαλλιάζαν οἱ Ἀχαιοὶ καθὼς τὸν ἐθωροῦσαν,
 ἀλλ' ἀπὸ τρόμον φοβερὸν ἐπάγωσαν οἱ Τρῶες,
 καὶ ἀκόμα καὶ τοῦ Ἑκτορος ἐσπάραξε ἡ καρδία·
 ἀλλὰ νὰ φύγη, νὰ συρθῇ μὲς στὸν στρατὸν τοῦ πλέον
 δὲν ἤμποροῦσε αὐτὸς ἀφοῦ προκάλεσε εἰς τὴν μάχην.
 Καὶ ὁ Αἴας ἐπροχώρησε μ' ἀσπίδα ὡσάν πύργον,
 χάλκινην μ' ἐπτὰ δέρματα ποῦ τοῦ ἔκαμε ὁ Τυχίος
 τῶν σκυτοτόμων ἔξοχος, ἐγκάτοικος στὴν ὕλην,
 λαμπρὴν τὴν ἐτεχνούργησεν ἐπτάδιπλην μὲ δέρμα
 δυνατῶν ταύρων, κι ἔβαλε δίπλαν χαλκοῦ ὀγδόην.
 Αὐτὴν στὰ στήθη ἐπρόβαλεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας.
 Κι ἐστάθη ἐμπρὸς στὸν Ἑκτορα καὶ τοῦ ἔπε μὲ φοβέρες
 « ὦ Ἑκτωρ, θὰ γνωρίσης σύ, μόνος μὲ μόνον τώρα,
 ἂν ἄλλοι ἐδῶ τῶν Δαναῶν εὐρίσκονται ἀνδρειωμένοι,
 ἔξω ἀπὸ τὸν λεοντόκαρδον Πηλεΐδην ἀνδροφόνον.
 Ἄλλ' αὐτὸς μένει στὰ κυρτὰ θαλασσοπόρα πλοῖα,
 ἀφοῦ στὸν πρῶτον ἀρχηγὸν Ἀτρεΐδην ἐχολώθη.
 Ἄλλ' ἡμεῖς εἴμεθ' ἀρκετοὶ μὲ σὲ νὰ μετρηθοῦμε
 καὶ πάμπολλοι· ἀλλ' ἀρχίνησε πρῶτος ἐσὺ τὴν μάχην ».
 Καὶ ὁ μέγας τότε ἀπάντησεν ὁ λοφοσειστής Ἑκτωρ·
 « Αἴα, ὦ διογέννητε, μεγάλε πολεμάρχε,
 τί τάχα ὡσάν ἀδύνατο παιδί μὲ δοκιμάζεις;
 ἦ ὡσάν γυναῖκ' ἀμάθητην στὰ ἔργα τοῦ πολέμου;
 Τὲς μάχες ξεύρω ἐγὼ καλὰ καὶ τὲς ἀνδροφονίες.
 Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ νὰ στρέφω τὴν βαρεῖαν
 ἀσπίδα ἤξεύρω ἀκούραστος στὸν κόπο τοῦ πολέμου.
 Ξεύρω τῶν ἵππων τὴν ὁρμὴν στὴν μάχην νὰ ὀδηγήσω,
 καὶ πεζὸς ξεύρω τὸν χορὸν τοῦ Ἀρη τοῦ ἀνδροφόνου.
 Ἀλλὰ γενναῖον ὡς ἐσὲ δὲν θέλω νὰ χτυπήσω
 ἀπόκρυφ' ἀλλὰ φανερά, τὸ ἀκόντι μου ἂν πιτύχῃ ».
 Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον ἐτίναξε κοντάρι.
 Καὶ τὴν φρικτὴν τοῦ Αἴαντος ἐκτύπησεν ἀσπίδα
 καὶ τὸν χαλκὸν ποῦ ὀγδοὺς ἐπτὰ σκεπάζει δίπλες·
 τὲς ἔξι δίπλες ἔσχισε κι ἐστάθη στὴν ἐβδόμην
 τῆς λόγχης ὁ σκληρὸς χαλκός· καὶ δεύτερος ὁ Αἴας

ὁ θεῖος τὸ μακρόσκιον ἐτίναξε κοντάρι, πρῶτος αὐτὸς ἀνέστη καὶ ἔκτυπεν 250
 τὴν στρογγυλὴν τοῦ "Εκτορος ἀσπίδα. ἡ δὲ ἑλκυσθεὶς ἔπεσεν ἡ
 Τρύπηρ ἢ λόγχῃ ἢ δυνατὴ τὴν φωτεινὴν ἀσπίδα,
 καὶ στὸν ὠραῖον θώρακα ἐμπήχθη πέρα πέρα,
 καὶ στὸ λαγγόνι τοῦ ἀντικρὺ τοῦ σχίζει τὸν χιτῶνα.
 "Εσκυψε καὶ τὸν θάνατον ἀπόφυγεν ἐκεῖνος.
 Κι ἂν τὲς ἀσπίδες ἔσυραν τὲς λόγχες των καὶ οἱ δύο, 255
 μὲ ὀρμὴν ἐπέσαν καὶ ὁμοιάζαν λεόντων ὠμοφάγων,
 ἢ ἀριχοίρων φοβερῶν ποῦ δύσκολα νικοῦνται.
 καὶ ὁ "Εκτωρ πρῶτος ἔκρουσε στὴν μέσσην τὴν ἀσπίδα,
 καὶ ἡ λόγχη δὲν τὴν ἔσπασε, ὥστ' ἐκυρτώθ' ἡ ἄκρη.
 τότε πεδώντας ἐμπηξε τὴν λόγχην στὴν ἀσπίδα 260
 τοῦ "Εκτορος καὶ ἂν τὴν ὀρμὴν τὸν ἔκοψεν ὁ Αἴας,
 καὶ τὸν λαιμὸν τοῦ λάβωσεν ἡ λόγχη καὶ ἔσταξ' αἷμα.
 Καὶ ὅμως ὁ "Εκτωρ μ' ὅλ' αὐτὰ τὴν μάχην δὲν ἀφίνει.
 Τραβιέται ὀπίσω καὶ ἂν τὴν γῆν μὲ τὸ τρανὸ τοῦ χέρι
 πέτραι σιγῶναι ὀλόμαυρην, μεγάλην καὶ τραχεῖαν 265
 τοῦ Αἴαντος τὴν φοβερὴν ἐπτάδιπλην ἀσπίδα
 μ' αὐτὴν κτυπᾷ στὸν ὀμφαλὸν καὶ ἐβρόντησε ὁ χαλκὸς τῆς.
 Βράχον πολὺ τρανότερον ἐσήκωσεν ὁ Αἴας.
 σφενδονιστὰ τὸν ἔριξε μ' ἀμέτρητην ἀνδρείαν
 καὶ ἔσπασεν ἡ μυλόπετρα στὰ βάθη τὴν ἀσπίδα 270
 ἐτρέκλισε καὶ ἀνάσκελα ξαπλώθηκε ἀπὸ κάτω
 εἰς τὴν ἀσπίδα καὶ ἔξαφνα τὸν ὀρθωσεν ὁ Φοῖβος.
 Καὶ μὲ τὰ ξίφη ἀντίστηθα νὰ κτυπηθοῦν θὰ ὀρμοῦσαν,
 ἂν τοῦ Διὸς οἱ μηνυταὶ καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων,
 οἱ κήρυκες ποῦ ἔστελναν καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες 275
 Ἰδαῖος καὶ Ταλθύβιος, ἄνδρες σοφοὶ καὶ οἱ δύο
 δὲν πρόφθαναν στὸ μέσον των τὰ σκῆπτρα των ν' ἀπλώσουν.
 ὁ Ἰδαῖος τότε ὁμίλησε ποῦ νοῦν καὶ γνῶσες εἶχε:
 « Τὴν μάχην πλεόν παύσετε, τὸν πόλεμον, παιδιὰ μου,
 διότι ὁ Ζεὺς σᾶς ἀγαπᾷ παρόμοια καὶ τοὺς δύο, 280
 εἴσθε καὶ οἱ δυὸ πολεμισταί· καὶ αὐτὸ τὸ βλέπομ' ὅλοι.
 Κι ἐνύκτωσεν, εἶναι καλὸ στὴν νύκτα νὰ ὑπακοῦμε ».
 Σ' αὐτὸν τότε ἀποκρίθηκεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας:
 « Τοῦ "Εκτορος αὐτὰ νὰ εἰπῇς νὰ τὰ ζητήσ' Ἰδαῖε,

ἀφοῦ προκάλεσεν αὐτὸς τοὺς πολεμάρχους ὅλους 285
 ἄς ἀρχινήσῃ· καὶ ὅ,τ' εἰπῇ θέλει κι ἐγὼ τὸ στέρξω ».

Καὶ ὁ μέγας τότε ἀπάντησεν ὁ λοφοσείστης "Εκτωρ :
 « ὦ Αἴα, σοῦ ὅδωσέ ὁ θεὸς καὶ ἀνάστημα καὶ ἀνδρείαν
 καὶ γνῶσιν καὶ τῶν Ἀχαιῶν πρῶτος στήν λόγχην εἶσαι.
 Ἄς παύσωμε διὰ σήμερα τῆς μάχης τὸν ἀγῶνα 290
 κι ὕστερ' ἄς πολεμήσωμεν, ὥσότου μᾶς χωρίσῃ
 θεὸς καὶ εἰς ἓναν τῶν λαῶν χάριση αὐτὸς τὴν νίκην.
 Κι ἐνύκτωσεν· εἶναι καλὸ στήν νύκτα νὰ ὑπακοῦμε.
 Κι οἱ Ἀχαιοὶ στὰ πλοῖα σας νὰ σὲ χαροῦν, γενναῖε,
 καὶ μάλιστα οἱ συντρόφοι σου κι οἱ φίλοι, ὅσους κι ἂν ἔχῃς, 295
 καὶ στοῦ Πριάμου τὴν λαμπρὴν μεγάλην πολιτείαν
 ἐμένα οἱ Τρῶες νὰ χαροῦν κι οἱ σεβαστὲς μητέρες
 συναθροισμένες νὰ εὐχῇθωῦν στὸν ἀγιασμένον τόπον·
 καὶ δῶρ' ἄς ἀντιδώσωμεν ἐξάϊσια μεταξὺ μας,
 ὥστε νὰ εἰπῇ τῶν Ἀχαιῶν κανένας καὶ τῶν Τρώων: 300
 Στῆς διχονοίας πιάσθηκαν τὸν φονικὸν ἀγῶνα
 καὶ πάλιν ὁμογνώμησαν καὶ ὡς φίλοι ἐχωρισθῆκαν ».

Καὶ ὡς εἶπε τοῦ ἐπρόσφερεν ἀργυροκαρφωμένο
 ξίφος μὲ τὸ θηκάρι του καὶ κρεμαστήρι ὠραῖο·
 ζώνην μὲ κόκκινην βαφὴν τοῦ χάρισεν ὁ Αἴας· 305
 καὶ ἀποχωρῆσαν στὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν ὁ Αἴας,
 ὁ "Εκτωρ εἰς τὸν Τρωϊκόν, κι ἐχάρηκαν οἱ Τρῶες,
 ὡς ζωντανὸν καὶ ἀλάβωτον τὸν εἶδαν ἀφοῦ μόλις
 ἐξέφυγε ἀπ' τοῦ Αἴαντος τὰ χέρια τ' ἀνδρειωμένα
 ἀνέλπιστα, καὶ ὅλοι φαιδροὶ στήν πόλιν τὸν ἐπῆραν. 310
 Κι οἱ Ἀχαιοὶ τὸν Αἴαντα, φαιδρὸν ἀπὸ τὴν νίκην,
 τοῦ θεοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν σκηνὴν ἐπῆραν·
 καὶ τοῦ Ἀτρεΐδῃ ὅτ' ἔφθασαν εἰς τὲς σκηνές ἐκεῖνοι
 βόδι ἐθυσίασε δι' αὐτοὺς ὁ μέγας βασιλεὺς 315
 ἄρσενικὸ πεντάχρονο στὸν ὕψιστον Κρονίδην.
 Τὸ γδάραν, τὸ συγύρισαν καὶ ἀφοῦ τὸ τεταρτιάσαν,
 μὲ τέχνην τὸ ἐλιάνισαν, τὸ πέρασαν στὲς σοῦβλες
 καὶ ἀφοῦ τὸ πῆσαν εὐμορφα χωρίσαν τὲς μερίδες
 καὶ ἅμ' ἀπ' τὸν κόπον ἔπαυσαν κι ἐτοίμασαν τὸ γεῦμα, 320
 ἐτρῶγαν καὶ ὅλ' ἰσόμοιρα χαρῆκαν τὸ τραπέζι.

Τότε τὸν θεῖον Αἴαντα ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 μ' ὀλόκληρην ἐτίμησε τὴν νεφραμιὰ τοῦ μόσχου·
 καὶ τοῦ φαγίου καὶ τοῦ πιατοῦ τὴν ὄρεξιν ἀφοῦ σβῆσαν,
 πρῶτος ὁ γέρος ἄρχισε σκέψιν ἐμπρὸς νὰ φέρῃ
 ὁ Νέστωρ, ὁποῦ ἡ γνώμη του ὡς πρῶτα ἐπροτιμήθη· 325
 ἐκεῖνος τοὺς ἀγόρευσε καλόγνωμα καὶ εἶπε·
 « Ἀτρεΐδῃ, τῶν Παναχαϊῶν σεῖς ἄλλοι πολεμάρχου,
 τῶν ἀνδρειωμένων Ἀχαιῶν πολλοὶ ἵναι ἀποθαμένοι,
 ποῦ μὲ τὸ μαῦρον αἷμα τοὺς τέσ ὄχθες τοῦ Σκαμάνδρου
 ἔβαψ' ὁ Ἄρης καὶ οἱ ψυχὰς κατέβηκαν στὸν Ἄδην· 330
 ὅθεν ἀπὸ τὸν πόλεμον θὰ παύσῃς· καὶ ἅμα φέξῃ
 ἐδῶ θὰ μεταφέρουμε μὲ ἀμάξια τοὺς νεκροὺς μας·
 καὶ θὰ τοὺς καύσωμε μακρὰν ὀλίγο ἀπὸ τὰ πλοῖα,
 καὶ τῶν ἀγαπημένων του τὰ κόκαλα θὰ πάρῃ
 καθεὶς ὅταν γυρίσουμε στὴν ποθητὴν πατρίδα· 335
 καὶ ἀπ' τὸ πεδὶον πάγκοινων θὰ ὑψώσομε ἕναν τάφον
 εἰς τὴν πυρὰν ὀλόγυρα, καὶ θὰ κτισθοῦν στὸ πλάγι
 πύργ' ὑψηλοί, προφυλακὴ σ' ἐμᾶς καὶ στὰ καράβια.
 Πύλες κατόπιν στερεᾶς θὰ κάμουμε στοὺς πύργους,
 πλατιεῖς, διὰ νὰ ἔχουν διάβασιν τ' ἀμάξια μὲ τοὺς ἵππους, 340
 καὶ ἐγγὺς τῶν πύργων ἔξωθεν βαθὺς νὰ γίνῃ λάκκος,
 ποῦ τὸν λαὸν καὶ τ' ἄλογα θέν' ἀσφαλίσῃ ὁπόταν
 ὀρμήσῃ πόλεμος βαρὺς τῶν ἀγερώχων Τρώων ».

Ἐπαυσε καὶ ὅλ' οἱ βασιλεῖς ὅ,τ' εἶπεν ἐδεχθῆκαν·
 καὶ ὥστόσο στὴν ἀκρόπολιν, στὰς πύλες τοῦ Πριάμου, 345
 μὲ κρότον καὶ μὲ θόρυβον συνάζονταν οἱ Τρῶες.
 Τὸν λόγον πῆρε ὁ φρόνιμος Ἀντήνωρ καὶ τοὺς εἶπε·
 « Ἀκοῦτε, Τρῶες, Δάρδανοι, καὶ ὅσ' εἴσθε βοηθοὶ μας,
 ὅ,τι στὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παρακινεῖ με.
 Ἐλᾶτ' εὐθύς, τῶν Ἀτρεϊδῶν τὴν Ἀργισσαν Ἑλένην 350
 μ' ὅλα τὰ πλούτη ἃς δώσωμε· πατήσαμε τοὺς ὄρκους
 καὶ πολεμοῦμ' ἐπύορκα· διὰ τοῦτο ἂν πράξωμ' ἄλλο
 ἀπ' ὅ,τι λέγω, ὄχι καλὸ τὸ τέλος μας προβλέπω ».

Εἶπεν αὐτὸς καὶ ἐκάθισε· καὶ εὐθύς σηκώθη ὁ θεῖος
 Ἀλέξανδρος ὁ σύντροφος τῆς εὐμορφῆς Ἑλένης 355
 καὶ ἐκεῖνον ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα·

« Ἀντήνορ, δὲν ἀρέσκομαι ποσῶς σ' αὐτὰ ποῦ λέγεις·
καὶ λόγον τούτου ὀρθότερον νὰ βγάλ' ἡξεύρει ὁ νοῦς σου.
' Ἄλλ' ἂν τὸν λέγης σοβαρὰ καὶ μέτωρο δὲν εἶναι,
τότε θὰ εἰπῶ, πῶς οἱ θεοὶ τὰ λογικὰ σοῦ πῆραν· 360
καὶ θὰ ὁμιλήσω καθαρὰ τῶν ἵπποδάμων Τρώων·
τὸ λέγω κατὰ πρόσωπον δὲν δίδω ἐγὼ τὴν νέαν,
ὅμως νὰ δώσω εἴμ' ἔτοιμος τοὺς θησαυροὺς ποῦ ἐπῆρα
ἀπὸ τὸ " Ἀργος καὶ πολλὰ δικά μου νὰ προσθέσω ».

Εἶπεν αὐτὰ κι ἐκάθισε κι ἐμπρός τους ἐσηκώθη 365
ὁ Δαρδανίδης Πρίαμος ἰσόθεος στὴν γνῶσιν,
καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁμίλησε μὲ καλὴν γνώμην κι εἶπε :
« Ἀκοῦτε, Τρῶες, Δάρδανοι κι ὅσ' εἰσθε βοηθοὶ μας,
ὅ,τι στὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παρακινεῖ με.
Καὶ τώρα, καθὼς γίνεται, δειπνήσετε στὴν πόλιν, 370
καὶ ὅλοι μείνεντ' ἄγρυπνοι στὴν νυκτοφυλακὴν σας·
καὶ ἅμα χαράξῃ ἅς πορευθῇ στὰ γρήγορα καράβια
ὁ Ἰδαῖος τοῦ Ἀγαμέμνονος νὰ εἰπῇ καὶ Μενελάου,
ὁ Ἀλέξανδρος ποῦ ἵναι ἀφορμὴ τῆς ἔχθρας, τί προβάλλει·
καὶ λόγον νὰ προσθέσῃ ὀρθόν, ὁ πόλεμος ἂν θέλουν 375
νὰ παύσῃ ὁ ἐπικατάρματος, ὥσπου τοὺς νεκροὺς μας
νὰ καύσωμε· μετέπειτα θὰ κτυπηθοῦμε πάλι
ὥσπου νὰ δώσῃ ἕνας θεὸς τὴν νίκην σ' ὅποιον θέλει ».

Εἶπε κι ὅλοι τὸν ἄκουσαν κι ἐστέρεξαν εἰς τὸν λόγον· 380
καὶ στὸν στρατὸν ἐδείπνησε στὴν τάξιν του καθένας,
καὶ ἅμ' ἔφεξε στὰ βαθουλὰ καράβια πῆγε ὁ Ἰδαῖος
καὶ στοῦ Ἀγαμέμνονος σιμὰ στὴν πρύμνην ἤβρεν ὅλους
τοὺς Δαναοὺς θεράποντες τοῦ " Ἀρη συναγμένους·
καὶ ὁ κήρυκας γλυκόφωνος στὴν μέσῃ ἐστάθῃ κι εἶπε :
« Ἀτρεΐδῃ, τῶν Παναχαιῶν σεῖς ἄλλοι πολεμάρχοι, 385
ὁ Πρίαμος καὶ οἱ σεβαστοὶ μὲ πρόσταξαν οἱ Τρῶες
νὰ σᾶς εἰπῶ ν' ἀκούσετε, καὶ ἂν ἀρεστὰ σᾶς εἶναι,
ὁ Ἀλέξανδρος ποῦ ἵναι ἀφορμὴ τῆς ἔχθρας τί προβάλλει·
ὅλα τὰ πλούτη ὅπ' ἔφερεν ὁ Ἀλέξανδρος στὴν Τροίαν
στὰ βαθουλὰ καράβια του — ποῦ νὰ ἔχε χαθῇ πρῶτα — 390
νὰ τ' ἀποδώσ' εἶν' ἔτοιμος καὶ ἄλλα πολλὰ δικά του·
πλὴν τὴν γυναῖκα νυμφευτὴν τοῦ ἐνδόξου Μενελάου

νά δώση ἀρνεῖται, ἂν καὶ πολὺ τοῦτο ἀπαιτοῦν οἱ Τρῶες.
 Καὶ ἄλλο νὰ εἰπῶ μ' ἐπρόσταζαν, ὁ πόλεμος νὰ παύσῃ,
 ἂν θέλετε, ὁ κατάρτατος, ὡσότου τοὺς νεκροὺς μας
 νὰ καύσωμε· μετέπειτα θὰ κτυπηθοῦμε πάλι
 ὥσπου νὰ δώσῃ ἓνας θεὸς τὴν νίκην σ' ὅποιον θέλει ».

Ἐπαυσε καὶ ὅλοι ἐσίγησαν, ἄφωνοι ἐμείναν ὅλοι·
 τέλος σ' αὐτοὺς ὁμίλησεν ὁ ἀνίκητος Διομήδης :
 « Τὰ πλοῦτῃ ἀπ' τὸν Ἀλέξανδρον καὶ μήτε τὴν Ἑλένην
 δὲν θὰ δεχθοῦμε· φανερὰ καὶ ἓνα μωρὸ τὸ βλέπει,
 πῶς ἤδη κρέμετ' ὄλεθρος στὴν κεφαλὴν τῶν Τρώων».
 Εἶπε, καὶ οἱ Ἀχιόπαιδες μ' ἀλαλαγμοὺς τὸν στέρξαν,
 ὡς τοῦ Τυδείδῃ ἐθαύμασαν τὸν λόγον τοῦ ἱπποδάμου.
 Καὶ στὸν Ἰδαῖον ἔλεγεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων :
 « Τὸν λόγον σὺ τῶν Ἀχαιῶν τῶρ' ἄκουσες, Ἰδαῖε,
 πῶς σοῦ ἀποκρίνονται· καὶ ἐγὼ τὴν ἴδιαν ἔχω γινώμην.
 Καὶ ὡς πρὸς τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν δὲν θὰ τὴν στερηθῇτε·
 καὶ ποιὸς φιλαργυρεῖται πρὸς τοὺς ἀπεθαμένους
 περηγοριᾷ μὲ τὴν πυρὰν στὸ πνεῦμα τους νὰ δώσῃ ;
 Στὸν ὄρκον ἔχω μάρτυρα τὸν ὕψιστον Κρονίδην ».

Εἶπε καὶ εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς ὕψωσε αὐτὸς τὸ σκήπτρον.
 Ὁ Ἰδαῖος πάλι ἀνέβηκε στὴν Ἴλιον τὴν ἀρίαν,
 καὶ οἱ Τρῶες τότε εἰς σύνοδον ὁμοῦ καὶ οἱ Δαρδανίδες
 ἐκάθονταν καὶ ἐπρόσμεναν ὁ κήρυκας νὰ φθάσῃ·
 ἦλθεν αὐτός, ἐστάθηκε στὸ μέσον καὶ τοὺς εἶπε
 τὸ μήνυμα τῶν Ἀχαιῶν· καὶ ἐκεῖνοι ἐτοιμαζόνταν
 ἄλλοι νὰ φέρουν τοὺς νεκροὺς καὶ ἄλλοι κορμούς νὰ κόψουν.
 Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος οἱ Ἀχαιοὶ σπουδάζαν ἀπ' τὰ πλοῖα
 ἄλλοι νὰ φέρουν τοὺς νεκροὺς καὶ νὰ ξυλεύσουν ἄλλοι.
 Καὶ τοὺς ἀγροὺς ὁ ἥλιος φωτοβολοῦσε πάλιν
 καὶ ἀπ' τὸν βᾶθρον καὶ σιγαλὸν ὠκεανὸν ἐπάνω
 στὸν οὐρανὸν ἀνέβαινε· καὶ αὐτοὶ συναπαντῶντο·
 μὲ κόπον ἐξεχώριζε καθένας τὸν νεκρὸν του·
 ἀλλ' ἐπλεναν τὰ σώματα τὰ αἵματοκυλισμένα
 καὶ δάκρυα χύνοντας θερμὰ στ' ἀμάξια τὰ σηκῶναν.

Καὶ ὁ Πρίαμος δὲν ἄφηνε νὰ ὀδύρωνται· καὶ ἐκεῖνοι
 βουβοί, θλιμμένοι στὴν πυρὰν σωρεῖαν τοὺς νεκροὺς τῶν·

καὶ ἀφοῦ τοὺς κάψαν γύρισαν στὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν
καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος οἱ Ἀχαιοὶ μὲ τὴν καρδιὰν θλιμμένην 430
κι ἐκεῖνοι ἐπάνω εἰς τὴν πυρὰν σωρεῦαν τοὺς νεκροὺς των,
καὶ ἀφοῦ τοὺς κάψαν γύρισαν στὰ βαθυλὰ καράβια.

Ἀκόμῃ δὲν γλυκοφάγγε καὶ στὴν πυρὰν τριγύρω
ἐκλεκτὸ μέρος Ἀχαιῶν σηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον 435
καὶ ὁλόγυρά της πάγκοινον σηκώσαν τάφον ἕναν
ἀπ' τὸ πεδῖον κι ἐκτίσαν σιμᾶ του τεῖχος μέγα

μὲ ὑψηλοὺς πύργους, φύλαξιν δι' αὐτοὺς καὶ τὰ καράβια·
πύλες κατόπιν στερεᾶς στοὺς πύργους μέσα ἐκάμυν,
πλατιεὲς διὰ νὰ ἔχουν διάβασιν τ' ἀμάξια μὲ τοὺς ἵππους·
κι ἐγγὺς τοῦ τεῖχους χάνδακα βαθὺν ἀπ' ἔξω ἐσκάψαν 440
πλατύν, μεγάλον κι ἔμπηξαν στὴν ἄκρην του πασσάλους.

Σ' αὐτὰ μ' ἀγῶνα ἐργάζονταν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη·
καὶ ὅλ' οἱ ἀθάνατοι σιμᾶ στὸν βροντητὴν Κρονίδην
θαυμάζαν τὸ κατόρθωμα τῶν Ἀχαιῶν ἀνδρείων·
καὶ ὁ Ποσειδῶν τότε ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ κοσμοσείστης : 445

« Δία, πατέρα, εἶναι θνητὸς κανεὶς στὴν οἰκουμένην,
ὁποῦ νὰ εἰπῇ τὴν σκέψιν του στοὺς ἀθανάτους πλέον ;
Τοὺς κομοφόρους Ἀχαιοὺς δὲν βλέπεις πῶς ἐκτίσαν
τεῖχος διὰ τὰ καράβια των καὶ γύρω ἀνecῖξαν λάκκον 450
καὶ τῶν θεῶν δὲν ἔδωκαν τὲς ἐκλεκτὲς θυσίαις ;

Καὶ ὡς ὅπου χύνεται τὸ φῶς θὰ φθάσῃ τ' ἄκουσμά του·
κι ἐκεῖνο θὰ λησμονηθῇ, πού τότε ἔγώ κι ὁ Φοῖβος
τοῦ θεοῦ Λαομέδοντος σηκώσαμε μ' ἀγῶνα.»
Βάρυνε ὁ Ζεὺς, κι εἶπε σ' αὐτόν, ὁ νεφελοσυνάκτης :

« Οἰμέ, τί εἶπες δυνατέ, μεγάλε κοσμοσείστη ! 455

Εἰς ἄλλον θεὸν ἄρμοζε νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ὁ φόβος
στὰ χέρια καὶ στὴν δύναμιν πολὺ κατώτερόν σου·
καὶ ὡς ὅπου χύνεται τὸ φῶς θὰ φθάσῃ τ' ἄκουσμά σου·
καὶ σκέψου ὅποτ'αν οἱ Ἀχαιοὶ στὴν ποθητὴν πατρίδα 460
γυρίσουν μὲ τὰ πλοῖα τους, ἰδοὺ τί θεὰ κάμῃς :

σπάσε, ρίξε στὴν θάλασσαν ἐσὺ τὸ τεῖχος ὅλο
καὶ μ' ἄμμον πάλι σκέπασε τ' ἀπέραντο ἀκρογιάλι,
κι ἐχάθηκε τῶν Ἀχαιῶν εὐθύς τὸ μέγα τεῖχος».

Αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔλεγαν ἐκεῖνοι· καὶ τὸ ἐσπέρας

ὥς ἦλθεν, εἶχαν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ ἔργο τελειωμένο, 465
 καὶ βόδια σφάζαν στὲς σκηνὲς κατόπιν κι ἐδειπνῆσαν·
 τότε ἀπ' τὴν Αἴμωνα μὲ κρασί πάμπολλ' ἀράζαν πλοῖα,
 σταλμέν' ἀπὸ τὸν Εὐήνον ποῦ ἀπὸ τὴν Ὑπιπύλῃν
 καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν ἀνδρῶν Ἰάσονα ἐγεννήθη.
 Καὶ κρασί μέτρα χίλια στοὺς ἀδελφοὺς Ἀτρεΐδες 470
 ὁ Ἰασονίδης ἔδωκε διαλεκτὸ νὰ πάρουν·
 κι ἐπρομηθεύοντο κρασί τῶν Ἀχαιῶν καθέννας,
 καὶ ἄλλοι χαλκὸν ἀντέδιδαν, λαμπρὸν σίδερον ἄλλοι,
 ἄλλοι τομάρια βοδινά, ζωντανοὺς μύσχους ἄλλοι,
 ἀνδράποδ' ἄλλοι· κι ἔπειτα λαμπρὸ τραπέζι ἐστρώσαν, 475
 καὶ ὀλονυκτίς τῶν Ἀχαιῶν τὸ πλῆθος ἐδειπνοῦσαν,
 καὶ οἱ Τρῶες μὲ τοὺς βοηθοὺς στὴν πόλιν καὶ ὀληνύκτα
 κακὰ σ' αὐτοὺς σοφίζονταν ὁ πάνσοφος Κρονίδης
 μὲ φοβερὲς βροντές· καὶ αὐτοὶ τρομάζοντας ἐχῦναν
 ἀπ' τὰ ποτήρια τὸ κρασί στὴν γῆν καὶ δὲν ἐπίναν. 480
 εἰς τὸν μεγαλοδύναμον Κρονίδην πρὶν σπονδίσουν·
 κατόπιν ὅλοι ἐπλάγιασαν κι ἐχάρηκαν τὸν ὕπνον.

Ἡ Ἐως ἀπλωνε ἡ χρυσή σ' ὄλην τὴν γῆν τὸ φῶς τῆς,
 κι ἐσυγκαλοῦσε τοὺς θεοὺς ὁ ὑπέρτατος Κρονίδης
 στὴν ἀκροτάτην κορυφὴν τοῦ πολυλόφου Ὀλύμπου.

Ἐλεγε αὐτὸς καὶ ὅλ' οἱ θεοὶ προσέχαν εἰς τὸν λόγον:

« Ἀθάνατοι καὶ ἀθάνατες θεές, ἀκούσεται ὅλοι

5

ὅ,τι στὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παραινεῖ με·

μήτε θεὸς μήτε θεὰ τολμήσῃ ν' ἀντικόψῃ

τοῦτον ποὺ λέγω τὸν σκοπὸν καὶ στέρξειτ' ὅλοι ἀντάμα

ὥστε στὰ ἔργα τοῦτα ἐγὼ γοργὸ νὰ δώσω τέλος.

Καὶ ὅποιον θεὸν ἀλλόγλωμα νοήσω νὰ βοηθήσῃ

10

τοὺς Τρῶας ἢ τοὺς Δαναοὺς, ἄσχημα κυτυπημένος

στὸν Ὀλυμπον θὰ στρέψῃ αὐτὸς ἢ θὰ τὸν ρίξω κάτω

μὲ τοῦτα ἐγὼ τὰ χέρια μου στὰ σκότῃ τοῦ Ταρτάρου,

πολὺ μακρὰν στὰ τρίςβαθα τοῦ κόσμου καταχθόνια,

πρὸς πύλεις ἔχει σιδηρὲς καὶ χάλκινο κατώφλι,

15

κάτω ἀπ' τὸν Ἀδῆ ὅσο τῆς γῆς ὁ οὐρανὸς ἀπέχει·

τότε θὰ μάθῃ ἂν τοὺς θεοὺς νικῶ στὴν ρώμην ὅλους.

Καὶ δοκιμάσετε, ὦ θεοί, νὰ τὸ γνωρίσετε ὅλοι.

Χρυσὴν κρεμάσεται ἄλυσον ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὴν ἄκρην,

καὶ ἀθάνατοι καὶ ἀθάνατες ὅλοι ἀπ' αὐτὴν πιασθῇτε.

20

Ἀλλὰ δὲν θὰ ὀσθε δυνατοὶ μ' ὅσον καὶ ἂν βάλατε κόπον

νὰ σύρετ' ἀπ' τὸν οὐρανὸν τὸν πάνσοφον Κρονίδην.

Ἀλλ' ἂν ἐγὼ τὸ ἤθελα θὰ ἐδύνομουν καὶ μόνος

μ' ὄλην τὴν γῆν καὶ θάλασσαν ἐπάνω νὰ σᾶς σύρω·

καὶ θὰ ἔδενα τὴν ἄλυσον στὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου

25

ὥστε τὰ πάντ' ἀνέρα νὰ μείνουν εἰς τὸν κόσμον·

τόσον ἀνώτερος ἐγὼ θεῶν καὶ ἀνθρώπων εἶμαι ».

Εἶπεν αὐτὰ κι εἰρίγησεν, ἄφωνοι ἐμεῖναν ὅλοι·

ὅτι μὲ φόβον ἄκουσάν τὸν αὐστηρόν του λόγον·

καὶ τέλος ἡ γλαυκόμεατῃ θεὰ σ' ἐκεῖνον εἶπε:

30

« Κρονίδη, ὦ πατέρα μας, τῶν βασιλέων πρῶτε,

τὸ ἡξεύρομ' ὅτι ἀντίστασιν δὲν ἔχ' ἡ δύναμίς σου·

ἀλλ' ὅμως διὰ τοὺς Δαναοὺς ποιοῦμε τοὺς ἀνδρείους,
 ὅπου θὰ πάθουν καὶ ἄσφαλα θ' ἀδικοθανάτησουν·
 ἀλλ' ὅμως θέλει ἀπέχωμεν, ὡς θέλεις, ἀπ' τὴν μάχην. 35
 Πλὴν συμβουλήν θὰ δώσωμεν καλήν εἰς τοὺς Ἀργεῖους,
 νὰ μὴ χαθοῦν ὅλοι διὰ μιᾶς ἀπ' τὸ βαρὺ σου μίσος».

Τῆς εἶπε μὲ χαμόγελον ὁ νεφελοσυνάκτης:

« Παρηγορήσου, τέκνον μου· μὲ τὴν ψυχὴν δὲν εἶπα
 τὸν λόγον ὅπου ἐπρόφερα· καὶ μαλακὸν θὰ μ' ἔβρης». 40

Εἶπε· στ' ἀμάξι ἐξεψε τὰ ὀρμητικὰ πουλάρια,
 χαλκόποδα, μ' ὀλόχρυσον καὶ φουντωμένην κόμην,
 ὀλόχρυσ' ἄρματα καὶ αὐτὸς ἐζώσθηκε καὶ ἐπῆρε
 χρυσὴν ὠραία μάλιστα καὶ ἀνέβηκε στὸν θρόνον
 καὶ ἐράβδισε νὰ κινήθουν καὶ πρόθυμα ἐπετοῦσαν 45

τ' ἄλογ' ἀνάμεσα στὴν γῆν καὶ τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια.
 Ἐφθασε στὴν πολὺβρυσην καὶ θηριοθρέπτρην Ἴδην,
 στὸ Γάργαρον, ποῦ τοῦ Διὸς ἔχει βωμὸν καὶ κτῆμα·
 αὐτοῦ ἐστάθη τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας,
 καὶ τ' ἄλογ' ἀφοῦ ξέζεψε καὶ τὰ ἔζωσε μὲ νέφος, 50

στὴν κορυφὴν περήφανος ἐκάθισε νὰ βλέπῃ
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὴν πόλιν καὶ τὰ πλοῖα.
 Καὶ εἰς τὲς σκηνές των οἱ Ἀχαιοὶ τὸ πρόγευμά τους παίρνων
 σύντομα καὶ ἄρματώνονταν εὐθὺς κατόπιν ὅλοι,
 καὶ οἱ Τρῶες εἰς τὴν πόλιν των, καὶ ἂν καὶ ὀλιγότερ' ἦσαν, 55

διψοῦσαν διὰ τὸν πόλεμον, βιασμένοι ἀπ' τὴν ἀνάγκην,
 διὰ τὲς γυναῖκες, τὴν ζωὴν, διὰ τὰ παιδιὰ νὰβάλουν·
 οἱ πύλες ὅλες ἀνοίξαν καὶ ἐχύνονταν τὰ πλήθη,
 πεζοὶ καὶ ἵππεῖς, καὶ ἀλαλαγμὸς μέγας ἀκούονταν.

Καὶ ὅτ' ἐφθασαν καὶ ἐβρέθηκαν εἰς ἓναν τόπον ὅλοι, 60
 τὰ τόμαρα καὶ τ' ἄρματα καὶ τ' ἀνδρειωμένα στήθη,
 τὰ χαλκοθώρηκτ' ἔσμιζαν· καὶ οἱ ὀμφαλωτὲς ἀσπίδες
 ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ἐγγίζονταν, καὶ ὁ κόσμος ἐβροντοῦσε.

Κι ἐκεῖ κραυγὴ χαρᾶς ἀνδρῶν ποῦ φόνευαν καὶ βόγγος
 ἀνδρῶν ὅπου ἐφονεύοντο καὶ ἡ γῆ πλημμύριζ' αἶμα. 65

Καὶ ὅσο ἦτο αὐγὴ καὶ τ' ἄγιο φῶς αὖξαινε τῆς ἡμέρας,
 ἐπέφταν καὶ τῶν δυὸ στρατῶν ἄνδρες πολλοὶ στὴν μάχην.
 Καὶ ὅταν ὁ ἥλιος τ' οὐρανοῦ στὴν μέσῃ εἶχε φθάσει,

τὰ χρυσὰ τάλαντ' ἀνοίξεν ὁ ὕψιστος πατέρας
 καὶ εἰς τὸ καθέν' ἀπέδωκε πικροῦ θανάτου μοῖραν, 70
 τῶν χαλκοφράκτων Ἀχαιῶν, τῶν ἵπποδάμων Τρώων·
 τὰ σήκωσε κι ἔκλιν' εὐθύς τῶν Ἀχαιῶν ἡ μοῖρα·
 τῶν Ἀχαιῶν ἐκάθισαν κάτω στήν γῆν οἱ μοῖρες·
 τῶν Τρώων ὡς τὸν οὐρανὸν οἱ μοῖρες πεταχθῆκαν·
 καὶ ἀπὸ τὴν Ἰδην βρόντησεν ὁ Ζεὺς καὶ ἀστροπελέκι 75
 φρικτὸν στήν μέσσην ἔριξε τῶν Ἀχαιῶν· κι ἐκεῖνοι
 τὴν φλόγα ὡς εἶδαν ἔμειναν καὶ ἀχνὸς τοὺς πῆρε φόβος.
 Καὶ τότε μῆτ' ὁ Ἰδομενεὺς καὶ μῆτ' ὁ Ἀγαμέμνων
 μῆτ' οἱ ἀνδρειωμένοι Αἴαντες κεῖ νὰ σταθοῦν τολμοῦσαν·
 μόνος ὁ Νέστωρ ἔμεινε, κι ἐκεῖνος ἐξ ἀνάγκης· 80
 ἀδῆμονοῦς ὁ ἵππος του, πού 'χε ἀκοντίσει ὁ Πάρις
 στήν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς ποὺ οἱ πρῶτες τρίχες βγαίνουν
 τῶν ἵππων εἰς τὸ καύκαλο, κι εἶναι ἀκριβὸ τὸ μέρος·
 καὶ ἡ λόγχη στὸν ἐγκέφαλον ἐμπήχθη καὶ ἀπ' τὸν πόνον
 ὀπίσ' ὀρθὸς σηκώθηκε καὶ μὲ τὴν λόγχην ὄλην 85
 χάμω ἐκυλιόταν κι ἔβαλε τοὺς ἵππους ἄνω κάτω
 νὰ κόψῃ τὰ παράζυγα καθὼς ἐπροσπαθοῦσαν
 ὁ γέρος μὲ τὴν μάχαιραν, τοῦ Ἑκτορος ἐφθάσαν
 οἱ ταχεῖς ἵπποι στὸν διωγμὸν κι ἐφέρονταν κυβερνήτην
 ἀπότολμον τὸν Ἑκτορα· οὐδ' εἶχε σωτηρίαν· 90
 ἀλλὰ τὸν εἶδε ὁ δυνατὸς Τυδεΐδης καὶ μεγάλην,
 τρομερὴν ἔσυρε κραυγὴν νὰ εἰπῇ στὸν Ὀδυσσεά·
 « Λαερτιάδη, διογενῆ, πολύτεχνε Ὀδυσσεά,
 ποῦ φεύγεις, ποῦ μὲ τοὺς πολλοὺς δειλὸς τὰ νῶτα στρέφεις ;
 Μή, καθὼς φεύγεις, τρυπηθῆς στήν ράχην ἀλλὰ μέινε, 95
 ἐμεῖς ἀπ' ἄνδρ' ἀπάνθρωπον νὰ σώσωμεν τὸν γέρον ».
 Εἶπεν, ἀλλ' ὁ πολύπαθος ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς
 ποσῶς δὲν τὸν εἰσάκουσε κι ἔτρεχε πρὸς τὰ πλοῖα·
 τότε ὁ Τυδεΐδης πρόμαχος πετάχθη, κι ἦταν μόνος
 κι ἐστήθη ἐμπρὸς στήν ἄμαξαν τοῦ γέροντος Νηλεΐδης, 100
 κι ἐκεῖνον ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα·
 « ὦ γέρε, τώρα μαχχεται στενοχωροῦν σε νέοι,
 σ' ἤβρε τὸ γῆρας τὸ κακὸ καὶ ἡ δύναμὶς σου ἐκόπη,
 ἀδύναμον θεράποντα καὶ ἀργούς τοὺς ἵππους ἔχεις·

καὶ ἀνέβα ἐδῶ στ' ἀμάξι μου νὰ ἰδῇς τοὺς ἀνδρειωμένους 105
 ἵππους ποὺ ἦσαν τοῦ Τρώος κι ἐπῆρ' ἀπ' τὸν Αἰνεΐαν,
 πῶς κυνηγοῦνται ἢ κυνηγοῦν, πετοῦν εἰς τὸ πεδῖον·
 ἃς ἔχουν οἱ θεράποντες τῶν ἵππων σου φροντίδα
 κι ἐμεῖς μὲ τοῦτ' ἃς τρέξουμε τὰ φοβερά πουλάρια
 τῶν Τρώων μὲς στὲς φάλαγγες, ὁ "Εκτωρ νὰ γνωρίσῃ 110
 ἐὰν εἰς τὴν παλάμην μου τούτη μανίξ' ἢ λόγχη».

Εἶπε καὶ ὁ Νέστωρ ἔστερξε τὸν λόγον τοῦ Τυδείδῃ·
 τότε οἱ λαμπροὶ θεράποντες φροντίσαν διὰ τοὺς ἵππους
 τοῦ Νέστορος, ὁ Σθένελος κι ὁ ἀνδρεῖος Εὐρυμέδων·
 καὶ ὁ Νέστωρ εἰς τὴν ἄμαξαν μὲ τὸν Τυδείδῃ ἀνέβη· 115
 τοὺς λαμπροὺς πῆρε χαλινούς κι ἐράβδισε τοὺς ἵππους
 κι ἔφθασαν ὡς τὸν "Εκτορα ποὺ ἐπάνω τους ἐχύθη.
 Πετάρχθη εὐθύς ἀλλ' ἔσφαλε τὸ βέλος τοῦ Τυδείδῃ
 κι εὗρηκε τὸν ἀκόλουθον καλὸν Ἕνιοπῆα,
 ποὺ γόνος ἦταν τοῦ ὕψηλοῦ στὸ φρόνημα Θηβαίου, 120
 στὰ στήθη, ἐνῶ τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων ἐκρατοῦσε·
 κυλίσθη ἀπὸ τὴν ἄμαξαν κι οἱ ταχεῖς ἵπποι ὀπίσω
 ἐπήδησαν, καὶ ἡ δύναμις ἐκόπη καὶ ἡ πνοή του·
 ἐζάλισε τὸν "Εκτορα ὁ πόνος τοῦ συντρόφου·
 θλιμμένος καὶ τὸν ἄφησε κι ἐζήτη κυβερνήτην 125
 νὰ ἔβρη ἄλλον ἀτρόμητον· οὐδὲ πολλήωρα ἐμεῖναν
 οἱ ἵπποι δίχως ὁδηγόν, ὅτι τὸν Ἰφιδίδην
 ἤβρε τὸν Ἀρχιπτόλεμον, ἀτρόμητον κι ἐπῆρε
 στὴν ἄμαξαν καὶ τοῦ ἔδωκε τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων.
 "Ολεθρος τότε θά ῥχονταν· καταστροφή τῶν Τρώων, 130
 καὶ μὲς στὰ τεῖχη ὡσὰν ἄρνια θὰ τοὺς μανδρίζαν ὅλους·
 τὸ νόησ' ὅμως τῶν θεῶν κι ἀνθρώπων ὁ πατέρας·
 καὶ μὲ φωνὴν τρομακτικὴν λευκὸν ἀστροπελέκι
 στὴν γῆν ἀπέλυσ' ἔμπροσθεν τῶν ἵππων τοῦ Τυδείδῃ,
 καὶ ἀπὸ τὸ θειάφι ὅπ' ἄναβε δεινὴ σηκώθη φλόγα· 135
 ἐτρόμαξαν στὴν ἄμαξαν ζεμένα τὰ πουλάρια·
 οἱ χαλῖνοι τοῦ Νέστορος ἀπὸ τὰ χέρια φύγαν
 καὶ φόβος τὸν κυρίευσε καὶ τὸν Τυδείδην εἶπε·
 «Τυδείδῃ, στρέψε διὰ φυγὴν τ' ἀκούραστα πουλάρια·
 δὲν βλέπεις ὅτι τοῦ Διὸς δὲν σὲ βοηθεῖ τὸ χέρι ; 140

εἰς τοῦτον τῶρα ἐχάρισε τὴν δόξαν ὁ Κρονίδης,
 σήμερ· κι ὕστερα σὲ μᾶς θὰ τὴν χάριση, ἂν θέλῃ.
 Θνητὸς τὴν γνώμην τοῦ Διὸς τοῦ μεγαλοδυνάμου,
 ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀνδράγαθος, ποτὲ δὲν θὰ κρατήσῃ.»

Σ' ἐκεῖνον τότε ἀπάντησεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης: 145
 «Αὐτὰ ποὺ λέγεις, γέροντα, ὁρθὸν τὸν λόγον ἔχουν·
 ἀλλ' εἶναι τοῦτο ποὺ βαθιὰ πληγώνει τὴν ψυχὴν μου·
 μὴ μέρᾳ θέλει καυχῆθῃ ὁ Ἕκτωρ πρὸς τοὺς Τρῶας:
 «Τὸν Διομήδῃ ἔκαμα ἐγὼ νὰ φύγῃ πρὸς τὰ πλοῖα».
 Αὐτὸ θὰ εἰπῇ, καὶ ἡ μαύρη γῆ τότε ἄς ἀνοίξῃ ἐμπρὸς μου.» 150

Τοῦ ἀπάντησ' ὁ Γερήνιος ὁ Νέστορας ἱππότης:
 «Ὅμιένᾳ, υἱὲ τοῦ συνετοῦ Τυδέως τοῦ ἱπποδάμου,
 καὶ ἂν ὁ Ἕκτωρ ἄνδρῶν σὲ εἰπῇ, πῶς θὰ τὸ στέρξουν
 τῶν Τρῶων καὶ Δαρδανιδῶν τ' ἀσπιδοφόρα πλήθη,
 κι ἐξόχως οἱ γυναῖκες τῶν ποὺ τοὺς ἀνδρειωμένους 155
 συντρόφους εἶδαν ἀπὸ σὲ νὰ κυλισθοῦν στὸ χῶμα;»
 Κι ἔστρεψε ὁ γέρος διὰ φυγὴν τ' ἀκούραστα πουλάρια
 μὲ τὸν λαὸν ὅπ' ἔφευγε, καὶ ὁ Ἕκτωρ μὲ τοὺς Τρῶας
 μ' ἀλαλχμὸν ἐπάνω τοὺς τὰ πικρὰ βέλη ἔχυναν.
 Τότε μακρὰν τοῦ ἔσυρε κραυγὴν ὁ μέγας Ἕκτωρ: 160
 «Τυδεΐδ', οἱ ἄνδρες Δαναοὶ μὲ θέσιν σ' ἐτιμούσαν
 πρώτῃν, μὲ κρέας ἄφθονον, μ' ὀλόγεμα ποτήρια·
 τῶρα ποὺ ἐφάνηκες γυνὴ θὰ σὲ κατὰφρονέσουν.
 ὦ χᾶσου, κόρη οὐτιδανή· στοὺς πύργους μας νὰ φθάσῃς,
 δοῦλες εἰς τὰ καράβια σὰς νὰ πάρῃς τὲς γυναῖκες 165
 δὲν θὰ σ' ἀφήσω καὶ ἀπὸ ἐμὲ θὰ ἰδῇς τὴν κακὴν ὥραν.»

Εἶπε καὶ τότε μέσα του στοχάσθη ὁ Διομήδης
 ἐὰν θὰ στρέψῃ τ' ἄλογα ν' ἀντιταχθῇ σ' ἐκεῖνον·
 καὶ τρεῖς φορὲς εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βᾶθη τὸ ἐστοχάσθη,
 καὶ τρεῖς ἐβρόντησε φορὲς τῆς Ἰδῆς ἀπ' τὰ ὄρη 170
 στοὺς Τρῶας νίκης μῆνυμα ὁ πάνσοφος Κρονίδης.
 Καὶ φωνὴν ἔβγαλε τρανὴν ὁ Ἕκτωρ πρὸς τοὺς Τρῶας:
 «Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ σεῖς κονταρομάχοι,
 ὡς ἄνδρες τὴν πολεμικὴν ὁρμὴν σὰς αἰσθανοῦνται.
 Ξεύρ' ὅτι νίκην ἔνδοξον εὐδόκησε ὁ Κρονίδης 175
 σ' ἐμὲ νὰ δώσῃ καὶ κακὸ μέγαλο εἰς τοὺς Ἀργεῖους

πού σοφισθῆκαν οἱ μωροὶ τὰ τεῖχη αὐτὰ πού βλέπω
 τ' ἀδύνατα τ' ἀψήφιστα· κι ἡ ἀνδρείαά μας θὰ τὰ σπάσῃ
 καὶ τ' ἄλογα τὸν λάκκον τοὺς εὐκόλως θὰ πηδήσουν.
 Καὶ ἔταν περάσω κι εὑρεθῶ σιμὰ στὰ κοῖλα πλοῖα, 180
 φωτιὰ νὰ μοῦ ἐτοιμάσετε, μὴ λησμονεῖτε, ὦ φίλοι,
 νὰ καύσω τὰ καράβια τοὺς κι ἐκείνους νὰ φονεύσω,
 τοὺς Ἀχαιοὺς κεῖ πού ὁ καπνὸς θὰ τοὺς στενοχωρήσῃ ».

Εἶπε κι ἐπαρκίνησε μὲ τὴν φωνὴν τοὺς ἵππους·
 « ὦ Ἐάνθε καὶ σὺ Πόδαργε, Αἴθων καὶ Λάμπε θεῖε, 185
 τώρα νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὲς τόσες καλωσύνες,
 πού ἡ γεννημένη ἀπ' τὸν λαμπρὸν Ἀετῶν Ἀνδρομάχη
 ἔχει διὰ σᾶς καὶ πρόθυμα σᾶς ἐτοιμάζει πρῶτα
 γλυκὸ σιτάρι καὶ κρασί, κι εὐφραίνεται ἡ καρδιά σας,
 παρὰ σ' ἐμὲ πού σύντροφος καυχῶμαι ἀγαπητὸς της. 190
 Συντρέχτε με σπουδακτικὰ καὶ τότε τὴν ἀσπίδα
 τοῦ Νέστορος θὰ πάρωμεν, πού ὡς τ' ἄστρ' ἀνέβ' ἡ φήμη,
 πῶς εἶναι ὀλόκληρη χρυσὴ μὲ τὰ ραβδιὰ της ὅλα,
 καὶ ἀπὸ τοὺς ὤμους ἔπειτα τοῦ δυνατοῦ Τυδεΐδη
 τὸν θώρακα νὰ πάρωμεν ἔργον λαμπρὸν τοῦ Ἡφαίστου. 195
 Ἄν αὐτὰ πάρωμεν ἡμεῖς, οἱ Ἀχαιοί, νομίζω
 τὴν νύκτα τούτην θ' ἀνεβοῦν στὰ γρήγορα καράβια ».

Στὸ καύχημά του ἐθύμωσεν ἡ Ἥρα κι ἐταράχθη
 στὸν θρόνον ἡ σεπτὴ θεὰ καὶ ὁ Ὀλυμπος ἐσείσθη.
 Κι ἔπειτα ἐστράφη κι ἔλεγε στὸν μέγαν Ποσειδῶνα: 200
 « Στὴν δύναμίν σου, ἀπέραντε, μεγάλε κοσμοσείστη,
 δὲν θλίβεσαι τῶν Δαναῶν νὰ βλέπῃς τοὺς θανάτους ;
 Καὶ σοῦ ἀνεβάζουν στὲς Αἰγὲς καὶ στὴν Ἑλίκην δῶρα
 καλὰ καὶ ἀάμπολλα· καὶ σὺ τὸ θέλεις νὰ νικήσουν.
 Ἐὰν ὅσ' εἶμαστε βοηθοὶ τῶν Ἀχαιῶν τὸν Δία 205
 θέλαμε νὰ κρατήσωμε κι ἐσπρώχναμε τοὺς Τρῶας,
 μόνος στὴν Ἰδὴν θὰ ῥέμενεν ὁ Βροντητὴς θλιμμένος ».
 Ἐβάρυνε καὶ ἀπάντησε, ὁ μέγας κοσμοσείστης·
 « Στὴν γλῶσσαν ἀχαλίνωτη, ποιὸν λόγον εἶπες, Ἥρα ;
 Εἰς μάχην νὰ ῥθωμεν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι μὲ τὸν Δία 210
 ἐγὼ δὲν θὰ ῥελα, ἐπειδὴ πολὺ ἵναι ἀνώτερός μας ».

Αὐτὰ ἐλέγαν οἱ θεοί· καὶ ὥστος ὅλον τὸν τόπον,

όπου τοῦ τείχους ἔκλειεν ὁ λάκκος πρὸς τὰ πλοῖα,
 ἵπποι γεμίζαν στριμωκτὰ καὶ πλήθη ἀσπίδοφόρα·
 καὶ τοὺς ἐστρίμωνε ὁ γοργὸς ἰσόπαλος τοῦ Ἄργι,
 ὁ Ἔκτωρ, ἀφοῦ ἤθελε νὰ τὸν δοξάσῃ ὁ Δίας.
 Καὶ ἀφεύκτως τότε θὰ ἔκαιε τὰ ἰσόπλευρα καράβια,
 ἂν στοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν νοῦν δὲν ἔβαζεν ἡ Ἥρα
 νὰ κινηθῇ, τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ ἴδιος νὰ ἐμψυχώσῃ.
 Τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὲς σκηνὲς ἐπῆγε καὶ ἐκρατοῦσε
 μέγαν μανδύαν πορφυρὸν, καὶ εἰς τὸ τρανὸ καράβι
 τοῦ Ὀδυσσεὺς ἔμεινε, ποῦ εὕρίσκετο στὴν μέσσην,
 ὥστε ν' ἀκούεσται ἡ φωνὴ στό 'να καὶ στ' ἄλλο μέρος·
 καὶ στὲς σκηνὲς τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνιάδη
 καὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ποῦ ἀκρινὰ τὰ πλοῖα τοὺς ἐστῆσαν,
 στὴν δύναμιν τοὺς ἦσυχαι καὶ στὴν πολλὴν ἀνδρείαν·
 καὶ ψιλὴν ἔσυρε φωνὴν στῶν Δαναῶν τὰ πλήθη·
 « Αἶσχος, Ἀργεῖοι θαυμαστοὶ στὴν ὕψιν, ἀλλ' ἀχρεῖοι!
 Ποῦ ἐπῆγαν τὰ καυχήματα πολεμικῆς ἀνδρείας
 ποῦ στὸν ἀέρα ἐρίγνυτε στὴν Αἴμον συναγμένοι,
 τρώγοντας κρέατα πολλὰ βοδιῶν ὀρθοκεράτων,
 πίνοντας τὸ γλυκὸ κρασί στὰ ὀλόγεμα ποτήρια,
 πῶς ἕνας θ' ἀντιστέκονταν πρὸς διακοσίους Τρῶας;
 Καὶ τώρα ἄξιοι δὲν εἵμασθεν δι' ἓναν ὅλοι ἀντάμα,
 τὸν Ἔκτορα, ποῦ ἰδοὺ φωτιά θὰ βάλῃ στὰ καράβια.
 Ἀπ' τοὺς μεγάλους βασιλεῖς τάχ' ἄλλον, ὦ πατέρα,
 εἰς τόσῃ ζάλῃν ἔριζες καὶ στέρησιν τῆς δόξης;
 Καὶ ὅμως κανέναν τῶν λαμπρῶν βωμῶν σου δὲν ἀφῆκα
 καθὼς ἀρμένιζα γιὰ δῶ — ποτὲ νὰ μὴ ἔχα φθάσει —
 χωρὶς τῶν μόσχων τὰ μηριὰ καὶ λίπος νὰ σᾶς κάψω,
 διὰ νὰ κερδίσῃς ὥς ἤθελα τὴν πυργωμένην Τροίαν.
 Ἀλλά, πατέρα, στέρξες μου καὶ τούτῃ τὴν εὐχὴν μου·
 καὶ τὴν ζωὴν νὰ σώσωμεν εὐδόκησε, μὴ θέλῃς
 οἱ Δαναοὶ νὰ συντριβοῦν, ὥς βλέπεις, ἀπ' τοὺς Τρῶας ».
 Εἶπε, καὶ τὸν λυπήθηκε, ποῦ ἐδάκρυζε, ὁ πατέρας
 καὶ εὐδόκησε ἀπ' τὸν ὕλεθρον νὰ σώσῃ τὸν λαόν του.
 Κι ἔστειλ' ἀπ' τὰ πετούμενα τὸ πλεόν τελεσφόρον,
 τὸν ἄετὸν ὅπ' ἔσφιγγε στὰ νύχια ἐλαφομόσχι,

καὶ τ' ἄφησε στὸν εὐμορφὸν βωμὸν σιμᾶ νὰ πέσῃ,
 ὅπου θυσιάζαν οἱ Ἀχαιοὶ στὸν ἀάμφημον Κρονίδην. 250
 Καὶ ὡς εἶδαν κεῖνοι τὸ πτηνὸν σταλμένο ἀπὸ τὸν Δία,
 δῖψαν πολέμου αἰσθάνθηκαν κι ἐχύθησαν στοὺς Τρῶας ».

Καὶ ὅλων ἐκεῖ τῶν Δαναῶν κανεὶς δὲν ἐκαυχήθη
 πῶς τοῦ Τυδείδῃ πρότερα τοὺς ἵππους εἶχε στρέψει
 πέραν τοῦ λάκκου νὰ στηθῇ, τὴν μάχην ν' ἀπαντήσῃ. 255
 ἐκεῖνος πρῶτος κτύπησε πολεμιστὴν τῶν Τρῶων,
 Ἀγέλαον τοῦ Φράδμονος υἱόν· καὶ ὅπως τοὺς ἵππους
 ἔστρεψ' ἐκεῖνος νὰ σωθῇ τ' ἀκόντι μὲς στοὺς ὤμους
 τοῦ ἔμπηξε καὶ ἀπ' τὰ στήθη του ἡ λύγχη ἐβγήκε πέρα.

Ἔπεσε αὐτὸς κι ἐπάνω του βροντῆσαν τ' ἄρματα του. 260

Κατόπι του εἰς τὸν πόλεμον κατέβηκαν οἱ Ἀτρεΐδαι,
 οἱ Αἴαντες μ' ἀδάμαστην ζωσμένοι ἀνδραγαθίαν,
 ὁ Ἰδομενεὺς καὶ ὁ σύντροφος ἐκείνου Μηριόνης,
 φρικτός, ὡς ὁ Ἐνυάλιος· ὁ Εὐρύπυλος ὁ ἀνδρεῖος,
 ὁ Εὐαιμονίδης, κι ἔνατος μ' αὐτοὺς ὁ Τεῦκρος ἦλθε 265
 μὲ τόξ' ὀπισθοτέντωτο, καὶ κάτω ἀπ' τὴν ἀσπίδα
 ἔμεινε αὐτὸς τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνιάδῃ.

Καὶ τὴν ἀσπίδα ἔβαζ' ἐμπρὸς ὁ Αἴας· τότε ὁ Τεῦκρος
 στὸ πλῆθος γύρω ἐκοίταξε· καὶ ὅποιον ἐτόξευ' ἄνδρα,
 κάτω τὸν ἔριχνε καὶ αὐτὸς τοῦ Αἴαντος ὀπίσω 270
 πάλιν ἐκρύβει· ὡς παιδὶ στὸν κόλπον τῆς μητρός του·
 καὶ ὁ Αἴας τὸν ἐσκέπαζε μὲ τὴν λαμπρὴν ἀσπίδα.

Ποῖον ἀπ' τοὺς Τρῶας ἔριξεν ὁ θεῖος Τεῦκρος πρῶτον ;
 Πρῶτ' ἔπεσε ὁ Ὀρσίλοχος, κατόπιν κι οἱ ἀνδρειωμένοι
 Δαίτωρ, Χρομῖος, Ὀρμενος καὶ ἰσόθεος Λυκοφόντης, 275
 ὁ Ὀφελέστης ἔπεσε καὶ ὁ ἥρως Ἀμοπάων
 Πολυαιμονίδης κι ὕστερον ἡ ἀνδρεία τοῦ Μελανίππου.

Καὶ ὡς εἶδ' αὐτὸν ποὺ ἀφάνιζε τὲς φάλαγγες τῶν Τρῶων
 τοῦ τόξου μὲ τὴν δύναμιν, ἐχάρη ὁ βασιλεὺς
 ὁ Ἀγαμέμνων, κι ἔμεινε σιμᾶ του καὶ τοῦ εἵπει 280

« ὦ Τεῦκε Τελαμώνιε, γλυκὲ μου πολεμάρχε,
 καθὼς τὸ κάμνεις, τόξευε, τῶν Δαναῶν νὰ φέρνης
 χαρὰν καὶ εἰς τὸν πατέρα σου ποὺ σ' ἔχει θρέψει βρέφος
 καὶ τρυφερὰ σ' ἀνάστησε στὸ σπίτι, ἂν κι ἦσουν νόθος.

καὶ σὺ μακρόθεν λάμπρυνε μὲ δόξαν τὸν γονέα.
 Καὶ ἄκουσε πράγμα ὅπου θὰ εἰπῶ καὶ ἄσφαλτ' αὐτὸ θὰ γίνη·
 ἐὰν ὁ Ζεὺς κι ἡ Ἀθηνᾶ δώσουν σ' ἐμὲ τὴν χάριν,
 τὴν πόλιν τὴν καλοκτιστὴν νὰ πάρω τῆς Ἰλίου
 σ' ἐσὲ πρῶτον κατόπι μου θὰ δώσω ἐγὼ βραβεῖον
 ἢ τρίποδα ἢ στήν ἄμαξαν ζεμένα δυὸ πουλάρια
 ἢ κορασίδα σύντροφον τῆς κλίνης νὰ τὴν ἔχῃς ».

Καὶ ὁ Τεῦκρος τοῦ ἀποκρίθηκεν : « ὦ δοξασμένε Ἀτρεΐδη,
 ἐμὲ κινεῖς τὸν πρόθυμον, ὡς βλέπεις, στὸν ἀγῶνα ;
 Καὶ μ' ὅσῃν ἔχω δύναμιν ἐγὼ δὲν ἡσυχάζω·
 ἀπ' τὴν στιγμὴν ποὺ ἐσπρώξαμεν αὐτοὺς κατὰ τὴν πόλιν,
 μ' αὐτὸ τὸ τόξο καρτερῶ τοὺς ἄνδρες καὶ φονεύω.
 Ὅκτῳ μου βέλη ἀγκυλωτὰ ποὺ ἐρίζα ἐμπηχθῆκαν
 ὅλα σ' ἀνδρείων σώματ'· καὶ ὅμως τὸ λυσσασμένον
 τοῦτο σκυλὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ κτυπήσω ἀκόμη ».

Εἶπε κι εὐθύς ἀπ' τὴν χορδὴν ἐτράβηξε ἄλλο βέλος.
 τὸν Ἔκτορα ποὺ ἔχε ἀντικρὺ ποθώντας νὰ πιτύχῃ.
 Τὸν ἔσφαλε κι ἐκτύπησε στὸ στῆθος τὸν γενναῖον
 εὐμορφον Γοργυθίωνα, ἀγῶρι τοῦ Πριάμου
 ποὺ ἔχε γεννήσει νυμφευτὴ γυνὴ του ἀπ' τὴν Αἰσύμην,
 ἡ ὥραία Καστιάνειρα, ὥσάν θεὰ στὸ σῶμα.
 Καὶ ὡς παπαρούνα φουντωτὴ ποὺ ἀπ' τοῦ καρποῦ τὸ βάρος
 καὶ ἀπ' ἀνοιξιάτικες δροσιές τὴν κεφαλὴν της γέρνει,
 τὴν κεφαλὴν ἔγειρε αὐτὸς τοῦ κράνους ἀπ' τὸ βάρος.

Καὶ βέλος ἄλλο τράβηξε ὁ Τεῦκρος νὰ κτυπήσῃ
 τὸν Ἔκτορα κατάντικρυς, ἀλλ' ἔσφαλε καὶ πάλιν
 ὅτι τὸ βέλος ἀλλαχοῦ τοῦ ἔστριψεν ὁ Φοῖβος·
 τοῦ Ἔκτορος τὸν τρομερὸν ἀνδρεῖον κυβερνήτην
 ἤβρε, τὸν Ἀρχιπτόλεμον, τὸ βέλος, εἰς τὸ στῆθος.
 Ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐβρόντησε καὶ οἱ ταχεῖς ἔπποι ὀπίσω
 ἐσύρθησαν καὶ ἡ δύναμις ἐκόπη καὶ ἡ πνοή του.
 Βαθιά τὸν Ἔκτορα ἐπληξε τοῦ κυβερνήτου ὁ πόνος,
 θλιμμένος καὶ τὸν ἄφησε, κι εἶπε στὸν Κεβριόνην,
 τὸν ἀδελφὸν ποὺ ἦταν σιμὰ τοὺς χαλινούς νὰ πάρῃ,
 καὶ τὸν ὑπάκουσε ὁ ἀδελφός· καὶ αὐτὸς ἀπ' τὸν ὥραϊον
 θρόνον στὴν γῆν ἐπήδησε καὶ τρομερὰ βοώντας

ἔπιασε στρουγγυλόπετραν κι ἐχύθη πρὸς τὸν Τεῦκρον,
 νὰ τὸν κτυπήσῃ πρόθυμος· καὶ ὁ Τεῦκρος παίρνει βέλος
 ἀπ' τὴν φαρέτραν φονικὸ καὶ στὴν χορδὴν τ' ἀρμόζει,
 καὶ ὡς τὴν τραβοῦσαν ἄνωθεν στὴν κλείδωσιν τῆς πλάτης,
 325 πὺ στήθος δένει καὶ λαίμονι κι εἶναι ἀκριβὸς τὸ μέρος,
 ὁ Ἔκτωρ κεῖ τὸν κτύπησε μὲ τὸ σκληρὸ λιθάρι
 καὶ τὴν χορδὴν τοῦ ἔσπασεν· ἐνάρκωσε ἡ παλάμη
 εἰς τὸν ἄρμονι κι ἔπεσε αὐτὸς στὰ γόνατα κι ἐστάθη
 ἀκίνητος καὶ τοῦ ἔπεσε τὸ τόξο ἀπὸ τὸ χέρι.
 Στὸν ἀδελφὸν ὅπ' ἔπεσε δὲν ἔλειψεν ὁ Αἴας,
 330 κι ἐμπρὸς του μὲ τὸ σῶμα του καὶ τὴν ἀσπίδα ἐστάθη.
 Καὶ δυὸ καλοὶ του σύντροφοι, ὁ Μηχιστεὺς, τοῦ Ἐχίου
 υἱός, μὲ τὸν Ἀλάστορα στοὺς ὤμους των τὸν φέραν,
 ὁποῦ βαριαναστέναζε στὰ βαθουλὰ καράβια.
 Καὶ ὁρμὴν στοὺς Τρῶας ἔβαλε καὶ ἄλιν ὁ Κρονίδης·
 335 καὶ ὡς εἰς τὸν λάκκον τὸν βαθὺν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐσπρῶξαν,
 καὶ ὁ Ἔκτωρ πρῶτος μ' ἔπαρσιν πολλὴν στὴν δυνάμιν του,
 καὶ ὡς σκυλὶ γοργόποδο, πὺ κυνηγᾷ λεοντάρι
 ἢ ἄγριον χοῖρον, τὰ μεριά τοῦ πιάνει καὶ τὲς φτέρνες,
 340 καὶ εἰς ὅποιο μέρος καὶ ἂν στραφῇ, ποτὲ δὲν τὸν ἀφήνει,
 παρόμοια τοὺς Ἀχαιοὺς πατοῦσε ὁ μέγας Ἔκτωρ
 κι ὅπως ἐφεῦγαν πάντοτε τὸν ὕστερον κτυποῦσε.
 Καὶ ἀφοῦ διαβῆκαν οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ λάκκου τοὺς πασσάλους,
 καὶ πληθεὺς καθὼς ἔφευγαν ἐφόνευσαν οἱ Τρῶες,
 345 πλησίον στὰ καράβια τοὺς ἐμείναν ἐνωμένοι
 καὶ ν' ἀνδρειωθοῦν ἐκραύγαζαν ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον
 καὶ στοὺς Θεοὺς ἐδέοντο μὲ χέρια σηκωμένα·
 καὶ ὁ Ἔκτωρ περιέστρεψεν ὀλόγυρα τοὺς ἵππους
 μὲ μάτια ὡς εἶναι τῆς Γοργοῦς καὶ τοῦ ἀνδροφόνου Ἄρη.
 350 Τοὺς εἶδε κι ἐλεήθηκεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα,
 κι ἔλεγε πρὸς τὴν Ἀθηνᾶ: « ὦ τοῦ Κρονίδη κόρη,
 ὀϊμέ, πόνον δὲν θά ᾄωμεν ἐμεῖς οἱ δύο πλέον
 διὰ τὴν φθοράν τῶν Δαναῶν στὴν ὕστερην κὰν ὥραν ;
 Κι εὐκόλον εἶναι ὀλόβολοι νὰ κακοθανάτισουν
 355 ἐνὸς ἀνδρὸς ἀπ' τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἑκτορος ἡ λύσσα
 τούτῃ δὲν ὑποφέρεται καὶ θρῆνον ἔχει κάμει »,

Τότε ἡ γλαυκόμεντῃ Ἀθηναίᾳ στήν Ἥραν ἀποκρίθη :
 « Εὐκοῦλ' ἀπὸ τῶν Δαναῶν τὰ χέρια τὴν ἀνδρείαν
 καὶ τὴν ζωὴν θά ᾔχανε αὐτὸς στὸ πατρικὸ τοῦ χῶμα·
 ἀλλ' ὁ πατέρας μου κακὰ μανίζει ὁ διεστραμμένος 360
 ποῦ πάντοτε ὅ,τι ἐγὼ ποθῶ καὶ βούλομαι ἐμποδίζει.
 Λησμόνησε πόσες φορές τὸ τέκνον τοῦ ἔχω σώσει.
 ὅταν τὸ ἐβασάνιζαν οἱ ἀγῶνες τοῦ Εὐρυσθέως.
 Στὸν οὐρανὸν ἐκλαίονταν ἐκεῖνος, καὶ ὁ Κρονίδης
 ἐμέν' ἀπὸ τὰ οὐράνια βοηθὸν τοῦ προβοδοῦσε. 365
 Ἄν τοῦτα ὁ νοῦς μου πρόβλεπεν ὅταν τὴν εἶχε στείλει
 στὸν Ἄδην, ἀπὸ τὸ Ἑρεβος στὸν κόσμον ν' ἀνεβάσῃ
 τὸν σκύλον ποῦ ὁ τρομακτικὸς θεὸς στήν πύλην ἔχει,
 δὲ θά βγαίνει ἀπὸ τῆς στυγρῆς τὸ ἀπέραντο ποτάμι.
 Καὶ τώρα ἐμὲ μισεῖ καὶ ἰδοὺ τὸν πόθον φέρ' εἰς τέλος 370
 τῆς Θετίδος, ποῦ πρόσπεσε κλιτὴ στὰ γόνατά του,
 νὰ τῆς τιμήσῃ τὸν υἱὸν πολιορκητὴν Πηλεΐδην.
 Θὰ ἔλθ' ἡ ὥρα νὰ μὲ εἰπῇ καὶ πάλι ἀγαπητὴν του.
 Ἀλλὰ σὺ τώρα εὐτρέπεις τὰ δυνατὰ πουλάρια,
 ὥσπου νὰ ζώσω τ' ἄρματα στὸ δῶμα τοῦ πατρός μου 375
 νὰ ἐτοιμασθῶ στὸν πόλεμον, νὰ μάθ' ὁ λοφαστείστης
 ὁ Ἑκτωρ τοῦ Πριάμου υἱὸς ἂν θὰ γελάσῃ ὁπόταν
 ν' ἀναφανοῦμε μᾶς ἰδῇ στοὺς δρόμους τοῦ πολέμου.
 Τρῶες θὰ πέσουν πάμπολλοι σιμᾶ στὰ κοῖλα πλοῖα
 καὶ τὰ πουλιά στὲς σάρκες των καὶ οἱ σκύλοι θὰ χορτάσουν ». 380
 Εἶπε καὶ τὴν ὑπάκουσεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα.
 Πῆγε τὰ χρυσοστέφανα πουλάρια νὰ εὐτρέπισῃ
 ἡ Ἥρα σεβαστὴ θεὰ τοῦ Ὑψίστου Κρόνου ἡ κόρη,
 καὶ ἡ Ἀθηναίη κόρη σεμνὴ τοῦ αἰγιδοφόρου Δία
 εἰς τοῦ πατρὸς τὸ ἔδαφος τὸν πέπλον ἀπολύει 385
 τὸν ἀγανὸν καὶ πλουμιστὸν ποῦ ἐκέντησεν ἐκείνη,
 καὶ τὸν χιτῶνα ὡς ἔλαβε τοῦ ἀστραποφόρου Δία
 στήν μάχην τὴν πολυθρηνην νὰ ὀρμήσῃ ἄρματωνόνταν.
 Ἀνέβηκε στὸ φλογερὸν ἁμάξι καὶ κοντάρι
 φοῦκτωσε μέγα, στερεὸ — μ' αὐτὰ δαμάζ' ἡρώων 390
 τὰ πλήθη, ἂν ἡ πατράγαθῃ θεὰ μ' αὐτοὺς θυμώσῃ.
 Κι ἡ Ἥρα μὲ τὴν μάλιστα σφοδρὰ κεντᾷ τοὺς ἵππους.

Βρόντησε τότε τ' Οὐρανοῦ ἡ πύλη καὶ τοῦ Ὀλύμπου
 ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς· τὴν φρουροῦν αἱ ὤρες πόχουν ἔργον
 τὸ πυκνὸ νέφος ν' ἀφαιροῦν ἢ νὰ τὸ ἐπαναφέρουν. 395

Καὶ ὥς τὰ κεντοῦσαν, τ' ἄλογα περάσαν ἀπ' τὴν πύλην.
 Τοὺς ξάνοιξε καὶ ὀργίσθηκεν ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὴν Ἰδην,
 καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν Ἰριδα, χρυσόπτερην μηνύτρην·
 «Γοργόποδ' Ἰρι, πῆγαινε καὶ ὀπίσω γύρισέ τες,
 νὰ ἴθουν μ' ἐμένα εἰς πόλεμον κακὸν μὴ τὲς ἀφήσης. 400

Κι ἰδοὺ τὸ λέγω φανερά καὶ ὁ λόγος μου θὰ γίνη·
 θὰ τοὺς χολώσω τ' ἄλογα στὰ ἀμάξια τοὺς ζεμένα·
 αὐτὲς θὰ ρίξω ἀπ' τὸ θρονί, τ' ἀμάξι θὰ συντρίψω
 καὶ χρόνοι δέκα δὲν θ' ἀρκοῦν νὰ κλείσουν οἱ πληγές των
 ὅσες χαράξῃ ὁ κεραυνός· καὶ τότε ἡ γλαυκομάτα 405
 θὰ ἰδῇ τί εἶναι πόλεμον νὰ κάμῃ στὸν πατέρα.

Στὴν Ἥραν δὲν χολεύομαι καὶ δὲν θυμῶνω τόσο,
 τί ξέρω ποὺ ἀντιφέρεται σ' ὅποιον κι ἂν εἶπω λόγον».

Εἶπε, καὶ εὐθὺς ἐκίνησεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἰρις
 πρὸς τὸν ὑψηλὸν Ὀλυμπον τῆς Ἰδης ἀπ' τὰ ὄρη· 410
 στὴν πύλην τὲς σταμάτησε τοῦ πολυλόφου Ὀλύμπου
 ὥς βγαῖναν καὶ τοὺς εἶπ' εὐθὺς τὸν λόγον τοῦ Κρονίδη·

«Ποῦ τρέχετε, τί μάνιτα τὸν νοῦν σας συνεπῆρε;
 Δὲν στέργει ὁ Ζεὺς τῶν Δαναῶν βοήθοι νὰ κατεβῇτε.
 Καὶ ἀκοῦτε ὅ,τ' εἶπε, καὶ ἀσφαλτα θὰ κάμῃ ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου· 415
 θὰ σᾶς χολώσῃ τ' ἄλογα στ' ἀμάξια σας ζεμένα,
 ἐσᾶς θὰ ρίξῃ ἀπ' τὸ θρονί, τ' ἀμάξι θὰ συντρίψῃ,
 καὶ χρόνοι δέκα δὲν θ' ἀρκοῦν νὰ κλείσουν οἱ πληγές σας,
 ποὺ θὰ χαράξῃ ὁ κεραυνός· καὶ τότε, ὦ γλαυκομάτα,
 θὰ ἰδῇς τί εἶναι πόλεμον νὰ κάμνῃς τοῦ πατρός σου. 420

Τῆς Ἥρας δὲν χολεύεται καὶ δὲν θυμῶναι τόσο
 τί ξέρεῖ ὅτι ἀντιφέρεται σ' ὅποιον κι ἂν εἶπῃ λόγον.
 Ἀλλὰ σὺ σκύλ' ἀδιάντροπη, σὺ πάγκακῃ, ἂν τῶνόντι
 στὸν Δία τὸ θεόρατο κοντάρι θὰ σηκώσης».

Αὐτὰ τοὺς εἶπε καὶ ἔφυγεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἰρις, 425
 καὶ ἡ Ἥρα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶ τὸν λόγον τοῦτον εἶπε·
 «Κόρη ὦ μεγάλη τοῦ Διός, ἐγὼ δὲν στέργω πλέον
 πόλεμον χάριν τῶν θνητῶν νὰ κάμωμεν στὸν Δία.

Ἄς ἀποθάνουν κεῖ στήν γῆν ἄλλοι καὶ ἄλλοι ἄς ζήσουν, 430
ὅπως τοῦ τύχη καθενός· καὶ ὅπως τοῦ λέγῃ ὁ νοῦς του
τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Δαναοὺς, ὡς πρέπει ἄς κρίνῃ ἐκεῖνος ».

Εἶπε καὶ ὑπίσω ἐγύρισε τὰ δυνατὰ πουλάρια·
κι οἱ ὦρες τὰ καλότεριχα τοὺς ξέζεψαν πουλάρια,
κατόπιν εἰς τ' ἀμβρόσια παχυνά τους τὰ προσδέσαν,
καὶ πρὸς τοὺς τοίχους πόλαμπαν τὴν ἄμαξαν ἐκλίναν. 435

Κι οἱ δὴ Θεὸς ἀνάμεσα τῶν ἄλλων ἀθανάτων
καθίσαν εἰς χρυσὰ θρόνιά μὲ θλίψιν στήν ψυχὴν τους.
Κίνησε τὸ καλότεροχον ἀμάξι ἀπὸ τὴν Ἴδην
ὁ Ζεὺς, κι ἦλθε στὸν Ὀλυμπον στήν σύνοδον τὴν θείαν.

Καὶ τ' ἄλογ' ἀφοῦ ξέζεψεν ὁ μέγας Κοσμοσείστης 440
τ' ἀμάξι ἐπάνω στοὺς βωμοὺς ἐσκέπασε μὲ πέπλον·
ἐκάθισεν ὁ Βροντητῆς εἰς τὸν χρυσόν του θρόνον
καὶ ὁ Ὀλυμπος σαλεύετο στὰ πόδια του ἀποκάτου.

Καὶ μόνες τοῦ Διὸς μικρὰν ἢ Ἀθηνᾶ κι ἢ Ἥρα
καθίζαν οὐδ' ἐρώτησιν ἢ λόγον τοῦ προφέραν. 445

Καὶ ὁ Ζεὺς καλὰ τὲς νόησε κι εἶπε : « Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα,
τί στέκεσθε περίλυπες ; Δὲν ἔχετε κοπιᾶσει,
Θαῖρῶ, πολὺ στὸν πόλεμον, ὅπου δοξάζοντ' ἄνδρες,
τοὺς Τρῶας ν' ἀφανίσετε, πὺ φοβερά μισεῖτε.

Τόσ' ἢ δική μου δύναιμι καὶ τῶν χειρῶν μου ὁ τρόμος, 450
ποὺ ὅλ' οἱ θεοὶ στὸν Ὀλυμπον τὴν γνώμην δὲν μοῦ ἀλλάζουν.

Καὶ σᾶς τῶν δύο πάγωσαν τὰ τρυφερά σας μέλη
πρὶν κὰν νὰ ἰδῆτε τοὺς φρικτοὺς ἀγῶνες τοῦ πολέμου.

Καὶ ἀκοῦτε ὅ,τι εἶπα καὶ ἄφρευκτα θὰ ἦταν τελειωμένοι
κρουσμένες ἀπ' τὸν κεραυνὸν δὲν θὰ ἔχετ' ἐπανέλθαι
μὲ τὴν δικὴν σας ἄμαξαν στὰ δώματα τοῦ Ὀλύμπου ».

Εἶπε, κι ἐγόγγυσαν κρυφὰ ἢ Ἀθηνᾶ κι ἢ Ἥρα·
σιμὰ καθίζαν καὶ ὄλεθρον τῶν Τρώων μελετοῦσαν.
Λόγον δὲν ἔλεγε ἢ Ἀθηνᾶ καὶ στὸν πατέρα Δία
μ' ἀγρίαν μάνιζε χολήν· ἄλλ' ἢ χολὴ στῆς Ἥρας 460

τὸ στῆθος δὲν ἐχώρεσε, καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἶπε :
« Κρονίδη τρομερώτατε, ποῖόν λόγον εἶπες τώρα!

Τὸ ἡξέυρομ' ὅτι ἀντίστασιν δὲν ἔχ' ἢ δυνάμεις σου.
Ἄλλ' ὅμως διὰ τοὺς Δαναοὺς πονοῦμε τοὺς ἀνδρείους ».

όπου θά πάθουν καὶ ἄσφαλτα θ' ἀδικοθαντίσουν. 465
 Ἄλλ' ὅμως θέλει ἀπέχουμεν, ὡς θέλεις, ἀπ' τὴν μάχην
 καὶ συμβουλὴν θά δώσωμεν καλὴν εἰς τοὺς Ἀργεῖους,
 νὰ μὴ χαθοῦν ὅλοι διὰ μιᾶς ἀπ' τὸν βαρὺν θυμὸν σου ».

Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν: « Ἄμα χαράξ' ἡ μέρα 470
 τὸν Δία τὸν ὑπέρτατον θά ἰδῇς, ἂν θέλῃς, Ἦρα
 ὃ μεγάλοφθαλμη θεά, χειρότερον νὰ φέρῃ
 ἀρτανισμὸν εἰς τὸν στρατὸν τῶν μαχητῶν Ἀργείων.
 "Ὅτι τὴν μάχην ὁ βαρὺς Πριαμίδης δὲν θ' ἀφήσῃ,
 πρὶν ἀπ' τὰ πλοῖα σηκωθῇ ὁ ἀνίκητος Πηλεΐδης,
 ὁπόταν πέσῃ ὁ Πάτροκλος καὶ διὰ τὸ νεκρὸν σῶμα 475
 θά μάχωνται μὲ στένωσιν φρικτὴν σιμὰ στὰ πλοῖα.
 Ἢ μοῖρ' αὐτὸ διόρισε καὶ προσοχὴν δὲν δίδει
 εἰς τὸν θυμὸν σου, κι ἐὰν πᾶς στῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης
 τὰ πέρατα, ὅπου κατοικοῦν ὁ Ἰαπετὸς καὶ ὁ Κρόνος, 480
 κι οὔτε τοὺς τέρπουσι ἄνεμοι, οὔτε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
 καὶ Τάρταρος βαθύτατος πανταῦ τοὺς περιζώνει.
 Ἄν ἀπ' τὸ πείσμα σου ὡς αὐτοῦ θά φθάσῃς, δὲν μὲ μέλει
 ὅτι ἄλλο πράγμα' ἀδιάντροπον, ὡς εἶς' ἐγὼ δὲν εἶδα ».

Εἶπεν ὁ Ζεὺς κι ἐσώπαινεν ἡ Ἦρα ἡ λευκοχέρα.
 Κι ἔπεσε στὸν Ὀκεανὸν τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου 485
 τὴν μαύρην νύκτα σέρνοντας στὴν γῆν τὴν σιτοδότραν.
 Τότε νὰ ἐσβήσθηκε τὸ φῶς δὲν ἄρεσε τῶν Τρώων,
 πλην τῶν Ἀργείων ποθητὸ πολὺ τὸ σκότος ἦλθε.

Ὁ Ἔκτωρ πάλιν σύνοδον συνάθροιζε τῶν Τρώων 490
 μακρὰν τῶν πλοίων καὶ σιμὰ στοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῦμα,
 ποὺ ἀπὸ νεκροὺς ἐλεύθερος εἶχε ἀπομείνει ὁ τόπος.
 Ἀπὸ τ' ἀμάξια ἐξέζεψαν καὶ τοῦ Ἐκτορος τοῦ θείου
 τὸν λόγον ἀκροάζονταν κι ἔσφιγγε αὐτὸς στὸ χέρι 495
 κοντάρι ἐνδεκάπηχο κι ἐμπρὸς σπιθοβολοῦσε
 ἡ χάλκιν' ἄκρη καὶ χρυσὸ τὴν ἔδενε στεφάνι.
 Σ' ἐκεῖνο στηριζόμενος ὠμίλει πρὸς τοὺς Τρῶας:
 « Ἀκούτε, Τρῶες, Δάρδανοι καὶ ὅσ' ἦλθετε βοηθοί μας.
 Τοὺς Ἀχαιοὺς θαρροῦσα ἐγὼ νὰ ἐξολοθρεύσω ἀπόψε
 ὅλους καὶ τὰ καράβια τους, καὶ στὴν ἀνεμισμένῃ 500
 ἴλιον νὰ γύρω νικητῆς· ἀλλ' ἔσωσε τὸ σκότος

αὐτοὺς καὶ τὰ καράβια τοὺς στὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης.
 Καὶ τῶρ' ἄς ὑπακούσωμεν κι ἐμεῖς στὴν μαύρην νύκτα.
 Τὸν δεῖπνον ἐτοιμάσετε, καὶ τὰ καλὰ πουλάρια
 ἀπὸ τ' ἀμάξια λύσετε καὶ βάλετε τροφήν τοὺς. 505
 Βόδια κι ἐρίφια παχιά θὰ φέρετε ἀπ' τὴν πόλιν
 ὀγρήγορα κι εὐφραντικὸ κρασί προμηθευθῆτε
 καὶ ἄρτον ἀπ' τὰ σπίτια σας συνάξετε καὶ ξύλα
 πολλὰ διότι ὀλόφυκτα θὰ καῖμε, ὥσπου νὰ φέξῃ,
 πυρὰ πολλὰ πού ἡ λάμψις των θὰ φθάσῃ ὡς τὸν αἰθέρα,
 οἱ κομοφόροι Ἀχαιοὶ μήπως τὴν νύκτα ὀρμήσουν 510
 στὰ νῶτα ἐπάνω τὰ πλατιά τῆς θάλασσας νὰ φύγουν.
 Μὴ τοὺς ἀφήσουμε' ἤσυχοι ν' ἀνέβουν στὰ καράβια,
 ἀλλὰ καὶ κάποιος ἀπ' αὐτοὺς στὸ σπίτι του ἄς χωνεῖ
 τὴν ἀκοντιά πού θὰ ἔλαβε πηδώντας εἰς τὸ πλοῖον·
 ὥστε καὶ ἄλλοι στὸ ἐξῆς νὰ φέρουν θὰ τρομάξουν 515
 τὸν Ἄρην τὸν πολύθρονον στοὺς ἵπποδάμους Τρῶας·
 καὶ οἱ κήρυκες οἱ σεβαστοὶ στὴν πόλιν ν' ἀναγγεῖλουν.
 Οἱ γέροντες οἱ ἀσπρόμαλλοι, τὰ οὐράνια παλικάρια
 στοὺς πύργους, κτίσμα τῶν θεῶν, νὰ ξενυκτίσουν ὅλοι,
 καὶ οἱ γυναῖκες σπίτι τοὺς φωτιά πολλὴν ἄς ἔχουν 520
 ἀδιάκοπα, καὶ ἀνύστακτη φρουρὰ νὰ στέκῃ μήπως
 ξάφνου στὴν πόλιν ἔμπη ἐχθρός, οἱ ἄνδρες ἐνῶ λείπουν.
 Ὡ Τρῶες μεγαλόφυχοι, τοῦτα ὅπου λέγω ἄς γίνουν.
 Καὶ ἰδοὺ σᾶς εἶπα ὅ,τι καλὸν μοῦ ἐφάνη διὰ τὴν ὥραν·
 καὶ ἄλλ' ἅμα φέξῃ θέλ' εἰπῶ τῶν ἵπποδάμων Τρῶων. 525
 Στὸν Δία καὶ ὅλους τοὺς θεοὺς εὐχομ' ἐγὼ κι ἐλπίζω
 ἐκεῖνα τὰ μοιρόφερτα σκυλιὰ νὰ διώξω ἐδῶθε
 πού οἱ Μοῖρες ἔφεραν ἐδῶ στὰ ὀλόμαυρα καράβια.
 Τὴν νύκτα νὰ μὴν πάθωμεν ὥστόσο ἄς φυλαχτοῦμε·
 καὶ αὖριο τὰ χαράματα μὲ τ' ἄρματα ἄς χυθοῦμε 530
 τὸν Ἄρην τὸν ὀρμητικὸν νὰ ἐγείρωμεν στὰ πλοῖα·
 θὰ δοκιμάσω ἂν ὁ δεινὸς Τυδείδης μὲ θὰ διώξῃ
 στὸ τεῖχος ἀπ' τὰ πλοῖα των ἢ ἐγὼ θενὰ τοῦ σχίσω
 τὸ στῆθος κι αἱματόβρεκτα θὰ πάρω τ' ἄρματά του.
 Καὶ αὖριον τὴν ἀνδρείαν του θὰ μάθῃ, ἂν θὰ ὑπομείνῃ 535
 τῆς λόγχης μου τὸ κίνημα. Θὰ πέσῃ, θαρρῶ, πρῶτος

ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ αὐτὸς καὶ τῶν συντρόφων πλῆθος
 ὁ ἥλιος ἄμα σηκωθῇ· καὶ ὁμοίως νὰ ἡμποροῦσα
 ἀθάνατος καὶ ἀγέραστος νὰ εἶμαι στὸν αἰῶνα
 καὶ νὰ τιμῶμαι ὡς ἡ Ἀθηνᾶ δοξάζεται καὶ ὁ Φοῖβος, 540
 ὅσο κακὴ τῶν Ἀχαιῶν τούτων θὰ φέξῃ ἡ ἡμέρα».

Ὁ Ἔκτωρ εἶπε, κι ἔκαμαν ἀλαλαγμὸν οἱ Τρῶες·
 τότε ἔλυσαν ἀπ' τὸν ζυγὸν τοὺς ἰδρωμένους ἵππους
 καὶ μὲ λουριά τοὺς πρόσδεσαν στὲς ἅμαξες πλησίον·
 ἀπὸ τὴν πόλιν ἔφεραν ἐρίφια καὶ μοσχάρια 545
 ὀγρήγορα, κι εὐφραντικὸ κρασί προμηθευθῆκαν
 καὶ ἄρτον ἀπ' τὰ σπίτια τοὺς καὶ πολλὰ ξύλα ἐκόψαν·
 κι ἐπρόσφεραν πρὸς τοὺς θεοὺς ἐξαίσιες ἐκατόμβες,
 καὶ ἀνέβριζαν οἱ ἄνεμοι στὸν οὐρανὸν τὴν κνίσαν
 γλυκεῖαν· ἄλλ' οἱ μάκαρες θεοὶ δὲν τὴν δεχόνταν 550
 ποσῶς, ὅτι ἀπεστρέφοντο τὴν Ἴλιον τὴν ἀγίαν,
 τὸν Πριάμον καὶ τὸν λαὸν τοῦ δυνατοῦ Πριάμου
 καὶ αὐτοὶ μὲ μέγα φρόνημα στὲς τάξεις τοῦ πολέμου
 ἐκάθοντο καὶ ὀλονυκτίς πολλὰ πυρὰ ἐκαῖαν.

Καὶ ὡς τ' ἄστρα, ὅπου σπιθοβολοῦν σ' ἀνάνεμον αἰθέρα 555
 χαριτωμένα ὀλόγυρα στὴν φωτεινὴν σελήνην —
 φαίνεται κάθε κορυφή, καθ' ἅκρη, κάθε πλάγι,
 ὡς ἄνοιξε ἀπ' τὸν οὐρανὸν ἀπέραντος αἰθέρας,
 πού τ' ἄστρα ὅλα ἐφάνέρωσε καὶ χαίρονται οἱ ποιμένες· —
 τόσ' ἄστραφταν στὴν Ἴλιον ἐμπρὸς πυρὰ πού ἐκαῖαν 560
 οἱ Τρῶες τότε ἀνάμεσα στὸν Ξάνθον καὶ στὰ πλοῖα.
 Χίλια στὸν κάμπον καίονταν πυρὰ καὶ στὸ καθένα
 ἄνδρες στὴν λάμψιν τοῦ πυρὸς ἐκάθηντο πενήντα.
 Κι οἱ ἵπποι ὀρθοὶ στὲς ἅμαξες σιμὰ κριθάρι ἐτρῶγαν
 καὶ τὴν καλόθρονην Ἥω νὰ φθάσῃ ἐπεριμέναν. 565

Αὐτοῦ οἱ Τρῶες φύλαγαν· ἀλλὰ θαυμάσιος φόβος
 ἀδελφί τῆς φρικτῆς φυγῆς τοὺς Ἀχαιοὺς παγώνει,
 καὶ ἔκρουε λύπη ἀβάστακτη τοὺς πρώτους τῶν ἀνδρείων.
 Καὶ ὡς ἄνεμοι στὴν θάλασσαν κινοῦν ἀντάμα δύο,
 ἐὰν Βοριάς καὶ Ζεφύρος ὁρμοῦν ἀπὸ τὴν Θράκην 5
 ἔξαφνα· κορυφώνεται τὸ κύμα καὶ μαυρίζει
 καὶ φύκι χύνεται πολὺ στὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης·
 ὁμοία ζάλη ἐχώριζε τῶν Ἀχαιῶν τὰ στήθη.
 Καὶ μ' ἄκρον πόνον στὴν ψυχὴν ὁ Ἀτρεΐδης ἐγυρνοῦσε
 τοὺς ψιλοφώνους κήρυκες ἀμέσως νὰ προστάξῃ 10
 τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς σύνοδον σιγὰ νὰ συναθροίσουν
 καλώντας τοὺς κατ' ὄνομα· καὶ ἐργάζετο αὐτὸς πρῶτος.
 Κι ἐκάθιζαν περίλυποι· καὶ ὀρθὸς ὁ Ἀγαμέμνων
 ἔστεκε δάκρυα χύνοντας, μαυρόνερη ὥσάν βρύση
 ποὺ εἰς βράχον χύνει ἀπάτητον τὰ σκοτεινὰ νερά της. 15
 Καὶ βαριαναστενάζοντας ὠμίλει τῶν Ἀργείων·
 «ὦ ἀγαπημένοι μου ἀρχηγοί, προστάτες τῶν Ἀργείων,
 βαριά πολὺ μ' ἐτύφλωσε καὶ μ' ἐμπλεξε ὁ Κρονίδης.
 Ὁ ἄσπλαχνος, μοῦ ἔταξε τὴν πυργωμένην Τροίαν
 πῶς θὰ πορθήσῃ καὶ ἐνδοξὸς θὰ γύρω στὴν πατρίδα· 20
 καὶ ἰδοὺ κακὰ μ' ἀπάτησε καὶ σι' Ἄργος νὰ γυρίσω
 ἄδοξα, θέλει, ἀφοῦ λαὸς πολὺς ἐχάθη ἀδίκως.
 Ναί, τοῦτο ἀρέσει ὡς φαίνεται τοῦ ὑπερηφάνου Δία,
 ὁποῦ πολλῶν πολιτειῶν ἡ ἄκρα δύναμις του
 τὲς κορυφὲς ἐξέκαμε καὶ ἀκόμη θὰ ξεκάμη. 25
 Ἀλλὰ δεχθῆτε ὅ,τι θὰ εἰπῶ· νὰ φύγωμε σᾶς λέγω
 ὅλοι μὲ τὰ καράβια μας γιὰ τὴν γλυκιὰ πατρίδα
 ὅτι δὲν γίνεται ποτὲ νὰ πάρωμεν τὴν Τροίαν.»
 Εἶπεν αὐτὰ καὶ σῶπαιναν, ἄφωνοι ἐμείναν ὅλοι·
 ὦραν πολλὴν οἱ Ἀχαιοὶ ἐσίγησαν θλιμμένοι·
 καὶ ἔκοψε τέλος τὴν σιωπὴν ὁ ἀνίκητος Τυδεΐδης·
 «Σέ πρῶτα, ὁποῦ παραλογᾷς, θὰ πολεμήσω Ἀτρεΐδη·

δὲν θὰ θυμώσης, Κύριε· συνόδου τάξις εἶναι.
 Σὺ πρῶτα ἐμπρὸς τῶν Δαναῶν μ' ὀνειδίσες πῶς εἶμαι
 ἀπόλεμος, δειλόψυχος, κι οἱ Ἀχαιοὶ γνωρίζουν 35
 ἂν τὴν ἀλήθειαν ἔλεγες, καὶ γέροντες καὶ νέοι.
 Καὶ ἀπὸ τὰ δῶρα ὁ πάνσοφος Κρονίδης σοῦ ἴδωκ' ἕνα
 ἐὰν τὴν δόξαν σοῦ ἴδωκε τοῦ σκήπτρου ἐπάνω σ' ὅλους·
 τὸ ὑπέρτατον δὲν σοῦ ἴδωκε τὸ δῶρον τῆς ἀνδρείας.
 Παράδοξε, τόσο ἄνανδρα καὶ ἀπόλεμα τῶνόντι 40
 ἔκρινες τ' Ἀχαιοῦσιν στὰ λόγια ποὺ προφέρεις ;
 Καὶ πρόθυμος ἂν εἶσαι σὺ νὰ γύρης στὴν πατρίδα,
 πῆγαινε, ὁ δρόμος ἔτοιμος καὶ αὐτοῦ στὸ περιγιάλι
 τὰ τόσα πλοῖα πόφεραν ἐσέν' ἀπ' τὴν Μυκὴν.
 Πλὴν ἄλλοι ἀνδράγαθοι Ἀχαιοὶ θὰ μείνουν ὡς τὸ τέλος, 45
 τὴν Τροίαν νὰ πορθήσωμεν· καὶ τοῦτοι πάλι ἄς φύγουν,
 ἂν θέλουν, στὴν πατρίδα τους, καὶ στὸν ἀγῶνα μόνος
 θὰ μείνω μὲ τὸν Σθένελον, ὥσπου νὰ πέσ' ἡ Τροία,
 ὅπως μᾶς ἔστειλεν ἐδῶ τῶν ἀθανάτων γνώμη ».

Εἶπε, κι οἱ Ἀχαιοῦσιν μ' ἀλαγχμὸς τὸν στέρξαν, 50
 ὡς τοῦ Τυδείδῃ ἐθαύμασαν τὸν λόγον τοῦ ἱπποδάμου.
 Τότε σηκώθηκε ὁ ἱππευτὴς ὁ Νέστωρ νὰ ὁμιλήσῃ·
 « Τυδείδῃ, καὶ στὸν πόλεμον ἐξόχως εἶσαι ἀνδρεῖος,
 καὶ εἰς τὴν βουλὴν ὑπερτερεῖς πολὺ τῶν ὀμηλίκων.
 Καὶ λόγον εἶπες, ποὺ Ἀχαιοὶ κανεῖς δὲν θέλει ψέξει 55
 ἢ θὰ σοῦ ἀντεῖπῃ· ἀλλ' ἄφησες τὸ πλήρωμα τῶν λόγων.
 Καὶ νέος εἶσαι, ὥστε παιδί νὰ λέγεσαι δικό μου
 μποροῦσες ὑστερόγεννο· καὶ ὅμως ὀρθὰ τὰ λέγεις
 πρὸς τοὺς Ἀργεῖους βασιλεῖς· ἀλλ' ὡς ἀνώτερός σου
 στοὺς χρόνους, ὅλον φανερὰ θὰ εἰπῶ τὸν στοχασμόν μου, 60
 καὶ δὲν θ' ἀφήσω τίποτε· οὐδὲ θέλει ἀψηφῆσαι
 κανεῖς τὸν λόγον μου, οὐδ' αὐτὸς ὁ μέγας Ἀγαμέμνων.
 Νόμον δὲν ἔχει οὔτε φυλὴν, ἀλλ' οὔτε ἐστὶν ἔχει
 ποὺ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, τὸν ἄγριον, ἀγαπάει.
 Πλὴν τῶρ ἄς ὑπακούσωμεν στὴν μαύρην νύκτα καὶ ὅλοι 65
 τὸ δεῖπνο ἄς ἐτοιμάσωμεν, καὶ φύλακες ἀπ' ἔξω
 τοῦ τείχους εἰς τὸν χάνδακα σιμὰ νὰ ξενυκτίσουν.
 Τῶν νέων τοῦτο ἐσύστησα· καὶ ἀρχήν, Ἀτρεΐδῃ, σ' ἄλλα

σὺ κάμε, ὥς εἶσαι ὑπέρτατος τῶν ἄλλων ἡγεμόνων.
 Εἰς δεῖπνον σὺ τοὺς γέροντες προσκάλεσε· σοῦ πρόπει· 70
 εἶναι οἱ σκηνές σου ἀπὸ κρασιᾶ γεμάτες, ποὺ ἀπ' τὴν Θράκην
 σοῦ φέρουν καθημερινῶς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα,
 καὶ ὅλα σοῦ ὑπάρχουν τὰ καλὰ διὰ τὴν φιλοξενήσης.
 "Ὅπου πολλοὶ θὰ συναχθοῦν, πολλὰς θ' ἀκούσης γνῶμες·
 σὺ δέξου τὴν καλύτερην· καὶ ἀνάγκην ἔχοι' ὅλοι 75
 γνώμης ὀρθῆς, γνώμης σοφῆς· οἱ ἔχθροί μας κάνουν τόσον
 πυρὰ σιμὰ στὰ πλοῖά μας· νὰ τὸ χαρῇ ποίους εἶναι ;
 'Ἡ νύκτα τούτη τὸν στρατὸν θὰ σώσ' ἢ θ' ἀφανίσῃ ».

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὑπάκουσαν ἐκεῖνοι στήν φωνήν του·
 τότε τοὺς νυκτοφύλακες μὲ τ' ἄρματα τοὺς ὅλα 80
 ἐκίνησαν τοῦ Νέστορος ὁ υἱός, ὁ Θρασυμήδης,
 Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, παιδιὰ καὶ οἱ δυὸ τοῦ Ἄρη,
 Μηριόνης καὶ Διήπυρος καὶ μὲ τὸν Ἀφαρέα
 τοῦ Κρείοντος τὸ ὑπέρλαμπρον ἀγόρι ὁ Λυκομήδης.
 Οἱ πολεμάρχ' ἦσαν ἑπτὰ κι εἷχ' ἑκατὸν καθένας 85
 ἀγόρια, ὅπου μὲ μακριὰ κοντάρι' ἀκολουθοῦσαν.
 Καὶ ἀνάμεσα στὸν χάνδακα καθίσαν καὶ στὸ τεῖχος,
 φωτιὰν ἀνάψαν κι ἔκαμαν τὸ δεῖπνον του καθένας.
 Τῶν Ἀχαιῶν τοὺς γέροντες συνάθροισεν ὁ Ἀτρεΐδης
 εἰς τὴν σκηνὴν του κι ἔβαλεν εὐφραντικὸν τραπέζι, 90
 τὰ χέρι' ἀπλώσαν στὰ ἑτοιμα φαγιά ποὺ ἐμπρὸς τοὺς εἶχαν.
 Καὶ τοῦ φαγιοῦ καὶ τοῦ πιστοῦ τὴν ὄρεξι' ἀφοῦ σβῆσαν,
 πρῶτος ὁ γέρος ἄρχισε σκέψιν ἐμπρὸς νὰ φέρῃ,
 ὁ Νέστωρ, ὅπου ἡ γνώμη του ὥς πρῶτα ἐπροτιμήθη·
 ἐκεῖνος τοὺς ἀγόρευσε καλόγνωμα καὶ εἶπε: 95
 « ὦ Ἀγαμέμνον' ἀρχηγέ, τρισένδοξε Ἀτρεΐδη,
 ἀπὸ ἐσέ θὰ κάμω ἀρχήν, σ' ἐσέ θὰ κάμω τέλος.
 Πολλῶν λαῶν εἶσαι ἀρχηγὸς καὶ σοῦ ἔδωκε ὁ Κρονίδης,
 διὰ τὴν βουλευέσαι σ' αὐτούς, καὶ νόμιμα καὶ σκηπτρο,
 ὅθεν ἐξόχως πρέπει σὺ νὰ λέγῃς καὶ ν' ἀκούῃς 100
 καὶ νὰ ἐκτελῇς ὅ,τι ἀγαθὸν καὶ τοῦ ἄλλου ὁ νοῦς ἐμπνέει·
 τὸ ἔργον θὰ κρέμεται ἀπὸ ἐσέ, πόδειξ' ἐκείνου ὁ λόγος.
 Καὶ ἄκουσε αὐτὸ ποὺ ὀρθότερον ἀπ' ὅλα ἐγὼ νομίζω.
 "Ὅτι, θαρρῶ, καλύτερα δὲν θὰ σκεφθῇ κανένας

ἀπ' ὅ,τι σκέφθηκ' ἀπ' ἀρχῆς, ἀφοῦ τοῦ χολωμένου 105
 Πηλεΐδῃ μέσ' ἀπ' τὴν σκηνὴν τὴν κόρην Βρισηίδα
 ἐπῆρες, ὦ διογέννητε, στὴν γνώμην μου ἐναντίον
 καὶ ἂν καὶ πολὺ σ' ἐμπόδιζα καὶ σέ παρακαλοῦσα,
 μόνον τὴν μεγαλόκαρδην ὑπάκουσες ψυχὴν σου·
 110 καὶ ἐξαΐσιον ἄνδρα ἀψήφησες ποὺ καὶ οἱ θεοὶ δοξάσαν·
 καὶ τὸ βραβεῖον τοῦ κρατεῖς· ἀλλὰ καὶ τῶρ' ἀκόμη
 πῶς νὰ τὸν εἰρηνεύσωμεν ἅς στοχασθοῦμεν ὅλοι
 μὲ πολλὰ δῶρα πρόσχαρα καὶ λόγια μελωμένα ».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
 115 « Ὅλες μοῦ εἶπες, γέροντα, σωστὰ τὲς ἀμαρτίες.
 Ἐσφαλὰ, ναί, τ' ὁμολογῶ· ἀντὶ πολλῶν ἀξίζει
 λαῶν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὁ Ζεὺς ὀλόψυχ' ἀγαπήσει.
 Ὡς τώρα τοῦτον τίμησε, καὶ ἐμᾶς ἔχει ἀφανίσει,
 120 ἀλλ' ἂν καὶ τόσο ἐλεεινὰ τυφλώθῃ τότε ὁ νοῦς μου
 νὰ τὸ διορθώσω ἐπιθυμῶ μὲ ξαγορὰν πλουσίαν.
 Καὶ ἰδοὺ τὰ δῶρα ὑπέρλαμπρα, ποὺ ἐγὼ θὰ τοῦ προσφέρω·
 ἄκκυτοι τρίποδες ἑπτὰ, χρυσοῦ τάλαντα δέκα,
 εἴκοσι λέβητες λαμπροὶ καὶ δώδεκα γενναῖοι
 125 ἵπποι ποὺ ἐκέρδισαν πολλὰ τὰ πόδια των βραβεῖα·
 ἀγροὶ καὶ πολυτίμητο χρυσάφι δὲν θὰ ἐλεῖπαι
 τοῦ ἀνδρός, ὁποῦ θὰ ἐλάμβανε τὰ πλοῦτῃ ἀπ' τὰ βραβεῖα,
 ὅσ' ἀπ' τὲς νίκας ἔλαβα τῶν μονονύχων ἵππων,
 καὶ ἑπτὰ Λεσβίδες ἄξιες σ' ἔργα λαμπρὰ θὰ δώσω,
 130 ποὺ ὅταν τὴν Λέσβον πόρθησεν αὐτός, εἶχε διαλέξει
 εὐμορφες ποὺ τῶν γυναικῶν τὸ γένος ἐνικοῦσαν.
 Τοῦτες θὰ δώσω καὶ μ' αὐτὲς θὰ εἶναι ἡ Βρισηίδα
 ὁποῦ τοῦ ἐπῆρα· καὶ ἐνταυτῷ θὰ ὁμόσω μέγαν ὄρκον,
 ὅτι στὴν κλίνην της ποτὲ μαζί της δὲν ἀνέβην
 135 ὡς τῶν ἀνθρώπων, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, τὸ θέλει ὁ πόθος.
 Καὶ τοῦτ' ἀμέσως θὰ δοθοῦν· καὶ ἂν οἱ θεοὶ θελήσουν
 τὴν ὑψηλὴν νὰ ρίζωμεν τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου,
 ἅς πάρῃ, ὅταν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ λάφυρα μοιράσουν,
 ἀπὸ χρυσὸν καὶ χάλκωμα γεμάτο ἔνα καράβι,
 140 καὶ εἴκοσι Τρωαδίτισσες γυναῖκες ἅς διαλέξῃ,
 ποὺ μόν' ἡ Ἑλέν' ἡ Ἀργισσα στὸ κάλλος θὰ ὑπερβαίνει.

καὶ σὶ' Ἀργος τὸ Ἀχαιῖκόν, τῆς γῆς μαστάρει, ἂν φθάσῃ,
 γαμπρὸν τὸν θέλω ἀγαπητόν, ὥς ἔχω τὸν Ὀρέστην,
 ποὺ χεῖρετ' ὄλα τὰ καλὰ μονάκριβό μου ἀγόρι.
 Στὸ στερεό μου μέγαρο τρεῖς ἔχω θυγατέρες·
 ἀπὸ τὲς τρεῖς ἀδώρητα στὸ σπῖτι τοῦ Πηλέως 145
 ἅς φέρ' ἢ τὴν Χρυσόθεμιν ἢ καὶ τὴν Λαοδίκην
 ἢ καὶ τὴν Ἰφιάνασσαν καὶ θὰ τῆς δώσω δῶρα
 ὅσα κανεῖς στήν κόρη του δὲν ἔδωκε πατέρας.
 Κι οἱ ἐξῆς εἶναι οἱ περίφημες ποὺ θὰ τοῦ δώσω χῶρες·
 Φηρὲς τὸ θεῖον πόλισμα, Ἐνόπη, Καρδαμύλη, 150
 Ἴρη χλοώδης, Πήδασος ἀμπελοφόρος ὅλη,
 Αἴπειρα λαμπρὴ καὶ Ἀνθεια μὲ τὸ παχὺ γρασίδι.
 Ὅλες ἀκρόγιαλα σιμά, μὲ τὴν ἀμμώδη Πύλον.
 Κι οἱ ἐγκάτοικοι πολύχρονοι, πολύμοσχοι μὲ δῶρα
 θὰ τὸν τιμήσουν ὡς θεὸν καὶ ἀφθόνως θὰ τοῦ δίδουν 155
 τὰ διορισμένα δίκαια, στὸ σκῆπτρον ἀποκάτω.
 Τοῦτα τὰ ὑπόσχομαι, ἂν αὐτὸς ἀπ' τὸν θυμὸν του παύσῃ.
 Ἄς πρᾶυνθῇ — ἀπράυντος καὶ ἄσπονδος εἶν' ὁ Ἄδης,
 διὰ τοῦτο μόνος τῶν θεῶν μισεῖται ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους —
 σ' ἐμέν' ἅς κλίνη, ἀνώτερος ὡς εἶμαι βασιλέας, 160
 καὶ ὥς διὰ τὴν ἡλικίαν μου νὰ προτιμῶμαι ἀρμύζει».

Καὶ ὁ Νέστωρ ὁ Γερήνιος ἱππότης τοῦ ἀποκρίθη·
 «ὦ Ἀγαμέμνον' ἀρχηγέ, τρισέβδοξε Ἀτρεΐδῃ,
 τὰ δῶρα δὲν εἶναι μικρὰ ποὺ δίδεις τοῦ Πηλεΐδῃ· 165
 καὶ ἄνδρες ἅς στείλωμ' ἐκλεκτοὺς στὸν θεῖον Ἀχιλλέα,
 καὶ ἅς ξεκινήσουν γρήγορα νὰ φθάσουν στήν σκηνήν του.
 Καὶ ἀκοῦτε νὰ τοὺς δεῖξω ἐγώ, κι ἐκεῖνοι ἅς ὑπακούουν.
 Ὁ Φοῖνιξ ὁ δῖφίλος θὰ ναι ὁδηγὸς καὶ πρῶτος,
 ὁ μέγας Αἴας ἔπειτα καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς,
 κατόπιν τῶν οἱ κήρυκες Ὀδῖος κι Εὐρυβάτης. 170
 Νίσυμο φέρτε καὶ σιγὴν κηρύξετ' εὐλαβεῖς
 διὰ νὰ εὐχρηθοῦμεν ἔλεος πρὸς τὸν πατέρα Δία».

Εἶπε καὶ εἰς ὅλους ἀρεστοὺς ἐφάνη ἐκεῖνου ὁ λόγος.
 Καὶ τὰ νερά τοὺς ἔχυσαν οἱ κήρυκες στὰ χέρια,
 καὶ ἀφοῦ κρατῆρες μὲ κρασί στεφάνωσαν οἱ νέοι 175
 ἔδωκε σ' ὅλους ἀπαρχὴν στὰ γεμιστὰ ποτήρια,

καὶ ἀφοῦ σπονδίσαν κι ἔπιαν ὅσ' ἤθελε ἡ ψυχὴ των,
ἀπὸ τοῦ Ἀτρείδῃ τὴν σκιρτὴν ἐβγήκαν κι ἐκινήσαν.

Καὶ ὁ Νέστωρ σύσταινε σ' αὐτοὺς μὲ λόγον καὶ μὲ νεῦμα,
στὸν Ὀδυσσεά μάλιστα πολὺ νὰ προσπαθήσουν 180
νὰ πείσουν ὅπως δύνανται τὸν ἄψογον Πηλεΐδην.

Καὶ ὡς πῆγγιναν ἀκρόγυια στὸν Ποσειδῶνα εὐχόνταν
τὴν μεγάλοκαρδὴν ψυχὴν νὰ πείσουν τοῦ Ἀχιλλέως.

Στῶν Μυρμιδόνων τὲς σκηνὲς ἐφθάσαν καὶ στὰ πλοῖα,
κι ἤβραν αὐτὸν τὸ πνεῦμα του νὰ τέρπη μὲ γλυκεῖαν 185
καλὴν κιθάραν τεχνικὴν μ' ὀλάργυρον τὸν πῆχυν,

ποῦ διάλεξ' ἀπ' τὰ λάφυρα τὴν πόλιν ὅταν πῆρε
τοῦ Ἀετίωνος· αὐτὸς καὶ τὴν ψυχὴν μ' ἐκείνην
ὀλάρωνε, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὲς δόξες ἐτραγουᾷ.

Καὶ ὁ Πάτροκλος ἐκάθονταν ἀπέναντί του μόνος 190
σιωπηλὸς κι ἀνάμενε νὰ παύσῃ τὸ τραγουδί.

Ὡστόσο αὐτοὶ προχώρησαν, καὶ πρῶτος ὁ Ὀδυσσεάς,
κι ἐμπρός του ἐστάθηκιν ὀρθοί· πετάχθη ξιπασμένος
ἀπ' τὸ θρονί του μ' ὄλην του τὴ φόρμιγγα ὁ Πηλεΐδης·
ὁ Πάτροκλος σηκώθηκε καὶ αὐτὸς ἅμα τοὺς εἶδε. 195

«Χαίρετε, ὦ φίλοι μου ἀκριβοί, τοὺς εἶπεν ὁ Ἀχιλλέας,
— θὰ εἶναι ἀνάγκη φοβερὴ — σεῖς εἰσθε ἀγαπητοί μου,
ὅσο κενεῖς τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἄς εἴμαι χολωμένος».

Παράμερα τοὺς ἔμπασεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
καὶ τοὺς ἐκάθισε εἰς θρονιά μὲ τάπητες ὥραϊους, 200

καὶ τοῦ Πατρόκλου εἶπεν εὐθύς: «Τρανότερον κρατήρα,
Μενοιτιάδῃ, στήσε τους, καὶ μὲ κρασί γενναῖο
συγκέρνα τον, κι ἐτοίμασε τοῦ καθενὸς ποτήρι.

“Ὅτ' εἶναι ἄνδρες ἀκριβοί στὴν σκέπτῃν μου ἀποκάτω».

Ὑπάκουσεν ὁ Πάτροκλος τὸν ποθητὸν του φίλον 205
καὶ αὐτὸς εἰς κρατοςάνδο, στὴν φωτεινὴν γωνίαν
ἄρنيοῦ τὴν πλάτῃν ἔριξε κι ἔριφι σαρκωμένο

μὲ χοίρου νῶτον πόλαμπε στὸ πάχος κι ὁ Αὐτομέδων
τοῦ τὰ ἐβαστοῦσε κι ἔκοφτεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας.

Καὶ ἀφοῦ τὰ λιάνισ' εὖμορφα, τὰ πέρασε στὲς σοῦβλες, 210
καὶ ὥστόσο φωτιὰν ἀναφτεν ὁ Πάτροκλος μεγάλην

καὶ ὅταν ἐκάηκε ἡ φωτιὰ καὶ ὤλη ἐμκράνθ' ἡ φλόγα

ἀφοῦ τ' ἀνθρώκεια ἔστρωσεν ἄνω στοὺς ψῆστες βάζει
 τὲς σοῦβλες καὶ στὰ κρέατα τὸ ἅγιο ρίχνει ἀλάτι.
 Καὶ ἀφοῦ ἐψηθῆκαν τὰ 'συρεν ἐπάνω στὲς σανίδες, 215
 καὶ ὁ Πάτροκλος εἰς κάνιστρα λαμπρὰ τὸν ἄρτον φέρνει
 στὴν τράπεζαν, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὰ κρέατα μοιράζει.
 Κι ἐκάθισεν ἀπέναντι τοῦ θεοῦ Ὀδυσσεῶς
 καὶ ἐπρόσταξε τὸν φίλον του τὴν προσφορὰν νὰ κάμῃ,
 καὶ ὁ Πάτροκλος τὲς ἀπαρχὰς στὲς φλόγες παραδίδει. 220
 Ἄπλωσαν τότε στὰ ἔτοιμα καλὰ ποὺ ἐμπρὸς τοὺς εἶχαν.
 Καὶ ἀφοῦ σ' ἐκέῖνα εὐφράνθηκαν, τοῦ Φοίνικος ὁ Αἴας
 ἔκαμε νεῦμα· ἐνόησεν ὁ Ὀδυσσεύς ὁ θεῖος,
 ἕνα ποτήρι ἐγέμισε καὶ ἐπρόπιε τοῦ Ἀχιλλεῶς:
 «Χαῖρε, Ἀχιλλέα· μήτ' ἐδῶ καὶ μήτε στοῦ Ἀτρεΐδῃ 225
 εἰς τὴν σκηνὴν παράπονο δὲν ἔχομε τοῦ δαίπνου,
 καὶ ἄφθονα ὑπάρχουν τὰ καλὰ στὸ ἰσόμοιρο τραπέζι.
 Τὸν νοῦν ὅμως δὲν ἔχομε στὸ εὐφραντικὸ τραπέζι,
 ἀλλὰ μεγάλην συμφορὰν μὲ τρόπον ἐμπροσθέν μας
 βλέπομε· τώρα θὰ σωθοῦν ἢ θὰ χαθοῦν τὰ πλοῖα, 230
 ἂν μὴ ἐσύ, διόθρεπτε, ζωσθῆς τὴν δύναμίν σου.
 Ὅτι ἐκάθισαν μεταξύ τοῦ τείχους καὶ τῶν πλοίων
 οἱ Τρῶες οἱ ἀπότολμοι μὲ τοὺς βοηθοὺς τῶν ὅλους.
 Καὶ ἄναψαν μύρια πυρά, καὶ λέγουν ὅτι πλέον
 δὲν θὰ σταθοῦν καὶ ἀκράτητοι θὰ πέσουν στὰ καράβια — 235
 σ' αὐτοὺς ἀστράφτει, φανερὸ καλὸ σημάδι, ὁ Δίας.
 Μανίζει ὁ Ἑκτωρ μ' ἑπαρσιν πολλὴν στὴν δύναμίν του,
 καὶ στὸν Κρονίδην θαρρετὸς θνητοὺς δὲν συλλογιέται
 μήτε θεοὺς, καὶ φοβερὴ μέσσα του λύσσα ἐμπῆκε.
 Κι ἡ θεὰ πότε νὰ 'λθῇ Ἥως παρακαλεῖ καὶ πρῶτα 240
 νὰ κόψῃ αὐτὸς τ' ἀκρόπρυμνα καυχᾶται καὶ τὰ πλοῖα
 μὲ πῦρ νὰ κάψῃ φλογερὸ καὶ ὡς ὁ καπνὸς θὰ διώχῃ
 ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ.
 Πολὺ φοβοῦμαι μὴν αὐτὰ ποὺ φοβερίζει ἐκεῖνος
 τοῦ τὰ ἐκτελέσουν οἱ θεοί, καὶ ἡ μοίρα μας στὴν Τροίαν 245
 θέλῃ νὰ πέσουμε, μακρὰν ἀπ' τὸ ἵπποτρόφον Ἄργος.
 Ἄλλ' ἄστα, ἂν θέλῃς, ἂν καὶ ἀργά, τῶν Ἀχαιῶν τὰ τέκνα
 νὰ σώσῃς ἀπ' τὸν τάραχον καὶ τὴν ὀρμὴν τῶν Τρώων.

Λύπην θὰ τό 'χης ἔπειτα καὶ σύ, καὶ γενναμένο
 κακὸ δὲν διορθώνεται· ἀλλ' ἔγκαιρα στοχάσου 250
 τοὺς Δαναοὺς ἀπ' τὴν κακὴν ἡμέραν νὰ φυλάξης·
 τί σοῦ 'λεγε ὁ πατέρας σου, γλυκέ μου, τὴν ἡμέραν
 ὁποῦ στὸν Ἀγαμέμνονα σὲ ἔστειλε ἀπ' τὴν Φθίαν ;
 « Τέκνον, τὲς νίκες ἢ Ἀθηνᾶ κι ἢ Ἥρα θὰ σοῦ δώσουν
 ἂν τὸ θελήσουν, ἀλλὰ σὺ στὸ στῆθος θὰ δαμάσης 255
 τὴν μεγάλοκαρδην ψυχὴν· προτίμα νὰ 'σαι πρῶτος·
 ἄπεχε ἀπ' τὴν κακὸπρακτὴν τὴν ἔριδα, ὥστε πλέον
 θὰ σὲ τιμήσουν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ γέροντες καὶ νέοι ».
 Αὐτὰ καὶ σὺ τὰ λησμονεῖς, ποῦ ἐσύσταινεν ὁ γέρος·
 ἀλλὰ πρᾶνόν· τὸν θυμόν, πληγγὴν φαρμακωμένην, 260
 παῦσε ὅσο ἀκόμα εἶναι καιρός· καὶ ὁ Ἀτρεΐδης θὰ σοῦ δώσῃ
 ἀντάξια δῶρ' ἂν προτιμᾷς τῆς ἔχθρας τὴν φιλίαν.
 Καὶ ἰδοὺ πόσα ὑποσχέθηκε προτῶρα στὴν σκηνὴν του :
 Ἕκαυτοι τρίποδες ἑπτὰ, χρυσοῦ τάλαντα δέκα,
 εἵκοσι λέβητες λαμπροὶ καὶ δώδεκα γενναῖοι 265
 ἵπποι, ποῦ μὲ τὰ πόδια των πῆραν πολλὰ βραβεῖα,
 ἀπὸ χρυσὸν βαρύτιμον καὶ τόπον σιτοφόρον
 πλούσιος θὰ ᾔτ' ὁ ἄνθρωπος ποῦ νὰ 'χῃ τὰ βραβεῖα
 ὅσα τοῦ Ἀτρεΐδῃ ἐκέρδισαν τὰ δυνατὰ πουλάρια.
 Κι ἑπτὰ γυναῖκες ἄξιος σ' ἔργα λαμπρὰ θὰ δώσῃ 270
 πού, ὅταν τὴν Λέσβον ἔριζες, ἐδιάλεξεν ἐκεῖνος,
 κι ἐνίκων εἰς τὴν εὐμορφίαν τῶν γυναικῶν τὰ γένη.
 Τοῦτες θὰ δώσῃ καὶ μ' αὐτὲς θὰ εἶναι ἡ Βρισηίδα
 ὁποῦ σοῦ ἐπῆρε κι ἐνταυτῷ θὰ ὁμόσῃ μέγαν ὄρκον
 ποῦ δὲν ἀνέβηκε ποτὲ μαζί της εἰς τὴν κλίνην, 275
 ὡς ἄνδρας κάμνει καὶ γυνὴ στὸ γένος τῶν ἀνθρώπων·
 καὶ τοῦτ' ἀμέσως θὰ δοθοῦν· κι οἱ ἀθάνατοι ἂν θελήσουν
 τὴν ὑψηλὴν νὰ ρίξουμε τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου,
 νὰ πάρῃς, ὅταν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ λάφυρα μοιράσουν,
 χρυσὸν καὶ χάλκιον· ἀρκετὸ καράβι νὰ φορτώσῃς. 280
 Κι εἵκοσι Τρωαδίτισσες γυναῖκες νὰ διαλέξῃς
 θαυμάσιες διὰ τὸ κάλλος των κατόπιν τῆς Ἑλένης.
 καὶ στ' Ἄργος τὸ Ἀχαικόν, τῆς γῆς μαστάρι, ἂν φθάσῃ,
 γαμβρὸν σὲ θέλει, ἀγαπητὸν ὡς ἔχει τὸν Ὀρέστην

- πού χίρεται ὅλα τὰ καλὰ, μονάκριβό του ἀγόρι. 285
 Στὸ στερεό του μέγαρο τρεῖς ἔχει θυγατέρες·
 ἀπὸ τὲς τρεῖς ἀδώρητα, στὸ σπίτι τοῦ Πηλέως
 φέρε ἢ τὴν Χρυσόθεμιν ἢ καὶ τὴν Λαοδίκην
 ἢ καὶ τὴν Ἰφιάνασσαν, καὶ θὰ τῆς δώσῃ δῶρα 290
 ὅσα κανεῖς στὴν κόρην του δὲν ἔδωκε πατέρας.
 Χῶρες περίφημες ἐπτά τῆς δίδει, τὴν Ἐνόπην,
 τὴν Αἴπειαν καὶ τὴν Πήδασον, ἀμπελοφόρον ὅλην,
 τὴν Καρδαμύλην, τὴν Ἰρὴν, χλοώδη, τὴν ἀγίαν
 πόλιν Φηρῶν, τὴν Ἀνθειαν μὲ τὸ βαθύ γρασιδί,
 ὅλες ἀκρόγιαλα σιμὰ μὲ τὴν ἀμμώδη Πύλον. 295
 Κι οἱ ἐγκαταιοικοὶ πολύαρνοι, πολύμοσχοι, μὲ δῶρα
 θὰ σὲ τιμήσουν ὡς θεόν, καὶ ἀφθόνως θὰ σοῦ δύνουν
 τὰ διορισμένα νόμιμα στὸ σκῆπτρον σου ἀποκάτω.
 Αὐτὰ θὰ δώσῃ, ἂν τὸν θυμὸν ἀφήσῃς, ὁ Ἀγαμέμνων.
 Καὶ τὸν Ἀτρεΐδην ἂν μισῇς καὶ ὅσα προσφέρειν δῶρα, 300
 λυπήσου τῶν Παναχχιῶν τὸ στράτευμα πού πάσχει.
 Θὰ σὲ τιμήσουν ὡς θεὸν ὅτι θὰ λάβῃς δόξαν
 λαμπρὰν ἀπ' ὅλους, ἐπειδὴ σὺ τῶρα νὰ κτυπήσῃς
 θὰ δυνηθῇς τὸν Ἑκτορα πού ἐμπρός σου θὰ ἴλῃθι, ὡς εἶναι
 ἀπὸ τὴν λύσσαν του τυφλός, καὶ λέγει ὅτι δὲν ἔχουν 305
 τὸν ὁμοῖόν του οἱ Δαναοί, ὅς' ἤλθαμε στὴν Τροίαν».
- Καὶ ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς ἀπάντησέ του κι εἶπε :
 « Λαερτιάδῃ εὐρετικέ, διογέννητε Ὀδυσσεύς,
 ἴσια θὰ εἰπῶ καὶ καθαρὰ τὴν ὁμιλίαν ὅλην 310
 καθὼς φρονῶ καὶ ἀσάλευτῇ θὰ μείνῃ ἡ θέλησίς μου,
 ὥστε νὰ μὴ προσκλαίεσθε κατῆμενοι σιμὰ μου.
 "Ὅτι μοῦ εἶναι μισητός, ὅσο τοῦ Ἀδ' οἱ πύλες,
 κεῖνος πού κρύβει ἄλλο στὸν νοῦν καὶ ἄλλο στὸ χεῖλος ἔχει.
 Καὶ ὅ,τι ἐγὼ κρίν' ὀρθότερον θὰ εἰπῶ· μήτ' ὁ Ἀγαμέμνων,
 μήτε τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν κανεῖς δὲν θὰ μὲ πείσῃ· 315
 χάριν δὲν εἶχε ὁ πόλεμος πού ἀδιάκοπα ἐκρατοῦσα
 μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς πού ἀπέχει ἀπὸ τὴν μάχην
 καὶ αὐτὸς πού σφόδρα πολεμεῖ, μερίδα ὁμοίαν παίρνουν.
 ἴσα τιμᾶτ' ὁ ἄνανδρος μὲ τὸν ἀνδρειωμένον.
 Πολλὰ καὶ ἂν πράξῃς καὶ ἄνεργος ἂν μείνῃς, ἀποθνήσκεις. 320

Τί κέρδος τάχα μ' ἄφησε τὸ νὰ ταλαιπωροῦμαι
 καὶ τὴν ζωὴν μου εἰς κίνδυνον νὰ βάζω πολεμώντας ;
 Καὶ ὡς τὴν χαψιά στ' ἀπτέρωτα μικρά της δίδ' ἡ μάνα,
 ἅμα τὴν ἔβρη, πλὴν αὐτὴ ζωὴν καλὴν δὲν ἔχει,
 κι ἐγὼ πολλὰς ἀγρύπνησα νυκτιῆς καὶ τὲς ἡμέρες 325
 περνοῦσα αἵματοστόλακτες μ' ἐχθροὺς ἀνδρειωμένους
 μαχόμενος, ἐξ ἀφορμῆς τῶν γυναικῶν τοὺς μόνον.
 Καὶ μὲ τὰ πλοῖα δώδεκα ἔχω πατήσει χῶρες,
 καὶ πάλιν ἔνδεκα πεζὸς στὴν κάρπιμην Τρωάδα.
 Καὶ ἀπ' ὅλες θησαυροὺς πολλοὺς ἐπῆρα καὶ τοῦ Ἀτρεΐδῃ 300
 εὐθὺς ὅλα ἐπαράδιδα, καὶ αὐτὸς στὰ κοῖλα πλοῖα
 σιμά, μένοντας ἥσυχος τὰ ἐδέχετο καὶ μέρος
 ὀλίγο ἐμοίραζε, πολλὰ κρατοῦσε, καὶ ὡς βραβεῖα
 τῶν βασιλέων ἔδιδε καὶ πολεμάρχων ἄλλα.
 Σ' αὐτοὺς τ' ἀφῆνει, καὶ ἀπ' ἐμὲ καὶ μόνον πῆρε ὀπίσω 335
 τὴν ποθητὴν μου· ἃς τέρπεται σιμά της ξενυκτώντας.
 Τί τοὺς Ἀργεῖους ἔφερε νὰ πολεμοῦν τοὺς Τρῶας ;
 Τί τόσα πλήθῃ ἐσυναῖζε καὶ ἀνέβασεν ὁ Ἀτρεΐδης
 ἐδῶ ; Δὲν εἶν' ἐξ ἀφορμῆς τῆς εὐμορφῆς Ἑλένης ;
 Οἱ Ἀτρεΐδες τὲς γυναῖκες των μόνοι ἀγαποῦν στὸν κόσμον ; 340
 Κάθε καλὸς καὶ φρόνιμος πόνον καὶ ἀγάπην ἔχει
 εἰς τὴν δικήν του σύντροφον· καὶ αὐτὴν ἐγὼ τὴν κόρην,
 ἂν καὶ πολέμου λάφυρον, ὀλόψυχ' ἀγαποῦσα.
 Καὶ τώρα ποῦ ἀπ' τὰ χέρια μου ἐπῆρε τὸ βραβεῖον
 μ' ἀπάτην, ἃς μὴ προσπαθῇ τὸν γνώστην του νὰ πείσῃ 345
 καὶ μὲ τοὺς ἄλλους βασιλεῖς καὶ σέ, Λαερτιάδῃ,
 τρόπον ἃς ἔβρη ἀπ' τῇ φωτιά νὰ σώσῃ τὰ καράβια.
 Πολλὰ ἵκαμε χωρὶς ἐμέ, καὶ τεῖχος ἔχει κτίσει
 καὶ χάντακ' ἄνοιξε βαθὴν, μὲ πάλους εἰς τὸ βάθος.
 Πλὴν, τοῦ ἀνδρόφονου Ἑκτορος τὴν ρώμην νὰ ἐμποδίσῃ 350
 δὲν δύναται· καὶ ὅταν ἐγὼ μὲ σᾶς συμπολεμοῦσα,
 ποτὲ δὲν ἤθελεν αὐτὸς τὴν μάχην νὰ κινήσῃ
 μακρὰν ἀπὸ τὰ τεῖχῃ του, καὶ μόνον ὡς τὸν φράζον
 ἔφθασε τῶν Σκαιῶν Πυλῶν· αὐτοῦ μ' ἔχει ἀντικρίσει
 μίαν φορὰν καὶ μετὰ βιαῖς ἐσώθη ἀπ' τὴν ὁρμήν μου. 355
 Καὶ ἀφοῦ τὸν θεῖον Ἑκτορα νὰ πολεμήσω πλέον

δὲν θέλω, αὔριον τοῦ Διὸς καὶ ὅλων τῶν ἀθανάτων
 θὰ θυσιάσω, κι ἔπειτα στὴν θάλασσαν θὰ σύρω
 τὰ πλοῖα καλοφόρτωτα, καὶ θὰ τὰ ἰδῆς ἂν θέλῃς
 πολὺ πρῶτὴ μὲς στὸν βαθὺν Ἑλλήσποντον νὰ πλέουν 360
 καὶ μέσα νὰ λαμνοκοποῦν οἱ ἄνδρες μου μὲ πόθον
 κι ἂν ταξίδι ὁ Ποσειδῶν καλὸ μοῦ δώσῃ ὁ θεὸς,
 στὴν καρποφόρον Φθίαν μου τὴν τρίτην φθάνω ἡμέραν.
 Πλοῦτὴ ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ πολλὰ ὅταν στὴν Τροίαν ἦλθα·
 κι ἐδῶθε χάλκωμα, χρυσὸν καὶ σίδερο θὰ πάρω, 365
 καὶ ὥραῖες κόρες λάφυρα δικὰ μου ἀπὸ τὸν κλῆρον·
 μοῦ λείπει τὸ βραβεῖον μου, ποῦ αὐτὸς, ποῦ τό 'χε δώσει,
 τὸ ἐπῆρε πίσω ὕβριστικῶς, ὁ κραταιὸς Ἀτρεΐδης.
 Καὶ ὅλα ταῦτα ἐπιθυμῶ νὰ εἰπῇτε δημοσίως,
 ὥστε κι οἱ ἐπίλοιποι Ἀχαιοὶ δι' αὐτὰ ν' ἀγανακτήσουν, 370
 καὶ μὴ θαρρεύσῃ στὸ ἐξῆς νὰ ξεπλανήσῃ καὶ ἄλλον
 ὁ ἀδιάντροπος· ἀλλὰ σ' ἐμὲ δὲν θὰ τολμήσῃ πλεόν,
 ὅσο καὶ εἶναι ἀναίσχυντος τὰ μάτια νὰ σηκώσῃ.
 Ἔργο κανένα ἐγὼ μ' αὐτὸν οὐδὲ συμβούλια θέλω·
 μ' ἀπάτησε, μ' ἀδίκησε· δὲν μὲ δολώνει πλεόν. 375
 Τόσο τοῦ ἀρκεῖ· καὶ ἀμέριμνος στὸν ὄλεθρόν του ἄς τρέχῃ,
 ἀφοῦ τὸν νοῦν τοῦ ἀφαίρεσεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης.
 Τὰ δῶρα του ἀποστρέφομαι καὶ οὐτιδανὰ τὰ κρίνω,
 καὶ ἂν δέξ', ἂν εἴκοσι φορὲς τόσα μοῦ δώσῃ ὅσα ἔχει
 καὶ ὅσα κατόπι γίνεται νὰ λάβῃ καὶ ὅσα πλοῦτῃ 380
 συρρέουν στὸν Ὀρχομενὸν ἢ στὲς Αἰγύπτιες Θῆβες,
 ποῦ ὥσ' ἂν ἐκεῖνες θησαυροὺς ἄλλῃ δὲν ἔχει χώρα,
 ποῦ πύλες ἔχουν ἑκατὸν καὶ ἀπὸ τὴν κάθε πύλιν
 ἄνδρες περνοῦν διακόσιοι μὲ τὰ ζεμέν' ἀμάξια·
 ἢ ὅσ' ἡ σκόν' εἶναι τῆς γῆς ἢ ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, 385
 τὴν πληγωμένην μου ψυχὴν δὲν θὰ πρᾶτ' ὁ Ἀτρεΐδης
 πρὶν μοῦ πληρώσῃ ὁλόκληρον τὸ μέγ' ἀδίκημά του.
 Καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐγὼ δὲν παίρνω θυγατέρα,
 στὸ κάλλος καὶ ἂν μὲ τὴν χρυσὴν συγκρίνεται Ἀφροδίτῃ·
 καὶ ἂν ἔχῃ μὲ τὴν Ἀθηνᾶ τῶν ἔργων τὰ πρωτεῖα, 390
 δὲν θὰ τὴν πάρω· ἀνώτερον ἄς ἔβρῃ βασιλεῖα
 μέσ' ἀπ' τοὺς ἄλλους Ἀχαιοὺς, γαμβρὸν ποῦ νὰ τοῦ πρέπει.

"Οτι ἂν μὲ σώσουν οἱ θεοὶ καὶ στὴν πατρίδα φθάσω,
 κάπου θενά 'βρη δι' ἐμὲ μίαν νύμφην ὁ πατέρας.
 "Οτι 'Αχαιῖδες πάμπολλες ἢ 'Ελλάς ἔχει κι ἡ Φθία 395
 κόρες προκρίτων δυνατῶν ὅπου δεσπόζουν χῶρες,
 καὶ ὅποιαν θελήσω, σύντροφον θα κάμω ποθητὴν μου.
 Αὐτοῦ σφόδρα ἐπεθύμησεν ἡ ἀνδρική ψυχὴ μου
 καλὴν νὰ πάρω σύντροφον καὶ νὰ χαρῶ μαζί της
 τὰ κτήματα ὅσ' ἀπόκτησεν ὁ γέρος μου πατέρας. 400
 "Οτι δὲν κρίνω θησαυρὸν ἀντάξιον τῆς ψυχῆς μου
 οὐδ' ὅσα ἡ πόλις ἡ λαμπρὴ κρατοῦσε τῆς 'Ιλίου,
 ὅταν πρὶν ἔλθουν οἱ 'Αχαιοί, καλὴν εἰρήνην εἶχε,
 οὐδ' ὅσα κλείει μέσα του τὸ λίθινο κατώφλι
 τοῦ μακροβόλου 'Απόλλωνος, στὴν πετρωτὴν Πυθῶνα. 405
 Τρίποδες, μύσχους, πρόβατα, ἵππους ξανθοὺς ἂν χάσης,
 πάλιν μ' ἀντάλλαγμα' ἀποκτᾷς ἢ λάφυρα τὰ παίρνεις.
 'Αλλ' ἡ ψυχὴ μας λάφυρο δὲν γίνεται, οὔτε κτῆμα,
 ἀφοῦ περάσῃ μιὰ φορὰ τὸ φράγμα τῶν ὀδόντων.
 Καὶ ὥς λέγ' ἡ Θέτις ἡ θεὰ μητέρα μου, δυὸ μοῖρες 410
 ἐμὲ φέρουν διάφορες στὸ τέλος τοῦ θανάτου.
 "Αν μείνω ἐδῶ νὰ πολεμῶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου
 ἢ ἐπιστροφή μου ἐχάθηκεν, ἀλλ' ἄφρατρη θὰ μείνῃ
 ἡ δόξα μου· στὴν ποθητὴν πατρίδα μου ἂν γυρίσω,
 μοῦ ἐχάθ' ἡ δόξα, ἀλλ' ἔπειτα πολλές θὰ ζήσω ἡμέρες, 415
 καὶ δὲν θὰ μ' ἔβρη γρήγορα τὸ τέλος τοῦ θανάτου.
 Καὶ σᾶς τῶν ἄλλων θὰ 'λεγα νὰ στρέψτε στὴν πατρίδα·
 νὰ εὐρήτε μὴν ἐλπίσετε τῆς ὑψηλῆς 'Ιλίου
 τὸ τέλος· καὶ δὲν βλέπετε πῶς ὕψωσεν ἐμπρός της
 ὁ Βροντητῆς τὸ χέρι του κι ἐθάρρευσαν τὰ πλήθη ; 420
 'Αλλὰ τώρα κινήσετε, καὶ ὥς πρέπει τῶν γερόντων,
 σεῖς φέρετε τὸ μήνυμα στῶν 'Αχαιῶν τοὺς πρώτους,
 ὥστ' ἄλλον τρόπον νὰ σκεφθοῦν καλύτερον στὸν νοῦν τους
 τὰ πλοῖα των καὶ τὸν λαὸν τῶν 'Αχαιῶν νὰ σώσουν
 διότι αὐτὸ ποὺ ἐσκέφθησαν στὸ χέρι τους δὲν εἶναι, 425
 δὲν κατορθώνεται, ἀφοῦ ἐγὼ θὰ μείνω στὸν θυμὸν μου.
 Καὶ ἄς μείνῃ ἐδῶ νὰ κοιμηθῇ ὁ Φοῖνιξ καὶ ἅμα φέξῃ
 καθὼς θὰ κάμωμε πανιὰ γιὰ τὴν γλυκιὰν πατρίδα,

μαζί μου ἄς ἔλθῃ, ἂν βούλεται· κι ἐγὼ δὲν θὰ τὸν βιάσω ».

- Εἶπε· κι ἐκεῖνοι ἐσίγησαν, ἄφωνοι μείναν ὅλοι, 430
 ἀπὸ τὴν σιληρὴν ἄρνησιν, ποὺ ἀκοῦσαν, ξιπασμένοι.
 "Ὅσο ποὺ ὁ Φοῖνιξ ἄρχισε, δακρύζοντας ὡς εἶδε
 κατὰστροφὴ νὰ κρέμεται στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα :
 « Ἄν στὴν πατρίδα σου ἐννοῆς, λαμπρότατε Ἀχιλλέα,
 νὰ ἐπανεέλθῃς καὶ ὁ δεινὸς θυμὸς σου δὲν σ' ἀφήνει 435
 παντάπασιν τὰ πλοῖα μας νὰ σώσῃς ἀπ' τὲς φλόγες,
 πῶς, ὦ παιδί μου ἀγαπητό, μακράν σου δῶ νὰ μείνω
 μόνος ; Καὶ διὰ σέ μ' ἔστελνεν ὁ γέρος σου πατέρας,
 ὅταν στὸν Ἀχαιμόνωνα ἐσ' ἔστελνε ἀπ' τὴν Φθίαν
 νέον, ἀκόμη ἀμάθητον τοῦ φοβεροῦ πολέμου 440
 καὶ τῶν λαμπρῶν ὁμιλιῶν, ὅπου διακρίνοντ' ἄνδρες
 διὰ τοῦτο ἐμέν' ἀπόστειλε, σ' αὐτὰ νὰ σέ διδάξω
 ὥστε νὰ γίνῃς ἔξοχος στὸν λόγον καὶ στὴν προῆξιν.
 "Ὡστε ἀπὸ σέ νὰ χωρισθῶ δὲν ἤθελα, παιδί μου,
 κι ἐὰν θεὸς μοῦ ὑπόσχονταν τὸ γῆρας ν' ἀποξύσῃ 445
 καὶ νὰ μὲ κἀνῃ ἀκρόνεον, ὡς ἤμουν ὅτε πρῶτα
 τὴν καλλιγύναικ' ἄφησα Ἑλλάδα, διὰ νὰ φύγω
 τὸν Ὀρμενίδῃ Ἀμύντορα πατέρα μου ποὺ ὠργίσθη
 σ' ἐμέ δι' ὠραίαν παλλακὴν, ποὺ ἀγάπα κι ἐπροτίμα
 ἀπ' τὴν μητέρα μου, καὶ αὐτὴ θερμὰ μ' ἐπαρεκάλει 450
 συχνὰ τόσο, ποὺ μ' ἔπεισε νὰ πέσω μὲ τὴν νέαν
 πρῶτος, ὥστε τὸν γέροντα ν' ἀποστραφῇ κατόπιν.
 Τὸ νόησε ὁ πατέρας μου κι ἐπρόφερε κατάρν,
 στὴν κεφαλὴν μου τὲς φρικτὲς κελώντας Ἐρινύες,
 στά γόνατά του, σπέρμα μου ποτὲ νὰ μὴν καθίσῃ· 455
 κι ἐνέργησαν οἱ ἀθάνατοι τὴν πατρικὴν κατάρν,
 ὁ χθόνιος Ζεὺς κι ἡ ἄσπονδη στὸν Ἄδῃ Περσεφόνῃ.
 Καὶ στὸν θυμὸν μου ἐσκέφθηκα νὰ κόψω τὸν πατέρα·
 ἀλλὰ μ' ἐπράυνε θεός, ἅμ' ἔβαλε στὸν νοῦν μου
 πόσους θ' ἀκούσ' ὄνειδισμούς ἀπ' τὴν φωνὴν τοῦ κόσμου, 460
 ἂν πατροφόνον οἱ Ἀχαιοὶ κατόπιν μὲ ὀνομάσουν.
 Τότε νὰ περιφέρωμαι στὸ σπίτι τοῦ πατρός μου
 τοῦ θυμωμένου, ἀποστροφὴν αἰσθάνετο ἡ ψυχὴ μου.
 Καὶ ὀλόγυρά μου συγγενεῖς, ἐξάδελφοι καὶ φίλοι

- παρκαλοῦσαν με θερμῶς νὰ μὴν ἀναχωρήσω· 465
 κι ἐσφάζαν ἀρνιά πάμπολλα, μόσχους πολλούς, κι ἐβάζαν
 χοίρους πολλούς, ὅπ' ἔλαμπαν στὸ πάχος μὲς στὴν φλόγα
 τοῦ Ἑφαίστου νὰ καψαλισθοῦν· καὶ τὸ κρασί ἐπίναν
 ἄφθον· ἀπὸ τοῦ γέροντος τὰ πῆλινα πιθάρια.
- Κι ἐννέα νύκτες ἔμειναν κοντά μου καὶ ἀλλαζόνταν 470
 στὴν φύλαξιν καὶ τὴν φωτιὰν ἀκοίμητην κρατοῦσαν,
 ἄλλην στῆς καλοτείσχιστης αὐλῆς μέσα στὸν γύρον
 καὶ ἄλλην στὸν πρόδρομον, ἐμπρὸς στὴν θύραν τοῦ θαλάμου·
 καὶ τῆς νυκτὸς ὅτ' ἔφθασε τὸ σκότος τῆς δεκάτης,
 τότε ἔσπασ', ἂν καὶ στερεήν, τὴν θύραν τοῦ θαλάμου 475
 καὶ τῆς αὐλῆς ἐπήδησα τὸ τεῖχος καὶ οὔτε οἱ ἄνδρες
 μ' ἐνόησαν πού φύλαγαν, οὔτε οἱ γυναῖκες δοῦλες·
 μακρὰν νὰ φύγω ἐδιάβηκα 'πὸ τὴν πλατιὰν Ἑλλάδα
 κι ἐφθασα στὴν καλὸσβωλον, τὴν ἀρνοθρόφον Φθίαν·
 καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ Πηλεὺς μ' ἐδέχθηκε ἐγκαρδίως, 480
 καὶ μ' εἶχε, ὥσάν μονάκριβον υἱὸν ἔχει πατέρας,
 πού σὰ πολλά του ὑπάρχοντα θ' ἀφήσῃ κληρονόμον·
 πολὺν μοῦ ἔδωκε λαὸν καὶ πλούτη καὶ στῆς Φθίας
 τὴν ἄκρην ἄρχον μ' ἔστησε τοῦ γένους τῶν Δολόπων.
- Καὶ ὡς εἶσ' ἐγὼ σ' ἀνάστησα, θεόμορφε Ἀχιλλέα, 485
 μὲ πολὺν πόθον, ἐπειδὴ δὲν ἤθελες ποτέ σου
 εἰς δεῖπνον ἔξω ἢ σπίτι σου χωρὶς ἐμὲ νὰ τρώγῃς.
 Στὰ γόνατά μου σ' ἔπαιρνα καὶ σοῦ ἔδιδα προσφάγι
 κομμένο ἀπὸ τὰ χέρια μου, καὶ τὸ κρασί στὸ χεῖλος,
 πολλὰς φορὲς μοῦ ἔβρεξες σὰ στήθη τὸν χιτῶνα 490
 ἀπὸ κρασί, πού, ἀδύναμο παιδάκι, ἐξεχειλοῦσες.
 Ἐβασανίστηκα γιὰ σέ, διότ' εἶχα στὸν νοῦν μου,
 ὅτι μοῦ ἀρνοῦντ' οἱ ἀθάνατοι παιδὶ τῆς γενεᾶς μου.
 καὶ σέ παιδί μου σ' ἔκαμα, ἰσόθεε Πηλεΐδη,
 ὥστε ἀπὸ θάνατον κακόν, ἂν τύχῃ νὰ μὲ σώσης. 495
 Ἄλλ' ἄς λυγίσῃ ἡ ἀδάμαστη ψυχὴ σου, Ἀχιλλέα·
 μὴν εἶσαι ἀνῆλεος· κι οἱ θεοὶ συγκλίνουν, ἂν κι ἐκεῖνων
 ἀνώτερ' εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα.
 Καὶ ὅμως τὴν γνώμην τῶν θεῶν οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν
 μὲ κνίσσαν, μὲ θυμίαμα, μὲ προσευχὰς γλυκεῖες, 500

ἂν εἰς αὐτοὺς ἀσέβησαν κι ἐπράξαν ἀνομίαν.
 "Οὔ" οἱ Ἰκεσίες τοῦ Διὸς τοῦ ὑψίστου θυγατέρες,
 εἶναι χωλές, ἀλλήθωρες, στήν ὄψιν ζαρωμένες
 καὶ φροντισμένες σέρνονται ὀπίσω ἀπὸ τὴν Ἄττην.
 Κι ἡ Ἄττη στερεόποδη, γερὴ πολὺ, προτρέχει 505
 σ' ὅλην τὴν γῆν καὶ τοὺς θνητοὺς προφθάνει ν' ἀδίκηση.
 Καὶ αὐτὲς ἔρχονται πίσω τῆς τ' ἀδίκημα νὰ σιάσουν.
 Καὶ ὅποιος μ' εὐλάβειαν δέχεται τὲς κόρες τοῦ Κρονίδη,
 τὸν βοηθοῦν καὶ ἀκρόασιν στὲς προσευχές του δίδουν
 καὶ ἂν τὲς ἀρνῇται ἀμάλακτος, παρακαλοῦν τὸν Δία 510
 νὰ στείλῃ εὐθύς κατόπι του τὴν Ἄττην, διὰ νὰ πάθῃ
 ὅμοια καὶ αὐτὸς καὶ δλόκληρον τὸ κρίμα νὰ πλερώσῃ.
 Καὶ σὺ στὲς κόρες τοῦ Διὸς νὰ δώσης, ὦ Ἀχιλλέα,
 τὸ σέβας ποὺ καὶ ἄλλων καλῶν πραῦνει τὴν καρδίαν.
 "Οὔτε ἂν δῶρα δὲν ἔφερνεν καὶ δὲν ἐκήρυττ' ἄλλα 515
 ὁ Ἀτρεΐδης, ἀλλὰ πάντοτε βαστοῦσε τὴν ὀργὴν του,
 τότε δὲν θὰ σοῦ ἔλεγα ν' ἀφήσης τὸν θυμόν σου,
 νὰ ἴλθῃς βοηθὸς τῶν Ἀχαιῶν, ὅσῃν καὶ ἂν εἶχαν χρεῖαν·
 πλὴν τώρα δίδει σου πολλὰ καὶ ὑπόσχετ' ἄλλα ὀπίσω,
 καὶ σοῦ ἴσκει ἄνδρες ταπεινὰ σ' ἐσένα νὰ προσπέσουν 520
 τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν Ἀχαιῶν καὶ ὁποῦ ναι ἀγαπητοί σου.
 Τοὺς λόγους καὶ τὸν δρόμον των σὺ μὴ καταφρονέσης·
 καὶ ὥς τῶρ ἂν ἐχολεύεσσο κατάκρισιν δὲν εἶχες.
 Καὶ τῶν ἡρώων παλαιῶν αὐτὰ μᾶς λέγ' ἡ φήμη,
 κι ἐὰν βαρὺς ἐκάθιζε θυμὸς εἰς τὴν ψυχὴν τους, 525
 ἀμάλακτοι δὲν ἔμεναν στὸν λόγον καὶ στὰ δῶρα.
 Τοῦτο ἐνθυμοῦμαι τὸ συμβὰν ἐγὼ καιρῶν ἀρχαίων
 ὥς ἔγινε· θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, σεῖς ὅλοι ἀγαπητοί μου.
 Μὲ τοὺς ἀνδρείους Αἰτωλοὺς ἐμάχοντο οἱ Κουρῆτες
 τῆς Καλυδῶνος ἔμπροσθεν κι ἐσφάζοντο μὲ λύσαν, 530
 οἱ Αἰτωλοὶ τὴν πάντερπνην νὰ σώσουν Καλυδῶνα,
 καὶ νὰ τὴν πάρουν στήν ὁρμὴν τῆς λόγχης οἱ Κουρῆτες.
 "Οὔ" ἡ χρυσόβροχη Ἄρτεμις πληγὴν τοὺς εἶχε στείλει,
 ὅτι ἀπαρχὲς τοῦ θερισμοῦ δὲν πρόσφερεν ἐκείνης
 ὁ Οἰνεύς· κι ἐχαίροντο οἱ θεοὶ τὴν ἐκατόμβην ὅλοι, 535
 ἀλλ' ὅχ' ἡ κόρη τοῦ Διὸς τὴν εἶχε λησμονήσει

αὐτὸς ἢ δὲν τό 'χε σκεφθῇ· καὶ ἀσέβησε μεγάλως·
 θύμωσε ἢ θεογέννητη παρθένα τοξοφόρα
 καὶ τοῦ 'στελεε δασύθρεπτον λευκόδοντ' ἄγριον χοῖρον,
 ποῦ στοῦ Οἰνέως κάθισε τὸ κάρπιμο χωράφι. 540
 καὶ ἀφάνιζ' ὅλα ρίχνοντας μεγάλα δένδρα κάτω
 ὅλα βγαλμένα σύρριζα μετ' ἄνθη τῶν καρπῶν τους.
 Ὁ Οἰνείδης ὁ Μελέαγχρος τὸν φόνευσσε μετ' πληθος
 σκύλων καὶ ἀνδρῶν ποῦ ἐσύναξε τριγύρω ἀπὸ τὲς χῶρες·
 ὀλίγοι τὸ θεόρατο θεριὸν δὲν θὰ νικοῦσαν, 545
 ποῦ ἄνδρες ἀνέβασε πολλοὺς εἰς τὴν πυρὰν τοῦ τάφου·
 κι ἐπάνω του ἄναψε ἡ θεὰ πολλὴν βοήν καὶ ἀγῶνα,
 τῶν ἀνδρειωμένων Αἰτωλῶν καὶ τῶν Κουρήτων μάχην
 τοῦ χοίρου διὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δασύ του δέρμα.
 Καὶ ὅσ' ὁ δεινὸς Μελέαγχρος τὸν πόλεμον βαστούσε, 550
 πάντοτ' ἐνίκων οἱ Αἰτωλοὶ κι ἐβιάζαν τοὺς Κουρήτες
 νὰ μείνουν, ἂν κι ἦσαν πολλοί, στὰ τεῖχη τους κλεισμένοι·
 ἀλλ' ὅταν τὸν Μελέαγχρον πῆρε ὁ θυμὸς, ποῦ καὶ ἄλλων
 ἀνδρῶν τῶν πλέον συνετῶν συχνὰ τὰ σπλάγχνα καίει,
 ἀφοῦ μετ' τὴν μητέρα του χολώθη τὴν Ἀλθαίαν, 555
 μετ' τὴν Κλεοπάτραν ἔμενε, ὠραίαν νυμφευτὴν του
 ποῦ 'χε γεννήσ' ἡ Μάρπησσα καλότερη Εὐηνίνη,
 καὶ ὁ Ἰδης, ὁ ἀνδρειότερος τῶν τότε ἀνδρῶν ἡρώων,
 ὥστε τὸ τόξον ἐπιασε τὸν Φοῖβον νὰ κτυπήσῃ
 γι' ἀγάπην τῆς νεόνυμφης καλότερης Μαρπησσης. 560
 Ἐκεῖνης βγάλαν οἱ γονεῖς παράνομ' Ἀλκυόνην,
 ὅτι πικρὸν παράπονον ὥσάν τῆς Ἀλκυόνης
 θρηνηλογοῦσε ἡ μάνα της θλιμμένη, ἀπ' ὅτε ὁ Φοῖβος
 Ἀπόλλων ἀπ' τὸν κόλπον της πῆν πῆρε ὁ μακροβόλος.
 Σιμὰ της ἔτρεφεν αὐτὸς τὴν πίκραν τῆς χολῆς του 565
 ἀπ' τὲς κατάρες τῆς μητρός, ποῦ ἔκλαιε τὸν φόνον
 τοῦ ἀδελφοῦ της κι ἔκραζε καὶ τοὺς ἐπουρανίους
 θεοὺς, καὶ μετ' ἅ τὰ χέρια της τὴν θρέπτραν γῆν κτυπώντας
 στὰ γόνατά της καθιστῇ, στὰ δάκρυα πνιμένη,
 τὸν Ἀθην καὶ τὴν φοβερὴν καλοῦσε Περσεφόνην 570
 νὰ τῆς φονεύσουν τὸν υἱὸν καὶ στ' ἄπονά της σπλάγχνα
 ἢ Ἐριννὺς στοτ' Ἐρεβος ἐδέχθη τὴν κατάραν.

ἀλλ' ὅτε ἀκούσθη ὀχλοβοή καὶ κτύπος εἰς τὰς πύλας
 τῶν πύργων ποῦ ἐπροσβάλλοντο, τῶν Αἰτωλῶν οἱ γέροι
 τὸν ἱκετεῦναι καὶ ἔστειλαν ἱερεῖς ὅσ' ἦσαν πρῶτοι, 575
 νά ἴλθῃ βοηθὸς καὶ ὑπόσχονταν μέγα νὰ δώσουν δῶρον·
 νὰ ἐκλέξῃ ἀπὸ τὸν πρόσχαρον ἄγρὸν τῆς Καλυδῶνος
 τὸ μέρος τὸ παχύτερο, πεντήκοντα στρεμμάτων,
 ἐξαΐσιον κτῆμα, τὸ μισὸ χωράφι ἀμπελωμένο,
 τ' ἄλλο μισὸ ἀφύτευτο καὶ ὀργώσιμο χωράφι· 580
 ἐπρόσπεσε καὶ ὁ γέροντας Οἰνεὺς εἰς τὸν υἱὸν του
 καὶ ἀνέβηκεν εἰς τοῦ ὑψηλοῦ θαλάμου τὸ κατώφλι
 ὥσάν ἱκέτης καὶ ἔσειε τὰς κολλητὰς σανίδες.
 Τοῦ πρόσπεσαν καὶ οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἡ σεβαστὴ μητέρα
 καὶ αὐτὸς ἀρνεῖτο πάντοτε· τοῦ πρόσπεσαν οἱ φίλοι, 585
 ἀπ' ὅσους εἶχε, σεβαστοὶ σ' αὐτὸν καὶ ἀγαπημένοι,
 ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ δὲν ἔπεισαν, ὥσπου ᾿φθασεν ὁ κτύπος
 στὸν θάλαμον καὶ ἀνέβαιναν τοὺς πύργους οἱ Κουρήτες
 καὶ τὴν μεγάλην ἄρχιζαν νὰ κάψουν Καλυδῶνα.
 Καὶ τότε στὸν Μελέαγρον ἐπρόσπεσεν ἡ ὥραία 590
 ὁμόκλινή του κλαίοντας καὶ τοῦ ᾿δειξε ὅσα πάθη
 στὴν πόλιν ποῦ πατήσῃ ἐχθρὸς οἱ ἄνθρωποι παθαίνουν.
 Σφαῖζουν τοὺς ἄνδρες, ἡ φωτιὰ τὴν πόλιν ἐρημάζει,
 καὶ δούλους παίρνουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰς γυναῖκες ξένοι.
 Στὰ τόσα ποῦ ἄκουσε κακὰ κλονίσθη στὴν καρδίαν 595
 καὶ ἐζώσθη τὰ λαμπρ' ἄρματα νὰ πεταχθῇ εἰς τὴν μάχην.
 Κι ἔτσι ἀπὸ ἰδίαν θέλῃσιν τοὺς ἔσωσεν ἐκεῖνος.
 Πλὴν δὲν τοῦ ἐδῶσαν οἱ Αἰτωλοὶ τὰ ἐξαΐσια δῶρα πλέον
 καὶ χάρισμ' ἀπ' τὸν ὄλεθρον τοὺς ἔσωσε εἰς τὸ τέλος.
 Ὅμοια μὴ σκέπτεσαι καὶ σὺ παιδί μου. Μὴ σὲ σύρῃ 600
 κακὸς θεὸς καὶ εἶν' ἄσχημο βοηθὸς νὰ δράμῃς μόνον
 ὅταν τὰ πλοῖα καίονται. Πρόλαβε, ἀφοῦ μὲ δῶρα
 σὲ προσκαλοῦν οἱ Ἀχαιοί, ποῦ ὥσάν θεὸν θὰ σ' ἔχουν.
 Καὶ ἂν κατεβῇς ἀδώρητος στὴν ἀνδροφθόρον μάχην
 ὁμοίαν ἀπ' τὴν νίκην σου τιμὴν δὲν θ' ἀπολαύσῃς». 605
 Καὶ ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς σ' ἐκείνον ἀποκρίθη·
 « ὦ γέροντά μου, τῆς τιμῆς αὐτῆς δὲν ἔχω ἀνάγκην.
 Ἄρχει με ὅτι τοῦ Διὸς μ' ἔχει τιμὴς ἢ μοῖρα,

πού στὰ κυρτὰ καράβια μου σ' ἐμέ θὰ παραστέκη
ὅσο ἀναπνέω καὶ γερά κινῶ τὰ γόνατά μου. 610

Κι ἐν' ἄλλο πράγμα θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ἄς τὸ φυλάξῃ ὁ νοῦς σου·
μὴ μοῦ ταράξῃς τὴν ψυχὴν μὲ δάκρυα, μὲ θρήνους,
χάριν στὸν Ἀγαμέμνονα νὰ κάμῃς, καὶ ἂν δὲν θέλῃς
νὰ σὲ μισήσ' ὥς σ' ἀγαπῶ, μὴ κεῖνον ἀγαπήσῃς·
τὸν ἄνθρωπον πού μὲ λυπεῖ σὺ νὰ λυπήσῃς πρέπει. 615

Τῆς βασιλείας μέτοχον σὲ θέλω καὶ τῆς δόξης.
Καὶ αὐτοὶ παίρνουν τὴν εἰδησιν, καὶ σὺ στ' ἀπαλὸ στρώμα
ἐδῶ κοιμήσου, καὶ πρῶτ' θέλει σκεφθοῦμε ἂν πρέπει
νὰ μείνωμε ἢ νὰ κάμωμε πανιὰ διὰ τὴν πατρίδα».

Καὶ μὲ τὸ νεῦμα ἐπρόσταξε τὸν Πάτροκλον νὰ στρώσῃ
κλίνην καλὴν τοῦ Φοῖνικος, ὥστε νὰ μὴν ἀργήσουν
οἱ ἄλλοι ν' ἀφήσουν τὴν σκηνήν. Καὶ τότε ἀνάμεινόν τους
ὁ Ἰσῆθεος ὁμίλησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας :

«Λαερτιάδῃ διογενῇ, πολύτεχνε Ὀδυσσέα,
πηγαίνομε, ὅτι ὁ λόγος μας σ' αὐτὸ κἂν τὸ ταξίδι,
θαρρῶ, δὲν κατορθώνεται. Κι εὐθὺς τὴν ἀγγελίαν
νὰ φέρωμε στοὺς Δαναοὺς, ἂν καὶ καλὴ δὲν εἴναι,
πού ἀνήσυχοι μᾶς καρτεροῦν· ἀλλ' ὅμως ὁ Ἀχιλλέας
τὴν μεγαλόκαρδην ψυχὴν ἀγρίωσε στὰ στήθη. 625

Λησμόνησεν ὁ ἄπονος τοὺς φίλους πού μὲ τόσῃ
ἀγάπῃν τὸν δοξάζαμεν ὡς ἔξοχον τῶν ἄλλων·
καὶ ὅμως πατέρας ἢ ἀδελφὸς στέργει ἀπὸ τὸν φονέα
τοῦ ἀδελφοῦ του ἢ τοῦ παιδιοῦ τὸ πρόστιμον νὰ λάβῃ·
κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ πλέρωσε πολλά, στὸν τόπον μένει

καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὴν ξαγοράν πού ἐπῆρε τὴν ψυχὴν του
δαμάζει. Ἀλλ' ἄσπονδην, κακὴν στὰ στήθη τὴν καρδίαν
σοῦ ἔκαμαν οἱ ἀθάνατοι, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς κόρης
μόνης· κι ἐπτά σοῦ δίδομεν ἀσύγκριτες στὸ κάλλος
καὶ ἄλλα πολλά· καὶ δέξου σὺ τὸ ἔλεος εἰς τὰ στήθη,

σέβου τὴν κατοικίαν σου· στὴν στέγῃν σου μᾶς ἔχεις
ἀπ' τὸν λαὸν τῶν Δαναῶν, κι ἐμεῖς θαρροῦμε ἀπ' ὅλους
τοὺς Ἀχαιοὺς πὼς εἵμασθην οἱ φίλοι τῆς καρδιᾶς σου».

Καὶ ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς σ' ἐκεῖνον ἀποκρίθη :
« ὦ Αἴας διογένηντε, μεγάλε πολεμέαρχε,

- με τὴν καρδιά μου φαίνεται πού ὁ λόγος σου ταιριάζει· 645
 πλὴν βράζω ἀπ' ἀγανάκτησιν ὅταν θυμοῦμαι πόσον
 ὁ Ἀτρεΐδης μ' ἐξουθένωσεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ἀργεῖους,
 ὡς ξένον, ὅπ' οἱ ἐγκάτοικοι πολῖτες ἀτιμάζουν.
 Πηγαίνετε καὶ φανερά κηρύξτε· ὅ,τι λέγω·
 ὅτι ἀπ' τὸ ἔργον φονικὸν θ' ἀπέχω τοῦ πολέμου, 650
 ὥσπου τὸν θεῖον Ἑκτορα νὰ ἰδῶ τὸν Πριαμίδην
 στῶν Μυρμιδόνων τὲς σκηνὲς ἐμπρὸς καὶ στὰ καράβια
 φονεύοντας τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ καίοντας τὰ πλοῖα.
 Κι ἐμπρὸς εἰς τὸ καράβι μου, θαρρῶ, καὶ στὴν σκηνήν μου
 ὁ Ἑκτωρ ἂν καὶ πρόθυμος θὰ παύσῃ ἀπὸ τὴν μάχην» 655
 Εἶπε· καὶ αὐτοί, μὲ δίκουπο ποτήρι ἀφοῦ σπονδίσαν
 καθεῖς, στὰ πλοῖα γύριζαν κατόπιν τοῦ Ὀδυσσέως.
 Κι ἐπρόσταζεν ὁ Πάτροκλος τοὺς ἄνδρες καὶ τὲς δούλες
 τὴν κλίνην ἀναπαυτικὴν τοῦ Φοίνικος νὰ στρώσουν.
 Καὶ αὐτὲς τὴν στρώσαν μὲ προβιές, μὲ τάπητες καὶ ὠραῖο 660
 λινὸ σινδόνι ἐπάνωθε· καὶ ὁ γέρος εἰς τὴν κλίνην
 ἐπλάγιασε, τὴν ἄφθαρτην Ἥω νὰ περιμένη.
 Καὶ παραμέσα στὴν σκηνὴν κοιμήθηκε ὁ Πηλεΐδης·
 σιμά του ἐπλάγιασε γυνή, πού ἐπῆρε ἀπὸ τὴν Λέσβον,
 καὶ κόρ' ἦταν τοῦ Φόρβαντος, ἡ ὁμορφὴ Διομήδη. 665
 Εἰς μέρος ἄλλ' ὁ Πάτροκλος· κι εἶχε καὶ αὐτὸς στὸ πλάγι
 τὴν Ἴφιν τὴν καλόζωνην πού τοῦ ἔδωκε ὁ Πηλεΐδης,
 στὴν Σκύρον ὅτε ἀνέβηκε, τὴν πόλιν τοῦ Ἑνυέως.
- Καὶ στοῦ Ἀτρεΐδῃ τὲς σκηνὲς ὅταν ἐκείνιοι ἐφθάσαν
 ὀρθοὶ σ' αὐτοὺς ἐπρόπιναν τῶν Ἀχαιῶν οἱ παῖδες 670
 μὲ τὰ ποτήρια τὰ χρυσὰ καὶ τοὺς ἐρώτων ὅλοι.
 Καὶ πρῶτος τοὺς ἐρώτησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
 «Λέγε, Ὀδυσσέα θαυμαστέ, ὦ δόξα τῶν Ἀργείων,
 θέλει ἀπ' τὸ πῦρ τὸ φλογερὸν νὰ σώσῃ τὰ καράβια,
 ἢ ἀρνεῖται, καὶ ἡ μεγάλη του καρδιά θυμῶνει ἀκόμη;» 675
 Τοῦ ἀπάντησε ὁ πολύπαθος, ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς·
 «ᾧ Ἀγαμέμνων ἀρχηγέ, τρισένδοξε, ὅχι μόνον
 δὲν σβῆναι ἐκεῖνος τὸν θυμὸν, ἀλλὰ καὶ φλόγα παίρνει
 χειρότερη, καὶ ἀρνεῖται σὲ καὶ τὰ δικά σου δῶρα.
 Καὶ μόνος σου, εἶπε, νὰ σκεφθῇς ἐσὺ μὲ τοὺς Ἀργεῖους 680

πῶς τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν νὰ σώσης καὶ τὰ πλοῖα.
 Καὶ αὐτὸς μᾶς ἐφοβέρισε, πῶς ἅμα ξημερώσῃ
 στὴν θάλασσαν τὰ ἰσόπλευρα καράβια τοῦ θὰ σύρῃ.
 Καὶ νὰ στραφοῦμε θά 'λεγε κι οἱ ἄλλοι στὴν πατρίδα
 διότι δὲν θά 'βρετε ποτὲ τῆς ὑψηλῆς Ἰλίου 685
 τὸ τέλος· ὅτι ἐπρόβαλε τὸ χέρι τοῦ ἐμπροσθέν της
 νὰ τὴν σκεπάσῃ ὁ Βροντητῆς κι ἐθάρρευσαν τὰ πλήθη.
 Καὶ αὐτὰ ποὺ εἶπεν ἄκουσαν καὶ τοῦτ' οἱ συνοδοὶ μου,
 ὁ Αἴας κι οἱ δυὸ κήρυκες, ἄνδρες καὶ οἱ δυὸ μὲ γνῶσιν.
 Καὶ ὡς εἶπ' ἐκεῖνος πλάγιασεν ὁ Φοῖνιξ στὴν σκηνὴν του, 690
 καὶ στὴν γλυκιὰν πατρίδα τοῦ θενὰ τὸν συνοδεύσῃ
 αὖριον, ἂν θέλῃ· στανικῶς δὲν θέλει αὐτὸς τὸν πάρει».

Εἶπε κι ἐκεῖνοι ἐσίγησαν, ἄφωνοι ἐμείναν ὅλοι
 ἀπὸ τὸν λόγον φοβερὸν ποὺ ἀκοῦσαν ξιπασμένοι.

Κι ἐσῶπαν εἰς τὴν θλίψιν τοὺς τῶν Ἀχαιῶν οἱ παῖδες, 695

ὅσο ποὺ λόγον ἄρχισεν ὁ ἀνίκητος Διομήδης·
 «᾽Ω Ἀγαμέμνων ἀρχηγέ, τρισένδοξε Ἀτρεΐδῃ,
 τὸν ἔξοχον Πηλεΐωνα νὰ μὴ 'χες ἱκετεύσει
 μὲ δῶρα τόσα· κι ἔπαρσιν πολλὴν ἔχ' ἡ ψυχὴ του
 καὶ τώρα τὸν ἐμψύχωσες πολὺ στὴν ἔπαρσιν του. 700

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτόν, ἥ ἀναχωρήσ' ἡ μείνῃ·
 καὶ πάλι ὁπόταν τοῦ τὸ εἰπῇ σὰ στήθῃ τοῦ ἡ καρδιά
 καὶ τὸν κινήσῃ ἓνας θεός, αὐτὸς θὰ πολεμήσῃ.
 Ἄλλ' ὅ,τι τώρα ἐγὼ θὰ εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι.

Πρῶτα εὐφρανθῆτε τὸ φαγί καὶ τὸ κρασί ποὺ εἶναι 705

δύναμις εἰς τὸν ἄνθρωπον· κατόπι ἀναπαυθῆτε.
 Καὶ ὅταν ἡ ροδοδάκτυλος Ἥως τὴν γῆν φωτίσῃ,
 τοὺς ἵππους καὶ ὅλον τὸν λαὸν εὐθύς ἐμπρὸς σὰ πλοῖα
 κίνησῃ καὶ πολέμησῃ σὺ μεταξὺ τῶν πρώτων».

Ἐπαυσε καὶ ὅλ' οἱ βασιλεῖς, ὅτ' εἶπεν ἐδεχθῆκαν 710
 καὶ τοῦ Διομήδῃ ἐθαύμασαν τὸν λόγον τοῦ ἵπποδάμου·
 καὶ ἀφοῦ σπονδίσαν πήγαινε καθεὶς εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ
 κι ἐκεῖ τοῦ ὕπνου ἐχάρηκαν τὸ δῶρον πλαγιασμένοι.

Κ

Οἱ πρῶτοι τῶν Παναχαιῶν ὀλόνυκτα κοιμοῦνταν
 ὅλοι σιμὰ στὰ πλοῖα τους, ἀλλὰ τοῦ Ἀτρεΐδῃ μόνον,
 τοῦ ἀρχηγοῦ, δὲν ἔπιανε τὰ μέλη ὁ γλυκὸς ὕπνος,
 ὅτι πολλοὺς διαλογισμοὺς ἀνακינוῦσε ὁ νοῦς του,
 καὶ ὡς συχναστράφτει ὁ σύζυγος τῆς λαμπροκόμῃς Ἥρας 5
 κι εἶτε χαλάζι προμηνᾷ ἢ μέγα νεροπόντι
 ἢ χιόνι ποὺ ὅλους τοὺς ἀγροὺς κατάλευκο σκεπάζει
 ἢ καὶ τὸν μέγαν λάρυγγα τοῦ φθαρτικοῦ πολέμου,
 ὁμοίως συχνοεστέναζεν ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη
 ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ σφοδρῶς τοῦ ἐλάκτιζε ἡ καρδιά. 10
 Καὶ στὴν πεδιάδα ὅτ' ἔστρεφε τὰ μάτια πρὸς τὴν Τροίαν
 μετ' ἡλξιν τὰ πολλὰ πυρὰ θωροῦσε καὶ τὸν ἦχον
 συρίγγων ἄκουε καὶ αὐλῶν καὶ χλαλοῦν ἀνθρώπων·
 καὶ ὅτ' ἔστρεφε στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη καὶ στὰ πλοῖα,
 τῆς κεφαλῆς ξερίζωνε τὲς τρίχες πρὸς τὸν Δία 15
 ἐπάνω κι ἡ ἀνδράγαθῃ ψυχῇ του ἀδημονοῦσε.
 Καὶ τούτῃ συμφερώτερη τότε τοῦ ἐφάνη γνώμη,
 στὸν Νηληιάδῃ Νέστορα πρῶτον νὰ ὑπάγῃ ἀπ' ὅλους,
 ἴσως ὥραϊον σοφισθῇ τρόπον μαζί του ὁ γέρος
 ὅλους ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τοὺς Δαναοὺς νὰ σώσῃ. 20
 Σηκώθη, περιέβαλε τὸ στῆθος μετ' ἱτῶνα,
 στὰ λαμπρὰ πόδια πέδιλα ἐπρόσδεσεν ὥραϊα,
 δέρμα μεγάλου λέοντος ἐφόρεσε στοὺς ὤμους
 ξανθὸ μακρὺ κι ἐφοῦκτωσε τὸ δυνατὸ κοντάρι.
 Ὅμοίως καὶ ὁ Μενέλαος —οὐδὲ στὰ βλέφαρά του 25
 ἐκάθιζ' ὕπνος— τρόμαζε μὴ πάθουν οἱ Ἀργεῖοι,
 ποὺ ἐξ ἀφορμῆς του ἀπέραντα πελάγ' εἶχαν περάσει
 καὶ πόλεμον ἀπότολμον ἐκίνησαν στὴν Τροίαν.
 Στούς πλατεῖς ὤμους φόρεσε δέρμα στικτὸ τῆς πάρδου,
 χάλκινο κράνος ἔβαλε στὴν κεφαλὴν κι ἐπῆρε 30
 τὴν λόγχην εἰς τὸ χέρι του κι ἐπῆγε νὰ σηκώσῃ
 τὸν ἀδελφόν του, κι ἦτο αὐτὸς τῶν βασιλείων πρῶτος

εἰς τοὺς Ἀργεῖους, καὶ ὥς θεὸν τὸν ἐτιμοῦσαν ὅλοι.
 Τὸν ἤβρε μ' ἄρματα λαμπρὰ τὸ σῶμα του νὰ ζῶνῃ
 σιμὰ στὴν πρύμνην· καὶ χαρὰν ἐπῆρε, ἅμα τὸν εἶδε 35
 νὰ φθάσῃ· καὶ ὁ Μενέλαος σ' ἐκεῖνον πρῶτος εἶπε :

«Σεπτέ μου, τί ἀρματώνεσαι ; Μὴ τάχα τῶν συντρόφων
 νὰ στείλῃς κάποιον βούλεσαι κατάσκοπον στοὺς Τρῶας ;
 Πολὺ φοβοῦμαι μὴ κανεῖς δὲν εὐρεθῇ νὰ θέλῃ
 μὲς στοὺς ἐχθροὺς κατάσκοπος νύκτα νὰ ὑπάγῃ μόνος· 40
 θὰ ᾿χῃ τῶνόντι ἀτρόμητην ψυχὴν ὅποιος τὸ κάμῃ».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων :
 «Ἐγὼ καὶ σὺ Μενέλαε, πολλὴν ἔχομε ἀνάγκην
 βουλῆς ὀρθῆς, τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ σώσῃ καὶ τὰ πλοῖα,
 ἀφοῦ τῶρ ἄλλαξεν ὁ Ζεὺς τὴν γνώμην του καὶ ὁ νοῦς του 45
 προσέχει προθυμότερον τοῦ Ἑκτορος τὰ δῶρα.

Ὅτι δὲν εἶδα ἐγὼ ποτέ, μήτ' ἄκουσ' ἄνδρας ἑνας
 εἰς μίαν ἡμέραν συμφορὰς τόσας νὰ ἐργάσῃ ὅσες
 ὁ Ἑκτωρ ὁ δίφιλος ἐργάσθ' εἰς τοὺς Ἀργεῖους,
 ἐνῷ θεᾶς οὔτε θεοῦ γόνος αὐτὸς δὲν εἶναι· 50
 τόσα τοὺς ἔκαμε κακὰ, ποὺ θὰ περάσουν χρόνοι

πρὶν τ' ἀστοχήσουν οἱ Ἀχαιοί. Καὶ τώρα σὺ στὰ πλοῖα
 δράμε νὰ ἐβρῇς τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ἰδομενέα;
 προσκάλεσέ τους ἐνῷ ἐγὼ τὸν Νέστορα τὸν θεῖον
 θενὰ σηκώσω νὰ ᾿λθῃ αὐτός, ἂν θέλῃ, στῶν φυλάκων 55
 τὸ θεῖον τάγμα προσταγὰς νὰ δώσῃ· καὶ στὸν γέρον

πρόθυμ' αὐτοὶ θὰ ὑπάκουαν, διότι τὸν υἱόν του
 καὶ τὸν Μηριόνην, σύντροφον τοῦ Ἰδομενέως, πρῶτους
 ἐμεῖς διορίσαμε ἀρχηγούς τῆς νυκτοφυλακῆς μας».

Καὶ ὁ δυνατὸς Μενέλαος σ' ἐκεῖνον ἀποκρίθη : 60
 «Λέγε μου τώρα καθαρὰ καὶ πρόσταζε τί θέλεις·
 αὐτοῦ μ' ἐκείνους θὰ σταθῶ νὰ περιμείνω, ὥς νὰ ᾿λθῃς,
 ἢ ἅμα εἰπῶ τὸν λόγον σου θὰ τρέξω εὐθύς νὰ σ' ἔβρω ;»

Καὶ ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς αὐτόν, «αὐτοῦ νὰ μείνῃς» εἶπε, 65
 «μὴ τύχῃ ἐγὼ νὰ σὲ ζητῶ, σὺ νὰ ζητᾶς ἐμένα
 στοὺς πολλοὺς δρόμους τοῦ στρατοῦ· καὶ ὅπου θὰ πᾶς εἰπέ τους
 ὅλοι νὰ μείνουν ἄγρυπνοι, καὶ κάλεσε καθέναν
 μὲ τοῦ πατρός του τ' ὄνομα καὶ μὲ τὴν γενεάν του,

τιμώντας ὅλους· κι ἔπαρσιν μὴν ἔχης μεγαλείου·
 ἃς κοπιάζομε κι ἐμεῖς, ὡς ἀπ' τὴν γέννησίν μας 70
 σκληρὴν μᾶς ἐδιόρισεν ὁ Ζεὺς τλαιπωρίαν !»

Εἶπε κι ἐξεπροβόδησε μ' αὐτὰ τὸν ἀδελφόν του·
 κι ἐπῆγε αὐτὸς στὸν Νέστορα· τὸν ἤβρε πλαγιασμένον
 εἰς κλίνην ἀναπαυτικὴν εἰς τὴν σκηνὴν πλησίον.
 Στὸ πλάγι του εἶχε τ' ἄρματα, τὴν περικεφαλαίαν 75
 ὀλόλαμπρην, κοντάρια δυὸ καὶ τὴν καλὴν ἀσπίδα,
 καὶ τὸ ζωνάρι τ' ὁμορφον, ὅπου φοροῦσε ὁ γέρος,
 ὅταν κινουῖσε τὸν λαὸν στὴν ἀνδροφθόρον μάχην,
 ὅτι τὸ γῆρας τὸ κακὸ δὲν τὸν νικοῦσε ἀκόμη.

Τὴν κεφαλὴν ἐσήκωσεν, ὠρθώθη στὸν ἀγκῶνα 80
 καὶ στὸν Ἀτρείδην ἔλεγε κι ἐρώτα : «Ποῖος εἶσαι
 σὺ πού στὰ πλοῖ' ἀνάμεσσα μὲς στὸν στρατὸν γυρίζεις,
 μόνος στὸ σκότος τῆς νυκτός, οἱ ἄλλοι ἐνῶ κοιμῶνται ;
 Μὴ σύντροφον, μὴ φύλακα ζητεῖς ; Ὁμίλησέ μου,
 μὴ μὲ σιμώνης ἄλλalos· ποιά σ' ἔφερεν ἀνάγκη ;» 85

Καὶ ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς αὐτόν : «ὦ Νέστορ Νηλιάδη,
 ὦ καύχημα τῶν Ἀχαιῶν, ἀκούεις τὸν Ἀτρείδην·
 ἰδοὺ τὸν Ἀγαμέμνονα, πού ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
 ὁ Δίας ἀκτάπαυστα μὲ θλίψεις βασανίζει,
 ὅσο ἀναπνέω κι ἐλαφρὰ κινῶ τὰ γόνατά μου· 90
 ὕπνος δὲν κλεῖ τὰ μάτια μου, κι ἐδῶ πλανῶμαι ὡς βλέπεις,
 ἀπ' τὸν καημὸν τῶν Δαναῶν, πόχουν βαρὺν ἀγῶνα.
 Δι' αὐτοὺς τρομάζω καὶ ἡ ψυχὴ τὴν στάσιν της δὲν ἔχει,
 ἀδημονῶ, κι ἔξω ἡ καρδιὰ πετιέται ἀπὸ τὰ στήθη,
 καὶ ὅλοι μοῦ τρέμουν οἱ ἄρμοι· καὶ ἂν νὰ ἐνεργήσης θέλης 95
 ἀφοῦ καὶ σὺ μάτι δὲν κλεῖς, ἃς κατεβοῦμε ἀντάμα,
 καὶ πού φρουροῦν οἱ φύλακες, νὰ ἰδοῦμε μὴν ὁ κόπος
 κι ἡ ἀγρύπνια τοὺς ἐδάμασεν, ὥστ' ἔπεσαν στὸν ὕπνον,
 καὶ λησμονοῦν τὴν φύλαξιν· ἄνδρες ἐχθροὶ πλησίον
 εἰς τὸν στρατὸν μας κάθονται· καὶ φόβος εἶναι μήπως 100
 καὶ μὲς στὴν νύκτα στοχασθοῦν τὴν μάχην ν' ἀρχινήσουν».

Σ' αὐτόν τότε ὁ Γερῆνιος ὁ Νέστωρ ἀποκρίθη :
 «ὦ Ἀγαμέμνων ἀρχηγέ, ὦ Ἀτρείδη δοξασμένε,
 τοῦ Ἐκτορος τοὺς λογισμοὺς καὶ ὅσα ἐλπίζει τώρα

- δὲν θὰ ἐκτελέσῃ ὁ πάνσοφος Κρονίδης· ἀλλ' ἀγῶνες
βαρύτεροι θὰ τὸν ἐβροῦν, ἐὰν ἀλλάξῃ γνώμην
ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ τὸν κακὸν θυμὸν του παραιτήσῃ.
Πρόθυμα ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ καὶ ἄς σηκωθοῦνε καὶ ἄλλοι,
ὁ Διομήδης, ὁ ἀκουστός εἰς τ' ἄρματα Ὀδυσσεάς,
ὁ ταχὺς Αἴας καὶ μ' αὐτοὺς ὁ Μέγης Φυλῆϊδης.
Κανένα τώρα ἡθέλαμε, καὶ αὐτοὺς νὰ προσκαλέσῃ
καὶ τὸν ἰσόθεον Αἴαντα καὶ τὸν Ἴδομενέα,
ὅτι ἔχουν τοῦτοι ξέμακτρα τὰ πλοῖα τους στημένα·
ἀλλ' ὅμως τὸν Μενέλαον, ἂν κι εἶναι σεβαστός μου
καὶ ἀγαπητός, δὲν ἐπαινῶ, καὶ ἂν σέ θενά λυπήσω,
ὅτι κοιμᾶται καὶ ἄφησε σέ μόνον νὰ κοπιάζῃς·
τώρα ἔπρεπε νὰ τρέχῃ αὐτὸς στοὺς πολεμάρχους ὅλους,
τώρα στὸν ἄκρον κίνδυνον σ' ἐκείνους νὰ προσπέσῃ».
- Καὶ ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς αὐτόν: «Ἄλλες φορὲς, ὦ γέρε,
πρῶτος σ' ἐπαρakhίνῃσα, ἐσύ νὰ τὸν ἐλέγξῃς,
διότι ἀργεῖ πολλὰς φορὲς, νὰ ἐργάζεται δὲν θέλει.
Μωρὸς δὲν εἶναι, οὔτε ὀκνηρός· ὅμως σ' ἐμὲ προσβλέπει
καὶ περιμένει τὴν ἀρχὴν ἐγὼ νὰ κάμω πρῶτος·
ἀλλὰ τώρα μ' ἐπρόλαβε κι ἦλθε νὰ μ' ἔβρῃ πρῶτος
καὶ αὐτὸς τοὺς ἄνδρες ποὺ ζητεῖς ἐστάλῃ νὰ καλέσῃ·
πηγαίνωμε· εἰς τοὺς φύλακες, ὅπου φρουροῦν στὲς πύλες,
θὰ τοὺς ἐβροῦμεν, ὅτι αὐτοῦ νὰ συναχθοῦν τοὺς εἴπα».
- Καὶ ὁ Νέστωρ ὁ Γερήνιος ἀπάντησέ του κι εἶπε:
«Τότε κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν δὲν θὰ τὸν παρακούσῃ
καὶ θὰ ἐνεργήσῃ ἀγόγγυστα τὴν κάθε προσταγὴν του».
- Εἶπε καὶ περιέβαλε τὸ στῆθος μὲ χιτῶνα,
στά λαμπρὰ πόδια πέδιλα προσέδεσεν ὠραῖα,
ἐπανωφόρι πορφυρὸ περόνησε στοὺς ὤμους
διπλό, μακρὺ, μὲ τρυφερὸ καὶ φουντωμένο χνοῦδι,
κοντάρι ἐπῆρε δυνατό μ' ἀκονισμένην λόγχην,
κι ἐκίνησε τῶν Ἀχαιῶν πρὸς τὰ γοργὰ καράβια.
Καὶ πρῶτον τὸν ἰσόπαλον στὴν γνῶσιν πρὸς τὸν Δία,
τὸν Ὀδυσσεά σήκωσεν ὁ Νέστωρ ἀπ' τὸν ὕπνον
μὲ τὴν φωνήν· καὶ τὸν ἄχον ὡς ἄκουσεν ἐκεῖνος,
πετάχθη μέσ' ἀπ' τὴν σκηνὴν καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε:

«Διατὶ στὰ πλοῦ' ἀνάμεσα καὶ στὸν στρατὸν γυρνᾶτε
τὴν νύκτα μόνον, τ' εἶναι αὐτὸ πού τόσο σᾶς βιάζει ;»

Καὶ ὁ Νέστωρ εἶπε πρὸς αὐτόν : «Πολύτεχνε Ὀδυσσεά,
μὴ μᾶς ἐλέγχῃς· συμφορὰ στενοχωρεῖ μεγάλη
τοὺς Ἀχαιοὺς· στέρξε καὶ σὺ νὰ μᾶς ἀκολουθήσης,
καὶ ἄλλους νὰ σηκώσουμε καλοὺς, νὰ δώσουν γνώμην
εἰς τὰ συμβούλια, τὴν φυγὴν νὰ ἐκλέξωμε ἢ τὴν μάχην».

Καὶ τότε ἐπῆρε ἀπ' τὴν σκηνὴν τὴν εὐμορφὴν τοῦ ἀσπίδα
ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἐκίνησε μ' αὐτούς· καὶ ἐπῆγαν πρῶτα
εἰς τὸν Τυδεΐδην καὶ εὗρηκαν αὐτὸν μὲ τ' ἄρματα τοῦ
ἔξω στὸ πλάγι τῆς σκηνῆς· καὶ γύρω οἱ σύντροφοί του
κοιμῶνταν μὲ προσκέφαλα τὲς φωτεινὲς ἀσπίδες.

Κι εἶχαν ὀλόρθα στυλωτὰ στὸ χῶμα τὰ κοντάρια,
καὶ πέρα οἱ λόγχες ἔλαμπαν ὡς ἡ ἀστραπὴ τοῦ Δία.
Ἐπάνω εἰς δέρμα ταῦρινον ὁ ἥρωας ἐκοιμόνταν
καὶ ἔκλινε ἐπάνω εἰς τάπητα λαμπρὸν τὴν κεφαλὴν του.

Τὸν σίμωσε καὶ ἐσήκωσεν ὁ Νέστωρ μὲ τὸ πόδι
κινώντας τον καὶ φανερὰ τὸν ἔλεγε καὶ τοῦ 'πε :
«Σῆκ', ὦ Τυδεΐδη· ὀλονυκτίς τὸν ὕπνον θ' ἀπανθίζης ;
Οἱ Τρῶες, ξεύρεις, κάθονται στὸν ὄχθον τοῦ πεδίου
καὶ ἀπὸ τὰ πλοῖα διάστημα μικρὸ τοὺς διαχωρίζει».

Εἶπε· καὶ κεῖνος γρήγορα πετάχθηκε ἀπ' τὸν ὕπνον,
σ' αὐτὸν ἐστράφη καὶ ἔλεγεν : «Εἶσαι σκληρός, ὦ γέρε·
ἀπὸ τὸν κόπον σὺ ποτὲ δὲν παύεις· μὴ δὲν ἦσαν
ἄλλοι νεώτεροι Ἀχαιοί, πού ὀλόγυρα ἤμποροῦσαν
νὰ ὑπάγουν ἀπ' τοὺς βασιλεῖς καθέναν νὰ ξυπνήσουν ;
'Ἄλλ' εἶσαι ἀκαταδάμαστος τωόντι, γέροντά μου».

Καὶ ὁ Νέστωρ εἶπε πρὸς αὐτόν : «Τὰ λόγια σου, παιδί μου,
εὐρίσκω ὀρθὰ καὶ φρόνιμα· καὶ ἐγὼ τέκνα γενναῖα
ἔχω, καὶ πλῆθος ἄλλο ἀνδρῶν ὑπάρχει, καὶ ἀπὸ τούτους
κάποιος θὰ ἐπήγγαιεν εὐθὺς τοὺς ἀρχηγούς νὰ φέρῃ
ἀλλὰ δεινὴ στενοχωρεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀνάγκη·
ὅτι ἀπὸ τρίχα κρέμεται στὴν ὥραν πού μιλοῦμε
ὅλ' οἱ Ἀχαιοὶ ν' ἀφανισθοῦν ἢ νὰ ἔβρουν σωτηρίαν.
'Ἀλλὰ τὸν ταχὺν Αἴαντα καὶ τὸν Φυλεΐδην ἄμε
νὰ φέρης ὡς νεώτερος, καὶ ἂν μὲ λυπῇσαι, ὡς εἶπες».

Καὶ ὁ ἥρωες λεοντοτόμαρο πυρρό, μακρὺ στοὺς ὤμους
 ἔριξε, τὸ κοντάρι του ἐπῆρε, καὶ πηγαίνει,
 καὶ ὅθ' ἐκοιμόνταν σήκωσε τοὺς δύο πολεμάρχους
 καὶ ὅταν συναπαντήθηκαν στὸν λόχον τῶν φυλάκων, 180
 δὲν εὗρηκαν τοὺς ἀρχηγούς ἐκείνων νὰ κοιμῶνται,
 ἀλλὰ νὰ κάθωντ' ἄγρυπνοι μὲ τ' ἄρματα τοὺς ὅλοι.
 Κι ὡς σκύλοι ὁποῦ κακονυκτοῦν μέσα εἰς αὐλὴν προβάτων,
 ὡς ἄκουσαν τὸ ἀτρόμητο θεριὸ νὰ κατεβαίνει
 ἀπὸ τὸν λόγγον· χλαλοῇ τότε δι' αὐτὸ σηκώνουν 185
 ἄνδρες καὶ σκύλοι καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐχάθη ὁ γλυκύς ὕπνος·
 ὅμοια κι ἐκεῖνοι ἀκοίμητοι τὴν νύκτ' ἀδημονοῦσαν
 φυλάγοντας, κι ἐστρέφοντο στὴν ἀντικρυ πεδιάδα
 μὴπως ἀκούσουν κάπουθε νὰ ὀρμήσουν ξάφνου οἱ Τρῶες.
 "Ἀμα τοὺς εἶδ' ἐχάρηκεν ὁ γέρος καὶ τοὺς εἶπε 190
 νὰ τοὺς θαρρύνῃ : « Ἀγαπητὰ παιδιὰ μου, νὰ φρουρῇτε,
 καθὼς σᾶς βλέπω ἀκούραστοι· μὴν ἀπὸ σᾶς κανέναν
 τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος καὶ χαροῦν κατόπιν οἱ ἐχθροὶ μας».
 Καὶ διάβηκε τὸν χάντακα· καὶ οἱ βασιλεῖς κατόπι
 κεῖνοι πού στὸ συμβούλιον καλοῦντο νὰ καθίσουν· 195
 καὶ ὁ Νεστορίδης ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ Μυριόνης ἤλθαν,
 ὅτι τοὺς ἐπροσκάλεσαν νὰ βουλευθοῦν μαζί τους.
 Καὶ ἀπ' τὸν σκαμμένον χάντακα εἰς μέρος ἐκαθίσαν,
 ὅπου δὲν ἦσαν λείψανα τὸν τόπον νὰ σκεπάζουν,
 κεῖ πού τοῦ "Ἐκτορος ἡ ὀρμὴ νὰ σφάζῃ τοὺς Ἀργεῖους 200
 σταμάτησε, ὅταν ἔφθασε νὰ τοὺς χωρίσ' ἡ νύκτα·
 κεῖ καθισμένοι νὰ ὁμιλοῦν ἀρχίζαν μετὰ τῶν
 καὶ ὁ Νέστωρ πρωτομίλησε σ' αὐτούς : « ὦ ἀγαπητοί μου,
 ποιός ἀπὸ σᾶς θὰ ἐθάρρυνε στὴν τόλμην τὴν ψυχῆς του
 νὰ ὑπάγῃ μέσα εἰς τὸν στρατὸν τῶν ἀνδρειωμένων Τρώων, 205
 ἴσως κανένα τῶν ἐχθρῶν εἰς κάποιαν ἄκρην πιάσῃ
 πλανώμενον ἢ στὸν λαὸν κάποιαν νὰ μάθῃ φήμην,
 τί μετὰ τῶν σκέπτονται, ἢ ἐδῶ πέρα νὰ μέινουν
 πλησίον στὰ καράβια μας, ἢ, ἀφοῦ τώρα ἐνικῆσαν
 τοὺς Ἀχαιοὺς, στὴν πόλιν τοὺς ὀπίσω θὰ γυρίσουν ; 210
 Αὐτὰ νὰ μάθῃ καὶ ἄβλαβος ἐκεῖθε νὰ γυρίσῃ·
 κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ θὰ ἔβγῃ τ' ἄκουσμά του

στοὺς θνητοὺς ὅλους, καὶ λαμπρὸ δῶρο θὰ λάβῃ ἀκόμη.
 "Οτι ἀπὸ τὰ καράβια μας οἱ πολεμάρχοι πρῶτοι
 μαύρην ἀρνάδα μὲ τ' ἀρνιά πού τρέφει θὰ τοῦ δώσῃ, 215
 καθένας καὶ παρόμοιος μ' αὐτὴν δὲν εἶναι πλοῦτος.
 Καὶ εἰς ὅλα τὰ συμπόσια θέσιν θὰ λάβῃ ἐκεῖνος».

Εἶπε, καὶ ὅλοι ἐσίγησαν, ἄφωνοι ἐμείναν ὅλοι·
 ὅσο πού λόγον ἄρχισεν ὁ δυνατὸς Τυδείδης:
 «Μὲ σπρώχνει, Νέστορ, ἡ καρδιά κι ἡ ἀνδρική ψυχὴ μου 220
 νὰ μῶ στὸ ἐχθρικὸ στράτευμα πού 'ναι σιμὰ τῶν Τρώων.
 'Αλλὰ θάρρος θερμότερον θὰ ἔπαιρνα καὶ τόλμην,
 ἂν εἶχα καὶ ἄλλον σύντροφον· ὅταν πηγαίνουν δύο,
 τοῦ ἑνὸς συμβαίνει ἡ νόησις νὰ ἔβρῃ πρὶν τοῦ ἄλλου
 ὅ,τι συμφέρει· ἀλλ' ἂν τὸ ἔβρῃ καὶ ἄλλον σιμὰ δὲν ἔχη, 225
 ἡ σκέψις του εἶναι ἰσχνότερη καὶ ἀργότερος ὁ νοῦς του».
 Αὐτὰ 'πε, κι ἤθελαν πολλοὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν·
 θέλαν οἱ Αἴαντες οἱ δύο, τοῦ 'Αρη δορυφόροι,
 ὁ Νεστορίδης τό 'θελε σφοδρῶς καὶ ὁ Μηριόνης,
 ἤθελεν ὁ Μενέλαος καὶ ὁ θεῖος 'Οδυσσεύς· 230
 νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτὸς ἤθελε μὲς στὸν στρατὸν τῶν Τρώων,
 ὅτ' εἶχε τόλμην πάντοτε ἡ ἀδάμαστη ψυχὴ του.

Καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁμίλησεν ὁ μέγας 'Αγαμέμνων:
 «Τυδεΐδῃ πολυαγάπητε, σὺ διάλεξ' ὅποιον θέλεις
 σύντροφον, τὸν καλύτερον, καὶ πρόθυμ' εἶναι τόσοι 235
 κι ἐμπρὸς μας φανερώθηκαν· πρόσεξε μὴ τὸ σέβας
 σὲ κάμῃ τὸν καλύτερον ν' ἀφήσης, καὶ νὰ πάρῃς
 σύντροφον τὸν κατώτερον· τὸ γένος μὴ κοιτάζῃς
 μὴδ' ἂν βασιλικότερος εἶναι εἰς αὐτοὺς κανέναν».

Εἶπε καὶ διὰ τὸν ἀδελφὸν Μενέλαον ἐφοβεῖτο. 240
 Καὶ πάλιν τοὺς ὁμίλησεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης:
 «Ἐὰν ἀφήνετε σ' ἐμὲ νὰ ἐκλέξω σύντροφόν μου
 καὶ πῶς θὰ ἐλθσιμονοῦσα ἐγὼ τὸν θεῖον 'Οδυσσεύ,
 πού τρέχει προθυμότατα ἡ ἀνδράγαθη καρδιά του
 εἰς κάθε ἀγῶνα, κι ἡ 'Αθηνᾶ τὸν ἔχει ἀγαπητόν της ; 245
 Καὶ ἀπὸ τὲς φλόγες ἄβλαβοι θὰ ἐβγαίναμε καὶ οἱ δύο,
 ἂν αὐτὸς ἔλθῃ, πού ἔχει νοῦν ὅσον κκνεὶς δὲν ἔχει».
 «Τυδεΐδῃ, δὲν χρειάζεται», τοῦ ἀπάντησ' ὁ 'Οδυσσεύς,

«μήτε πολὺ νὰ μ' ἐπαινῆς καὶ μήτε νὰ μὲ ψέγῃς,
ὅτι ὁμιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν, ποὺ ὅλα αὐτὰ γνωρίζουν. 250

Ἄς πᾶμε, ἡ νύκτα σώνεται καὶ ἡ χαρρυγὴ σιμώνει,
τ' ἄστρα ἐπροχώρησαν πολὺ, καὶ τῆς νυκτὸς τὰ δύο
μέρη ἐπεράσαν κι ἔμεινε μόλις τὸ τρίτο ἀκόμῃ».

Εἶπαν κι εὐθὺς ἐζώσθησαν ὅπλα φρικτὰ κι οἱ δύο.
Τοῦ Διομήδη, π' ἄφησεν εἰς τὴν σκηνὴν τὸ ξίφος, 255

ἔδωκεν ἄλλο δίστομον ὁ ἀνδρεῖος Θρασυμήδης
καὶ ἀσπίδα· καὶ τὸν σκέπασε μὲ κράνος χωρὶς κῶνον
καὶ χωρὶς χαίτην, ταῦρινον· καταίτυγα τὸ λέγουν·
τὰ καλ' ἀγόρια τὸ φοροῦν τῆς κεφαλῆς των σκέπην.

Καὶ ὁ Μηριόνης ἔδωκε φαρέτραν τοῦ Ὀδυσσεὺς 260
τόξον καὶ ξίφος· κι ἔπειτα τὴν κεφαλὴν μὲ κράνος

δερμάτινο τοῦ ἐσκέπασε, σφικτὰ στερεωμένο
μέσα μὲ πάμπολλα λουριά, κι εἶχε μαλλὶ στὸ βάθος,
καὶ χοίρου δόντια σύμπυκνα λευκὰ τὸ περιδέξαν.

Τοῦτο εἶχε κλέψ' ὁ Αὐτόλυκος στὴν Ἑλεώνα, ὁπότεν 265
τοῦ Ὀρμενίδῃ Ἀμύντορος ἐπρύπησε τὸ δῶμα·

στὴν Σκάνδειαν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, κατοίκου τῶν Κυθήρων
τὸ 'στεῖλε αὐτός· κι ἐνθύμημα στὸν Μόλον τῆς ξενίας

ὁ Ἀμφιδάμας τὸ 'δωκε· καὶ στὸν υἱὸν του ὁ Μόλος
τὸν Μηριόνην τ' ἄφησε· καὶ αὐτὸ τὸ κράνος ἦταν 270

ποῦ ἔζωσε τὸ μέτωπον τοῦ θεοῦ Ὀδυσσεὺς.

Καὶ ἀφοῦ τὰ ὅπλα ἐζώσθησαν τὰ φοβερὰ καὶ οἱ δύο,
ἐξεκινήσαν καὶ ἄφησαν αὐτοῦ τοὺς πολεμάρχους.

Δεξιὰ τοῦ δρόμου ἐρωδιὸν τοὺς ἔστειλε σιμά τους
ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ τὸ πουλὶ τὰ μάτια τους δὲν εἶδαν 275

εἰς τὸ σκοτάδι, ἀλλ' ἄκουσαν τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του.

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐχάρηκε διὰ τὸ πουλὶ κι εὐχέθη :

«Ἄκου με, ὦ κόρη τοῦ Διός, ποῦ πάντοτε σιμά μου
εἰς κάθε ἀγῶνα εὐρίσκεσαι καί, ἅμα κινοῦμαι, βλέπεις·

θεά μου, πόσο μ' ἀγαπᾷς ἐξόχως δεῖξε τώρα· 280
εὐδόκησε νὰ γύρουμε στὰ πλοῖα δοξασμένοι

ἀπὸ μέγα κατόρθωμα, νὰ τὸ θυμοῦνται οἱ Τρῶες».

Καὶ ὁ Διομήδης δεῦτερος εὐχέθη : «Κι ἐμὲ τώρα
ἄκουσε, κόρη τοῦ Διός· ἔλα σιμά μου, ὥς ἤσουν

καὶ εἰς τὸν πατέρα μου σιμὰ τὸν ἔνδοξον Τυδέα 285
 στὲς Θῆβες, ποῦ τῶν Ἀχαιῶν ἐπῆγε ἀπεσταλμένος.
 Στὲς ὄχθες τότε τοῦ Ἀσωποῦ σταμάτησ' ὁ στρατὸς των,
 καὶ λόγον πρᾶον ἔφερεν αὐτὸς εἰς τοὺς Καδμείους·
 ἀλλ' ἔργα στήν ἐπιστροφὴν κατόρθωσε ἀνδρειωμένα
 μὲ σέ, θεά, ποῦ πρόθυμη τοῦ στάθηκες στὸ πλάγι. 290

Ὅμοίως τώρα σῶζ' ἐμὲ καὶ στάσου εἰς τὸ πλευρόν μου.
 Κι ἐγὼ μιὰν πλατυμέτωπην δαμάλαν θά σοῦ σφάξω,
 χρονιάρικην, ποῦ τὸν ζυγὸν τοῦ ἀνθρώπου δὲν γνωρίζει·
 θά σοῦ τὴν σφάξω, ἀφοῦ προτοῦ τὰ κέρατα χρυσώσω».

Εὐχθήθηκαν καὶ ἀπ' τὴν θεὰν ἡ εὐχή τους εἰσακούσθη. 295

Καὶ ἀφοῦ τὴν εὐχὴν ἔκαμαν εἰς τοῦ Διὸς τὴν κόρην
 βαδίζαν, ὡς δυὸ λέοντες, τὴν μαύρην νύκτα, ἐπάνω
 εἰς τὲς σφαγές, εἰς τοὺς νεκρούς, στὰ ὅπλα καὶ στὸ αἷμα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὁ Ἑκτωρ ἄφησε τοὺς Τρῶας νὰ κοιμῶνται,
 καὶ ὅλους ἐσυγκάλεσε τοὺς πρώτους πολεμάρχους, 300
 ὅσοι στοὺς Τρῶας ἀρχηγοὶ καὶ κυβερνήτες ἦσαν.

Γνώμην σχεδίαζε σοφὴν ὁ Ἑκτωρ καὶ τοὺς εἶπε :
 «Ποῖος τὸ ἔργον ποῦ θὰ εἰπῶ θὰ ὑπόσχεται νὰ κάμῃ
 μὲ δῶρον μέγα ; Καὶ ἀρκετὴ θὰ εἶναι ἡ ἀνταμοιβή του·
 ἀμάξι καὶ ὑψηλόλαιμα πουλάρια ἐγὼ θὰ δώσω, 305
 ἀπ' ὅσα ἔχουν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ ἐξαίρετο ζευγάρι,

σ' ὅποιον τολμήσῃ —κι ἔνδοξον θὰ κάμῃ τ' ὄνομά του—
 σιμὰ στὰ γοργὰ πλοῖα τοὺς νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ μάθῃ
 ἂν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ πλοῖα τοὺς φρουροῦν ἀκόμη ὡς πρῶτα,
 ἢ, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ ὅπλα μας ἐπέσαν συντριμμένοι, 310
 νὰ φύγουν ἤδη μελετοῦν καὶ δὲν φροντίζουν πλέον
 ὅλην τὴν νύκτα νὰ φρουροῦν σθησμένοι ἀπὸ τὸν κόπον».

Αὐτὰ 'πε καὶ ὅλοι ἐσώπαιναν· καὶ μεταξὺ τοὺς ἦταν
 κάποιος τοῦ θεοῦ κήρυκος υἱός, τοῦ Εὐμήδη, ὁ Δόλων·
 εἶχε χαλκὸν ἀμέτρητον στὸ σπίτι καὶ χρυσάφι, 315
 ἄσχημην εἶχε τὴν μορφήν, ἀλλ' ἦτο γοργοπόδης·
 καὶ μέσα εἰς πέντε αὐτάδελφες αὐτὸς τὸ μόνο ἀγόρι.

Ἐκεῖνος πρὸς τὸν Ἑκτορα τότε εἶπε καὶ στοὺς Τρῶας :
 «Ἑκτορ, ἐμὲ σπρώχν' ἡ καρδιά κι ἡ ἀνδρική ψυχὴ μου
 στὰ γοργὰ πλοῖα τῶν ἐχθρῶν νὰ ὑπάγω καὶ νὰ μάθω. 320

Ἄλλὰ τὸ σκῆπτρο σήκωσε καὶ ὀρκίσου νὰ μοῦ δώσης
τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἄμαξαν τὴν χαλκοστολισμένην,
ποὺ φέρνουν τὸν ἰσόθεον Πηλεΐδην Ἀχιλλέα.

Κι ἐμὲ καλὸν κατάσκοπον θὰ ἐβρῆς, ὡς περιμένεις·
πέρα ἐγὼ πέρα τὸν στρατὸν θὰ σχίσ' ὥσπου νὰ φθάσω 325
στὸ πλοῖον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκεῖ ποὺ οἱ πολεμάρχοι
νὰ φύγουν θὰ βουλευούνται ἢ καὶ νὰ πολεμήσουν».

Εἶπε, κι ἐκεῖνος ἔλαβε τὸ σκῆπτρον καὶ τοῦ ὥρκισθη :
«Μάρτυς μου ὁ Ζεὺς, πολύβροντος ὁμόκλινος τῆς Ἥρας,
τῶν Τρώων ἄλλος ἀπὸ σέ δὲν θ' ἀνεβῇ τοὺς ἵππους 330
ἐκείνους, καὶ θ' ἀγάλλεσαι σὺ μόνος νὰ τοὺς ἔχῃς».

Αὐτὰ ἔπε καὶ ψευδόρκισε, κι ἐμψύχωσεν ἐκεῖνον.
Κι εὐθύς τὸ τόξο ἐκρέμασεν, ἐφόρεσε τομάρι
λύκου στακτιοῦ, σκεπάσθηκε μὲ κράνος τῆς νυφίτσας,
λόγχην ἐπῆρε ἀκονητήν, καὶ ἀπ' τὸν στρατὸν προθύμως 335
πρὸς τὰ καράβια ἐκίνησεν· ἀλλὰ νὰ φέρῃ ἐκεῖθεν
εἶδῃσιν εἰς τὸν Ἑκτορα δὲν ἦταν διορισμένο.

Ἄλλ' ὅταν ἔξω ἀπ' τὸν λαὸν εὐρέθη καὶ ἀπ' τ' ἀμάξια,
ἔτρεχε τότε ἐλεύθερα· καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς
ἐρχόμενον τὸν νόησε καὶ στὸν Διομήδην εἶπε : 340

«Αὐτοῦ κάποιος μᾶς ἔρχεται, Διομήδη, ἀπ' τὸν στρατὸν τους.
Δὲν ξεύρω ἂν στὰ καράβια μας κατάσκοπος ἐστάλῃ,
ἢ διὰ νὰ γδύσῃ σώματα νεκρῶν ἐβγῇκε μόνος.
Ὀλίγο ἄς πάρῃ διάστημα πρὶν τοῦ χυθοῦμ' ἐπάνω 345
διὰ νὰ τὸν πιάσωμε κι ἐὰν στὰ πόδια μᾶς νικήσῃ,
σὺ πάντοτε στὰ πλοῖα μας, μακρὰν ἀπ' τὸν στρατὸν του
βιάζε τον μὲ τὴν λόγχην σου νὰ μὴν ἀλλάξῃ δρόμον,
μὴ μᾶς ξεφύγῃ τρέχοντας ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν».

Εἶπαν καὶ μέσα εἰς τοὺς νεκροὺς ἔξω τοῦ δρόμου ἐγύραν,
καὶ αὐτὸς γοργὰ προσπέρασεν ὁ ἀνόητος· ἀλλ' ὅταν 350
ἀπεῖχε ὅσο μονόβολα ὀργάνουν τὰ μουλάρια—
ὅτ' εἶναι αὐτὰ καλύτερα καὶ ἀπὸ τὰ βόδι' ἀκόμη
στὸ βαθύ νειάμα νὰ τραβοῦν τὸ κολλητὸν ἀλέτρι—
ἐχύθησαν κι ἐστάθῃ αὐτός, ὡς ἄκουσε τὸν κρότον·
πῶς ἦσαν φίλοι ἀπ' τὸν στρατὸν, ἐπίστευε, σταλμένοι 355
ἀπὸ τὸν Ἑκτορα νὰ εἰποῦν ὀπίσω νὰ γυρίσῃ.

Καὶ ὅτ' ἦσαν τόσο διάστημα ὅσο τ' ἀκόντι φθάνει,
καὶ τοὺς ἐγνώρισεν ἐχθρούς, εἰς τὴν φυγὴν κινουῖσε
γοργὰ τὰ πόδια καὶ ὕρμησαν αὐτοὶ νὰ τὸν προφθάσουν.
Καὶ ὡς δυὸ σκύλοι σκληρόδοντες, ἐξαίσιοι στὸ κυνήγι, 360
λαγὸν ἢ ζάρκαδον στενὰ ξετρέχουν μὲς στὸν λόγγον,
καὶ αὐτὸς φεύγει βελάζοντας· στενὰ καὶ ὁ Διομήδης
καὶ ὁ πορθητὴς ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Δόλωνα ἐκυνήγαν,
τὸν δρόμον ἀφοῦ τοῦ ἰκοῖσαν νὰ γύρῃ στὸν στρατὸν του.
Καὶ πρὸς τὰ πλοῖα φεύγοντας, στοὺς φύλακες πλησίον 365
ἔφθασε· τότ' ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ Διομήδη ἀνδρείαν
ἐπρόσθεσε μήπως κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν ἀνδρείων
νὰ καυχηθῇ πῶς κτύπησε τὸν Δόλωνα προλάβῃ
κι ἐκεῖνος φθάσῃ δεύτερος· καὶ ὁρμώντας μὲ τὴν λόγχην
ἐπάνω του τοῦ ἐφώναξε: «Ἡ στάσου ἢ σὲ λογχίζω» 370
δὲν φεύγεις ἀπ' τὰ χέρια μου». Κι ἔριξε τὸ κοντάρι
κι ἐπίτηδες τὸν ἔσφαλε· στὴν δεξιᾷ του πλάτην
ἐπάνω ἢ λόγχῃ ἐπέρασε καὶ μὲς στὴν γῆν ἐμπήχθη·
κι ἐκεῖνος ἐσταμάτησε κι ἐφέλλιζ' ἀπὸ τρόμον
χλωμὸς καὶ μὲς στὸ στόμα του τὰ δόντι' ἀντικτυπιόνταν. 375
Λεχάζοντας τὸν πρόφθασαν ἐκεῖνοι καὶ τὸν πιάσαν.
«Ἀχ! πάρετέ με ζωντανόν», δακρύζοντας τοὺς εἶπε·
«κι ἐξαγορὰν θὰ λάβετε· ὅτι ἀπ' τοὺς θησαυροὺς μου,
χάλκινα σκεύη καὶ χρυσὰ καὶ σίδηρο ἐργασμένο,
τὰ λύτρα ὁ πατέρας μου περίσσια θὰ σᾶς δώσῃ 380
ἂν μάθῃ ὅτ' εἶμαι ζωντανὸς στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα».
Σ' αὐτὸν ὁ πολυμήχανος ἀπάντησ' Ὀδυσσεύς:
«Θάρρου· ποσῶς τὸν θάνατον στὸν νοῦν σου νὰ μὴν ἔχῃς·
καὶ τοῦτο θέλω νὰ μοῦ εἰπῇς ἀληθινά, νὰ μάθω
τί θέλεις καὶ ἀπὸ τὸν στρατὸν στὰ πλοῖα μας πηγαίνει; 385
μόνος στὸ σκότος τῆς νυκτός, ποῦ ὅλ' οἱ θνητοὶ κοιμῶνται;
Μὴ διὰ νὰ γδύσῃς σώματα νεκρῶν ἐβγῆκες τώρα;
Ἦ πρὸς τὰ πλοῖα σ' ἔστειλεν ὁ Ἔκτωρ νὰ ἐρευνήσῃς
ὅ,τι συμβαίνει; Ἦ καὶ σ' αὐτὸ παρακινήθης μόνος;»
Καὶ ὁ Δόλων τοῦ ἀπάντησε, κι οἱ ἄρμοί του ἐτρέμαν ὅλοι: 390
«Ὁ Ἔκτωρ μ' ἐξεμώρνε, ποῦ ἐδέχθη νὰ μοῦ δώσῃ
τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἄμαξαν τὴν χαλκοστολισμένην,

πού ἀνήκουν εἰς τὸν θαυμαστὸν Πηλεΐδην Ἀχιλλέα,
 κι ἐπρόσταξέ με στῶν ἐχθρῶν τὸ στράτευμα νὰ ὑπάγω
 μέσα στὸ βάθος τῆς νυκτός, νὰ μάθ' ὅ,τι συμβαίνει, 395
 ἂν εἶναι τὰ καράβια σας ὡς πρῶτα φρουρημένα,
 ἢ τῶρ' ἀπὸ τὰ χέρια μας ὡς εἴσθε συντριμμένοι,
 νὰ φύγετ' ἤδη σκέπτεσθε καὶ δὲν σᾶς μέλει πλέον
 ἀπὸ τὸν κόπον τὸν βαρύν, τὴν νύκτα νὰ φρουρῇτε».

Καὶ τοῦ 'πε μὲ χαμόγελον ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς : 400
 «Τῶνόντι δῶρα ἐπόθησες μεγάλα εἰς τὴν ψυχὴν σου,
 τοῦ Ἀχιλλέως τ' ἄλογα· καὶ αὐτὰ δὲν τὰ δαμάζει
 οὔτε ἀνεβαίνει ἄλλος θνητὸς ἢ μόνος ὁ ἀνδρειωμένος
 Αἰακίδης ὁποῦ ἀθάνατη τὸν γέννησε μητέρα.
 Ἀληθινὰ τώρα θὰ εἰπῆς, ὅτ' ἐδῶ πέρα ἐρχόσουν, 405
 τὸν πολεμάρχον Ἑκτορα ποῦ ἄφησες ; Ποῦ ἔχει
 τὰ ἄρματα αὐτὸς καὶ τ' ἄλογα ; Καὶ ποῦ τῶν ἄλλων Τρώων
 εἶναι στημένες οἱ φρουρές καὶ ποῦ καὶ ποιοὶ κοιμῶνται ;
 Τί μεταξὺ τους μελετοῦν, ἢ ἐδῶ πέρα νὰ μείνουν
 πλησίον στὰ καράβια μας ἢ σκέπτονται στὴν πόλιν 410
 νὰ γύρουν, ἀφοῦ ἐσύντριψαν στὴν μάχην τοὺς Ἀργεῖους ;»

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ υἱὸς τοῦ Εὐμήδη, ὁ Δόλων :
 «Καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀπ' ἐμὲ καταλεπτῶς θὰ μάθης.
 Ὁ Ἑκτωρ μὲ τοὺς ἀρχηγούς, ὅσ' εἶναι βουλευφόροι,
 ἔχει συμβούλιον μακρὰν τοῦ κρότου, πρὸς τὸ μνημα 415
 τοῦ Ἴλου· καὶ ὡς πρὸς τὲς φρουρές, πού μ' ἐρωτᾷς, ἀνδρεῖς,
 φρουρὰ δὲν εἶναι χωριστὴ τὸ στράτευμα νὰ σκέπη.
 Ὅτι στῶν Τρώων τὲς πυρὲς ὅσ' εἶναι ἀναγκασμένοι
 ἄνδρες φυλάγουν ἄγρυπνοι καὶ ἀντιπαρακινεῖνται.
 Ἀλλ' οἱ διάφοροι λαοί, πού βοηθοὶ τοὺς ἦλθαν, 420
 κοιμῶνται, καὶ τὴν φύλαξιν ἀφήνουν εἰς τοὺς Τρῶας,
 ὅτι γυναῖκες ἢ παιδιὰ πλησίον τους δὲν ἔχουν».

Σ' ἐκεῖνον ὁ πολύβουλος ἀπάντησε Ὀδυσσεύς :
 «Ἀλλὰ κι ἐκεῖνοι ἀνάμικτα μὲ τοὺς ἀνδρειωμένους
 Τρῶας κοιμῶνται ἢ μακριά ; Τοῦτο θὰ εἰπῆς νὰ μάθω». 425

Καὶ ὁ Δόλων τοῦ ἀποκρίθηκεν : «Ὅλ' ἀπ' ἐμὲ θὰ μάθης
 καταλεπτῶς, ὅσα ἐρωτᾷς· στὸ μέρος τῆς θαλάσσης
 οἱ τοξοφόροι Παῖονες, τῶν Πελασγῶν τὸ θεῖον

γένος, αὐτοῦ καὶ οἱ Λέλεγες, οἱ Καύκωνες καὶ οἱ Κάρες.
 Τὴν Θύμβραν οἱ περήφανοι Μυσοὶ καὶ οἱ Λύκιοι βλέπουν 430
 καὶ τῶν Φρυγῶν οἱ ἱππόμεχοι λαοὶ καὶ τῶν Μαιόνων.
 Ἄλλὰ πρὸς τί καταλεπτῶς νὰ μ' ἐρωτᾷτε εἰς ὅλα ;
 Ἐὰν θεὰ πατήσετε τὸ στράτευμα τῶν Τρώων,
 ἰδοὺ οἱ Θράκες νιόφερτοι καὶ ἀνάμερα στὴν ἄκρην
 ὕστεροι ἀπ' ὅλους καὶ μ' αὐτοὺς ὁ Ρῆσος βασιλέας, 435
 τοῦ Ἡιονέως ὁ υἱός· καὶ οἱ ἵπποι του εἶναι ὠραῖοι,
 μεγάλοι, ἀνεμόποδες, λευκότεροι ἀπ' τὸ χιόνι.
 Μ' ἀργυροχρυσοκόλλητον ἦλθεν αὐτὸς ἀμάξι,
 καὶ ἀρματωσιὰν θεόρατην χρυσήν, ὅπου ἔναι θαῦμα.
 Ὅπλα παρόμοια τῶν θνητῶν ἀνθρώπων δὲν ἀνήκουν, 440
 μόνον οἱ ἀθάνατοι θεοὶ νὰ τὰ φοροῦν ἀρμόζει.
 Ἄλλὰ σεῖς τώρα φέрте με στὰ ταχυπόρα πλοῖα,
 ἢ ἐδῶ μὲ ἄπονον δεσμὸν νὰ μείνω δέσετε με,
 ὥσπου ἐπανεέλθετε καὶ γνωρισθῶ τῶντι
 ἂν ψευδολόγησα εἰς ἐσᾶς ἢ τὴν ἀλήθειαν εἶπα». 445
 Μ' ἄγριο βλέμμα ὁ δυνατὸς τοῦ εἶπε Διομήδης :
 «ὦ Δόλων, ἀφοῦ ἔπесες στὰ χέρια μας, μὴ ἐλπίξης
 νὰ φύγης ἂν καὶ εὐχάριστα τὸ στόμα σου μᾶς εἶπε.
 Καὶ ἂν τώρα σ' ἀπολύσωμεν ἢ λύτρα σου δεχθοῦμεν,
 πάλιν θὰ ἔλθης στὰ γοργὰ τῶν Ἀχαιῶν καράβια 450
 κατόπιν ἢ κατὰσκοπος ἢ νὰ μᾶς πολεμήσης.
 Ἄλλ' ἂν σοῦ δώσω θάνατον, στὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἔσαι πλέον
 στοὺς Ἀχαιοὺς ὀλέθριος». Καὶ ὥς ἄπλωνε τὸ χέρι
 ὁ Δόλων στὸ πηγούνι του νὰ τὸν ἐξιλεώσει,
 ὄρμησε μὲ τὴν μάχαιραν ἐπάνω του ὁ Τυδείδης, 455
 τοῦ ἐχώρισε τὸν λάρυγγα καὶ ἐκόπηκαν τὰ νεῦρα,
 καὶ ἐνῶ μιλοῦσ' ἐκύλησε στὸ χῶμα ἡ κεφαλὴ του.
 Καὶ αὐτοὶ τὸ λυκοτόμαρο τοῦ ἐπῆραν καὶ τὸ κράνος,
 τὸ τόξ' ὀπισθοτέντωτο καὶ τὸ μακρὺ κοντάρι·
 πρὸς τὴν νικῆτραν Ἀθηνᾶ τὰ σήκωσ' ὁ Ὀδυσσεάς 460
 ψηλὰ στὸ χέρι καὶ ἔκαμεν εὐχὴν : «Μὲ τοῦτα χαιρέω,
 θεά, τὰ λάφυρα, καὶ σὲ τῶν ἀθανάτων πρώτην
 μὲ δῶρα θὰ τιμῆσωμεν· καὶ τώρα ὁδήγησέ μας
 στοὺς ἵππους καὶ στὸ στράτευμα τῶν μαχητῶν τῆς Θράκης».

Εἶπε κι ἐπάνω τὰ 'βαλε ψηλὰ σ' ἓνα μυρίκι· 465
 κι ἐπῆρε κι ἔκοψε τρανὸ σημάδι ἀπὸ καλάμια
 δεμένα μὲ μυρίκινα κλαδιά, νὰ μὴ τὰ χάσουν
 μέσα στὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τους.
 Κι ἐκεῖνοι αἶμα κι ἄρματα πατώντας προχωροῦσαν,
 ὥσπου στοὺς Θράκες ἔφθασαν· τοὺς ἤβραν ποὺ ἐκοιμόνταν 470
 σβησμένοι ἀπὸ τὸν κάματον, μὲ τ' ἄρματα σιμά τους
 στὴν γῆν μὲ τάξιν, τρεῖς σειρές· καὶ δίζυγα πουλάρια
 εἶχε καθεὶς στὸ πλάγι του· στὴν μέσῃ ἐκοιμᾶτο
 ὁ Ρῆσος καὶ οἱ ταχύποδες ἵπποι του ἀπὸ τὴν ἄκρην
 τῆς ἁμαξας ἐστέκονταν μὲ τὰ λουριὰ δεμένοι. 475
 Τοὺς εἶδε πρῶτος ὁ 'Οδυσσεὺς καὶ στὸν Τυδεΐδην εἶπε :
 «Τὸν ἄνδρα καὶ τοὺς ἵππους του, Διομηδῆ, ἐμπρός σου βλέπεις,
 ποὺ ὁ Δόλων πρὶν θανατωθῇ μᾶς ἔχει φανερώσει.
 Δεῖξε, ὅπως εἶσαι, ἀνδράγαθος· δὲν πρέπει τ' ἄρματά σου 480
 ἀργὰ νὰ μείνουν· ξέλυσε τοὺς ἵππους ἢ τοὺς ἄνδρες
 φόνευε σὺ καὶ ἄφες σ' ἐμέ τῶν ἵππων τὴν φροντίδα».
 Καὶ ὡς ἡ 'Αθηνᾶ τὸν ἀναψεν, ἐφόνευε ὁ Τυδεΐδης
 δεξιὰ ζερβά· κι ἐλεεινὸς ἀνδρῶν, ὅπου ἐσφαζόνταν
 βόγγος ἀκούετο κι ἡ γῆ κοκκίνιζε ἀπὸ αἶμα.
 Καὶ ὡς ὅταν πέσῃ λέοντας πόχει στὸν νοῦν του φόνους 485
 μέσα εἰς ἀφύλακτὴν κοπὴν ἐρίφων ἢ προβάτων,
 ὁμοίως τότε ἀφάνιζε τοὺς Θράκες ὁ Τυδεΐδης
 καὶ δώδεκα ἐθανάτωσε· καὶ ὅποιον βαροῦσ' ἐκεῖνος
 μὲ κτύπημα θανάσιμο, κατόπιν ὁ 'Οδυσσεάς
 ὁ συνετὸς ἐρχόμενος τὸν ἔσερνε ἀπ' τὸν πόδα, 490
 καὶ τὸν τραβοῦσεν ἔξωθεν, ὅπως ἀνοίξῃ δρόμον
 εἰς τὰ λαμπρὰ τετράποδα, μήπως ἐὰν πατοῦσαν
 νεκροὺς ἀκόμη ἀμάθητα σκιρτήσουν ἀπὸ τρόμον.
 Δέκατον τρίτον ἔσφαξε τὸν Ρῆσον βασιλέα,
 πού, ἐνῶ τὴν ποθητὴν ζωὴν τοῦ ἔπαιρνε ὁ Τυδεΐδης, 495
 λέχαζε ἀπ' ὄνειρο κακὸ ποὺ ἐπάνω του εἶχε στήσει
 τῆς 'Αθηνᾶς ἡ σύνεσις, τὸν ἐγγονοῦ τοῦ Οἰνέως.
 Τ' ἄλογα ἀπὸ τὴν ἁμαξαν τὸτ' ἔλυσ' ὁ 'Οδυσσεάς
 καὶ ἀφοῦ μαζὶ τὰ ἔδεσε μὲ τὰ λουριὰ τὰ ὀδήγα
 ἔξω ἀπ' τὸ πλῆθος κι ἐπειδὴ νὰ πάρῃ ἀπὸ τ' ἀμάξι 500

τὴν μάστιγα ἐλυσμόνησε, τὰ ἐκτύπα μὲ τὸ τόξο
 Κι ἔπειτα ἐσφύριξε σιγὰ σημάδι τοῦ Διομήδη.
 "Ἐμενε αὐτὸς κι ἐσκέπτετο τὸ πῶς νὰ ἀνδραγαθήσῃ,
 τ' ἀμάξι μ' ὅλα τ' ἄρματα τὰ ὑπέρλαμπρα νὰ σύρῃ
 ἀπ' τὸ τιμόν' ἢ βαστακτὰ στοὺς ὕμους νὰ τὰ πάρῃ, 505
 ἢ τῶν Θρακῶν ἄλλες ζωὲς ἀκόμη νὰ θερίσῃ·
 τοῦτα ἐνῶ διαλογίζονταν ὁ θεῖος Διομήδης,
 ἦλθ' ἡ 'Αθηνᾶ στὸ πλάγι του καί, «ὦ τέκνον τοῦ γενναίου
 Τυδεΐως», εἶπε πρὸς αὐτόν, «νὰ γύρης συλλογίσου
 στὰ κοῦλα πλοῖα, μὴ συμβῇ μὲ κίνδυνον νὰ φύγῃς, 510
 ἂν κάποιος ἄλλος τῶν θεῶν σηκώσῃ ἐδῶ τοὺς Τρῶας».
 Καὶ τὴν φωνὴν τῆς 'Αθηνᾶς ἄκουσε αὐτὸς καὶ ἀνέβη
 σ' ἓνα τῶν ἵππων κι ἐπληκτε τοὺς ἵππους μὲ τὸ τόξο
 ὁ 'Οδυσσεὺς κι ἐπέταξαν πρὸς τὰ γοργὰ καράβια.
 Καὶ ὁ Φοῖβος ὁ ἀργυρότοξος ἅμ' εἶδε στὸν Τυδείδην 515
 συμπροβοδὸν τὴν 'Αθηνᾶ, ὠργίσθη κι ἐκατέβη
 στῶν Τρῶων τὸ στρατόπεδον κι ἐσήκωσε ἀπ' τὸν ὕπνον
 τῶν Θρακῶν ἕναν ἀρχηγόν, ἐξάδελφον τοῦ Ρήσου,
 τὸν μέγαν Ἴπποκῶντα. Καὶ ὡς ἐσηκώθη ἐκεῖνος
 κι εἶδε τῶν ἵππων ἔρημον τὸν τόπον, καὶ τοὺς ἄνδρες 520
 νὰ σπαρταροῦν στὸ αἶμα τους, βοὴν ἔσυρε πόνου
 κι ἐφώναξε κατ' ὄνομα τὸν ποθητόν του φίλον.
 Καὶ οἱ Τρῶες ὅλοι μὲ βοὴς καὶ ἀλαλαγμὸν χυθῆκαν
 κι ἐθαύμαζαν τὸ φοβερὸ κατόρθωμα ποὺ ἐπράξαν
 ἐκεῖνοι, κι ἔπειτ' ἄβλαπτοι στὰ πλοῖα τους γυρίσαν. 525
 Κι ἐκεῖνοι ὁπόταν ἐφθασαν ἐκεῖ πού 'χαν φονεύσει
 τὸν Δόλωνα, ἐσταμάτησε τοὺς ἵππους ὁ 'Οδυσσεύς·
 πῆδησ' ὁ ἄλλος εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ αἵματοβαμμένα
 λάφυρα ἐπῆρε κι ἔβαλε στὰ χέρια τοῦ 'Οδυσσεῶς.
 Ἀνέβη πάλι, ἐκέντησε τὰ γρήγορα πουλάρια 530
 καὶ αὐτὰ πετοῦσαν πρόθυμα στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.
 Τὸν κρότον πρῶτος ἄκουσεν ὁ Νέστωρ καὶ τοὺς εἶπεν·
 «ὦ πολεμάρχαι ἀγαπητοί, προστάτες τῶν Ἀργείων,
 μαντεύω ἢ σφάλλω; Καὶ ἡ καρδιὰ μοῦ λέγει νὰ ὁμιλήσω.
 Κρότον ἀκοῶω καθαρὰ τῶν ταχυπόδων ἵππων. 535
 Νὰ 'φερναν ἐδῶ λάφυρον ἀπ' τὸν στρατὸν τῶν Τρῶων

αὐτοὺς τοὺς ἵππους ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ δυνατὸς Τυδείδης.

Ἄλλ' ἔμῳς ἡ καρδίᾳ μου τρομάζει μήπως πάθουν
ἀπὸ τῶν Τρώων τὴν ὁρμὴν ἐκεῖν' οἱ ἀνδρειωμένοι».

Τὸν λόγον δὲν τελείωσεν, κι ἦσαν ἐκεῖνοι ἐμπρὸς τοὺς.

540

Κι εὐθὺς ἐπέξευσαν αὐτοὶ καὶ ὅλοι φαιδροὶ τριγύρω
οἱ Ἀργεῖοι τοὺς ἀσπάζοντο καὶ τοὺς γλυκομιλοῦσαν.

Καὶ ὁ Νέστωρ ὁ Γερήνιος ἐρώτησέ τοὺς πρῶτος :

«Λέγε μας πῶς ἐλάβετε, τρισένδοξε Ὀδυσσεά,
τοὺς ἵππους τούτους ; Λάφυρον τοὺς πήρετε τῶν Τρώων,
ἢ δῶρον εἶν' ἐνὸς θεοῦ ποῦ σᾶς ἐφανερώθη ;

545

Τοῦ ἡλίου, θαῦμα τρομερόν, ὁμοιάζουν τὲς ἀκτίνες.

Πάντοτε μέσα εὐρίσκωμαι στὲς φάλαγγες τῶν Τρώων,
ὅτι ἂν καὶ γέρος μαχητὴς, θαρρῶ ποῦ ὁκνὸς δὲν μένω,
ἀλλ' ἵππους τόσο θαυμαστοὺς ποτέ μου ἐγὼ δὲν εἶδα.

550

Ναί, μὲ τὸ χέρι του θεὸς σᾶς ἔδωκε τοὺς ἵππους,
διότι ἀγάπην περισσὴν σᾶς ἔχουν καὶ τῶν δύο
καὶ ἡ γλαυκὸφθαλμη Ἀθηνᾶ καὶ ὁ βροντητὴς Κρονίδης».

Σ' αὐτὸν τότε ὁ πολύβουλος ἀπάντησε Ὀδυσσεάς

«Νέστωρ Νηλεΐδῃ σεβαστέ, τῶν Ἀχαιῶν ὦ δόξα,
εὐκόλα δύνανται οἱ θεοί, ποῦ τόσο ἀνώτερ' εἶναι,
ἵππους νὰ δώσουν καὶ ἀπ' αὐτούς, ἂν θέλουν, καλυτέρους.

555

Καὶ τοῦτ' εἶναι νεόφερτοι ἀπὸ τὴν Θράκην ἵπποι
τὸν κύριόν τους φόνευσεν ὁ δυνατὸς Τυδείδης

καὶ δώδεκα στὸ πλάγι του τῶν πρώτων ἀνδρειωμένων.

560

Καὶ ἄλλον στὰ πλοῖα μας σιμὰ δέκατον τρίτον ἄνδρα
φονεύσαμε ποῦ ἔρχονταν κατὰσκοπος σταλμένος
τῶν Τρώων καὶ τοῦ Ἑκτορος εἰς τὸ στρατόπεδόν μας».

Εἶπε κι εὐθὺς τὸν χάντακα περνοῦσε μὲ τοὺς ἵππους
περὴφανος καὶ ὀλόχαροι κατόπ' οἱ πολεμάρχοι.

565

Καὶ ὅτ' ἐφθασε στὴν στερεὴν σκηνὴν τοῦ Διομήδῃ,
εἰς τὸ παχνὶ μὲ τὰ λουριὰ προσέδεσαν τοὺς ἵππους
ὅπ' ἦσαν καὶ τὰ γρήγορα πουλάρια τοῦ Τυδείδῃ
καὶ σίτον ἔτρωγαν γλυκόν. Καὶ ἀπέθεσε στὴν πρῶμνῃ
ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ Δόλωνος τὰ ὅπλα αἱματωμένα

570

ὥσπου θυσίαν τῆς θεᾶς κατόπιν ἐτοιμάσουν.
Καὶ αὐτοὶ μέσα στὴν θάλασσαν ἐμπῆχαν ν' ἀποπλύνουν

σκέλη, μεριά καὶ τράχηλον ἀπ' τὸν πολὺν τὸν ἴδρο.
 Καὶ ἀφοῦ τὸν ἴδρο τὸν πολὺν τὸ κύμα τῆς θαλάσσης
 ἔνιψε ἀπὸ τὸ σῶμα τους κι ἐδροσολογηθῆκαν, 575
 κατέβηκαν κι ἐλούσθησαν στοὺς σκαλιστοὺς λουτῆρες.
 Καὶ ἀφοῦ λουσθῆκαν καὶ ἄλειμμα τὸ σῶμα τους ἐχρίσαν,
 εἰς τὸ τραπέζι ἐκάθισαν καὶ τὸ κρασί, ποὺ εὐφραίνει,
 ἀπὸ κρατήρα δλόγεμον τῆς Ἀθηνᾶς σπονδίζαν.

▲

Τοῦ γέρου ἀφήνει Τιθωνοῦ τὸ πλάγ' ἡ χρυσωμένη
 Ἡὼς νὰ φέρῃ τῶν θεῶν τὸ φῶς καὶ τῶν ἀνθρώπων·
 κι ἔστειλεν ὁ Ζεὺς τὴν Ἑριδα στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 κι εἶχε στὸ χέρι τὸ φρικτὸ σημάδι τοῦ πολέμου.
 Ἐστήθη στὸ θεόρατο καράβι τοῦ Ὀδυσσέως, 5
 ποὺ ἦταν στὴν μέσῃ, καὶ ἡ φωνὴ καὶ στὰ δυὸ μέρ' ἤχοῦσε,
 καὶ εἰς τὲς σκηνές τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνιάδῃ
 καὶ στοῦ Ἀχιλλέως, ποὺ ἀκρινὰ τὰ πλοῖα τοὺς ἐστῆσαν,
 θαρρώντας εἰς τὴν ρώμῃν τοὺς καὶ εἰς τὴν ἀνδραγαθίαν.
 Ἐκεῖθεν ἔσυρε ἡ θεὰ δεινὴν φωνὴν μεγάλην, 10
 κι ἐφύσησε στῶν Ἀχαιῶν τὰ στήθη τὴν ἀνδρείαν,
 νὰ πολεμοῦν, νὰ μάχωνται καὶ παῦσιν νὰ μὴ θέλουν.
 Καὶ ἀγάπησαν τὸν πόλεμον σφοδρότερα ἢ νὰ γύρουν
 μὲ τὰ βαθιὰ καράβια τοὺς στὴν ποθητὴν πατρίδα.
 Κι ἐβόησε τῶν Ἀχαιῶν ν' ἀρματωθοῦν ὁ Ἀτρεΐδης· 15
 καὶ μὲ χαλκὸν ἀστραφτερόν ὁ ἴδιος ὀπλιζόνταν.
 Τὰ σκέλη πρῶτα μὲ λαμπρὲς κνημίδες ἔζωσ' ὅλα
 ὁποῦ ἐθελυκίωνονταν μὲ ὀλάργυρες περόνες.
 Τὸ στήθος σκέπασ' ἔπειτα μὲ θώρακα ὁποῦ δῶρον 20
 φιλοξενίας ἄλλοτε τοῦ ἔδωκε ὁ Κινύρας,
 ὅτι τὸ μέγα ἄκουσμα στὴν Κύπρον εἶχε φθάσει
 ποὺ ἀρμένιζαν οἱ Ἀχαιοὶ ν' ἀνέβουν εἰς τὴν Τροίαν·
 ὅθεν ἐφιλοδώρησεν αὐτὸς τὸν βασιλέα
 καὶ δώδεκα εἶχε ὁ θώρακας κλωστὲς ἀπὸ χρυσάφι,
 δέκ' ἀπὸ μαῦρον χάλυβα κι εἴκοσι κασσιτέρου· 25
 καὶ δράκοντες χαλυβικοὶ τρεῖς ἀπὸ κάθε μέρος
 ὡς τὸν λαιμὸν ἀπλώνονταν, ὡς Ἴριδες, ποὺ ὁ Δίας
 σταίνει στὰ νέφη φοβερὸ σημάδι στοὺς ἀνθρώπους.
 Καὶ ἀπὸ τοὺς ὦμους κρέμασε τὸ ξίφος, ποὺ ἡ λαβὴ του
 ἄστραπτε χρυσοκόμπωτη κι εἶχε ἀργυρὴν τὴν θήκην, 30
 μὲ κρεμαστάρια ὀλόχρυσά καλὰ συναρμοσμένην.
 Κι εὐμορφῇ, πολυδαίδαλῃν, σκέπην ἀνδρῶν, ἀσπίδα

ἐπῆρε, καὶ τὴν ἔζωναν χάλκινοι κύκλοι δέκα·
 κι εἰκοσιν ἦσαν ὀμφαλοὶ λαμπροὶ τοῦ κασσιτέρου
 λευκοὶ κι ἓνας χαλύβδινος ἐμαύριζε στὴν μέσσην. 35
 Στὸν γύρον ἦταν ἡ Γοργῶ μὲ τ' ἄγριο κοῖταγμά της
 τρομακτικὸν καὶ ὀλόγυρα μὲ τὴν Φυγὴν ὁ Φόβος.
 Τὸν τελαμώννα εἶχε ἀργυρόν· καὶ δράκοντας ἐπάνω
 ἐστρέφετο ἀπὸ χάλυβα, καὶ τρεῖς ἀπὸ τὸν μόνον
 λαιμὸν φυτρώνουν κεφαλὰς ἀντίστροφα γυρμένες. 40
 Μὲ κράνος τετραφάληρον τὴν κεφαλὴν του σκέπει
 καὶ μὲ τὴν χίτην σειετο φρικτὸς ἐπὰν' ὁ λόφος.
 Ἐπῆρε δύο κοφτερὰ κοντάρια χαλκοφόρα
 κι ἡ λάμψις ἀπ' τὲς ἄκρες των κτυποῦσε στὸν αἰθέρα.
 Τότε' ἐβροντῆσαν ἡ Ἀθηνᾶ κι ἡ Ἥρα νὰ τιμῆσουν 45
 τῶν πολυχρύσων Μυκηνῶν τὸν μέγαν βασιλέα.

Τότε τοὺς κυβερνήτας των παράγγειλαν νὰ στήσουν
 μὲ καλὴν τάξιν ἔμπροσθεν τοῦ χάντακος τ' ἀμάξια,
 καὶ ἄρματωμένοι αὐτοὶ πεζοὶ μὲ ὀρμὴν ἐπροχωροῦσαν
 καὶ ἀλαλαγμὸς ἀπέραντος τὸ χάραμ' ἀκούονταν. 50
 Καὶ πρῶτοι ἐπαρτάχθησαν καὶ ἀπὸ σιμὰ κατόπιν
 ἀκολουθοῦσαν οἱ ἱππεῖς· καὶ τάραχον ὁ Δίας
 ὀλέθριον ἐσήκωσε κι αἵματωμένην δρόσον
 ἀπ' τὸν αἰθέρα ἐστάλαξεν, ὅτ' εἶχε ἀποφασίσει
 πολλὰς γενναῖες κεφαλὰς νὰ στείλῃ μὲς στὸν Ἀδην. 55

Ἀλλὰ τοὺς Τρῶας ἔστησε στὸν ὄχθον τοῦ πεδίου
 ὁ μέγας Ἐκτωρ καὶ μ' αὐτὸν ὁ θεῖος Πολυδάμας,
 ὁ Αἰνείας ὁποῦ ἐδόξαζαν ὡσὰν θεὸν οἱ Τρῶες,
 ὁ Ἀγένωρ μὲ τὸν Πόλυβον, οἱ τρεῖς Ἀντηνορίδες,
 ὁ Ἀκάμας νέος πόμοιαζεν εἰς τοὺς ἐπουρανίους. 60
 Καὶ ὁ Ἐκτωρ μ' ὀλοστρόγγυλην ἀσπίδα ἐπρομαχοῦσε.
 Καὶ ὡς ἀπ' τὰ νέφη ὀλόφωτο τ' ὀλέθριο ἀστὲρι λάμπει
 κι ἔπειτα πάλιν χάνεται στὰ σκιοφόρα νέφη,
 καὶ ὁ Ἐκτωρ πότ' ἐφαίνετο στοὺς πρῶτους νὰ προστάξῃ,
 καὶ πότε εἰς τοὺς ὑστερινούς, καὶ στ' ἄρματά του ὅλος 65
 ἔλαμπεν ὡς ἡ ἀστραπὴ τοῦ αἰγιδοφόρου Δία.

Καὶ ὅπως ἀντίκρυ θερισταί, σ' ἀγρὸν ἀνδρὸς πλουσίου
 μέσσα στὴν ἴσκιαν αὐλακιά θερίζουν προχωρώντας

κριθάρ' ἢ σίτον καὶ οἱ χεριὲς πυκνὰς ὀπίσω πέφτουν,
 ἔτσι ἀντιμέτωποι μὲ ὄρμην οἱ Δαναοὶ καὶ οἱ Τρῶες 70
 φρονεῦαν καὶ τὴν ἀνανδρὴν φυγὴν στὸν νοῦν δὲν εἶχαν.
 'Η μάχ' ἦτο ἰσοκέφαλη· καὶ αὐτοὺς ποὺ ὡς λύκοι ἀφρίζαν
 ἢ "Ερις ἢ πολὺθρηνος ἐχαίρετο νὰ βλέπῃ·
 ὅτι αὐτὴ μόνη τῶν θεῶν παράστεκε στὴν μάχην·
 ἄλλος δὲν παρευρίσκετο θεὸς ἀλλὰ καθίζαν 75
 στὰ μέγαρά τους ἥσυχoi, κεῖ ποὺ καθένas εἶχε
 λαμπρὴν τὴν κατοικίαν του στὲς φάραγγες τοῦ 'Ολύμπου.
 Καὶ ὅλοι τὸν μαυρονέφελον Κρονίδη ἐκατακρέναν,
 ὅτι νὰ δώσῃ ἐβούλετο τὴν δόξαν εἰς τοὺς Τρῶας.
 'Αλλὰ δὲν τοὺς ἐλόγιαζεν ὁ ὕψιστος πατέρας 80
 καὶ ἐκάθιζε ὑπερήφανος ἀνάμερ' ἀπ' τοὺς ἄλλους,
 τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς 'Αχαιοὺς, τὴν πόλιν καὶ τὰ πλοῖα
 καὶ τοῦ χαλκοῦ τὲς ἀστραψίδες θωρώντας καὶ τοὺς φόνους.
 Καὶ ὅσο ἦτο αὐγὴ καὶ τ' ἅγιο φῶς αὖξαινε τῆς ἡμέρας,
 ἔπεφταν καὶ τῶν δυὸ στρατῶν ἄνδρες πολλοὶ στὴν μάχην· 85
 ἀλλ' ὅταν ἐτοιμάζεται νὰ φάγῃ ὁ ξυλοκόπος
 στὰ ὄρη ἀφοῦ δείλιασαν τὰ χέρια του νὰ σχίζουν
 δένδρα μεγάλα καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ κόρος,
 καὶ ἡ ὄρεξις τῆς ποθητῆς τροφῆς τὸν κυριεύει,
 τότε' οἱ ἀνδρειωμένοι Δαναοὶ τὲς φάλαγγες ἐσπᾶσαν 90
 ἀντιπαρakinούμενοι. Πρῶτος τὸν πολεμάρχον
 ἐφόνευσε Βιάνορα ὁ 'Ατρεΐδης καὶ κατόπιν
 τὸν 'Οἰλέα σύντροφον ἐκείνου κυβερνήτην,
 ποὺ ἐπήδησ' ἀπ' τὴν ἄμαξαν καὶ ἴσια του ἐπάνω ὁρμοῦσε,
 στὸ μέτωπο τὸν κτύπησε μὲ ἀκονητὸ κοντάρι· 95
 τὴν λόγχην δὲν σταμάτησε τ' ὀλόχαλκο στεφάνι
 ὥστ' ἤβρε αὐτὴ τὸ κόκαλο, καὶ ἐγέμισ' ὅλος αἷμα
 ὁ ἐγκέφαλος· καὶ ἔπεσε αὐτός, μ' ὅσῃν ὄρμην καὶ ἂν εἶχε.
 Αὐτοῦ τὰ λαμπρὰ στήθη των τοὺς ἄφησε νὰ δείχνουν
 ἀφοῦ τοὺς ἀπογύμνωσε· καὶ εὐθὺς ἐχύθη ἐπάνω 100
 στὸν 'Ισον καὶ τὸν "Αντιφον, δυὸ τέκνα τοῦ Πριάμου,
 νόθον καὶ νόμιμον ὁμοῦ, τὰ δύο σ' ἓν' ἀμάξι.
 'Ο "Αντιφος ἐμάχονταν καὶ ὁ νόθος κυβερνοῦσε·
 αὐτοὺς ἐπῆρεν ἄλλοτε μὲ λυγαριὲς δεμένους

- ἐνὼ τ' ἄρνια τοὺς ἔβουσιν εἰς τὲς πλαγίους τῆς Ἰδης 105
 ὁ Ἀχιλλεὺς κὶ ἐξαγορὰν ἐδέχθη νὰ τοὺς λύσῃ.
 Καὶ αὐτῶν τὸν ἕνα κτύπησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 μὲ λόγχῃν ἄνω τοῦ μαστοῦ, τὸν Ἀντιφον μὲ ξίφος,
 σιμὰ στ' αὐτὶ κὶ ἔπασσε αὐτὸς νεκρὸς ἀπὸ τ' ἁμάξι.
 Καὶ θυμωμένος τ' ἄρματα τὰ ὑπέρλαμπρα τοὺς πῆρε, 110
 ὅτι καλὰ τοὺς γνώριζεν ἀπ' ὅταν εἰς τὰ πλοῖα
 ὁ ἀνεμοπόδης Ἀχιλλεὺς τοὺς ἔφερε ἀπ' τὴν Ἰδην.
 Καὶ ὅπως λεοντάρῃ ἂν ἔπασσε στὴν κοίτην ἐλαφίνας,
 μὲ τ' ἀνδρειωμένα δόντια τοῦ συντρίβει τὰ μικρὰ τῆς 115
 εὐκολα καὶ τὲς ἀπαλὲς ζωοῦλες ἀφανίζει·
 καὶ αὐτὴ καὶ ἂν τύχῃ αὐτοῦ σιμὰ νὰ εἶναι, τόσος τρόμος
 τὴν πιάνει ὅπου δὲν δύναται σ' αὐτὰ βοηθὸς νὰ γίνη·
 πετιέται, ἰδρώνει τρέχοντας στὰ λογγωμένα δάση
 κυνηγημένη ἀπ' τὴν ὁρμὴν τοῦ δυνατοῦ θηρίου·
 ὅμοια μ' ἐκείνην τὴν ζωὴν δὲν δύνανται νὰ σώσουν 120
 οἱ Τρῶες, ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ αὐτοὶ κυνηγημένοι.
 Τὸν Πείσανδρον καὶ Ἰππόλοχον, ἀγόρια τοῦ Ἀντιμάχου
 τοῦ ἀνδρὸς ποῦ ἀπ' τὸν Ἀλέξανδρον περίσσια ἐπῆρε δῶρα
 χρυσάφι καὶ δὲν ἄφηνε, πρῶτος αὐτός, νὰ δώσουν
 εἰς τὸν ξανθὸν Μενέλαον ὀπίσω τὴν Ἑλένην, 125
 ἐπρόφθασεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης καὶ τοὺς δύο
 εἰς ἕν' ἁμάξι, ποῦ ἤθελαν τοὺς ἵππους νὰ κρατήσουν·
 ὅτι ἀπ' τὰ χέρια οἱ χαλινοὶ τοὺς φύγαν καὶ ἄνω κάτω
 ἦσαν οἱ ἵπποι· τότε αὐτόν, ποῦ ὥσάν λεοντάρῃ ἐχύθη,
 ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν ἁμαξάν ἰκέτευαν: «Ἀτρεΐδη, 130
 πάρε μας» εἶπαν «ζωντανοὺς καὶ ἀντάξια λάβε δῶρα·
 περισσοὺς ἔχει θησαυροὺς ὁ Ἀντίμαχος στὸ σπίτι,
 ἔχει χρυσάφι, ἔχει χαλκὸν καὶ σίδερο ἐργασμένο
 καὶ ἀπ' ὅλα λύτρα περισσὰ θέλει σοῦ δώσει, ἂν μάθῃ
 ποὺ ζωντανοὶ κρατούμεθα στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα». 135
 Κλαίοντας γλυκομίλησαν αὐτοὶ στὸν βασιλέα,
 ἀλλὰ πικρὴν ἀντάκουσαν αὐτοῦ τὴν ὁμίλιαν.
 «Ἄν τοῦ Ἀντιμάχου γέννημα σεῖς εἴσθε τοῦ ἀνδρειωμένου
 ποῦ ἄλλοτ' ἐσυμβούλευε στὴν σύνοδον τῶν Τρῶων
 νὰ σφάξουν τὸν Μενέλαον, ποῦ μὲ τὸν Ὀδυσσεά 140

ἀπεσταλμένος πῆγε αὐτοῦ, σεῖς τώρα τοῦ πατρὸς σας
 ὅλο θὰ μοῦ πληρώσετε τ' ὀνειδισμένο κρίμα».

Καὶ μὲ τὴν λόγχην πλήγωσε τὸν Πείσανδρον στὸ στῆθος
 καὶ ἔπεσε ἀπὸ τὴν ἄμαξαν τ' ἀνάσκελα στὸ χῶμα·
 τὸν ἄλλον, ποῦ ἐπετάχθηκε νὰ φύγῃ, ρίχνει χάμου, 145
 τὰ χέρια καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ κόφτει μὲ τὸ ξίφος
 καὶ τὸν ἀμπώθει ὡς κύλινδρον στὸ πλῆθος νὰ κυλάῃ.
 Κι εὐθύς, ἐκεῖ ποῦ φάλαγγες πυκνότερες κτυπιόνταν,
 ὄρμησε μέσα καὶ μ' αὐτὸν ἄλλοι Ἀχαιοὶ γενναῖοι.
 Πεζοὶ φονεῦν τοὺς πεζοὺς ποῦ βιασμένοι ἐφεῦγαν, 150
 ἵππεῖς φονεῦν τοὺς ἵππεῖς, καὶ ἐπλήθυνεν ἡ σκόνη
 ποῦ ὁ βροντερὸς ἐσῆκωνε ποδόκτυπος τῶν ἵππων.
 Κατόπι τοὺς ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας ἀπ' τὸν φόνον
 δὲν παύει καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς στὴν μάχην ἐμψυχώνει.
 Καὶ ὡς ὅταν φλόγα φθαρτικὴ ξεσπᾶς' εἰς μέγα δάσος, 155
 γύρω τὴν στρέφ' ὁ ἄνεμος καὶ πανταχοῦ τὴν φέρνει
 καὶ ἀπ' τὴν ὁρμὴν τῆς σύρριζα πέφτουν τὰ δένδρα κάτω,
 τόσες ἐπέφταν κεφαλές εἰς τὴν φυγὴν τῶν Τρώων
 ἀπὸ τοῦ Ἀτρεΐδῃ τὴν ὁρμὴν, καὶ ἵπποι πολλοὶ κροτοῦσαν
 ἄδεια τ' ἀμάξια σέρνοντας στοὺς δρόμους τοῦ πολέμου. 160
 Καὶ οἱ ποθητοὶ τοὺς ὁδηγοὶ ἐκείοντο στὸ χῶμα
 τὰ ὄρνεα νὰ τοὺς χαροῦν καὶ ὅχ' οἱ ὁμόκλινές των.
 Κι ἔσυρ' ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκτορα μακρὰν ἀπὸ τὰ βέλη,
 τὴν ταραχὴν, τὰ αἵματα καὶ τὴν ἀνδροφονίαν·
 καὶ οἱ Τρῶες στὴν ἀγριосуκιά, στὸν τάφον τοῦ ἀρχαίου 165
 Ἴλου ἔτρεχαν ἄτακτοι, στὴν μέσῃ τῆς πεδιάδος,
 πρόθυμοι πρὸς τὴν πόλιν τοὺς· καὶ μὲ κραυγὴς ὁ Ἀτρεΐδης
 πάντοτε μὲ τοὺς Δαναοὺς σφοδρὰ τοὺς κυνηγοῦσε
 καὶ εἶχε τὰ χέρι' ἀνίκητα, σ' αἷμα πηκτὸ βαμμένα.
 Καὶ ἀντίκρυ τῶν Σκαιῶν Πυλῶν φθασμένοι καὶ στὸν φράξον 170
 ἐστάθηκαν καὶ ἀνέμεναν οἱ ὑστερινοὶ νὰ φθάσουν.
 Κι ἐκεῖνοι ἐφεῦγαν σκορπιστοὶ στὸν κάμπον ὡς δαμάλες,
 ὅπου λεοντάρι ἐσκόρπισεν ἐρχόμενες τὸ δεῖλι
 καὶ ἀπ' ὅλες μίᾳ φανερὰ τὸν ὄλεθρον γνωρίζει·
 μὲ τὰ ἀνδρειωμένα δόντια του συντρίβει τὸν λαιμόν της, 175
 καὶ ὅλα τὰ ἐντόσθια τῆς ρουφᾷ καὶ πίνει τῆς τὸ αἷμα.

“Ομοια καὶ αὐτοὺς κατὰποδα πατοῦσεν ὁ Ἀγαμέμνων
καὶ πάντοτε τὸν ὕστερον ἐφόνευε ὡς ἐφεῦγαν.

Κι ἐπίστομα καὶ ἀνάσκελα ἐπέσαν ἀπ’ τὰ ἀμάξια
πάμπολλοι ἀπὸ τὴν λόγχην του, καθὼς λυσσομανοῦσε. 180

Ἄλλ’ ὅταν ἐπλησίαζαν στὴν πόλιν καὶ στὸν πύργον,
τότε ὁ πατέρας τῶν θεῶν καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων
κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ κεραυνὸν κρατώντας
στὰ πλάγια τὰ πολύβρυσά τῆς Ἰδῆς νὰ καθίσῃ.

Καὶ πρὸς τὴν Ἴριν ἔλεγε, χρυσόπτερην μηνύτραν : 185
«Πτερόποδ’ Ἴρι, πῆγαινε στὸν Ἑκτορά καὶ εἰπέ του,
ὅσο τὸν Ἀγαμέμνονα θωρεῖ τὸν πολεμάρχον

μὲς στοὺς προμάχους λυσσερὰ τοὺς ἄνδρες νὰ θερίζῃ,
ἄς πάγῃ αὐτὸς ἀνάμερα, καὶ τὸν στρατὸν του ἄς σπρώχνῃ
πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, τὸν φοβερὸν ἀγῶνα νὰ κρατήσῃ. 190

Καὶ ὅταν ἦ βέλος ἢ λογχὴ τὸν βιάσῃ νὰ πηδῇσῃ
στ’ ἀμάξι, τότε δύναιμι τοῦ Ἑκτορος θὰ δώσω
νὰ σφάζῃ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ διώχνῃ πρὸς τὰ πλοῖα,
ὥσπου νὰ πέσ’ ὁ ἥλιος καὶ τ’ ἅγιον σκότος φθάσῃ».

Τὸν Δία δὲν παράκουσεν ἡ ἀνεμόποδ’ Ἴρις 195
καὶ στὴν ἁγίαν Ἴλιον κατέβη ἀπὸ τὴν Ἰδῆν

κι ἔβρε τὸν θεῖον Ἑκτορά, τὸ τέκνον τοῦ Πριάμου
νὰ στέκῃ μὲ τοὺς ἵππους του καὶ τὰ λαμπρά του ἀμάξια.

Κι ἡ Ἴρις ἡ πτερόποδὴ σιμά του ἐστάθη κι εἶπε :
«ὦ Ω Ἑκτορ, ποῦ συγκρίνεσαι στὴν γνῶσιν μὲ τὸν Δία, 200

ὁ Ζεὺς πατέρας μ’ ἔστειλε τὰ ἐξῆς νὰ σοῦ ὁμιλήσω :
ὅσο τὸν Ἀγαμέμνονα θωρεῖς τὸν πολεμάρχον

μὲς στοὺς προμάχους λυσσερὰ τοὺς ἄνδρες νὰ θερίζῃ,
τὴν μάχην ἀναμέριζε καὶ σπρώχνε τὸν στρατὸν σου
πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τὸν φοβερὸν ἀγῶνα νὰ κρατήσῃς. 205

καὶ ὅταν ἦ βέλος ἢ λογχὴ τὸν βιάσῃ νὰ πηδῇσῃ
στ’ ἀμάξι, τότε δύναιμι σ’ ἐπεὶ θὰ δώσῃ ὁ Δίας,
νὰ σφάζῃ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ διώχνῃς ὡς τὰ πλοῖα,
ὥσπου νὰ πέσ’ ὁ ἥλιος καὶ τ’ ἅγιον σκότος φθάσῃ».

Αὐτὰ τοῦ εἶπε κι ἔφυγεν ἡ ἀνεμόποδ’ Ἴρις. 210
Καὶ ὁ Ἑκτωρ μ’ ὅλα τ’ ἄρματα ἐπήδησε ἀπ’ τ’ ἀμάξι,

λόγχες σείει καὶ παντοῦ στὸ στράτευμα γυρίζει,

στήν μάχην σπρώχνει καὶ δεινὴν πολέμου ἀνάφτει φλόγα.
 Τινάχθησαν καὶ ἀντίκρισαν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖνοι.
 Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἐσφίζαν τὲς φάλαγγες οἱ Ἀργεῖοι 215
 τὴν μάχην πάλι ἐσύστησαν οἱ ἀντίθετοι καὶ πρῶτος
 ὄρησ' ὁ Ἀτρεΐδης πρόθυμος παντοῦ νὰ προμαχήσῃ.
 Μοῦσες τοῦ Ὀλύμπου ἐγκάτοικοι, σεῖς τώρα λέγετέ μου,
 ποιὸς πρῶτος τότ' ἐστήθηκεν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀτρεΐδην
 τῶν Τρώων ἢ τῶν ξακουστῶν στήν μάχην βοηθῶν των. 220
 Ὁ Ἀντηνορίδης καλοσιδῆς καὶ μέγας Ἰφιδάμας
 αὐτὸν στήν Θράκην κάρπιμην μητέρα τῶν προβάτων
 μικρὸν ἀκόμη ἀνάθρεψεν ὁ πάππος του Κισσέας
 ποῦ τῆς εὐμορφοπρόσωπης Θεανοῦς ἦταν πατέρας·
 καὶ ὅτ' ἐφθασε τῆς ζηλευτῆς νεότητος στὸ ἄνθος, 225
 τοῦ ἔδωκε τὴν κόρην του σιμά· του νὰ τὸν ἔχῃ,
 καὶ ἀπ' τὸν νυμφῶνα, ὡς ἄκουσε τῶν Ἀχαιῶν τὴν φήμην,
 ξεκίνησε μὲ δώδεκα κυρτόπρωρα καράβια.
 Κι ἔπειτα ὀπίσω τ' ἄφησε στήν πόλιν τῆς Περκώτης
 καὶ ἦλθε πεζὸς στήν Ἴλιον καὶ αὐτὸς νὰ πολεμήσῃ 230
 καὶ ἐκεῖνος τότ' ἐστήθηκεν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀτρεΐδην.
 Καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν καὶ ἐβρέθησαν ἀντίκρου,
 τοῦ Ἀτρεΐδ' ἡ λόγχη ἔγυρε ἄλλου καὶ ἐκεῖνον δὲν ἐπῆρε·
 καὶ κάτω ἀπὸ τὸν θώρακα, στήν ζώνην, ὁ Ἰφιδάμας
 τὸν κτύπησε καὶ ἐστήριξε μὲ τὸ βαρὺ του χέρι 235
 τὴν λόγχην, πλὴν δὲν ἔσχισε τὸν εὐμορφον ζωστήρα,
 καὶ ἡ ἄκρῃ τῆς στὸν ἄργυρον κυρτώθη ὥσάν μολύβι.
 Τὴν ἐπίασεν ὀρημητικός, ὡς λέοντας, ὁ Ἀτρεΐδης
 καὶ τραβηκτὰ τὴν ἔσυρεν ἀπὸ τὸ χέρι ἐκείνου,
 καὶ μὲ τὸ ξίφος ἔπειτα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπῆρε. 240
 Ὁ θλιβερὸς τὸν χάλκινον ὕπνον ἀποκοιμήθη
 στοὺς συμπολίτες του βοηθὸς μακρὰν τῆς νυμφευτῆς του,
 πρὶν διὰ τὰ μύρια δῶρα του τοῦ ἀνταποδώσῃ χάριν.
 Βόδια τῆς ἔδωκ' ἑκατὸν καὶ ἔταξε χίλι' ἀκόμη
 γίδια καὶ ἀρνιά, ποῦ ἀμέτρητα τοῦ ἐβόσκαν οἱ ποιμένες. 245
 Αὐτὸν τότε ἀπογύμνωσεν ὁ Ἀτρεΐδης καὶ τὰ ὠραῖα
 ἄρματα ἐπῆρε ἀνάμεσα στῶν Ἀχαιῶν τὸ πλῆθος.
 Τὸν ἀδελφόν του ὅπ' ἔπεσεν ἄμ' εἶδ' ὁ Ἀντηνορίδης

ὁ Κῶων, ὁ πρωτότοκος, ἐξαίσιος πολεμάρχος,
 λύπης μυυρίλα ἐσκέπασε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. 250
 Τοῦ θεοῦ Ἀγαμέμνονος κρυφὰ στὸ πλάγι ἐστήθη,
 καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἄγκωνα τὸν κτύπησε κι ἡ λόγχη
 τὸν ἄνοιξεν ἡ στιλβωτὴ κι ἡ ἄκρη ἐβγῆκε ἀντίκρου.
 Ρίγος αἰσθάνθη στὴν καρδιάν ὁ μέγας βασιλέας·
 ὅμως δι' αὐτὸ δὲν ἔπαυσε ποσῶς ἀπὸ τὴν μάχην· 255
 τοῦ ἐχύθη μ' ἀνεμόθρεπτο κοντάρι στὴν παλάμην
 καὶ ἀπὸ τὸν πόδα ὡς ἔσπερνε τὸν ἀδελφόν του ὁ Κῶων
 μέσα στὸ πλῆθος κι ἔκραζε τοὺς πρώτους πολεμάρχους,
 κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα του τὸν λάβωσεν ὁ Ἀτρεΐδης
 μὲ τὸ κοντάρι κι ἔλυσε τὰ μέλη του κι ἐπάνω 260
 στὸ σῶμα τοῦ Ἰφιδάμαντος τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπῆρε.
 Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀντήνορος, ὡς ἤθελεν ἡ μοίρα,
 μέσα στὸν Ἄδη ἀπέστειλεν ὁ Ἀτρεΐδης βασιλέας.
 Καὶ ἀκόμα ἐπεριφέρετο στὲς τάξεις τῶν ἀνδρείων
 μὲ τὸ κοντάρι, μὲ τρανὰ λιθάρια καὶ μὲ ξίφος, 265
 ὥσπου ἀπὸ τὸ λάβωμα ζεστὸν ἀνάβρουζ' αἷμα.
 Ἄλλ' ὅτε ἐστέγνωσε ἡ πληγὴ κι ἐστάθηκε τὸ αἷμα,
 πόνοι τότε ἔσφαζαν πικροὶ τοῦ Ἀτρεΐδῃ τὴν ἀνδρείαν,
 καὶ ὡς εἰς γυναῖκα ὅταν γεννᾷ δριμύ τοξεύουν βέλος
 οἱ ὀδυνηρὲς Εἰλείθυιες τῆς Ἥρας θυγατέρες, 270
 ὅπου τῆς γέννας τοὺς πικροὺς πόνους μαζί τους φέρουν,
 παρόμοιοι πόνοι ἐθέριζαν τοῦ Ἀτρεΐδῃ τὴν ἀνδρείαν.
 Πηδῶντας εἰς τὴν ἄμαξαν στὸν κυβερνήτην εἶπε
 νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ πλοῖα τους, ὅτ' ἡ καρδιά του ἐπιάσθη
 Κι ἐφώναζε τῶν Δαναῶν: «ὦ φίλοι πολεμάρχοι, 275
 ὦ τῶν Ἀργείων ἀρχηγοί, σεῖς τῶρ ἀκολουθεῖτε
 διὰ τὰ γοργὰ καράβια μας τὸν ἱερὸν ἀγῶνα,
 διότι ἐμὲ δὲν ἄφησεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης
 νὰ πολεμήσ' ὅλημερὰ τοὺς ἀποτόλμους Τρῶας».
 Εἶπε καὶ αὐτὸς ἐράβδισε τοὺς ἵππους πρὸς τὰ πλοῖα, 280
 καὶ αὐτοὶ πετάζαν πρόθυμοι τὰ στήθη τους ἀφρίζαν
 καὶ ὁ κονιορτὸς τοὺς ἔρακινεν ἐνῶ τὸν βασιλέα
 μακρὰν τῆς μάχης ἔφερναν σκληρὰ βασανισμένον.
 Καὶ ὁ Ἑκτωρ ἄμα ἐνόησε πὺ ἀποχωροῦσ' ὁ Ἀτρεΐδης,

τῶν Τρώων μεγάλῳφωνα καὶ τῶν Λυκίων εἶπε: 285
 «Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ σεῖς κονταρομάχοι,
 ἄνδρες φανῆτε, μ' ὅλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι.
 Τοὺς ἄφησ' ὁ καλύτερος κι ἐμένα θὰ δοξάσῃ
 ὁ Ζεὺς· ἀλλὰ κινήσετε τοὺς ἵππους σας ἐπάνω
 τῶν ἀνδρειωμένων Δαναῶν πολὺ νὰ δοξασθῆτε». 290

Εἶπε καὶ εἰς ὅλους ἄναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας
 καὶ ὡς κυνηγὸς λευκόδοντα σκυλιὰ κινεῖ νὰ πιάσουν
 ἀγριόχοιρον ἢ λέοντα, παρόμοια τὸν γενναῖον
 λαὸν τῶν Τρώων ἔσπρωχνεν ἐνάντια στοὺς Ἀργεῖους
 ὁ μέγας Ἑκτωρ, καὶ ὅμοιαζε τὸν ἀνδρειωμένον Ἀρην. 295
 Εἰς τοὺς προμάχους μ' ἔπαρσιν αὐτὸς ἐπροχωροῦσε
 καὶ μὲς στὴν μάχην ἔπεσεν, ὡς πέφτει ἡ ἀνεμοζάλη
 καὶ τὰ γαλαῖα κύματα σηκώνει τῆς θαλάσσης.
 Αὐτοῦ ποιὸν πρῶτον φόνευσε, ποιὸν ὕστερον ὁ Ἑκτωρ,
 ποὺ τότε ὁ Ζεὺς ἐδόξαζε; Καὶ τὸν Ἀσαῖον πρῶτον, 300
 κατόπιν τοὺς πολεμιστὰς Αὐτόνοον, Ὀπίτην,
 Ὀφέλτιον, Ὡρον, Αἴσυμνον, Δόλοπα τὸν Κλυτίδην,
 Ἀγέλαον καὶ Ἰππόνοον ἀκλόνητον στὴν μάχην.
 Καὶ ἀφοῦ τούτους ἐφόνευσε τοὺς ἀρχηγούς, ἐχύθη
 στὸ πλῆθος· καὶ ὡς ὁ Ζέφυρος μὲ στρόβιλον καὶ κτύπον 305
 σκορπᾷ τὰ νέφη ὅπ' ἔφερεν ὀρμὴ σφοδρὴ τοῦ Νότου,
 κυλοῦν τρανὰ τὰ κύματα πυκνὰ καὶ ἀφρὸς πετιέται
 ψηλὰ τοῦ ἀνέμου ἀπ' τὴν ροπήν, ποὺ ἐδῶ κι ἐκεῖ μανίζει·
 ὁμοίως πέφταν κεφαλὲς πολλὲς ἀπ' τὴν ροπήν του.

Κακὸ τότε θὰ ἔβρισκε μεγάλο τοὺς Ἀργεῖους 310
 καὶ θὰ ἔφευγαν στὰ πλοῖα τους, ἐὰν τοῦ Διομήδη
 δὲν φώναζεν ὁ Ὀδυσσεύς: «Τί ἐπάθαμε, ὦ Τυδεΐδη,
 καὶ τόσον ἡ πολεμικὴ μᾶς ἔλειψεν ἀνδρεία;
 ὦ φίλε, στήσου ἐδῶ σιμά· καὶ ὄνειδος θὰ ἔναι μέγα
 ἂν πάρῃ τὰ καράβια μας ὁ λοφοσείστης Ἑκτωρ». 315

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ δυνατὸς Τυδεΐδης:
 «Ἐγὼ θὰ μείνω ἀκλόνητος στὴν μάχην· ἀλλὰ ὀλίγο
 καλὸ θὰ ἰδοῦμεν, ὅτι ὁ Ζεὺς ὁ νεφελοσυνάκτης
 στοὺς Τρῶας νίκην βούλεται καὶ ὅχι σ' ἐμᾶς νὰ δώσῃ».

Εἶπε καὶ ἀπὸ τὴν ἄμαξαν μὲ λόγχην τὸν Θυμβραῖον 320

στήν γῆν ἐβρόντησε νεκρόν, καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς
 φονεύει τὸν Μολίονα λαμπρὸν ἡνίοχόν του.
 Καὶ ἀφοῦ νεκροὺς τοὺς ἄφησαν, τρικύμισαν τὸ πλῆθος,
 ὡσάν δυὸ χοῖροι ἀτρόμητοι ποὺ πέφτουν μανιωμένοι
 ἐπάνω εἰς σκύλους κυνηγούς· ὅμοια καὶ αὐτοὶ στραφῆκαν 325
 καὶ τὸν ἐχθρόν ἀφάνιζαν, καὶ ἀναπνοὴν ἐδῶσαν
 τῶν Ἀχαιῶν ποὺ ἔφευγαν τὸν Ἑκτορα τὸν θεῖον.
 Ἐπιασαν εἰς μιὰν ἄμαξαν ἔξοχ' ἀγόρια δύο
 τοῦ Περκωσίου Μέρπορος, ποὺ ἐξαίσιος ἦταν μάντις,
 καὶ αὐτὸς ποσῶς δὲν ἄφηνε τὰ τέκνα του νὰ ὑπάγουν 330
 στὸν ἀνδροφθόρον πόλεμον· ἀλλὰ δὲν ὑπακοῦσαν
 ὅτι τοὺς ἔφερναν αὐτοῦ μαῦρες θανάτου μοῖρες.
 Ἐκεῖνους τότε ἐφόνευσεν ὁ δοξαστὸς Τυδείδης
 κι ἐπῆρε τὰ λαμπρ' ἄρματα· καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς
 τὴν λόγχην ὁ Ἰππόδαμος καὶ ὁ Ὑπείροχος ἐπέσαν. 335
 Κι ἐζυγოსτάτησεν ὁ Ζεὺς ἴσῃ σ' αὐτοὺς τὴν μάχην
 καὶ ἀπὸ τὴν Ἴδην ἐβλεπε· καὶ οἱ φόνοι ἀκολουθοῦσαν.
 Τὸν Παιονίδην ἥρωα ἐλόγχισε ὁ Τυδείδης
 στὸν γόφον, τὸν Ἀγάστροφον, ποὺ τόσο ἀπομωράνθη
 ὥστε τοὺς ἵππους δὲν εἶχε σιμὰ του νὰ προσφύγῃ 340
 μακρὰν τοὺς εἶχε ὁ ἀκόλουθος, καὶ αὐτὸς ἐπρομαχοῦσε
 πεζός, ὥσότου ἔχασε τὴν ποθητὴν ζωὴν του.
 Ἄμα τοὺς εἶδε, μὲ κραυγὴν ἐπάνω τους ἐχύθη
 ὁ Ἑκτωρ καὶ κατόπι του οἱ φάλαγγες τῶν Τρώων.
 Καὶ ἅμα τὸν εἶδ' ἐπάγωσεν ὁ δυνατὸς Διομήδης, 345
 καὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἔλεγε ποὺ εὕρισκετο σιμὰ του·
 «Κακὸ μεγάλο ροβολᾷ σ' ἐμᾶς ὁ μέγας Ἑκτωρ.
 Ἄλλ' ἄς μείνωμε ἀκλόνητοι μαζί ν' ἀντισταθοῦμε».
 Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον τοῦ ἐτίναξε κοντάρι,
 καὶ ὡς ἤθελε τοῦ ἐπέτυχε τὴν κεφαλὴν στήν ἄκρην 350
 τῆς κόρυθος· ἀλλ' ὁ χαλκὸς ἀπ' τὸν χαλκὸν ἐδιώχθη·
 τ' ὠραῖον δέρμα ἐφύλαξεν ἡ περικεφαλαία
 ἡ κωνικὴ μὲ δίπλες τρεῖς, δῶρον λαμπρὸν τοῦ Φοίβου.
 Πολὺ μακρὰν ἐσύρθηκεν ὁ Ἑκτωρ μὲς στὸ πλῆθος,
 γονατιστὸς ἐστάθηκε κι ἐστήριξε τὸ χέρι 355
 στήν γῆν καὶ σκότος σκέπασε βαθὺ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Κι ὥσπου ὁ Τυδεΐδης ἔτρεχε μακράν μὲς στοὺς προμάχους
 κατόπιν εἰς τὴν λόγχην του στὸ μέρος ὅπου ἐμπήχθη
 ὁ Ἑκτωρ ἐξανάσανε, στ' ἀμάξι πάλι ἀνέβη
 καὶ μὲς στὸ πληθὺς ξέφυγε τὴν μοίραν τοῦ θανάτου 360
 καὶ ὁρμώντας μὲ τὴν λόγχην του τοῦ φώναξε ὁ Τυδεΐδης:
 «Καὶ πάλιν, σκυλ' ἐξέφυγες τὸν θάνατον· τὸν εἶδες
 κοντά σου· πάλιν σ' ἔσωσεν ὁ Φοῖβος, καὶ σ' ἐκείνον
 εὐχῇσου, ὁπότεν προχωρῆς κεῖ πού κροτοῦν τ' ἀκόντια.
 Θὰ σ' ἀπαντήσω κι ὕστερα καὶ θὰ σὲ τελειώσω 365
 ἂν κάποιος εἶναι τῶν θεῶν κι ἐμὲ νὰ βοηθήσῃ.
 Διὰ τῶρα πάλιν θὰ χυθῶ στοὺς ἄλλους, ὅποιον ἔβρω».

Εἶπε κι ἐβάλλθη τὸν λαμπρὸν νὰ γδύσῃ Παιονίδην.
 Καὶ ὁ Πάρις τότε, ὁ σύγκλινος τῆς εὐμορφῆς Ἑλένης,
 εἰς τὸν Τυδεΐδην τέντωνε τὸ τόξο, στηριγμένος, 370
 ἀπὸ στήλην τοῦ μνήματος, πού 'χε ὁ λαὸς σηκώσει
 τοῦ ἀρχαίου δημογέροντος τοῦ Ἴλου Δαρδανίδου.
 Καὶ ἀπ' τὸν λαμπρὸν Ἀγαστροφον ὡς σήκωνε ὁ Τυδεΐδης
 τὸν θώρακα, τὴν φωτεινὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος,
 ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ τόξου του τὸ κέρατο ἐτραβοῦσε, 375
 καὶ ὄχι χαμένα ἐπέταξε τὸ βέλος καὶ τὸν πῆρε
 στὸ κτένι τοῦ δεξιῷ ποδὸς καὶ ἀντίπερα τὸ βέλος
 στὴν γῆν ἐμπήχθη· ἐπήδησεν ἀπ' τὸ καρτέρι ὁ Πάρις,
 γελώντας καὶ καυχώμενος «λαβώθηκες» τοῦ εἶπε·
 «χαμένα δὲν ἐτόξευσα· νὰ σ' εἶχα στὸ λαγγόνι 380
 μέσα ἐπιτύχει, νὰ 'πεφτες αὐτοῦ νεκρὸς ἐμπρός μου
 καὶ τότε ἀπὸ τὴν συμφορὰν θ' ἀνάσαιναν οἱ Τρῶες
 πού τρέμουν σὲ ὡς τὸν λέοντα τὰ ἐρίφια πού βελάζουν».

Καὶ ὁ Διομήδης ἄφοβα τοῦ ἐφώναξεν: «Ἀχρεῖε
 ἄνδρα στὸ τόξον ἔνδοξε, δειλὲ παρθενοσκοπέ, 385
 ἐὰν μ' ἐμὲ δοκιμασθῇς ἐσὺ νὰ πολεμήσης,
 θὰ ἰδῇς πόσο τὸ τόξο σου ἀξίζει καὶ τὰ βέλη·
 καὶ τῶρα ὅτι μοῦ χάραξες τὸν πόδα τό 'χεις δόξαν.
 Λογιάζω πὼς μ' ἐκτύπησε γυναῖκα ἢ καὶ παιδάκι·
 ἄστοχον εἶναι ἄνδρὸς δειλοῦ, μηδαμινοῦ τὸ βέλος. 390
 Ἄλλ' ἀπ' τὸ χέρι μου πικρὸ πολὺ φεύγει τὸ βέλος
 καὶ θανατῶνει ἄνθρωπον καὶ ἂν ξώδεσμα τὸν πάρη·

ἡ χήρα του μὲ τὰ ὄρφανὰ τὰ μάγουλά της δέρνει,
καὶ αὐτὸν ποῦ σέπεται νεκρὸς στὸ αἵματωμένο χῶμα
γυναῖκες δὲν μοιρολογοῦν, ἀλλ' ὄρνια τριγυρίζουν. 395

Εἶπε, κι ἐμπρὸς τοῦ ἐστήθηκεν ὁ θεὸς Ὀδυσσεάς
καὶ ὀπίσω αὐτὸς καθήμενος τραβοῦσε ἀπὸ τὸ πόδι
τὸ πικρὸ βέλος καὶ δριμύς τὸν ἔσφαζεν ὁ πόνος.
Καὶ ὄρμησ' εὐθὺς στὴν ἄμαξαν κι εἶπε στὸν κυβερνήτην
νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ πλοῖα τοὺς ὅτ' ἡ καρδιά του ἐπιάσθη. 400

Ἔμεινε μόνος ὁ Ὀδυσσεύς, οὐδὲ σιμὰ του ἐστάθη
κανέννας ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς· ὅλους ἐπῆρε ὁ φόβος.
Κι ἔλεγε μὲ παράπονον στὴν ἀνδρικήν ψυχὴν του :
« Ἀχ! τί θὰ γίνω ; Εἶναι φρικτὸν τὸ πλῆθος ἀπὸ φόβον
νὰ φύγω, ἀλλὰ χειρότερον ἂν μὲ πιάσουν μόνον, 405

ἀφοῦ τοὺς ἄλλους Δαναοὺς ἐσκόρπισε ὁ Κρονίδης.
Πλὴν τοῦτα νὰ διαλογισθῇ τί θέλῃσῃ ἡ ψυχὴ μου ;
Καλῶς γνωρίζ' ὅτ' οἱ δειλοὶ τὸν πόλεμον ἀφήνουν,
ἀλλ' ὅποιος εἶναι ἀνδράγαθος, ἀκλόνητος θὰ μείνῃ
τὸν ἄνακτον εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ δώσ' ἢ νὰ τὸν λάβῃ». 410

Τοῦτα ἐνῶ κεῖνος ἔλεγε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του,
τῶν ἀσπιστῶν τοῦ ἔπεσαν λόχοι πολλοὶ τῶν Τρώων,
τὸν ἔξωσαν, ἀλλὰ κακὸ στὰ σπλάχνα τοὺς ἐκλεῖσαν.
Καὶ ὥς ὕταν ἀγριόχοιρον μὲ σκύλους ἄνδρες νέοι
κυκλώνουν καὶ πετιέται αὐτὸς ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ λόγγου. 415

τὸ λευκὸ δόντι στὰ κυρτὰ σαγόνια του τροχίζει,
ἐκεῖνοι ὀρμοῦν ἐπάνω του νὰ τὸν δεχθοῦν, ἂν κι εἶναι
τρομακτικὸς καὶ τοῦ κροτοῦν τὰ δόντι' ἀπὸ τὴν λύσσαν·
ὁμοίως τὸν διίφιλον κυκλῶναν Ὀδυσσεά
οἱ Τρῶες καὶ αὐτὸς ὄρμησε μὲ ἀκονισμένην λόγχην 420

καὶ ἄνω τοῦ ὤμου κτύπησε τὸν θεῖον Δημοπίτην,
τὸν Θῶνα καὶ τὸν Εὐνομον ἐφόνευσε κατόπι·
κι εὐθὺς τὸν Χερσιδάμαντα ποῦ ἐχύνετο ἀπ' τ' ἀμάξι
ἐλάβωσε στὸν ὀμφαλὸν ἀπ' τὴν ἀσπίδα κάτω·
ἔπεσε αὐτὸς κι ἐφούκτωσε τὴν γῆν μὲ τὴν παλάμη. 425

Τοὺς ἄφησε κι ἐλόγχισε τὸν Χάροπα Ἰππασίδην,
ποῦ ἦτο τοῦ Σῶκου αὐτάδελφος τοῦ λαμπρογεννημένου.
Βοηθὸς ὁ Σῶκος ἔδραμεν εὐθὺς ὁ ἰσόθεος ἄνδρας,

καὶ ἀπὸ κοντὰ τοῦ ἔλεγεν : «Ἦ πολυεπαιεμένε,
στοὺς δόλους καὶ στὸν πόλεμον ἀκούραστε Ὀδυσσεά, 430
σήμερον ἢ θὰ καυχῇθῃς πού ἐφόνευσες τὰ δύο
λαμπρὰ τοῦ Ἰππάσου ἀγόρῃα καὶ τ' ἄρματα τοὺς πῆρες,
ἢ τῶρ' ἀπὸ τὴν λόγχην μου θὰ χάσης τὴν ζωὴν σου».

Αὐτὰ 'πε καὶ τὸν κτύπησε στὴν στρογγυλὴν ἀσπίδα,
καὶ τὴν ἀσπίδα ἐτρύπησε τὸ δυνατό κοντάρι 435
καὶ στὸν τεχνικὸν θώρακα ἐμπήχθη πέρα πέρα,
καὶ ὅλην τὴν σάρκα τοῦ 'σχισεν ἀπ' τὰ πλευρά του, ἀλλ' ὅμως
ἢ Ἀθηναῖ δὲν τ' ἄφησε στὰ σωθικά νὰ φθάσῃ.
'Εννόησε πού εἰς ἀκριβὸς δὲν ἐλαβώθη μέρος
ὁ Ὀδυσσεὺς κι ἐσύρθηκε καὶ πρὸς τὸν Σῶικον εἶπε : 440
«Ἀπὸ τὸν ἄκρον ὄλεθρον δὲν θὰ σωθῇς, χαμένε·
κι ἐὰν ἐσὺ μὲ ξέκοψες νὰ πολεμῶ τοὺς Τρῶας,
θαρρῶ πού σήμερον ἐδῶ φόνος καὶ μαύρη μοίρα
σέ θ' ἀπαντήσῃ καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν λόγχην μου θὰ πέσης,
νὰ πάρω ἐγὼ τὸ καύχημα καὶ ὁ Ἀδης τὴν ψυχὴν σου». 445

Εἶπε καὶ ὅπως ἔστρεψεν ὁ Σῶικος διὰ νὰ φύγῃ,
ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ ἐμπῆξε στὴν ράχην τὸ κοντάρι·
κι ἡ ἄκρη ἀπὸ τοὺς ὤμους του στὸ στῆθος πέρα ἐβγῆκε.
Κι ἐπάνω του ἐκαυχήθηκεν ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς :
«Ἦ Σῶικε, γόνε ἀγαπητὲ τοῦ ἵπποδάμου Ἰππάσου, 450
σ' ἐβρῆκε, δὲν τὸ ξέφυγες, τὸ τέλος τοῦ θανάτου.
Δὲν θὰ σοῦ κλείσουν, δύστυχε, τὰ βλέφαρα ὁ πατέρας
οὔτ' ἢ μητέρ', ἀλλ' ὄρνεα πυκνὰ πτεροκοπώντας
θὰ σέ σπαράξουν· ἀλλ' ἐμὲ στὸν θάνατόν μου, ἂν ἔλθῃ,
οἱ διογέννητοι Ἀχαιοὶ μὲ τάφον θὰ τιμήσουν». 455

Εἶπε καὶ μέσ' ἀπ' τὸ πλευρὸ καὶ ἀπ' τὴν λαμπρὴν ἀσπίδα
τὴν σκληρὴν λόγχην τράβηξε πού τοῦ 'χε ρίξει ὁ Σῶικος.
Κι εὐθύς τὸ αἷμ' ἀνάβρυσε κι ἐδείλιασε ἡ ψυχὴ του.
Τὸ αἷμα του ἅμα ἐνόησαν οἱ ἀνδρειωμένοι Τρῶες
παρακινουῖντο μὲ βοὴν κι ἐπάνω του ἐχυθῆκαν. 460
Καὶ ὑποχωρώντας ἔκραζεν ἐκεῖνος τοὺς συντρόφους
καὶ τρεῖς φορὲς τοὺς ἔκραξε μ' ὅσῃν πνοὴν καὶ ἂν εἶχε.
Καὶ τρεῖς τὸν ἄκουσε φορὲς ὁ δεῦτερος Ἀτρεΐδης
κι ἔλεγε πρὸς τὸν Αἴαντα, πού εὕρισκετο σιμά του :

«ὦ Αἴας διογέννητε, μέγαλε πολεμάρχε, 465
 στ' αὐτιά μου ἔφθασ' ἡ φωνὴ τοῦ ἀδάμαστου Ὀδυσσέως,
 ποὺ ὁμοιάζει, ὡς νὰ τὸν ἐπνιγαν κατὰμονον οἱ Τρῶες
 ἀφοῦ στῆς μάχης τὴν ὁρμὴν τὸν ἔχουν ἀποκλείσει.
 Ἀλλὰ βοηθοὶ ἄς δράμωμεν, ὡς πρέπει, ὅτι φοβοῦμαι
 μὴ πάθῃ, ὡς μόνος ἔμεινεν ἀνάμεσα εἰς τοὺς Τρῶας, 470
 καὶ θεὰ κλάψουν οἱ Ἀχαιοὶ μέγαλον πολεμάρχον».

Εἶπ', ἐκινήθη καὶ σ' αὐτὸν κατόπι ὁ μέγας ἥρως.
 Κι ἔφθασαν ὅπου ἐκύκλωναν τὸν θεῖον Ὀδυσσεά
 οἱ Τρῶες ὡς ξανθότριχοι χρυσόλυκοι στὰ ὄρη
 κερατοφόρο τριγυροῦν ἐλάφι λαβωμένο 475
 ποὺ ξέφυγε τοῦ κυνηγοῦ καὶ τρέχει ὅσον ἀκόμη
 τὸ αἷμα του εἶναι χλωρὸ κι ἔχει ἐλαφρὰ τὰ πόδια·
 καὶ ὅταν πέσῃ ἀπ' τὴν πληγὴν μὲς στὴν σκιὰν τοῦ λόγγου
 τὰ ὠμοφάγ' ἀγριόσκυλα τὸ τρώγουν, ἀλλὰ ἡ μοῖρα
 κακοποιὸ τοὺς στέρνει ἐκεῖ λιοντάρι καὶ ἀπ' τὸν τρόμον 480
 τ' ἀγριόσκυλα σκορπίζονται καὶ αὐτὸ τὸ κατατρώγει.

Ὅμοιως τὸν πολύβουλον ἀνδρεῖον Ὀδυσσεά
 Τρῶες πολλοὶ καὶ ἀνδράγαθοι κτυποῦσαν, καὶ ὁ γενναῖος
 τὴν λόγχην του ἔσσειε μ' ὁρμὴν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του.
 Σιμά του ὁ Τελαμῳνιος, μὲ τὴν ἀσπίδα ὡς πύργον, 485
 ἐστήθη, καὶ ὅλοι ἐδῶ κι ἐκεῖ σκορπίσθηκαν οἱ Τρῶες.

Κι ἐκεῖνον ὁ Μενέλαος ὁδήγ' ἀπὸ τὸ χέρι.
 ἔξω ἀπ' τὸ πλῆθος κι ἔφερνε ὁ ἀκόλουθος τοὺς ἵππους.
 Ὅρμησε ὁ Τελαμῳνιος καί, νόθον Πριαμίδην,
 τὸν Δόρυκλον ἐφόνευσε, τὸν Πάνδοκον κατόπιν, 490
 τὸν Λύσανδρον, τὸν Πύρασον καὶ ἀκόμη τὸν Πυλάρτην.
 Καὶ ὡς ἀπ' τὰ ὄρη ροβολᾷ ποτάμι στὴν πεδιάδα,
 χεῖμαρρὸς ὅπου τοῦ Διὸς νεροποντιὰ φουσκώνει
 καὶ ξερὰ δρυὰ σέρνουν πολλὰ καὶ πεύκους τὰ νερά του
 κι ὕλην πολλὴν στὸ πέλαγος· ὅμοια τὴν πεδιάδα 495
 κλονίζει καὶ ἄνδρες καὶ ἄλογα φονεύει ὁ λαμπρὸς Αἴας.
 Καὶ ὁ Ἐκτωρ δὲν τὸ γινώριζεν ἀκόμα, ἐπειδὴ πέρα.
 στῆς μάχης τὸ ἀριστερὸ πλευρὸν ἐπολεμοῦσε,
 ἐκεῖ ποὺ ἐξόχως κεφαλὲς ἀνδρῶν πολλὰς ἐπέφταν
 στὸν Ξάνθον, ὅπου ἀλαλαγμὸς ἀσίγητος βροντοῦσε. 500

Σιμά στὸν μέγαν Νέστορα καὶ τὸν Ἴδομενέα
 ἐκεῖ στὴν λόγχην τρομερὸς καὶ τὴν ἵππομαχίαν
 ὁ Ἑκτωρ θρῆνον ἔκαμνε στὲς φάλαγγες τῶν νέων·
 καὶ οἱ λαμπρογέννητοι Ἀχαιοὶ δὲν θὰ ὀπισθοποδίζαν,
 ἀλλὰ ὁ Πάρις, σύγκλινος τῆς εὐμορφῆς Ἑλένης, 505
 ἔπαυσε τὸν ἀνδράγαθον Μαχάον' ἀπ' τὴν μάχην·
 ὅτι μὲ βέλος τρίγωνο τὸν λάβωσε στὸν ὦμον.
 Διὰ κεῖνον ἐλαχτάρισαν οἱ Ἀχαιοὶ γενναῖοι,
 μὴ πέση, ἂν κλίνη ὁ πόλεμος, εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ χέρια.
 Καὶ πρὸς τὸν θεῖον Νέστορα τότε εἶπε ὁ Ἴδομενέας : 510
 «Στὴν ἄμαξάν σου ἀνέβα εὐθύς, ὦ Νέστορ Νηληιάδη,
 καὶ πάρε τὸν Μαχάονα, καὶ κτύπα πρὸς τὰ πλοῖα
 τὰ δυνατὰ πουλάρια σου· πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων
 ἀνθρώπων εἶν' ὁ ἱατρός, ποὺ βέλη ν' ἀποσπᾷ
 γνωρίζει καὶ μὲ βότανα λαβώματα νὰ γιάνη». 515

Εἶπε καὶ ὁ Νέστωρ ἔστερξε στὸν λόγον τοῦ Τυδείδη.
 Στὴν ἄμαξάν του ἀνέβη εὐθύς, σιμά του καὶ ὁ Μαχάων,
 ποὺ γέννησ' ὁ Ἀσκληπιὸς ἱατρός ἐξακουσμένος.
 Τοὺς ἵππους ράβδισεν εὐθύς καὶ αὐτοὶ μὲ προθυμίαν
 πρὸς τὰ καράβια πέταξαν, στ' ἀγαπημένα μέρη. 520

Ὁ Κεβριόνης νόησε τὴν ταραχὴν τῶν Τρώων
 καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν Ἑκτορα, στ' ἀμάξι σύντροφός του :
 «Εἰς μίαν ἄκρην τοῦ κακοῦ πολέμου ἐμεῖς οἱ δύο
 τοὺς Δαναοὺς μαχόμεθα, καὶ ὥστός' οἱ ἄλλοι Τρῶες
 θορυβημένοι εὐρίσκονται καὶ οἱ ἵπποι των καὶ ἐκεῖνοι 525
 ἀπὸ τὸν Τελαμώνιον· τὸν γινώρισα, ὅπως φέρνει
 αὐτὸς ἀσπίδ' ἀπέραντην· ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς τ' ἀμάξι
 εὐθύς ἄς σπρώξωμεν ἐκεῖ, ὅπου μὲ τόσο πείσμα
 πεζοὶ καὶ ἱππόμαχοι φρικτὸν κροτοῦν πολέμου ἀγώνα
 σφαζόμενοι καὶ ἀλαλαγμὸς ἀσίγητος βροντᾷ». 530

Εἶπε καὶ μὲ τὴν μᾶστιγα ξεκίνησε τοὺς ἵππους
 καὶ ἐκεῖνοι ὡς τὴν αἰσθάνθηκαν γοργὰ τὸ ἀμάξι ἐφέραν
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν στὴν μέσην καὶ ἐπατοῦσαν
 νεκροὺς καὶ ἀσπίδες εἰς τὴν γῆν· καὶ κάτωθε τὸ ἀξόνι
 καὶ τῆς ἀμάξης τὰ πλευρὰ μαυρίζαν ἀπ' τὸ αἷμα, 535
 ποὺ ἐπάνω τους ἐράντιζαν οἱ ὀπλὲς τῶν τετραπόδων

καὶ τὰ στεφάνια τῶν τροχῶν· καὶ ἐλύσ' αὐτὸς στὸ πλῆθος
 νὰ ὀρμήσῃ μέσα τῶν ἀνδρῶν· καὶ συντριμμὸν εἰς ὅλες
 τὲς φάλαγγες τῶν Δαναῶν γυρνώντας μετὰ τὸ ξίφος
 καὶ μετὰ τὴν λόγχην ἔφερνε καὶ μετὰ τρανὰ λιθάρια, 540
 καὶ μόνον μετὰ τὸν Αἴαντα τὸν Τελαμωνιάδην
 ἀπέφευγε ν' ἀγωνισθῇ, διότι, ἂν πολεμοῦσε
 μ' ἄνδρ' ἀπ' αὐτὸν καλύτερον, τοῦ ἀγανακτοῦσε ὁ Δίας.

Καὶ στὴν ψυχὴν τοῦ Αἴαντος ἔβαλε ὁ Ζεὺς τὸν φόβον.
 Στέκει, ἀπορεῖ, τὲς πλάτες του μετὰ τὴν ἀσπίδα σκέπει, 545
 φεύγει, ἀφοῦ πρῶτα ἐκοίταξε τὸ πλῆθος, ὡς θηρίον
 ἀργοκινεῖ τὰ γόνατα καὶ στρέφεται νὰ βλέπῃ·
 ὅμοια λεοντάρι πύρινον ἄνδρες τοῦ ἀγροῦ καὶ σκύλοι
 διώχουν μακρὰν ἀπ' τὴν αὐλὴν καὶ ὀλόνουκ' ἀγρυπνώντας
 ν' ἀρπάξῃ δὲν τοῦ συγχωροῦν τὸ ἄνθος τῶν βοδιῶν των, 550
 καὶ ἐκεῖνο, ἀπὸ τὴν ὄρεξιν σπρωγμένο τῶν κρεάτων,
 ὀρμαὶ πλὴν ἀνωφέλητα, μετὰ τόσῃν τόλμῃν ρίχνουν
 ἀκόντια ἐπάνω του οἱ βοσκοὶ καὶ δέματ' ἀναμμένα,
 ποὺ τὰ φοβεῖται ἂν καὶ λυσσᾷ· καὶ ἅμα χαράξ' ἡ ἡμέρα
 κατηφιασμένο ἀποχωρεῖ· παρόμοια τότε ὁ Αἶας 555
 ἀπὸ τοὺς Τρῶας ἔφευγε πολὺ κατηφιασμένος
 ἀθέλητα, φοβούμενος μὴ κάψουν τὰ καράβια.

Καὶ ὡς ὄνος σ' ἄκρην χωραφιοῦ παιδόπουλα νικαίει
 ἀπάθητος, καὶ τοῦ 'σπασαν πολλὰ ραβδιὰ στὴν ράχην
 καὶ στὰ βαθιὰ σπαρτὰ πατεῖ καὶ κόβει τὸ σιτάρι 560
 καὶ ἂν καὶ τὸν δέρναν ἄκοπα μικρὴ 'ναι ἡ δύναμις των,
 καὶ μόλις ὅταν χορτασθῇ νὰ φύγῃ τὸν βιάζουσαν
 ὅμοια τὸν μέγαν Αἴαντα τὸν Τελαμωνιάδην,
 οἱ Τρῶες οἱ ἀπτόλμοι καὶ οἱ βοηθοὶ κτυποῦσαν
 ὀπίσω του ἀκατάπαυστα στὴν μέσση τῆς ἀσπίδας. 565

Κι ἐκεῖνος πότε· ἐγύριζε τὴν μάχην ν' ἀπαντήσῃ,
 καὶ ἐκράτει αὐτοῦ τὲς φάλαγγες τῶν ἵπποδάμων Τρώων,
 καὶ τότε πάλι ἐστρέφετο νὰ φύγῃ καὶ αὐτὸς μόνος
 σ' ὅλους τὸν δρόμον ἔφραζε πρὸς τὰ γοργὰ καράβια
 ὀλόρθος, ἄγριος μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων. 570
 Καὶ ἀπὸ τ' ἀκόντια, ποὺ ἔριχναν μετὰ λύσσαν, ἄλλα μέσα
 εἰς τὴν ἀσπίδα ἐμπήγονταν μετὰ ὀρμὴν νὰ προχωρήσουν,

πολλά στήν μέσσην καὶ πρὶν ἢ γευθοῦν τὸ λευκὸ σῶμα
στήν γῆν στυλῶνονταν ὀρθά, γιὰ σάρκα πεινασμένα.

575

Ἄμα τὸν εἶδε ὁ Εὐρύπυλος λαμπρὸς Εὐαيميόνης
ἀπὸ τὰ βέλη τὰ πυκνὰ κακὰ βασανισμένον,
σιμὰ του ἐστήθη, ἀκόντισε μὲ τὸ λαμπρὸ κοντάρι
τὸν μέγαν Ἀπισάονα Φαυσιάδην πολεμάρχον
εἰς τὸ συκώτι κι ἔλυσε τὰ μέλη τ' ἀνδρειωμένο..

Καὶ ὄρμησ' εὐθὺς καὶ τ' ἄρματα τοῦ ἔπαιρνε ἀπ' τοὺς ὤμους.

580

Καὶ ὁ Πάρις ὁ θεόμορφος, ἅμα τὸν εἶδ' ἐπάνω
εἰς τὸν νεκρόν, δὲν ἄργησε τὸ τόξο νὰ τραβήξῃ
καὶ μέσα στὸ δεξιὸ μερὶ τὸν πίτυχε τ' βέλος,
καὶ τὸ μερὶ τοῦ ἐβάραινεν ὡς τὸ καλάμι ἐκόπη.

Ἐσύρθη στοὺς συντρόφους τοῦ τὴν μοίραν ν' ἀποφύγῃ,

585

κι ἐφώναξε τῶν Δαναῶν : «ὦ φίλοι πολεμάρχοι,

ὦ τῶν Ἀργείων ἀρχηγοί, γυρίσατε, σταθῆτε

τὸν Αἴαντα νὰ σώσετε ἀπ' τὴν σκληρὴν ἡμέραν,

ἀπὸ τὰ βέλη πνίγεται καὶ ἀπ' τὴν καταραμένην

μάχην δὲν θά 'βγῇ ζωντανός, ἀλλ' ὅλοι ἐδῶ σταθῆτε

590

σιμὰ στὸν μέγαν Αἴαντα ἀντίμαχοι στοὺς Τρῶας».

Τὸν λαβωμένον ἄκουσαν κι ἐστήθησαν πλησίον

φορώντας τὲς ἀσπίδες των, προβάλλοντες τὲς λόγχες.

Καὶ ὁ Αἴας τοὺς ἀπάντησεν, ἐγύρισε κι ἐστάθη,

ἀφοῦ στὸ πλῆθος ἔφθασε τῶν ποθητῶν συντρόφων.

595

Ὡς φλόγα μ' ἄσβεστην ὄρμην ἐκεῖνοι ἐπολεμοῦσαν,

ἐνῶ τὸν Νέστορα ἔφερναν οἱ ἵπποι τοῦ Νηλέως

ὁμοῦ μὲ τὸν Μαχάονα γοργὰ μακράν τῆς μάχης.

Τὸν εἶδε καὶ τὸν γνώρισεν ὁ θεῖος Ἀχιλλεύς

ὡς ἔστεκε στὸ εὐρύχωρο καράβι του στήν πρύμνην

νὰ βλέπῃ τὴν πολύθρηνην φυγὴν καὶ τὸν ἀγώνα.

600

Τὸν σύντροφόν του Πάτροκλον ἐφώναξε ἀπ' τὸ πλοῖον :

εἰς τὴν φωνὴν του ἐβγήκε αὐτὸς ἀπ' τὴν σκηνὴν ὠραῖος

ὥσάν ὁ Ἄρης καὶ ἄρχισεν ἐκεῖθε ἡ συμφορὰ του.

Πρῶτος τοῦ εἶπ' ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου :

605

«Τί μὲ φωνάζεις ; Ἀπὸ ἐμὲ τί θέλεις, Ἀχιλλέα ;»

Καὶ ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεύς σ' ἐκεῖνον ἀπαντοῦσε :

«Μενoitιάδῃ ἐξαίσιε καὶ φίλε τῆς ψυχῆς μου,

τώρα θά ἰδῶ τοὺς Ἀχαιοὺς στὰ πόδια μου νὰ πέσουν
 ὅτι τοὺς ἤβρε ἀβάστακτη τῆς συμφορᾶς ἀνάγκη, 610
 ἀλλ' ἄμε, θεῖε Πάτροκλε, στὸν Νέστορα, νὰ μάθης
 ποῖον λαβωμένον φέρνει αὐτός, ὡς βλέπω, ἀπὸ τὴν μάχην.
 Ὅμοιάζει τὸν Μαχάονα, τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸν γόνον
 ὅπισθεν ὅλος· πλὴν τοῦ ἀνδρὸς τὰ μάτια ἐγὼ δὲν εἶδα
 ὅτι ἔμπροσθέν μου ἐπέρασαν ὀγρήγορα οἱ φοράδες». 615

Καὶ ὁ Πάτροκλος ὑπάκουσε τὸν ποθητόν του φίλον
 καὶ στὲς σκηνὲς τῶν Ἀχαιῶν ἔδραμ' εὐθύς νὰ φθάσῃ.
 Καὶ ὅτ' ἔφθασαν εἰς τὴν σκηνὴν ἐκεῖνοι, ἀπὸ τ' ἀμάξι
 κατέβηκαν κι ἐξέξεψε τοὺς ἵππους ὁ Εὐρυμέδων,
 ἀκόλουθος τοῦ Νέστορος· κι ἐκεῖνοι στ' ἀκρογιάλι 620
 ἐμέναν πρὸς τὸν ἄνεμον τὸν ἵδρον νὰ δροσίσουν.

Κι ἔπειτα ἐμπῆκαν στὴν σκηνὴν καὶ στὰ θρονιά καθίσαν.
 Καὶ μίγμα ἢ καλοπλέξουδῃ τοὺς ἔφτιασ' Ἑκαμήδη,
 ἢ θυγατέρα τοῦ ὕψηλοῦ στὸ φρόνημ' Ἀρσινόου,
 ποὺ ὅτ' ἔριξε τὴν Τένεδον ὁ θεῖος Ἀχιλλεὺς 625
 οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ γέροντος τὴν κόρην ἐδιαλέξαν

διότι στὸ συμβούλιον ἀπ' ὅλους ἦταν πρῶτος.
 Καὶ αὐτὴ τοὺς ἔσυρεν ἐμπρὸς τραπέζι στιλβωμένο
 μαυρόποδον καὶ χάλκινον ἐπάνω του κανίστρι
 μὲ τὸ κρεμμύδι, γευστικὸ προσφάγι διὰ νὰ πίνουν, 630
 μὲ χλωρὸ μέλι καὶ λευκὸν τοῦ ἀγίου σίτου ἀθέρα,

κι ἔστησε χρυσοκούμπωτο ποτήρι ποὺ εἶχε φέρει
 ὁ γέρος ἀπ' τὸ σπίτι του κι εἶχε διπλὸ τὸ πόδι,
 τέσσερ' αὐτιά καὶ ὀλόχρυσες εἰς τὸ καθένα δύο
 περιστερεὲς ἐφαίνονταν ὡς νὰ σπυρολογοῦσαν· 635
 μὲ κόπον ἀπ' τὴν τράπεζαν καθ' ἄλλος τὸ κινοῦσε

γεμάτο, ἀλλ' ἀκόπιαστα τὸ ἐσήκωνεν ὁ γέρος.
 Σ' ἐκεῖνο τοὺς ἐτοίμαζε τὸ μίγμα ἢ γυνὴ θεία,
 κρασί Πράμνειο καὶ τυρὶ τῆς αἰγας ποὺ μὲ τρίφτην
 χάλκινον ἔτριψεν αὐτὴ, κι ἔραν' ἐπάνω ἀλεύρι 640
 λευκὸ καὶ ἀφοῦ τὸ ἐτοίμασε νὰ τὸ γευθοῦν τοὺς εἶπε.

Καὶ ἀφοῦ μ' αὐτὰ τὴν ἀναψιν τῆς δίψας ἐπραῦναν,
 μὲ ὀμιλίες ἔτερπαν τὸ πνεῦμ' ἀνάμεσόν τους
 καὶ ὁ Πάτροκλος ὡσὰν θεὸς εἰς τὸ κατώφλι ἐφάνη.

Ἄμα τὸν εἶδε ὁ γέροντας, σηκώθη ἀπ' τὸ θρονί του, 645
τὸν ἔμπασε καὶ τοῦ ἔλεγε σιμά του νὰ καθίσῃ.

Δὲν τό 'στεργεν ὁ Πάτροκλος, καὶ τοῦ 'πε: «Σεβαστέ μου,
δὲν δύναμαι, ὅ,τι καὶ ἂν εἰπῆς, ὡς θέλεις, νὰ καθίσω.

Φοβοῦμαι τὸν θυμὸν τοῦ ἀνδρὸς ποὺ μ' ἔστειλε νὰ μάθω 650
ποῖον λαβωμένον ἔφερες· ἀλλὰ καὶ μόνος τώρα

τὸν ἀρχηγὸν Μαχάονα, καὶ βλέπω καὶ γνωρίζω,
καὶ ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν θὰ φέρω τοῦ Ἀχιλλέως.

Πόσο εἶν' ἐκεῖνος τρομερός, γνωρίζεις, σεβαστέ μου,
ποὺ εὐκόλως καὶ στὸν ἄπταιστον πταῖσμα νὰ ἐβρῇ συμβαίνει».

Καὶ ὁ Νέστωρ τότε ἀπάντησε: «Πῶς γίνεται ὁ Πηλεΐδης 655
διὰ τοὺς υἱοὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅς' εἶναι λαβωμένοι,

νὰ ὀδύρεται; Καὶ αὐτὸς ποσῶς τὴν λύπην δὲν γνωρίζει,
ποὺ κυριεύει τὸν στρατόν, ἀφ' ὅτου εἰς τὰ καράβια

κείτονται ἀπὸ λαβωματιῆς οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι. 660
Κεῖ λαβωμένοι εὐρίσκονται καὶ ὁ δυνατὸς Τυδεΐδης,

ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ δοξαστὸς στὴν λόγχην Ἀγαμέμνων·
λαβώθη καὶ ὁ Εὐρύπυλος εἰς τὸ μερὶ μὲ βέλος·

καὶ ἀπὸ τὴν μάχην ἔφερα καὶ τοῦτον πληγωμένον 665
μὲ βέλος, ὅμως ὁ Ἀχιλλεὺς ἂν καὶ γενναῖος εἶναι

διὰ μᾶς καθόλου δὲν πονεῖ καὶ δὲν μᾶς ἐλεεῖται. 665
Ἡ μένει ὥσπου τὰ πλοῖα μας ἐπάνω στ' ἀκρογιαλὶ

μὲ ὅλον τὸν ἀγῶνα μας τὸ πῦρ νὰ καταλύσῃ,
καὶ νὰ σφαγεῖται ὅλοι ἐκεῖ; Καὶ ἄχ! διατὶ δὲν ἔχουν

τὴν παλαιάν τους δύναμιν τὰ λυγερὰ μου μέλη; 670
Ἄς εἶχα τὴν νεότητά καὶ ἀκέρειαν τὴν ἀνδρείαν

καθὼς ὅταν στὸν πόλεμον ἐξ ἀφορμῆς τῶν μόσχων
μὲ τοὺς Ἡλείους φόνευσα τὸν ἄνδρα Ἴτυμονῆα,

ἐγκάτοικον τῆς Ἥλιδος, λαμπρὸν Ὑπειροχίδην, 675
ζητώντας ἀνταπόδοσιν. Τὸν κτύπησα μ' ἀκόντι

ἐκεῖ ποὺ αὐτὸς τὰ βόδια του νὰ σώσῃ ἐπρομαχοῦσε,
καὶ ὡς ἔπεσ' ἐφοβήθησαν οἱ ἀγρότες, ἐσκορπίσαν.

Λάφυρα τότε ἐπήραμεν ἀπ' τὸ πεδίον πληθος,
βοδιῶν κοπὲς πεντήκοντα, τόσες κοπὲς προβάτων

καὶ τόσες χοίρων καὶ γιδιῶν τόσα πλατιά κοπάδια, 680
καὶ τρεῖς φορὲς πεντήκοντα ξανθότριχες φοράδες,

κι εἶχαν οἱ περισσότερες νεογέννητα πουλάρια.
 Νύκτα μ' ἐκεῖνα ἐφθάσαμε στήν Πύλον τοῦ Νηλέως·
 καί ὁ γέρος ἀναγάλλιασεν, ὅτι ὡς ἐβγήκα νέος
 στὸν πόλεμον μοῦ ἔτυχε τόσα πολλά νά πάρω.
 Καί οἱ κήρυκες τὸ χάραμα φωνάζαν νά 'λθουν ὅλοι 685
 σ' ὅσους χρεωστεῖτο ἀπόδοσις μέσα στήν θείαν Ἥλιν.
 Συνάχθηκαν κι ἐμοίραζαν οἱ γέροντες τῆς Πύλου,
 ὅτ' εἰς πολλοὺς ἀπόδοσιν οἱ Ἐπειοὶ χρεωστοῦσαν
 μ' ὅλον πού ὀλίγοι ἐμέναμεν ἐμεῖς καί ἀφανισμένοι,
 ὅτι μᾶς ταλαιπώρησεν εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους 690
 ὁ Ἡρακλῆς κι ἐσφάγησαν ὅλ' οἱ καλοὶ τῆς Πύλου.
 "Ὅτι ἀπ' τὰ δώδεκα παιδιὰ τὰ ἐξαισία τοῦ Νηλέως,
 ἐγὼ μόνος τοῦ ξμεινα καί τ' ἄλλα τοῦ ἀπέθαναν.
 Διὰ τοῦτο αὐθαδιάζοντας πολὺ μᾶς ἀδικοῦσαν
 τῶν ἀποτόλμων Ἐπειῶν τὰ χαλκοφόρα πλήθη. 695
 Καί ἀπ' ὅλα μιὰν κοπὴν βοδιῶν καὶ πρόβατα τριακόσια
 μὲ τοὺς βοσκούς των ἔλαβε μερίδα του ὁ Νηλέας,
 ὡς εἶχε ἀπόδοσιν τρανὴν νά λάβῃ ἀπ' τοὺς Ἡλείους
 τέσσαρες ἵππους μ' ὅλα τους τ' ἀμάξια νικηφόρους,
 πού ἐμελλαν διὰ τρίποδα νά κάμουν τὸν ἀγῶνα· 700
 στήν Ἥλιδα τοὺς κράτησεν ὁ βασιλεὺς Αὐγείας
 καί πονεμένον ἔδιωξε σκληρὰ τὸν ἱππηλάτην.
 Καί ὁ γέρος διὰ τὴν ὕβριν του καί τ' ἄνομά του ἔργα
 λάφυρα ἐπῆρε ἀμέτρητα· καί τ' ἄλλα εἰς τὸν λαόν του
 ἔδωκε νά τὰ μοιρασθοῦν ἰσόμετρα καθένας. 705
 Τοῦτα ἐνῶ κάμναμεν ἐμεῖς καί τῶν θεῶν θυσιές
 στήν πόλιν ἐπροσφέρνηαμεν, τρεῖς πέρασαν ἡμέρες
 κι ἤλθαν ἐκεῖνοι ἀμέτρητοι μὲ ἄρματα, μὲ ἵππους,
 ὁ λαὸς ὅλος, κι οἱ ἀδελφοὶ οἴλιες μ' ἐκείνους,
 ἀγρόρι' ἀκόμη ἀμάθητα πολεμικῆς ἀνδρείας. 710
 Πόλις Θρυοῦσσα εὐρίσκεται κτισμέν' εἰς ἄκρην λόφου
 μακράν, αὐτοῦ στὸν Ἀλφειόν, ἀπ' τὴν ἀμμώδη Πύλον.
 Αὐτὴν ἐκύκλωσε ὁ στρατὸς μὲ λύσσαν νά τὴν πάρουν.
 Στὴν πεδιάδα εἶχαν χυθῇ κι ἤλθε ἡ Ἀθηναίη τὴν νύκτα
 μηνύτρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, νά εἰπῇ ν' ἄρματωθοῦμε, 715
 καί τὸν λαόν, πού ὀλόγυρα τὸν πόλεμον ζητοῦσε

συνάθροισ' εὐκολα ἢ θεά· κι ἐμὲ νὰ πολεμήσω
 δὲν μ' ἄφηνεν ὁ γέροντας καὶ μοῦ 'κρυψε τοὺς ἵππους·
 ὅτ' ἤμουν, ἔλεγε, ἄπραγος στὰ ἔργα τοῦ πολέμου.
 Καὶ ὅμως ἀνδραγάθησα πεζὸς μὲς στοὺς ἱππέας, 720
 ὡς ἐκυβέρνησ' ἡ 'Αθηνᾶ τῆς μάχης τὸν ἀγώνα.
 Στὸν ποταμὸν Μινύειον, ποὺ βρέχει τὴν 'Αρήνην
 καὶ χύνεται στὴν θάλασσαν, ὅσο νὰ φέξ' ἡ ἡμέρα
 τῆς Πύλου ἱππεῖς καὶ τῶν πεζῶν συνέρρεαν τὰ πλήθη.
 Κεῖθε ὁ στρατὸς μας ὄρμησε μὲ ὅλα τ' ἄρματα του 725
 καὶ στ' ἅγιο ρεῦμα τοῦ 'Αλφειοῦ τὸ μεσημέρι εὐρέθη.
 Θυσίαν τότε' ἐκάμαμεν στὸν ὕψιστον Κρονίδην,
 ταῦρον κατόπιν τοῦ 'Αλφειοῦ, ταῦρον τοῦ Ποσειδῶνος,
 καὶ τῆς γλαυκόματης θεᾶς ὠραίαν ἀγελάδα,
 καὶ ἀφοῦ στὴν τάξιν του κανεῖς ἐδείπνησε, στὲς δ' ἄλγες 730
 τοῦ ποταμοῦ πλαγιάσαμε μὲ τ' ἄρματα μας ὅλοι.
 Καὶ οἱ μεγαλόψυχοι 'Επειοὶ τὴν πόλιν περιζῶναν,
 νὰ τὴν χαλάσουν πρόθυμοι· ἀλλὰ πρὶν νὰ προφθάσουν,
 φρικτὴ σ' αὐτοὺς ἐξέσπασε πολέμου ἀνεμοζάλη·
 ὁ ἥλιος μεσουράνει καὶ οἱ δυὸ στρατοὶ κινοῦντο 735
 εὐχόμενοι στὴν 'Αθηνᾶ καὶ στὸν πατέρα Δία.
 'Αλλ' ὅταν Πύλιοι κι 'Επειοὶ πιασθῆκαν εἰς τὴν μάχην,
 τὸν Μούλιον πολεμιστὴν ἐφόνευσα ἐγὼ πρῶτος
 κι ἐπῆρα καὶ τοὺς ἵππους του· κι εἶχεν αὐτὸς τὴν πρώτην
 τοῦ Λυγείου κόρην τὴν ξανθὴν, ποὺ ἐλέγετο 'Αγαμήδη, 740
 κι ἐγνώριζ' ὅσα βότανα τῆς γῆς τὸ πλάτος τρέφει.
 'Ὡς ἔρχονταν τὸν κτύπησα μ' ἀκόντι καὶ στὸ χῶμα
 ἔπεσε κι ἐγὼ πῆδησα στ' ἀμάξι, καὶ στοὺς πρώτους
 πολεμιστὰς ἐστήθηκα· κι εὐθύς ἐσκορπισθῆκαν
 οἱ μεγαλόψυχοι 'Επειοὶ καθὼς ἔπεσ' ἐκεῖνος 745
 ποὺ τῶν ἱππέων ἀρχηγὸς ἐπρώτευσεν στὴν μάχην.
 Καὶ ὄρμησα ἐπάνω τους εὐθύς, ὡς μαύρη ἀνεμοζάλη,
 πενήντα ἐπῆρ' ἀμάξια τους καὶ ἀπὸ καθένα δύο
 ἄνδρες ἔκαμε ἢ λόγχῃ μου τὸ χῶμα νὰ δαγκάσουν.
 Καὶ ἀκόμα τοὺς Μολίονας θὰ ἐφόνευ' ἀλλ' ὁ μέγας 750
 ὁ Ποσειδῶν πατέρας των τοὺς ἔσκαπε μὲ ὀμίχλην.
 Νίκην τότε' ἔδωκεν ὁ Ζεὺς μεγάλῃ τῶν Πυλίων·

ὅτι τοὺς κυνηγούσαμε, φονεύαμε τοὺς ἄνδρες,
 τὰ ὅπλα τους ἐπαίρναμε, μέσ' ἀπὸ τὴν πεδιάδα,
 ὅσον ὅπου ἀνεβήκαμεν εἰς τὰ Βουπράσια μέρη, 755
 εἰς τὸν Ὠλένιον κρημνόν, στὸν λόφον τοῦ Ἀλεισίου
 ἐκεῖθεν γύρισ' ἡ Ἀθηναῖα τὰ πλήθη κι ἕναν ἄνδρα
 ὕστερον ἄφησα νεκρόν· τότε οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς ἵππους
 ἀπ' τὸν Βουπράσιον ἀγρὸν ἐστρέψαν πρὸς τὴν Πύλον,
 καὶ μ' ἕνα στόμα ὁλόκληρος λαὸς ὕμνολογοῦσε 760
 τὸν Νέστορα ἀπὸ τοὺς θνητοὺς καὶ ἀπ' τοὺς θεοὺς τὸν Δία.
 Ἰδοὺ πῶς ἀνδραγάθιζα μὲ τοὺς ἀνδρειωμένους.
 Ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς θὰ χαίρεται τὴν ἀρετὴν του μόνος·
 ἄχ! ὅταν ὁ λαὸς χαθῇ πολὺ καὶ ἀργὰ θὰ κλαύσῃ.
 Θυμήσου ὅ,τι ὁ Μενόιτιος σοῦ πρόσταξε, ὦ γλυκέ μου, 765
 ὅταν στὸν Ἀγαμέμνονα σὲ ἔστειλε ἀπ' τὴν Φθίαν.
 Καὶ ὅλα τ' ἀκούσαμεν ἐγὼ καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς,
 στὸ δῶμα ὁπότε ἐφθάσαμε τὸ μέγα τοῦ Πηλέως,
 ἐνῶ τῆς Ἀχαιίδος γῆς συνάζαμεν τὰ πλήθη.
 Κεῖ ἐβρήκαμε τὸν ἥρωα Μενόιτιον καὶ σένα 770
 σιμά σας ἦτ' ὁ Ἀχιλλεὺς· καὶ ὁ γέρος ὁ Πηλέας
 τοῦ μόσχου τὰ παχιά μεριά στὸν βροντητὴν Κρονίδην
 ἔκαιε μέσα εἰς τὴν αὐλήν, καὶ μὲ χρυσὸ ποτήρι
 σπόνδιζε τὸ γλυκὸ κρασί· στές προσφορὲς πού ἔκαῖαν.
 Κι ἐνῶ ἐσυγυρίζατε τὰ κρέατα, μᾶς εἶδεν 775
 ὁ Ἀχιλλέας στὰ πρόθυρα· μᾶς πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι,
 μᾶς εἶπε νὰ καθίσουμε κι ἔβαλε αὐτὸς ἐμπρὸς μας
 τὸ φίλεμα πού δίδεται τοῦ ξένου, ὡς θέλ' ἡ τάξις.
 Καὶ τὴν τροφὴν καὶ τὸ πιστόν ἅμ' ἐχαρήκαμ' ὅλοι,
 τὸν λόγον πρῶτος ἄρχισα καὶ σᾶς παρακινουῖσα 780
 νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε· καὶ πρόθυμοι σεῖς ἦσθε,
 καὶ τότε οἱ δυὸ πατέρες σας πολλὰ σᾶς συμβουλευᾶν.
 Καὶ τοῦ Ἀχιλλέως σύσταινεν ὁ γέροντας Πηλέας
 πάντοτε μέγας νὰ φανῇ καὶ τῶν Ἀργείων πρῶτος·
 κι ἐσένα ἰδοὺ τί σύσταινεν ὁ γέρος σου πατέρας: 785
 «Παιδί μου, ἂν ὁ Ἀχιλλεὺς στὸ γένος σὲ ὑπερβαίνει
 καὶ στὴν ἀνδρείαν, εἶσαι σὺ στὰ χρόνια ἀνώτερός του.
 Ἀλλ' ὅ,τι χρήσιμον σκεφθῇς, σὺ βάλε το στὸν νοῦν του,

εὐμορφα καὶ πρὸς τὸ καλὸν τοὺς λόγους σου θὰ στέργη». 790
 Τοῦτα, καὶ σὺ τὰ λησμονεῖς, ποὺ σύσταινεν ὁ γέρος.
 Μὲ τοῦτα τώρα πάσχισε νὰ πείσης τὸν Πηλεΐδην.
 Ποιὸς ξέρει μὴν ὁ λόγος σου, μ' ἐνὸς θεοῦ τὴν χάριν,
 τοῦ συγκινήσῃ τὴν ψυχὴν; Καλὸς τοῦ φίλου ὁ λόγος.
 Κι ἐὰν στὸν νοῦν τοῦ ἔχῃ χρησμὸν ποὺ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ,
 ὅπου ἢ μητέρα τοῦ ἢ θεὰ τοῦ ἀνάφερε ἀπ' τὸν Δία, 795
 ἃς ξαναστείλῃ κὰν ἐσέ καὶ οἱ Μυρμιδόνες ὅλοι
 ἃς ἔλθουν, ὥστε φῶς ἐσὶ τῶν Δαναῶν νὰ γίνῃς.
 Καὶ νὰ σοῦ δώσῃ νὰ φορῇς στὴν μάχην τ' ἄρματα τοῦ,
 ἵσως φανῇς πῶς εἶσαι αὐτὸς καὶ ἀποσυρθοῦν οἱ Τρῶες,
 ἀπ' τὸν ἀγῶν' ἀνασασμὸν οἱ Δαναοὶ νὰ λάβουν, 800
 κι εἶναι τ' ἀνάσασμα καλὸν ὅσον μικρὸν καὶ ἂν εἶναι.
 Κι εὐκόλα σεῖς ἀκούραστοι τὰ κουρασμένα πλήθη
 θὰ διῶξτε πρὸς τὴν πόλιν τοὺς ἀπ' τὰ γοργὰ καράβια». 805
 Εἶπε καὶ τὸν ἐτάραξε στὰ βάθη τῆς καρδίας,
 καὶ ἔγυρ' εὐθύς σπουδακτικὰ ὀπίσω στὸν Πηλεΐδην.
 Καὶ ὅτ' εἶχε φθάσει ὁ Πάτροκλος στὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσέως
 στὸ μέρος ὅπου ἐδίκαζαν κι ἐκάμναν τὰς συνόδους
 καὶ τῶν θεῶν εἶχαν βωμοὺς ὀλόγυρα κτισμένους,
 ἐμπρὸς τοῦ ἦλθ' ὁ Εὐρύπυλος, λαμπρὸς Εὐαίμωνίδης,
 ποὺ ἐρχόνταν ἀπ' τὸν πόλεμον τρεκλὸς ἀπ' τὴν πληγὴν τοῦ, 810
 ποὺ εἶχε λάβει εἰς τὸ μερί' κι ἐκεῖθε μαῦρον αἶμα
 ἐβγαίνει κι ἱδρωτὰς πολὺς τοῦ ἐνότιζε τὰς πλάτες,
 ἀλλ' εἶχε ἀκόμη τὴν ψυχὴν ἀσάλευτην στὰ στήθη
 Ἄμα τὸν εἶδ' ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου,
 μὲ πόνον τὸν προσφώνησεν : «Ἔτσι, ὦ δυστυχησμένοι, 815
 τῶν Δαναῶν ὦ ἀρχηγοί, καὶ πρῶτοι πολεμάρχοι,
 τοὺς σκύλους νὰ χορτάσετε σᾶς ἔμελλε στὴν Τροίαν,
 μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα σας κι ἀπὸ τοὺς ποθητοὺς σας ;
 Ἀλλὰ εἰπέ μου, Εὐρύπυλε, διόθρεπτε ἥρωά μου,
 οἱ Ἀχαιοὶ στοῦ Ἑκτορος τὴν ἄμετρην ἀνδρείαν 820
 θ' ἀντισταθοῦν ἢ θὰ χαθοῦν στὴν λόγχην τοῦ ἀποκάτω ;»
 Καὶ ὁ συνετὸς Εὐρύπυλος : «ᾧ Πάτροκλε γενναῖε,
 προπύργιον τῶν Ἀχαιῶν διμὲ δὲν εἶναι πλέον,
 ἀλλὰ στὰ μαῦρα πλοῖα τοὺς ὀργήγορα θὰ πέσουν.

Κείτονται στὰ καράβια τους οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι 825
 ἀπ' τὰ πολλὰ λαβώματα πού ἐπῆραν εἰς τὴν μάχην
 καὶ πάντοτε σφοδρότερη γίνεται ἡ ὁρμὴ τῶν Τρῶων.
 Ἀλλὰ στὸ πλοῖον φέρε με νὰ σώσης τὴν ζωὴν μου,
 τ' ἀκόντι βγάλε ἀπ' τὸ μοί, νίψε τὸ μαῦρον αἷμα
 μὲ χλιὸ νερό, καὶ χρίσε το μὲ τὰ γλυκὰ βοτάνια, 830
 πού ἀπὸ τὸν δικαιοτάτον στὸ γένος τῶν Κενταύρων,
 τὸν Χείρωνα ἔμαθ' ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ἐδίδαξε καὶ σένα·
 ὅτι ἀπ' τοὺς δύο μας ἱατροὺς, λαβώθηκε ὁ Μαχάων,
 καὶ εἰς τὲς σκηνές μας κείται, καὶ ἔχει καὶ αὐτὸς ἀνάγκη
 ἀπὸ ἐξαίσιον ἱατρόν, καὶ ὁ ἄλλος μὲ τοὺς Τρῶας 835
 κτυπιέται, ὁ Ποδालείριος, ἀκλόνητος στὴν μάχην».

Τοῦ ἀπάντησεν ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου·
 «Ἄχ! τί θὰ γίνῃ, Εὐρύπυλε; Καὶ ἂν εἶμαι κινημένος
 πρὸς τὸν Πηλεΐδην νὰ τοῦ εἰπῶ τί μόχει παραγγεῖλει
 ὁ Νέστωρ ὁ Γερήνιος, τῶν Ἀχαιῶν σωτήρας, 840
 ἀφοῦ σὲ βλέπω εἰς κίνδυνον, ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω».

Εἶπε καὶ μέσα στὴν σκηνὴν ἀγκαλιαστὰ τὸν πῆρε·
 καὶ εἰς τὸ τομάρι, πού ἄπλωσεν ὁ ἀκίλουθος, τὸν στρώνει.
 Μὲ τὸ μαχαίρι ἀπ' τὸ μερὶ τὸ πικρὸ βέλος βγάξει,
 ἀπ' τὴν πληγὴν μὲ χλιὸ νερό πλύνει τὸ μαῦρον αἷμα, 845
 ρίξαν τοῦ ἔβλεε πικρὴν, πού πρῶτα μὲ τὰ χέρια
 ἐμάλαξε, παυσίπονην, πού τοῦ ἔπαυσε τοὺς πόνους
 ὅλους, καὶ ἐστέγνωσε ἡ πληγὴ, καὶ ἐστάθηκε τὸ αἷμα.

M

Αὐτοῦ θεράπευε ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Μενoitίου
 τοῦ Εὐρυπύλου τὴν πληγὴν ὥστόσο ἐπολεμοῦσαν
 Τρῶες καὶ Ἀργεῖοι σύσσωμοι· μηδ' ἔμελλε τὸ τεῖχος
 τὸ μέγα μηδὲ ὁ χάντακας φραγμὸς δι' αὐτοὺς νὰ εἶναι,
 5 πού ἔκτισαν οἱ Δαναοὶ προφυλακὴν τῶν πλοίων,
 χωρὶς νὰ δώσουν τῶν θεῶν ἐξαΐσεις ἐκατόμβες·
 καὶ τὰ πολλά τους λάφυρα νὰ κλείσῃ καὶ τὰ πλοῖα
 τὸ ἔκτισαν· ἀλλ' ἄβουλα τῶν ἀθανάτων ὄλων·
 ὅθεν πολὺν δὲν ἔμεινε καιρὸν ὀρθὸ τὸ κρίσμα.
 "Ὅς ἦτο ὁ Ἐκτωρ στὴν ζωὴν καὶ ἐθύμωσε ὁ Πηλεΐδης
 10 καὶ ἄπαρτη ἀκόμῃ ἐσώζονταν ἡ πόλις τοῦ Πριάμου,
 ὁλόρθο καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὸ μέγα τεῖχος ἦταν·
 ἀλλ' ὅταν οἱ καλύτεροι τῶν Τρώων ἀπεθάναν,
 καὶ πάμπολλοι τῶν Δαναῶν ἐπέσαν καὶ ἄλλοι ἐμείναν,
 καὶ μὲς στὸν χρόνον δέκατον ἐπόρθησαν τὴν Τροίαν
 15 οἱ Ἀργεῖοι καὶ ὅλοι ἐγύρισαν στὴν ποθητὴν πατρίδα,
 ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν σκεφθῆκαν ν' ἀφανίσουν
 τὸ τεῖχος, ὅταν ἔσυραν τὴν δύναμιν ἀπ' ὅσα
 ἔπὸ τὴν Ἰδὴν ροβολοῦν στὴν θάλασσαν ποτάμια
 Κάρησος, Ρῆσος, Γράνικος, Ἐπτάπορος, Ροδῖος,
 20 Αἴσηπος, θεῖος Σκάμανδρος καὶ τὸ Σιμόντειον ρεῦμα,
 ἐκεῖ πού κρᾶνῃ πάμπολλα καὶ ἀσπίδες καὶ ἡμιθέων
 γένος ἀνδρῶν στοὺς ἄμμους του κυλοῦνται πεσχημένα·
 αὐτῶν ὁ Ἀπόλλων ἔγυρε τὰ στόματα καὶ ἐνέα
 ἡμέρες ρέαν ὅλα ὁμοῦ στὸ τεῖχος, ἐνῶ ἐπάνω
 25 ἄκοπα ἔβρεχεν ὁ Ζεὺς τὸ τεῖχος νὰ ποντίσῃ.
 Καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν τρίαιναν ἐμπρὸς ὁ κοσμοσείστης
 ροβόλαε στὴν θάλασσαν τὰ θέμελ' ἀπὸ πέτρης
 καὶ ἀπὸ κορμούς, πού οἱ Δαναοὶ μὲ κόπον εἶχαν θέσει.
 Καὶ στὸν βαθὺν Ἑλλήσποντον ἐγγὺς ἐσιάδωσ' ὅλα,
 30 καὶ μ' ἄμμον πάλι ἐσκέπατε τὸ ἀπέραντο ἀκρογιάλι,
 τὸ τεῖχος ἀφοῦ ἀφάνισε· καὶ ἔγυρε τὰ ποτάμια

ὅπου καὶ πρῶτα νὰ κυλοῦν τὰ ὁμορφα νερά τους.

Αὐτὰ νὰ κάμουν ἔμελλαν ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Φοῖβος
 ἕναν καιρόν· ἀλλ' ἔβραζε στὸ στερεωμένο τεῖχος 35
 ἡ μάχη τότε κι ἔτριζαν τῶν πύργων τὰ δοκάρια,
 καὶ αὐτοῦ καθὼς τοὺς δάμασεν ἡ μάστιγα τοῦ Δία
 οἱ Ἀργεῖοι πρὸς τὰ πλοῖα τοὺς σφικτὰ στενοχωροῦντο
 τὸν Ἑκτορα φοβούμενοι δεινὸν φυγῆς ἐργάτην.
 Καὶ αὐτός, ὡς πρῶτα, ἐμάχονταν, ὥσάν ἀνεμοζάλη. 40
 Καὶ σὰν χοῖρος ἢ λέοντας στὴν μέση ἀνδρῶν καὶ σκύλων
 σ' αὐτοὺς γυρίζει μ' αἴσθησιν τῆς ρώμης του μεγάλην·
 φάλαγγα ἐκείνοι πυργωτὴν ἀντίκρου του μορφώνουν
 καὶ ρίχνουν βέλη ἀμέτρητα κι ἡ εὐγενὴς ψυχὴ του
 φόβον δὲν ἔχ' ἢ δισταγμόν, ἂν καὶ νεκρὸς θὰ πέσῃ 45
 ἀπ' τὴν ἀνδραγαθίαν του καὶ τῶν ἀνδρῶν τοὺς λόχους
 νὰ σπάσῃ συχνοστρέφεται· καὶ ὅπου χουμήσῃ ἐκεῖνος
 οἱ πυκνοὶ λόχ' ὑποχωροῦν· παρόμοια μὲς στὰ πλήθη
 ὁ Ἑκτωρ τοὺς συντρόφους του παρακαλοῦσεν ὅλους
 νὰ διαβοῦν τὸν χάνδακα κι οἱ ἵπποι του οἱ γενναῖοι 50
 δὲν ἐτολμοῦσαν καὶ σφοδρὰ χλιμίντριζαν στὴν ἄκρην
 ὀρθοί· καθὼς τοὺς φόβιζε φαρδὺς ἐμπρὸς ὁ λάκκος
 ποὺ δὲν θὰ διάβαιν' εὐκόλα κανεῖς ἢ θὰ πηδοῦσε.
 "Ὅτ' ὕψηλές ἐστέκονταν καὶ κρεμαστές οἱ ἄκρες
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη καὶ ἄνωθεν ἀκονητὰ σταλίκια 55
 εἶχαν στυλῶσ' οἱ Ἀχαιοὶ τρανὰ καὶ στριμωμένα
 πρὸς τοὺς ἐχθροὺς προφυλακὴν· καὶ αὐτοῦ δὲν θὰ ἤμποροῦσεν
 εὐκόλως ἵππος σέρνοντας καλότροχον ἀμάξι
 πόδι νὰ στήσῃ καὶ οἱ πεζοὶ διστάζαν νὰ περάσουν.
 Καὶ στὸν τολμηρὸν Ἑκτορα τότε εἶπε ὁ Πολυδάμας : 60
 «Ἑκτορ καὶ ὅλ' οἱ ἄρχηγοὶ τῶν βοηθῶν καὶ Τρώων,
 ἀνόητα στὸν χάντακα τοὺς ἵππους ὀδηγοῦμε
 ὅτ' εἶναι κακοδιάβατος, ὡς ἔχει ἀκονισμένα
 σταλίκια κι εἶναι ὀπίσω τοὺς τῶν Ἀχαιῶν τὸ τεῖχος.
 Δὲν γίνεται νὰ κατεβοῦν οὐδὲ νὰ πολεμήσουν 65
 ἵππεῖς καὶ μὲς στὸ στένεμα θ' ἀφανισθοῦμεν ὅλοι,
 διότι ἂν τοὺς ἐμίσησε καὶ τοὺς ἐξολοθρεῖῃ
 εἰς τὴν ὀργὴν του ὁ Βροντητῆς καὶ βοηθῇ τοὺς Τρῶας,

ἤθελ' ἀμέσως νὰ γενῇ κι ἐδῶ μακρὰν ἀπ' τ' Ἄργος
οἱ Ἀχαιοὶ νὰ συντριβοῦν αὐτοὶ καὶ τ' ὄνομά τους·
ἀλλ' ἂν στραφοῦν πάλιν αὐτοὶ κι ἐμεῖς ἀπὸ τὰ πλοῖα
διωχθοῦμε καὶ ὅλοι πέσωμε στοῦ χάντακος τὸ βάθος,
θαρρῶ πὼς μηδὲ μηνυτῆς στὴν πόλιν δὲν θὰ φθάσῃ
ἀπ' τὸν διωγμὸν τῶν Ἀχαιῶν νὰ εἰπῇ τὸν ὄλεθρόν μας.
Κι ἐλᾶτε τώρα, ὅ,τι θὰ εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι·
τοὺς ἵππους οἱ ἀκόλουθοι στὸν χάντακ' ἄς κρατήσουν,
κι ἐμεῖς πεζοὶ τὸν Ἔκτορα μὲ τ' ἄρματά μας ὅλοι
θ' ἀκολουθήσωμεν μ' ὄρμην, καὶ ἂν ἴναι διορισμένο
ν' ἀφανισθοῦν, οἱ Ἀχαιοὶ δὲν θὰ σταθοῦν ἐμπρὸς μας».

Ὁ Ἔκτωρ ἤβρε ὠφέλιμον ὅ,τι εἶπε ὁ Πολυδάμας,
καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι πῆδησε χαμαὶ μὲ τ' ἄρματ' ὅλα,
οὐδ' ἔμειναν στ' ἀμάξια τοὺς οἱ ἄλλοι συναγμένοι,
ἀλλ' ὅλοι κάτω ἐπῆδσαν στὸν Ἔκτορα κατόπιν.
Καὶ ὅλοι τοὺς κυβερνήτες τῶν παράγγειλαν νὰ στήσουν
μὲ καλὴν τάξιν ἔμπροσθεν τοῦ χάντακος τοὺς ἵππους·
κι ἐκεῖν' εἰς πέντε σῶματα μὲ τάξιν χωρισθῆκαν,
καθένα μὲ τοὺς ἀρχηγούς. Ἐκτωρ καὶ Πολυδάμας
εἶχαν τὸ σῶμα τὸ ἐκλεκτό, πυκνὸ καὶ ἀνδρειωμένο,
ποὺ ἐμάνιζε τὸ τεῖχισμα νὰ σπάσῃ καὶ στὰ πλοῖα
νὰ φέρῃ εὐθὺς τὸν πόλεμον· τρίτος ὁ Κεβρίονης
ἦταν σ' ἐκείνους ἀρχηγός· κι εἶχεν ἀφήσει ὁ Ἐκτωρ
ἄνδρ' ἀπ' αὐτὸν κατώτερον στ' ἀμάξι κυβερνήτην·
στὸ δεύτερον ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ἀλκίθοος καὶ ὁ Ἀγῆνωρ·
ὁ Ἐλενος, ὁ Δηίφοβος, ἀγόρια τοῦ Πριάμου,
στὸ τρίτον σῶμα καὶ μ' αὐτοὺς ὁ Ἄσιος Ὑρτακίδης
ὁ ἥρως, ποὺ ἀπ' τὸν ποταμὸν Σελλήεντα εἶχαν φέρει
ἵπποι φλογώδεις ὕψηλοι μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀρίσβην.
Τὸ τέταρτ' ὁ καλὸς υἱὸς τοῦ Ἀγχίσῃ ἐκυβερνοῦσε
ὁ Αἰνείας, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ὁ Ἀρχέλοχος καὶ Ἀκάμας
δύο παιδιὰ τοῦ Ἀντήνορος· καὶ τοὺς ἐξακουσμένους
βοηθοὺς ὀδήγα ὁ Σαρπηδῶν, κι ἐπῆρε εἰς τὸ πλευρόν του
τὸν Γλαῦκον καὶ τὸν φοβερὸν στὰ ὅπλα Ἀστεροπαῖον,
ποῦ, ἔξω ἀπ' αὐτόν, ἀνώτερον ἀπ' ὅλους στὴν ἀνδρεία
τοῦ ἐφάνηκαν καλύτεροι τῶν ἄλλων πολεμάρχων.

Καὶ πήκτραν ἀφοῦ ἐμόρφωσαν στενὰ μὲ τὲς ἀσπίδες 105
στοὺς Δαναοὺς ἐχύθησαν κι ἐθάρρουν ὅτι ἐκεῖνοι
δὲν θὰ σταθοῦν καὶ ἀκράτητοι θὰ πέσουν εἰς τὰ πλοῖα.

Κι οἱ ἄλλοι Τρῶες καὶ οἱ λαμπροὶ βοηθοὶ τῶν ὑπακοῦσαν
σ' ὅ,τ'-εἶπε μὲ τὴν ἀψεγγὴν ψυχὴν τοῦ ὁ Πολυδάμας·
μόνος δὲν τὸ ἤθέλησεν ὁ Ἄσιος Ὑρτακίδης, 110
αὐτοῦ μὲ τὸν ἥνιοχον τοὺς ἵππους τοῦ ν' ἀφήσῃ,
ἀλλὰ μ' ἐκείνους ὄρμησε πρὸς τὰ γοργὰ καράβια,
μωρός, ὁποῦ δὲν ἐμελλε τὴν μοίραν νὰ ξεφύγῃ
καὶ ἀπ' τὰ καράβια νικητὴς νὰ γύρῃ μὲ τοὺς ἵππους
περὶ φαν' ἀνεβαίνοντας σ' τὴν ἀνεμώδη πόλιν· 115

διότι μοῖρα σκοτεινὴ τὸν πῆρε μὲ τὴν λόγχην
τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος μεγάλου Ἰδομενέως.
Διότι κεῖ πού οἱ Δαναοὶ μὲ τὰ ζεμέν' ἀμάξια
ἀπ' τὸ πεδῖον γύριζαν, ἀριστερὰ τῶν πλοίων,
ἐσπρωξε αὐτὸς τὴν ἄμαξαν, οὐδ' ἦσαν εἰς τὲς πύλες 120
κλεισμένα τὰ θυρόφυλλα μὲ τὸν μακρὺν τοὺς σύρτην,
ἀλλὰ τὰ ἔχαν ὀλάνοικτα διὰ νὰ δεχθοῦν ἐκείνους
πού ἐφεῦγαν ἀπ' τὸν πόλεμον πρὸς τὰ γοργὰ καράβια.

Κεῖ μὲ τοὺς ἵππους ὄρμησε καὶ μὲ κραυγὴν κατόπιν
οἱ σύντροφοὶ τοῦ κι ἔλεγαν πού ἐμπρὸς τοὺς δὲν θὰ μείνουν 125
οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ἀκράτητοι θὰ πέσουν στὰ καράβια.

Κι ἦβραν στὲς πύλες οἱ μωροὶ δυὸ πολεμάρχους πρῶτους,
δυὸ τέκνα μεγαλόψυχα τῶν Λαπιθῶν ἡρώων,
τοῦ Πειριθόου τὸν υἱόν, ἀνδρεῖον Πολυποίτην
καὶ τὸν Λεοντέα πόμοιαζε τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη. 130

Στὲς ὑψηλὲς πύλες ἐμπρὸς ἦσαν στημένοι ἐκεῖνοι
ἀκλόνητοι, ὡς ὕψικομα δρυὰ στὰ ὄρη ἐπάνω,
ὁποῦ βροχὴ καὶ ἄνεμος τὰ δέρνουν αἰωνίως,
εἰς τὲς μεγάλες ρίζες τῶν βαθιὰ θεμελιωμένα·
ὁμοίως εἰς τὰ χέρια τοὺς θαρρῶντας καὶ στὴν ρώμην 135

τὸν μέγαν Ἄσιον ἄφοβα περίμεναν ἐκεῖνοι.
Κι ἴσα στὸ τεῖχος τὸ παχὺ μ' ἀσπίδες σηκωμένες
οἱ γενναϊόκαρδοι ὁπαδοὶ τοῦ πολεμάρχου Ἄσιου
Ἰαμενός, Οἰνόμαος, Ὀρέστης, Ἀσιάδης,
Θόων καὶ Ἀδάμας μὲ κραυγὲς ἐμπρὸς ἐπροχωρῆσαν. 140

Καὶ ὥς τότε' ἐκεῖνοι μέσαθε σφοδρὰ παρακινούσαν
 τοὺς Ἀχαιοὺς ν' ἀγωνισθοῦν νὰ σώσουν τὰ καράβια·
 ἀλλ' ἅμα ἐνόησαν ἐμπρὸς νὰ προχωροῦν οἱ Τρῶες
 στὸ τεῖχος καὶ τῶν Δαναῶν βοή φυγῆς ἀκούσθη,
 τότε ἀπ' τὲς πύλες ὄρμησαν κι ἐμπρὸς ἐπολεμοῦσαν 145
 ἐκεῖν' οἱ δύο, καὶ ὅμοιαζαν ἀγριόχοιροι στὰ ὄρη,
 ποὺ καρτεροῦν ἀτρόμητοι πλῆθος ἀνδρῶν καὶ σκύλων,
 καὶ ὅπως ὁρμοῦν δεξιὰ ζερβιὰ τὰ δένδρα σποῦν τοῦ δάσους
 μ' ὅλες τὲς ρίζες, καὶ κροτοῦν τὰ δόντια τῶν θηρίων,
 ὡσότου κάποιος τὴν ζωὴν μ' ἀκόντι νὰ τοὺς πάρῃ. 150
 Ὅμοια κροτοῦσεν ὁ χαλκὸς στὰ στήθη αὐτῶν τῶν δύο
 ὡς τοὺς κτυποῦσαν ἀντικρυ' κι ἐκεῖνοι ἐπολεμοῦσαν
 ἀνδρείως εἰς τὴν ρώμην τοὺς θαρρώντας καὶ στὰ πλήθη,
 ποὺ ἀπὸ τοὺς πύργους ἄνωθεν ἀκόντιζαν λιθάρια
 νὰ σώσουν ἀπ' τὸν ὄλεθρον τὴν ποθητὴν ζωὴν τους, 155
 τὰ πλοῖα των καὶ τὲς σκηνές· καὶ ὡς ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου,
 ὅταν σφοδρῶς ἐτίναξε τὰ σκιοφόρα νέφη,
 μ' ἐπανωτὲς χιονοβολὲς τὴν θρέπτραν γῆν σκεπάζει,
 ὁμοίως ἀπ' τὰ χέρια τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων
 τ' ἀκόντια ρέαν ἅπειρα· καὶ ἀπὸ τὲς χοντρὲς πέτρες 160
 ἤχοῦσαν κούφια κόρυθες καὶ ὀμφαλωτὲς ἀσπίδες.
 Καὶ τότε βαθιὰ στέναξεν ὁ Ἄσιος Ὑρτακίδης,
 κι ἐγόγγυξε κι ἐφώναξε κτυπώντας τὰ μεριά του :
 «Καὶ σὺ τὸ ψέμ' ἀγάπησες, ὀιμέ, πατέρα Δία·
 ἐγὼ δὲν πίστευα ποτὲ ν' ἀντισταθοῦν οἱ Ἀργεῖοι 165
 στὰ χέρια μας τ' ἀνίκητα καὶ στὴν σφοδρὴν ὁρμὴν μας.
 Καὶ ὥσάν σφῆκες ἢ μέλισσες μὲ ζῶσιν λυγισμένην
 εἰς δρόμον κτίσαν πτερωτὸν τὴν θολωτὴν οἰκίαν
 καὶ ἂν ἔλθουν ἄνδρες κυνηγοὶ δὲν φεύγουν ἀλλὰ μένουν
 καὶ ἀπὸ τὸν βράχον πολεμοῦν νὰ σώσουν τὰ παιδιὰ των, 170
 ὅμοια καὶ τοῦτοι μόνοι δυὸ τὲς πύλες δὲν ἀφήνουν
 καὶ μένουν εἴτε θάνατον νὰ δώσουν ἢ νὰ λάβουν».
 Εἶπεν ἀλλὰ δὲν ἔπεισε τὴν γνώμην τοῦ Κρονίδη,
 ποὺ ἐβούλετο στὸν Ἑκτορα τὴν δόξαν νὰ χαρίσῃ.
 Καὶ ὁμοίως τότε' ἐμάχονταν εἰς ἄλλες πύλες ἄλλοι 175
 ἀλλ' ὅλα τοῦτα ὥσάν θεὸς νὰ εἰπῶ φωνὴν δὲν ἔχω·

ὅτι παντοῦ πολέμου πῦρ ἐμάνιζε στὸ τεῖχος
 κι οἱ Ἀργεῖοι διὰ τὰ πλοῖα τους βιασμένοι ἐπολεμοῦσαν,
 ἄν καὶ θλιμμένοι· καὶ οἱ θεοὶ πού βοηθοὶ τους ἦσαν
 κατάκαρδα τοὺς Δαναοὺς ἐσυμπονοῦσαν ὅλοι. 180
 Καὶ οἱ δυὸ Λαπίθες κίνησαν νὰ συγκροτήσουν μάχην.
 Καὶ ὁ Πολυποίτης κραταῖος υἱὸς τοῦ Πειριθόου
 τὸν Δάμασον ἐκτύπησε στὸ χάλκινό του κράνος·
 τὸ κράνος δὲν ἐκράτησε τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι
 πού ἐσύντριψε τὸ κόκαλο κι ἐγέμισ' ὅλος αἷμα 185
 ὁ ἐγκέφαλος· καὶ ὡς νέκρωσεν ἐκείνου τὴν ἀνδρεία
 ἔπεσαν ἀπ' τὴν λόγχην του ὁ Ὅρμενος καὶ ὁ Πύλων
 καὶ ἀκόντισεν ὁ Λεοντεύς, καλὸς βλαστὸς τοῦ Ἄρη,
 στήν ζώνην τὸν Ἰππόμαχον τοῦ Ἀντιμάχου γόνον.
 Καὶ ἀπὸ τὴν θήκην ἔσυρε τὸ κοφτερόν του ξίφος, 190
 στὸ πλήθος ὄρμησε καὶ αὐτοῦ τὸν Ἀντιφάτην πρῶτον
 κτύπησε καὶ τὸν ἔστρωσε τ' ἀνάσκελα στὸ χῶμα.
 Κατόπιν Μένων, Ἰαμενὸς καὶ Ὁρέστης ἐστρωθῆκαν
 ἀπ' τὸ κοντάρι του ὅλοι ὁμοῦ· κι ἐνῶ τοὺς ἐγυμνῶναν
 ἀπ' τὰ λαμπρά τους ἄρματα, τ' ἀγόρια τ' ἀνδρειωμένα 195
 ὁ Πολυδάμας ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ Ἐκτωρ ὁδηγοῦσαν,
 σῶμα ἐκλεκτὸ πυκνότατο, πού ἐδίψαε νὰ σπάσῃ
 τὸ τεῖχος καὶ τῶν Ἀχαιῶν νὰ κάψῃ τὰ καράβια.
 Κι ἐμπρὸς στὸν χάντακα ἔστεκαν καὶ ἀκόμη ἐμεριμνοῦσαν,
 ὅτι ἐνῶ ἦσαν πρόθυμοι τὸν λάακκον νὰ περάσουν, 200
 ὑψηλοπέτης ἀετὸς ἐφάνη δεξιὰ τους,
 καὶ ζωντανὸς στὰ νύχια του καὶ κοκκινοβαμμένος
 μέγας σπαρνοῦσε δράκοντας καὶ πολεμοῦσε ἀκόμη·
 ὅσο πού ὀπίσω γέρνοντας τὸν ἀετὸν στὸ στῆθος
 ἔκοψε κάτω ἀπ' τὸν λαιμόν· κι ἐκεῖνος ἀπ' τὸν πόνον 205
 ἀπόλυσε τὸν δράκοντα νὰ πέσῃ μὲς στὸ πλήθος
 καὶ κρώζοντας ἐπέταξε μὲ τὲς πνοὲς τοῦ ἀνέμου·
 καὶ ἅμα τὸν στικτὸν δράκοντα, σημεῖον τοῦ Κρονίδη,
 νεκρὸν εἶδαν στὸ μέσον τους, ἐπάγωσαν οἱ Τρῶες.
 Εἰς τὸν τολμηρὸν Ἐκτορα τότε εἶπε ὁ Πολυδάμας : 210
 «Ἐκτορ, μ' ἐλέγχεις πάντοτε στήν σύνοδον, ἂν λέγω
 τὸ ἀγαθόν, καὶ τοῦ λαοῦ τῶνόντι δὲν ἀρμόζει

στὸν πόλεμον ἢ στὴν βουλὴν παράκαιρα νὰ λέγῃ,
 ἀλλὰ νὰ ὑψώνῃ πάντοτε χρεωστεῖ τὴν δύναμίν σου·
 καὶ τώρα πάλιν ὅ,τι ὀρθὸν νομίζω θὰ ὁμιλήσω. 215
 Μὲ τ' ἄρματ' ἄς μὴ πέσωμε στῶν Δαναῶν τὰ πλοῖα,
 διότ' ἰδοὺ τί προνοῶ· τὸ πουλὶ τοῦτο ἂν ἤλθε,
 ὁ ὑψηλοπέτης ἀετός, στὰ δεξιὰ τῶν Τρώων,
 εἰς τὴν στιγμὴν ποὺ πρόθυμα τὸν λάκκον θὰ περνοῦσαν,
 καὶ δράκοντ' εἶχε ζωντανὸν στὰ νύχια του μεγάλον, 220
 καὶ τὸν ἀπόλυσεν εὐθύς, ὥστε στὰ γονικά του
 δὲν ἔφθασε, στὰ τέκνα του τροφὴν νὰ τὸν προσφέρῃ·
 ὅμοια κι ἐμεῖς, ἂν σπάσωμε τὲς πύλες καὶ τὸ τεῖχος
 τῶν Ἀχαιῶν ὀρμητικῶς, καὶ αὐτοὶ τὰ ὀπίσω κάμουν,
 στὸν ἴδιον δρόμον ἄσχημα θὰ γύρωμε ἀπ' τὰ πλοῖα, 225
 ὅτι θ' ἀφήσωμεν αὐτοῦ πολλοὺς ἀπ' τοὺς δικoὺς μας
 ὅπου θὰ σφάζουν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ πλοῖα τοὺς νὰ σώσουν.
 Ἴδοὺ πῶς μάντις ἱκανὸς καὶ γνώστης τῶν σημείων
 ὅπου τὸν σέβονται οἱ λαοί, τὸ πράγμα θὰ ἐξηγοῦσε·
 Μ' ἄγριον βλέμμ' ἀπάντησεν ὁ λοφοσειστής Ἑκτωρ· 230
 « Δὲν μοῦ ἀρέσει παντελῶς ὅ,τ' εἶπες, Πολυδάμα·
 καὶ λόγον τούτου ὀρθότερον νὰ βγάλῃ ξεύρει ὁ νοῦς σου.
 Ἀλ' ἂν τὸν λέγῃς σοβαρὰ καὶ μέτωρο δὲν εἶναι,
 τότε οἱ θεοὶ σ' ἐμώραναν, ἀφοῦ μὲ συμβουλεύεις
 τοῦ ὑψίστου Δία τὲς βουλὲς ἐγὼ νὰ λησμονήσω, 235
 ποὺ μὲ ρητὴν ὑπόσχεσιν μοῦ ἐμήνυσεν ἐκεῖνος·
 καὶ στὰ πλατύπτερα πουλιὰ σὺ θέλεις νὰ ὑπακούσω·
 κι ἐγὼ δὲν τὰ ψηφῶ ποσῶς, ἢ στοῦ φωτὸς τὰ μέρη
 δεξιὰ πετοῦν ἢ ἀριστερὰ στοῦ σκότους τὸν ἀέρα.
 Κι ἐμεῖς ἄς ὑπακούσωμε τοῦ Βροντητῆ Κρονίδη 240
 εἰς τὴν ὑπέρτατην βουλὴν, ποὺ μόνος βασιλεύει
 τῶν ἀθανάτων καὶ θνητῶν· ἓνα σημάδι μόνον
 εἶναι καλόν, νὰ προμαχῆς γιὰ τὴν γλυκιὰ πατρίδα.
 Κι ἐσὺ πρὸς τί τὸν πόλεμον φοβεῖσαι καὶ τὴν μάχην;
 Διότι ἂν καὶ ὅλοι πέσωμεν νεκροὶ μὲς στὰ καράβια, 245
 ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, νὰ χαθῇς ἐσὺ δὲν εἶναι φόβος·
 ὅτ' ἡ καρδιά σου εἶν' ἀνδρὴ καὶ φεύγει ἀπὸ τὲς μάχης·
 ἀλλ' ἂν ἀπὸ τὸν πόλεμον θ' ἀπέχῃς ἢ τολμήσης

μέ λόγια ἀπὸ τὸν πόλεμον ν' ἀπομακρύνῃς ἄλλους,
 μάθε ὅτι ἀπὸ τὴν λόγχην μου θά χάσῃς τὴν ζωὴν σου. 250
 Καὶ ὄρμησε πρῶτος· με βοὴν οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν
 καὶ ἀπὸ τὴν Ἰδὴν σήκωσεν ὁ Ζεὺς ἀνεμοζάλην,
 ποῦ σκόνῃς ἓνα σύγνεφον ἐφύσησε στὰ πλοῖα
 κι ἐμάργωσε τῶν Ἀχαιῶν τὸν νοῦν ὁ βροντοφόρος,
 τὴν δόξαν εἰς τὸν Ἑκτορα νὰ δώσῃ καὶ εἰς τοὺς Τρῶας. 255
 Κι ἐκεῖνοι στὰ σημεῖα του θαρρῶντας καὶ στὴν ρώμην
 τῶν Ἀχαιῶν τὸ τείχισμα νὰ σπάσουν προσπαθοῦσαν.
 Τοὺς προμαχῶνες γκρέμιζαν, τραβοῦσαν τὰ στεφάνια,
 καὶ με λοστούς ἐκλόνιζαν τὲς στῆλες, ποῦ εἶχαν θέσει 260
 πρῶτες στὴν γῆν οἱ Ἀχαιοὶ στηρίγματα τῶν πύργων·
 καὶ ἄμ' αὐτὲς πέσουν, ἔλπιζαν τὸ τείχισμα νὰ σπάσουν.
 Ὅμως τὴν θέσιν οἱ Ἀχαιοὶ δὲν ἄφηναν ἀκόμη,
 ἀλλ' ἀπὸ ἀσπίδες ἔκαμαν φραγμὸν στοὺς προμαχῶνες
 κι ἐκεῖθ' ἐκτύπαν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ τείχους εἰς τὸν πάτον. 265
 Στοὺς πύργους τότε οἱ Αἴαντες καὶ οἱ δυὸ παντοῦ γυρίζαν
 κι ἐμφύχωναν τοὺς Ἀχαιοὺς, με καλωσύνην ἄλλους,
 ἄλλους με λόγον αὐστηρόν, ἂν ἔβλεπαν νὰ φεύγουν
 ὀλότελ' ἀπ' τὸν πόλεμον : « ὦ φίλοι ἀπ' τοὺς Ἀργεῖους
 ἕξοχος εἶναι ἢ μέτριος, μικρότερος ἂν εἶναι—
 ὅτι ὅλοι δὲν εἶναι ὅμοιοι στὸν πόλεμον οἱ ἄνδρες— 270
 ἔχει τὸ μέρος του ὁ καθεὶς εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα·
 καὶ τὸ νοεῖτε μόνον σας· κανεὶς ἄς μὴ προσέχῃ
 εἰς τὲς φοβέρες καὶ στραφῇ νὰ φύγῃ πρὸς τὰ πλοῖα
 καὶ ἀντιπαρακινούμενοι στὰ ἐμπρὸς ὀρμήσῃ· ὅλοι,
 ἴσως μᾶς δώσῃ ὁ Βροντητῆς τοῦ Ὀλύμπου βασιλέας 275
 ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν τους νὰ διώξουμε τοὺς Τρῶας».
 Καὶ με βοὴν σπρῶχναν αὐτοὶ τοὺς Ἀχαιοὺς στὴν μάχην.
 Καὶ ὡς πέφτουν οἱ χιονοβολὲς πυκνὲς ὥρα χειμῶνος,
 ὅταν ὁ Ζεὺς ὁ πάνσοφος νὰ δείξῃ ἀποφασίση
 εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ βέλη του καὶ νὰ χιονίσῃ ἀρχίζει· 280
 κοιμοῦνται, ὡς θέλ', οἱ ἄνεμοι, καὶ ἄκοπ' αὐτὸς τὸ χύνει,
 ὡς νὰ σκεπάσῃ τὰ ὑψηλὰ βουνά, τὲς ἄκρες ὅλες
 καὶ τὰ χωράφια τῶν θνητῶν καὶ τ' ἀνθηρὰ λιβάδια
 λιμάνι' ἀκόμα, ἀκρογιαλιές, καὶ στῆς λευκῆς θαλάσσης

τὸ κύμα εὐρίσκει ἀντίστιασιν· κι ἐπάνω εἰς ὅλα τ' ἄλλα 285
τὸ χιόνι πέρ' ἀπλώνεται, ὅταν ποντίσῃ ὁ Δίας·
ὁμοίως ἔπεφταν πυκνὲς οἱ πέτρες ἀπ' τὰ χέρια
τῶν Τρώων εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς, τῶν Ἀχαιῶν στοὺς Τρῶας,
καὶ βρόντος ἐσηκώνετο στὸ τεῖχος πέρα πέρα.

Καὶ οἱ Τρῶες μὲ τὸν Ἑκτορα τὲς πύλες καὶ τὸν σύρτην 290
τὸν μέγαν δὲν θά ἔριχναν, πλήν τὸν υἱόν του ὁ Δίας
ἔσπρωξεν ὁ πολύβουλος τὸν θεῖον Σαρπηδόνα
στοὺς Ἀχαιοὺς, ὡς λέοντα μέσα εἰς βοδιῶν κοπάδι.
Τὴν εὐμορφὴν ἐπρόβαλε καὶ στρογγυλὴν ἀσπίδα, 295
ὅπου τεχνίτης χάλκινην τοῦ ἤχε σφυροκοπήσει,
καὶ ἀφοῦ μὲ δίπλες βοδινὲς τὴν ἔστρωσε ἀπὸ μέσα,
μὲ σύρματα ὀλόχρυσά τες ἔραψε ὡς τὸν γύρον.
Ἐκεῖνην πρόβαλεν ἐμπρός, καὶ σείοντας δυὸ λόγχες
ἐκίνησεν ὡς λέοντας, πού δὲν ἐγεύθη κρέας 300
πολὺν καιρόν, καὶ σπρώχνει τὸν ἡ ἀνδράγαθὴ ψυχὴ του
καὶ μέσα εἰς κτίριο στερεὸ στὰ πρόβατα νὰ πέσῃ·
καὶ ἂν τοὺς ποιμένας ἔβρῃ αὐτοῦ μὲ σκύλους καὶ μ' ἀκόντια
τ' ἄρνια νὰ περιφρουροῦν, δὲν βούλεται ἀπ' τὴν στάσιν
ν' ἀναχωρήσῃ ἀτόλμητος, ἀλλ' ἢ πηδώντας μέσα 305
κανέν' ἀρπάξει πρόβατον, ἢ βέλος ἀπὸ χέρι
ἀνδρειωμένο τὸν κτυπᾷ. Τὸν Σαρπηδόνα ὁμοίως
κινεῖσε ἡ θεία του ψυχὴ νὰ πεταχθῇ στὸ τεῖχος
καὶ μὲς στοὺς προμαχῶνες τοῦ δοῶμον πλατὺν νὰ σχίσῃ.
Καὶ στοῦ Ἱππολόχου τὸν υἱόν, τὸν Γλαῦκον εὐθὺς εἶπε : 310
«Γλαῦκε, διατὶ τιμώμασθαι ἔξοχα ἐμεῖς οἱ δύο
μὲ θέσιν καὶ μὲ κρέατα καὶ γεμιστὰ ποτήρια
εἰς τὴν Λυκίαν, καὶ ὡς θεοὺς μᾶς βλέπει ὁ κόσμος ὅλος ;
Καὶ κτῆμα μέγα ἐλάβαμεν τοῦ Ἐάνθου αὐτοῦ στὲς ἄκρες
δενδρόφυτον καὶ κάρπιμο χωράφι σιτοφόρο ;
Ὅθεν χρεωστοῦμε ἀνάμεσα εἰς τοὺς Λυκίους πρῶτοι 315
καὶ τώρα ν' ἀπαντήσωμε τὸν φλογερὸν ἀγῶνα.
Ὡστε νὰ εἰπῇ τοῦτο κανεῖς τῶν θωρηκτῶν Λυκίων :
«Ὁχι, καθόλου ἀδόξαστοι δὲν εἶναι οἱ βασιλεῖς μας,
πού τὴν Λυκίαν κυβερνοῦν· κι ἐὰν ἐρίφια τρώγουν
καὶ πίνουν διαλεκτὸ κρασί, τοὺς βλέπουμε νὰ λάμπουν 320

εἰς τὴν ἀνδρείαν, πρόμαχοι στὰ πλήθη τῶν Λυκίων.
 "Αν, ἀκριβέ μου, φεύγοντας ἀπ' τὸν ἀγῶνα τοῦτον
 ἀθάνατοι θὰ ἐμέναμε καὶ ἀγέραςτοι κατόπιν,
 τότε οὐδ' ἐγὼ θὰ ἔβγαινα νὰ προμαχῶ καὶ σένα
 δὲν θὰ 'στελνα στὸν πόλεμον, ὅπου δοξάζονται ἄνδρες, 325
 ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι οἱ θάνατοι πολλοὶ καὶ νὰ τοὺς φύγη
 κανεὶς δὲν δύναται θνητός, ἅς πᾶμε καὶ στὴν μάχην
 ἄλλοι μ' ἐμᾶς θὰ καυχηθοῦν ἢ ἐμεῖς θὰ καυχηθοῦμε».

Τὸ ἐδέχθη ὁ Γλαῦκος πρόθυμα, καὶ ἀντάμα τῶν Λυκίων
 τὸν μέγαν κίνησαν λαόν· τοῦ Πετεῶ τὸ τέκνον 330
 ἅμα τοὺς εἶδε, ὁ Μενεσθεύς, ἐπάγωσε· ὅτι ἐπάνω
 ὁρμοῦσαν εἰς τὸν πύργον τοῦ τὸν ὄλεθρον νὰ φέρουν.
 Καὶ ὀλόγυρά του ἐκοίταζε νὰ ἰδῇ τῶν πολεμάρχων
 κανέναν στὴν ἀνάγκην τοὺς βοηθὸς αὐτοῦ νὰ δράμῃ·
 κι ἐγγὺς εἶδε τοὺς Αἴαντας, λεοντόκαρδο ζευγάρι, 335
 στὸν πύργον καὶ ἀπὸ τὴν σκηνὴν τὸν Τεῦκρον μόλις ἤλθε·
 ἀλλὰ βοὴν διὰ ν' ἀκουσθῇ νὰ σύρῃ δὲν ἤμπόρει
 ὅτ' ἦταν κύππος πόφθανεν ὡς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον,
 οἱ ἀσπίδες ὡς ἐκρούοντο καὶ οἱ περικεφαλαῖες.
 Καὶ οἱ πύλες, ὅτ' ἦσαν κλειστὲς καὶ οἱ Τρῶες νὰ τὲς σπᾶσούν 340
 ἐπροσπαθοῦσαν καὶ μὲ ὁρμὴν κατόπιν νὰ περάσουν.
 Κι ἔστειλ' εὐθὺς στὸν Αἴαντα τὸν κήρυκα Θεώτην.
 «Θεώτη, ἐδῶ τὸν Αἴαντα πετάξου νὰ καλέσης,
 τοὺς δύο μάλιστα· ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν σωτηρία,
 ὅτι φρικτὸς ἀφανισμὸς σ' ὀλίγο ἐδῶ θὰ γίνη. 345
 Θὰ πέσουν μ' ὅλην τὴν ὁρμὴν οἱ Λύκιοι πολεμάρχοι
 ὅπου στὴν μάχην λυσσεροὶ καὶ πρῶτοι ἐγνωρισθῆκαν.
 'Αλλ' ἂν καὶ αὐτοῦ στὸν πόλεμον πολὺ στενοχωροῦνται,
 μόνος ὁ Τελαμώνιος ἅς ἔλθῃ ὁ μέγας Αἶας
 καὶ ὁ Τεῦκρος εἰς τὸ πλάγι του ἐξαίσιος τοξότης». 350
 Εἶπε καὶ δὲν παράκουσεν ὁ κήρυξ εἰς τὸν λόγον,
 τῶν χαλκοφράκτων 'Αχαιῶν ἐδιάβηκε τὸ τεῖχος,
 ἐστήθη ἐμπρὸς στοὺς Αἴαντας καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε :
 «Τῶν χαλκοφράκτων 'Αχαιῶν ἀνδρεῖοι πολεμάρχοι,
 ὦ Αἴαντες, τοῦ Πετεῶ τὸ τέκνο ἀγαπημένο 355
 ὀλίγο κὰν σᾶς θέλει ἐκεῖ νὰ δράμετε βοηθοὶ του,

καὶ οἱ δύο μάλιστα· ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν σωτηρία·
 ὅτι σ' ὀλίγο ἀφανισμὸς φρικτὸς ἐκεῖ θὰ γίνη·
 θὰ πέσουν μ' ὅλην τὴν ὁρμὴν οἱ Λύκιοι πολεμάρχοι
 ὅπου στὴν μάχην λυσσεροὶ καὶ πρῶτα ἐγνωρισθῆκαν. 360
 Ἄλλ' ἂν κι ἐδῶ στὸν πόλεμον πολὺ στενοχωρῆσθε,
 μόνος ὁ Τελαμώνιος ἄς ἔλθῃ ὁ μέγας Αἴας
 καὶ ὁ Τεῦκρος εἰς τὸ πλάγι του ἐξαίσιος εἰς τὸ τόξον».

Καὶ ὁ μέγας δὲν ἀρνήθηκεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ στὸν Ὀυλιάδην ἔλεγε μὲ λόγια φτερωμένα : 365
 «ὦ Αἴας, σὺ καὶ ὁ σύντροφος ἀνδρεῖος Λυκομήδης
 μέινειτ' ἐδῶ τοὺς Δαναοὺς νὰ σπρώχνετε στὴν μάχην
 κι ἐγὼ πηγαίνω κεῖ βοηθὸς σ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα·
 καὶ ἅμα τοὺς φέρω ἀνάσασιν, εὐθύς ἐδῶ θὰ γύρω».

Τοὺς εἶπε καὶ ἀνεχώρησεν, κατόπιν ὁ ἀδελφός του 370
 ὁ Τεῦκρος, καὶ τὸ τόξον του βαστοῦσεν ὁ Πανδίων.
 Καὶ ὅταν τοῦ τείχους ἐφθασαν ἀπὸ τὸ μέσα μέρος
 στὸν πύργον ὅπου ὁ Μενεσθεὺς κρατοῦσεν ὁ γενναῖος,
 κι ἐφθασαν στὴν ἀνάγκην τους, διότι τῶν Λυκίων
 οἱ μεγάλῳψυχοι ἀρχηγοὶ κι ἐξαίσιοι πολεμάρχοι 375
 στὸν προμαχῶν' ἀνέβαιναν, ὡς μαύρη ἀνεμοζάλη.
 Καὶ ἄρχισαν ἀντιμέτωποι μ' ἀλαλαγμὸν τὴν μάχην.

Καὶ πρῶτος ἄνδρα ἐφόνευσεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας
 τοῦ Σαρπηδόνος σύντροφον, τὸν μέγαν Ἐπικλήα. 380
 Μὲ τρανὸ μάρμαρο σκληρὸ ποὺ μὲς στὸ τεῖχος ἦταν
 στοὺς προμαχῶνες ὑψηλὰ καὶ δὲν θὰ τὸ βαστοῦσε
 μὲ τὰ δυὸ χέρια τωρινὸς θνητὸς εἰς τὰ καλὰ του·
 καὶ αὐτὸς τὸ σήκωσε ὑψηλά· στὴν περικεφαλαίαν
 τό 'ριξε καὶ τὴν ἄνοιξε κι ἐσύντριψε ὅλ' ἀντάμα 385
 τῆς κεφαλῆς τὰ κόκαλα· καὶ ἀπ' τὸν ὑψηλὸν πύργον
 ἔπεσε αὐτός, ὡς βουτηχτὴς καὶ ἐβγῆκεν ἡ ψυχὴ του.
 Καὶ ὁ Τεῦκρος τὸν ἀνδράγαθον υἱὸν τοῦ Ἰππολόχου
 τὸν Γλαῦκον, ὡς ἀνέβαινε τὸ τεῖχος κι ἐγυμνώθη
 τὸ χέρι, τὸν ἐτόξευσε κι ἔπαυσε ἀπὸ τὴν μάχην
 καὶ χάμου ἐπήδησε κρυφὰ μὴ τοὺς ἰδῇ κανένας 390
 τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὲς φωνὲς τοῦ βάλλῃ ποὺ ἐπληγώθη.
 Σφόδρα ἐλυπήθη ὁ Σαρπηδὼν ποὺ εἶδε νὰ φεύγῃ ὁ Γλαῦκος.

Καὶ ὅμως μ' ὁρμὴν ποχεμικὴν εὐθύς τὸν Θεστορίδην
 Ἄλκμαόνα ἐλόγχισε καὶ ὀπίσω τὸ κοντάρι
 ἐτράβηξε καὶ ἐπίστομα κατόπιν εἰς τὴν λόγχην 395
 ἔπεσε αὐτὸς καὶ ἐβρόντησαν ἐπάνω τ' ἄρματά του.
 Κι ἔσυρε αὐτὸς μὲ τὰ βαριά του χέρια προμαχώνα
 καὶ ὅλον τὸν ἐκατέβασεν ὥστ' ἐγυμνώθη ἐπάνω
 τὸ τεῖχος ὅλο καὶ εἰς πολλοὺς πλατύν ἄνοιξε δρόμον.
 Καὶ ὁ Τεῦκρος μὲ τὸν Αἴαντα συγχρόνως τοῦ ἐχυθῆκαν. 400
 Τὸν τόξευσεν εἰς τὸν λαμπρὸν ζωστήρα τῆς ἀσπίδος
 ὁ Τεῦκρος· ἀλλ' ἐμάκρυνεν ὁ Ζεὺς ἀπ' τὸν υἱὸν του
 τὲς μοῖρες μὴ πέσῃ νεκρὸς αὐτοῦ σιμὰ στὰ πλοῖα.
 Καὶ τὴν ἀσπίδα ἐλόγχισεν ὁ Αἴας καὶ ἂν καὶ ἡ λόγχη
 δὲν βγῆκε πέρα, ἐτάραξεν αὐτὸν εἰς τὴν ὁρμὴν του· 405
 καὶ ὀπίσω λίγο ἐσύρθηκεν, ἀλλὰ τὸν προμαχώνα
 δὲν ἄφηνεν, ὡς ἔλπιζε δόξαν αὐτοῦ νὰ λάβῃ.
 Κι ἐστράφη εὐθύς καὶ ἐφώναζε τῶν θεϊκῶν Λυκίων·
 «ἮΩ τῆς Λυκίας μαχηταί, ποῦ εἶναι ἡ πρώτη ὁρμὴ σας·
 Ὅσον καὶ ἂν εἶμαι ἀνδράγαθος, δύσκολον εἶναι μόνος 410
 δρόμον νὰ σχίσω ἀνάμεσα στὸ τεῖχος πρὸς τὰ πλοῖα.
 Ἀκολουθεῖτε καὶ οἱ πολλοὶ μεγάλα κατορθώνουν».
 Εἶπε καὶ ἐκεῖνοι ἀπ' τὴν βοῇν τοῦ σεβαστοῦ κυρίου
 ταράχθηκαν καὶ πρόθυμοι σιμὰ του ὁρμήσαν ὅλοι.
 Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἔσφιγγαν τὲς φάλαγγες οἱ Ἀργεῖοι 415
 μέσ' ἀπ' τὸ τεῖχος· καὶ ἄρχισε μέγας σ' αὐτοὺς ἀγώνας.
 Διότι μήτε οἱ Λύκιοι τοὺς Δαναοὺς νὰ βιάσουν
 ἐδύνονταν καὶ διάβασιν νὰ σχίσουν πρὸς τὰ πλοῖα
 καὶ μήτε οἱ Δαναοὶ ποτὲ νὰ διώξουν τοὺς Λυκίους
 ἀπὸ τὰ τεῖχη ἐδύνονταν, ἀφοῦ σ' αὐτὰ πατοῦσαν. 420
 Καὶ ὅπως χωράφι ἀμοίραστο νὰ τερμονολογήσουν
 δυὸ γεωργοὶ φιλονικοῦν, καὶ ἔχουν στὰ χέρια μέτρα
 καὶ ἐρίζουν διὰ τὸ ἀνάλογον μέρος σ' ὀλίγον τόπον·
 ὅμοια καὶ αὐτοὺς ἐχώριζαν οἱ προμαχώνες, ὅπου
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ἐσχίζονταν στ' ἀνδρειωμένα στήθη 425
 ἄλλες βαριές, ἄλλες λεπτές, δερμάτινες ἀσπίδες.
 Πολλῶν ὁ ἀλύπητος χαλκὸς ἐδάγκασε τὸ σῶμα·
 στήν γυμνὴν πλάτην, ἂν κανεὶς ἐστρέφετο εἰς τὴν μάχην,

στὸ στῆθος, κι ἦσαν οἱ πολλοί, τρυπώντας τὴν ἀσπίδα.
 Καὶ ὀλοῦθε οἱ πύργοι ἐρραίνοντο καὶ οἱ προμαχώνες ὅλοι 430
 ἀπὸ τὸ αἶμα τῶν ἀνδρῶν καὶ Δαναῶν καὶ Τρώων,
 ἀλλὰ δὲν ἐκατόρθωναν ὥστ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ φύγουν.
 Καὶ ὡς τὰ καυκιά τῆς ζυγαριᾶς γνέστρα γυνὴ δικαία
 ἴσια κρατεῖ σηκώνοντας ὅμοια μαλλὶ καὶ ζύγι 435
 νὰ πάρῃ τὸν μικρὸν μισθὸν τροφὴν εἰς τὰ παιδιὰ τῆς·
 ὅμοια κι ἐκεῖν' ἰσόμετρα τὴν μάχην ἐκρατοῦσαν,
 ὡσότου ὁ Ζεὺς ἐδόξασε τὸν Ἑκτορα μεγάλως,
 καὶ πρῶτος πῆδησεν αὐτὸς στῶν Ἀχαιῶν τὸ τεῖχος.
 Καὶ σφοδρὴν ἔσυρε φωνήν : « Ἀνδρειωμένοι Τρῶες,
 ἄ ! σηκωθῆτε, σπάσετε τὸ τεῖχος τῶν Ἀργείων 440
 φλόγα νὰ βάλλτε ἀκοίμητην, νὰ κάψετε τὰ πλοῖα».
 Καὶ αὐτὴ τοῦ ἡ παρακίνησις ἐβρόντησε στ' αὐτιά τους,
 καὶ ὁμοῦ στὸ τεῖχος ὄρμησαν κι ἐπάνω στὰ στεφάνια
 πατοῦσαν ἀνεβαίνοντας μ' ἀκονισμένες λόγχες
 καὶ ἄρπαξ' ὁ Ἑκτωρ κι ἔφερνε λίθον ποῦ ἐμπρὸς στὲς πύλες 445
 ἦταν στὴν ρίζαν τοῦ παχὺς καὶ σουβλερὸς στὴν ἄκρην,
 ὅπου καὶ δύο τοῦ λαοῦ διαλεμένοι ἐργάτες
 δὲν θὰ σηκῶναν μὲ λοστοὺς στ' ἀμάξι ν' ἀνεβάσουν,
 τῶν τωρινῶν θνητῶν, καὶ αὐτὸς τὸν ἔπαλλε, καὶ μόνος
 τοῦ ἐλάφρωσεν ὁ υἱὸς τοῦ κρυπτοβούλου Κρόνου. 450
 Καὶ ὡσὰν βοσκὸς ποῦ εὐκόλα βαστᾷ κριοῦ ποκάρι
 εἰς τὴν ἀγκάλην καὶ δι' αὐτὸν εἶναι μικρὸ τὸ βάρος·
 ὅμοια τὸν λίθον σήκωσε κι ἔφερνε ὁ μέγας Ἑκτωρ
 πρὸς τὰ ὑψηλὰ θυρόφυλλα σφικτὰ συναρμοσμένα 455
 ὅπου ἀπὸ μέσα σταυρωτοὶ δύο σύρτες θὰ κρατοῦσαν
 στερεωμένοι μὲ κλειδί· καὶ ὡς ἔφθασε στὴν πύλην,
 στὸ διάσκελό του ἐστύλωσε τὸ σῶμα διὰ νὰ δώσῃ
 στὸν λίθον ὅλην τὴν ὀρμὴν· τὸν ἔριξε στὴν μέσῃ
 καὶ τὰ στροφίδια σύντριψε· κι ἔπεσε μέσα ὁ λίθος
 βαρὺς, καὶ ἡ πύλη ἐβρόντησεν καὶ οἱ σύρτες δὲν κρατῆσαν 460
 καὶ ἀπὸ τὸν λίθον σείσθησαν καὶ ἀνοῖξαν οἱ σανίδες.
 Πῆδησε μέσα σκοτεινὸς στὰ βλέφαρα ὡς ἡ νύκτα,
 ὁ μέγας Ἑκτωρ· καὶ ἄστραφτε τὸ σῶμα τοῦ ζωσμένο
 τρομακτικῶς μὲ τ' ἄρματα· κι ἐκράτει δυὸ κοντάρια·

καὶ ὅταν μὲ μάτια φλογερά στήν πύλην ἐπηδοῦσε, 465
 μόλις θεὸς θὰ ἐδύνονταν ν' ἀντισταθῇ σ' ἐκεῖνον.
 Καὶ πρὸς τοὺς Τρῶας φάναζε στρεφόμενος στὰ πλήθη,
 εὐθὺς τὸ τεῖχος νὰ ὑπερβοῦν κι ἐκεῖνοι τοῦ ὑπακοῦσαν.
 Καὶ μέρος τὸ ὑπερέβαιναν, καὶ μέρος ἐχυνόνταν
 στήν πύλιν καὶ τὴν διάβαιναν· κί ἔφυγαν πρὸς τὰ πλοῖα 470
 οἱ Δαναοὶ καὶ θόρυβος μεγάλος ἐγεννήθη.

N

Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀφοῦ τὸν Ἑκτορα στὰ πλοῖα καὶ τοὺς Τρῶας
 ἐσίμωσε, τοὺς ἄφησε νὰ ἔχουν πολέμου ἀγῶνα
 ἀδιάκοπον καὶ ἐγύριζε τὰ φωτερὰ του μάτια
 στὴν γῆν τῶν ἱππικῶν Θρακῶν καὶ τῶν Μυσῶν ἀνδρείων,
 ὅπου οἱ λαμπροὶ ναι Ἴππημολγοί, θνητοὶ γαλατοφάγοι, 5
 καὶ ὁ δικαιοτάτος λαὸς τῶν σεβαστῶν Ἀβίων·
 οὐδὲ στὴν Τροίαν ἔστρεφε τὰ φωτερὰ του μάτια,
 ὅτι δὲν ἔλπιζε ποτὲ κανεὶς τῶν ἀθανάτων
 νὰ κατεβῇ συμβοηθὸς τῶν Ἀχαιῶν ἢ Τρώων.
 Τὸ νόησεν ὁ Ποσειδῶν, ποὺ ἐκάθονταν καὶ ἐθώρα 10
 τὴν μάχην ἀπ' τὴν κορυφὴν τῆς δασωμένης Σάμου
 τῆς Θράκης, ὅθεν φαίνονταν τ' ὄρος τῆς Ἰδης ὅλο
 καὶ τ' ἄρμενα τῶν Ἀχαιῶν καὶ ἡ πόλις τοῦ Πριάμου·
 ἐκεῖ, μέσ' ἀπ' τὴν θάλασσαν, ἀνέβη καὶ ἐκάθονταν
 καὶ πόνον διὰ τοὺς Ἀχαιοὺς, ποὺ ἐσύντριβαν οἱ Τρῶες, 15
 μέσα ἢ ψυχὴ του αἰσθάνετο καὶ πάθος πρὸς τὸν Δία·
 ἀπ' τ' ἄγριον ὄρος μὲ γοργὰ πατήματα ἐκατέβη,
 καὶ κάτω ἀπ' τὰ ἀθάνατα πόδια τοῦ Ποσειδῶνος
 ὅλα τὰ ὄρη ἀπέραντα καὶ ὅλα τὰ δάση ἐτρέμαν·
 ἔκαμε τρία διάσκελα, στὸ τέταρτο εἶχε φθάσει 20
 εἰς τὰς Αἰγές, ποὺ ὀλόλαμπρα, στὰ βάθη ἐκεῖ τοῦ κόλπου,
 ἄφθαρτα δώματα χρυσὰ τοῦ εὐρίσκονται κτισμένα·
 καὶ ἔζεφε ἐκεῖ στὴν ἄμαξαν τὰ ὀρμητικὰ πουλάρια
 χαλκόποδα, χρυσότριχα, καὶ αὐτὸς χρυσάφι ἐζώσθη,
 ἐπιασε μάλιστα χρυσὴν, ἀνέβηκε στὸν θρόνον, 25
 καὶ ὀδήγησε στὴν θάλασσαν τοὺς ἵππους· καὶ ἀποκάτω
 ἅμα τὸν βασιλέα τοὺς ἐνόησαν, σκιρτοῦσαν
 τὴν κῆτη ἀπ' ὅλους τοὺς βυθοὺς, καὶ ἀπὸ χαρὰν ἐμπρός του
 ἢ θάλασσα ἐχωρίζετο καὶ τ' ἄλογα ἐπετοῦσαν
 ψηλά, χωρὶς νὰ νοτισθῇ τὸ χάλκινον ἄξονι·
 καὶ ὥς ἀστραπὴ τὸν ἔφεραν στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα. 30
 Ὑπάρχει μέγα σπήλαιον, στὰ βάθη ἐκεῖ τοῦ κόλπου,

στήν Τένεδον ανάμεσα καὶ στήν τραχεῖαν Ἴμβρον·
 κεῖ μέσ' ἀφοῦ τοὺς ξέζεψεν, ὁ Ποσειδῶν τοὺς ἵππους
 ἔστησε καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ φάγουν ἀμβροσίαν· 35
 μ' ἄλута πέδικλα χρυσὰ τοὺς ἔδесе στὸν τόπον
 ἀσύντριφτα, νὰ καρτεροῦν ἐκεῖ τὸν κύριόν τους,
 καὶ στὸν στρατὸν τῶν Ἀχαιῶν ἐκίνησε νὰ φθάσῃ.

Καὶ μὲ τὸν βρόντον τῆς φωτιάς ἢ τῆς ἀνεμοζάλης
 κινοῦντο οἱ Τρῶες ὅλοι ὁμοῦ στὸν Ἑκτορα κατόπιν, 40
 νὰ πάρουν, καθὼς ἔλιζαν, τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα,
 καὶ ὅλους ἐκεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ σφάζουν πολεμάρχους·
 ἀλλὰ μέσ' ἀπ' τὴν θάλασσαν ὡς ἦλθε ὁ κοσμοσείστης
 ἐγκάρδιωνε τοὺς Ἀχαιοὺς· τοῦ Κάλχαντος ὁμοιωθή 45
 στὸ σῶμα, στήν ἀκούραστην φωνήν, κι ἐστράφη πρῶτα
 στοὺς Αἴαντας, ποὺ ὀλόψυχα στήν μάχην ἤδη ὁρμοῦσαν·
 «Σεῖς τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν θὰ σώσετε ὦ γενναῖοι,
 ἂν τὴν ἀνδράγαθην ψυχὴν δὲν σᾶς παγώνῃ ὁ φόβος· 50
 οὐδ' ἀλλαχοῦ φοβοῦμ' ἐγὼ τὴν δύναμιν τῶν Τρώων,
 ποὺ ὁμοῦ τὰ τεῖχη ἀνέβηκαν, νὰ κατεβοῦν στὰ πλοῖα,
 ὅτ' οἱ ἀνδρεῖοι Δαναοὶ θαρρῶ θὰ τοὺς κρατήσουν·
 ἀλλὰ τρομάζω μὴ κακὸ μεγάλο ἐκεῖ μᾶς ἔβρῃ,
 ποὺ εἶν' ὁ Ἑκτωρ ἀρχηγὸς καὶ ὥσάν φωτιά μανίζει,
 καὶ τοῦ Διὸς καυχᾶτ' υἱὸς τοῦ μεγαλοδυνάμου· 55
 ἄμποτε κάποιος τῶν θεῶν τὸν νοῦν νὰ σᾶς φωτίσῃ
 καὶ σεῖς νὰ μάχεσθ' ἀνδρικῶς καὶ νὰ θαρρύνετ' ἄλλους,
 καὶ τότε θὰ τὸν διώχνετε μακρὰν ἀπὸ τὰ πλοῖα,
 καὶ ἂν τὴν ὁρμὴν του ἐκίνησεν ὁ ἴδιος ὁ Κρονίδης». 60
 Εἶπε, καὶ μὲ τὸ σκῆπτρο του τοὺς ἐπληξε καὶ ἀνδρείαν
 ἀδάμαστρον τοὺς γέμισεν ὁ μέγας κοσμοσείστης,
 κι ἐλάφρωσε πατόκορφα τὰ λυγρὰ τοὺς μέλη·
 κι ἔπειτα ὥσάν ταχύπτερο γεράκι, ποὺ ἀπ' τὴν ἄκρην
 ὑψηλοῦ βράχου γλιστεροῦ πετιέται στὴν πεδιάδα,
 ἄλλοσ πουλί, ποὺ ξάνοιξε μακρὰν, νὰ κυνηγήσῃ, 65
 ὁμοίως ἔφυγε ἀπ' αὐτοὺς ὁ μέγας κοσμοσείστης.

Πρῶτος τὸν νόησε ὁ ταχὺς Ὀυλιάδης Αἴας
 κι ἐστράφη πρὸς τὸν Αἴαντα τὸν Τελαμωνιάδῃ·
 «ὦ Αἴας, κάποιος τῶν θεῶν τῶν Ὀλυμποκατοίκων,

μέ την μορφήν τοῦ μάντεως κινεῖ μας εἰς τὴν μάχην·
 δὲν εἶναι ὁ Κάλχας, ὅχι, αὐτὸς, ὁ θεῖος χρησμολόγος· 70
 τὰ θεῖα χνάρια καθαρὰ τοῦ εἶδα καὶ τὰ σκέλη
 ὡς ἔφυγε· καὶ τοὺς θεοὺς εὐκόλως διακρίνεις·
 καὶ μὲς στὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ ν' ἀγωνισθῶ στὴν μάχην
 ζητεῖ μὲ ὁρμὴν σφοδρότερην καὶ κρατημὸν δὲν ἔχουν
 ἐπάνω δῶ τὰ χέρια μου καὶ οἱ πόδες μου ἀποκάτω·.
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ Τελαμίνιος Αἴας : 75
 «Ὅμοια κι ἐμέν' ἀκράτητα τὰ χέρια μου τὴν λόγχην
 σφίγγουν, ἡ ἀνδρεία μου ἐξύπνησεν, οἱ πόδες ἀποκάτω
 ἐμπρὸς μὲ σπρώχνουν, καὶ ζητῶ καὶ μόνος ν' ἀντικρίσω
 τὸν Ἑκτορα στὸν πόλεμον, μ' ὅσῃν ὁρμὴν καὶ ἂν ἔχῃ ». 80
 Τοῦτα ἐνῶ ἔλεγαν αὐτοὶ καὶ τοὺς χαροποιοῦσε
 ὁρμὴ πολέμου, ὅπου θεὸς τοὺς ἄναψε εἰς τὰ στήθη,
 τοὺς ἄλλους ὅπισθε Ἀχαιοὺς κινοῦσε ὁ κοσμοσείστης,
 πὺ ἐπαιρναν ἀνάσασιν σιμὰ στὰ γοργὰ πλοῖα.
 Ἀπὸ τὸν μέγαν κάματον τὰ μέλ' εἶχαν κομμένα 85
 καὶ τὴν ψυχὴν περίλυπην νὰ βλέπουν ἔμπροσθέν τους
 ἀπὸ τὸ τεῖχος ὅλοι ὁμοῦ νὰ ροβολοῦν οἱ Τρῶες.
 Τοὺς βλέπαν, καὶ ἀπ' τὰ μάτια τους τὰ δάκρυα ξεχειλίζαν
 καὶ νὰ σωθοῦν δὲν ἔλπιζαν· ἀλλ' ἦρθε ὁ κοσμοσείστης
 καὶ τὲς ἀνδρεῖες φάλαγγες ἐβάλθη νὰ ἐμψυχώσῃ· 90
 τὸν Τεῦκρον πρῶτα ἐσίμωσε, κατόπιν καὶ τοὺς ἄλλους,
 Πηνέλαον, Δηίπυρον, Θόαντα, Μηριόνην,
 Ἀντίλοχον καὶ Λήιτον, τοὺς πρῶτους πολεμάρχους.
 Παρακινώντας ἔλεγεν : «Ἀχ! ἐντροπὴ σας, ἄνδρες,
 τοῦ Ἀργους νέοι μαχηταί, σ' ἐσᾶς τὸ θάρρος ἔχω, 95
 ἂν πολεμήσεται ἀνδρικό, νὰ σώσετε τὰ πλοῖα,
 ἀλλ' ἂν δειλιάσετε καὶ σεῖς, ἐφάν' ἡ μέρα πλέον
 τούτῃ τὸν ἄκρον ὄλεθρον νὰ πάθουμε ἀπ' τοὺς Τρῶας.
 Ὡ, μέγα θαῦμα φοβερὸ τὰ μάτια τοῦτα βλέπουν,
 ὅπου ποτέ μου νὰ συμβῇ δὲν ἔλεγα· νὰ ὁρμήσουν 100
 οἱ Τρῶες εἰς τὰ πλοῖα μας, κι ἐκεῖνοι ὡς τώρα ὁμοιάζαν
 δειλόψυχα ἐλαφόπουλα, πὺ θὰ τὰ φάγουν λύκοι,
 ἀγριόσκυλ' ἢ λεόπαρδοι, καθὼς μέσα στὰ δάση
 μὲ τὴν καρδιὰν ἀπόλεμην χαμένα παραδέρνουν.

- "Ομοια κι οἱ Τρῶες πρότερα τῶν Ἀχαιῶν τὴν ρώμην 105
 ν' ἀντισταθοῦν οὐδὲ στιγμὴν ποσῶς δὲν ἐτολμοῦσαν.
 Τῶρ' ἀπ' τὴν πόλιν τοὺς μακρὰν μάχοντ' ἐδῶ στὰ πλοῖα,
 διότι ἐμωράνθη ὁ βασιλεὺς κι ἐχαύνωσαν τὰ πλήθη
 καὶ πεισμωμένοι πρὸς αὐτὸν νὰ σώσουν τὰ καράβια
 δὲν θέλουν, ἀλλ' ἐλεεινὰ φονεύονται σιμὰ τοὺς. 110
 Καὶ ἂν αἴτιος εἶναι ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
 τῶνόντι διότι ἐπρόσβαλε τὸν μέγαν Ἀχιλλέα,
 διὰ τοῦτο ἐμεῖς τὸν πόλεμον θ' ἀφήσωμεν, ὦ φίλοι ;
 Εἶν' ὥρα νὰ διορθώνωμεν ἐμεῖς τὰ σφάλματά μας,
 καὶ δέχονται διόρθωσιν τὰ στήθη ἀνδρῶν γενναίων 115
 σᾶς κάμνει πλεόν ὄνειδος ν' ἀφήνετε τὴν μάχην
 ἐσεῖς οἱ πρῶτοι τοῦ στρατοῦ· κι ἐγὼ δὲν θὰ ὀργιζόμουν
 ποσῶς πρὸς ἄνδρα ἐλεεινόν, ἂν ἔφευγε ἀπ' τὴν μάχην.
 Ἀλλὰ διὰ σᾶς πόνον καὶ ὀργὴν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου.
 Μὴ τὸ κακὸν αὐξήσετε μὲ αὐτὴν τὴν χαύνωσίν σας, 120
 ἃς ἐντραπῇ καθένας σας καὶ τ' ὄνειδος τοῦ κόσμου
 ἃς αἰσθανθῇ· καὶ φοβερὸς ἄναψε τῶρ' ἀγώνας.
 Ὁ ἀνδρεῖος Ἐκτωρ πολεμεῖ σφοδρῶς σιμὰ στὰ πλοῖα
 κι ἦδη τὲς πύλες ἔσπασε καὶ τὸν μέγαν σὺρτην ».
- Αὐτοὺς ἐμψύχωσ' ὁ θεός· ὥστόσο τῶν Αἰάντων 125
 οἱ φάλαγγες ὀρθώνονταν δεινές, ποὺ νὰ τοὺς βλέπη
 ἢ φιλοπόλεμη Ἀθηνᾶ θὰ ἐθαύμαζε καὶ ὁ Ἄρης.
 Οἱ πρῶτοι αὐτοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἀκλόνητοι ἐδεχόνταν
 τοὺς Τρῶας μὲ τὸν Ἐκτορα, καὶ φράκτην ἀπὸ ἀσπίδες
 καὶ ἀπὸ κοντάρια μόρφωσαν· κράνος αὐτοῦ μὲ κράνος, 130
 μὲ ἀσπίδ' ἀσπίδα στηρικτὰ θωροῦσες, καὶ ἄνδρα μ' ἄνδρα·
 καὶ ὥς κλίναν ἔσμιγαν λαμπρὲς οἱ περικεφαλαῖες
 τὴν χαίτην τοὺς· τόσο στενὰ τεθῆκαν μεταξύ των.
 Καὶ ὥς τὰ κοντάρια τίναζαν στὲς τολμηρὲς παλάμες,
 τὰ ἐλύγιζαν καὶ ὀλόφυχα τὴν μάχην ἐδιψοῦσαν. 135
 Σύσσωμ' οἱ Τρῶες ἔπεσαν ἐμπρὸς καὶ ὁ Ἐκτωρ πρῶτος
 ὁρμοῦσε ἀντίκρυ, ὅπως τρανὸ λιθάρι ποὺ ἀπὸ φρύδι
 βουνοῦ ποτάμι ξέχειλο μὲ βροχερὲς πλημμύρες
 τὸ ἀμπώθει κάτ' ὥς ἔσπασε τὰ δέματα τῶν βράχων·
 ψηλὰ σκιρτώντας ροβολᾷ καὶ ὅλο βροντᾷ τὸ δάσος· 140

κι ἐκεῖνο τρέχει ἀνέμποδον, ὥσπου τὸ σιάδι φθάνει
 καὶ τότε ἡ ὁρμή του σβήνεται· καὶ ὁ Ἑκτωρ παρομοίως
 φοβέριζε στὴν θάλασσαν φονεύοντας νὰ φθάσῃ
 τῶν Ἀχαιῶν ἀπ' τὲς σκηνὲς περνώντας καὶ ἀπ' τὰ πλοῖα·
 ἀλλὰ στὲς πυκνὲς φάλαγγες ὡς ἔπεσε κι ἐγγύς των 145
 ἐπροχωροῦσε, στάθηκε, κι ἐνάντια του μὲ ξίφη
 καὶ μὲ κοντάρια δίστομα μακριὰ των τὸν ἐδιώχναν
 οἱ Ἀχαιοί· τινάχθηκεν αὐτὸς κι ἐσύρθη ὀπίσω
 καὶ πρὸς τοὺς Τρῶας φώναξε παντοῦ νὰ τὸν ἀκούσουν·
 «Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ σεῖς κονταρομάχοι 150
 σταθῆτε αὐτοῦ· καὶ ἂν πυργωτοὶ τὲς τάξεις των ἐκλεῖσαν,
 οἱ Ἀχαιοὶ πολὺν καιρὸν ἐμὲ δὲν θὰ κρατήσουν.
 Θὰ τοὺς σκορπίσ' ἡ λόγχη μου, ἂν τῶν θεῶν ὁ πρῶτος
 μ' ἐκίνησε, ὁ βαρύκυτος ὁμόκλινος τῆς Ἥρας».
 Εἶπε, καὶ εἰς ὅλους ἄναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας. 155
 Καὶ μετὰ τὸν μ' ἔπαρσιν προχώρει ὁ Πριαμίδης
 Δηϊφοβὸς τὴν κυκλωτὴν προβάλλοντας ἀσπίδα
 καὶ διασκελοῦσεν ἐλαφρὰ μ' ἐκείνην σκεπασμένος.
 Μὲ ἀκόντι τὸν σημάδευσε ἀντίκρου ὁ Μηριόνης·
 δὲν ἔσφαλεν, ἀλλ' ἐβρηκε τὴν ταύρινην ἀσπίδα 160
 καὶ δὲν τὴν διεπέρασε καὶ τὸ μακρὺ κοντάρι
 κάτω ἀπ' τὴν λόγχην κόπηκε· κι ἐκεῖνος τὴν ἀσπίδα
 ἐμάκρυνε ἀπ' τὸ σῶμα του, τοῦ ἀνδρείου Μηριόνη
 τὸ λόγχισμα φοβούμενος· καὶ τότε ἐσύρθ' ὁ ἥρωας
 στὸν λόχον τῶν συντρόφων του, κι ἐχόλωσε ἡ ψυχὴ του 165
 ὅτι τὴν νίκην ἔχασε καὶ τὸ κοντάρι ἐκόπη.
 Κι ἐχύθη εὐθύς διαβαίνοντας τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 ἀπ' τὴν σκηνὴν ἄλλο μακρὺ κοντάρι νὰ σηκώσῃ.
 Κι οἱ ἄλλοι μ' ἀτελεῦτητην βοὴν ἐπολεμοῦσαν,
 πρῶτος ὁ Τεῦκρος φόνευσε τὸν Ἴμβριον, ποῦ ἦταν γόνος 170
 τοῦ πολυῖππου Μέντορος καὶ αὐτὸς πρὶν τοῦ πολέμου
 ἔμενεν εἰς τὸ Πήδαϊον, καὶ τὴν Μηδεσικάστην,
 τὴν κόρην εἶχε νυμφευθῇ τὴν νόθην τοῦ Πριάμου.
 Καὶ ὅτ' ἐφθασαν τῶν Δαναῶν τὰ ἰσόπλευρα καράβια
 στὴν Ἴλιον ἦλθε κι ἔλαμπε μὲ τοὺς καλοὺς τῶν Τρῶων, 175
 καὶ ὁ Πριάμος στὸ σπίτι του τὸν ἔβλεπε ὡς υἱόν του.

- Κάτω ἀπ' τ' αὐτὶ τὸν τρύπησεν ὁ Τεῦκρος μὲ τὴν λόγχην
καὶ ὀπίσω τὴν ἀνέσπασεν· καὶ ὥς μέλεγος, ποῦ σ' ἄκρην
ῥρους μακρόθεν φανεροῦ χαλκὸς τὸν ξερίζωνει,
σμίγει μὲ τὴν γῆν κλίνοντας τὰ τρυφερά του φύλλα, 180
ἔπεσε αὐτὸς κι ἐβρόντησαν ἐπάνω τ' ἄρματα του.
Κι ἐπάνω του ὥς ἐχύνονταν νὰ τὸν γυμνώσῃ ὁ Τεῦκρος,
ὁ "Εκτωρ τὸν ἀκόντισε· τὸν εἶδ' αὐτὸς καὶ μόλις
ἐξέφυγε τὸν χάλκινο κοντάρι· τότε' ὁ "Εκτωρ
τὸ τέκνον τοῦ Ἀκτορίωνος Κτεάτου μὲς στὸ στῆθος 185
λόγχισε, τὸν Ἀμφίμαχον, ποῦ ὁρμοῦσεν εἰς τὴν μάχην
καὶ κάτω ἐβρόντησε νεκρὸς καὶ ἤχοῦσαν τ' ἄρματα του.
Τὸν "Εκτορα, ὥς ἐχύνετο τὸ κράνος ν' ἀφαιρέσῃ
τοῦ Ἀμφιμάχου, ἐλόγχισεν ὁ Τελαμωνιάδης·
στὴν σάρκα ὅμως δὲν ἔφθασεν. Ὡς τρομερὰ τὸν ζῶναν 190
ὄλον τὰ χάλκιν' ἄρματα· μόνον μὲς στῆς ἀσπίδος
τὸν ὀμφαλὸν τὸν κτύπησε, μὲ δύναμιν μεγάλην
τὸν ἔσπρωξε, ὥστ' ἐσύρθη αὐτὸς τῶν δυὸ νεκρῶν ὀπίσω,
καὶ οἱ Δαναοὶ τοὺς ἔσυραν· ὁ Μενεσθεὺς ὁ θεῖος
μὲ τὸν Στιχίον, ἀρχηγοὶ κι οἱ δυὸ τῶν Ἀθηναίων, 195
ἔφεραν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς τὸ σῶμα τοῦ Ἀμφιμάχου.
Τὸν Ἴμβριον οἱ Αἴαντες, ὥς αἶγα δυὸ λεοντάρια,
ποῦ ἀπὸ τοὺς σκύλους ἄρπαξαν, τὴν φέρουν στὰ σιαγόνια
κρατώντας τὴν ψηλὰ ἀπ' τὴν γῆν ἀνάμεσα στὰ δάση,
ὁμοίως τότε' οἱ Αἴαντες ἐκεῖνον ἐκρατοῦσαν 200
ψηλὰ· καὶ τὸν ἐγύμνωσαν, καὶ ὁ ἥρωας Ὀυλιάδης
ἔκοψε ἀπὸ τὸν ἀπαλὸν λαιμόν του τὸ κεφάλι,
τόσον πολὺ τὸν χόλωσεν ὁ φόνος τοῦ Ἀντιμάχου,
καὶ ὥς σφαίραν τὸ ἐσφενδόνισεν ἀνάμεσα στὰ πλήθη.
Κι ἔπεσ' ἐμπρὸς στοῦ "Εκτορος τὰ πόδια μὲς στὸ χῶμα. 205
Καὶ τότε ὀργὴν αἰσθάνθηκεν ὁ Ποσειδῶν καὶ πόνον
ποῦ ὁ ποθητὸς του ἀνεψιὸς φονεύθη στὸν ἀγῶνα·
κι ἐγύριζε τῶν Ἀχαιῶν ἀνάμεσα στὰ πλοῖα
νὰ τοὺς θαρρύνῃ καὶ ὀλεθρον τῶν Τρώων νὰ γεννήσῃ.
Ὁ δοξαστὸς Ἰδομενεὺς ἐκεῖ τὸν ἀπαντοῦσε, 210
ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ σύντροφον μ' ἀκόντι λαβωμένον
στὸ γόνα καὶ τὸν ἔφεραν οἱ σύντροφοι ἀπ' τὴν μάχην.

Τὸν σύστησε στοὺς ἰατροὺς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν σκηνὴν του
 ἐπήγαγε ὀλοπρόθυμος νὰ πολεμήσῃ ἀκόμῃ.
 Εἰς αὐτὸν εἶπε ὁ Ποσειδῶν μὲ τὴν φωνὴν ποῦ ἐπῆρε 215
 τοῦ Ἀνδραϊμονίδη Θόαντος, ὅπου στὴν Καλυδῶνα
 βασίλευε τῶν Αἰτωλῶν καὶ στὴν Πλευρώνα ὅλων,
 καὶ τὸν τιμοῦσαν ὡς θεόν: «Εἰπέ μου, Ἰδομενέα,
 ὦ βουληφόρε τῶν Κρητῶν, οἱ τρομεροὶ τί ἐγίναν 220
 φοβερισμοὶ ποῦ οἱ Δαναοὶ φοβέριζαν τοὺς Τρῶας;»
 Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγός, ὁ Ἰδομενεὺς ἀντεῖπεν:
 «Θνητὸς δὲν πταίει, Θόαντα, κανεῖς, ὅσο γνωρίζω
 ἐγώ, καὶ ὅλ' ἡξεύρομεν τὸ ἔργον τοῦ πολέμου·
 κανεῖς δὲν ὀλιγοψυχεῖ, κανένας ἀπὸ φόβον 225
 νὰ ξετινάξῃ δὲν ζητεῖ τὸ βάρος τοῦ πολέμου·
 πλὴν θέλει ὁ μεγαδύναμος, ὡς φαίνεται, ὁ Κρονίδης
 μακράν ἀπ' τ' Ἄργος ὅλοι ἐδῶ ἀδόξως νὰ χαθοῦμε.
 Ἀλλὰ σύ, Θόαντ', ἄφοβος πολεμιστὴς ὡς πρῶτα
 ποῦ καὶ ἄλλους, ἂν τοὺς ἐβλεπες ὀκνοὺς, παρακινουῦσες,
 σήκωνε τώρα τὴν φωνὴν τοὺς ἄνδρες νὰ ἐμψυχώσῃς». 230
 Ἀπάντησεν ὁ Ποσειδῶν σ' αὐτὸν ὁ κοσμοσείστης:
 «Ἰδομενέα, μὴ ποτὲ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν Τροίαν
 καὶ σκύλοι ἐδῶ νὰ τὸν χαροῦν, ἐκείνος ὅπου ἀφήνει
 τὴν μάχην θεληματικῶς εἰς τούτην τὴν ἡμέραν.
 Ἀλλ' ἄμε, πάρε τ' ἄρματα, γύρισ' ἐδῶ νὰ ἰδοῦμε 235
 εὐθύς, ἂν κατορθώσουμε κάτι καλὸν καὶ μόνον
 καὶ ἀπὸ δειλοὺς ἂν ἐνωθοῦν, κάποια γενναῖα ἀνδρεία,
 κι εἴμεθα ἐμεῖς καὶ μὲ καλοὺς καλοὶ νὰ μετρηθοῦμε».
 Εἶπε, κι ἐχύθηκε ὁ θεὸς κεῖ ποῦ βροντοῦσε ἡ μάχη·
 καὶ ὡς ἔφθασεν ὁ Ἰδομενεὺς στὴν εὐμορφὴν σκηνὴν του, 240
 κι ἐζώσθη τὰ λαμπρ' ἄρματα, κι ἐπῆρε δυὸ κοντάρια,
 κι ἐκίνησεν ὡς κεραυνός, ποῦ ἐφούκτωσε ὁ Κρονίδης
 καὶ ἀπ' τὸν φωτερὸν Ὀλυμπον ἐτίναξε νὰ δείξῃ
 μέγα σημεῖον τῶν θνητῶν, καὶ πέρ' ἀστράφτει ἡ λάμψις·
 ὅμοια κι ἐκείνου ὡς ἔτρεχεν ἐλάμπαν τ' ἄρματά του. 245
 Καὶ ἀκόμῃ στὴν σκηνὴν ἐγγὺς τὸν ἤβρε ὁ Μηριόνης
 ὁ ἀκόλουθός του ὡς πήγαγεν ἄλλην νὰ πάρῃ λόγχην.
 «Υἱὲ τοῦ Μόλου ἀδάμαστε», τοῦ εἶπε ὁ Ἰδομενέας,

«ὦ ποθητέ μου ὅσο κανεῖς τῶν φίλων, Μηριόνη,
 πῶς ἐδῶ ἤλθες καὶ ἄφησες τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ; 250
 Μὴ βέλος σ' εὗρηκε πικρὸ κι ἡ ἄκρη του σὲ σφάζει ;
 Ἦ μηνυτὴς μοῦ ἔρχεσαι, διότι οὐδ' ἐγὼ θέλω
 ἀργὸς νὰ μένω εἰς τὲς σκηνές, ἀλλὰ νὰ πολεμήσω».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ συνετὸς ἀντεῖπε Μηριόνης :
 «ὦ Ἰδομενέα, τῶν Κρητῶν χαλκοχιτώνων πρῶτε, 255
 ἤλθα νὰ πάρω, ἂν σοῦ ῥμεινε εἰς τὲς σκηνές κανένα
 κοντάρι, ὅτι μοῦ ἐκόπηκεν ἐκεῖνο ποῦ ἐφοροῦσα,
 τοῦ ὑπερφηφάνου ὡς κτύπησα Διηφόβου τὴν ἀσπίδα».

Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγὸς ὁ Ἰδομενεὺς ἀντεῖπεν :
 «Κοντάρι· ἂν θέλῃς κι εἰκοσι θὰ ἔβρῃς στὴν σκηνήν μου 260
 στὸν λαμπρὸν τοῖχον στυλωτά, τῶν Τρώων, ποῦ φονεύω,
 ἄρματα αἱματοστάλακτα, διότι ἐγὼ νὰ κάμνω
 μὲ τοὺς ἐχθροὺς τὸν πόλεμον δὲν συνηθῶ μακρόθεν,
 ὅθεν κοντάρια, κόρυθες καὶ ὀμφαλωτὲς ἀσπίδες
 καὶ ἀκτινοβόλοι θώρακες μοῦ ὑπάρχουν φυλαγμένοι».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ συνετὸς ἀντεῖπε Μηριόνης :
 «Πολλὰ ῥω λάφυρα κι ἐγὼ παρμέν' ἀπὸ τοὺς Τρῶας
 εἰς τὴν σκηνήν· ἀλλὰ σιμὰ δὲν εἶναι νὰ τὰ λάβω·
 ὅτι οὐδ' ἐμὲ δὲν ἄφησε, πιστεύω, ἡ πρώτη ἀνδρεία· 270
 καὶ ὅταν ἀνάφτη λυσσερὸ τὸ πεῖσμα τοῦ πολέμου
 στὴν μάχην, δόξαν τῶν ἀνδρῶν, προβάλλω μὲ τοὺς πρώτους·
 κι ἐὰν κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ἄλλος
 τοῦτο δὲν ξεύρη, κὰν ἐσύ, θαρρῶ νὰ τὸ γνωρίζῃς».

Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγός : «Πόσον γενναῖος εἶσαι
 τὸ ξεύρω· νὰ τὸ λέγῃς σὺ ποσῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη. 275

Διότι ἂν ἐκλεγόμασθην οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι
 διὰ τὸ καρτέρι, ὅπ' ἄσφαλτα διακρίνεται· ἡ ἀνδρεία
 ὅπου ὁ δειλὸς γνωρίζεται καὶ δείχνεται ὁ γενναῖος—
 τοῦ ἀνάνδρου βλέπεις τὴ θωριά νὰ συχναιλλάζῃ χρώμα,
 δὲν τὸν ἀφήν' ἡ ἀστήρικτη ψυχὴ του νὰ ἡσυχάζῃ, 280
 ἀλλὰ στές δύο φτέρνες του συχνὰ καθίζει ἐπάνω,
 σφόδρα ἡ καρδιά του βροντᾷ στὰ στήθη, ὡς βλέπει ἐμπρός του
 τὲς μοῖρες, καὶ τὰ δόντια του τριζοκοποῦν στὸ στόμα.
 Ἄλλ' ὁ γενναῖος τὴν θωριά δὲν ἄλλαξε, ἀλλὰ μένει

εἰς τὴν καθίστραν ἄφοβος μὲ τοὺς ἀνδρειωμένους 285
 καὶ ὀλόψυχα παρακαλεῖ πότε ν' ἀρχίσ' ἡ μάχη.—
 Καὶ μὴδ' αὐτοῦ δὲν θά 'ψεγε κανεῖς τὴν δυνάμιν σου·
 διότι ἂν λόγχῃ σ' ἔβρισκε μαχόμενον ἢ ξίφος
 μήτε στὸ ζινίχι θά 'πεφτε τὸ βέλος ἢ στήν πλάτην,
 ἀλλὰ τὰ στήθη θά 'πληκτεν ἐμπρὸς ἢ τὴν γαστέρα, 290
 ὡς πρόθυμος θά πρόβαλλες μὲς στοὺς συντρόφους πρῶτος.
 'Αλλ' ἄς μὴ στέκωμεν ἐδῶ σὰ νήπια μωρολόγα
 μήπως ἀπότολμος κανεῖς πικρὰ μᾶς ὄνειδίσῃ.
 'Αλλ' ἄμε, πάρε ἀπ' τὴν σκηνὴν τὸ στερεὸ κοντάρι». 295
 Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὁ ἰσόπαλος τοῦ 'Αρη Μηριόνης
 γρήγορα ἐπῆρε ἀπ' τὴν σκηνὴν τὸ χάλκινο κοντάρι
 καὶ ἔτρεξε πάλι ὅλος φωτιὰ πρὸς τὸν 'Ιδομενέα.
 'Ο 'Αρης ὡς ὁ φονικὸς ὄρμα' στήν μάχην καὶ ἔχει
 σιμὰ τὸν Φόβον, δυνατὸν καὶ ἀτρόμητον υἱὸν του,
 ποὺ καὶ τὸν γενναιότερον πολεμιστὴν φοβίζει· 300
 ἀπὸ τὴν Θράκην ἔρχονται καὶ οἱ δυὸ θωρακοφόροι
 στῶν Φλεγυῶν τὸν ἀνδρικὸν λαὸν ἢ τῶν 'Εφύρων·
 καὶ αὐτῶν δὲν στέργουν τὲς εὐχὲς καὶ εἰς ἄλλους δίδουν νίκην.
 'Ομοίως μ' ἄρματα λαμπρὰ στήν μάχην κατεβαῖναν
 οἱ πολεμάρχ' 'Ιδομενεὺς ὁμοῦ καὶ Μηριόνης. 305
 «᾽Ω Δευκαλίδῃ», τοῦ 'λεγεν ὁ Μηριόνης πρῶτος,
 «πόθεν στὰ πλοῖα τοῦ στρατοῦ νὰ προχωρήσης θέλεις·
 στὸ δεξιόν, στὸ μεσινόν ἢ στ' ἀριστερὸ μέρος;
 "Οτι ἐκεῖ πλέον παρ' ἄλλοῦ, θαρρῶ, στενοχωροῦνται
 οἱ ἀνδρειωμένοι Δαναοὶ ἀπ' τῶν ἐχθρῶν τὰ πλήθη». 310
 Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγὸς ἀντεῖπ' ὁ 'Ιδομενέας·
 «Στὴν μέσσην καὶ ἄλλοι μάχονται νὰ σώσουν τὰ καράβια,
 καὶ πολεμοῦν οἱ Αἴαντες καὶ ὁ Τεῦκρος, φημισμένος
 τοξότης, καὶ ἀπὸ σύνεγγυς πολεμιστὴς ἀνδρεῖος·
 θὰ τὸν χορτάσουν πόλεμον, μ' ὅσῃν καὶ ἂν ἔχῃ ἀνδρεῖαν, 315
 τὸν Πριαμίδην "Εκτορα· ἄκρον θὰ ἔχῃ ἀγῶνα
 τὴν δυνάμιν ἀσύντριφτην κλονώντας τῶν ἡρώων
 νὰ κάψῃ τὰ καράβια μας· ἔξω ἂν θελήσῃ ὁ Δίας
 δαυλὸν ὁ ἴδιος εἰς αὐτὰ νὰ βάλῃ φλογοβόλον.
 "Οτ' εἰς θνητὸν πόχει τροφὴν τῆς Δήμητρας τὸ δῶρον, 320

όπου χαλκός και φονικά λιθάρια τὸν λαβώνουν,
 τόπον δὲν κάμνει ὁ φοβερός υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος,
 οὐδὲ στὸν σπᾶσθην τῶν ἀνδρῶν λεοντόψυχον Πηλεΐδην
 θὰ ὑποχωροῦσε, ἂν τύχαινε, καὶ στὴν σταδίαν μάχην·
 ὅτι στὸν δρόμον δὲν νικᾷ κανεὶς τὸν Ἀχιλλέα. 325
 Ἄλλὰ τῆς μάχης κίνησε στ' ἀριστερά, νὰ δείξῃ
 ἂν ἄλλους θὰ δοξάσωμεν ἢ ἐμεῖς νὰ δοξασθούμεν».
 Εἶπε κι ἐκίνησεν ἔμπρὸς ὁ ἀνδρεῖος Μηριόνης
 ὡς εἰς τὸ μέρος τοῦ στρατοῦ ποῦ εἶπ' ὁ Ἴδομενέας.
 Καὶ ἅμα τὸν εἶδαν φοβερὸν ὡς φλόγα νὰ προβάλλῃ 330
 κλεισμένος στὰ λαμπρ' ἄρματα μὲ τὸν ἀκόλουθόν του,
 ἐπάνω του ἀλαλάζοντας ἐχύθησαν οἱ Τρῶες
 καὶ ἀγῶνας ἄρχισε σφοδρὸς αὐτοῦ σιμὰ στὲς πρύμνες.
 Καὶ ὡς ἔξαφνα φυσσομανοῦν πολλῶν ἀνέμων ζάλες
 σ' ἡμέρες ποῦ ὁ κονιορτὸς ἐπλήθυνε στοὺς δρόμους 335
 καὶ τὸν σηκώνουν ὅλοι ὁμοῦ σὰν νέφος στὸν ἀέρα
 ὅμοια κι ἐκεῖνοι ἀντίμαχα κτυπιόνταν διψασμένοι
 καθεὶς μ' ἀκονητὸν χαλκὸν τὸν ἄλλον νὰ φονεύσῃ.
 Καὶ ὡς λόγγος ὅλη ἀγρίωνεν ἡ ἀνθρωποφθόρα μάχῃ
 μακριὰ κοντάρια κοφτερὰ· καὶ οἱ λαμπρὲς ἀσπίδες 340
 οἱ θώρακες νεοστήλβωτοι, τὰ σπιθοβόλα κράνη
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐθάμπωναν μὲ τοῦ χαλκοῦ τὴν λάμψιν
 καθὼς αὐτοὶ συγκρούονταν· καὶ ἄσπλαχνος θὰ ἦταν κεῖνος
 ποῦ βλέποντας θὰ ἐχαίρονταν, ἀντὶ ν' ἀκούσῃ πόνον.
 Καὶ τότε δύο κραταιοὶ διχόγνωμοι, τοῦ Κρόνου 345
 τέκνα, ὀργανίζαν συμφορὲς εἰς τοὺς ἀνδρειωμένους.
 Τῶν Τρώων καὶ τοῦ Ἑκτορος νίκην νὰ δώσῃ ὁ Δίας
 ἤθελε, τὸν γοργόποδα Πηλεΐδην νὰ δοξάσῃ,
 ὅχι ὁ λαὸς τῶν Ἀχαιῶν ν' ἀφανισθῇ στὴν Τροίαν· 350
 ἀλλὰ τὴν Θέτιν δόξαζε καὶ τὸν σκληρὸν υἱὸν τῆς.
 Καὶ ὁ Ποσειδῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐμψύχωνεν, ὡς ἔλθε
 κρυφὰ μέσ' ἀπ' τὴν θάλασσαν, μὲ πάθος πρὸς τὸν Δία
 καὶ σπλάχνος διὰ τοὺς Ἀχαιοὺς, ποῦ ἐσύντριβαν οἱ Τρῶες,
 καὶ οἱ δύο μίαν γενεάν, τὴν αὐτὴν ρίζαν εἶχαν·
 ἀλλ' ἦτ' ὁ Ζεὺς ἀνώτερος στὰ χρόνια καὶ στὴν γυνῶσιν, 355
 διὰ τοῦτο ἐκεῖνος φανερά δὲν ἐβγαίνει βοηθός των,

ἀλλὰ κρυφὰ τοὺς ἔσπρωχνε μὲ τὴν μορφὴν ἀνθρώπου.
 Καὶ ἰδοὺ τῆς δεινῆς ἔριδος καὶ τοῦ πολέμου ὅμοιον
 τὸ δίκτυ ἐπλέξαν τεντωτὸ στοὺς δυὸ στρατοὺς ἐπάνω
 ποὺ ἄλυτο, ἀσύντριπτο, πολλοὺς ἀφάνισε ἀνδρειωμένους. 360
 Καὶ τότε μὲ τοὺς Δαναοὺς ὁ Ἴδομενεὺς, ἂν κι ἦταν
 μισοασπρομάλλης ὕρμησε κι ἐσκόρπισε τοὺς Τρῶας.
 Τὸν Ὀθρυονέα φόνευσε, ποὺ ἀπ' τὰ Καβήσια μέρη
 στὴν Τροίαν ἦλθε, ὡς ἄκουσε τὴν φήμην τοῦ πολέμου,
 καὶ τοῦ Πριάμου τὴν καλὴν ἀπ' ὅλες θυγατέρας, 365
 Κασσάνδραν, νύμφην ἄπροικα ζητοῦσε κι ἔργον μέγα
 ὑπόσχονταν, τοὺς Δαναοὺς νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν Τροίαν.
 Καὶ ὁ γέρος Πρίαμος ρητῶς τὴν κόρην τοῦ ὑπεσχέθη·
 κι ἐκεῖνος εἰς τὸν λόγον του θαρρῶντας πολεμοῦσε·
 τὸν λόγχισεν ὁ Ἴδομενεὺς ἐνῶ μὲ ὕψηλὸ βῆμα 37
 κινουῖσεν, οὐδὲ ὁ θώρακας ἐκράτησε τὴν λόγχην
 ὁ χάλκινος, κι ἡ ἄκρῃ τῆς τοῦ ἐμπήχθη στὴν γαστέρα·
 χάμω μὲ βρόντον ἔπεσε κι ἐκεῖνος ἐκαυχῆθη·
 «Ὀθρυονέα, τῶν θνητῶν θὰ σὲ κηρύξω πρῶτον,
 ἂν ὅσ' ἀνάλαβες σωστὰ τελειώσης τοῦ Πριάμου, 375
 ἀφοῦ τὴν θυγατέρα του κι ἐκεῖνος σοῦ ὑποσχέθη.
 Ὅμοίαν θὰ ἐκτελούσαμε κι ἐμεῖς ὑπόσχεσίν μας·
 ἀπ' τ' Ἄργος θὰ σοῦ φέρναμε τοῦ Ἀτρεΐδῃ θυγατέρα
 στὰ κάλλη τῆς ἀσύγκριτην, γυναῖκα νὰ τὴν ἔχῃς,
 τὴν πυργωμένην Ἴλιον ἂν σὺ μᾶς ἐκπορθήσης. 380
 Στὲς πρύμνες ἀκολούθα ἐμὲ νὰ εἰποῦμε διὰ τοὺς γάμους,
 νὰ ἰδῇς τί δῶρα νυφικὰ δίδομ' ἐμεῖς γενναῖα».
 Εἶπε καὶ τὸν ποδόσερνε στὴν ταραχὴν τῆς μάχης.
 Κι ἐκείνου εὐθύς ἐκδικητῆς ὁ Ἄσιος πεζὺς ἦλθε
 καὶ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ὤμους του ρουθούνιζαν οἱ ἵπποι, 385
 καὶ τοὺς κρατοῦσ' ὁ ἡνίοχος· καὶ ὡς ὀδηγοῦσ' ἐκεῖνος
 νὰ τὸν κτυπήσῃ ἐπρόλαβεν ὁ Ἴδομενεὺς καὶ κάτω
 ἀπ' τὸ πηγούνι ἐπέρασεν ἡ λόγχη τὸν λαιμόν του.
 Κι ἔπεσεν, ὅπως πέφτει δρυς, ἢ λεύκα, ἢ φουντωμένος
 ὕψηλὸς πεῦκος, πόκαψαν τέκτονες εἰς τὰ ὄρη 390
 μ' ἀξίνες νεοτρόχιστες μ' αὐτὸ νὰ στήσουν πλοῖον·
 ὅμοια ξαπλώθη αὐτὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ ζεμένο ἀμάξι

μέ βογγητὸ κι ἐφούκτωσε τὸ αἵματωμένο χῶμα
 καὶ τοῦ ἡνιόχου χάθηκαν τὰ λογικά καὶ ὀπίσω
 νὰ στρέψῃ δὲν ἐτόλμησε τοὺς ἵππους διὰ νὰ φύγῃ 395
 ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς· καὶ ὁ δυνατὸς Ἀντίλοχος μὲ λόγχῃ
 στήν μέσσην τὸν περόνησε καὶ τοῦ ἔσπασεν ἡ ἄκρη
 τὸν χάλκινόν του θώρακα κι ἐμπήχθη στήν γαστέρα·
 τοὺς ἵππους ὁ Ἀντίλοχος ἐπῆρε ὁ Νεστορίδης
 μέσ' ἀπ' τοὺς Τρῶας στὸν στρατὸν τῶν Ἀχαιῶν ἀνδρείων. 400
 Λυπήθη διὰ τὸν Ἄσιον κι ἐμπρὸς τοῦ Ἰδομενεῶς
 ἐστήθηκε ὁ Δηΐφοβος καὶ ἀκόντισε μὲ λόγχῃ.
 Τὸν μάτιασε καὶ ξέφυγε τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι
 ὁ Ἰδομενεὺς καὶ κάτωθεν ἀπ' τὴν ἀσπίδα ἐκρύφθη
 πού ἀπὸ χαλκὸν ἀστραφτερόν καὶ δέρμα ταύρου ἐφόρει 405
 στρογγυλωτὴν μὲ δυὸ λαβὲς καλὰ στερεωμένην·
 καὶ ὅλος μαζεύθη μέσα της, κι ἐπάνω ἀπ' τὴν ἀσπίδα
 πού ἐβρόντησε ὡς τὴν ξάκρισε, ἐπέταξεν ἡ λόγχῃ.
 Ἄλλ' ἀπ' τὸ χέρι τὸ βαρὺ δὲν ἔφυγε χαμένη·
 τὸν πολεμάρχον εὔρηκεν Ἰψήνορα Ἰππασίδην 410
 εἰς τὸ συγκώτι κι ἔλυσεν εὐθύς τὰ γόνατά του.
 Καυχήθηκε ὁ Δηΐφοβος κι ἐκραύγασε μεγάλως·
 «Ὁ Ἄσιος ἀνεκδίκητος δὲν κεῖται, ἀλλὰ στὸν Ἄδη,
 τὸν πυλωρόν, τὸν ἄσπονδον ὡς κατεβαίνει τώρα,
 θὰ χαίρεται πὺ προβοδὸν τοῦ ἔστειλε ἡ ψυχὴ μου». 415
 Τὸ καύχημά του ἐπλήγωσε τοὺς Δαναοὺς κι ἐξόχως
 τὸν ἀνδρικὸν Ἀντίλοχον, ἄλλ' ἂν καὶ λυπημένος
 στὸν ποθητόν του σύντροφον δὲν ἔλειψε καὶ ὀρμώντας,
 ἐμπρὸς του μὲ τὸ σῶμα του καὶ τὴν ἀσπίδα ἐστήθη.
 Κι ὁ υἱὸς τοῦ Ἐχίου Μηκιστεὺς καὶ ὁ Ἀλάστωρ, σύντροφοί του, 420
 στοὺς ὤμους ἔφεραν αὐτόν, ὅπου βαριά βογγοῦσε,
 ὡς τὰ γοργὰ καράβια καὶ ἀκράτητος ὡς φλόγα
 ὁ Ἰδομενεὺς δὲν ἔπαυε νὰ θέλῃ ἢ νὰ βυθίσῃ
 κάποιον ἐχθρὸν στὰ τάρταρα τῆς γῆς, ἢ νὰ βροντήσῃ
 αὐτὸς νεκρὸς μαχόμενος νὰ σώσῃ τοὺς Ἀργεῖους. 425
 Καὶ τότε τὸν Ἀλκάθοον, υἱὸν τοῦ Αἰσυήτου,
 διοθρέπτου ἀνδρὸς —ἐκτύπησε— κι ἦταν γαμβρὸς τοῦ Ἀγχίση
 κι εἶχε τὴν Ἴπποδάμειαν κόρην ἐκείνου πρῶτην·

κι ἦταν ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς καὶ τῆς σεπτῆς μητρός της,
 430 ὅτι ἀπὸ τῆς ὁμήλικης ἀσύγκριτη στὸ κάλλος
 στὰ ἔργα ἦταν καὶ στὸν νοῦν· δι' αὐτὸ καὶ τὴν νυμφεύθη
 ὁ ἄνδρας ὁ ἐκλεκτότερος μὲς στὴν μεγάλην Τροίαν—
 τὸν δάμασεν ὁ Ποσειδῶν εἰς τὸν Ἰδομενεά·
 τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐσκίτισε, τοῦ σπέδισε τὰ μέλη
 435 ὥστε νὰ φύγ' ἢ νὰ στραφῇ στὰ πλάγια δὲν ἐμπόρει·
 καὶ ὡς ἔστεκεν ἀκίνητος ὡς στήλ' ἡ δένδρον μέγα,
 μὲ λόγχην τὸν ἐπλήγωσεν στὸ στῆθος ὁ ἀνδρειωμένος
 Ἰδομενεύς, καὶ τοῦ ἔσπασε τὸν χάλκινον χιτῶνα
 ποὺ ἔσκεπε τὸ σῶμα του, προφυλακὴ τοῦ ὀλέθρου,
 440 καὶ κούφιο σπᾶσ' ἀκούσθη ἐκεῖ, ποὺ ἐσχίζετο ἀπ' τὴν λόγχην·
 βρόντησε κάτω, εἰς τὴν καρδιά τοῦ ἐμπήχθη μέσα ἡ λόγχη
 ὅπου σπαρνώντας τίναζε καὶ τὴν οὐράν της ὅλην
 καὶ ὁ βαρὺς Ἄρης ἔσβησεν ἐκεῖ τὴν δύναμίν του.
 Κι ἐπάνω του κραυγάζοντας ὁ Ἰδομενεὺς καυχῆθη·
 445 «Σωστὴ σοῦ φαίνεται ἀμοιβή, Δηίφοβε, ἡ δικὴ μας,
 τρεῖς φονευμένοι ἀντὶ ἐνός ; ὦ τρομερὲ, καυχᾶσαι
 ἄδικα, ἀλλὰ προχώρησε καὶ σὺ στήσου ἔμπροσθέν μου
 ποῖος ἀπόγονος νὰ ἰδῇς σᾶς ἦλθα ἐδῶ τοῦ Δία
 ποὺ γέννησε τὸν Μίνωα, τῆς Κρήτης ἄρχον πρῶτον,
 450 καὶ αὐτὸς τὸν Δευκαλίωνα ἐγέννησε τὸν θεῖον,
 καὶ ὁ Δευκαλίων πάλι ἐμὲ στὴν Κρήτην βασιλέα
 ἀνδρῶν πολλῶν, καὶ τῶρα ἐδῶ μὲ φέραν τὰ καράβια
 κακὸ σ' ἐσὲ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ ὅλων ὁμοῦ τῶν Τρώων».
 Τὸν ἄκουσε ὁ Δηίφοβος κι ἐδίσταζε ἂν θὰ στρέψῃ
 νὰ πάρῃ κάποιον σύντροφον ἀπ' τοὺς γενναίους Τρῶας,
 455 βοηθόν του ἢ καὶ τὸν πόλεμον νὰ δοκιμάσῃ μόνος
 κι ἔκρινε αὐτὸ καλύτερο, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Αἰνεΐαν.
 Τὸν εὗρηκε νὰ στέκεται μὲς στοῦ στρατοῦ τὴν ἄκρην
 ὡς εἶχε πρὸς τὸν Πρίαμον θυμὸν πάντοτ' ἐκεῖνος,
 460 διότι ἂν κι ἦτο ἀνδράγαθος ποσῶς δὲν τὸν τιμοῦσε.
 Τοῦ ἔλεγε ὁ Δηίφοβος : «Τῶν Τρώων βουλευφόρε,
 Αἰνεΐα, τῶρα ἐκδικητὴς νὰ δράμῃς τοῦ γαμβροῦ σου
 χρεωστεῖς, ἐάν ὁ θάνατος τοῦ συγγενοῦς σὲ θλίβῃ.
 Ἄλλ' ἔλα τὸν Ἀλκάθοον μαζί νὰ ἐκδικηθοῦμε,

- ὅπου γαμβρὸς στὰ σπίτια σας σ' ἔχει ἀναστήσει βρέφος. 465
 Τὸν φόνευσεν ὁ Ἰδομενεὺς ὁ μέγας πολεμάρχος).
 Εἶπε καὶ πόνον ἄκουσεν ὁ Αἰνείας κι ἐπετάχθη
 μὲ ὁρμὴν πολέμου ἀκράτητην πρὸς τὸν Ἰδομενεά.
 Πλὴν τοῦτος δὲν ἐδείλιασεν ὡς τρομερὸν ἀγόρι,
 ἀλλ' ὅπως χοῦρος ὀρεινὸς μὲ θάρρος στὴν ἀνδρεία του, 470
 σ' ἔρημο μέρος καρτερεῖ πολλῶν ὁρμὴν ἀνθρώπων,
 καίουν τὰ μάτια του φωτιά, τὰ νῶτα του ἀγριώνει
 κι ἔτοιμος εἰς τὸν πόλεμον τὰ δόντια του ἀκονίζει
 καὶ ἄνδρες καὶ σκύλους ἀψηφᾷ· παρόμοια καρτεροῦσε
 ὁ ἀνδράγαθος Ἰδομενεὺς, ἐπάνω του ὡς ἐρχόνταν 475
 ὁ Αἰνείας· κι ἔσυρε φωνὴν νὰ κράξῃ τοὺς συντρόφους
 Ἀσκάλαφον, Δηίπυρον σιμά του καὶ Ἀφαρέα
 Μηριόνην καὶ Ἀντίλοχον στὸν πόλεμον τεχνίτες.
 Αὐτοὺς καλοῦσε κι ἔλεγεν: «Βοηθᾶτε ἀγαπημένοι,
 καὶ μόνος εἶμαι· τρομερὰ φοβοῦμαι τὸν ἀνδρεῖον 480
 Αἰνείαν τὸν πτερόποδα, ποὺ ὁρμᾷ νὰ μὲ χτυπήσῃ·
 στὴν μάχην εἶναι ἀκούραστος αὐτὸς ἀνθρωποφόνος·
 ἔχει καὶ τῆς νεότητος τὸ θάρρος καὶ τὴν ρώμην.
 Ἄν εἶχα ἐγὼ τὰ χρόνια του μὲ τούτην τὴν ψυχὴν μου,
 ἢ νίκη γρήγορα σ' ἐμὲ θὰ τύχαιν' ἢ σ' ἐκεῖνον». 485
 Εἶπε καὶ αὐτοὶ πλησίον του μὲ μίαν γνώμην ὅλοι
 ἐστήθηκαν, στοὺς ὤμους των φορώντας τὲς ἀσπίδες.
 Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἔκραζεν ὁ Αἰνείας τοὺς συντρόφους
 Δηίφοβον καὶ Πάριδα καὶ Ἀγήνορα τὸν θεῖον,
 ποὺ ἦσαν τῶν Τρώων ἀρχηγοί, μ' αὐτόν, καὶ ἀκολουθοῦσαν 490
 τὰ πλήθη, ὡσὰν τὰ πρόβατα κατόπι στὸ κριάρι,
 ὅταν θὰ πιοῦν καὶ τὴν βοσκήν γιὰ τὸ ποτάμι ἀφήνουν
 καὶ μέσα χαίρεται ὁ βοσκός· παρόμοια τότ' ἐχάρη
 ὁ Αἰνείας στὸν πολὺν λαόν, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε.
 Καὶ γύρω εἰς τὸν Ἀλκάθοον μὲ μακριὰ κοντάρια 495
 ἐκεῖνοι ὀρμησαν, καὶ ὁ χαλκός, καθὼς ἀντικτυποῦντο,
 μὲς στὸν ἀγῶνα φοβερὰ στὰ στήθη τους βροντοῦσε.
 Καὶ ἀπ' ὅλους δύο μαχηταὶ πλιότερο ἐμανίζαν,
 ὁ Αἰνείας καὶ ὁ Ἰδομενεὺς, ἰσόπαλοι τοῦ Ἄρη,
 ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μ' ἄπονον χαλκὸν νὰ σχίσῃ πέρα. 500

Ὁ Αἰνεΐας πρῶτος ἔριξεν εἰς τὸν Ἰδομενέα·
 τὸν εἶδε αὐτὸς κι ἐξέφυγε τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι·
 κι ἔπεσε τινακτὰ στὴν γῆν ἡ λόγχη τοῦ Αἰνεΐου
 ἀνώφελ' ἀφοῦ πέταξεν ἀπ' τὸ βαρὺ του χέρι
 καὶ τὸν Οἰνόμαον κτύπησε στὴν μέσην στὴν γαστέρα 505
 ὁ Ἰδομενεύς· τοῦ ἔσχισε τὸν θώρακα ὡς τὰ σπλάχνα·
 στὴν σκόνην ἔπεσεν αὐτὸς κι ἐφούκτωσε τὸ χῶμα.
 Καὶ ὁ Ἰδομενεύς ἀπ' τὸν νεκρὸν τὸ μακρινὸ κοντάρι
 ἔσυρε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε καὶ τ' ἄρματα τὰ ὠραῖα
 νὰ τοῦ ἀφαιρέση, ὅτι πολλὰς τὸν ἐστενεῦαν λόγχες. 510
 "Ὅτι τὴν πρώτην δύναμιν τὰ πόδια του δὲν εἶχαν
 νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὴν λόγχην του ἢ κὰν ν' ἀναμερίσῃ·
 ὅθεν στρατὸς ἐπάλαιεν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του,
 καὶ οἱ πόδες δὲν εἶχαν ὀρμὴν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μάχην.
 Κι ἐκεῖ ποὺ ἀναχωροῦσε ἀργά, τοῦ ἔριξεν ἀκόντι 515
 ὁ Δηΐφοβος, ποὺ πάντοτε τοῦ 'χε χολὴν καὶ μίσος.
 "Ὅμως καὶ τοῦτο τοῦ 'σφαλεν· καὶ τὸ βαρὺ κοντάρι
 στὸν ὦμον τὸν Ἀσκάλαφον υἱὸν τοῦ Ἄρη ἐβρόηκε·
 στὴν σκόνην ἔπεσεν αὐτὸς κι ἐφούκτωσε τὸ χῶμα.
 Καὶ ὁ Ἄρης ὁ βροντόφωνος δὲν εἶχε ἀκόμη γινῶσιν, 520
 ὅτι στὴν μάχην ἔπεσεν ὁ ἀγαπητὸς υἱός του,
 ἀλλὰ κλεισμένος κάθονταν, ὡς ἤθελεν ὁ Δίας,
 κάτω ἀπὸ σύγνεφα χρυσὰ στὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου,
 ὅπου κι οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι, μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην.
 Κι ἐπάνω στὸν Ἀσκάλαφον ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὀρμήσαν· 525
 καὶ ὡς ἄρπασ' ὁ Δηΐφοβος τὸ κράνος τοῦ Ἀσκαλάφου
 ὁ Μηριόνης πηδηκτὰ, σὰν Ἄρης, τὸν ἐπῆρε
 μὲ λόγχην στὸν βραχίονα, καὶ ἀπὸ τὸ χέρι ἐκείνου
 χάμω μὲ βρόντον ἔπεσεν ἡ περικεφαλαία.
 Καὶ ὡσὰν γεράκι ἐχύθηκε καὶ πάλι ὁ Μηριόνης 530
 κι ἐβγάλε ἀπ' τοῦ βραχίονος τὴν ρίζαν τὸ κοντάρι
 κι ἐσύρθη στοὺς συντρόφους του· κι ἐκεῖνον ὁ Πολίτης
 αὐτάδελφός του ἀγκαλιαστὰ τὸν πῆρε τοῦ πολέμου
 ἀπὸ τὴν ἄχαρην βοὴν στὸ μέρος ὅπου ἐμέναν
 πίσω ἀπ' τὴν μάχην τὰ γοργὰ πουλάρια του ζεμένα 535
 στὴν τεχνικὴν των ἁμαζαν καὶ τὰ 'χε ὁ κυβερνήτης.

Κεῖνα στήν μάχην ἔφεραν τὸν ἄνδρα ποῦ ἐβογγοῦσε
 ἀπ' τὴν αἵματοστάλακτῃν πληγὴν βασανισμένους.
 Κι οἱ ἄλλοι μὲ ἀτελεύτητῃν ὁρμὴν ἐπολεμοῦσαν.
 Στὸν Ἀφαρήα χύνεται Καλητορίδην πρῶτος 540
 ὁ Αἰνεΐας καὶ μὲς στὸν λαιμὸν ἀντίκρυ τὸν λογχίζει.
 Δίπλα τοῦ γέρν' ἡ κεφαλὴ, κράνος ὁμοῦ καὶ ἀσπίδα
 πέφτουν, καὶ ὁ ψυχοθεριστὴς ὁ θάνατος τὸν ζώνει.
 Ὁ Ἀντίλοχος τὸν Θόωνα τὸν τήρησε, ὡς ἐστράφη,
 καὶ ὁρμώντας τὸν ἐκτύπησε καὶ τοῦ ἔκοψε τὴν φλέβα 545
 ποῦ ἄνω εἰς τὰ νῶτ' ἀδιάκοπα πέρα ὡς τὸ ζινίχι τρέχει,
 τὴν ἔκοψ' ὅλην ἔπεσε τ' ἀνάσκελα στὸ χῶμα
 κεῖνος μ' ἀγκάλες πεταχτὲς στοὺς ποθητοὺς συντρόφους.
 Ὁ Ἀντίλοχος τότ' ὄρμησε καὶ τ' ἄρματ' ἀπ' τοὺς ὤμους
 τοῦ ἔπαιρνε κι ἐπρόσεχε, καὶ κύκλωθέν του οἱ Τρῶες 550
 τοῦ κτύπαν τὴν εὐρύχωρην περίλαμπρην ἀσπίδα,
 ἀλλὰ μέσα δὲν δίνονταν τὸ τρυφερό του σῶμα
 κὰν ν' ἀποσχίσουν, ὅτι ἐκεῖ τοῦ Νέστορος τὸν γόνον
 ὁ κοσμοσείστης ἔσωζεν, ὅσα καὶ ἂν πέφταν βέλη.
 Ὅτι ποτὲ δὲν τοῦ ἔλειπαν ἐχθροὶ καὶ αὐτὸς σ' ἐκείνους 555
 ἐστρέφετο, οὐδ' ἀσάλευτο κρατοῦσε τὸ κοντάρι,
 ἀλλὰ τὸ ἐτίναζε ἅπαντα κι ἦ κάποιον ν' ἀκοντίσῃ
 μακρόθεν ἢ καὶ ἀπὸ σιμᾶ νὰ ὁρμήσῃ ἐμέτρα ὁ νοῦς του.
 Τὸν εἶδε, πῶς σημάδευε στὸ πλῆθος, ὁ Ἀσιάδης
 Ἀδάμας καὶ τοῦ λόγχισε στήν μέσην τὴν ἀσπίδα, 560
 ἀλλὰ στήν ἄκρην νέκρωσεν ὁ μέγας κοσμοσείστης
 καὶ τὴν ζωὴν δὲν τοῦ ἄφησε νὰ πάρῃ τοῦ Ἀντιλόχου.
 Καὶ ὥσ' ἀπαλούκι φλογιστὸ μὲς στήν ἀσπίδα ἐστάθῃ
 μέρος κοντάρι κι ἔμεινε τ' ἄλλο μισὸ στὸ χῶμα.
 Καὶ στοὺς συντρόφους νὰ σωθῇ τραβήχθη τότ' ἐκεῖνος. 565
 Κατάποδα τ' ἀκόντι του τοῦ ρίχν' ὁ Μηριόνης
 κάτω ἀπ' τ' ἀφάλι, ὡς τὰ κρυφά, στὸ μέρος ὅπου ἐξόχως
 θανατερὸς στοὺς ἄμοιρους θνητοὺς ὁ Ἄρης εἶναι.
 Αὐτοῦ τὴν λόγχην τοῦ ἔμπεξε καὶ αὐτὸς μὲ τὸ κοντάρι
 ἐσπαρταροῦσε ὡς σπαρταρὰ τὸ βόδι ὅπου στὰ ὄρη 570
 ἀφοῦ τὸ δέσαν στανικῶς ἄνδρες τραβοῦν βουκόλοι
 ὅμοια σπαρνοῦσε, ὅχι πολὺν καιρὸν ὁ κτυπημένος

ὥσπου 'λθ' ἐγγὺς καὶ ἀνέσπασε τ' ἀκόντι ὁ Μηριόνης
ἀπὸ τὸ σῶμα κι ἔκλεισε τὰ μάτια του μαυρίλα.

ἽΟ "Ελενος τὸν μήνιγγα κτυπᾷ τοῦ Δηϊπύρου
μὲ ξίφος μέγα θρακικό, τοῦ ξεπετᾷ τὸ κράνος,
κι ἐκεῖνο μὲς στῶν μαχητῶν τὰ σκέλη ροβολάει,
καὶ κάποιος ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς τὸ σήκωσε ἀπὸ χάμου·
τοῦ Δηϊπύρου ἐσκέπασε τὰ μάτια μαύρη νύκτα.

ἽΟ ἀνδράγαθος Μενέλαος λυπήθη, καὶ τὸ δόρυ
τινάζοντας φοβεριστὰ στὸν "Ελενον ἐχύθη·

καὶ ὁ "Ελενος τὰ κέρατα ἐτέντωσε τοῦ τόξου
καὶ πρόθυμοι ἀντικρίστηκαν ὁ Ἀτρεΐδης ν' ἀκοντίση
μὲ λόγχην καὶ ὁ "Ελενος ἀπ' τὴν χορδὴν τὸ βέλος.

ἽΟ Πριαμίδης τοῦ ῥιξε στὰ στήθη, ἀλλ' ἐτινάχθη
μακρὰν ἀπὸ τὸν θώρακα τὸ πικροφόρο ἀκόντι.
Καὶ ὡς ἀπὸ φυτᾶρι διάπλατο, σ' ἓνα μεγάλο ἀλώνι,
τὰ μελαψὰ κουκιὰ σκιρτοῦν ἢ τὰ ρεβύθια πέρα,
καθὼς ἀέρας τὰ φυσᾷ καὶ ὁ λιχνιστὴς τὰ παίζει,
ὅμοια καὶ ἀπὸ τὸν θώρακα τοῦ ἐνδόξου Μενελάου
πολὺ μακρὰν τινάχθηκε τὸ φονικὸ κοντάρι.

Καὶ ὁ δυνατὸς Μενέλαος στὸ χέρι αὐτὸ ποὺ ἐκράτει
τὸ τόξο τὸν ἐλόγχισε καὶ ἀντίκρυ αὐτοῦ στὸ τόξο
τὸ χέρι τοῦ διαπέρασε ἡ λόγχη, κι ἐκρεμοῦσε
τὸ χέρι κάτω κι ἔσερνε τὸ φράξινο κοντάρι
κι εἰς τοὺς συντρόφους νὰ σωθῇ αὐτὸς ἐσύρθη ὀπίσω·
καὶ τὸ βγαλεν ὁ ψυχερὸς Ἀγῆνωρ, καὶ τὸ χέρι
μὲ μάλλινην καλὸστριφτην τοῦ ἐφάσκισε σφενδόνην
ποὺ ὁ πολεμάρχος ἔλαβεν ἀπ' τὸν ἀκόλουθόν του.

Κι ἴσια πρὸς τὸν Μενέλαον ὁ Πείσανδρος ἐχύθη·
μοῖρα τὸν ἔφερνε κακὴ στὸ τέλος τοῦ θανάτου
νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι σου, Μενέλαε, στὸν ἀγῶνα.

Καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν κι εὐρέθησαν ἀντίκρυ,
τοῦ Ἀτρεΐδ' ἡ λόγχη ἔγυρε ἀλλοῦ κι ἐκείνον δὲν ἐπῆρε
καὶ τὴν πλατιὰν ὁ Πείσανδρος ἀσπίδα τοῦ Ἀτρεΐδῃ
κτύπησε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἐβγῇ πέρα ἡ λόγχη·
ἡ ἀσπίδα τὴν σταμάτησε καὶ τὸ κοντάρι ἐκόπη.

Καὶ αὐτὸς ἐχάρη μέσα του καὶ νίκην ἐφαντάσθη.

- Μὲ τὸ ἀσημόκομπο σπαθὶ πέφτει σ' αὐτὸν ὁ Ἀτρεΐδης· 610
καὶ κάτω ἀπ' τὴν ἀσπίδα του καλόχαλκην ἀξίνα
μέσα εἰς στελιάρι ἐλάινο μακρὺ καὶ στιλβωμένο
φούκτωσε ὁ Πείσανδρος καὶ ὁμοῦ νὰ κτυπηθοῦν ὁρμοῦσαν.
Στῆς κόρυθος τῆς φουντωτῆς τὸν κῶνον δίδει κτύπον
ὁ Πείσανδρος, καὶ ἐπάνωθεν τῆς μύτης ὁ Ἀτρεΐδης 615
στὸ μέτωπο· καὶ ἐκρότησαν τὰ κόκαλα καὶ ἐπέσαν
στὰ πόδια ἐμπρὸς τὰ μάτια του στὸ χῶμα αἵματωμένα.
Καὶ ὥς ἔπεσ' ἔγινε κυρτός· τὸν πάτησε στὸ στῆθος
κεῖνος, τοῦ ἐπῆρε τ' ἄρματα καὶ ἐπάνω του ἐκαυχῆθη·
«Νά, πῶς θ' ἀφῆστε γρήγορα τῶν Δαναῶν τὰ πλοῖα, 620
ὦ Τρῶες ἀνομώτατοι, γιὰ φόνους διψασμένοι.
"Ἄλλες δὲν φθάνουν ἐντροπές, τὸ ἀδίκημα εἰς ἐμένα
ἐκάμετε, κακόσκυλα, χωρὶς τοῦ ἀστραποφόρου
Διὸς Ξενίου τὸν θυμὸν ποσῶς νὰ στοχασθῆτε,
ποῦ αὐτὸς τοὺς πύργους γρήγορα τῆς πόλης σας θὰ ρίξη. 625
Τὴν νυμφευτὴν γυναῖκα μου, ποῦ σᾶς φιλοξενοῦσε,
ἐπῆρετε καὶ ἐφύγετε, καὶ τόσους θησαυροὺς μου.
Καὶ τώρα πάλι μαίνεσθε τὰ ποντοπόρα πλοῖα
νὰ κάψετε καὶ τὰς ζωὰς νὰ κόψετε τῶν ἡρώων.
'Ἀλλὰ θὰ πέσ' ἡ μάνητα τοῦ Ἄρη ποῦ σᾶς καίει. 630
Δία πατέρα, ἐνῶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων εἰς τὴν γνῶσιν
σὲ λέγουν πρῶτον, ἀπὸ σὲ τοῦτα συμβαίνουν ὅλα·
ἰδοῦ, πῶς φίλος γίνεσαι πρὸς προπετεῖς ἀνθρώπους
τοὺς Τρῶας, ποῦ ἀνομώτατην τὴν γνώμην πάντοτ' ἔχουν
καὶ τοῦ πολέμου δὲν μποροῦν τὴν λύσσαν νὰ κορέσουν. 635
Κόρον εἰς ὅλα εὐρίσκομεν, στὸν ὕπνον, στὴν ἀγάπην,
εἰς τὸν ἐξαίσιον χορὸν καὶ εἰς τὸ τερπνὸ τραγοῦδι,
καὶ σ' ὅλα ἐκεῖνα εὐφραίνεται πλιότερα ἢ στὰς μάχες
καθεῖς· ἀλλ' εἶναι ἀχόρταγοι στὸν πόλεμον οἱ Τρῶες».
- Εἶπε, τοῦ ἐπῆρε τ' ἄρματα τὰ αἵματοβαμμένα 640
τὰ ὅσκα τῶν συντρόφων του καὶ ἐβγῆκε στοὺς προμάχους
ὁ ἀσύγκριτος Μενέλαος· κεῖ πάνω του ἐπετάχθη
τοῦ Πυλαιμένη βασιλιᾷ τὸ τέκνον, ὁ Ἀρπαλίων·
στὸ πλάγι τοῦ γλυκοῦ πατρὸς εἶχ' ἔλθει στὴν Τρωάδα
νὰ πολεμήσῃ, οὐδ' ἔγυρεν εἰς τὴν πατρίδα πλέον· 645

μέσ στήν ἀσπίδα ἐλόγχισεν ἐκεῖνος τοῦ Ἀτρεΐδῃ
 ἐγγύθε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἔβγη πέρα ἡ λόγχη,
 καί· στοὺς συντρόφους σύρθηκε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του
 παντοῦ κοιτώντας μὴ κανεῖς τὸ σῶμα του λαβώσῃ.
 Καὶ ὥς φεύγει, βέλος χάλκινο τοῦ ρίχνει ὁ Μηριόνης· 650
 τὸν πιτυχαίνει στὸ δεξιὸ μερὶ καὶ ἀντίκρ' ἡ λόγχη
 στήν φούσκαν βγαίνει, ἀφοῦ περνᾷ στὸ κόκαλο ἀποκάτω.
 Κάτω καθίζει, στῶν γλυκῶν συντρόφων τὲς ἀγκάλες
 ψυχομαχώντας καὶ στήν γῆν ξαπλώθη τεντωμένος
 ὥσάν σκουλήκι κι ἔπινεν ἡ γῆ τὸ μαῦρον αἷμα. 655
 Οἱ Παφλαγόνες μαχηταὶ τὸν ἐπεριποιοῦντο
 στ' ἀμάξι τὸν ἀνέβασαν καὶ στήν ἀγίαν Ἴλιον
 τὸν φέραν κι ἔκλαιε μ' αὐτοὺς κατόπιν ὁ πατέρας
 ἀλλὰ δὲν εἶχε ξαγοράν ὁ υἱὸς του πεθαμένος.
 Ὁ Πάρις σφόδρα ἐθύμωσε δι' αὐτὸν τὸν σκοτωμένον· 660
 ξένον τὸν εἶχε ἀνάμεσα τῶν Παφλαγόνων φίλον·
 μὲ αὐτὸν τὸν πόνον ἔριξε τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι.
 Εὐχύνωρ ἦταν κάποιος, υἱὸς τοῦ Πολυίδου
 τοῦ μάντη, πλούσιος κι εὐγενής, ἐγκάτοικος Κορίνθου·
 γνώστης τῆς μοίρας του κακῆς εἶχε ἀνεβῆ στὸ πλοῖον. 665
 Ὅτι ὁ Πολυίδος συχνὰ τοῦ εἶπε ὁ γηραλέος
 ὁποῦ στὸ σπίτι ἀπὸ κακὴν ἀρρώστιαν θὰ πεθάνῃ,
 ἢ σι' ἄρμενα τῶν Ἀχαιῶν θὰ πέσῃ ἀπὸ τοὺς Τρῶας·
 ὅθεν τὸ βαρὺ πρόστιμον τῶν Ἀχαιῶν νὰ λάβῃ
 ἀπόφευγε καὶ ἀπ' τὴν σκληρὴν ἀρρώστιαν νὰ ὑποφέρῃ. 670
 Κάτω ἀπ' τ' αὐτὶ τὸν κτύπησε καὶ ἀπ' τὸ σιαγόνι ὁ Πάρις·
 τὰ μέλη του ἄφησε ἡ ψυχὴ κι ἐπῆρε τον μαυρίλα.
 Κι ἔτσι ὥσάν φλόγα μ' ἄσβεστην ὁρμὴν ἐπολεμοῦσαν·
 γνῶσιν δὲν εἶχε οὔτ' εἶδῃσιν ἀκόμη ὁ θεῖος Ἔκτωρ
 πῶς οἱ Ἀργεῖοι τὸν λαὸν ἐσύντριβαν στῶν πλοίων 675
 τ' ἀριστερά, κι οἱ Ἀχαιοὶ θὰ βγαῖναν νικηφόροι.
 Τέτοιος τοὺς ἔσπρωχνε θεὸς καὶ αὐτὸς ἐσυμμαχοῦσε
 ὁ γαιοφόρος Ποσειδῶν· ἀλλ' ἔμεν' ὅπου πρῶτα
 τὲς πυκνὲς τάξεις ἔσπασε τῶν ἀσπιστῶν Ἀργείων
 κι ἔπειτα μέσα ἐπήδησε στὲς πύλες καὶ στὸ τεῖχος. 680
 Τὰ πλοῖα κεῖ τοῦ Αἴαντος καὶ τοῦ Πρωτεσιλάου

ἦσαν συρμένα τῆς λευκῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἄκρην
 κι ἦταν τὸ τεῖχος χαμηλὸ πολὺ καὶ αὐτοῦ μὲ λύσσαν
 ἐξόχως ὅλ' οἱ μαχῆται κι οἱ ἵπποι ἀγωνιζόνταν.
 "Ἴωνες μακροχίτωνες, Βοιωτοί, Λοκροὶ καὶ Φθίοι, 685
 καὶ λαμπροφόροι 'Επειοὶ τὸν "Εκτορα, ποὺ ὁρμοῦσε
 πρὸς τὰ καράβια, ὥσ' ἂν φωτιά μ' ἀγώνῃ τοὺς κρατοῦσαν,
 ἀλλὰ καὶ δὲν κατόρθωναν μακρὰν τοὺς νὰ τὸν διώξουν.
 'Ο Μενεσθεύς, τοῦ Πετew υἱός, λυγάρι ὁδήγα 690
 ἀπὸ 'Αθηναίους καὶ μ' αὐτὸν ὁ Φεῖδας καὶ ὁ Στιχίος
 ὁ Βίας ὁ ἀνδράγαθος· καὶ ὁ Μέγης Φυλεΐδης
 τῶν 'Επειῶν ἦτο ἀρχηγός, ὁ 'Αμφίων καὶ ὁ Δρακίος,
 κι ἦσαν τῶν Φθίων ἀρχηγοὶ ὁ Μέδων καὶ ὁ Ποδάρκης.
 Καὶ ἄνομον ἦταν γέννημα ὁ Μέδων τοῦ 'Οἰλέως,
 λωλάδελφος τοῦ Αἴαντος· μακρὰν εἰς τὴν Φυλάκην 695
 στὰ ξένα ἐζοῦσε ἀπ' τὸν καιρὸν ποὺ ἐφόνευσ' ἐν' ἀδέλφῳ
 τῆς μητρὸς 'Εριώπιδος, ὁμόκλινος τοῦ 'Οἰλέως·
 καὶ ὁ Ποδάρκης ἦτο υἱὸς τοῦ Φυλακίδου 'Ιφίκλου.
 Μὲ τ' ἄρματα τοὺς τοῦτοι ἐμπρὸς τῶν ἀνδρειωμένων Φθίων
 μάχονται ὁμοῦ μὲ τοὺς Βοιωτοὺς νὰ σώσουν τὰ καράβια. 700
 'Ο Αἴας πάλιν ὁ γοργός, ὁ 'Οἰλεΐδης ἀπ' τὸν ἄλλον
 τὸν Τελαμώνιον Αἴαντα μακρὰν δὲν κάμνει βῆμα·
 καὶ ὡς μαῦρα βόδια στὸν ἀγρὸν συγκολλητὸν ἀλέτρι
 μὲ μιὰ ψυχὴ τραβοῦν ὁμοῦ στὸ νέμα κι ἐπάνω
 τοὺς ἀναβρύζ' ἔδρος πολὺς στὲς ρίζες τῶν κεράτων, 705
 καὶ μόν' ὁ στυλβωτὸς ζυγὸς στὴν μέσσην τοὺς χωρίζει
 καθὼς νὰ σκίσουν προχωροῦν τ' αὐλάκια πέρα πέρα·
 ὅμοια κι ἐκεῖνοι ἐμάχονταν πλάγι μὲ πλάγ' οἱ δύο·
 ἀλλ' εἶχε ὁ Τελαμώνιος πολλοὺς σιμά του ἀνδρείους
 συντρώφους, κι ἔδιδε σ' αὐτοὺς νὰ πάρουν τὴν ἀσπίδα, 710
 ὁπότεν κόπος κι ἔδρωτας τοῦ λύγιζαν τὸ γόνα.
 Οὐδ' οἱ Λοκροὶ τὸν ψυχερὸν 'Οἰλεΐδῃ ἀκολουθοῦσαν·
 διότ' εἰς μάχην σταθερὰν δὲν τοὺς βαστοῦσε ἡ γνώμη·
 ὅτι οὐδὲ κρᾶνῃ χάλκινα καὶ φουντωτὰ φοροῦσαν,
 κόρυθες οὔτε κυκλωτὲς καὶ φράζινα κοντάρια, 715
 ἀλλὰ στὰ τόξα θαρρετοὶ καὶ στὸν καλοστριμμένον
 φλόκον προβάτου, ἐκστράτευσαν στὴν "Ἴλιον καὶ μ' ἐκεῖνα

πυκνά βαροῦσαν κι ἔσπαναν τὲς φάλαγγες τῶν Τρώων.
 "Ἔτσι μὲ τὰ λαμπρ' ἄρματα τοῦ Αἴαντος τὰ πλήθη
 ἐμπρὸς στὸν θεῖον Ἔκτορα κτυποῦσαν καὶ τοὺς Τρῶες,
 καὶ ὅπισθεν ρίχναν οἱ Λοκροὶ χωρὶς νὰ τοὺς νοήσουν,
 τόσο σφοδρὰ πού ἐδείλιασαν ἀπὸ τὰ βέλ' οἱ Τρῶες.

720

Καὶ τότε μ' ἄσχημην φυγὴν μακρὰν ἀπ' τὰ καράβια
 στὴν ὑψηλὴν ἀκρόπολιν θὰ ἐγύριζαν οἱ Τρῶες.

Ἀλλὰ στὸν ἄγριον Ἔκτορα τότε εἶπ' ὁ Πολυδάμας :

725

«ὦ Ἔκτορ, εἶσαι δύσκολος ν' ἀκούσης νοουθεσίες·

ὅτι σοῦ ἔδωκε ὁ θεὸς τὰ ἔργα τοῦ πολέμου,

γιά τοῦτο καὶ στὸ νόημα νὰ ἐξέχης ὅλων θέλεις·

ἀλλ' ὅμως δὲν θὰ δυνηθῇς ὁμοῦ νὰ τὰ ἔχης ὅλα·

εἰς ἕναν ἔδωκε ὁ θεὸς τὰ ἔργα τοῦ πολέμου,

730

σ' ἄλλον τραγούδι, φόρμιγγα, καὶ τὸν χορὸν εἰς ἄλλον,

σ' ἄλλου τὰ στήθη θέτει νοῦν ὁ βροντητῆς Κρονίδης

ὠραῖον, καὶ ἄνθρωποι πολλοὶ κεῖθεν ὠφέλειαν ἔχουν,

σώζει λαοὺς καὶ τὸ καλὸ τὸ αἰσθάνεται αὐτὸς πρῶτος.

Ἄλλ' ὅ,τι κρίν' ὀρθότερον ἐγὼ θὰ φανερώσω.

735

Παντοῦ στεφάνι φλογερὸ σὲ ζώνει τοῦ πολέμου

κι οἱ Τρῶες, σὰν κατέβηκαν τὸ τεῖχος, οἱ γενναῖοι,

ἀνάμερ' ἄλλοι στέκονται μὲ τ' ἄρματά τους, καὶ ἄλλοι

μάχονται ὀλίγοι μὲ πολλοὺς ἐδῶ κι ἐκεῖ στὰ πλοῖα.

Πόδισε καὶ ὅλους κάλεσε ἐδῶ τοὺς πολεμάρχους

740

μὲ σκέψιν νὰ μετρήσωμεν τὰ πάντ' ἀνίσως πρέπει

νὰ πέσωμεν εἰς τὰ γοργὰ καράβια μὲ τὸ θάρρος,

νὰ δώσῃ νίκην ὁ θεὸς κι ἄβλαπτοι ἀπὸ τὰ πλοῖα

ὀπίσω νὰ γυρίσωμεν, ὅτι φοβοῦμαι μήπως

ἀντιλυγίσουν οἱ Ἀχαιοὶ τὴν χθесινὴν τοὺς θραῦσιν.

745

"Ἄνδρας πολέμου ἀχόρταγος ὀκνεῖ σιμὰ στὰ πλοῖα
 πού δὲν θ' ἀργήσῃ, ἐγὼ θαρρῶ, νὰ πεταχθῇ στὴν μάχην».

Ὁ Ἔκτωρ ἤβρε φρόνιμον ὅ,τ' εἶπε ὁ Πολυδάμας.

Καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐπήδησε στὴν γῆν μὲ τ' ἄρματά του,

κι ἐκεῖνον ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα :

750

«Σὺ, Πολυδάμα, κράτει αὐτοῦ τοὺς πρώτους πολεμάρχους,

κι ἐγὼ τὸν πόλεμον ἐκεῖ πηγαίνω ν' ἀπαντήσω

κι ἐδῶ θὰ γύρω εὐθύς, ἀφοῦ τοὺς παρὰγγεῖλ' ὥς πρέπει».

- Εἵπ', ἐπετάχθη καὶ ὁμοιάζε μὲ ὄρος χιονισμένο·
σέρνει φωνὴν ἀνάμεσα τῶν βοηθῶν καὶ Τρώων. 755
- Καὶ στὴν φωνὴν τοῦ Ἑκτορος αὐτοὶ ἐκινήσαν ὅλοι
σιμὰ στὸν Πολυδάμαντα, υἱὸν τοῦ Πάνθου ἀνδρεῖον.
Καὶ ὁ Ἑκτωρ τὸν Δηϊφοβον, τὸν Ἑλενον ἀνδρεῖον
τὸν Ἀσιάδην Ἀδάμαντα, τὸν Ἀσιον Ὑρτακίδην
ζητοῦσ', ἐγύριζε παντοῦ στὲς τάξεις τῶν προμάχων. 760
- Ἀλλὰ δὲν ἤβρε ἀνόλεθρον ἢ ἀπλήγωτον κανέναν.
Ἄλλοι ἐκείτονταν νεκροὶ στῶν καραβιῶν τὸ πλάγι
ὅπου ἀπ' τὲς λόγχες τῶν ἐχθρῶν ἐχάσαν τὴν ζωὴν τους,
ἄλλοι τῆς Τροίας ἔμεναν στὸν πύργον λαβωμένοι.
Κι ἤβρεν εὐθὺς στ' ἀριστερὰ τῆς δακρυφόρας μάχης 765
τὸν θεῖον Πάριν τῆς λαμπρῆς Ἑλένης τὸν συμβίον,
στὴν μάχην τοὺς συντρόφους του νὰ σπρώχνῃ, νὰ ἐμψυχώνῃ
τὸν σίμωσε καὶ μὲ βαριά λαλιά τὸν ὀνειδίζει :
- «Δύσπαρι, ἐξαίσιε στὴν εἰδῇ, γυνομανὴ καὶ πλάνε,
τί σοῦ ἔγιν' ὁ Δηϊφοβος, ὁ Ἑλενος, ὁ Ἀσιάδης 770
Ἀδάμας, ὁ Ὀθρυονεύς, ὁ Ἀσιος Ὑρτακίδης ;
Τῶρ' ἀπ' τὴν ἄκρην ροβολοῦν οἱ πύργοι τῆς Ἰλίου,
τώρα καὶ σέν' ἀφεύγατος ἀφανισμὸς θενά 'βρη».
Τοῦ ἀπάντησε ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος καὶ τοῦ 'πε :
- «Ἐκτορ, τὸν ἀκατάκριτον νὰ κατακρίνης θέλεις, 775
ἄλλες φορὲς ἴσως ὀκνὰ στὸν πόλεμον κινούμαι·
ἀλλ' ἐμὲ τόσον ἄνανδρον δὲν γέννησε ἡ μητέρα·
ὅτι ἀπ' τὴν ὥραν π' ἀναψες τὴν μάχην πρὸς τὰ πλοῖα
τοὺς Δαναοὺς ἀσάλευτοι κι ἐμεῖς ἐδῶ κτυποῦμε,
καὶ οἱ σύντροφοί μας ποὺ ζητᾶς, ἐκεῖνοι ἐφονευθῆκαν» 780
ὁ Ἑλενος καὶ ὁ Δηϊφοβος ἐδῶθ' ἐφύγαν μόνοι
καὶ οἱ δυὸ μὲ λόγχες μακριὰς στὸ χέρι λαβωμένοι·
ἐκείνους ἔσωσεν ὁ Ζεὺς· καὶ τώρα ὁδήγησέ μας,
κατόπιν τρέχουμε κι ἐμεῖς ὅπου ἀγαπᾶς, καὶ ἀνδρείας,
θαρρῶ, δὲν θά 'βρης ἔλλειψιν, ὅσ' εἶναι ἡ δύναμίς μας. 785
Καὶ πέρ' ἀπ' ὅ,τι τὸν βασιτᾶ, κανεῖς, ἂν καὶ γενναῖος,
δὲν ἔμπορεῖ νὰ πολεμῇ.» Οἱ λόγοι τοῦ Ἀλεξάνδρου
ἐμάλαξαν τὸν Ἑκτορα, καὶ ὅπου βροντοῦσε ἡ μάχη
σφοδροτέρα, ἐπετάχθησαν νὰ σμίξουν τοὺς ἀνδρεῖους

- Κεβρίονην, Πολυδάμαντα, Φάλκην, Ὀρθαῖον, Πάλμιν,
καὶ Πολυφροῖτην τὸν λαμπρόν, καὶ Ἀσκανῖον καὶ Μόρυν,
οἶόν τοῦ Ἱπποτίωνος, ποῦ τ' ἄλλο χαραμέρι
ἀπὸ τὴν μεγάλωσθηλὴν ἐφθάσαν Ἀσκανίαν
στὸν τόπον ἄλλων· τῶρ' αὐτοὺς στήν μάχην σπρώχν' ὁ Δίας.
Καὶ ὁμοιάζαν, καθὼς πηγαιναι κακῶν ἀνέμων ζάλην,
ποῦ τοῦ Διὸς ἀπ' τὴν βροντὴν ψηλάθε ροβολάει,
καὶ μὲ βοητὸν ἀμείλικτον τὸ πέλαγο ἀνταμώνει·
κοιλάζουσιν κύματα πολλὰ τῆς φλοισβεῖς θαλάσσης,
κυρτά, μὲ κάτασπρες κυρτές, ἄλλα κατόπι σ' ἄλλα·
ὅμοια κι οἱ Τρῶες συσφικτοί, σ' ἄλλους κατόπιν ἄλλοι,
τοὺς ἀρχηγούς, ἀστραφτεροὶ στὰ ὅπλ' ἀκολουθοῦσαν.
Ὁ Ἐκτωρ προπορεύετο σὰν ἀνδροφόνος Ἀρης,
καὶ τὴν λαμπρὴν ὀλοίστην ἀσπίδα ἐμπρὸς τοῦ ἐκράτει
μὲ δίπλες τόμαρα πολλὰ καὶ χάλκωμα δεμένην.
Καὶ κράνος σείονταν λαμπρὸ στήν κεφαλὴν του ἐπάνω.
Καὶ γύρω ἐκεῖ στὲς φάλαγγες βαδίζει σκεπασμένος
μὲ τὴν ἀσπίδα, ἴσως ἐμπρὸς στὸ πάτημά του κλίνουν.
Ἄλλὰ δὲν τάραζε ποσῶς τῶν Ἀχαιῶν τὰ στήθη.
Καὶ ὁ Αἴας τὸν προκάλεσε, μακροπατώντας, πρῶτος·
«ὦ φοβερὲ, πλησίασε· ἐκεῖθεν θὰ δειλιάσης
τοὺς Ἀχαιοὺς; Δὲν εἴμασθαι ἀμάθητοι πολέμου·
ἀλλὰ μαστίγι τοῦ Διὸς κακὸ μᾶς ἔχει πληῆξει.
Καὶ ἂν στήν ψυχὴν σου ἐθάρρεψες νὰ κάψης τὰ καράβια,
κι ἐμᾶς νὰ τὰ φυλάξουμε τὰ χέρια δῶ δὲν λείπουν.
Ἄλλ' εὐκολώτερα πολὺ θὰ πέσῃ ἀφανισμένη
ἀπὸ τοῦτα τὰ χέρια μας ἢ ξακουστὴ σὰς πόλις.
Καὶ σένα λέγω τώρα ἐγώ, πῶς δὲν θ' ἀργήσ' ἡ ὥρα
νὰ φεύγης καὶ νὰ δέεσαι στοὺς ἀθανάτους ὅλους,
νὰ δώσουν γερακιοῦ φτερά στὰ εὐμορφ' ἄλογά σου,
ποῦ τὴν πεδιάδα σχίζοντας στήν πόλιν θὰ σὲ φέρουν».
Καὶ ἄμ' εἶπε τοῦτα ἐπέταξεν ἀετὸς στὰ δεξιὰ του
καὶ στὸ σημάδι θαρρετὰ τῶν Ἀχαιῶν τὰ πληθὴ
ἀλάλαζαν· καὶ ἀπάντησε σ' αὐτὸν ὁ μέγας Ἐκτωρ·
«Ἀνόητ' Αἴα, βούβαλε, ποιὸν λόγον εἶπες τώρα;
Ὅμοια κι ἐγὼ νὰ ἴμουν υἱὸς τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,

ἄθάνατος ἀπ' τὴν σεπτὴν τὴν Ἥραν γεννημένος.
 Καὶ νὰ τιμῶμαι, ὥς ἡ Ἀθηναῖα δοξάζεται καὶ ὁ Φοῖβος,
 καθὼς κακὸ στοὺς Ἀχαιοὺς τῶντι θὰ φέρ' ἡ μέρα
 σ' ὅλους καὶ σὺ θὰ φονευθῇς, ἂν νὰ δεχθῇς τολμῆσης
 τὸ μακριὸ κοντάρι μου, ποὺ τὰ λευκά σου μέλη
 830
 θὰ σχίσῃ, καὶ νεκρὸς αὐτοῦ στὰ πλοῖα θὰ χορτάσῃς
 τῶν Τρώων μὲ τὸ πάχος σου τὰ ὄρνεα καὶ τοὺς σκύλους».

Εἶπε καὶ προπορεύτηκε καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν
 μὲ ἀλαλαγμὸν ἀμίλητον τὰ πλήθη, καὶ ἀλαλάζουν
 835
 κι οἱ Ἀχαιοὶ κι ἐδέχοντο τοὺς πολεμάρχους Τρώας
 ἀδείλιαστοι στὴν θέσιν τοὺς· ὁ ἀχὸς καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη
 ὡς τοῦ Διὸς ἀνέβαινε τὸν φωτεινὸν αἰθέρα.

Τὴν χλαλοὴν αὐτίασ' εὐθύς, ἂν κι ἔπινεν, ὁ Νέστωρ,
 κι εἶπε μὲ λόγια φτερωτά πρὸς τὸν Ἀσκληπιάδην :
 «Θεῖε Μαχάον, νόησε ποὺ αὐτὰ θ' ἀποτελέσουν·
 τῶν ἀνδρειωμένων ἡ βοή πληθαίνει ἐκεῖ στὰ πλοῖα.
 Ἀλλὰ σὺ μεῖνε, φλογερὸ κρασί κάθου καὶ πίνε,
 ὡς νὰ θερμάνῃ τὰ λουτρά ἡ εὐμορφὴ Ἑκαμήδῃ
 ἀπ' τὰ πηγμένα αἵματα νὰ λούσῃ τὸ κορμί σου.
 Κι ἐγὼ θὰ ἔβγω, ἀπὸ ψηλὰ νὰ μάθ' ὅ,τι συμβαίνει».

5

Εἶπε καὶ τὴν περίλαμπρην ἐφόρεσεν ἀσπίδα,
 ποὺ εἶχε ἀφήσει στὴν σκηνὴν ὁ ἀνδρεῖος Θρασυμήδης,
 υἱὸς του, κι εἶχε πάρει αὐτὸς ἐκείνην τοῦ πατρός του·
 πῆρε κοντάρι δυνατὸ μ' ἀκονισμένην λόγχην,
 κι ἔξωθ' ἐστάθη τῆς σκηνῆς καὶ ἄχαρον εἶδεν ἔργον,
 τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τάραχον, τοὺς ἀποτόλμους Τρῶας
 ὀπίσω νὰ τοὺς κυνηγοῦν, ρέπια τὸ τεῖχος ὅλο.

10

Καὶ ὅπως μεγάλο πέλαγος μακρολογᾷ μὲ κύμα
 βουβὸ καὶ νιώθει τὴν ὀρμὴν ἐγγὺς σφοδρῶν ἀνέμων
 καὶ μήτ' ἐδῶ τὰ κύματα καὶ μήτ' ἐκεῖ σαλεύει,
 πρὶν ἄνεμος ξεχωριστὸς ὀρμὴσῃ ἀπὸ τὸν Δία·
 ὅμοια τοῦ γέρου καὶ ἡ ψυχὴ χωρίζονταν εἰς δύο,
 τῶν ἀνδρειωμένων Δαναῶν τὰ πλήθη ἂν θ' ἀνταμώσῃ,
 ἢ τὸν ποιμένα τῶν λαῶν νὰ ἔβρῃ τὸν Ἀτρεΐδην ;
 Κι ἔκρινε συμφερότερον νὰ ἔβρῃ τὸν Ἀτρεΐδην.
 Κι ἐκεῖνοι ὥστόσο ἐμάχονταν κι ἐσφάζονταν μὲ λύσαν,
 κι ἐβρόντ' ὁ ἀσύντριφτος χαλκὸς στὸ σῶμα τοὺς ἐπάνω
 καθὼς μὲ ξίφη καὶ μακριὰ κοντάρι' ἀντικτυπιοῦνταν.

15

20

25

Καὶ ἀπάντησαν τὸν Νέστορα οἱ βασιλεῖς οἱ θεῖοι
 ὁ Διομήδης, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ μέγας Ἀγαμέμνων,
 ὡς ἀπ' τὰ πλοῖα ἀνέβαιναν, ὅσ' ἦσαν πληγωμένοι.
 «Ὅτ' ἦσαν τὰ καράβια τους, πολὺ μακρὰν τῆς μάχης,
 στὸν ἄμμον, ὅτι στὴν στεριά κεῖνα ἐσυρθῆκαν πρῶτα,
 καὶ πρὸς τὰς πρύμνες κολλητὰ εἶχε κτισθῇ τὸ τεῖχος.

30

- Τὶ τ' ἀκρογιάλι, ἂν καὶ πλατὺ, δὲν ἔπαιρνε τὰ πλοῖα
καὶ νὰ μὴ στενοχωρηθοῦν τὰ πλήθη, τὰ ἔχον βάλει
σειρὲς σειρὲς κλιμακωτὰ καὶ τὸ παραθαλάσσιο 35
μεγάλῳ στόμα ἐγέμισεν ἀπὸ μιᾶν ἄκρην σ' ἄλλην.
Μαζὶ κατέβαιναν νὰ ἰδοῦν τὴν μάχην στηριγμένοι
ἐπάνω στὰ κοντάρια τους, κατὰκαρδὰ θλιμμένοι,
ὅταν κεῖ τοὺς ἀπάντησεν ὁ γέρος ὁ Νηλεΐδης
κι ἔφερεν ἄλλην ταραχὴν στὰ βάθη τῆς ψυχῆς των. 40
Κι ἐκεῖνον ἐπροσφώνησεν ὁ βασιλεὺς Ἀτρεΐδης :
«Νηλεΐδη Νέστορ, καύχημα τῶν Ἀχαιῶν καὶ δόξα,
τί ἄφησες τὸν πόλεμον τὸν ἀνδροφόνον κι ἦλθες ;
Ὁ Ἐκτωρ ὁ ἀκράτητος φοβοῦμαι μὴ τελειώσῃ
κεῖνο ποὺ μᾶς φοβέρισε στὴν σύνοδον τῶν Τρώων, 45
πὼς ἀπὸ τὰ καράβια μας στὴν Ἴλιον δὲν θὰ γύρῃ,
πρὶν νὰ τὰ κάψῃ καὶ ὅλους μας αὐτοῦ νὰ σφάξῃ ἐπάνω.
Κεῖνος αὐτὰ λέγε καὶ ἰδοὺ τώρα τὰ βλέπομεν ὅλα.
Τὸ βλέπ' ὀϊμένα, καθαρά, χολὴν σ' ἐμένα τρέφουν
μέσα τους ὅλ' οἱ Ἀχαιοί, καὶ ὅχι ὁ Πηλεΐδης μόνος, 50
καὶ θέλουν καὶ δὲν μάχονται νὰ σώσουν τὰ καράβια».
- Καὶ ὁ Νέστωρ τοῦ ἀποκρίθηκε : «Ναί, τοῦτα ἐτελειωθῆκαν
τῶντι ἐμπρὸς στὰ μάτια μας, καὶ ὁ βροντοφόρος Δίας,
ὁ ἴδιος μεταβολὴν δὲν δύναται νὰ φέρῃ.
Ἦδη τὸ τεῖχος ἔπεσε, ποὺ ἀσύντριφτη νὰ εἶναι 55
προφυλακὴ θαρροῦσαμε σ' ἐμᾶς καὶ στὰ καράβια.
Καὶ ἄσπονδην μάχην ἄπαυτην ἔχουν αὐτοὶ στὰ πλοῖα,
ποὺ μάτι καὶ προσεχτικὸ δὲν ξεχωρίζει πλέον
ἀπὸ ποιο μέρος οἱ Ἀχαιοὶ στὸν τάραχον κλονοῦνται·
τόσο σμικρὰ φονεύονται καὶ ὁ πόλεμος βροντάει. 60
Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ γινῇ τῶρ' ἄς σκεφθοῦμε, ἂν κάτι
θὰ πράξῃ ὁ νοῦς· ἀλλὰ καλὸ νὰ ἐμποῦμ' ἐμεῖς στὴν μάχην
δὲν κρίνω, ὅτι γιὰ πόλεμον δὲν εἶναι ὁ λαβωμένος».
- Σ' αὐτὸν ὁ ἄρχος τῶν ἀνδρῶν ἀπάντησ' ὁ Ἀτρεΐδης :
«ὦ Νέστορ, ἀφοῦ πολεμοῦν ἐκεῖνοι πρὸς τὰ πλοῖα 65
καὶ ἀνώφελα τὸν χάντακα μὲ μόχθον καὶ τὸ τεῖχος
ἐσήκωσαν οἱ Δαναοί, κι ἐθάρρευαν νὰ τὰ ἔχουν
προφυλακὴν ἀσύντριφτην γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὰ πλοῖα,

ἄρесе τοῦτ', ὥς φαίνεται, τοῦ φοβεροῦ Κρονίδη,
 ὅλ' οἱ Ἀχαιοὶ δῶ θὰ σβησθοῦν μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα. 70
 Ἐγνώρισα, ὅταν ἴλεως τοὺς Δαναοὺς βοηθοῦσε,
 τὸν βλέπω τώρα, ὥσάν θεοὺς τοὺς Τρῶας νὰ λαμπρύνῃ
 καὶ νὰ 'χῇ ἐμᾶς τὰ χέρια καὶ τὴν ἀνδρεία δεμένα.
 Κι ἐλάτε τώρα, ὅ,τι θὰ εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι.
 Στὴν ἄμμον ὅσα εὐρίσκονται πρῶτα συρμένα πλοῖα, 75
 εἰς τὴν ἀρίαν θάλασσαν νὰ τὰ κυλίσουμ' ὅλα,
 νὰ μείνουν μὲ τὲς ἄγκυρες ὥς νὰ 'λθ' ἡ νύκτα ἡ θεία,
 ἂν παύσουν ἀπ' τὸν πόλεμον καὶ μὲς στὴν νύκτα οἱ Τρῶες.
 Κατόπιν θὰ κυλίσουμε καὶ τ' ἄλλα· ὅτι νὰ φύγῃς
 καὶ νύκτ' ἀπὸ τὸν κίνδυνον κατάκρισιν δὲν φέρει. 80
 Φρόνιμος εἶναι ὅποιος μπορεῖ νὰ φύγῃ πρὶν τὸν πιάσουν».

Μ' ἄγριο βλέμμα ὁ πολύβουλος τοῦ ἀπάντησε Ὀδυσσεάς :
 « Ἀτρεΐδῃ, ἀπὸ τὰ χεῖλῃ σου ποῖος ἐβγῆκε λόγος ;
 " Ἀθλιε, σ' ἄλλον ἄτιμον στρατὸν σοῦ 'πρεπε νὰ 'σαι
 ὁ ἀρχηγός, ὅχι σ' ἐμᾶς, ποῦ ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὰ νιάτα 85
 ὥς εἰς τὸ γῆρας ἔδωκε μ' ἀνδρεία ν' ἀγωνισθῶμε
 ὥς εἰς τὴν ὕστερην πνοὴν τρομακτικούς πολέμους.
 Τὴν πόλιν τὴν πλατύδρομην τῶν Τρώων θεὸς ν' ἀφήσῃς,
 ποῦ ἐξ ἀφορμῆς τῆς φοβεροῦς ἐκάμαμεν ἀγῶνες ;
 Σίγῃ, μὴ καὶ ἄλλος Ἀχαιὸς ἀκούσῃ αὐτὸν τὸν λόγον, 90
 ποῦ ἄνθρωπος δὲ θὰ 'βγανε ποτέ του ἀπὸ τὰ χεῖλῃ,
 ὅπου νὰ ἔχῃ νοῦν ὀρθὸν καὶ μέτρον σ' ὅ,τι λέγει
 καὶ σκηπτροφόρος μάλιστα, ποῦ νὰ 'χ' ὑποταγμένους
 τόσους λαοὺς, ὅσους καὶ σὺ δεσπόζεις τῶρ' Ἀργεῖους·
 καὶ τῶρ' ἀπ' ὅ,τι ἐπρόφερες τὸν νοῦν σοῦ κατακρίνω, 95
 ποῦ, ἐνῶ κρατεῖ ὁ πόλεμος, μᾶς λέγεις τὰ καράβια
 στὴν θάλασσαν νὰ σύρουμε, γιὰ νὰ 'λθουν εἰς τοὺς Τρῶας,
 τὰ πράγματα, ὥς τὰ εὗχονται, ἂν καὶ νικοῦν ἀράδα,
 κι ἐμᾶς νὰ πάρῃ ἀφανισμός· ὅτ' οἱ Ἀχαιοὶ τὴν μάχην
 δὲν θὰ κρατήσουν, ἅμα ἰδοῦν νὰ σύρωνται τὰ πλοῖα, 100
 ἀλλὰ τὰ μάτια γύρωθεν θὰ στρέφουν δειλιασμένοι·
 καὶ ἰδοὺ πῶς βλάβῃν, ἀρχηγέ, θὰ φέρ' ἡ συμβουλὴ σου».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων :
 « Μὲ ὄνειδισμὸν μ' ἐπλήγωσες πικρὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου,

- Λαερτιάδῃ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶπ', ἂν δὲν τὸ θέλουν, 105
 οἱ Ἀχαιοί, στήν θάλασσαν νὰ σύρουν τὰ καράβια.
 Καὶ τῶρ' ἄς ἔβγη ἄλλος κανείς, ἢ γέροντας ἢ νέος,
 γνώμην νὰ εἰπῇ καλύτερην καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ.
 «Χωρὶς νὰ τὸν ζητῇτε ἄλλοῦ», τότε ὁ Τυδείδης εἶπε,
 «κοντά σας εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν στέργετε τὴν γνώμην 110
 ν' ἀκούσετε καὶ ἂν δὲν γεννᾷ σ' ἐσᾶς χολὴν καὶ πείσμα,
 ποῦ ἀπ' ὅλους σας νεώτατος στήν ἡλικίαν εἶμαι.
 Ἄλλ' εἶχα ἐνδοξον κι ἐγὼ πατέρα, τὸν Τυδέα,
 ποῦ τώρα χῶμα σηκωτὸ στὲς Θῆβες τὸν σκεπάζει.
 "Ὅτι ὁ Πορθεὺς ἀσύγκριτα γέννησε ἀγόρια τρία, 115
 στήν Καλυδῶνα τὴν ψηλὴν καὶ στήν Πλευρώνα ἐξοῦσαν,
 Ἄγριος, Μέλας καὶ Οἰνεύς, πατέρας τοῦ πατρός μου,
 ἱππόδαμος, ποῦ στήν ἀνδρεία τοὺς ἀδελφούς περνοῦσε.
 Καὶ τοῦτος ἔμεινεν αὐτοῦ, καὶ στ' Ἄργος ὁ γονιός μου
 ἐστάθη, ἀφοῦ παράδειρεν, ὡς ἤθελεν ὁ Δίας. 120
 Τοῦ Ἀδράστου γαμβρὸς ἐγίνε καὶ σπῖτι ἐκατοικοῦσε
 γεμάτο βίῳ, κι εἶχε πολλὰ χωράφια σιτοφόρα
 μὲ πολλὰ δένδρα ὀλόγυρα, καὶ πρόβατα εἶχε πλῆθος
 κι ἦταν ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὸ κοντάρι ὁ πρῶτος.
 Καὶ τοῦτ', ἂν εἶναι ἀληθινὰ θενὰ τ' ἀκούσεται ὅλοι. 125
 Καὶ ἀφοῦ ἀχρεῖος καὶ ἄνανδρος δὲν εἶμαι γεννημένος,
 δὲν πρέπει ν' ἀψηφῆσετε τὸν λόγον μου, ἂν ἀξίξῃ.
 "Ὡς πᾶμ' ἐμεῖς στὸν πόλεμον μὲ ὅλες τὲς πληγὰς μας·
 τὸ θέλ' ἡ ἀνάγκη, ἀλλὰ μακρὰν θὰ μένωμ' ἀπ' τὰ βέλη
 μὴ πάρη κάποιος ἀπὸ μᾶς πληγὴν εἰς τὴν πληγὴν του. 130
 Τοὺς ἄλλους θὰ κινήσουμεν ἐμεῖς αὐτοὺς ποῦ ὡς τώρα
 στέκονται νὰ ξαραθυμοῦν μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην».
 Σ' ὅλους ὁ λόγος ἄρεσε κι εὐθὺς ἐξεκινήσαν
 κι ἐκείνων προπορεύονταν ὁ βασιλεὺς Ἀτρεΐδης.
 Ἀπὸ μακρὰν τοὺς νόησεν ὁ μέγας κοσμοσείστης· 135
 κατόπι ἐπῆγε μὲ μορφὴν ἀνθρώπου γηραλέου,
 τὸ δεξιὸ χέρι ἔπιασε τοῦ Ἀτρεΐδῃ βασιλέως
 κι ἐκείνον ἐπροσφώνησεν: «Ἀτρεΐδῃ, ἀλήθεια τώρα
 στήν διεστραμμένην του ψυχὴν εὐφραίνεται ὁ Πηλεΐδης
 τῶν Ἀχαιῶν τὸ σφάξιμο καὶ τὴν φυγὴν νὰ βλέπῃ, 140

ὅτι δὲν ἔχει νοῦν πρῶτως, ἀλλ' ὅπως εἶναι ἄς πέσῃ
 στὴν ἄλυστρον κι ἓνας θεὸς νὰ τὸν ἐξουθενώσῃ·
 καὶ σένα οἱ μάκαρες θεοὶ δὲν σὲ μισοῦν καὶ τόσο,
 καὶ γρήγορα, θαρρῶ, θὰ ἰδῇς τοὺς ἀρχηγούς τῶν Τρώων
 σκόνην πολλήν εἰς τὴν πλατιὰ πεδιάδα νὰ σπικῶνουν
 ἀπ' τὰ καράβια φεύγοντας στὴν πόλιν νὰ προφθάσουν».

145

Εἶπε κι ἐκραύγασε σφοδρῶς κι ἐχύθη στὴν πεδιάδα.
 Καὶ ὅσων ὁμοῦ σέρνουν βοὴν δέκα χιλιάδες ἄνδρες
 ὁπότεν πέφτουν μανικὰ στὴν ἔριδα τοῦ "Ἀρη,
 τόσων ἀπὸ τὰ στήθη του φωνὴν ὁ κοσμοσείστης
 ἔσυρε καὶ στοὺς Ἀχαιοὺς πολλὴν ἀνάπτει ἀνδρείαν
 νὰ πολεμοῦν, νὰ μάχωνται καὶ παῦσιν νὰ μὴ θέλουν.
 Καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου κορυφὴν τότε ἡ χρυσόβρον' "Ἡρα
 ὡς ἔσπεκε κι ἐκοίταζε, καὶ τὸν αὐτάδελφόν της
 εἶδεν ὁμοῦ καὶ ἀνδράδελφον, μὲ ἀγῶνα νὰ κινῆται
 στὸν πόλεμον ἐχάρηκε· κι ἐξάνοιξε τὸν Δία
 στὴν Ἰδὴν τὴν πολύβρυστον, στὴν ἄκρην κορυφὴν της,
 καθήμενον καὶ μισητὸς ἐγίνετο στὴν ψυχὴν της.
 Κι ἐσκέφθη ἡ μεγαλόφθαλμη θεὰ πῶς θὰ ἤμποροῦσε
 νὰ ξεπλανέψῃ αὐτὴ τὸν νοῦν τοῦ αἰγιδοφόρου Δία.

150

155

160

Καὶ τοῦτο συμφερώτερον ἐφάνη στὴν ψυχὴν της,
 ἀφοῦ ὥραϊα στολισθῇ νὰ κατεβῇ στὴν Ἰδὴν
 ἴσως αὐτὸς στὸ πλάγι της νὰ πέσῃ ἐπιθυμήσει,
 κι ὕπνον κατόπιν ἄβλαβον καὶ μαλακὸν ν' ἀπλώσῃ,
 σ' ἐκεῖνον τὰ ματόφυλλα καὶ στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη·
 κι ἐπῆγεν εἰς τὸν θάλαμον ποῦ ὁ ποθητὸς υἱὸς της
 τεχνούργησεν ὁ "Ἡραϊστος μὲ τὰ θυρόφυλλά του
 λαμπρὰ καὶ κλεῖδ' ἀγνώριστον σ' ἄλλον θεὸν τοῦ Ὀλύμπου·
 καὶ μέσσα ἐμπῆκε κι ἐκλείσε τὴν στυλωμένην θύραν
 καὶ πρῶτα ὅλο τὸ σῶμα της τὸ χαριτοπλάσμενο
 μὲ ἀμβροσίαν εὐμορφα καθάρισε καὶ ἀλείφθη
 λάδι ἄφθαρτο γλυκύτατον μὲ μύρα εὐωδιασμένο·
 μόλις ἐκεῖνο ἀναδευθῇ στὰ δώματα τοῦ Ὀλύμπου
 γῆ καὶ οὐρανὸς μοσχοβολοῦν ἀπ' τὴν γλυκιά πνοή του·
 τ' ὥραϊο σῶμα ὡς ἄλειψε κι ἐκτένισε τὴν κόμην
 ἐπλεξε μὲ τὰ χέρια της τὰς ἄφθαρτες πλεξίδες,

165

170

175

- πού ἀπὸ τὴν θεῖαν κεφαλὴν λαμπρὲς ἐκυματίζαν.
 Κι ἐνδύθη ἀμβρόσιο φόρεμα, ὅπου τῆς εἶχε κάμει
 ἡ Ἀθηναῖα μὲ πάμπολλες εἰκόνες πλουμισμένο·
 καὶ τό 'χε κλείσει μὲ χρυσὲς περόνες πρὸς τὸ στῆθος. 180
 Κι ἐζώσθη ζώνην πού ἑκατὸν εἶχε τριγύρω κρόσσεις
 καὶ σκουλαρίκια πέρασε στὲς τρύπες τῶν αὐτιῶν της
 τριόφθαλμα, πολύτεχνα, πού ἀστράφταν ὅλα χάρη.
 Κι ἐφόρεσε ἡ σεπτὴ θεὰ τῆς κεφαλῆς μαντίλα,
 ὠραίαν, ὀλοκαίνουργην, πού 'χε τοῦ ἡλίου τὴν λάμψιν, 185
 καὶ σάνδαλα προσέδεσε στὰ πόδια της ὠραῖα.
 Καὶ ἀφοῦ ὅλη ἐστολίσθηκεν, ἀπὸ τὸν θάλαμόν της
 ἐβγῆκ' εὐθύς κι ἐκάλεσε σιμὰ τὴν Ἀφροδίτην
 ἀνάμερ' ἀπὸ τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους καὶ τῆς εἶπε :
 «Θὰ στέρξης ἄρα ὅ,τι θὰ εἰπῶ, παιδί μου, νὰ μοῦ κάμης ; 190
 Ἦ τάχα θὰ μοῦ τ' ἀρνηθῆς καθὼς χολὴν μοῦ τρέφεις
 ἐπειδὴ ἐγὼ τοὺς Δαναοὺς βοηθῶ καὶ σὺ τοὺς Τρῶας».
 Σ' αὐτὴν ἡ κόρη τοῦ Διὸς ἀπάντησε Ἀφροδίτῃ :
 «ὦ Ἥρα, σεβαστὴ θεά, τοῦ ὑψίστου Κρόνου κόρη·
 ὅ,τι πῶθεῖς λέγε μου εὐθύς καὶ νὰ τὸ κάμω θέλω 195
 ἂν πράγμα εἶναι νὰ γίνεταί καὶ νὰ ἡμπορῶ νὰ πράξω».
 Μὲ δόλον τῆς ἀπάντησεν ἡ Ἥρα ἡ σεβασμία :
 «Τὴν χάριν καὶ τὸν ἔρωτα σ' ἐμὲ ζητῶ νὰ δώσης,
 ὅπου ἀθανάτους καὶ θνητοὺς μ' αὐτὰ δαμάξεις ὅλους.
 Θὰ πάω στὰ πέρατα τῆς γῆς νὰ ἐβρῶ τῶν θεῶν ὅλων 200
 τὸν γεννητὴν Ὀκεανὸν καὶ τὴν Τηθὺν μητέρα,
 ὅπου μὲ γλυκανάστησαν στὰ σπίτια τους, πού ἡ Ρέα
 στὴν ἀγκαλιά τους μ' ἔβαλεν, ὅταν ὁ Ζεὺς τὸν Κρόνον
 κάτω ἀπ' τὴν γῆν ἐβύθισε καὶ κάτω ἀπ' τὰ πελάγη.
 Πηγαίνω ἐκεῖ τὲς ἄλутες νὰ λύσω διαφορὰς τους· 205
 ὅτι πολὺν τῶρα καιρόν, ὥς εἶναι χολωμένοι,
 δὲν θέλουν νὰ συγκοιμηθοῦν στὴν νυμφικὴν τους κλίνην·
 κι ἐὰν μὲ λόγια μαλακὰ μαλάξουν τὴν καρδιά τους
 ν' ἀνταμωθοῦν ἐρωτικά στὴν κλίνην ὅπου ἀφῆκαν,
 ἀγαπητὴν καὶ σεβαστὴν θὰ μ' ἔχουν στὸν αἰῶνα». 210
 Ἐκεῖνης ἡ φιλόγελῃ ἀπάντησε Ἀφροδίτῃ :
 «Ὅ,τι ζητεῖς νὰ σοῦ ἀρνηθῶ, δὲν γίνεταί, δὲν πρέπει,

ἄφοῦ τοῦ ὑψίστου τῶν θεῶν κοιμᾶσαι στὲς ἀγκάλες».

Εἶπε, ἀπ' τὰ στήθη ἔλυσε τὴν κεντημένην ζώνην,
τὴν θαυμαστήν, ποῦ ὅλες ἐκεῖ τὲς πλάνες εἶχε κλείσει· 215
χάρις καὶ πόθος εἶν' αὐτοῦ, γλυκόλογα εἶναι μέσα,
συνομιλία, καλὴ τὸν νοῦν νὰ κλέψῃ καὶ φρονίμων,
ἐκείνην τῆς παράδωκε στὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε :
«Ἰδοὺ, βάλε στὸν κόλπον σου τὴν θαυμαστήν μου ζώνην
τούτην, ὅπ' ἔχει μέσα της ὅ,τι ἂν εἰπῆς, κι ἐλπίζω 220
πὼς ὅσα τώρα ἐπιθυμεῖς θὰ κατορθώσῃς ὅλα».

Εἶπε καὶ μὲ χαμόγελο τὴν ἄκουσεν ἡ Ἥρα
κι ἔβαλεν εἰς τὸν κόλπον της τὸ θαυμαστὸ ζωνάρι.

Στὸ δῶμα ἐσύρθη τοῦ Διὸς ἡ κόρ' ἡ Ἀφροδίτη,
κι ἡ Ἥρ' ἀπὸ τὸν Ὀλύμπον ἐχύθη τῆς Πιερίας 225
ἄνωθεν καὶ ἄνω τῶν τερπνῶν ἀγρῶν τῆς Ἡμαθίας
καὶ ἄνω τῶν χιονιστῶν βουνῶν τῆς ἱππομάχου Θράκης,
οὐδ' ἔγγιζαν οἱ φτέρνες της τὲς ἄκρες κορυφές των·
εἰς τὴν ἀφρώδη θάλασσαν κατέβη ἀπὸ τὸν Ἀθω,
ὥσπου στὴν Λῆμνον ἔφθασε τοῦ Θόαντος τὴν πόλιν· 230
αὐτοῦ τὸν Ὑπνον ἔσμιζεν, ἀδέρφι τοῦ Θανάτου,
στὸ χέρι του τὸ χέρι της ἔβαλε αὐτὴ καὶ τοῦ πε :
«Ἦ Ὑπνε, κύριε τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅλων,
ὥς καὶ ἄλλῃ μ' ἄκουσες φορὰ καὶ τώρα εἰσάκουσέ με·
καὶ στὸν αἰῶν' ἀμέτρητην θὰ σοῦ γνωρίζω χάριν. 235
Γὰ λαμπρὰ μάτια τοῦ Διὸς, ὦ Ὑπνε, κοίμησέ μου,
ἀφοῦ ἐγὼ πρῶτα ἐρωτικά πλαγιάσω στὸ πλευρό του.
Ἀφθαρτον, εὐμορφο θρονὶ χρυσὸ θὰ λάβῃς δῶρο,
ποῦ ὁ Ἥφαιστος ὁ δυνατὸς υἱός μου θὰ ποιήσῃ,
μὲ κάτω τὸ ὑποπόδι του, νὰ τὴ 'χῃς νὰ στηρίξῃς 240
σ' αὐτὸ τὰ λαμπρὰ πόδια σου, σὰν εἶσαι εἰς τὸ τραπέζιν».

Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησεν εὐθύς ὁ γλυκὺς Ὑπνος :
«Ἦ Ὑπνε, σεβαστὴ θεά, τοῦ ὑψίστου Κρόνου κόρη,
εὐκόλως ἄλλον τῶν θεῶν, ἀφθάρτων αἰώνων 245
ν' ἀποκοιμήσω δύναιμαι, τὰ ρεύματα καὶ ἂν θέλῃς
τοῦ ποταμοῦ Ὀκεανοῦ, ποῦ ἐγίνῃ ἀρχὴ τῶν ὅλων.
Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπλησίαζα πρὸς τὸν Κρονίδην Δία,
οὐδὲ θὰ τὸν ἐκοίμιζα χωρὶς τὴν προσταγὴν του.

- "Άλλος μ' ἐδίδαξε ὀρισμὸς δικὸς σου τὴν ἡμέραν
 ποὺ ἀρμένιζε ἀπ' τὴν Ἴλιον, ἀφοῦ τὴν εἶχεν ὄλην 250
 ἐξολοθρεῦσαι ὁ ψυχερὸς κεῖνος υἱὸς τοῦ Δία·
 ἔκλεισα τότ' ἐγὼ τὸν νοῦν τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 γλυκὰ περιχυνόμενος, καὶ σὺ κακὸ τοῦ ἐσκέφθης
 καὶ ἀνέμων σφοδρῶν σήκωσες ὀρμὴν εἰς τὰ πελάγη,
 καὶ τὸν ἐπέταξες στήν Κῶ, μακράν τῶν ποθητῶν του· 255
 κι ἐκεῖνος ἅμα ἐξύπνησεν, ἀγρίεψε καὶ σ' ὄλο
 τὸ δῶμα ἐκούντα τοὺς θεοὺς, κι ἔζρχα ἐμὲ ζητοῦσε·
 καὶ ἀπ' τὸν αἰθέρα μ' ἔριχνε στήν θάλασσαν χαμένον,
 ἂν πρόσφυγα δὲν μ' ἔσωζε στὸν κύλπον τῆς ἡ Νύκτα,
 θνητῶν θαμνάστρια καὶ θεῶν· καὶ μ' ὄλην τὴν ψυχὴν του 260
 ἔπκυσε αὐτός, φοβούμενος τὴν Νύκτα νὰ λυπήσῃ.
 Καὶ τώρα πάλι ἀβόλετον ἔργον νὰ κάμω θέλεις».
- «Ἵπνε», τοῦ ἀπάντησε ἡ θεά, «τί ἀνησιχηῖς μὲ τοῦτα;
 Θαρρεῖς πὼς τόσο πρόθυμος ὁ βροντοφόρος Δίας
 τῶν Τρώων θά 'ν' ἐκδικηθῇς, μ' ὅσιν χολὴν ἐπῆρε 265
 διὰ τὸν ἀγαπημένον του υἱὸν τὸν Ἡρακλέα;
 Ἄλλ' ἄκουσε, τῶν λυγερῶν Χαρίτων θά σοῦ δώσω
 μίαν ἐγὼ νὰ νομφευθῇς, δικήν σου θά τὴν ἔχῃς.
 Τὴν Πασιθέαν, πόγινε λαχτάρᾳ τῆς ψυχῆς σου».
- Καὶ ὁ Ἵπνιος εἰς τὸν λόγον τῆς ἐχάρη καὶ τῆς εἶπε : 270
 «Ὅμοσε τώρα τῆς Στυγὸς τὸ φοβερὸ ποτάμι,
 τὸ ἔνα βάλε χέρι σου στήν γῆν τὴν πολυθρέπτραν
 τ' ἄλλο στήν ἄσπρην θάλασσαν, νὰ μαρτυρήσουν ὅλοι,
 ὅσοι θεοὶ κάτω ἀπ' τὴν γῆν στὸ πλάγ' εἶναι τοῦ Κρόνου,
 ποὺ μίαν σὺ μοῦ ὑπόσχεσαι τῶν λυγερῶν Χαρίτων, 275
 τὴν Πασιθέαν, πόγινε λαχτάρᾳ τῆς ψυχῆς μου».
- Εἶπε καὶ πρόθυμα ἡ θεά, ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα,
 ὀρκίσθηκε καὶ ὀνόμασε τοὺς ὑποταρταρίους,
 ἕναν πρὸς ἕναν τοὺς θεοὺς, ποὺ λέγονται Τιτάνες.
 Καὶ ἀφοῦ τὸν ὕρκον ἔκαμε, ξεκίνησαν καὶ ὀπίσω 280
 ὁμοῦ τὴν χώραν ἄφηκαν τῆς Λήμνου καὶ τῆς Ἴμβρου,
 μὲ γοργὸ βῆμα καὶ πυκνὸς τοὺς τύλιγεν ἀέρας.
 Στὴν Ἴδην τὴν πολύβρυσην, μάνα θεριῶν, ἐφθάσαν
 καὶ στὸ Λεκτὸ τὴν θάλασσαν διὰ τὴν στεριὰν ἀφῆκαν,

- καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοὺς οἱ λόγγοι σειοῦν τὲς ἄκρες. 285
 'Ο Ὑπνος στάθηκεν αὐτοῦ, μὴ τὸν ξανοίξῃ ὁ Δίας·
 καὶ ἀνέβ' εἰς ἔλατο τρανὸ πού εἶχε βγῆ στήν Ἰδην
 καὶ ὡς τὸν αἰθέρ' ἀπλώνονταν τὰ ἀπέραντα κλαδιά του.
 Αὐτοῦ, στοῦ ἐλάτου τὰ δασυὰ κλωνάρια κουρνιασμένους,
 πρὸς τ' ὀρεινὸ, καλόφωνο πουλὶ προσομοιάσθη, 290
 τὸ λέγουν κύμινδῃ οἱ θνητοί, κι οἱ ἀθάνατοι Χαλκίδα.
 Κι ἡ Ἥρα ἐπάτησε γοργὰ μίαν κορφήν τῆς Ἰδης
 τὸν Γάρφαρον, κι εὐθὺς ὁ Ζεὺς τὴν εἶδ' ὁ βροντοφόρος.
 Τὴν εἶδε καὶ ὅλην τὴν ψυχὴν τοῦ συνεπῆρε ὁ πόθος,
 ὥσάν ἐκεῖνο τὸν καιρὸν πού ἐχάρηκαν στήν κλίνην 295
 τὸ πρῶτο γλυκοαγκάλιασμα, κρυφ' ἀπὸ τοὺς γονεῖς των.
 Ἀντίκρου τῆς ἐστάθηκεν ἐκεῖνος καὶ τῆς εἶπε :
 «Τί βιαστικὰ τὸν Ὀλυμπον γιὰ δῶ κατέβης, Ἥρα ;
 Καὶ ἀμάξι, ἂν θέλῃς ν' ἀνεβῇς, καὶ ἄλογα ἐδῶ δὲν ἔχεις».
 Τοῦ ἀντεῖπε ἡ σεβαστὴ θεὰ μὲ δόλον εἰς τὸν νοῦν τῆς. 300
 «Στῆς θρέπτρας γῆς τὰ πέρατα θὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴν μάνα
 Τηθύν, καὶ τὸν Ὀκεανόν, ἀρχὴν τῶν θεῶν ὅλων,
 ὅπου μὲ γλυκοανάστησαν στὰ σπίτια τοὺς ἐκεῖνοι.
 Πηγαίνω αὐτοῦ τὲς ἄλλυτες νὰ λύσω διαφορὲς τοὺς·
 ὅτι πολὺν τῶρα καιρὸν, ὥς εἶναι χολωμένοι 305
 δὲν θέλουν νὰ συγκοιμηθοῦν στήν νυμφικὴν τοὺς κλίνην.
 Κι εἶναι ζεμένα τ' ἄλογα τῆς Ἰδης εἰς τὴν ρίζαν,
 πού θὰ μὲ φέρουν πεταχτὰ τῆς γῆς καὶ τοῦ πελάγου.
 Καὶ χάριν σου ἀπ' τὸν Ὀλυμπον καθὼς μὲ βλέπεις, ἦλθα,
 μὴν ἔπειτα μοῦ χολωθῇς, ἂν μυστικὰ στὸ δῶμα 310
 θὰ πῆγαινα τοῦ Ὀκεανοῦ πού τρίςβαθος κυλάει».
 Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης :
 «Ἐκεῖ νὰ πᾶς ἔχεις καιρὸν, ὦ Ἥρα, καὶ κατόπιν·
 τῶρ' ἄς πλαγιάσωμεν ἐμεῖς τὸν πόθον νὰ χαροῦμε.
 "Οτι θεᾶς μῆτε θνητῆς ποτὲ παρόμοιους ἔρω 315
 στὰ στήθη δὲν μοῦ ὑπόταξε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου,
 οὐδ' ὅταν τοῦ Ἰξίονος μοῦ ἄρσεε ἡ γυναῖκα,
 πού τὸν Πειρίθοον γέννησεν ἰσόθεον στήν γυνῶσιν·
 οὐδ' ὅταν ἡ καλόφτερνη τοῦ Ἀκρισίου κόρη
 Δανάη, πού τὸν δοξαστὸν ἐγέννησε Περσέα, 320

οὐδὲ τοῦ ἐνδόξου Φοίνικος ἡ κόρη, ποῦ τὸν Μίνω
 καὶ τὸν θεϊκὸν Ραδάμανθυν ἐγέννησε ἀπὸ ἐμένα,
 οὐδ' ἡ Σεμέλη ἢ στῶν Θηβῶν τὴν πόλιν ἢ Ἀλκμήνη,
 ὅπου τὸν λεοντόκαρδον ἐγέννησε Ἡρακλῆα
 κι ἡ ἄλλη τὸν Διόνυσον, χαρὰν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· 325
 ἢ τῆς ὠραίας Δήμητρος μοῦ ἄρεσαν τὰ κάλλη
 ἢ τῆς περίλαμπρης Λητοῦς, ἢ πρῶτα τὰ δικά σου,
 καθῶς γιὰ σέ πόθος γλυκὸς μὲ συνεπαίρνει τώρα».

Κι ἡ δέσποινα Ἡρ' ἀπάντησε μὲ δόλον εἰς τὸν νοῦν τῆς :
 «Κρονίδη τρομερώτατε, ὅποῖον λόγον εἶπες ! 330
 Ἄν θέλῃς τώρα ἐρωτικά μαζί νὰ κοιμηθοῦμε
 τῆς Ἰδης εἰς τὲς κορυφές, σκέψου ὅτι φαίνοντ' ὅλα.
 Καὶ τί νὰ γίνη ἂν μᾶς ἰδῇ κανεὶς τῶν ἀθανάτων
 στὸν ὕπνον μας καὶ τρέξῃ εὐθὺς καὶ τὸ γνωρίσουν ὅλοι ;
 Ἀπὸ παρόμοιο πλάγιασμα στὸ δῶμα σου νὰ γύρω 335
 δὲν θὰ ἤμποροῦσα ἐγὼ ποτέ, θὰ ἦταν ἐντροπή μου,
 ἀλλ' ἂν σοῦ τὸ ζητῇ ἡ καρδιά, τὸν θάλαμόν σου ἔχεις
 ποῦ σοῦ ἔκαμεν ὁ Ἡφαιστος ὁ ποθητὸς υἱός σου
 μὲ στερεὰ θυρόφυλλα καὶ μὲ τοὺς παραστάτες·
 καὶ πᾶμε νὰ πλαγιάσωμεν, ἀφοῦ σοῦ ἄρεσ' ἡ κλίνη». 340

Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης :
 «Ἡρα, ποσῶς μὴ φοβηθῇς μὴ τῶν θεῶν κανέναν
 ἢ τῶν ἀνθρώπων μᾶς ἰδῇ· γύρω θ' ἀπλώσω νέφος
 χρυσοῦ ποῦ μήδ' ὁ Ἥλιος ἀνάμεσα θὰ βλέπῃ,
 περαστικὸν ἂν ἔχῃ φῶς, τὰ πάντα νὰ ξανοίγῃ». 345
 Εἶπε καὶ τὴν ὁμόκλινην ἀγκάλιασε ὁ Κρονίδης.
 Καὶ ἡ θεία γῆ τοὺς ἐβγάλε χλωρὸ χορτάρι νέο,
 κρόκον, τριφύλλι τρυφερὸ καὶ φουντωμένα κρίνα,
 ποῦ τοὺς βαστοῦσαν μαλακὰ τὴν γῆν νὰ μὴν ἐγγίζουν.
 Σ' αὐτὰ πλαγιάσαν μὲ χρυσὴν νεφέλην τυλιγμένοι 350
 ὠραίαν, ὅπου λαμπερὲς τοὺς ἔβαινε σταλοῦλες.

Ἔτσι στὸ Γάργαρον ψηλά, καθὼς τὸν συνεπῆραν
 ὕπνος καὶ πόθος, ἥσυχά κοιμόνταν ὁ πατέρας
 στὸ πλάγι τῆς συντροφῆς του· καὶ ὁ Ὑπνος πρὸς τὰ πλοῖα
 τῶν Ἀχαιῶν ἐχύθη εὐθὺς τὴν εἶδῃσιν νὰ φέρῃ 355
 τοῦ γεωφόρου, κι ἔφθασε καὶ τοῦ πε : «ᾧ Κοσμοσείστη,

μ' ὅλην σου τώρα τὴν καρδιά βοήθα τοὺς Ἀργεῖους
 προσώρας κὰν νὰ δοξασθοῦν, ὅσο κοιμᾶται ἀκόμη
 ὁ Ζεὺς, πού ἐγὼ μὲ κάρωμα γλυκὸ ζωσμένος ἔχω,
 κι ἡ "Ἡρα τὸν ξεγέλασε μαζί της νὰ πλαγιάσῃ». 360

Κι ἔγυρ' ὁ ὕπνος στῶν θνητῶν τὰ δοξασμένα γένη,
 καὶ νὰ βοηθῇ τοὺς Δαναοὺς σφοδρότερ' ἀναμμένος
 ὁ Ποσειδῶν καὶ μὲ κραυγὴν ἐχύθη στοὺς πρόμαχους :
 «ὦ Δαναοί, τοῦ "Εκτορος θ' ἀφήσουμε καὶ πάλιν
 τὴν νίκην, ὅπως δοξασθῇ καὶ κάψῃ τὰ καράβια ; 365

Καὶ τὸ καυχᾶται τῶρ' αὐτός, ἐξ ἀφορμῆς πού μένει
 ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνάμερα τῆς μάχης χολωμένος·
 ἀλλὰ δὲν βλέπτει ἂν λείπῃ αὐτός, ἐὰν ἐμεῖς οἱ ἄλλοι
 ἀντιπαρακινούμενοι βοηθηθοῦμεν ὅλοι.

Κι ἔλατε τώρα, ὅ,τι θὰ εἰπῶ, νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι. 370
 Ζωσθῆτε τὲς τρανότερες πόχει ὁ στρατὸς ἀσπίδες,
 τὲς κεφαλὰς σκεπάσετε μὲ σπιθοβόλα κράνη,
 πάρετε καὶ φουκτώσετε τ' ἀπέραντα κοντάρια,

καὶ ἄς πᾶμε, ἐγὼ θὰ ἔμαι ἀρχηγός, καὶ ὁ Πριαμίδης "Εκτωρ
 ὅσῃν καὶ ἂν ἔχῃ ὁρμὴν, θαρρῶ δὲν θὰ κρατήσῃ ἐμπρός μας. 375

Κι ἐὰν ἀσπίδα ἔχῃ μικρὴν ὁ ἀνδρεῖος ἄς τὴν δώσῃ
 τοῦ ἀνάνδρου, καὶ τρανὴν αὐτὸς ἀσπίδ' ἄς ζώσῃ ἄλλην».

Τὸν λόγον του ὅλοι ὑπάκουσαν, καὶ αὐτοὺς τακτοποιοῦσαν
 καὶ λαβωμέν' οἱ βασιλεῖς, ὁ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων,
 μὲ τὸν Τυδείδην ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁλόγυρα ἐπηγαῖναν· 380
 κι ἔβαζαν ὅλους τ' ἄρματα ν' ἀλλάξουν καὶ οἱ γενναῖοι
 τὰ καλὰ παῖρναν κι ἔδιναν τῶν ἀγενῶν τ' ἀχρεῖα.

Καὶ τ' ἄρματ' ἅμα ἐφόρεσαν τὰ ὀλόλαμπρα ἐκινήσαν
 ἐβάδιζ' ἐπὶ κεφαλῇς ὁ Ποσειδῶν μὲ ξίφος

τρομακτικό, μακρύτατο στήν δυνατὴν παλάμην, 385
 ὡς ἀστραπὴν, ὅπου μ' αὐτὸ νὰ σμίξῃ στὸν ἀγῶνα
 δὲν συγχωρεῖται ἀλλὰ κρατεῖ τοὺς ἄνδρες μόν' ὁ τρόμος·
 καὶ ὁ μέγας "Εκτωρ ἀντικρὺς ἐσύνταζε τοὺς Τρῶας.

Κι ἔριδα τότε φοβερὴν ἐτέντωσαν πολέμου
 ὁ μακροχαίτης Ποσειδῶν καὶ ὁ λαμπρισμένος "Εκτωρ 390
 τῶν Τρῶων τοῦτος πρόμαχος, τῶν Δαναῶν ἐκεῖνος.

Καὶ ἡ θάλασσα πρὸς τὲς σκηνὰς ἀνέβη καὶ τὰ πλοῖα

κι ἐκεῖνοι μὲ σφοδρὴν κραυγὴν ν' ἀνταμωθοῦν ὁρμοῦσαν.
 Τόσο στοὺς βράχους δὲν βοᾷ τὸ κύμα τῆς θαλάσσης
 ποὺ ἀπὸ τὸ πέλαγ' ὁ Βοριάς φυσομανώντας σπρώχνει· 395
 τόσος δὲν εἶναι τῆς φωτιᾶς ὁ κρότος εἰς τὸ δάσος
 τοῦ ὅρους ὅταν ἄρχισε καὶ ὅλα τὰ δένδρα καίει·
 οὐδὲ στὰ φουντωτὰ δρυὰ τόσος ὁ βρόντος εἶναι
 τοῦ ἀνέμου ποὺ βοᾷ πολὺ· χειρότερ' ἀπὸ ἐκεῖνα,
 ὅση ἐσηκώθηκε βοὴ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων 400
 τὴν ὥραν ποὺ ἀλαλάζοντας νὰ συγκρουσθοῦν ὁρμήσαν.
 Ὁ Ἕκτωρ πρῶτος ἔριξε στὸν Αἴαντα τὸ δόρυ,
 καθὼς τὸν εἶχε ἴσι' ἀντικρὺ, κι ἐκτύπησε τὸ μέρος
 ποὺ ἦσαν στὸ στῆθος διπλωτὰ δυὸ κρεμαστάρια, τὸ 'να
 εἰς τ' ἀσημόκουμπο σπαθὶ καὶ στὴν ἀσπίδα τ' ἄλλο. 405
 Ἐκεῖνα τοῦ ἐπροφύλαξαν τὸ τρυφερό του σῶμα.
 Καὶ ὅτι χαμέν' ἀκόντισεν ὁ Ἕκτωρ ἐχολώθη,
 καὶ στοὺς συντρόφους σύρθηκε τὸν θάνατον νὰ φύγῃ.
 Καὶ στὴν φυγὴν τὸν κτύπησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας·
 πέτραν σηκώνει ἀπ' τὲς πολλές, ποὺ ἐκ' ἦσαν κυλημένες 410
 στὰ πόδια τῶν πολεμιστῶν, σκαριὰ γιὰ τὰ καράβια,
 καὶ τὸν βαρεῖ πρὸς τὸν λαιμόν, ἐπάνω ἀπ' τὴν ἀσπίδα·
 σὰν σβοῦρον τὸν ἐτράνταξε, κι ἔφερ' ἐκεῖνος γύρες·
 καθὼς στὸν κτύπον τοῦ πατρὸς Διὸς σύρριζο πέφτει
 δέντρο καὶ ὁσμὴ βαρύτατη θειάφης ἐκεῖθε βγαίνει· 415
 καὶ ἄνθρωπος ποὺ ἐγγὺς τὸ ἰδῆ ζαλίζεται ἀπὸ φόβον,
 ὅτ' εἶναι ἀκαταμάχητος ὁ κεραυνὸς τοῦ Δία·
 ἔτσι στὸ χῶμα ἐβρόντησεν ὁ Ἕκτωρ καὶ ἀπολνάει
 τὸ δόρυ, πέφτ' ἡ ἀσπίδα του, τὸ κράνος πέφτει, καὶ ὅλα
 τὸ χαλκοκόλλητ' ἄρματα στὸ σῶμα του ἀντηχοῦσαν. 420
 Κι οἱ Ἀχαιοὶ μὲ ἀλαλαγμόν τοῦ ἐχύθηκαν θαρρῶντας
 πῶς θὰ τὸν σύρουν, καὶ πυκνὰ τοῦ ἀκόντιζαν τὰ βέλη.
 Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε κανεὶς οὐδὲ ν' ἀκρολαβώσῃ
 τὸν μέγαν Ἕκτορα, ὅτι εὐθὺς οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι
 ὁλόγυρά του ἐστήθηκαν, Αἰνείας, Πολυδάμας, 425
 Ἀγήνωρ, Γλαῦκος, Σαρπηδῶν, στρατάρχης τῶν Λυκίων,
 οὐδ' ἔμμενεν ἀπόνετος γι' αὐτὸν κανεὶς τῶν ἄλλων,
 ἀλλ' ὅλοι ἐμπρὸς του πρόβαλαν τὲς κυκλωτὲς ἀσπίδες.

Καὶ ἀπ' τὸν ἀγῶνα οἱ σύντροφοι στὰ χέρια τους τὸν πῆραν
 στοὺς γοργοὺς ἵππους πόστεκαν μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην 430
 εἰς τὴν ὠραίαν ἄμαξαν σιμὰ στὸν κυβερνήτην·
 αὐτοὶ στὴν πόλιν ἔφερναν τὸν ἥρωα ποὺ ἐβογοῦσε.
 Καὶ ὅτ' ἔφθασαν στὸ πέραμα τοῦ βαθυρροῦ Ξάνθου,
 τοῦ ποταμοῦ ποὺ ἐγέννησεν ὁ ἀθάνατος Κρονίδης,
 τὸν πέψουσιν καὶ μὲ νερὸ τὸν ἐδροσολογῆσαν· 435
 καὶ ἐκεῖνος πῆρε ἀναπνοήν, καὶ ἐσήκωσε τὰ μάτια,
 ἐκάθισε γονατιστὰ καὶ ἔφτυσε μαῦρον αἷμα·
 ἔπεσε πάλι καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια τοῦ σκοταδὶ
 καὶ ἀκόμη ἀπ' τὴν πετροβολιὰ δαμάζετο ἡ καρδιά του.
 Καὶ καθὼς εἶδαν οἱ Ἀχαιοὶ νὰ φύγῃ ὁ μέγας Ἑκτωρ 440
 μὲ δίψαν μάχης ὄρμησαν σφοδρότερην στοὺς Τρῶας.
 Ὁ Ὀϊλείδης Αἴας ὁ γοργός, μ' ἀκονητὸ κοντάρι,
 πρῶτος ὀρμώντας κτύπησε τὸν Σάτνιον ποὺ ἐγεννήθη
 ἀπ' τὸν βουκόλον Ἥνοπα καὶ ἀπὸ Ναϊάδα ὠραίαν
 νύμφην, στὴν ἀκροποταμιάν, ποὺ βρέχει ὁ Σατνιόεις. 445
 Ἀπὸ σιμὰ τὸν πλήγωσεν ὁ Ὀϊλείδης στὴν λαπάραν·
 ὁ νέος ἔπεσε νεκρὸς τ' ἀνάσκελα καὶ μάχην
 ἐπάνω του ἔσμιξαν κακὴν οἱ Δαναοὶ καὶ οἱ Τρῶες.
 Ἦλθεν ἐκείνου ἐκδικητὴς ὁ ἀνδρεῖος Πολυδάμας
 καὶ ἐκεῖ τὸν Προθοήνορα τοῦ Ἀρηιλύκου ἀγόρι 450
 στὸν δεξιὸν ὤμον κτύπησε· τὸ δυνατὸ κοντάρι
 τὸν πέρασε, καὶ ἔπεσε αὐτὸς καὶ ἐφούκτωσε τὸ χῶμα.
 Καὶ μὲ τρομακτικὴν φωνὴν καυχῆθη ὁ Πολυδάμας·
 «Τώρα θαρρῶ ποὺ ἀνῶφela δὲν ἔριξα τ' ἀκόντι
 τοῦ Πανθοΐδου ἡ δυνατὴ παλάμη τοῦ γενναίου, 455
 ἀλλ' ἓνας ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς τὸ ἐπῆρε εἰς τὸ κορμὶ του,
 θὰ τό 'χῃ στήριγμα, θαρρῶ, νὰ κατεβῇ στὸν Ἀδην».
 Τὸ καύχημά του ἐπλήγωσε τὰ στήθη τῶν Ἀργείων
 καὶ μάλιστα τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνιάδῃ
 ποὺ ἐγγὺς τοῦ ἔπεσε ὁ νεκρός· καὶ εὐθὺς τὴν λόγχην ρίχνει 460
 τοῦ Πολυδάμαντος ἐκεῖ ποὺ ἔφευγε, καὶ ἐκεῖνος
 δίπλα πηδώντας ξέφυγε τὸν θάνατον καὶ ἡ λόγχη
 ἐπῆρε τὸν Ἀρχέλοχον, τοῦ Ἀντήνορος ἀγόρι,
 ὅτ' οἱ θεοὶ τὸν ὄλεθρον ἐκείνου ἀποφασίσαν.

Τὸν κτύπησ' ὅπου δένεται μὲ τὸ κεφάλι ὁ σβέρκος 465
 μὲς στὸ σφονδύλι κι ἔκοψε καὶ τὰ δυὸ νεῦρα ἢ λόγχη
 καὶ ὡς ἔπεσ' εὔρηκαν τὴν γῆν καύκαλο, μύτη, στόμα,
 πρῶτα πολὺ πρὶν σωριαστοῦν τὰ γόνατα καὶ οἱ κνήμες.
 Καὶ ὁ Αἴας τότε' ἐφώναζε : «Μέτρα το, Πολυδάμα,
 καὶ τὴν ἀλήθειαν λέγε μου· ἄνδρας δὲν ἦταν τοῦτος 470
 ἄξιος τοῦ Προθοήνορος ἀντίτιμος νὰ πέσῃ ;
 Ἀχρεῖος δὲν μοῦ φαίνεται μήτε ἀπὸ ἀχρεῖον γένος·
 θὰ εἶν' ἀγὼρ' ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντήνορος τοῦ ἀνδρείου.
 "Ὅτι πολὺ τὴν γενεὰν ἐκείνου προσομοιάζει».
 Καὶ ὅ,τ' εἶπ' ἐγνώριζε καλά, κι ἐπλήγωσε τοὺς Τρῶας· 475
 καὶ τὸν Βοιώτιον πρόμαχον ἐλόγχισ' ὁ Ἀκάμας
 προστάτης τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ ποὺ ἐκεῖνος ποδοσέρνει.
 Κι ἔσυρ' ὁ Ἀκάμας κραυγητό, μεγάλως ἐκαυχῆθη :
 «Στὰ βέλη Ἀργεῖοι δοξαστοί, γενναῖοι στὲς φοβέρες,
 στὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἔχουμεν ἐμεῖς τὸν μόχθον καὶ τὸν θρήνον 480
 μόνοι, ἀλλ' ὡς ἔπεσεν αὐτός, θὰ ἔβρῃ καὶ σᾶς ὁ φόνος.
 Σᾶς ἔστρωσα τὸν Πρόμαχον στὸν ὕπνον τοῦ θανάτου,
 ὀγρήγορος νὰ ἐκδικηθῶ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ μου.
 Γιὰ τοῦτο καθεὶς εὐχεταί, κάποιος ν' ἀπομείνῃ
 αὐτᾶδελφος, ἐκδικητής, ἂν συμφορὰ τὸν ἔβρῃ». 485
 Τὸ καύχημά του ἐπλήγωσε στὰ σπλάχνα τοὺς Ἀργεῖους,
 μάλιστα τὸν Πηνέλαον· πετάχθη ὁ πολεμάρχος
 εἰς τὸν Ἀκάμαντα, καὶ ἀφοῦ δὲν δέχθη τὴν ὁρμήν του,
 τὸν Ἴλιονέα κτύπησεν, ἀγῶρι ἀγαπημένο
 τοῦ πολυάρνου Φόρβαντος, ποὺ ἀπὸ τοὺς Τρῶας ὅλους 490
 ὑπεραγάπησ' ὁ Ἑρμῆς, καὶ ἐπλούτισε περίσσια.
 Τὸν Ἴλιονέα μόνο υἱὸν τοῦ γέννησε ἡ μητέρα·
 κεῖνον κτυπᾷ μὲς στοῦ ὀφθαλμοῦ τὲς ρίζες καὶ τὸ δόρυ
 τὴν κόρην βγάζει, τοῦ τρυπᾷ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ φθάνει 495
 στὸ ζνίχι κι ἔπεσεν αὐτὸς μὲ πετακτὲς ἀγκάλες.
 Κι εὐθὺς σύρει ὁ Πηνέλαος τὸ ἀκονισμένον ξίφος·
 στὴν μέσσην κόφτει τὸν λαιμὸν καὶ χάμω μὲ τὸ κράνος
 κατρακυλᾷ τὴν κεφαλὴν· κι ἦταν στὸ μάτι ἀκόμα
 ἢ λόγχη· καὶ τὸ καύκαλο σηκώνει, ὡς παπαρούνα,
 ψηλὰ τῶν Τρώων δείχνει το καὶ ὑπερφηράνως εἶπε : 500

«Νὰ εἰπῇτε, ὦ Τρῶες, χάριν μου, τῶν ποθητῶν γονέων
 τοῦ Ἰλιονέως τοῦ λαμπροῦ στὸ σπίτι νὰ τὸν κλάψουν·
 καὶ τοῦ Προμάχου ὡς καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἀλεγγνορίδου
 δὲν θὰ δεχθῇ περὶ χάρη τὸν ποθητὸν τῆς ἄνδρα,
 ὅταν θὰ κάμουμε πανιὰ νὰ φύγουμε ἀπ' τὴν Τροίαν». 505
 Εἶπε, καὶ ὄλων ἔπιασε τὰ γόνατα τρομάρα,
 καὶ ἀπὸ τὸν ὄλεθρον καθεὶς πῶς νὰ ξεφύγῃ ἐκοίτα.
 Μοῦσες, τοῦ Ὀλύμπου κάτοικες, διδάξετέ με τώρα,
 ποιὸς πρῶτος ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς μὲ λάφυρα ἐδοξάσθη
 ἀφοῦ τὴν μάχην ἔκλινεν σ' αὐτοὺς ὁ κοσμοσείστης. 510
 Πρῶτος τὸν Ὑρτίον κτύπησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας,
 τὸν Γυρτιάδην τῶν Μυσῶν τῶν ἀνδρειωμένων ἄρχον·
 τὸν Μέρμερον ὁ Ἀντίλοχος φονεύει καὶ τὸν Φάλκην·
 τὸν Μόρυν καὶ Ἱπποτίωνα βροντᾷ ὁ Μηριόνης
 καὶ ὁ Τεῦκρος τὸν Προθόωνα καὶ ὁμοῦ τὸν Περιφῆτην. 515
 Τὸν ἄρχον Ὑπερήνορα ἐκτύπησεν ὁ Ἀτρεΐδης
 εἰς τὴν λαπάρην κι ἔφαγε τὰ σπλάχνα μέσα ἡ λόγχη·
 καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν πληγὴν ἐπέταξε ἡ ψυχὴ του
 μὲ ὀρμὴν πολλήν, κι ἐσκέπασε τοὺς ὀφθαλμοὺς του σκότος·
 πολλοὺς ἀκόμη ἔστρωσεν ὁ γρήγορος Ὀϊλεΐδης, 520
 ὁ μόνος μὲ τὰ πόδια του καλὸς νὰ καταφθάσῃ
 τοὺς ἄνδρες, ὅταν στὴν ψυχὴν τρόμον τοὺς βάλῃ ὁ Δίας.

Καὶ ἀφοῦ τοὺς πάλους διάβηκαν καὶ τὸ χαντάκι ὀπίσω
φεύγοντας καὶ ἔστρωσαν πολλοὺς τῶν Δαναῶν οἱ λόγχεις,
σιμὰ στ' ἀμάξια στάθηκαν τοῦ φόβου κερωμένοι,
καὶ ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὰς ἀγκαλιᾶς ἐξύπνησε τῆς Ἥρας
τῆς Ἰδης εἰς τὰς κορυφάς· τινάχθη, ἐστάθη καὶ εἶδε
τοὺς Ἀχαιοὺς κατάποδα νὰ κυνηγοῦν τοὺς Τρῶας. 5
Κι ἐκεῖ μέσα στὸν πόλεμον τὸν μέγαν Ποσειδῶνα·
μακρὰν τὸν Ἑκτορα χαμαί, στὰ πόδια τῶν συντρόφων,
πού μὲ στυμμένην τὴν ψυχὴν λαχάνιαζε καὶ ἐξέρνα
αἶμα, τί δὲν τὸν κύπησε τῶν Ἀχαιῶν ἥρώων 10
ὁ ὕστερος· καὶ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας
τὸν εἶδε, τὸν λυπήθηκε, καὶ μ' ἄγριο βλέμμα ἐστράφη
στὴν Ἥραν, καὶ εἶπεν : «ὦ σκληρὴ, ἀδάμασστη, τὸ βλέπω
δόλος δικός σου πονηρὸς τὸν Ἑκτορα τὸν θεῖον
ἀπόκοψε ἀπ' τὸν πόλεμον καὶ ἐσχόρπισε τοὺς Τρῶας. 15
Δὲν ξέρω ἂν τὸ βαρύτατο μηχανήμα καὶ πάλιν
θὰ μοῦ πλερώσης πρώτη ἐσὺ καὶ σὲ κακοκτυπήσω.
Θυμᾶσαι ὅταν ἐκρέμοσουν ψηλὰ καὶ ἀμόνια δύο
σοῦ ἔχα στὰς φτέρνες, καὶ χρυσὴν ἀσύντριφτην στὰ χέρια
ἄλυσον καὶ σὺ κρέμοσουν στὰ νέφη στὸν αἰθέρα ; 20
Καὶ ἂν καὶ ἐγογγύζαν οἱ θεοὶ στὰ πέρατα τοῦ Ὀλύμπου
κανεῖς δὲν εἶχε δύναμιν νὰ δράμῃ νὰ σὲ λύσῃ·
ὅτι ἀπ' τὴν πύλῃν τ' οὐρανοῦ θὰ τὸν κατρακυλοῦσα
στὴν γῆν νὰ χάσῃ τὴν πνοήν· καὶ μ' ὅλα τοῦτα ὁ πόνος
δὲν ἔπαυε πού μ' ἐσφαζε τοῦ θεοῦ Ἡρακλείους, 25
ἔπ' ὅταν σὺ μὲ τὸ Βοριά τὴν κάθε ἀνεμοζάλην
κατάφερες κακὸγνώμα, καὶ στ' ἄγρια πελάγη
τὸν πέταξες ὥσπου στὴν Κῶ τὸν ἔφερες ν' ἀράξῃ.
Ἐκεῖθ' ἐγὼ τὸν ἔσωσα, πού ἔχε βαστάζει ἀγῶνες
πολλοὺς καὶ τὸν ξανάφερα στὸ ἵπποτρόφον Ἄργος. 30
Καὶ τοῦτ' ἂν καλοθυμηθῇς θ' ἀφήσῃς τὴν ἀπάτην,
καὶ ἂν ἦλθες ἀπ' τὸν Ὀλυμπον καὶ μ' ἔφερες νὰ πέσω

στό πλάγι σου, νά μὴ θαρρῆς πού αὐτό θά σ' ὠφελήσῃ».

Εἶπε κι ἡ μεγαλόφθαλμη θεὰ πάγωσεν ὅλη, 35
καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησε μὲ λόγια φτερωμένα :
«Μάρτυς μου ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς πλατύτατος ἐπάνω
καὶ τῆς Στυγὸς τὰ ρεύματα πού χύνονται στὸν Ἄδην,
ὅπου ἔναι πρῶτος καὶ φρικτὸς τῶν ἀθανάτων ὄρκος,
κι ἡ ἱερή σου κεφαλὴ κι ἡ νυμφικὴ μας κλίνη, 40
πού ὄρκον σ' ἐκείνην ψεύτικον δὲν θά ἴκανα ποτέ μου·
τὸν Ποσειδῶνα ἐγὼ ποσῶς δὲν ἔβαλα νά βλάψῃ
τοὺς Τρῶας καὶ τὸν Ἑκτορα, καὶ νά βοηθῇ τοὺς ἄλλους,
ἀλλὰ ἐκινήθῃ μόνος του, θαρρῶ, κι αἰσθάνθῃ λύπην
ἅμ' εἶδε πὼς οἱ Ἀχαιοὶ συντρίβονταν στὲς πρύμνες.
Ὅμως θά τὸν συμβούλευα κι ἐκεῖνος νά πηγαίνει 45
ὅπου καὶ ἄν, μαυρονέφελε, σὰν ἀρχηγὸς προστάζης».
Εἶπε, καὶ τότε τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας
μ' ἓνα χαμόγελο γλυκὸ σ' ἐκείνην ἀπαντοῦσε :
«Ἀμποτε, Ἦρα σεβαστή, στοῦ ἐξῆς ν' ἀποφασίσῃς 50
εἰς τὸ συνέδριον τῶν θεῶν νά συμφωνῆς μ' ἐμένα.
Τότε, θαρρῶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὅσον καὶ ἂν θέλῃ ἀλλέως,
σ' ὅ,τι ποθεῖς ἐσύ κι ἐγώ, τὸν νοῦν του θά γυρίσῃ.
Καὶ ἂν ὁμιλῆς ἀληθινά, μὲ ὅλην τὴν καρδιά σου,
ἅμε, στὰ γένη τῶν θεῶν τὴν Ἴριν νά καλέσῃς 55
καὶ τὸν λαμπρὸν Ἀπόλλωνα νά ἔλθουν ἐδῶ πέρα.
Ἐκείνην θά προστάξω ἐγὼ μὲς στὸν λαὸν νά δράμῃ
τῶν χαλκοφράκτων Ἀχαιῶν, νά εἰπῇ τοῦ Ποσειδῶνος
νά παύσῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον, στοῦ σπίτι του νά γύρῃ,
τὸν Ἑκτορα στὸν πόλεμον θά ξαναφέρῃ ὁ Φοῖβος, 60
θά τὸν γεμίσῃ δύναμιν, τὸν νοῦν του θά ἱλαρώσῃ
ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς δριμεῖς καὶ τὴν φυγὴν θά σπεύρῃ
τὴν ἄνδρην στοὺς Ἀχαιοὺς, νά τοὺς γυρίσῃ ὀπίσω,
ὅσο νά πέσουν φεύγοντας στὲς πρύμνες τοῦ Πηλεΐδῃ·
τὸν σύντροφόν του Πάτροκλον ἐκεῖνος θά τοὺς στείλῃ, 65
καὶ ὁ Πάτροκλος θά πέσῃ αὐτοῦ, στὰ τεῖχῃ ἐμπρὸς τῆς Τροίας
ἀπὸ τὸν Ἑκτορ' ἀλλ' ἀφοῦ πολλοὺς φονεύσῃ ἀνδρείους
καὶ τὸν δικόν μου ἀκόμα υἱόν, τὸν θεῖον Σαρπηδόνα·
καὶ ἀπ' τὸν καημὸν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἑκτορα φονεύει·

κατόπι ἐγὼ τοὺς Ἀχαιοὺς θὰ κάμω ἀπὸ τὰ πλοῖα
 τοὺς Τρῶας ἀδιάκοπα νὰ διώχνουν στὴν πεδιάδα 70
 ὥσπου νὰ πάρουν, μὲ βουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς, τὴν Τροίαν.
 Καὶ οὗτ' ἐγὼ παύω τὸν θυμόν, οὔτε κανέναν ἄλλον
 ἀπ' τοὺς θεοὺς νὰ βοηθῇ τοὺς Δαναοὺς θ' ἀφήσω
 πρὶν ἢ τελειώσ' ὀλόκληρον τὸν πόθον τοῦ Ἀχιλλέως,
 ποὺ πρῶτα τοῦ ὑποσχέθηκα καὶ μὲ τῆς κεφαλῆς μου 75
 τὸ νεῦμα ὁπότεν ἔπασσε στὰ γόνατά μου ἡ Θέτις
 κι ἐζήτησε τὸν πορθητὴν Πηλεΐδην νὰ τιμήσω».

Εἶπε, καὶ τὸν ὑπάκουσεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα
 καὶ στὸν ὑψηλὸν Ὀλύμπου ἀνέβη ἀπὸ τὴν Ἴδην.
 Καὶ ὅπως ἀνθρώπου πόχει βγῇ τοῦ κόσμου πολλὰ μέρη 80
 πετᾷ τὸ πνεῦμα καὶ βαθιὰ τοῦ λέγει ὁ λογισμὸς του :
 «Αὐτοῦ νὰ ἤμουν, εἴτε αὐτοῦ,» καὶ ἄπειρα πλέκει ὁ νοῦς του·
 ὅμοια πετοῖσε ἡ θεά, καὶ στὴν κορφή τοῦ Ὀλύμπου
 ἔφθασε κι ἤβρε τοὺς θεοὺς ἐκεῖ συναθροισμένους
 μέσα στὸ δῶμα τοῦ Διὸς· τῆς ἐπροσηκωθῆκαν 85
 ὅλοι μὲ τὰ ὀλόγεμα ποτήρια χαιρετοῦσαν·
 τοὺς ἄλλους ἄφησεν αὐτὴ καὶ τὸ ποτήρι ἐδέχθη
 ἀπ' τὴν ὠραίαν Θέμιδα, ποὺ πρώτη ἐμπρός της ἦλθε
 κι εὐθὺς τὴν ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα :
 «Ἥρα, τί ἦλθες τώρα ἐδῶ καὶ ταραγμένη δείχνεις ; 90
 Πολύ, θαρρῶ, θὰ σ' ἐσκιαζεν ὁ ἄνδρας σου ὁ Κρονίδης».
 Σ' αὐτὴν ἀπάντησε ἡ θεά, ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα :
 «ᾧ θεὰ Θέμι, μὴ ἐρωτᾷς, καὶ μόνη τὸ γνωρίζεις
 ἄσπλαχνην πόσον καὶ ἄδικην ἔχει ψυχὴν ἐκεῖνος·
 μὴν ἀμελήσης τώρα σὺ τὸ ἰσόμοιρο τραπέζι 95
 καὶ ὅπως κι οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι καὶ σὺ θ' ἀκούσης ποῖα
 ἔργα κακὰ μᾶς προμηνᾷ καὶ μᾶς κηρύττει ὁ Δίας,
 π' οὔτε θνητὸς οὔτε θεὸς δὲν θὰ χαρῇ, πιστεύω,
 ἐὰν ἀκόμη εὐφραίνεται κανεὶς εἰς τὸ τραπέζι».

Εἶπε· κι ἐκάθισε ἡ θεά, καὶ λύπην κίσθανθῆκαν 100
 ὅλ' οἱ θεοί· κι ἐγέλασεν ἐκείνη μὲ τὰ χεῖλη
 ἀλλ' ὅμως δὲν ἰλάρωσε τὸ μέτωπον ἐπάνω
 ἀπὸ τὰ μαῦρα φρύδια της καὶ ἀρχίνησε μὲ πόνον :
 «Ἀνόητοι ποὺ παίρνομε θυμὸν μὲ τὸν Κρονίδην·

καὶ προσμαχοῦμε ἀκόμη ἡμεῖς μὲ λόγον ἢ μὲ χέρι 105
 νὰ τὸν δαμάσωμε, καὶ αὐτὸς μακράν μας καθισμένος
 δὲν μᾶς λογιᾶζει παντελῶς, καὶ λέγει ὅτ' εἶναι πρῶτος
 στὴν δύναμιν ἀσύγκριτα τῶν ἀθανάτων ὅλων.
 "Ὅθεν καθεῖς μας τὸ κακὸ ποῦ αὐτὸς τοῦ στείλῃ ἅς ἔχῃ
 κι ἤδη τοῦ "Αρη συμφορά, μοῦ φαίνεται' ἔχει γίνει 110
 στὴν μάχην ὁ ἀγαπητὸς 'Ασκάλαφος ἐχάθη
 π' ὁ "Αρης ὁ τρομακτικὸς λέγει πῶς εἶν' υἱὸς του».
 Εἶπε, καὶ ὁ "Αρης κτύπησε καὶ μὲ τὲς δυὸ παλάμες
 τ' ἀνδρειωμένα του μεριά καὶ μὲ παράπον' εἶπε :
 «Δὲν θὰ μοῦ δώσῃτ' ἄδικον, ὦ ἐγκάτοιχοι τοῦ "Ολύμπου, 115
 ἐκδικητῆς ἂν κατεβῶ τοῦ υἱοῦ μου ἐκεῖ στὰ πλοῖα,
 κι ἐάν μοῦ μέλλῃ ἀπ' τοῦ Διὸς τὸν κεραυνὸν νὰ πέσω
 μὲ τοὺς νεκροὺς νὰ κείτωμαι στὸ αἵματωμένο χῶμα».
 Καὶ νὰ τοῦ ζέψουν τ' ἄλογα στὸν Φόβον καὶ στὸν Τρόμον
 εἶπε, καὶ αὐτὸς τὰ ὑπέρλαμπρα ἐζώνετο ἄρματα του. 120
 Τότε δεινότερη χολὴ θεὰ ἔπιανε τὸν Δία
 ἐνάντια σ' ὅλους τοὺς θεοὺς καὶ θ' ἀναφτε ὁ θυμὸς του·
 'Αλλ' ἡ 'Αθηνᾶ φοβούμενη μὴ πάθουν ὅλοι, ἀφῆκε
 τὸν θρόνον ὅπου ἐκάθονταν καὶ στὴν αὐλὴν ἐχύθη.
 Τὸ κράνος τοῦ ἀφαιρ' ἡ θεὰ καὶ τὴν λαμπρὴν ἀσπίδα, 125
 καὶ ἀπ' τὴν βαριὰ παλάμη του τὸ δόρυ καὶ τὸ σταίνει
 στὴν γῆν, μετέπειτα πικρὰ τὸν "Αρην ὀνειδίζει :
 «Ξεφρενιασμέν', ἐχάθηκες' ἔχεις αὐτιά ν' ἀκούης
 τοῦ κάκου, ὁπόταν μῆτε νοῦς, μῆτ' ἐντροπὴ σοῦ ἐμείναν.
 Τ' εἶπε ἡ θεὰ δὲν ἄκουσες ἡ "Ηρα ἡ λευκοχέρα 130
 ποῦ ἤλθε τώρα ἐδῶ σ' ἐμᾶς ἀπ' τὸν "Ολύμπιον Δία :
 "Ἡ θέλεις ἀφοῦ ξέχειλα σὺ πρῶτος δοκιμάσης
 παθήματα, περίλυπος στὸν "Ολυμπον νὰ γύρης
 καὶ τῶν θεῶν μέγα κακὸ τῶν ἄλλων νὰ γεννήσης ;
 Θ' ἀφήσῃ εὐθὺς τοὺς 'Αχαιοὺς καὶ τοὺς αὐθάδεις Τρῶας 135
 καὶ θὰ ᾴθῃ ἐδῶ στὸν "Ολυμπον ἐμᾶς νὰ τριχυμίσῃ,
 καὶ τὸν καθέναν, αἵτιον ἢ μὴ, θὰ πάρῃ ἐμπρός του.
 "Ὅθεν σὺ παῦσε τὸν θυμὸν γιὰ τὸ καλὸν σου ἀγόρι·
 καλῦτεροί του στὴν ἀνδρεία φονεύθηκαν καὶ ἄλλοι
 καὶ στὸ ἐξῆς θὰ φονευθοῦν· καὶ δυνατὸν δὲν εἶναι 140

κάθε θνητοῦ νὰ σώσωμεν ἑμεῖς τὸ γενολόγιον».

Εἶπε, καὶ τὸν ἀκράτητον θεὸν εἰς τὸ θρονί του ἐκάθισεν ἡ Ἀθηναῖα καὶ στὸ προὔλ' ἡ Ἥρα τὸν Φοῖβον ἐπροσκάλεσε, ἀντάμα μὲ τὴν Ἴριν μῆνυτταν ὅλων τῶν θεῶν, καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε:

«Σᾶς καὶ τοὺς δύο θέλει ὁ Ζεὺς νὰ πᾶτ' εὐθὺς στὴν Ἴδην καὶ ἅμα ἐκεῖ φθάσεν' ἔμπροσθεν στὸ πρόσωπο τοῦ Δία ἐσεῖς θὰ κάμετ' ὅ,τι αὐτὸς θελήσῃ καὶ προστάξῃ».

Εἶπε, καὶ πάλι ἐγύρισε στὸν θρόνον τῆς ἡ Ἥρα καὶ αὐτοὶ μὲ πέταμα γυργό ξεκίνησαν κι ἐφθάσαν στὴν Ἴδην τὴν πολύβρυστην, τὴν θεριοθρέπτραν κι ἤβραν εἰς τοῦ Γαργάρου τὴν κορφὴν τὸν βροντητὴν Κρονίδην καθήμενον, κι εὐωδιαστὴ τὸν ἔζωνε νεφέλη.

Κι ἐμπρὸς ὡς ἦλθαν τοῦ Διὸς τοῦ νεφελοσυνάκτι, ἔμειναν, καὶ μ' αὐτοὺς χολὴν δὲν εἶχε ὁ Ζεὺς ἅμ' εἶδε ὅτι τῆς Ἥρας γρήγορα τὸν λόγον ὑπακοῦσαν.

Στὴν Ἴριν πρῶτα ὁμίλησε μὲ λόγια φτερωμένα: «Πτερόποδ' Ἴρι, πήγαινε, νὰ εἰπῆς τοῦ Ποσειδῶνος ὅ,τι θ' ἀκούσῃς καὶ πιστὴν σέ θέλω ἐγὼ μῆνυτταν.

Νὰ παύσῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ νὰ γυρίσῃ, ἂν θέλῃ, ἢ στὴν ἀγίαν θάλασσαν ἢ στῶν θεῶν τὰ γένη.

Καὶ ἂν δὲν πεισθῇ στὰ λόγια μου καὶ τ' ἀψηφίσῃ, εἰπέ του νὰ ἐννοήσῃ αὐτὸ καλὰ, νὰ μὴ θαρρῆψῃ τόσο στὴν δυνάμιν του νὰ σταθῇ, ὅταν τοῦ πέσω, ἐμπρὸς μου ὅτ' εἴμ' ἐγὼ στὴν δυνάμιν περισσ' ἀνώτερός του,

εἴμαι καὶ πρωτογέννητος. Καὶ ὥστόσο αὐτὸς τολμάει ἵσος νὰ λέγεται μ' ἐμὲ πού ὄλ' οἱ θεοὶ μὲ τρέμουν».

Εἶπε καὶ τὸν ὑπάκουσεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις καὶ στὴν ἀγίαν Ἴλιον κατέβη ἀπὸ τὴν Ἴδην. Καὶ ὡς βορλοῦν κάτω στὴν γῆν χιόν' ἢ χαλάζι κρῦο ἀπ' τὸν αἰθερογέννητον βοριά κατεβασμένα, μὲ ὁμοίαν ἐπετοῦσε ὁρμὴν ἡ ἀνεμοπόδ' Ἴρις καὶ ἀπὸ σιμα προσφώνησε τὸν μέγαν Ποσειδῶνα:

«Κάποιος νὰ φέρω μῆνυμα, μεγάλε γεωφόρε, ἦλθα καθὼς μ' ἐπρόσταξεν ὁ αἰγιδοφόρος Δίας: νὰ παύσῃς ἀπ' τὸν πόλεμον σοῦ λέγει καὶ νὰ γύρῃς

ἦ στήν ἀρίαν θάλασσαν ἦ στῶν θεῶν τὰ γένη·
 καὶ ἂν δὲν πεισθῇς στὰ λόγια του καὶ τ' ἀψηφᾷς, κηρύττει
 ὅτι καὶ αὐτὸς ἀντίμαχχα μὲ σὲ νὰ πολεμήσῃ
 ὅλ' ἐλθῇ ἐδῶ· καὶ μὴ σταθῇς, σὲ συμβουλεύει, ἐμπρός του, 180
 ὅτ' εἶναι αὐτὸς στήν δύναμιν περισσ' ἀνώτερός σου,
 εἶναι καὶ πρωτογέννητος, καὶ ὅμως τοῖμ' ἡ καρδιά σου
 ἴσος νὰ λέγῃσαι μ' αὐτόν, ὅπου τὸν τρέμουν ὅλοι».

Ἐβάρυνε καὶ ἀπάντησεν ὁ μέγας κοσμοσείστης :
 «ὦ, λόγον ὑπερῆφανον ποῦ εἶπε, ἂν κι εἶναι ἀνδρεῖος, 185
 ἂν τὸν ὁμότιμον ἐμὲ μὲ βίαν θὰ ἐμποδίσῃ.

Τρεῖς γεννηθήκαμεν υἱοί, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας,
 ὁ Ζεὺς, ἐγὼ καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν πεθαμένων Ἄδης.
 Καὶ ἀπ' ὅλα τρία κάμαμεν ἰσόμοιρα βασιλῆια.
 Νὰ ᾿χω τὴν λευκὴν θάλασσαν πέφτει ὁ λαχνὸς σ' ἐμένα, 190
 στὸν Ἄδην τὸ ἀνήλιο σκοτάδι, καὶ στὸν Δία

ὁ πλατὺς ἔλαχε οὐρανὸς στὰ νέφη στὸν αἰθέρα
 κι ἔμειν' ἡ γῆ κοινὴ στοὺς τρεῖς καὶ ὁ Ὀλυμπος ὁ μέγας.
 Ὅθεν ἐμένα τοῦ Διὸς ὁ νοῦς δὲν θὰ ὀδηγήσῃ,
 καὶ ἄς μείνῃ, ἂν κι εἶναι δυνατός, στὸ τρίτο του μοιράδι. 195

Καὶ μὲ τὰ χέρια ὡς ἄνανδρον νὰ μὴ μὲ φοβερίζῃ.
 Μὲ τὰ μεγάλα λόγια του ταιριάζει νὰ ὀνειδίσῃ
 τὲς κόρες καὶ τ' ἀγόρῃα ποὺ γέννησεν ἐκεῖνος,
 ὅτι ἐξ ἀνάγκης θὰ ὑπακοῦν ἐκεῖνα σ' ὅ,τι λέγει».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις : 200
 «ὦ γεωφόρε Ποσειδῶν, τῶντι αὐτὸν τὸν λόγον

τὸν ἄπονον, τὸν τρομερόν, θὰ φέρω ἐγὼ στὸν Δία ;
 Δὲν θὰ τὸν στρέψῃς ; Στρέφονται οἱ γνῶμες τῶν γενναίων.
 Τὸν πρωτογέννητον βοηθοῦν, τὸ ξεύρεις, οἱ Ἐρινύες».

Καὶ πρὸς αὐτὴν ὁ Ποσειδῶν ἀντεῖπε ὁ κοσμοσείστης : 205
 «Ἴρι θεά, λόγον καλὸν ὁμίλησες τῶντι

καὶ αὐτὸ λαμπρόν, ὁ μηνυτὴς τὰ ὀρθὰ νὰ ξεχωρίζῃ.
 Ἄλλ' ἰδοὺ ποῖος τὴν καρδιά φρικτὸς μοῦ θλίβει πόνος,
 ἐμένα τὸν ἰσόμοιον καὶ τὸν ὁμόκληρόν του
 μὲ λόγια νὰ ὀνειδίζῃ αὐτὸς ὅλα χολὴν γεμάτα. 210

Ἄλλὰ μὲ κάνει εὐλάβεια γιὰ τὴν νῦν συγκλίνω·
 ἀλλ' ἄκουσ' ἄλλο ποῦ θὰ εἰπῶ καὶ ἀλήθεια θὰ κηρύξω·

ἐὰν αὐτὸς σὺν πείσμα μου καὶ ἄλλων ἀθανάτων,
 τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἥφαίστου καὶ τοῦ Ἑρμείου
 θελήσῃ ἀπὸ τὸν Ὀλεθρον τὴν Ἰλίον νὰ φυλάξῃ 215
 καὶ νὰ μὴ δώσῃ δύναμιν καὶ νίκην στοὺς Ἀργεῖους,
 ἃς μάθῃ π' ἄσβεστος θυμὸς θ' ἀνάψῃ στὴν ψυχὴν μας».

Καὶ ἀπ' τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν στὰ βάθρ' τῆς θαλάσσης
 βυθίζει καὶ ὅλοι αἰσθάνονται πού λείπει ὁ κοσμοσειστής.
 Καὶ ὁ Ζεὺς ὁ μακρονέφελος τότε εἶπε πρὸς τὸν Φοῖβον : 220
 «Στὸν χαλκοφόρον Ἑκτορα νὰ πᾶς, καλέ μου Φοῖβε·
 ὅτι ὁ γεωφόρος Ποσειδῶν ἔγυρεν ἤδη ὀπίσω
 εἰς τὴν ἁγίαν θάλασσαν νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν ὀργὴν μας·
 καὶ σφόδρ' αὐτὸν τὸν πόλεμον θὰ αἰσθάνονταν κι οἱ ἄλλοι
 θεοὶ στὰ Τάρταρα ὅσοι ζοῦν ὀλόγυρα τοῦ Κρόνου. 225
 Καλὸ σ' αὐτόν, καλύτερα σ' ἐμένα τοῦτο ἐγίνη,
 πού ἐσύγκλινε ἀπὸ εὐλάβειαν καὶ δὲν ἐστάθῃ ἐμπρός μου
 ὅτι ὄχι ἀνίδρωτος, θαρρῶ, θὰ ἐγίνονταν ἀγῶνας.
 Ἀλλὰ στὰ χέρια πάρε σὺ τὴν χροσσωτὴν αἰγίδα
 καὶ σείοντάς την εἰς φυγὴν θὰ βάλῃς τοὺς Ἀργεῖους, 230
 καὶ σὺ τοῦ ἐνδοξοῦ Ἑκτορος ὁ ἴδιος θὰ ἴσαι σκέπη·
 τὴν δύναμίν του ἀνάψῃ, τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ διώξῃ,
 ὡς πέρα στὸν Ἑλλήσποντον νὰ πέσουν στὰ καράβια.
 Κι ὕστερα θὰ φροντίσω ἐγὼ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον
 ἀνάσασιν τῶν Δαναῶν νὰ δώσω ἀπ' τὸν ἀγῶνα». 235

Εἶπε, καὶ δὲν παράκουσεν ὁ Ἀπόλλων τὸν πατέρα,
 καὶ ἀπὸ τὴν Ἰδην ἔπесεν ὡσάν τὸ φασσοφόνο
 γεράκι πού ὅλα τὰ πουλιὰ περνᾷ τὸ πέταμά του·
 κι ἤβρε τὸν θεῖον Ἑκτορα· χαμαὶ δὲν ἦταν πλέον,
 καθήμενος συνέφερεν κι ἐγνώριζε τοὺς φίλους, 240
 ἔπαυσεν ἡ κοντανάπνιὰ καὶ ὁ Ἰδρωτας ὁ κρύος,
 ὡς τὸν ἀνάστησεν ὁ νοῦς τοῦ αἰγιδοφόρου Δία.
 Σιμά του ἐστάθῃ κι εἶπε του ὁ τοξευτὴς Ἀπόλλων :
 «Ἑκτορ Πριαμίδη, ἀνάμερα τί κάθῃσαι ἀπ' τοὺς ἄλλους
 λιπόθυμος ; Μὴ συμφορὰ κάποια μεγάλη σ' ἔβρε ;» 245

Τοῦ ἀντεῖπε μὲ σβηστὴν φωνὴν ὁ λοφοσειστής Ἑκτωρ :
 «Ποιὸς εἶσαι ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς πού μοῦ ὁμιλεῖς ἀντίκρυ,
 ὦ σεβαστέ, δὲν τό 'μαθες ; Ἐνῶ κεῖ στὰ καράβια

χαλοῦσα τοὺς συντρόφους του, στὰ στήθη ὁ μέγας Αἴας
 λιθάρι μοῦ ῥιξε τρανὸ καὶ μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν μάχην. 250
 Κι ἐνόμισα ὅτι σήμερα θὰ κατεβῶ στὸν Ἄδη
 μὲς στοὺς νεκρούς, ὡς ἔβγαινε ἡ ποθητὴ ψυχὴ μου».
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ τοξευτὴς Ἀπόλλων :
 «Θάρρου, ἀφοῦ μέγαν βοηθὸν ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὴν Ἰδην
 σοῦ ἔστειλε νὰ ἔναι πρόμαχος προστάτης στὸ πλευρό σου 255
 τὸν Φοῖβον τὸν χρυσόξυφον, ποὺ πάντοτε σὲ σκέπω,
 ἐσὲ τὸν ἴδιον καὶ μὲ σὲ τοὺς πύργους τοῦ Πριάμου.
 Πρόσταζε τώρα τοὺς πολλοὺς ἵππεῖς πρὸς τὰ καράβια
 τὰ γρήγορά τους ἄλογα νὰ σπρώξουν ἀνδρειωμένα 260
 καὶ στοὺς ἵππεῖς ἐμπρὸς ἐγὼ τὸν δρόμον πέρα πέρα
 θὰ τοὺς ἀνοίξω καὶ εἰς φυγὴν θὰ βάλω τοὺς Ἀργεῖους».
 Αὐτὰ ἔπε καὶ τοῦ ἐπύρωσε μὲ δύναμιν τὰ στήθη.
 Καὶ ὡς ὅταν σπάσῃ τὸν δεσμὸν καλοθρεμμένος ἵππος,
 βροντᾷ τετραποδίζοντας στὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα,
 νὰ λούεται στὸ καθαρὸ ποτάμι μαθημένους 265
 τὴν κεφαλὴν κρατεῖ ὑψηλά, τὴν χαίτην ἀνεμίζει
 καὶ ὑπερφηανεύμενον στὰ κάλλη του τὸν φέρουν
 στὲς μαθημένους του βοσκὰς γοργὰ τὰ γόνατά του·
 ὅμοια πετοῦσε ἀκράτητος πρὸς τοὺς ἵππεῖς ὁ Ἕκτωρ
 καὶ τοὺς κινούσε, ὡς ἡ φωνὴ τὸν δίδαξεν ἡ θεία. 270
 Καὶ ὡς ὅταν ἀγριόγριδο ἦ καὶ κερατοφόρο
 ἐλάφι σφόδρα κυνηγοῦν ἄνδρες τοῦ ἀγροῦ καὶ σκύλοι·
 λόγγος δασὺς καὶ γλιστερὸς γκρεμὸς τοὺς ἐμποδίζει,
 καὶ νὰ τὸ ἐβροῦν τ' ἀκόντια τοὺς δὲν ἤθελεν ἡ μοῖρα,
 καὶ ἀπ' τὴν βοήν τους πύρινο στὸ δρόμο τοὺς λεοντάρι 275
 φαίνεται καὶ ὅλοι ἀναμεροῦν καὶ ἀφήνουν τὸ κυνήγι·
 ἔτσι ὡς τότε οἱ Δαναοὶ πυκνοὶ τοὺς κυνηγοῦσαν
 καὶ τοὺς ἐκτύπαν μὲ σπαθιά, μὲ δίστομα κοντάρια·
 ἀλλ' ἄμα εἶδαν τὸν Ἕκτορα στὲς τάξεις τῶν ἀνδρείων,
 ἐτρόμαξαν καὶ στὴν καρδιά τὸ θάρρος τοὺς ἐκόπη. 280
 Τότε σ' αὐτοὺς ὁμίλησεν ὁ Ἀνδραϊμονίδης Θόας,
 τῶν Αἰτωλῶν ὁ ἔξοχος τεχνίτης εἰς τ' ἀκόντι,
 καλὸς καὶ εἰς μάχην σταθερὴν, καὶ ὁμιλητὴς ὁ πρῶτος
 τῶν νέων ἂν ἀσύμφωνοι μαζὶ λογομαχοῦσαν.

Καὶ αὐτὸς μὲ γνώμην ἀγαθὴν στὴν μέσῃν ὄλων εἶπε : 285
 «ὦ μέγα θαῦμα ὅπου θωροῦν τὰ μάτια τοῦτα ἐμπρός τους!
 ἰδοὺ πῶς πάλιν ξέφυγε τὸν χάρο κι ἐσηκώθη
 ὁ Ἑκτωρ κι ἐπιστεῦαμε πῶς ἄσφαλτ' ἀπ' τὰ χέρια
 τοῦ Αἴαντος ἀπέθανε, τοῦ Τελαμωνιάδῃ.
 Ἄλλ' ἔσωσε κάποιος θεὸς τὸν Ἑκτορα καὶ πάλιν 290
 ποὺ Δαναοὺς ἐθέρισε πολλοὺς καὶ θά θερίσῃ,
 φοβοῦμαι τώρα, καὶ ἄβουλα τοῦ βαρυκτύπου Δία
 δὲν στέκετ' ἐπὶ κεφαλῇς καὶ τόσῃν δείχνει λύσσαν
 κι ἐλᾷτ' ἐκεῖνο ποὺ θά εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι·
 τὰ πλήθῃ ἅς παραγγεῖλωμε νὰ στρέψουν πρὸς τὰ πλοῖα· 295
 καὶ ἅς μείνωμ' ὅσοι στὸν στρατὸν πρωτεύομεν ἀνδρεῖοι,
 ἴσως μὲ λόγχες σηκωτὲς κρατήσωμεν τὴν πρώτην
 ὁρμὴν ἐκείνου, καὶ θαρρῶ, ποὺ ἂν καὶ πολὺ μανίζει
 θά φοβηθῇ τῶν Δαναῶν τὴν φάλαγγα νὰ σπάσῃ».
 Εἶπε, κι οἱ ἄλλοι πρόθυμοι ἐδέχθησαν τὸν λόγον. 300
 Ὁ Αἴας τότε, ὁ Ἰδομενεύς, ὁ Τεῦκρος, ὁ Μηριόνης,
 ὁ Μέγης τοῦ Ἄρ' ἰσόπαλος, μὲ τοὺς συντρόφους ὅλους
 τοὺς ἀνδρειωμένους φώναζαν κι ἐσύνταζαν τὴν μάχην,
 γιὰ νὰ δεχθοῦν τὸν Ἑκτορα καὶ τὸν στρατὸν τῶν Τρώων.
 Καὶ ὀπίσω τους ἐγύριζε τὸ πλήθος πρὸς τὰ πλοῖα. 305
 Σύσσωμ' οἱ Τρῶες ἔπεσαν μακροπατώντας, πρῶτος
 ὁ Ἑκτωρ, κι ἐμπροσθεν σ' αὐτόν, μὲ νέφος τυλιγμένος
 ὁ Ἀπόλλων κι εἶχε τὴν φριχτὴν πολεμικὴν αἰγίδα
 τὴν δασερὴν, περιλαμπρὴν ποὺ ὁ Ἥφαιστος τοῦ Δία
 ἐχάλκευσε, νὰ τὴν φορῇ, τοὺς ἄνδρες νὰ τρομάξῃ. 310
 Αὐτὴν κρατώντας ἀρχηγὸς ἐστήθηκε τῶν Τρώων.
 Καὶ σύσσωμοι τοὺς δέχθησαν οἱ Ἀργεῖοι κι ἐσηκώθη
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ἀλαλαγμός· ἀπ' τὰς χορδὰς πετοῦσαν
 τὰ βέλη, καὶ ὅπως τὰ ῥιχναν τὰ χέρια μανιωμένα,
 ἄλλα στὴν σάρκα ἐμπήγονταν τῶν ἀνδρειωμένων νέων, 315
 ἄλλα στὸν δρόμον τοὺς χωρὶς τὴν σάρκα ν' ἀπολαύσουν
 μέσα στὴν γῆν στυλῶνονταν, γιὰ σάρκα πεινασμένα.
 Καὶ ὅσο ἐκρατοῦσε ἀσάλευτην ὁ Φοῖβος τὴν αἰγίδα
 κτυποῦντο κι ἐπεφταν πολλοὶ καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὁμοίως·
 ἄλλ' ὅταν τὴν ἐσάλεψε κατάματα κοιτώντας 320

τοὺς Ἀχαιοὺς μὲ δυνατὴν κραυγὴν, τὸν νοῦν τοὺς μέσα
 ἐμάργωσε καὶ ξέχασαν τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας.
 Καὶ ὥς ἔταν ξάφνου δυὸ θεριά, πρὶν φθάσ' ἡ μαῦρη νύκτα,
 σ' ἀγέλην χύνονται βοδιῶν ἢ καὶ κοπὴν προβάτων·
 ἐνῶ τοὺς λείπει ὁ πιστικὸς, καὶ τὰ σκορπίζουσι ὅλα· 325
 ὁμοίως ἀνὰ φεγγὴν φυγὴν γενεῖα σ' αὐτοὺς ὁ Φοῖβος
 τὴν δόξαν εἰς τὸν Ἑκτορα νὰ δώσῃ καὶ στοὺς Τρῶας.
 Τότ' ἄνδρας ἄνδρα φόνευσεν, ἀφ' οὗ σκορπίσθ' ἡ μάχη.
 Τῶν χαλκοφράκτων Βοιωτῶν τὸν ἀρχηγὸν ὁ Ἑκτωρ
 τὸν Ἀρκεσίλαν βροντᾷ νεκρὸν καὶ τὸν Στιχίον 330
 ποὺ ἦταν σύντροφος πιστὸς τοῦ ἀνδρείου Μενεσθέως·
 τὸν Μέδοντα, τὸν Ἰάσον ἐφόνευσ' ὁ Αἰνείας·
 καὶ νόθον ἦταν γέννημα ὁ Μέδων τοῦ Ὀϊλέως
 καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴαντος· μακρὰν εἰς τὴν Φυλάκην
 στὰ ξένα ἐζοῦσε ἀπ' τὸν καιρὸν ποὺ ἐφόνευσ' ἓνα ἀδελφί 335
 τῆς μητρὸς Ἐριώπιδος, τῆς νυμφευτῆς τοῦ Ὀϊλέως·
 καὶ ἦτο ἀρχηγὸς ὁ Ἰάσος αὐτὸς τῶν Ἀθηναίων
 καὶ γέννημα ἐδοξάζετο τοῦ Σφήλου Βουκολίδῃ·
 τὸν Μηκιστὴ θανάτωσε κατόπι ὁ Πολυδάμας,
 πάλι ὁ Πολίτης φόνευσεν τὸν πρόμαχον Ἑχίον 340
 καὶ τὸν Κλονίον ὁ θεῖκος Ἀγήνωρ, καὶ στὴν πλάτῃ
 τοῦ Δηϊόχου, ὥς ἔφευγεν ἐλόγχισεν ὁ Πάρις.
 Κι ἐκεῖνοι ἐνῶ τοὺς γύμνωναν, οἱ Ἀχαιοὶ ριγμένοι
 στοὺς πάλους καὶ στὸν χάντακα, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκορπιοῦνταν
 στὰ τείχη ὀπίσω νὰ κρυβοῦν· καὶ ὁ Ἑκτωρ πρὸς τοὺς Τρῶας 345
 μακρὰν ἔσυρε φωνήν : « Ἐμπρός, πρὸς τὰ καράβια,
 καὶ ἀφῆτ' ἐκεῖ τὰ λάφυρα τὰ αἱματοκυλισμένα
 καὶ ὅποιον νοήσω ἄλλου μακρὰν νὰ μένη ἀπὸ τὰ πλοῖα,
 στὸν τόπον θὰ τοῦ σοφισθῶ νὰ κακοθανάτισῃ,
 καὶ οὔτε ἀδελφοὶ οὔτε ἀδελφές νεκρὸν θενὰ τὸν κάψουν, 350
 ἀλλὰ στὴν πόλιν μας ἐμπρός θὰ τὸν σπαράξουν σκύλοι».
 Εἶπε, βροντᾷ τὴν μάστιγα κατάπλατα στοὺς ἵππους·
 καὶ ἐφώνησε τὲς φάλαγγες· καὶ μὲ βοὴν οἱ Τρῶες
 τὰ ἀμαξόσους ἄλογα κατόπι τοῦ ἐκινήσαν
 καὶ ἐβρόντα ὁ τόπος καὶ ἔμπροσθεν ὁ Φοῖβος· μὲ τὰ πόδια 355
 τὰ φρύδια ἐγκρέμισ' εὐκόλα τοῦ λάκκου καὶ τὸ χῶμα

στὸ χάσμα μέσα ἐπάτησε καὶ ὥσάν γεφύρι δρόμον
 μακρὺν τοὺς ἔστρωσε πλατύν, ὅσο βολὴ τῆς λόγχης
 ὅταν τὴν ρίχνη λοχιστὴς νὰ ἰδῇ τὴν δυνάμιν του.
 Καὶ χύνονταν φαλαγγωτὰ κι ἐμπρὸς μὲ τὴν αἰγίδα 360
 ὁ Φοῖβος τὴν βαρύντιμην· κι ἐγκρέμιζε τὸ τεῖχος
 ὥσάν παιδί πού παίζοντας ἀκρόγιαλα σηκώνει
 κάποια δικά του κτίσματα μὲ ἄμμον καὶ κατόπιν
 παίζοντας πάλι τὰ χαλᾶ μὲ φτέρνες, μὲ παλάμες.
 "Ὅμοια σύ, Φοῖβε τοξευτὴ, τοὺς μόχθους τῶν Ἀργείων 365
 ἐχάλασες, καὶ στὴν καρδιά τοὺς ἔβαλες τὸν τρόπον.

Καὶ τοῦτοι πρὸς τὰ πλοῖα τοὺς ἐμέναν ἐνωμένοι
 καὶ ν' ἀνδρειευτοῦν ἐκραύγαζαν ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον
 καὶ στοὺς θεοὺς ἐδέοντο μὲ χέρια σηκωμένα·
 καὶ ὁ Νέστωρ, μέγα στήριγμα τῶν Ἀχαιῶν, ἐξόχως 370
 εὐχονταν μὲ τὰ χέρια του πρὸς τ' ἄστρα σηκωμένα·
 «Δία πατέρα, ἂν σοῦ 'καψαν στὸ σιτοφόρον Ἄργος
 μόσχους ἢ πρόβατα μ' εὐχὲς νὰ γύρουν στὴν πατρίδα,
 καὶ τὸ ὑπεσκέθης, ἕλεως, θυμήσου τα πατέρα,
 τοῦ διέθρου μάκρυνε ἀπὸ μᾶς τὴν ὥραν, μὴν ἀφήσης 375
 οἱ Τρῶες τόσο χάλασμα νὰ φέρουν τῶν Ἀργείων».

Εὐχῆθ' αὐτὸς κι ἐβρόντησεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης
 καθὼς τοῦ ἔφθασαν οἱ εὐχὲς τοῦ γέροντος Νηλεΐδῃ.
 Κι οἱ Τρῶες ἅμα τοῦ Διὸς ἐγνώρισαν τὸν κτύπον
 μὲ λύσαν νέαν ὄρμησαν ἐπάνω στοὺς Ἀργεῖους. 380
 Καὶ ὡς μέγα κύμα στὰ πλατιά πελάγη, ἂν τὸ ἐμψυχῶνῃ
 ὁ ἄνεμος, πού δύναμις στὰ κύματα εἶναι πρώτη,
 χύνετ' ἐπάνω ἀπ' τὰ πλευρὰ στοῦ καραβιοῦ τὸ στρώμα,
 ὅμοια κι οἱ Τρῶες μὲ βοὴν κατέβαιναν τὸ τεῖχος,
 ἔφθασαν μὲ τ' ἀμάξια τοὺς στὲς πρύμνες καὶ σ' ἐκεῖνα 385
 ὀρθοὶ μὲ λόγχες δίστομες ἀντίκρυ ἐπολεμοῦσαν,
 κι οἱ Ἀχαιοὶ στὰ δόρυμαυρα καράβι' ἀνεβασμένοι
 μὲ μακρὰ κοντάρια, πού εἶχαν μὲς στὰ πλοῖα,
 θλασσομάχα, κολλητὰ, στὲς ἄκρες χαλκοφόρα.

Καὶ ὅσον οἱ Τρῶες κι οἱ Ἀχαιοὶ στὸ τεῖχος πολεμοῦσαν 390
 ἀπ' τὰ καράβια μακράν, ὁ Πάτροκλος καθόνταν
 εἰς τοῦ Εὐρυπύλου τὴν σκηνὴν κι ἐκεῖνον μὲ ὀμιλίες

ἔτερπε καὶ μὲ βότανά τήν δυνατὴν πληγὴν τοῦ
 τοῦ ἄλειφε, νὰ ἡμερωθοῦν οἱ πόνοι τοῦ τὸν σφάζαν.
 Ἄλλ' ἅμα ἐνόησεν ἐμπρὸς νὰ προχωροῦν οἱ Τρῶες 395
 στὸ τεῖχος καὶ τῶν Δαναῶν βοή φυγῆς ἀκούσθῃ.
 ἐστέναξε κι ἐβρόντησε τὰ χέρια στὰ μεριά του
 καὶ μὲ παράπον' ἔλεγεν : «Εὐρύπυλε, ἂν καὶ χρεῖάν
 μ' ἔχεις, δὲν δύναμ' ἐγὼ πλιά σιμά σου ἐδῶ νὰ μένω·
 ἀγώνας ἄναψε φρικτός· ἄς σὲ καλοκαρδίση 400
 ὁ ἀκόλουθος· θὰ δράμω ἐγὼ νὰ ἐβρῶ τὸν Ἀχιλλέα
 νὰ τὸν κινήσω εἰς πόλεμον· δύναμις ἴσως θεῖα
 μοῦ δώση μὲ τὰ λόγια μου ν' ἀνάψω τὴν ψυχὴν του·
 πολύτιμ' εἶναι συμβουλὴ τοῦ φίλου πρὸς τὸν φίλον».
 Αὐτὰ 'πε καὶ ἀνεχώρησεν· καὶ στὴν ὁρμὴν τῶν Τρώων 405
 ἄσειστοι ἐμέναν οἱ Ἀχαιοί, καὶ ἂν καὶ πλιότερ' ἦσαν
 δὲν δύναντο ἀπ' τὰ πλοῖα τοὺς μακράν νὰ τοὺς κρατήσουν
 οὐδὲ οἱ Τρῶες δύναντο τὲς φάλαγγες νὰ σπάσουν
 τῶν Δαναῶν καὶ στὲς σκηνὲς νὰ πέσουν καὶ στὰ πλοῖα. 410
 Καὶ ὅπως ἡ στάφνη, ἂν τὴν κρατῇ καλοῦ τεχνίτη χέρι,
 πού ὅλα τὸν δίδαξ' ἡ Ἀθηνᾶ τ' ἀπόκρυφα τῆς τέχνης,
 σιάζει δοκάρι καραβιοῦ καὶ ὀρθὰ τὸ κανονίζει·
 ὅμοια καὶ αὐτοὶ μὲ ἰσόμετρον ἀγῶνα ἐπολεμοῦσαν,
 καὶ ἄλλοι πρὸς ἄλλην μάχονταν, ἄλλοι πρὸς ἄλλην πρύμνην.
 Στὸν μέγαν Αἴαντ' ὄρμησεν ὁ Ἕκτωρ καὶ γιὰ μίαν 415
 πρύμνην οἱ δύο πάλαιαν· οὐδ' ἠμποροῦσε τοῦτος
 νὰ σπρώξῃ ἐκεῖνον καὶ φωτιά νὰ βάλῃ στὸ καράβι,
 ἀλλ' οὐτ' ὁ Αἴας δύνονταν τὸν ἄλλον ν' ἀποδιώξῃ,
 ὅτι θεὸς τὸν ἔφερε· καὶ τότε τὸν Κλυτίδην
 Καλήτορα κεῖ πόφερνε τὸ πῦρ εἰς τὸ καράβι 420
 λόγχισ' ὁ Αἴας, κι ἔπεσε μὲ τὸ δαυλὶ στὸ χῶμα.
 Καὶ ὡς εἶδ' ἐμπρὸς στὰ μάτια του τὸν ξάδελφον νὰ πέσῃ
 ὁ Ἕκτωρ κεῖ κατέμπροσθεν στ' ὀλόμαυρο καράβι
 μακριὰν ἔσυρε φωνὴν στοὺς Τρῶας καὶ Λυκίους :
 «Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ σεῖς, κονταρομάχοι, 425
 μέσα εἰς τέτοιαν στένωσιν μὴ φύγετε ἀπ' τὴν μάχην,
 ἐμπρὸς στὲς πρύμνες ἔπεσε τὸ τέκνο τοῦ Κλυτίου,
 προφθάστε μὴν οἱ Ἀχαιοὶ γυμνώσουν τὸν νεκρὸν του».

Εἶπε, τὴν λόγχην τὴν λαμπρὴν στὸν Αἴαντ' ἀκοντίζει,
 δὲν τὸν ἐπῆρε καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸν Μαστορίδην ἤβρε 430
 Λυκόφρονα Κυθήριον, ποῦ ἐξοῦσε ἀκόλουθός του,
 ἀφοῦ τὰ θεῖα Κύθηρα γιὰ φόνον εἶχε ἀφήσει·
 ἡ λόγχη ἐπάνω ἀπὸ τ' αὐτὴ στὴν κεφαλὴν του ἐμπήκε,
 ὡς ἔστεκε στοῦ Αἴαντος τὸ πλάγι, καὶ ἀπ' τὴν πρύμνην
 τ' ἀνάσκειλά 'πεσε νεκρός· ἐρρίγωσεν ὁ Αἴας 435
 καὶ ἐφώναζε τὸν ἀδελφόν : « ὦ Τεῦκρε ἀγαπημένε,
 τὸν σύντροφον μᾶς φόνευσαν πιστόν μας Μαστορίδην,
 ποῦ ξένον ἀπ' τὰ Κύθηρα τὸν πήραμε στὸ σπίτι
 καὶ ἴσια τὸν ἐσεβόμασθε μὲ τοὺς γλυκεῖς γονεῖς μας·
 ὁ "Εκτωρ τὸν ἐφόνευσε· τὸ τόξο καὶ τὰ βέλη, 440
 τὰ φονικά τί γίνονται, ποῦ σῶχει δώσει ὁ Φοῖβος ; »
 Καὶ ὁ Τεῦκρος ἔδραμεν εὐθὺς σιμὰ του καὶ τὸ τόξο
 εἶχε τ' ὀπισθοτέντωτο μαζὶ μὲ τὴν φαρέτραν,
 καὶ ὡς ἔριχνε γοργὰ πυκνὰ τὰ βέλη, αὐτοῦ τὸν Κλεῖτον 445
 κτύπησε τοῦ Πεισῆνορος λαμπρὸν υἱόν, καὶ φίλον
 τοῦ ἐνδόξου Πολυδάμαντος, ἐνῶ τὰ χαλινάρια
 ἐκράτει, ὅτι τὴν ἄμαξαν ἐκεῖνος κυβερνοῦσε
 καὶ ἔσπρωχεν ὅπου οἱ φάλαγγες πυκνότερες κτυπιόνταν,
 τῶν Τρώων καὶ τοῦ "Εκτορος πρὸς χάριν· ἀλλ' ἐκεῖνος 450
 ἔπαθε καὶ δὲν πρόφθασε κανένας νὰ τὸν σώσῃ.
 Στὸ ζνίχι τὸν ἐπέρασε τὸ δακρυοφόρο βέλος,
 ἀπὸ τ' ἄμαξι ἐβρόντησε καὶ ἀλαφιασμέν' οἱ ἵπποι
 ἄδειο τ' ἄμαξι ἐτράνταζαν· καὶ ὁ ἥρωις Πολυδάμας
 τὸ νόησε καὶ ἐστήθη ἐμπρός· καὶ ἐκεῖ τοῦ 'Αστυνόου
 υἱοῦ τοῦ Προτιάνορος τοὺς ἔδωκε στὰ χέρια 455
 καὶ σφόδρα τὸν παράγγειλε νὰ τοὺς κρατῇ σιμὰ του·
 καὶ ἐκεῖνος πάλι ἐγύρισε στὴν τάξιν τῶν προμάχων.
 Καὶ ὁ Τεῦκρος γιὰ τὸν "Εκτορα ἐτοίμαζε ἄλλο βέλος,
 καὶ τὸν ἀγώνα θὰ 'παυε στῶν 'Αχαιῶν τὰ πλοῖα,
 ἐὰν τὸν ἔριχνε νεκρὸν ἐκεῖ ποῦ ἀνδραγαθοῦσε. 460
 Ἀλλὰ τὸ εἶδε ὁ πάνσοφος Κρονίδης ποῦ ἐφρουροῦσε
 τὸν "Εκτορα, καὶ καύχημα τοῦ Τεύκρου ἐπῆρε μέγα·
 ποῦ τὴν καλὸστριφτὴν χορδὴν στὸ παινεμένο τόξο,
 ὡς τὴν τραβοῦσε, τοῦ 'σπασε, καὶ πλαγινὰ τὸ βέλος

τὸ χάλκινο ἐπετάχθηκε καὶ τοῦ ἔπασσε τὸ τόξον. 465
 Ρίγος τὸν Τεῦκρον ἔπιασε καὶ εἶπε τοῦ ἀδελφοῦ του :
 « Ἄ! τέλεια κάθε σόφισμα τῆς μάχης μοῦ θερίζει
 θεός, ὅπου μοῦ πέταξε τὸ βέλος ἀπ' τὸ χέρι
 καὶ μοῦ ἔσπασε νεόστριφτην χορδὴν ποῦ ἔχα προσδέσει
 τώρα πρῶτ' νὰ εἶναι ἀρκετὴ στ' ἀκούραστὰ μου βέλη». 470
 Καὶ ὁ μέγας τοῦ ἀπάντησεν ὁ Τελαμώνιος Λῆας :
 « Φίλε, τὸ τόξον ἄφησε καὶ τὰ πυκνά σου βέλη
 ἀφοῦ θεὸς τοὺς Δαναοὺς φθονεῖ καὶ τὰ συντρίβει·
 πάρε κοντάρι μακριό, ζώσου τρανὴν ἀσπίδα,
 τοὺς Τρῶας κτύπα, κίνησε τοὺς ἄλλους εἰς τὴν μάχην· 475
 καὶ ἐὰν θὰ νικήσουν μὴν εἰποῦν, ποῦ ἐπάτησαν τὰ πλοῖα
 ἀκόπως· ἀλλ' ἀκράττητα στὴν μάχην ἄς χυθοῦμεν».
 Εἶπε, καὶ ὁ Τεῦκρος στὴν σκηνὴν ἐκρέμασε τὸ τόξον
 καὶ εὐθὺς στοὺς ὤμους ἔζωσε τετράδιπλην ἀσπίδα·
 εἰς τὴν γενναίαν κεφαλὴν καλὸν ἔθεσε κράνος 480
 μὲ ἀλόγου χαίτην, καὶ φρικτὸς σείονταν ὡσὰν ὁ λόφος·
 στὸ χέρι ἐπῆρε δυνατὸ κοντάρι χαλκοφόρον
 καὶ γρήγορα τοῦ Αἴαντος ἐστήθηκε στὸ πλάγι.
 Καὶ ἅμα τοῦ Τεῦκρου νόησε πῶς ἔπαθε τὸ τόξον,
 ὁ Ἑκτωρ ἔσυρε φωνὴν τῶν Τρώων καὶ Λυκίων : 485
 « Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ σεῖς, κονταρομάχοι,
 ἄνδρες δειχθῆτε μ' ὅλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι,
 ἐδῶ στὰ πλοῖα· καὶ εἶδα ἐγὼ τὰ βέλη πολεμάρχου
 ἀνδρειωμένου ἀπ' τοῦ Διὸς τὸ θέλημα χαμένα.
 Φανούσιμο εἶναι τοῦ Διὸς τὸ χέρι στοὺς ἀνθρώπους, 490
 εἴτε σ' αὐτοὺς ποῦ ὑπέροχα θελήσῃ νὰ λαμπρύνῃ,
 εἴτε σ' αὐτοὺς ποῦ δὲν βοηθεῖ καὶ πλήχτ' ἡ δύναμις του,
 σὰν τώρα ποῦ ἀνεβάζει ἐμᾶς καὶ σκύφτει τοὺς Ἀργεῖους.
 Κι ἐμπρὸς στὰ πλοῖα σύσσωμοι· καὶ ὅποιον διορίσ' ἡ μοῖρα
 εἴτε ἀπὸ βέλος τοῦ ἐχθροῦ νὰ πέσ' εἴτε ἀπὸ ἀκόντι, 495
 καλοπεθαίνει ἂν ἔπασσε νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα.
 Τοῦ μένει ὀπίσω ἡ σύντροφος καὶ τὰ παιδιὰ του σῶα,
 τὰ γονικά του ἀνέγγιχτα καὶ ἡ πατρικὴ του κλήρα
 ἂν τὰ πρυμνήσουν οἱ Ἀχαιοὶ νὰ γύρουν στὴν πατρίδα».
 Εἶπε, καὶ εἰς ὅλους ἄναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας. 500

Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος φώναζεν ὁ Αἴας τοὺς συντρόφους·
 «Αἰσχος, Ἀργεῖοι! τώρα ἐδῶ μᾶς μέλλ' ἢ νὰ χαθοῦμε
 ἢ νὰ σωθοῦμε, ἂν τὸ κακὸ μακρύνωμε ἀπ' τὰ πλοῖα·
 καὶ ἂν τὰ πατήσῃ τώρ' αὐτὸς ὁ λοφοσείστης Ἕκτωρ,
 μήπως θαρρεῖτε τῆς στεριᾶς νὰ πᾶτε στὴν πατρίδα; 505
 Ἡ δὲν ἀκοῦτε τὸν λαὸν πῶς ὄλον ἐμψυχώνει
 ὁ Ἕκτωρ, ποὺ λυσσᾷ φωτιά νὰ βάλῃ στὰ καράβια;
 Νὰ πολεμοῦν τοὺς προσκαλεῖ καὶ ὄχι χορὸν νὰ στήσουν.
 Καὶ ἄλλη γιὰ μᾶς καλύτερη βουλὴ δὲν εἶναι ἢ σκέψις,
 ἢ νὰ ριχθοῦμε στὸν ἐχθρὸν στῆθος πρὸς στῆθος ὅλοι. 510
 Ναί, θάνατον μονόφορα νὰ ἰδοῦμε ἢ σωτηρίαν
 παρὰ σ' ἀγών' ἀτέλειωτον ἐδῶ νὰ μᾶς στραγγίζουν
 στὲς πρύμνες τόσο ἐλεεινά, κατώτεροί μας ἄνδρες».
 Τοὺς ἀναψαν οἱ λόγοι του· κι ἐκεῖ τότ' ὁ Σχεδῖος
 φονεύθη ἀπὸ τὸν Ἕκτορα, βλαστὸς τοῦ Περιμήδη 515
 καὶ τῶν Φωκέων ἀρχηγός· τοῦ Ἀντήνορος τὸ ἀγόρι,
 Λαοδάμαντ', ἄρχον τῶν πεζῶν θανάτωσεν ὁ Αἴας·
 καὶ ὁ Πολυδάμας φόνευσεν τὸν Ὠτον, ποὺ ἔχεν ἔλθει
 ἀπ' τὴν Κυλλήνην ἀρχηγὸς τῶν Ἐπειῶν γενναίων·
 νεκρὸν τὸν εἶδε καὶ ὄρμησεν ὁ σύντροφός του Μέγης· 520
 καὶ ὁ Πολυδάμας κλίνοντας ἐξέφυγε, ὅτι ὁ Φοῖβος
 δὲν ἄφην' ἐκεῖ πρόμαχος νὰ πέσῃ ὁ υἱὸς τοῦ Πάνθου·
 ἀλλὰ τοῦ Κροίσμου ἐπέρασε τὸ στῆθος μὲ τὴν λόγχην.
 Μὲ βρόντον ἔπεσε, κι ἐνῶ τὸν ἐγδυνεν ὁ Μέγης,
 ὁ Δόλοψ ἄξιος λοχιστῆς τοῦ ἐχύθη ὁ Λαμπετίδης, 525
 ἄνδρα πολεμικότατον τὸν εἶχε σπείρει ὁ Λάμπος,
 υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος τῶν πολεμάρχων πρῶτος·
 κεῖνος μὲ λόγχην κτύπησεν ἐγγύθεν τὴν ἀσπίδα
 τοῦ Μέγητος· ἀλλ' ἔσωσεν ὁ θώρακας τὸν νέον,
 ὁ στερεός, ποὺ ἕναν καιρὸν εἶχε ὁ Φυλεύς τὸν φέρει 530
 ὅθε ὁ Σελλήεις ποταμὸς στὴν Ἐφυραν κυλάει·
 φίλος τοῦ τὸν ἐχάρισεν ὁ Εὐφῆτης πολεμάρχος
 προφυλακὴν ἀπ' τὸν ἐχθρὸν νὰ τὸν φορῇ στὴν μάχην·
 κι ἐκεῖνος τώρα ἐγλίτωσε τὰ στήθη τοῦ παιδιοῦ του.
 Καὶ ὁ Μέγης κεῖ τοῦ Δόλοπος τὴν περικεφαλαίαν 535
 στὴν κορυφὴν ἐλόγχισε τοῦ φουντωμένου κώνου,

ζεσπάσθη μὲ τὴν χαίτην του κι ἐκύλησεν ὁ λόφος
 στὰ χῶματα νεοστίλβωτος ἀπὸ λαμπρὴν πορφύραν.
 Καὶ ὡς πολεμοῦσ' ἐλπίζοντας νίκην ἀκόμη ὁ Δόλοψ,
 πρόσθασεν ὁ Μενέλαος χωρὶς νὰ τὸν νοήση, 540
 πλάγια τοῦ ἐστήθη καὶ ὅπισθεν τὸν κτύπησε στὸν ὦμον·
 τὸ στῆθος ὅλο πέρασε μὲ ὀρμὴν νὰ προχωρήσῃ
 ἢ λόγχῃ· κι ἔπεσεν αὐτὸς ἐπίστομα στὸ χῶμα.
 Καὶ ὡς ἔτρεχαν ἀπ' τ' ἄρματα ἐκεῖνοι νὰ τὸν γδύνουν
 τοὺς ἀδελφούς· ὀνειδίσεν ὁ Ἑκτωρ, ἀλλὰ πρῶτον 545
 τὸ τέκνον τοῦ Ἰκετάνοιο, Μελάνιππον ἀνδρεῖον.
 Ἐκεῖνος πρὶν λαὸς ἐχθρὸς πατήσῃ στὴν Τρωάδα,
 μόσχους καλοὺς εἰς τὰς βοσκὰς ἐφύλα τῆς Περκώτης·
 καὶ ὅτ' ἔφθασαν τῶν Δαναῶν τὰ ισόπλευρα καράβια
 στὴν Ἴλιον πάλε ἀνέβηκε κι ἔλαμπε μὲς στοὺς Τρῶας, 550
 καὶ ὁ Πρίαμος στὸ σπίτι του τὸν εἶχε ὡς ἀνὰ παιδί του.
 Ἐκεῖνον κατὰ πρόσωπον τότε· ἀποπῆρε ὁ Ἑκτωρ·
 «Ἐτσι θὰ μείνωμ' ἄνεργοι, Μελάνιππε; Δὲν ἔχεις
 πόνον γιὰ τὸν ἐξάδελφον; Δὲν βλέπεις πῶς μαλᾶζουν
 τ' ἄρματα ἐκεῖ τοῦ Δόλοπος; Ἀλλ' ἀκολούθησέ με· 555
 πλέον δὲν γίνεται μακρὰν μ' αὐτοὺς νὰ πολεμοῦμε,
 ὅσο νὰ τοὺς σκοτώσουμεν ἢ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὸν πάτον
 τὴν Ἴλιον ρίξουν καὶ σφαγοῦν μέσα οἱ πολῖτες ὅλοι».
 Εἶπε, ἐκινήθη καὶ σ' αὐτὸν κατόπι ὁ θεῖος ἄνδρας.
 Καὶ ὁ μέγας Αἴας φώναζε νὰ σπρώξῃ τοὺς Ἀργεῖους· 560
 «Ἄνδρες, σταθῆτε, κι ἐντροπὴ μέσα αἰσθανθῆτε, ὦ φίλοι.
 Ἕνας τὸν ἄλλον στοὺς δεινοὺς ἀγῶνες ἐντραπῆτε,
 νὰ σώσῃ δύνατ' ἢ ἐντροπὴ τοὺς ἄνδρες, ὅχι ὁ φόβος,
 καὶ σ' ὅσους φεύγουσ' δύναιμι καὶ δόξα δὲν γεννᾶται».
 Αἰσθάνθησαν τὸν λόγον του καὶ μόνον τοὺς στὴν μάχην 565
 πρόθυμοι, καὶ μὲ χάλκινον προπύργιον τὰ καράβια
 ἔφραξαν· κι ἔσπρωξεν ὁ Ζεὺς ἐπάνω των τοὺς Τρῶας.
 Ὁ ἀνδράγαθος Μενέλαος τότε· εἶπε τοῦ Ἀντιλόχου·
 «Ἀντίλοχε, τῶν Ἀχαιῶν ἄλλον δὲν βλέπω νέον
 ὡς ἀνὰ πτερόποδα καὶ ἀτρόμητον στὴν μάχην· 570
 νὰ ὀρמוῦσες νὰ δοκίμαζε τὴν λόγχην σου κανένας!»
 Αὐτὰ πε καὶ ἀνεχώρησε, καὶ θαρρετὸς ὁ νέος

ἀπ' τοὺς προμάχους ὄρμησε καὶ γύρω του κοιτώντας
 ἀκόντισε· ἀναμέρησαν στοῦ ἀνδρὸς τ' ἀκόντ' οἱ Τρῶες,
 ἀλλὰ δὲν βγῆκε μάταιον, καὶ τὸν ἀνδρειωμένον 575
 υἱὸν τοῦ Ἰκετάονος Μελάνιππον, ποῦ ὁρμοῦσε
 στὴν μάχην, τὸν ἐκτύπησε, πρὸς τὸν μαστόν, ἢ λόγχῃ.
 Μὲ βρόντον πέφτει καὶ κροτοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του·
 τοῦ ὄρμησ' ἐπ' ἀν' ὁ Ἀντίλοχος, σὺν σκύλος εἰς τὸ ἐλάφι,
 ποῦ ὡς ἐπηδοῦσε ἀπ' τὴν μονιά, τοῦ κυνηγοῦ τὸ ἀκόντι 580
 τὸν ἤβρε κι ἐξεψύχῃσε· παρόμοια στὸ κορμί σου
 ὄρμησεν, ὦ Μελάνιππε, τὰ ὅπλα νὰ σοῦ πάρῃ
 ὁ Ἀντίλοχος· ἀλλ' ἔδραμεν ἀπ' ὅπου ἐπολεμεῦσε
 ὁ θεῖος Ἑκτωρ κατ' αὐτόν, κι ἐκεῖνος ἐμπροσθέν του
 δὲν ἔμεινε ἄν καὶ ἀνδράγαθος, ὅτι τὸν πῆρε φόβος, 585
 κι ἔφυγε, ὡς κάνει τὸ θεριό, ποῦ ἔχει κακουργήσει,
 πόκοψε σκύλον ἢ βοσκὸν ποῦ μόσχους ἐφυλάγαν,
 καὶ φεύγει πρὶν συναθροισθῶν πολλοὶ νὰ τὸ κτυπήσουν.
 Καὶ ὡς ἔφευγε μὲ ἀλαλαγμοὺς βέλη πολλὰ τοῦ ἐχθρῶν
 οἱ Τρῶες μὲ τὸν Ἑκτορα· κι ἐστάθη ὁ Νεστορίδης 590
 ἐκεῖ ποῦ ἦσαν οἱ σύντροφοι κι ἐστράφη πρὸς τοὺς Τρῶας.
 Καὶ ὡς ὠμοφάγοι λέοντες ὁρμοῦσαν πρὸς τὰ πλοῖα
 οἱ Τρῶες καὶ τοὺς ὀρισμοὺς τελοῦσαν τοῦ Κρονίδη,
 ποῦ σφόδρα ἐμψύχωνεν αὐτοὺς καὶ ἐμάργανε τὸ πνεῦμα
 τῶν Ἀχαιῶν, νὰ στερηθῶν τὴν νίκην καὶ τὴν δόξαν, 595
 ὅτ' ἤθελε τοῦ Ἑκτορος νὰ δώσῃ αὐτὸς τὴν νίκην,
 ὥστε φωτιὰν ἀδάμασθην νὰ βάλῃ στὰ καράβια,
 ὅλ' ἡ εὐχὴ τῆς Θέτιδος νὰ γίν' ἡ διεστραμμένη·
 διότι ἐκεῖνο ἀνάμενεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης,
 μιᾶς πρύμνης ποῦ νὰ καίεται νὰ πρωτοῖδῃ τὴν λάμψιν· 600
 ὅτι κατόπιν θὰ ἔκαμνε νὰ φύγουν πρὸς τὴν Τροίαν
 ὀπίσω οἱ Τρῶες κι οἱ Ἀχαιοὶ νὰ δοξασθῶν στὴν νίκην.
 Μὲ αὐτὸ στὸν νοῦν ἔσπρωχνε ὁ Ζεὺς ἐπάνω στὰ καράβια
 τὸν Πριαμίδην Ἑκτορα ποῦ ἐμάνιζε καὶ μόνος
 ἐλύσσε· αὐτὸς ὅσο λυσσᾷ ὁ λογχοσειστής Ἄρης, 605
 ἢ σ' ὄρος μεγάλου δένδρου φλόγα κακὴ θεριεύει·
 ἀφροκοπᾷ τὸ στόμα του, κάτω ἀπὸ τ' ἄγρια φρύδια
 τὰ μάτια του λαμποκοποῦν, καί, ὅπως πολεμοῦσε,

τρομακτικὸν στοὺς μήλιγγες τὸ κράνος ἐσειόνταν·
 εἶχε βοηθὸν τὸν ἴδιον Κρονίδην ἀπ' τὸν αἰθέρα, 610
 ὁποῦ ἀπὸ τόσους ἥρωες ἐδόξαζε κι ἐτίμα
 ἐκεῖνον ὅτι λιγιστὲς εἶχε νὰ ζήσ' ἡμέρες.
 "Ὅτ' ἤδη ἐσήκων' ἡ Ἀθηναῖα τὴν σκοτεινὴν ἡμέραν
 ἐπάνω του ἀπ' τὴν δύναμιν νὰ πέσῃ τοῦ Ἀχιλλέως.
 Καὶ ὅπ' ἔβλεπε πυκνότερες τὲς καλοαρματωμένες 615
 τάξεις ἀνδρῶν δοκίμαζεν ἐδῶ κι ἐκεῖ νὰ σπάσῃ·
 ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωνεν μ' ὅσῃν καὶ ἂν εἶχε λύσσαν
 ὅτι βαστοῦσαν πυργῶτοί σάν πήκτρα μορφωμένοι,
 σάν βράχος ποῦ σ' ἀκρογιαλιά τὴν κορυφὴν του ὑψώνει,
 ἄσειστος μένει στὲς ὁρμές τῶν σφυρικτῶν ἀνέμων 620
 καὶ στὰ μεγάλα κύματα ποῦ ἐπάνω του ξεροῦνται.
 'Ομοίως ἄσειστ' οἱ Ἀχαιοὶ ἐδέχοντο τοὺς Τρῶας.
 Καὶ ὅλος ζωσμένος ἀστραπὲς ἔπεσε μὲς στὸ πλῆθος
 μ' ὅσῃν ὁρμὴν τὰ κύματα μὲς στὸ καράβι πέφτουν
 σφοδρὰ θρεμμένα ἄνεμον, ποῦ ἐγέννησαν τὰ νέφη· 625
 σκεπάζετ' ὅλο ἀπ' τοὺς ἀφρούς, ἀνέμου λύσσα τρίζει
 εἰς τὰ πανιά καὶ τῶν ναυτῶν τρέμ' ἡ καρδιά ἀπὸ φόβον,
 τί ὁ θάνατος μιὰ σπιθαμὴ μακριὰ τους εἶναι ἀκόμη·
 ὅμοια σπαρτάριζε ἡ καρδιά στῶν Ἀχαιῶν τὰ στήθη.
 Καὶ ὥς λέοντας κακόβουλος ἂν πέσῃ σ' ἀγελάδες 630
 ποῦ ἄπειρες βόσκουν εἰς πλατὺ ποτιστικὸ λιβάδι,
 καὶ τύχῃ ἀνῆξερὸς βοσκὸς ποῦ δὲν γνωρίζει ἀκόμη
 νὰ μάχεται μὲ φονικὸ θεριὸ γιὰ τ' ἀγελάδια,
 βαδίζει μὲ τὲς ὕστερες, βαδίζει μὲ τὲς πρώτες
 καὶ ὥστόσο αὐτὸ στὲς μεσινὲς ὁρμᾶ καὶ τρώγει μίαν, 635
 κι οἱ ἄλλες φεύγουν σκορπιστές· παρόμοια τοὺς Ἀργεῖους
 τοῦ Ἑκτορος καὶ τοῦ Διὸς ἐκυνηγοῦσε ὁ τρόμος.
 Τὸν Μυκηναῖον φόνευσε τὸν Περιφήτην μόνον·
 αὐτὸν ἐγέννησε ὁ Κοπρεύς, αὐτὸς ποῦ τοῦ Εὐρυσθέως
 ἔφερε τὰ μηνύματα στὸν μέγαν Ἑρακλέα· 640
 κακοῦ πατρὸς γεννήθηκεν ἀγόρι παινεμένο
 σ' ὅλα τὰ προτερήματα, φτερόποδος καὶ ἀνδρεύς,
 καὶ γιὰ τὴν γνώση πρώτευσε τῶν Μυκηναίων ὅλων·
 δόξαν τότε ἔδωκε λαμπρὴν τοῦ Ἑκτορος ἐκεῖνος

ὅτι ὡς ἐστράφη ἐκτύπησε στὸν γύρον τῆς ἀσπίδος 645
 ὁποῦ ὡς τὲς φτέρνες ἔφθανε προφυλακὴ στὰ βέλη·
 ἐμπλέχθη καὶ ἀνασκέλησε· καὶ ὡς ἔπεσε στὸ χῶμα
 τρομαχτικὰ στοὺς μῆλιγγες ἐκρότησε τὸ κράνος.
 Τὸν εἶδ' ὁ "Εκτωρ κι ἔδραμε καὶ τοῦ 'μπήξε τὴν λόγχην
 στὸ στήθος καὶ τὸν φόνευσε στὰ μάτια τῶν συντρόφων, 650
 κι ἐκεῖνοι, ἂν καὶ περίλυποι, τὸν φίλον δὲν βοηθῆσαν,
 ὅτι τὸν θεῖον "Εκτορα ἐτρόμαζε ἡ ψυχὴ τους.

Στὰ πλοῖα ἀντίκρου ἐβρέθησαν, κι ἐμπῆκαν εἰς τὸν κύκλον
 τῶν ἀκρινῶν κατὰγιαλα, κατόπι τους καὶ οἱ Τρῶες.
 Καὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα νὰ συρθοῦν τοὺς ἔφερεν ἡ ἀνάγκη, 655
 καὶ στές σκηνές τους στάθηκαν αὐτοῦ συναθροισμένοι.
 δὲν ἐσκορπίσαν στὸν στρατόν, ἀπ' ἐντροπὴν καὶ φόβον,
 ὡς μὲ ἀκατάπαυστην βοὴν ἀντιπαρακινοῦντο,
 καὶ μάλιστα τῶν 'Αχαιῶν τὸ στήριγμα, ὁ Νηλεΐδης,
 στ' ὄνομα τῶν γονέων τους παρακαλοῦσεν ὅλους : 660

« Ἄνδρες δειχθῆτε, ὦ φίλοι μου, καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων
 μέσα σας λάβετε' ἐντροπὴν· ἄς θυμηθῇ καθεὶς σας
 τὰ τέκνα, τὴν γυναῖκα του, τὸ κτῆμα, τοὺς γονεῖς του,
 εἴτ' εἶναι ἀκόμῃ στὴν ζωὴν εἴτ' εἶναι πεθαμένοι.
 Γι' αὐτοὺς ποὺ λείπουν, ἰδοὺ ἐγὼ κλητὸς σᾶς ἐξορκίζω, 665
 ἀνδράγαθα σταθῆτε αὐτοῦ· μὴ στρέφετε τὰ νῶτα».

Εἶπε, καὶ σ' ὅλους ἄναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας.
 Τότ' ἔδωξε ἀπ' τὰ μάτια τους ἡ 'Αθηνᾶ τὴν θεῖαν
 κατάχνια ποὺ τοὺς θάμπωνε, κι ἔγινε φῶς στὰ πλοῖα,
 ἔγινε φῶς στὸν πόλεμον, ποὺ ὅλους θερίζει ὁμοίως 670
 καὶ μ' ὅλους τοὺς συντρόφους του τὸν "Εκτορα ἐγνωρίσαν,
 καὶ ὅσοι ὕπισθεν ἐσύρθηκαν, καὶ δὲν ἐπολεμοῦσαν,
 καὶ ὅσοι σιμὰ στὰ πλοῖα τους βαστοῦσαν τὸν ἄγωνα,
 τοῦ Αἴαντος δὲν ἔστερξε τότε ἡ ψυχὴ γενναία
 κεῖ μὲ τοὺς ἄλλους 'Αχαιοὺς μακρὰν καὶ αὐτὸς νὰ μείνῃ, 675
 ἀλλ' ἀπὸ 'να κατὰστρωμα στὸ ἄλλο διασκελώντας
 ἔσειε θαλασσόμαχο καμάκι στὴν παλάμην
 μεγάλο, καρφοκόλλητον, εἰκοσιδύο πῆχες.

Καὶ ὡς ἀπὸ ἄλογα πολλὰ πιδέξιος ἀναβάτης
 τέσσερα σμίγει διαλεκτά, καὶ μέσ' ἀπ' τὴν πεδιάδα 680

τὰ ξεκινᾷ σὺν ἀστραπῇ πρὸς μίαν μεγάλην πόλιν
 μέσα εἰς τὸν δρόμον τοῦ κοινοῦ καὶ τὸν θαυμάζουν πλῆθος
 γυναικες, ἄνδρες, ὁποῦ ὁρθὸς ἀσκόνταφτ' ἀπὸ ἓνα
 σ' ἄλλο πουλάρι διασκελᾷ καὶ αὐτὰ πετοῦν — ἀέρας· 685
 ὁμοίως μακροδιασκελᾷ σ' ἓνα καράβι ἀπ' τ' ἄλλο
 ὁ Αἴας σέρνοντας κραυγὴν πού φθάνει ὡς τὸν αἰθέρα.
 Καὶ μὲ βοὴν τρομακτικὴν φωνάζει τοὺς Ἀργεῖους
 νὰ σώσουν τὰ καράβια τοὺς καὶ τὲς σκηνές· ἀλλ' οὔτε
 ὁ Ἔκτωρ πλέον ἔμενε στὲς φάλαγγες τῶν Τρώων· 690
 ἀλλ' ὡς ἀετὸς ἀκράτητος πού χύνετ', ὅπου βόσκουν
 πτηνὰ μεγάλα καὶ πολλὰ στοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρην,
 γερανῶν πλῆθος, ἢ χηνῶν, ἢ κύκνων μακρολαίμων,
 ἴσια σ' ἓνα μαυρόπλωρο καράβι ἐχύθη ὁμοίως
 ὁ Ἔκτωρ τότε καὶ ὀπισθεν τὸν ἄμπωθε μὲ χέρι 695
 ἀπέραντον ὁ βροντητῆς καὶ ὅλα μαζί τὰ πλήθη.

Καὶ πάλιν ἐγένεν ἀψιὰ πρὸς τὰ καράβια μάχη.
 Θὰ ἄλεγες πὼς ἀκούραστοι καὶ ἀδάμαστοι ἀπαντιῶνται
 πρώτη φορὰ στὸν πόλεμον· τόσ' ἦταν ἡ ὁρμή τους.
 Κι ἰδοὺ ποιоὺς ἔχουν στοχασμοὺς αὐτοὶ πού πολεμοῦσαν· 700
 οἱ Ἀχαιοὶ πὼς ἔφθασε τοῦ ὀλέθρου ἡ μαύρ' ἡμέρα,
 καὶ οἱ Τρῶες μὲς στὰ στήθη τους θαρροῦσαν πὼς τὰ πλοῖα
 θὰ κάψουν καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖ θὰ σφάζουν ὅλους.
 Κι ἐνῶ μ' αὐτοὺς τοὺς στοχασμοὺς ἐμάχονταν, ὁ Ἔκτωρ
 ἔπιασε καλοθάλασσο καράβι ἀπὸ τὴν πρύμνην, 705
 ὁποῦ τὸν Πρωτεσίλαον ἀνέβασε στὴν Τροία
 ἀλλὰ δὲν τὸν ξανάφερεν ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα.
 Γι' αὐτὸ τὸ πλοῖο σφάζονταν τότε Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες
 στήθη πρὸς στήθη, οὐδὲ κανεῖς μακρόθεν τόξου βέλος
 νὰ τὸν κυτπήσῃ ἀνάμενεν ἢ λογχοφόρο ἀκόντι, 710
 ἀλλ' ἔστεκαν ἀκλόνητοι μὲ μίαν γνώμην ὅλοι
 καὶ ἀπὸ σιμὰ μ' ἀκονητὰ πελέκια καὶ μ' ἀξίνες
 μὲ μακριὰ ξίφη ἐμάχοντο, μὲ δίστομα κοντάρια.
 Καὶ ἀπὸ τοὺς ὤμους ἔπεφταν ἢ ἀπὸ κομμένα χέρια
 ὠραῖες μάχαιρες πολλές, μαυρόδετες στὸ χῶμα
 ὡς πολεμοῦσαν· κι ἔρρεε στὴν μαύρην γῆν τὸ αἷμα. 715
 Καὶ ὁ Ἔκτωρ δὲν ἀπάφηνε τὴν πρύμνην πού 'χε πιάσει,

καὶ τ' ἀκροστόλι σφίγγοντας ἐφώναζε τῶν Τρώων :
 «Φέρτε φωτιά, καὶ ὅλοι βοὴν σηκώσετε πολέμου.

Ὅλα πλερών' ἡ μέρ' αὐτῇ ποῦ μᾶς χαρίζ' ὁ Δίας,
 τὰ πλοῖα νὰ πατήσωμε ποῦ ἀντίθετα μᾶς ἦλθαν 720
 ἐδῶ καὶ πάμπολλα κακὰ μᾶς ἔκαμαν ὡς τώρα.

Καὶ οἱ γέροι πταίου, ποῦ οἱ δειλοί, στὲς πρύμνες νὰ βροντήσω
 τὸν πόλεμον δὲν μ' ἄφηναν καὶ τὸν λαὸν κρατοῦσαν.

Καὶ ἂν τότε μᾶς ἐξάλισε τὸ πνεῦμα ὁ βροντοφόρος,
 ὁ ἴδιος τώρα μᾶς κινεῖ καὶ σπρώχνει τὴν ψυχὴν μας». 725

Εἶπε, καὶ αὐτοὶ σφοδρότερα στοὺς Ἀχαιοὺς ὀρμήσαν
 καὶ ὁ Αἴας πλὴν δὲν ἔμεινε, πνιγμένος ἀπ' τὰ βέλη·

καὶ ὡς ἔβλεπε τὸν θάνατον, ποδίζοντας ἀγάλη
 ἄφησε τὸ κατὰστρωμα καὶ στὸ ὑψηλὸ τῆς πρύμνης

σκαμνὶ ἐστήθη, καὶ ἄγρυπνος ἐπρόβαλνε τὴν λόγχην 730
 εἰς ὅποιον ἔφερε φωτιά νὰ κάψῃ τὰ καράβια.

Καὶ ἡ φωνὴ του ἡ βροντερὴ στοὺς Δαναοὺς βροντοῦσε :
 «Ἦρωες φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἄρη,

ἄνδρες φανῆτε μ' ὅλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι.
 Τάχα θαρροῦμε ὅπ' ἔχομεν ἄλλους βοηθοὺς ὀπίσω, 735

ἢ τείχῃ ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τοὺς ἄνδρες νὰ σκεπάσουν ;
 Μὴ πόλιν εἶν' ἐδῶ σιμὰ μὲ πύργους νὰ μᾶς σκέπη

καὶ μέσα πρόθυμος λαὸς νὰ μᾶς ἐνδυναμώνῃ ;
 Στὴν γῆν τῶν Τρώων εἵμασθε τῶν καλοαρματωμένων,

σπρωγμένοι πρὸς τὴν θάλασσαν, μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα· 740
 καὶ ἀγρία μόνο, ὅχι σαχλὴ θέλει μᾶς σώσει ἀνδρεία».

Εἶπε, καὶ μὲ τὸ ἀκονητὸ τρικύμιζε κοντάρι.
 Καὶ ὅποιον τῶν Τρώων ἔβλεπε πρὸς τὸ γοργὸ καράβι

σταλμένον ἀπ' τὸν Ἔκτορα μὲ τὸ δαυλὶ στὸ χέρι
 ὁ Αἴας μὲ τὸ μακρὸ κοντάρι τὸν κτυποῦσε· 745

κι ἔστρωσε δώδεκα νεκροὺς ἐκεῖ σιμὰ στὰ πλοῖα.

Π

Καὶ αὐτοὶ γὰρ τὸ καλὸστρωτο καράβι ἐπολεμοῦσαν.
Καὶ ὁ Πάτροκλος ἐστέκονταν ἐμπρὸς στὸν Ἀχιλλέα
κι ἔχυνε δάκρυα θερμά, σάν βρύση ὅπου κυλάει
ἐπάνω εἰς βράχον γλιστερόν τὰ σκοτεινὰ νερά της.
Τὸν εἶδε καὶ συμπόνεσεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας, 5
καὶ ἀμέσως τὸν ἐρώτησεν : «ῶ Πάτροκλε, τί κλαίεις ;
Κοράσι ὁμοιάζεις τρυφερὸ πού ὀπίσω ἀπ' τὴν μητέρα
τρέχει καὶ τὴν παρακαλεῖ στὸν κόρφο νὰ τὸ πάρη,
καὶ ἀπ' τὴν ποδιά της τὴν κρατεῖ, πού βιαστικὰ πηγαίνει,
καὶ ὡς νὰ τὸ πάρῃ τὴν κοιτᾷ μὲ μάτια δακρυσμένα· 10
ὁμοίως, Πάτροκλε, θερμά καὶ σὺ τὰ δάκρυα χύνεις.
Στοὺς Μυρμιδόνας ἦ σ' ἐμὲ θὰ φανερώσῃς κάτι ;
"Ἢ κάποιο μήνυμα κρυφὸ σοῦ ἔφθασε ἀπ' τὴν Φθίαν ;
Ζῇ ἀκόμη ὁ Μενότιος, τοῦ Ἄκτορος, ὡς λέγουν,
ζῇ καὶ ὁ Πηλεὺς τοῦ Αἰακοῦ, στὴν γῆν τῶν Μυρμιδόνων, 15
πού ἄκουσμα θὰ 'ταν θλιβερό σ' ἐμᾶς ὁ θάνατός των·
ἦ κλαίεις γιὰ τοὺς Ἀχαιοὺς, καθὼς παθαίνουν θραῦσιν
στὲς πρύμνες καὶ τ' ἀδίκημα πλερώνουν τὸ δικό τους ;
Λέγε, μὴ τό 'χῃς μυστικό, κι ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίσω».
Πάτροκλ', ἐβαρυστέναζες, ἱππόμαχε, καὶ τοῦ 'πες : 20
«Τῶν Ἀχαιῶν ὑπέρτατε, Πηλείδη Ἀχιλλέα,
πῶς νὰ μὴ κλάψω ; Συμφορὰ μεγάλη τοὺς Ἀργεῖους
ἐβρῆκεν, ὅτι κείτονται στὲς πρύμνες λαβωμένοι
αὐτοὶ πού ὡς τώρα ἐλέγονταν οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι.
Κεῖ λαβωμένος κείμεται καὶ ὁ δυνατὸς Τυδείδης, 25
ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ δοξαστὸς στὴν λόγχην Ἀγαμέμνων,
καὶ στὸ μερὶ λαβώθηκεν ὁ Εὐρύπυλος μὲ βέλος.
Καὶ πολυβόταν' ἱατροὶ κοιτάζουν τὲς πληγές των
ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀμάλακτος, Πηλείδη· μὴ ποτέ μου
χολὴ μὲ πιάσῃ ὥσάν αὐτὴ πού σὺ στὰ στήθη τρέφεις. 30
Ποιόν θὰ ὠφελήσῃ ἀπόγονον ἢ ἄτυχή σου ἀνδρεῖα
ἂν τῶρ' ἀπὸ τὸν ὄλεθρον δὲν σώσῃς τοὺς Ἀργεῖους :

Σκληρὲ πατέρα σου ὁ Πηλεὺς δὲν ἦταν μήτε ἡ Θέτις
 μητέρ', ἀλλὰ σ' ἐγέννησαν ἡ θάλασσα καὶ οἱ βράχοι,
 τόσο εἶναι ἡ γνώμη ἀσύντριφτη μὲς στ' ἄπονά σου στήθη· 35
 καὶ ἂν εἰς τὸν νοῦν σου ἔχεις χρησμόν, πού ν' ἀποφύγῃς θέλεις,
 καὶ ἡ δέσποινα ἡ μητέρα σου σοῦ ἀνάφερε ἀπ' τὸν Δία,
 ἐμὲ κὰν στεῖλ' εὐθὺς καὶ ὁμοῦ τοὺς Μυρμιδόνας ὅλους,
 ἴσως μ' ἐμένα ὀλίγο φῶς ἰδοῦν οἱ νικημένοι.
 Καὶ τ' ἄρματά σου δῶσε μου νὰ τὰ φορῶ στὴν μάχην, 40
 ἴσως εἰποῦν πῶς εἶσαι σὺ καὶ ξεκοποῦν οἱ Τρῶες
 ἀπὸ τὴν μάχην, ἄνεσιν νὰ λάβουν οἱ θλιμμένοι·
 τ' ἀνάσμα εἶν' ἐλάφρωσις, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶναι.
 Κ' εὐκολα ἐμεῖς ἀκόπωτοι τὰ πλήθη κοπωμένα
 θὰ διώχναμε, στὴν πόλιν τοὺς νὰ φύγουν ἀπ' τὰ πλοῖα». 45
 Παρακαλοῦσεν ὁ τυφλὸς ὀλόθερμα, καὶ ὥστόσο
 παρακαλοῦσε θάνατον κακὸν τῆς κεφαλῆς του.
 Καὶ τοῦ 'πε μ' ἀγανάκτησιν ὁ γρήγορος Πηλεΐδης :
 «Πάτροκλε διογέννητε, ὁμέ, ποιὸν λόγον εἶπες !
 μήτε χρησμόν λογιάζω ἐγώ, πού νὰ γνωρίζω, μήτε 50
 λόγον μοῦ ἔφερε ἡ σεπτὴ μητέρ' ἀπὸ τὸν Δία·
 ἀλλ' εἶναι τοῦτ' ὅπου βαθιὰ πληγώνει τὴν ψυχὴν μου,
 ἄνθρωπος τοῦ ὁμοίου του τὸ γέρας νὰ τοῦ πάρῃ
 ὁπίσω, ὅτ' εἶναι ἀνώτερος στὴν ἐξουσίαν μόνον·
 μὲ ὅσα ὡς τώρα ὑπόφερα καὶ αὐτὸν τὸν πόνον ἔχω. 55
 Τὴν κόρην πού μοῦ διάλεξαν οἱ Ἀχαιοὶ βραβεῖον,
 πού ἐκείνην, ὅταν ἔριξα τῆς χώρας τῆς τὰ τεῖχη,
 ἔχει ἀποκτήσ' ἡ λόγχη μου, μοῦ ἐπῆρε τώρα ὁπίσω
 ὁ Ἀτρεΐδης, ὡς ἀτίμητος νὰ ἤμουν ἐδῶ ξένος.
 Ἀλλ' ὅ,τι ἐγίνη ἄς ἐγίνε. Κι αἰώνια νὰ βαστάξῃ 60
 δὲν ἤμποροῦσεν ἡ χολή· τῶνόντι στὸν θυμὸν μου
 εἶπα, πού δὲν θὰ ἔπαυα, πρὶν στὰ δικά μου πλοῖα
 τῆς μάχης φθάσῃ ὁ βοητὸς καὶ βρόντος τοῦ πολέμου·
 ἀλλ' ἔπαρε καὶ ζώσου ἐσὺ τὰ ὑπέρλαμπρ' ἄρματά μου
 καὶ ὁδήγα τοὺς ἀτρόμητους στὴν μάχην Μυρμιδόνας 65
 ὅτι ἀπὸ Τρῶας σύγνεφο κατὰμαυρο ἔχει ζώσει
 τὲς πρύμνες ὅλες κι οἱ Ἀχαιοὶ σπρωχθῆκαν στῆς θαλάσσης
 τὴν ἄκρην ἄκρην καὶ κρατοῦν ἀκόμη ὀλιγον τόπον.

Καὶ ὅλη τῶν Τρώων ἔπασεν ἐπάνω τοὺς ἡ πόλις,
 ξέθορροι, ὅπου τοῦ κράνους μου τὸ μέτωπο νὰ λάμπη 70
 κοντὰ δὲν βλέπουν· καὶ γοργὰ θὰ φεῦγαν νὰ γεμίσουν
 νεκροὶ τοὺς λάκκους, ἂν σ' ἐμὲ ἦταν ὁ Ἀτρεΐδης πρῶτος·
 καὶ τώρα ἰδοὺ πῶς τὸν στρατὸν ἐζῶσαν τ' ἄρματα τοὺς.
 Διότι ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τοὺς Δαναοὺς νὰ σώσῃ 75
 ἡ λόγχη πλέον δὲν λυσσᾷ στὸ χέρι τοῦ Τυδεΐδη,
 οὐδὲ τοῦ Ἀτρεΐδη ἀκούω πλὴν τὸ μισητό μου στόμα,
 ἀλλὰ τοῦ Ἑκτορος βροντᾷ φωνή, τοῦ ἀνθρωποφόνου,
 τὸ πρόσταγμα εἰς τοὺς Τρῶας του, ποὺ ὅλην τὴν πεδιάδα
 πλημμύρισαν καὶ μὲ βοήν συντρίβουν τοὺς Ἀργεῖους.
 Ἄλλ' ὅμως πέσ' ἀπάνω τους, ὦ Πάτροκλε ἀνδρειωμένε, 80
 πρόφθασε πρὶν ἀδάμαστην βάλουν φωτιά στὰ πλοῖα
 καὶ κόψουν τὴν ἐπιστροφὴν στὴν ποθητὴν πατρίδα.
 Καὶ ὅλον τὸν λόγον ποὺ θὰ εἰπῶ βάλε στὸν νοῦν καὶ πείθου·
 νὰ λάβω δόξαν καὶ τιμὴν ἀπ' ὅλους τοὺς Ἀργεῖους,
 θὰ κάμῃς καὶ τὴν ὁμορφὴν νὰ μοῦ ἀποδώσουν κόρη, 85
 μὲ δῶρ' ἀκόμα ὑπέρλαμπρα· καὶ ἀφοῦ μακρὰν τῶν πλοίων
 τοὺς διώξεις, γύρε παρευθὺς· κι εἰάν θελήσῃς δόξαν
 νὰ σοῦ χαρίσῃ ὁ βροντητής, μὴ σὺ ἐπιθυμήσῃς
 χωρὶς ἐμὲ ν' ἀγωνισθῇς μὲ τ' ἀνδρειωμένα πλήθη 90
 τῶν Τρώων· καὶ ἀδοξώτερον θενὰ μὲ καταστήσῃς·
 μὴ στοῦ πολέμου τὴν φωτιὰν καὶ στὴν σφαγὴν τῶν Τρώων
 μεθύσῃς καὶ ὥς τὴν Ἴλιον μὲ θάρρος προχωρήσῃς,
 μὴ κάποιος ἀπ' τὸν Ὀλυμπον θεὸς ἐμπῇ στὴν μάχην,
 ὅτι πολὺ τοὺς ἀγαπᾷ ὁ μακροβόλος Φαῖβος.
 Ἄλλ' ἅμα φέρῃς ἄνεσιν στὲς πρύμνες στρέψε ὀπίσω 95
 εὐθύς, κι ἐκεῖνοι ἄς πολεμοῦν κατόπι στὴν πεδιάδα.
 Δία πατέρα, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἀπόλλων, χάρισέ μας
 κανεῖς ἀπὸ τὸν θάνατον νὰ μὴ σωθῇ τῶν Τρώων
 μηδὲ κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν, νὰ μείνωμεν οἱ δύο
 καὶ μόνοι ἐμεῖς νὰ ρίζωμε τὰ τεῖχ' ἱερὰ τῆς Τροίας». 100

Τοὺς λόγους τούτους ἔλεγαν ἐκεῖνοι μεταξὺ τους,
 καὶ ὁ Αἴας πλὴν δὲν ἔμενε, πνιμένος ἀπ' τὰ βέλη·
 τοῦ Δία τὸν νικοῦσε ὁ νοῦς, τὰ τόξα ὁμοῦ τῶν Τρώων·
 τρομακτικὰ στοὺς μήλιγγες τὰ φάλαρα τὰ ὠραῖα

τοῦ κράνους ἀπ' τὸ κτύπημα τῶν ἀκοντιῶν κροτοῦσαν. 105
καὶ ἀγανακτοῦσε ἡ ἀριστερή του πλάτη ὡς ἐκρατοῦσε
πάντοτε αὐτὸς ἀσάλευτην ἐμπρός του τὴν ἀσπίδα
μ' ὅσα σ' αὐτὴν καὶ ἂν στυλῶναν ἀκόντια νὰ τὴν σπρώξουν.
'Αγχομαχοῦσε φοβερά καὶ ἀπ' ὅλα του τὰ μέλη
ἔδρωτας ἔρρεε πολὺς καὶ ἀνασασμὸν δὲν εἶχε. 110
κακὸν ἐπάνω στὸ κακὸ τὸν ἔσφιγγε τριγύρω.

Μοῦσες ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, διδάξετέ με τώρα,
πῶς ἐπρωτόπρεσε ἡ φωτιά στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.
'Ο Ἔκτωρ ἐπλησίασε καὶ μὲ τὸ μέγα ξίφος
ἐχώρισε τοῦ Αἴαντος τὸ φράξινο κοντάρι 115
κάτω ἀπ' τὴν λόγχην· κι ἔσσειε τὸ κολοβὸ κοντάρι
ὁ Αἴας ἀνωφέλητα· κι ἡ χάλκινή του λόγχη
μὲ βρόντον ἔπεσε μακράν· ἐρρίγωσεν ὁ Αἴας
καὶ μὲ τὴν ἄψεγγην ψυχὴν ἐγνώρισε τὰ θεῖα
ἔργα, ὅτι κάθε μηχανὴν ἀφάνιζε τῆς μάχης 120
καὶ εἰς τοὺς Τρῶας ἔδιδε τὴν νίκην ὁ Κρονίδης.
Καὶ ἀπὸ τὰ βέλη ἐσύρθηκε· κι εὐθύς ἐκεῖνοι ἐβάλλαν
φωτιά στὰ πλοῖα καὶ ἄσβεστη μέσα του ἀπλώθ' ἡ φλόγα.

Καὶ τὸ καράβι ἔζωνε τὸ πῦρ· τότε ὁ Πηλεΐδης
τὰ δυὸ μεριά του ἐκτύπησε καὶ εἶπε τοῦ Πατρόκλου: 125
«Πάτροκλε διογέννητε, κινήσου ἀνδρειωμένε,
κίνημα βλέπω τοῦ πυρὸς καὶ πέρα στὰ καράβια·
μὴ τὰ πατήσουν καὶ φυγῆς δὲν μείνῃ ἐλπίδα πλέον·
τ' ἄρματα ζώσου, ὥστόσο ἐγὼ τὰ πλῆθῃ συναθροίζω».

Εἶπε, κι ἐφόρει ὁ Πάτροκλος τ' ἄρματα ποὺ ἀστράφταν. 130
Πρῶτα τὲς κνήμες ἔζωσε μὲ τὲς λαμπρὲς κνημίδες
ποὺ ἦσαν μὲ ἀργυροκάρφωτες περόνες ἀρμοσμένες·
κατόπιν θώρακα λαμπρὸν ἀστερωτὸν στὰ στήθη,
ἔβαλε, ὁποῦ ὁ φτερόποδος Αἰακίδης ἐφοροῦσε.
Ξίφος ἀργυροκάρφωτον ἐκρέμασε ἀπ' τοὺς ὤμους 135
χάλκινο, κι ἔπειτα τρανὴν καὶ στερεὴν ἀσπίδα.
Εἰς τὴν γενναίαν κεφαλὴν καλὸν ἔθηκε κράνος
μ' ἀλόγου χαίτην καὶ φρικτὸς σειόνταν ἐπάν' ὁ λόφος.
Κι ἐπῆρε καλοφούκτωτα δυὸ δυνατὰ κοντάρια
καὶ ὄχι τὸ μέγα, τὸ βαρὺ κοντάρι τοῦ Ἀχιλλέως 140

όπου κανείς τῶν Ἀχαιῶν νὰ σείσῃ δὲν ἡμπόρει
 καὶ τό 'σειε μόνος ὁ Ἀχιλλεύς· ἀπὸ τὸ Πήλειον ὄρος
 κομμένο φράζο πόδωκεν ὁ Χείρων τοῦ πατρός του
 φόνον νὰ φέρῃ ἀφεύγατον εἰς τοὺς ἀνδρειωμένους.
 Κι εἶπε στὸν Αὐτομέδοντα νὰ ζέψῃ εὐθύς τοὺς ἵππους, 145
 φίλον του ἐξόχως σεβαστὸν κατόπιν τοῦ Ἀχιλλέως,
 στὴν μάχην ἐτοιμότατον εἰς κάθε προσταγὴν του.
 Καὶ ὁ Αὐτομέδων ἔξεψε τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον,
 πουλάρι' ἀνεμόποδα, τὰ γέννησε ἡ Ποδάργη
 ἡ Ἀρπυι' ἀπὸ τὸν Ζέφυρον ὡς ἔβασκε στὴν χλόην 150
 στὰ τείχῃ τοῦ Ὠκεανοῦ. Τοὺς ἔδесе στὸ πλάγι
 τὸν Πήδασον ἀσύγκριτον, πού 'χε ὁ Πηλεΐδης φέρει
 ἀπὸ τοῦ Ἡετίωνος τὴν πορθημένην πόλιν,
 κι ἵππος συμβάδιζε θνητὸς μὲ ἀθάνατα πουλάρια.

Τοὺς Μυρμιδῶνας σύνταζε καὶ ἀρμάτανε ὁ Πηλεΐδης 155
 ὅλους ἀπ' ὅλες τὲς σκηνές· καὶ ὡς ὠμοφάγοι λύκοι,
 μὲ δύναμιν ἀδάμαστην, ἀφοῦ στὰ ὄρη ἐλάφι
 κερατοφόρο ἐσπάραξαν μεγάλο καὶ τὸ φάγαν
 καὶ εἶναι τὰ σιαγόνια τοὺς κατὰμαυρ' ἀπὸ αἷμα·
 κοπαδιαστὰ στὴ βρύση ὁρμῶν τὴν δίψαν τοὺς νὰ σβήσουν, 160
 κι ἐνῶ μὲ γλῶσσες ἀχαμνές τὸ μαῦρο ρεῦμα γλείφουν
 τοῦ φόνου ρεύοντ' αἷματα, καθὼς μέσα ἡ κοιλιὰ τοὺς
 ὀγκώνεται, ἀλλ' ἡ ψυχὴ στὰ στήθη τοὺς δὲν τρέμει·
 ὅμοια κινοῦντ' οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Μυρμιδόνων γύρω
 εἰς τὸν λαμπρὸν ἀκόλουθον τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως. 165
 Καὶ θάρρος ἔδινε ὁ Ἀχιλλεύς στὴν μέσῃν τοὺς ὁ ἀνδρεῖος
 τῶν ἵππομάχων μαχητῶν καὶ τῶν ἀσπιδοφόρων.

Πενήντα ὀδήγησ' ὁ Ἀχιλλεύς ὀγρήγορα καράβια
 στὴν Τροίαν, καὶ ἄνδρες κάθονταν πενήντα στὸ καθένα· 170
 πέντε διόρισε ἀρχηγούς, ἓναν στὰ δέκα πλοῖα,
 νὰ εἶναι ὅλ' ὑπήκοοι στὴν προσταγὴν ἐκείνων,
 καὶ αὐτὸς ὡς πρῶτος ἀρχηγὸς βασίλευεν εἰς ὅλους.
 Τῆς σειρᾶς πρώτης ὁ λαμπρὸς Μενέσθιος ἀρχηγοῦσε·
 ἀπὸ τὴν κόρην τὴν καλὴν γεννήθη τοῦ Πηλέως
 τὴν Πολυδῶρην, πού θνητὴ μ' ἀθάνατον ἐνώθη, 175
 τὸν Σπερχειόν, διογέννητο ποτάμι, ἀλλὰ πατέρα

τοῦ Περιήρου· ὁ υἱός, ὁ Βῶρος ἐλεγόνταν,
 πού φανερά μὲ ἄπειρα δῶρα τὴν πῆρε νύμφην.
 Τῆς δεύτερης ὁ Εὐδωρος ἦτο ἀρχηγός, ὁ ἀνδρεῖς
 τοῦ Φύλαντος ἀνύμφευτο κοράς· ἡ Πολυμήλη 180
 τὸν γέννησ' ἡ καλόχορη, πού στὸν χορὸν πιασμένην
 τῆς χρυσοτόξου Ἀρτέμιδος μὲ συνομήλικές της
 ἀγάπησεν ὁ ἀντίκακος Ἑρμῆς ἅμα τὴν εἶδε
 Στ' ἀνώγι ἀνέβηκε ὁ θεὸς καὶ κρυφαγκάλιασθῆκαν
 καὶ στὸν καιρὸν του εἶδε τὸ φῶς ἀγόρι ζηλεμένο, 185
 ὁ Εὐδωρος, στὸν πόλεμον καλὸς καὶ ἀνεμοπόδης.
 Καὶ ἀφοῦ ἐκείνον ἐβγάλε νὰ ἰδῇ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
 ἡ ὠδινοφόρα Εἰλείθια, τότε τὴν Πολυμήλην
 τὴν πῆρε νύμφην σπίτι του ὁ μέγας Ἀκτορίδης
 ὁ Ἑχεκλῆς, μὲ ἄπειρα πού 'χε προσφέρει δῶρα. 190
 Τὸν Εὐδωρον ἀνάστησε καὶ ἀνάθρεψε μὲ πόθον
 ὁ γέρος Φύλας σπίτι του ὡσὰν παιδί δικό του
 Ὁ Μαιμαλίδης Πείσανδρος τῆς τρίτης ἀρχηγοῦσε
 γιὰ τὸ κοντάρι ἀσύγκριτος στοὺς Μυρμιδόνas ἄλλους
 δεύτερ' ἀπὸ τὸν Πάτροκλον τὸν φίλον τοῦ Ἀχιλλέως. 195
 Τῆς τέταρτης ὁ γέροντας ὁ Φοίνιξ, καὶ τῆς πέμπτης
 ἀρχηγός ἦταν ὁ λαμπρὸς Λαερτιάδης Ἀλκιμέδων
 Καὶ ἄλλους ἀφοῦ τοὺς ἔστησε σιμὰ στοὺς ἀρχηγούς των
 μ' ὠραίαν τάξιν, αὐστηρὸν εἶπε ὁ Πηλεΐδης λόγον :
 «ὦ Μυρμιδόνες, ὅλοι σεῖς, ἐνθυμηθῆτε πόσες 200
 στὲς πρύμνες ἐφωνάζατε φοβέρες πρὸς τοὺς Τρῶας,
 εἰς τοῦ θυμοῦ μου τὸν καιρὸν καὶ μοῦ ἐπαρπαυνοῖσθε :
 «Κακὲ Πηλεΐδη, μὲ χολὴν θὰ σ' ἔθρεψε ἡ μητέρα,
 σκληρὲ, πού στανικῶς κρατεῖς στὲς πρύμνες τοὺς συντρόφους.
 Ἀλλὰ νὰ τὸ πρυμνήσωμε γιὰ τὴν πατρίδα ὀπίσω 205
 ἀφοῦ ὀλέθριος ἔπεσε θυμὸς εἰς τὴν ψυχὴν σου»
 Αὐτὰ μοῦ ἐλέγετε συχνά· αὐτὸς σας τώρα ὁ πόθος
 γίνεται, ἰδοὺ σᾶς ἔφεξε δεινοῦ πολέμου ἡμέρα
 "Ὅθεν καθεὶς ἅς ἀνδρειωθῇ τοὺς Τρῶας νὰ κτυπήσῃ».
 Καὶ στὴν φωνὴν ὡς ἀναψαν τοῦ βασιλέως ὅλοι 210
 τὲς τάξεις των ἐπύκνωσαν στενώτερ' ἀπὸ πρῶτα.
 Καὶ ὡς ἔταν τοῖχον ὑψηλῆς οἰκοδομῆς μὲ λίθους

δένουν πυκνούς, ἀκλόνητον εἰς κάθε ὁρμὴν ἀνέμου
ὁμοίως κράνη ἐδένονταν καὶ ἀσπίδες, καὶ ἄνδρας ἄνδρα,
κράνος τὸ κράνος στήριζε καὶ ἀσπίδα τὴν ἀσπίδα· 215

καὶ οἱ λαμπροὶ λόφοι ὡς ἔσκυφταν τὲς χαῖτες τοὺς ἐσμίγαν
τόσο δεμένα ἦσαν στενά· κι ἐμπρὸς τῶν Μυρμιδόνων
ἄρματωμένοι, πρόθυμοι στὴν μάχην ἄνδρες δύο
μὲ ψυχὴν μίαν, Πάτροκλος ἐλάμπαν καὶ Αὐτομέδων.
Καὶ στὴν σκηνὴν ὁ Ἀχιλλεὺς πηγαίνει καὶ σηκώνει 220
τὸ σκέπασμ' ἀπὸ λάρνακα λαμπρὴν ποῦ τοῦ 'χε βάλει
ἡ Θέτις ἡ ἀσημόποδη νὰ πάρη στὸ καράβι,
καὶ ὁμορφα τοῦ τὴν στοίβασε μὲ ἀντάνεμες χλαμύδες
μὲ τάπητες πολὺ δασεῖς καὶ μὲ καλοὺς χιτῶνες.

Εἶχε καὶ κούπαν πλουμιστὴν ὅπου κανεὶς μ' ἐκείνην 225
ἄλλος κρασί δὲν ἔπινεν οὐδ' εἰς θεὸν κανέναν
ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσπόνδιζεν, ἢ στὸν πατέρα Δία·
τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἐκάθαρε μὲ θειάφι καὶ κατόπι
μ' ὥραϊο τὸ 'πλυνε νερό, καὶ αὐτὸς ἐχερονίφθη
καὶ ἀφοῦ κρασί τὸ ἐγέμισεν, ὀρθὸς εἰς τὴν αὐλὴν του, 230
τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐσπόνδιζε κι εὐχόνταν·
καὶ στὴν φωνὴν του ἐπρόσεχεν ὁ χαιρεβρόντης Δίας.

«Δία, θεὲ Πελασγικέ, προστάτη στὴν Δωδώνην
πέρα τὴν κακοχείμωνην, ὅπου ἀπὸ σὲ προσφέρουν
οἱ ἄλoutoi, χαμόκοιτοι Σελλοὶ ρήματα θεῖα, 235
ὡς ἔδωκες ἀκρόασιν εἰς τὲς εὐχές μου πρῶτα,
κι ἐπλήγωσες τοὺς Ἀχαιοὺς κι ἐτίμησες ἐμένα,
καὶ τώρα πάλιν τὴν ἐξῆς εὐχὴν εὐδόκησέ μου.

“Ὅτι ἂν καὶ μένω ἐγὼ μακρὰν κλεισμένος στὰ καράβια,
ἰδοὺ στέλνω τὸν φίλον μου μὲ Μυρμιδόνων πλήθη· 240
δόξαν λαμπρὴν, βροντόφωνα Κρονίδη, ἀπόστειλέ του,
θάρρος στὰ στήθη βάλε του, νὰ μάθῃ ὁ Πριαμίδης,
ὁ ἀκόλουθός μου, ἂν μοναχὸς νὰ πολεμῇ γνωρίζῃ
ἢ μόνον τότε μαίνονται τ' ἀνίκητά του χέρια
ὅταν πετιοῦμ' ἐγὼ μ' αὐτὸν στοῦ Ἄρη τὸν ἀγῶνα. 245
Καὶ ἅμα τῆς μάχης τὴν βοὴν μακρύνῃ ἀπὸ τὲς πρύμνες,
νὰ μοῦ γυρίσῃ ἄβλαπτος μὲ ὅλα τ' ἄρματά μου
στὰ πλοῖα μὰς καὶ οἱ σύντροφοι, κονταρομάχοι ἀνδρεῖοι».

Εὐχῆθη καὶ τὸν ἄκουσεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης·
 Καὶ τῶν εὐχῶν του εὐδόκησε τὴν μίαν ὁ πατέρας· 250
 ν' ἀπομακρύνῃ εὐδόκησε τὴν μάχην ἀπ' τὰ πλοῖα,
 ἀλλὰ τοῦ ἀρνήθη ἄβλαβος νὰ γύρῃ ἀπ' τὴν μάχην.

Καὶ ἀφοῦ εὐχῆθη μὲ σπονδές, ἐμπῆκε στὴν σκηνὴν του
 καὶ ἀπόθεσε στὴν λάρνακα τὸ θαυμαστὸ ποτήρι,
 καὶ στὴν σκηνὴν του ἐστάθη ἐμπρὸς μὲ προθυμίᾳ νὰ βλέπῃ 255
 τῶν Τρῶων καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὸν φοβερὸν ἀγῶνα.

Μὲ τὸν γενναῖον Πάτροκλον ἐκεῖνοι συνταγμένοι
 κινοῦνταν μεγαλόψυχα ὡς πόπεσαν στοὺς Τρῶας.
 Κι ἐχύνονταν ὀρμητικά, καθὼς πετιοῦνται οἱ σφῆκες
 ποὺ τὴν φωλιά τους ἔστησαν παράμερα τοῦ δρόμου, 260
 πού, ὡς συνηθοῦν, ἀνόητα παιδιὰ τὲς ἐρεθίζουν

καὶ ἀπ' ἀγνωσίᾳ τους προξενοῦν κακὸ πολλῶν ἀνθρώπων·
 ποὺ ἂν τὲς ταράξῃ ἀθέλητα διαβάτης ξεπετιοῦνται
 ὅλες μὲ ἀνδράγαθην ψυχὴν νὰ σώσουν τὰ μικρὰ τους.

Ὅμοίως τότε μὲ καρδιὰν ἀδάμαστην καὶ ἀνδρείαν 265
 οἱ Μυρμιδόνες χύνονται ἐμπρὸς εἰς τὰ καράβια·
 καὶ ἀλαλαγμὸς ἀσίγητος ἐβρόντα εἰς τὸν ἀέρα
 κι ἔσυρε ὁ Πάτροκλος φωνὴν μεγάλην στοὺς συντρόφους :

«ὦ Μυρμιδόνες, σύντροφοι τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως,
 ἄνδρες φανῆτε, μ' ὅλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι, 270
 ὁ Ἀχιλλεὺς νὰ δοξασθῇ, πού τῶν Ἀργείων ὅλων
 αὐτὸς ἐξέχει ἀσύγκριτος καὶ οἱ σύντροφοί του ἀνδρεῖοι,
 νὰ μάθῃ καὶ ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
 πόσο ἔσφαλε πού ἀψήφησε τῶν Ἀχαιῶν τὸν πρῶτον».

Εἶπε καὶ εἰς ὅλους ἀναψὲ τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας 275
 κι ἔπεσαν ὅλοι σύσσωμοι στοὺς Τρῶας, καὶ τὰ πλοῖα
 ἀπ' τὴν βοήν τῶν Ἀχαιῶν τρομακτικὰ βροντῆσαν
 Εἶδαν οἱ Τρῶες στ' ἄρματα ν' ἀστράφτουν ἐμπροσθέν τους

ὁ Πάτροκλος ὁ ἀνδράγαθος μὲ τὸν θεράποντά του
 κι ἐλάττισε ἡ καρδιά τους, καὶ οἱ τάξεις σαλευθῆκαν, 280
 θαρρύνοντας πού ἐξεθύμωσε κι ἔκαμε πάλι ἀγάπην
 καὶ ἀπὸ τὲς πρύμνες ὀρμησεν ὁ ἀνίκητος Πηλεΐδης.

Καὶ ἀπὸ τὸν ὄλεθρον καθεὶς ἐκοίτα ποῦ νὰ φύγῃ.
 Τὴν λόγχην πρωτοακόντισεν ὁ Πάτροκλος στὴν μέσῃν

όπου ἐκτυπιοῦνταν πάμπολλοι, στήν ἄκρην στοῦ καράβι 285
 αὐτὸ ποῦ ὁ Πρωτεσίλαος εἶχε ὁδηγήσει ὁ μέγας,
 καὶ τὸν Πυραΐχμην, ἀρχηγὸν τῶν ἱππικῶν Παϊόνων,
 ποῦ ἀπ' τὸν πλατύροον Ἀξιὸν στήν Ἀμυδῶνα πίνουν,
 στὸν δεξιὸν ὄμον κτύπησε κι ἔπεσε αὐτὸς μὲ βόγγον.
 Καὶ οἱ Παῖονες ἐσκόρπισαν, ὡς εἶδαν τρομαγμένοι 290
 ποῦ ὁ Πάτροκλος τοὺς φόνευσε τὸν μέγαν πολεμάρχον.
 Καὶ ἀφοῦ τοὺς Τρῶας ἔδιωξεν ἀπὸ τὲς πρύμνες ὅλους,
 σβήνει τὴν φλόγα· μένει αὐτοῦ μισόκαυτο τὸ πλοῖον·
 σκορποῦν οἱ Τρῶες μὲ κραυγές, οἱ Δαναοὶ στὰ πλοῖα
 τοὺς κυνηγοῦν, καὶ ἀλαλαγμὸς μεγάλος ἐσηκώθη. 295
 Καὶ ὡς ὅταν σύγνεφο χοντρὸ σκεπάζῃ μέγα ὄρος,
 ἂν τὸ σηκώσ' ἡ δύναμις τοῦ ἀστραποβόλου Δία,
 φαίνεται κάθε κορυφή, καθ' ἄκρη, κάθε πλάγι,
 κι ἐσχίσθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπέραντος ὁ αἰθέρας,
 ἔτσι ἀφοῦ διῶξαν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ πῦρ ἀπ' τὰ καράβια, 300
 ἀνάπνευσαν, ἂν καὶ ποσῶς δὲν ἔπαυσεν ἡ μάχη·
 διότι ἀκόμη ἀκράτητα μακρὰν ἀπ' τὰ καράβια
 ἀπ' τοὺς ἀνδρείους Ἀχαιοὺς δὲν ἔφευγαν οἱ Τρῶες,
 καὶ ἂν ἀπ' τὲς πρύμνες στανικῶς ἀγάλλι ἀναποδίζαν,
 ὅμως ἀκόμη ἀντίστεκαν. Καὶ ἀφοῦ σκορπίσθ' ἡ μάχη, 305
 μονόμαχα κάθε ἀρχηγὸς ἕναν ἐφόνευσ' ἄνδρα·
 μὲ λόγχην ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου
 τρυπᾷ τὸν Ἀρηίλικον, κεῖ ποῦ ἔμπροσθέν του ἐστράφη,
 εἰς τὸ μερί, τὸ χάλκινο κοντάρι βγαίνει πέρα,
 τοῦ σπᾶ τὸ κόκαλο καὶ αὐτὸς ἐπίστομα βροντάει. 310
 Τὸν Θόαντα ὁ Μενέλαος στοῦ στῆθος, ποῦ ἐγυμνώθη
 ἀπ' τὴν ἀσπίδα, ἐλόγχισε καὶ τοῦ ἔλυσε τὰ μέλη.
 Τοῦ Ἀμφίκλου κόφτει τὴν ὀρμὴν ὁ Μέγης καὶ μὲ λόγχην
 τ' ὀπίσω μέρος κτύπησε τοῦ σκέλους, ποῦ τοῦ ἀνθρώπου
 ἐκεῖ χοντραίνει ὁ ποντικὸς· ὅλα τὰ νεῦρα ἡ λόγχη 315
 ἔσχισε, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐσκέπασε μαυρίλα.
 Καὶ οἱ Νεστορίδες —πέρασε τὴν λόγχην στοῦ Ἀτυμνίου
 τὸν λάγγονα ὁ Ἀντίλοχος, κι ἔμπρὸς ἐκεῖνος πέφτει.
 Τὸν Μάριν τότε· ἐθύμωσεν ὁ φόνος τοῦ ἀδελφοῦ του,
 κι ἐστήθη ἔμπρὸς εἰς τὸν νεκρὸν ἐνάντια τοῦ Ἀντιλόχου· 320

πρὶν τὸν κτυπήσῃ ἐπρόφθασεν ὁ ἰσόθεος Θρασυμήδης
 καὶ μὲ τὴν λόγχην εὔρηκε τὸν Μάριν εἰς τὸν ὄμον,
 στὴν ἄκρην τοῦ βραχίονος, τοὺς ποντικούς τοῦ κόφτει
 καὶ σπᾶ τὸ κλειδοκόκαλο· κάτω βροντᾷ καὶ σκότος
 ἐσκέπασε τὰ μάτια του κι ἔτσι ἀπ' ἀδελφία δύο 325
 δύο σταθῆκαν ἀδελφοὶ τοῦ ἐρέβους εἰς τὰ βάθη.
 Τοῦ Σαρπηδόνος σύντροφοι, λαμπροὶ κονταροφόροι,
 τοῦ Ἀμισωδάρου ἀγόρῃα, ποὺ ἔθρεψε τὸ τέρας
 τὸ λυσσερό, τὴν Χίμαιραν, κακὸ πολλῶν ἀνθρώπων,
 τὸν Κλεόβουλον, ποὺ σκόνταψε στὴν ταραχὴν τῆς μάχης 330
 ἔπιασ' ὁ Ὀυλεΐδης ζωντανόν, ἀλλὰ ἐκεῖ στὸν τόπον
 τὸν πάταξε μὲ μάχαιραν στὸν σβέρκον, καὶ ὅλ' ἡ σπάθη
 ἀπὸ τὸ αἷμα ἐξέστανε, καὶ τοῦ ἔκλεισαν τὰ μάτια
 ἡ μοῖρα ἡ παντοδύναμη καὶ τοῦ θανάτου ὁ σκότος.
 Καὶ ὁ Λύκων καὶ ὁ Πηνέλεως πιασθῆκαν, ὅτι πρῶτοι 335
 ὁ ἓνας τ' ἄλλου ἀβόλετα τὲς λόγχες ἀκοντίσαν·
 μὲ ξίφη πάλι πιάνονται· καὶ ὁ Λύκων εἰς τὸν κῶνον
 τραβᾷ τοῦ κράνους καὶ ἡ λαβὴ τοῦ ἐκόπηκε τοῦ ξίφους·
 στὸν σβέρκον ὁ Πηνέλεως τοῦ σέρνει, στὸ ριζαῦτι,
 καὶ ὅλο τὸ ξίφος βύθισε καὶ ἀπὸ τὸ δέρμα μόνον 340
 δίπλα ἐκρεμάσθ' ἡ κεφαλὴ —κι ἐλύθησαν τὰ μέλη.
 Καὶ ὁ Μηριόνης γρήγορα προφθάνει καὶ λογχίζει
 στὸν ὄμον τὸν Ἀκάμαντα, ποὺ ἀνέβαινε στ' ἀμάξι·
 πέφτει ἀπ' τ' ἀμάξι, καὶ ἄπλωσε στὰ μάτια του σκοτάδι.
 Στὸ στόμα τὸν Ἐρύμαντα βαρεῖ μὲ τὸ κοντάρι 345
 ὁ Ἰδομενεύς, κι ἐπέρασεν ἡ λόγχη ὡς ἀποκάτω
 τοῦ ἐγκεφάλου κι ἔσπασε τὰ ἄσπρα κόκαλά του·
 αἷμα τὰ μάτια γέμισαν, τὰ δόντια πεταχθῆκαν
 κι αἷμα ἀπ' τὸ στόμα ὀλάνοικτο φυσᾷ καὶ ἀπ' τὰ ρουθούνια
 καὶ αὐτοῦ τὸν ζώνει σύννεφον ὀλόμαυρο θανάτου. 350
 Τοῦτ' οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Δαναῶν ἓναν καθένas ἄνδρα
 ἐφόνευσαν· καὶ ὅπως χουμᾶν λύκοι, κακὰ θερία,
 ρίφι' ἂν ἰδοῦν ἢ πρόβατα στὰ πλάγια ξεκομμένα
 ἀπὸ ἀγνωσιὰ τοῦ πιστικοῦ, καὶ ἀπ' τ' ἄνανδρά τους πλήθη
 ἀρπακτὰ παίρνουν· ὅμοια κι οἱ Δαναοὶ στοὺς Τρῶας 355
 χυμᾶν. Καὶ τούτων ἡ καρδιὰ νεκρώνει καὶ τοὺς παίρνει

ἢ καλοθόρυβη φυγή. Καὶ πάντοτ' ἐζητοῦσε
 στὸν Ἑκτορα τὴν λόγχην του νὰ ρίξῃ ὁ μέγας Αἴας
 καὶ ἄξιος αὐτὸς πολεμιστῆς μὲ τὴν τρανὴν ἀσπίδα
 σκέπει τοὺς ὤμους τοὺς πλατεῖς καὶ κάτω ἀπ' τὸ χαλάζι 360
 τῶν κονταριῶν καὶ τῶν βελῶν προφύλαγε τὸ σῶμα.
 Κι ἐὰν καὶ καλῶς ἐγνώριζε πῶς εἶχε κλίν' ἡ νίκη,
 κοντόστεκε ὅμως κι ἔσωζε τοὺς ποθητοὺς συντρόφους.

Καὶ ὥς κάποτε εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ Ὀλύμπου ἀπ' τὸν αἰθέρα
 νέφος προβαίνει, ὅταν ὁ Ζεὺς θὰ φέρῃ ἀνεμοζάλην· 365
 ὅμοια κι ἐκεῖνοι μὲ βοὴν ἀτάκτως βορρολοῦσαν·
 καὶ ὁ Ἑκτωρ, ὥς τὸν ἔπαιρναν τὰ γρήγορ' ἄλογά του
 ἄφηνε ὀπίσω τὸν λαὸν ποὺ ὁ λάκκος ἐκρατοῦσε.

Καὶ πάμπολ' ὄνγα γοργὰ κεῖ μέσα τὸ τιμόνι
 ἔσπασαν καὶ ἄφησαν αὐτοῦ τ' ἀμάξια τῶν κυρίων· 370
 καὶ μ' ἄσπονδην ὁ Πάτροκλος φυγὴν τοὺς κυνηγοῦσε
 κι ἐφώναζε τοὺς Δαναοὺς· καὶ σκορπισμέν' οἱ Τρῶες
 ὅλους τοὺς δρόμους γέμισαν· ἀνέβαινε ὡς τὰ νέφη

ἢ σκόνῃ ὡς ἐτανύζονταν τὰ γρήγορα πουλάρια
 ἀπ' τὰ καράβια, ἀπ' τὲς σκηνές, ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν. 375

Κι ἐκεῖ ποὺ εἶδε πυκνότερο ν' ἀδημονῇ τὸ πλῆθος
 ὁ Πάτροκλος μὲ τὴν βοὴν τοὺς ἵππους σαλαγοῦσε
 καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς ἄξονες ἐπίστομα οἱ ἀναβάτες
 ἔπεφταν ἀπ' τὲς ἀμαξῆς ποὺ ἐτράνταζαν μὲ κρότον.

Κι οἱ ἀθάνατ' ἵπποι, ποὺ οἱ θεοὶ χάρισαν τοῦ Πηλέως, 380
 διασκέλισαν τὸν χάντακα μὲ ὀρμὴν νὰ προχωρήσουν
 ὡς λαχταροῦσε ὁ Πάτροκλος τὸν Ἑκτορα νὰ φθάσῃ
 νὰ τὸν κυπήσῃ, ἀλλ' ἔπαιρναν αὐτὸν οἱ ταχῆς ἵπποι.

Καὶ ὅπως μαυρίζει ὅλην τὴν γῆν ὀρμητικὸ καθεοῦρι
 σ' ἡμέραν φθινοπωρινήν, ποὺ νεροπόντι χύνει 385
 ὁ Ζεὺς, ὅποταν στοὺς θνητοὺς ἐπλήθυνε ὁ θυμὸς του,
 ποὺ μὲ τὴν βίαν στὸν λαὸν στρεβλὰ τὲς δίκας κρίνουν,
 καὶ μὲ ἀθεόφοβην ψυχὴν τὸ δίκαιον ἀποδιώχουν
 τότε στὸν τόπον πλημμυροῦν οἱ ποταμοὶ τοὺς ὅλοι

ἀπὸ πολλὰς κόφτουν πλαγιὰς οἱ χεῖμαρροι τὸ χῶμα, 390
 μὲ βόγγον ἀπὸ τὰ βουνὰ κατρακυλοῦν καὶ ρέουν
 στὴν θάλασσαν καὶ τῶν θνητῶν τοὺς κόπους ἀφανίζουν·

ἔτσι ὥς ἐτρέχαν ἔβογγαν τῶν Τρώων οἱ φοράδες.

Καὶ ἀφοῦ τὲς πρῶτες φάλαγγες ἐθέρισε, τοὺς στρέφει
ζανὰ στὲς πρύμνες, φράζοντας τὸν δρόμον πρὸς τὴν πόλιν· 395

αὐτοῦ τοὺς σφάζει ὁ Πάτροκλος ὁρμητικὰ στὴν μέσῃ
τῶν πλοίων καὶ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν πύργων
καὶ ἀνταποδίδ' ἡ λόγχη του τοὺς φόνους τῶν Ἀργείων.
'Ελόγχισε τὸν Πρόνοον στὸ στήθος, ποῦ ἐγυμνώθη
ἀπ' τὴν ἀσπίδα, καὶ ἄψυχος ἐβρόντησε στὸ χῶμα. 400

Στὸν Ἕνοπίδην Θέστορα κατόπι εὐθύς ἐχύθη,
ποῦ στὸ θρονὶ τῆς ἄμαξας καθόταν μαζωμένος
κι εἶχε ἀπολύσει τὰ λουριὰ τοῦ τρόμου ἀπὸ τὴν ζάλην.
Μὲ τὸ κοντάρι ἀπὸ σιμὰ τοῦ πέρασε ὥς τὰ δόντια
τὸ δεξιὸ σιαγόνι του καὶ αὐτὸν μὲ τὸ κοντάρι 405

ἐσήκωσε ἀπ' τὴν ἄμαξαν, καθὼς ψαράς, στὸν βράχον
καθήμενος, ψάρι τρανὸ μὲ στιλβωτὸν ἀγκίστρι
σηκώνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν· ὁμοίως ἀπ' τὸ στόμα
τ' ὀλάνοικτο τὸν σήκωσε μὲ τὸ λαμπρὸ κοντάρι
καὶ πίστομα τὸν ἄμπωσε στὴν γῆν νὰ ξεψυχήσῃ· 410

καὶ τὸν Ἑρύλαον βαρεῖ, κεῖ ποῦ τοῦ ὀρμουσ' ἐπάνω,
μὲ λίθαρο στὴν κεφαλὴν, καὶ στὸ βαρὺ του κράνος
εἰς δύο σχίσθ' ἡ κεφαλὴ, καὶ προύμυτα στὸ χῶμα
πέφτει καὶ ὁ ψυχοθεριστὴς ὁ θάνατος τὸν ζώνει.
Τοὺς ἀνδρειωμένους ἔπειτα Τληπόλεμον, Ἐπάλτην 415
Πύριν, Ἑρύμαντ', Εὐπιπον, Ἀμφοτερόν, Ἰφέα
'Εχρίον τοῦ Δαμάστορος, Πολύμηλον τοῦ Ἀργέου,
ὅλους τοὺς σμίγει ἐπανωτοὺς στὴν γῆν τὴν πολυθρέπτραν.

Καὶ τότε ὁ μέγας Σαρπηδὼν ἄμ' εἶδε τοῦ Πατρόκλου
ἀπὸ τὸ χέρ' οἱ ἄζωστοι νὰ πέφτουν σύντροφοί του, 420
τοὺς ἰσοθέους φώναζε καὶ ὀνειδίζε Λυκίους :

«Λύκιοι, ποῦ φεύγετε ; Ἐντροπή· εἶν' ὥρα ν' ἀνδρειευθῇτε
τὸν ἄνδρα θ' ἀντικρίσω ἐγώ, κι ἐγὼ θὰ μάθω πρῶτος,
ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ τρομερὸς ποῦ ἀφάνισε τοὺς Τρῶας,
ποῦ ἀνδρείων τόσων μαχητῶν τὰ γόνατα ἔχει λύσει». 425

Εἶπε, καὶ μ' ὅλα τ' ἄρματα ἐπήδησε ἀπ' τ' ἀμάξι.
Καὶ ἅμα τὸν εἶδε ὁ Πάτροκλος ἐπήδησε κι ἐκεῖνος
καὶ ὥς μάχονται κυρτόνυχτοι, κυρτόμυτοι πετρίτες

ἐπάνω εἰς πέτραν ὑψηλὴν μὲ σκούξιμο μεγάλο,
 ὅμοια κι ἐκεῖνοι μὲ κραυγὲς ἐπιάσθηκαν στὴν μάχην. 430
 Εἶδε κι ἐπόνεσ' ὁ υἱὸς τοῦ πρωτοβούλου Κρόνου
 κι εἶπε στὴν Ἥραν σύγκλινην ὁμοῦ καὶ αὐτάδελφὴν του :
 «Ἀχ! τῶν θνητῶν ὁ Σαρπηδῶν, ὁ περιπόθητός μου.
 Νὰ μοῦ τὸν σβήσῃ ὁ Πάτροκλος, διόρισεν ἡ μοῖρα!
 κι εἰς δύο τώρα στοχασμούς χωρίζεται ἡ ψυχὴ μου, 435
 θὰ τὸν σηκώσω ζωντανὸν ἀπ' τὸν φρικτὸν ἀγώνα
 καὶ θὰ τὸν θέσω εἰς τὸν λαὸν τῆς κάρπιμης Λυκίας,
 ἢ θέν' ἀφήσ' ὁ Πάτροκλος νὰ σβήσῃ τὴν ζωὴν του».

Κι ἡ Ἥρα ἡ μεγάλοφθαλμη τοῦ ἀντεῖπε ἡ σεβασμία :
 «Ποῖόν λόγον τώρα ἐπρόφερες, ὦ φοβερὲ Κρονίδη! 440
 ἄνδρα θνητὸν ποὺ ἀπ' ἀρχῆς τὸν ἔχει δέσ' ἡ μοῖρα
 ἀπ' τὰ δεσμὰ τοῦ ἄχαρου θανάτου θ' ἀπολύσης ;
 Κάμε το· ἀλλ' ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι θεοὶ δὲν θὰ τὸ στέρξουν.
 Κι ἐν' ἄλλο ἀκόμα θὰ σοῦ εἰπῶ, νὰ τὸ σκεφθῇς· ἂν στείλῃς
 τὸν Σαρπηδῶνα ζωντανὸν στὰ γονικά του ὀπίσω, 445
 σκέψου μὴ καὶ ἄλλος τῶν θεῶν θελήσῃ τὸν υἱὸν του
 νὰ στείλῃ ἀπὸ τὸν φονικὸν ἀγώνα στὴν πατρίδα.
 Πολλὰ μάχονται ὁλόγυρα στοὺς πύργους τοῦ Πριάμου
 παιδιὰ θεῶν, καὶ σὺ μ' αὐτὸ χαλὴν θὰ τοὺς γεννήσῃς.
 Ἄλλ' ἂν σοῦ εἶν' ἀγαπητὸς καὶ ὀδύρεται ἡ καρδιά σου, 450
 τῶρ' ἄφησέ τον στὸν φρικτὸν ἀγώνα ν' ἀποθάνῃ,
 ὥς θὰ τὸν σβήσῃ ὁ Πάτροκλος ὁ υἱὸς τοῦ Μενoitίου,
 καὶ ἅμα ἡ ψυχὴ του καὶ ἡ πνοὴ ἔρμο τὸ σῶμ' ἀφήσουν
 νὰ τὸν σηκώσῃ ὁ Θάνατος καὶ ὁ γλυκὸς Ὕπνος κάμε
 ὥσπου νὰ φθάσουν στὸν λαὸν τῆς ἄμετρης Λυκίας, 455
 ὅπου ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς θὰ τοῦ σηκώσουν τάφον
 καὶ στήλῃν, μόνο χάρισμα τοῦ πεθαμένου ἀνθρώπου».

Κι ἔστερξε ὅ,τι εἶπε, τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας.
 Κι αἵματωμένες ἔβρεξε ρανίδες οὐρανόθεν
 τιμώντας τὸν γλυκὸν του υἱόν, ποὺ ἔμελλε στὴν Τροίαν 460
 νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν Πάτροκλον μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα.

Καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν κι ἐβρέθηκαν ἀντίκρου
 τοῦ Σαρπηδόνης τὸν λαμπρὸν ἀκόλουθον ἀνδρεῖον
 Θρασύμηλον ὁ Πάτροκλος κάτω ἀπὸ τὴν γαστέρα

- κτύπησε καὶ ἄφησε νεκρόν· καὶ ὁ Σαρπηδὼν τὴν λόγχην 465
 ἀκόντισε στὸν Πάτροκλον χαμέν', ἀλλὰ τὸν ἵππον
 ἐλάβωσε τὸ Πήδασον, στὴν δεξιάν του πλάτην·
 ἀγκομαχώντας βόγγησε καὶ ἔπεσε στὸ χῶμα
 ἐκεῖνο κι ἐξεψύχῃσε, καὶ ὡς εἶδαν ἔμπροσθέν τους
 νὰ κείτεται ὁ παράζυγος ξεσμίγουν τ' ἄλλα δύο, 470
 τρίζει ὁ ζυγὸς κι ἐμπλέκονται κακὰ τὰ χαλινάρια
 κι ἤβρε τὸ τέλος τοῦ κακοῦ ὁ μέγας Αὐτομέδων·
 τὸ μακρὺ ξίφος ἔσυρε ἀπ' τὸ παχὺ μερί του,
 ξεκόφτει τὸν παράσειρον ὡς ἀστραπὴ κι ἐκεῖνα
 ἔσιασαν μὲς στοὺς χαλινούς, ὡς πρῶτα τανυσμένα. 475
 Καὶ πάλιν ἔσμιγαν αὐτοὶ στὸν φονικὸν ἀγῶνα.
 Καὶ πάλιν ρίχνει ὁ Σαρπηδὼν χαμένα τὸ κοντάρι
 καὶ τοῦ Πατρόκλου ἐξάκρισεν ἀριστερὰ τὸν ὦμον
 ἢ λόγχῃ δὲν τὸν λάβωσε· κατόπι μὲ κοντάρι
 ἀκόντισεν ὁ Πάτροκλος, ἀλλ' ὄχι αὐτὸς χαμένα, 480
 ἀλλ' ὅπου τὸ διάφραγμα συνέχει τὴν καρδίαν·
 κι ἔπεσεν ὅπως πέφτει δρυς ἢ λεῦκα ἢ φουντωμένος
 ὑψηλὸς πεῦκος, πόκοψαν τεχνίτες εἰς τὰ ὄρη
 μὲ ἀξίνες νεοτρόχιστες, μ' αὐτὸ νὰ στήσουν πλοῖον.
 "Ὅμοια ξαπλώθη αὐτὸς ἔμπρὸς εἰς τὸ ξεμένο ἀμάξι 485
 μὲ βογγητὸ κι ἐφούκτωσε τὸ αἵματωμένο χῶμα.
 Καὶ ὡς ταῦρος μεγαλόψυχος, λεοντάρι ἂν τὸν ξεσχίζῃ
 μὲ τὰ φρικτὰ σιαγόνια του, μέσα εἰς βοδιῶν ἀγέλην
 μούγγρισμα βγάζει ὡς ξεφυχᾶ· παρόμοια τῶν Λυκίων
 ὁ ἀρχηγός, ποὺ φόνευεν ἢ λόγχῃ τοῦ Πατρόκλου, 490
 φουσομανοῦσε κι ἔκραζε κατ' ὄνομα τὸν φίλον·
 «Γλυκέ μου Γλαῦκε, ἀνίκητε μὲς στοὺς ἀνδρειωμένους,
 ὦρα εἶναι τούτῃ νὰ φανῇς πολεμιστὴς γενναῖος,
 τώρα μὲ πόθον ν' ἀκουσθῇς τὸν τρόμον τοῦ πολέμου.
 Καὶ τῶν Λυκίων πρῶτα εἶπε στοὺς πρώτους πολεμάρχους 495
 ἐδῶ στὸν Σαρπηδῶνα ἔμπρὸς τὴν λόγχην νὰ προβάλλουν,
 μὲ τὸ κοντάρι σου καὶ σὺ πολέμα νὰ μὲ σώσης.
 Αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος γιὰ σὲ θὰ εἶμαι ἐπὶ ζωῆς σου,
 ἂν ἀφοῦ ἔπεσα νεκρὸς κατὰ τὰ κοῖλα πλοῖα
 μοῦ πάρουν τ' ἄρματα οἱ Ἀχαιοί· ἀλλ' ἀνδρείεψου, φίλε, 500

καὶ ὅλα τὰ πλήθη ἐμψύχωσε». Τὰ μάτια ἐκεῖ τοῦ κλείει
καὶ τὰ ρουθούνια ὁ θάνατος· πατώντας τον στὸ στῆθος
μαζὶ μ' ὅλους τοὺς πνεύμονας τὴν λόγχην ἀνασπάει,
τὴν ἄκρην ἔπειτα τραβᾷ καὶ ἀντάμα ἡ ψυχὴ του.
Καὶ οἱ Μυρμιδόνες κράτησαν τοὺς ἵππους ποὺ ἐφυσούσαν
νὰ φύγουν ἀφοῦ ἐρήμωσε τ' ἀμάξι τῶν κυρίων.

505

Καὶ ὁ Γλαῦκος ὥς τὸν ἄκουσεν ἐράισε ἡ καρδιά του
τοῦ πόνου ὅτι δὲν δύνονταν νὰ δράμῃ βοηθὸς του
κι ἔπιανε τὸν βραχίονα σφικτὰ μὲ τὴν παλάμην,
ὅτι τὸν ἔκοφτε ἡ πληγὴ ποὺ ὁ Τεῦκρος μὲ κοντάρι
τοῦ εἶχε κάμει τὴν στιγμὴν ὅπου στὸ μέγα τεῖχος
ὁρμούσε ἀπὸ τὸν ὅλεθρον νὰ σώσῃ τοὺς συντρόφους·
κι εὐχὴν τοῦ Φοῖβου ἐπρόφερε : «Θεέ, συνάκουσέ με,
στὴν Τροίαν εἶσαι ἢ στὸν λαὸν τῆς κάρπιμης Λυκίας»
ἥτι σὺ δύνασαι παντοῦ ν' ἀκούσης τοὺς θλιμμένους,

510

515

κι ἐμένα τώρα φοβερό μὲ καταθλίβει πάθος.
Βαρεῖαν ἔχω ἐδῶ πληγὴν, δριμεῖς μοῦ κόφτουν πόνοι
τὸ χέρι τοῦτ' ὀλόβολο, τὸ αἷμα δὲν στερεύει,
καὶ ὥς πέφτει κάτω ἡ πλάτη μου, δὲν δύναμαι τὴν λόγχην
νὰ τὴν κρατήσω ἀσάλευτην, οὐδὲ νὰ πολεμήσω.
Καὶ ἄνδρας ἐχάθῃ ἀσύγκριτος, ὁ Σαρπηδῶν, ὁ γόνος
τοῦ Δία, ποὺ ἀβοήθητο καὶ τὸ παιδί του ἀφήνει.

520

Ἀλλὰ σὺ κλεῖσε, κύριε, τὴν φοβερὴν πληγὴν μου,
τοὺς πόνους καταπράυνε καὶ σὺ δυνάμωσέ με
καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα θαρρετὰ νὰ σπρώξω τοὺς Λυκίους
κι ἐγὼ τὸν φίλον τὸν νεκρὸν νὰ σώσω πολεμώντας».

525

Εὐχήθηκε, καὶ τὴν εὐχὴν εἰσάκουσεν ὁ Φοῖβος.
Κι εὐθὺς τοὺς πόνους ἔπαυσε καὶ ἀπ' τὴν πληγὴν τὸ αἷμα
σταμάτησε καὶ δύναμιν τοῦ ἔβαλε στὰ στήθη.

Τὸ αἰσθάνθη ὁ Γλαῦκος μὲ χαρὰν ποὺ τὴν εὐχὴν του ὁ μέγας
θεὸς εἰσάκουσεν εὐθὺς καὶ γύρω τῶν Λυκίων
τοὺς πολεμάρχους φώναξε νὰ ἴθωυν νὰ ὑπερμαχήσουν
στοῦ Σαρπηδῶνος τὸν νεκρὸν· κατόπιν εἰς τοὺς Τρῶας
μακροπατώντας ἔφθασεν ἐκεῖ ποὺ ὁ Πολυδάμας
ὁ Πανθοῖδης ἔστεκε καὶ ὁ θεϊκὸς Ἀγῆνωρ,
ὁ Αἰνείας μὲ τὸν Ἑκτορα καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε :

530

535

«᾽Ω Ἐκτωρ, ἑλυσμόνησες καθόλου τοὺς συμμάχους,
 ποὺ ἦλθαν ἐδῶ γι' ἀγάπην σου καὶ τὴν ζωὴν τους φθείρουν
 μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα των καὶ ἀπὸ τοὺς ποθητοὺς των,
 καὶ σὺ δὲν εἶσαι πρόθυμος ποσῶς νὰ τοὺς βοηθήσης. 540

Κεῖται νεκρὸς ὁ Σαρπηδῶν, αὐτὸς ποὺ τὴν Λυκίαν
 ἔσωζε δίκαιος κριτὴς καὶ μαχητὴς ἀνδρεῖος·
 ὁ Ἄρης τὸν ὑπὸτάζε στὴν λόγχην τοῦ Πατρόκλου.
 Δράμετε, ὦ φίλ' εἶν' ἐντροπή, τὰ ἄρματ' ἂν τοῦ πάρουν
 καὶ κακοσύρουν τὸ γυμνὸ κορμί του οἱ Μυρμιδόνες, 545
 ἀπὸ χολὴν πόχουν σ' ἐμᾶς γιὰ τόσους ποὺ ἐφονεῦαν
 τῶν Δαναῶν οἱ λόγχες μας σιμὰ στὰ μαῦρα πλοῖα».

Εἶπε, καὶ λύπη ἀβάστακτη τοὺς Τρῶες συνεπῆρε,
 ὅτι, ἂν καὶ ξένος, στύλωμα τῆς χώρας ἦταν κι εἶχε
 ἄνδρες πολλοὺς κι ἐπρώτευσ' αὐτοὺς ὡς πολεμάρχος. 550
 Καὶ ὀλόισα στοὺς Δαναοὺς ὁρμοῦν, καὶ ὁ Ἐκτωρ πρῶτος
 θυμὸν γεμάτος πόπεσεν ὁ Σαρπηδῶν ὁ θεῖος.

Καὶ αὐτοῦ κινεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς ἡ ἀνδρεία τοῦ Πατρόκλου
 καὶ πρῶτα πρὸς τοὺς Αἴαντας ποὺ ὀλόψυχα ἐδιψοῦσαν
 τὸν πόλεμον καὶ μόνος του, ἐστράφη καὶ τοὺς εἶπε : 555

«Αἴαντες, τώρα πρόθυμοι νὰ γίνετε βοηθοί μας
 ὡς εἴσθε ὡς τώρα' ἀτρόμητοι, καὶ κάτι ἀκόμη πλέον.
 Ὁ ἄνδρας ποὺ τῶν Ἀχαιῶν πρωτόρμησε στὸ τεῖχος
 κεῖται νεκρὸς ὁ Σαρπηδῶν· χαρὰ μας, ἂν τὸ σῶμα 560
 τὸ κακοσέρναμε γυμνὸ κι οἱ λόγχες μας ἐσβήναν
 κανέναν τῶν συντρόφων του ποὺ ὑπερμαχοῦν ἐμπρὸς του».

Εἶπε, κι ἐκεῖνοι ἐμάνιζαν καὶ μόνον γιὰ τὴν μάχην.
 Καὶ ὡς ἔσμιζαν τὲς φάλαγγες καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὁμοίως
 οἱ Μυρμιδόνες καὶ οἱ Ἀχαιοί, οἱ Λύκιοι καὶ οἱ Τρῶες,
 εἰς τὸν νεκρὸν ὀλόγυρα στὴν μάχην ἐπιασθήκαν 565
 μὲ ἀλαλαγμόν· καὶ τ' ἄρματα τῶν μαχητῶν βροντοῦσαν.
 Καὶ νύκτα ἐτέντωσε κακὴν ὁ Δίας στὸν ἀγῶνα,
 νὰ γίνῃ πόλεμος κακὸς γιὰ τ' ἀκριβὸ παιδί του.

Καὶ τότε πρῶτοι ἐσπρωζαν τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Τρῶες·
 τί ἔπεσ' ὄχι ἀψήφιστος τῶν Μυρμιδόνων ἄνδρας, 570
 τοῦ Ἀγακλέους ὁ Ἐπειγεὺς βλαστάρι, τοῦ γενναίου,
 ὁποῦ στ' ὠραῖο Βούδειον πρῶτ' ἦταν βασιλέας,

κι ἐξαΐσιον φόνευσε ἀνεψιόν, κι ἐπρόσπεσε στήν Θέτιν
 τότε τὴν ἀσημόποδην καὶ στὸν καλὸν Πηλέα·
 καὶ αὐτοὶ μὲ τὸν ἀνίκητον τὸν στεῖλαν Ἀχιλλέα 575
 στήν Ἴλιον τὴν εὖιππην καὶ αὐτὸς νὰ πολεμήσῃ.
 Αὐτὸν μὲ πέτραν κτύπησε στήν κεφαλὴν ὁ Ἑκτωρ,
 ὡς προσπαθοῦσε τὸν νεκρὸν νὰ πιάσῃ καὶ ὅλη ἐσχίσθη
 στὸ κράνος μέσα ἢ κεφαλὴ, καὶ εἰς τὸν νεκρὸν ἐπάνω 580
 πέφτει καὶ ὁ ψυχοθεριστὴς ὁ θάνατος τὸν ζώνει.
 Τότ' ἐπληγώθη ὁ Πάτροκλος νὰ ἰδῇ νεκρὸν τὸν φίλον,
 καὶ τοὺς προμάχους ἔσχισεν ὡσὰν γοργὸ γεράκι
 ὅταν ψαρόνια διασκορπᾷ καὶ μαῦρες καλιακοῦδες.
 Μὲ ὁρμὴν ὁμοίαν, Πάτροκλε, στὲς φάλαγγες τῶν Τρώων
 καὶ τῶν Λυκίων ἔπεσες, θλιμμένος γιὰ τὸν φίλον. 585
 Καὶ τοῦ Ἰθαιμένους τὸν υἱὸν μὲ πέτραν εἰς τὸν σβέρκον
 κτύπησε τὸν Σθενέλαον καὶ τοῦ ἴσπασε τὰ νεῦρα.
 Κι ἐσύρθησαν οἱ πρόμαχοι καὶ ἀκόμη ὁ μέγας Ἑκτωρ.
 Καὶ ὅσο περνάει διάστημα στὸ πέταμά του ἀκόντι,
 ὅταν καλὸς ἀκοντιστὴς τὸ ρίχν' εἶτε σ' ἀγώνα 590
 ἢ καὶ στήν μάχην ὅπου ἔχθροὶ τὸν σφίγγουν ἀνδροφόνοι,
 τόσον ἐμπρὸς τῶν Ἀχαιῶν ἐσύρθησαν οἱ Τρῶες.
 Καὶ τῶν Λυκίων ὁ ἀρχηγὸς πρῶτος ἐστράφη ὁ Γλαῦκος,
 καὶ τὸν γενναῖον Βαθυκλῆ φονεῖει Χαλκωνίδην
 ποὺ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγκάτοικος μέσα εἰς ἐξαΐσιο σπῖτι 595
 στοὺς Μυρμιδόνas ἔλαμπε γιὰ πλοῦτη κι εὐτυχίαν.
 Τοῦτον, ποὺ κυνηγώντας τον ἐκεῖ ἦταν νὰ τὸν πιάσῃ
 ὁ Γλαῦκος μ' ἐξαφνὴν στροφὴν ἐλόγχισε στὸ στῆθος·
 καὶ ὅπως μὲ βρόντον ἔπεσεν ὁ ἐξαΐσιος πολεμάρχης,
 θλίψιν ἐπῆραν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ἀγάλλιασαν οἱ Τρῶες 600
 καὶ γύρω του ἐπυκνώθηκαν· ἀλλὰ δὲν ἐδειλιάσαν
 οἱ Ἀχαιοὶ κι ἐπάνω τους μὲ δύναμιν χυθῆκαν.
 Ἄνδρα τῶν Τρώων τολμηρὸν ἐφόνευσε ὁ Μηριόνης,
 τὸν Λαόγονον τοῦ Ὀνήτορος, ποὺ τοῦ Διὸς Ἰδαίου
 ἱερέας ἦταν καὶ ὡς θεὸν ὁ κόσμος τὸν τιμοῦσε. 605
 Κάτω ἀπ' τ' αὐτὶ τὸν κτύπησε καὶ ἀπ' τὸ σιαγόνι καὶ ὅλο
 τὸ σῶμα ἐλύθη καὶ ἄχαρο τὸν σκέπασε σκοτάδι.
 Στὸν Μηριόνην ἔριξε τὴν λόγχην ὁ Αἰνείας

- ἵσως τὸν ἔβρη, ὡς βάδιζε μὲ σκέπην τὴν ἀσπίδα.
 Ἐμπρὸς τηρώντας ἔξφυγεν ἐκεῖνος τὸ κοντάρι· 610
 καὶ ὡς αὐτὸς ἔσκυψε ἐμπρός, ὀπίσω του στὸ χῶμα
 στηλῶθ' ἡ λόγχη κι ἡ οὐρὰ τινάζονταν ἐπάνω,
 καὶ ὁ βαρὺς Ἄρης ἔσβησεν ἐκεῖ τὴν δύναμιν του
 κι ἔπεσε τιναχτὰ στὴν γῆν τοῦ Αἰνείου· τὸ κοντάρι
 ἀνώφελ' ἀφοῦ πέταξεν ἀπ' τ' ἀνδρικό του χέρι. 615
 Ὁ Αἰνείας τότε ἔχολωσε κι ἐφώναξεν : « Ἄν κι εἶσαι,
 ὦ Μηριόνη, χορευτὴς θαρρῶ, ποῦ ἂν σ' εἶχε πάρει
 ἡ λόγχη μου γιὰ πάντοτε θὰ σ' ἔκανε νὰ μείνης».
- Ἐκείνου ἀντεῖπε ὁ δοξαστός στα ὅπλα Μηριόνης :
 « Αἰνεία, πράγμα δύσκολον, ἀνδράγαθος ἂν κι εἶσαι, 620
 τοῦ κάθε ἀνδρὸς ποῦ ἀντίκρυ σου μὲ τ' ἄρματα προβάλλη
 ἐσὺ νὰ πάρῃς τὴν ζωὴν· θνητὸς καὶ σὺ γεννήθης·
 ἐὰν ἀκόντιζα κι ἐγὼ καὶ σοῦ ἄνοιγα τὸ στήθος
 καὶ δυνατὸς καὶ θαρρετὸς εἰς τὴν ἀνδρεία σου ὡς εἶσαι,
 θὰ εἶχα ἐγὼ τὸ καύχημα καὶ ὁ Ἄδης τὴν ψυχὴν σου». 625
- Αὐτὰ εἶπε καὶ ὁ Πάτροκλος τὸν ἀποπῆρε ὁ θεὸς :
 « Τί λέγεις τοῦτ', ἀνδράγαθος ὡς εἶσαι, Μηριόνη,
 γιὰ λόγια, φίλε, ὕβριστικά οἱ Τρῶες δὲν θ' ἀφήσουν
 τὸ λείψανον ἂν κανένας τους τὸ χῶμα δὲν δαγκάσῃ.
 Ἀξίζει ὁ λόγος στὴν βουλὴν, στὸν πόλεμον τὸ χέρι. 630
 Ὅθεν ἐμπρὸς στὸν πόλεμον καὶ ἄς μὴ πολυλογούμε».
- Εἶπ', ἐκινήθη καὶ σ' αὐτὸν κατόπι ὁ θεὸς ἄνδρας,
 καὶ ὡς εἰς τὸ δάσος τοῦ βουνοῦ τῶν ξυλοκόπων κρότος
 σηκώνεται ἀκατάπαυστος καὶ ἀκούεται ἀπὸ πέρα,
 παρόμοια καὶ τῶν μαχητῶν, ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πλάτος, 635
 βρόντον ἐσήκωνε ὁ χαλκὸς καὶ οἱ ταύρινες ἀσπίδες
 μὲ ξίφη καὶ μὲ δίστομα κοντάρια ὡς ἐκτυπιόνταν·
 καὶ γνώστης δὲν θὰ γνώριζε τὸν θεῖον Σαρπηδόνα,
 ὡς ἀπ' ἀκόντι', ἀπ' αἵματα καὶ ἀπὸ τὴν σκόνην ὅλος
 πατόκορφα ἐσκεπάζετο καὶ στὸν νεκρὸν ἐκεῖνον 640
 ὁλόγυρ' ἀναδεύονταν, σὰν μύγες εἰς τὴν μάνδραν
 βουίξαν ὁλοτρόγυρα σ' ὀλόγεμες καρδάρες,
 τὸ καλοκαίρι ὅπου στ' ἀγγεῖα τὸ γάλα ξεχειλίζει.
 Τότε ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἐμάχοντο εἰς τὸν νεκρὸν τριγύρω

στιγμήν ὁ Ζεὺς δὲν ἔστρεψε τὰ φωτερὰ του μάτια· 645
 αὐτὸς ἐτήρα πάντοτε καὶ ἀμφίβολος μετροῦσε
 μέσα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τὸν φόνον τοῦ Πατρόκλου,
 ἢ τῶρ' αὐτοῦ στὸ λείψανο τοῦ θείου Σαρπηδόνα
 ὁ Ἑκτωρ μὲ τὴν λόγχην του τὸ σῶμα νὰ τοῦ σχίση 650
 καὶ νὰ τοῦ πάρη τ' ἄρματα, ἢ θὲ ν' ἀφήσῃ ἀκόμη
 σ' ἄλλους πολλοὺς τὸν ὄλεθρον νὰ φέρ' ἡ δύναμὶς του.
 Καὶ τοῦτο μὲς στὸν λογισμὸν προτίμησεν ὁ νοῦς του,
 πάλι ὁ λαμπρὸς ἀκόλουθος τοῦ θείου Ἀχιλλέως
 τοὺς Τρῶας καὶ τὸν Ἑκτορα νὰ κυνηγήσῃ ὀπίσω 655
 κατὰ τὴν πόλιν καὶ πολλοὺς νὰ θανατώσῃ ἀνδρείους.
 Μ' ἄνδρῳ πνεῦμα ἐπάγωσε τοῦ Ἑκτορος τὰ στήθη·
 σι' ἀμάξι ἀνέβη κι ἔφευγε κι ἐφώναζε τῶν ἄλλων
 νὰ φύγουν ὡς ἐγνώρισε τὲς πλάστιγγες τοῦ Δία.
 Καὶ οὔτε οἱ γενναῖοι Λύκιοι σταθῆκαν ἀλλ' ἐφύγαν 660
 ὅλοι, τὸν βασιλέα τους ὡς εἶδαν νεκρωμένον
 κάτω ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν νεκρῶν, ὅτι πολλοὶ ἔχον πέσει
 ἐπάνω του στὸν ἄσπονδον ποῦ ἄναψε ἀγῶνα ὁ Δίας.
 Κι ἐκεῖνοι ὥστόσον ἐπαιρναν ἀπὸ τὸν Σαρπηδόνα
 τ' ἄρματα τὰ περίλαμπρα, καὶ τὰ ἔφεραν στὰ πλοῖα 665
 καθὼς τοὺς εἶπε ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου.
 Καὶ εἶπε τότε ὁ βροντητῆς τοῦ Φοῖβου: «Ἄμε, γλυκέ μου
 Φοῖβε, ἀπ' τὰ βέλη σήκωσε τὸν Σαρπηδόνα, πρῶτα
 ἀπὸ τὰ μαῦρα αἵματα νὰ τὸν καθάρῃς ὅλον
 στοῦ ποταμοῦ τὰ ρεῦματα μακρὰν καὶ ἀφοῦ τὸν χρίσῃς 670
 μὲ ἀμβροσίαν, ἄφθαρτα ἐνδύματα ἐνδυσέ τον,
 καὶ στείλῃ τον μὲ ὁδηγούς ταχεῖς τὰ διδυμάρια
 τὸν Ἴπνον καὶ τὸν Θάνατον νὰ τὸν ξεπροβοδῇσουν,
 ὡς νὰ τὸν θέσουν στὸν λαὸν τῆς κάρπιμης Λυκίας,
 ὅπου ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς θὰ τοῦ σηκώσουν τάφον 675
 καὶ στήλην, μόνον χάρισμα ποῦ τῶν νεκρῶν ἀνήκει».
 Εἶπε, καὶ δὲν παράκουσεν ὁ Ἀπόλλων στὸν πατέρα
 καὶ μὲς στὴν μάχην ἔπεσεν ἀπὸ τὰ ὄρ' Ἰδαῖα·
 μέσ' ἀπ' τὰ βέλη ἐσήκωσε τὸν θεῖον Σαρπηδόνα,
 στὸν ποταμὸν τὸν ἔλουσε, τὸν ἔχρισε ἀμβροσίαν, 680
 κι ἐνδύματα τὸν ἐνδυσε, ποῦ εἶναι ἀφθαρτα ὕφασμένα·

κι ἔστειλε αὐτὸν μὲ ὁδηγοὺς ταχεῖς, τὰ διδυμάρια
 τὸν Ὑπνον καὶ τὸν Θάνατον, ποὺ τὸν ξεπροβοδῆσαν
 καὶ τὸν ἐθέσαν στὸν λαὸν τῆς κάρπιμης Λυκίας.
 Τότ' εἶπε τοῦ Αὐτομέδοντος ὁ Πάτροκλος νὰ σπρώξει
 τὸ ἀμάξι αὐτοῦ κατὰποδα τῶν Τρώων καὶ Λυκίων· 685
 ποιά τύφλωσις! ἂν φύλαγε τὸν λόγον τοῦ Ἀχιλλέως,
 τὴν μοῖραν θὰ ἐξέφευγε τὴν μαύρην τοῦ θανάτου.
 Ἄλλὰ τοῦ Δι' ἀξίζει ὁ νοῦς πλιότερο ἢ τοῦ ἀνθρώπου,
 ποὺ εὐκολα καὶ ἄνδρ' ἀτρόμητον δειλιάζει καὶ τὴν νίκην
 τοῦ ἀφαιρεῖ καὶ ἄλλην φορὰν τὸν σπρώχνει αὐτὸς στὴν μάχην· 690
 ὅπως τότ' ἔβαλε φωτιά στὰ στήθη τοῦ Πατρόκλου.
 Ποιὸν πρῶτον καὶ ποιὸν ὕστερον ἐγύμνωσες στὴν μάχην,
 Πάτροκλε, ὅποταν οἱ θεοὶ σ' ἐκάλεσαν στὸν Ἄδην;
 Ἔπεσε πρῶτα ὁ Ἄδρηστος· ὁ Αὐτόνοος κατόπιν,
 ὁ Ἐπίστωρ, ὁ Μελάνιππος, ὁ Πέριμος Μεγάδης, 695
 ὁ Ἐχεκλος, ὁ Ἐλασός, ὁ Μούλιος καὶ ὁ Πυλάρτης,
 κι οἱ ἄλλοι ἐδειλοψύχησαν κι ἐφύγαν ὅλοι ἐμπρός του.
 Θὰ 'παίρναν τότ' οἱ Ἀχαιοὶ τὴν ὑψηλὴν Τρωάδα,
 τόσο τριγύρω ἐμάνιζεν ἡ λόγχη τοῦ Πατρόκλου,
 στὸν πύργον ἂν δὲν ἔστεκεν ὁ Φοῖβος, ποὺ τῶν Τρώων 700
 ὑπέρμαχος, τὸν ὄλεθρον ἐκείνου ἐμελετοῦσε.
 Καὶ τρεῖς ἐσκάλωσε φορὲς ὁ Πάτροκλος στὸ τεῖχος
 καὶ τρεῖς τὸν ἐξετίναξεν ὁ Φοῖβος μὲ τὰ χέρια
 τ' ἀθάνατα κτυπώντας του τὴν φωτεινὴν ἀσπίδα.
 Ἄλλ' ὅτε ὡς δαίμων τέταρτην φορὰν ἐχύθη ὁ ἥρωας, 705
 φοβερὴν τοῦ 'βαλε κραυγὴν ὁ Ἀπόλλων καὶ τοῦ εἶπε :
 «Πάτροκλε διογέννητε, δὲν ἔχει ὅρις' ἡ μοῖρα
 τῶν ἀποτόλμων Τρώων σὺ τὴν πόλιν νὰ πορθήσης,
 οὐδ' ὁ Ἀχιλλεύς, εἰς τὴν ἀνδρεία περισσ' ἀνώτερός σου».
 Εἶπε, κι εὐθὺς ὁ Πάτροκλος μακρὰν ἐσύρθη ὀπίσω 710
 γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ μακροβόλου Φοίβου.
 Κι ἔμεν' ὁ Ἔκτωρ στὲς Σκαιῆς μὲ τὰ γοργὰ πουλάρια·
 κι ἐρεύνα ὁ νοῦς του ἂν θὰ στραφῇ στὴν ταραχὴν τῆς μάχης
 ἢ θὰ φωνάξῃ στὸν λαὸν ν' ἀποκλεισθῇ στὸ τεῖχος.
 Καὶ τοῦτο ἐνῶ στοχάζονταν ἤλθεν ἐμπρός του ὁ Φοῖβος· 715
 ἄνδρας ἐφάνη στὴν μορφήν καλὸς καὶ ρωμαλέος,

ὁ Ἄσιος, ὁποῦ θεῖον του τὸν εἶχε ἀπ' τὴν Ἑκάβην,
 κι ἦταν υἱὸς τοῦ Δύμαντος, ποὺ πέρα εἰς τῆς Φρυγίας
 τὰ μέρ' ἦταν ἐγκάτοικος καὶ ποὺ ὁ Σαγγάριος ρέει.

Ἐκεῖνι οὐκ ἐπῆρε τὴν μορφὴν καὶ τοῦ 'πε τότε ὁ Φοῖβος : 720

«Ἐκτορ' ἀπὸ τὸν πόλεμον τί ἀπέχεις ; Δὲν σοῦ πρέπει.

Ἄμποτε ἀντὶ κατώτερος νὰ 'μουν ἀνώτερός σου,
 ἐλπεινὴν ἀνάπαυσιν θὰ εἶχες ἀπ' τὴν μάχην.

Ἄλλ' ἔλα, κίνα τ' ἄλογα στὸν Πάτροκλον ἐπάνω
 ἴσως τὸν πάρ' ἡ λόγχη σου καὶ ὁ Φοῖβος σὲ δοξάσῃ». 725

Εἶπε κι ἐστράφηκε ὁ θεὸς στὸν θόρυβον τῆς μάχης,
 καὶ τὸν ἀνδρεῖον πρόσταξεν ὁ Ἑκτωρ Κεβριόνην
 εὐθύς κατὰ τὸν πόλεμον τοὺς ἵππους νὰ ραβδίσῃ.

Κι ἔβαλε τάραχον κακὸν ὁ Φοῖβος στοὺς Ἀργεῖους,
 τῶν Τρώων καὶ τοῦ Ἑκτορος τὴν νίκην νὰ χαρίσῃ. 730

Καὶ ὁ Ἑκτωρ δὲν ἐφρόντιζε τοὺς ἄλλους νὰ φονεύῃ
 ἀλλὰ τοὺς ἵππους ἔσπρωχνε στὸν Πάτροκλον ἐπάνω.

Καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι ὁ Πάτροκλος ἐπήδησε κρατώντας
 τὴν λόγχην μὲ τ' ἀριστερό, κι ἐφούκτωσε μὲ τ' ἄλλο
 χοντρὸ λιθάρι δοντερὸ καὶ ἀντιστυλωμένος 735
 τό 'ριξε καὶ τὸν Ἑκτορα ἐκτύπησε ἀπ' ὀλίγο.

Ἄλλ' ὅμως τὸν ἡνίοχον τὸν Κεβριόνην ἤβρε,
 ποὺ ἦταν νοθογέννητος τοῦ δοξαστοῦ Πριάμου,
 ἐνῶ κρατοῦσε τὰ λουριά, μὲς στὸ μεσόφρυδό του.

Καὶ ὁ τραχὺς λίθος σύντριψε τὰ φρύδια, καὶ ὅλο ἐσπάσθη 740
 τὸ κόκαλο, καὶ καταγῆς ἐπέσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του
 αὐτοῦ ἐμπρὸς στὰ πόδια του· καὶ ἀπ' τὸν λαμπρόν του θρόνον
 ἔπεσε κάτω ὡς βουτηχτῆς κι ἐβγῆκεν ἡ ψυχὴ του.

Καὶ τότε τὸν ἀνάπαιξες, ὦ Πάτροκλε ἵππομάχε. 745
 «ὦ, κοίτα! πόσο εἶν' ἐλαφρὸς ποὺ εὐκόλα βουτάει!

μὲς στὸ ἰχθυοφόρο πέλαγος ἂν τύχαιεν ἐκεῖνος,
 καὶ μέσα στ' ἄγρια κύματα θὰ ἐπῆδ' ἀπὸ τὴν πλώρην
 νὰ ψάξῃ στρεῖδια καὶ πολλοὺς μ' ἐκεῖνα νὰ χορτάσῃ
 τόσο εὐκολ' ἀπ' τὴν ἄμαξα στὸ σιάδι αὐτὸς βουτάει·
 εἶναι κι οἱ Τρῶες βουτηχταὶ πιδέξιοι, καθὼς βλέπω» 750

Εἶπε, κι εὐθύς ἐχύθηκε στὸν ἥρωα Κεβριόνην,
 τὴν ὁρμὴν εἶχε λεονταριοῦ, ποὺ ταύρους ἀφανίζει·

ὥσπου στὸ στῆθος τὸ κτυποῦν κι ἡ ἀνδρείαά του τὸ φονεύει·
 μὲ λύσσαν τέτοιαν, Πάτροκλε, τοῦ ἐχύθηκες ἐπάνω.

Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος πῆδησεν ὁ "Ἐκτωρ ἀπ' τ' ἀμάξι· 755

κι ἐκεῖν' οἱ δύο πιάσθησαν εἰς τὸν νεκρὸν ἐπάνω
 σὰν δυὸ λεοντάρια στὸ βουνό, τῆς πείνας λυσσισασμένα
 μάχονται μεγαλόψυχα γιὰ σκοτωμένο ἐλάφι.

Παρόμοια ποῖος τὸν νεκρὸν νὰ πάρῃ Κεβριόνην 760

ὁ "Ἐκτωρ καὶ ὁ Πάτροκλος, μάχης δεινοὶ τεχνίται,

μὲ τὸν ἀλύπητον χαλκὸν ν' ἀντισφαγοῦν ζητοῦσαν.

Μὲ πείσμ' ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ὁ "Ἐκτωρ τὸν κρατοῦσε

ὁ "Ἐκτωρ καὶ ὁ Πάτροκλος· κι ἐπάνω των οἱ ἄλλοι,

οἱ Τρῶες καὶ οἱ Δαναοὶ σφοδρὴν κρατοῦσαν μάχην.

Καὶ ὅπως μ' ἀγών' ἀντίζηλον ὁ Εὐρος μὲ τὸν Νότον 765

στὸ ὕρος δάσος πολεμοῦν βαθὺ καὶ φουντωμένο

ἀπὸ πολύφλουδες κρανιές καὶ φράξα καὶ μελέγους

ποὺ σμίγουν ὅλ', ἀντικτυποῦν τὰ μακριὰ κλαδιὰ τους,

καὶ ὅπως συντρίβονται πολλὺς ὁ βρόντος ἀντηχάει, 770

ὅμοια μὲ ἀντίθετην ὁρμὴν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες

σφάζονταν καὶ τὴν ἀνανδρὴν φυγὴν στὸν νοῦν δὲν εἶχαν,

καὶ ὡς μάχονταν ὀλόγυρα ἐκεῖ στὸν Κεβριόνην

λόγχες ἐμπήχθησαν πολλὲς καὶ φτεροφόρ' ἀκόντια

καὶ ἀσπίδες σκούντησαν πολλὲς λιθάρια φουκτωμένα.

Καὶ αὐτὸς στὸ μέσο ἀπέραντος στὸν στρόβιλον τῆς σκόνης 775

κοιτάμενος τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνες λησμονοῦσε.

Καὶ ὅσον ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὰ μεσουράνια μέρη

κτυπιόνταν κι ἔπεφταν πολλοὶ καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὁμοίως·

καὶ ἄμ' ἐγειρεν ὁ ἥλιος, ὅταν τὰ βόδια λυῶνται, 780

τότ' ἐνικοῦσαν οἱ Ἀχαιοὶ χωρὶς νὰ θέλ' ἡ μοῖρα.

Καὶ ἀπὸ τ' ἀκόντια ξέσυραν τὸν ἥρωα Κεβριόνην

μακρὰν τῶν Τρώων, κι ἔπειτα τὸν γδύσαν ἀπ' τὰ ὅπλα.

Στοὺς Τρῶας πέφτει ὁ Πάτροκλος ἀφανισμόν νὰ φέρῃ

καὶ τρεῖς φορὲς κραυγάζοντας τρομακτικῶς ἐχύθη

καὶ ἄνδρες ἐννέα τῇ φορὰ ροβόλησαν στὸν "Ἀδῃ. 785

Ἄλλ' ὅταν τετάρτῃ φορὰν ὥσάν θεὸς ὁρμοῦσε,

τότε σοῦ ἐφάνῃ, Πάτροκλε, τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου·

ὅτι στὴν μάχην σοῦ 'λθ' ἐμπρὸς τρομακτικὸς ὁ Φοῖβος.

Καὶ δὲν τὸν εἶδε, ὡς ἔρχονταν, στὴν ταραχὴν τῆς μάχης
 μὲς στὴν κατάχνια ὀλόκλειστος· τοῦ ἐστήθη ὀπίσω ὁ Φοῖβος 790
 μὲ τὴν παλάμην πετακτὴν τοῦ ἐπάταξε τοὺς ὦμους
 καὶ ὅλην τὴν ράχην· κι ἔστριψαν τὰ μάτια τοῦ Πατρόκλου.
 Καὶ ὁ Φοῖβος ἀπ' τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπέταξε τὸ κράνος,
 ποὺ ἀντήχησε, ὡς ἐκύλησε στὰ πόδια ἐκεῖ τῶν ἵππων·
 καὶ ἡ χαιτὴ του στὰ χῶματα μολύνθη καὶ στὸ αἷμα. 795
 Καὶ ὡς τότε δὲν ἐγίνετο νὰ μολυνθῇ στὸ χῶμα
 ὁ κῶνος λαμπροφούντωτος, ποὺ ἔσκεπε τ' ὥραϊο
 μέτωπο καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως·
 καὶ τότε τὸ 'δωκεν ὁ Ζεὺς τοῦ Ἑκτορος νὰ σκέπη
 τὴν κεφαλὴν του κι ἔφθανε σ' αὐτὸν ἡ μαύρ' ἡμέρα. 800
 Κι ἐκόπη τὸ μακρόσκιον κοντὰρι στὴν παλάμην
 τὸ λογχοφόρο, τὸ βαρὺ, καὶ τοῦ 'πεσε ἀπ' τοὺς ὦμους
 μ' ὅλον τὸν τελαμώννα τῆς ἡ χροσσωμένη ἀσπίδα.
 Καὶ ὁ Φοῖβος, τοῦ Διὸς υἱός, τὸν θώρακα τοῦ λυεῖ.
 Ἐθεοκρούσθη ὁ Πάτροκλος, τοῦ ἐλύθησαν τὰ μέλη 805
 καὶ θαμπωμένος ἔμεινε· καὶ ὀπίσω μὲ τὴν λόγχην
 τὸν κτύπησ' ἕνας Δάρδανος τῶν ὤμων εἰς τὴν μέσσην,
 ὁ Πανθοῖδης Εὐφορβος, ποὺ ἐπρώτευε τῶν ἄλλων
 στὴν λόγχην, εἰς τὸ τρέξιμον καὶ στὴν ἵππομαχίαν.
 Ὅταν πολέμου ἀμάθητος πρωτῆλθεν ἵππομάχος, 810
 εἴκοσι ἄνδρες μόνος του κατέβασε ἀπ' τοὺς ἵππους.
 Αὐτὸς πρῶτος σ' ἐλόγχισεν, ὦ Πάτροκλε ἵππομάχε,
 καὶ δὲν σὲ φόνευσε, κι εὐθύς τὴν λόγχην ἀπ' τὸ σῶμα
 ἄρπαξε καὶ μὲς στὸν στρατὸν ἐσύρθη, δὲν ἐστάθη
 ν' ἀντιταχθῇ στὸν Πάτροκλον, ἀν καὶ ξαρματωμένον, 815
 ἀλλ' ὡς τὸ χέρι τοῦ θεοῦ τὸν δάμασε καὶ ἡ λόγχη
 πρὸς τοὺς συντρόφους ἔστρεφε τὴν μοίραν νὰ ἀποφύγη.
 Καὶ ὁ Ἑκτωρ ἀπ' τὲς φάλαγγες ἅμ' εἶδε τὸν γενναῖον
 Πάτροκλον ν' ἀποσύρεται κονταροπληγούμενος,
 προχώρησε, τοῦ ἐστήθη ἐμπρός, καὶ μέσα εἰς τὸ λαγγόνι 820
 τὴν λόγχην ὅλην ἐμπηξε κι ἡ ἄκρη ἐβγῆκε πέρα.
 Ἐπεσε καὶ κατῆφεια στοὺς Ἀχαιοὺς ἐχύθη.
 Καὶ ὡς λέοντας καὶ ἀδείλιαστος ἀγριόχοιρος στὸ ὄρος
 μάχονται μεγαλόψυχα γιὰ μιὰ μικρὴ βρυσούλα,

- ὅτι νὰ πιοῦν θέλουν καὶ οἱ δυὸ μὲ λύσσαν, ὥσπου ὁ χοῖρος 825
 ἀσκομαχώντας ξεψυχᾷ στὸν λέοντ' ἀποκᾶτω·
 ὁμοίως τὸν ἀνδράγαθον υἱὸν τοῦ Μενoitίου,
 πολλῶν φονέα μαχητῶν ὁ Πριαμίδης Ἔκτωρ
 μὲ λόγχην ἐθανάτωσε κι ἐπάνω του ἐκαυχήθη :
 «Τὴν πόλιν μας, ὦ Πάτροκλε, θαρροῦσες ν' ἀφανίσης, 830
 καὶ δοῦλες στὴν πατρίδα σου νὰ πάρης τὲς γυναῖκες,
 ἀνόητε ! καὶ ἀκούραστα γι' αὐτὲς ἐτρικυμίζαν
 τ' ἄλογα τὰ φτερόποδα τοῦ Ἔκτορος, κι ἐκεῖνος,—
 ποὺ εἶμαι πρῶτος μαχητῆς τῶν φιλομάχων Τρώων,
 καὶ δὲν θὰ ἰδοῦν, ἐνόσω ζῶ, τὴν δουλικὴν ἡμέρα· 835
 καὶ τώρα σέ τὰ ὄρνεα θὰ φάγουν εἰς τὴν Τροίαν.
 Ἄθλιε ! δὲν σέ ὠφέλησεν ὁ ἀνδρεῖος Ἀχιλλέας·
 θὰ σοῦ παράγγελνε πολλὰ τὴν ὥραν ποὺ ἐκινουῖσες :
 «Νὰ μὴ γυρίσης, Πάτροκλε ἱππόμεχε, στὰ πλοῖα
 πρὶν σχίσῃς εἰς τοῦ Ἔκτορος τὰ στήθη τὸν χιτῶνα 840
 βαμμένον εἰς τὸ αἷμα του»· αὐτὰ θὰ εἶπ' ἐκεῖνος
 καὶ αὐτὰ τὰ λόγια σ' ἄρεσαν, ἀνόητος ὡς εἶσαι».
- Καί, Πάτροκλε, τοῦ ἀπάντησες μὲ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα :
 «Ἐκτορ, καυχῆσου ὅσο ἠμπορεῖς, τώρα ποὺ ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Φοῖβος 845
 τὴν νίκην σοῦ ἐχάρισαν —καὶ αὐτοὶ μὲ καταβάλλουν
 εὐκολ', ἀφοῦ μοῦ ἀφαίρεσαν τὰ ὅπλ' ἀπὸ τῶν ὤμων.
 Κι εἵκοσιν ὅμοιοι μὲ σέ νὰ εἶχαν ἔλθει ἐμπρὸς μου
 ὅλοι νεκροὶ θὰ ἔπεφταν στὴν λόγχην μου ἀποκᾶτω.
 Ἐμένα ἢ μοῖρα ἐφόνευσεν ἢ μαῦρη μὲ τὸν Φοῖβον
 καὶ ἀπ' τοὺς θνητοὺς ὁ Εὐφορβος· τρίτος ἐσὺ μὲ γδύνεις. 850
 Καὶ ἄκουσε ἀκόμα τί θὰ εἰπῶ καὶ βάλε το στὸν νοῦν σου·
 ὀλίγες εἶν' οἱ μέρες σου· καὶ ἰδοὺ σέ παραστέκει
 ἡ μοῖρα ἢ παντοδύναμη κι ἡ ὥρα τοῦ θανάτου,
 ὅπου ἀπ' τὸ χέρι ἀδάμαστο θὰ πέσης τοῦ Ἀχιλλέως ».
- Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἀπέθανε· καὶ κλαίοντας θλιμμένη 855
 τὴν μοῖραν, ποὺ νεότητα καὶ ἀνδρείαν τῆς ἐπῆρε,
 ἀπὸ τὰ μέλη του ἡ ψυχὴ κατέβηκε στὸν Ἄδη.
 Νεκρὸν τὸν ἐπροσφώνησεν ὁ λαμπροφόρος Ἐκτωρ :
 «ὦ Πάτροκλε, τὸν θάνατον γιὰτὶ μοῦ προμαντεύεις ;
 Ποιὸς ξέρει μήπως ὁ Ἀχιλλεύς, τῆς Θέτιδος ὁ γόνος, 860

χάση αὐτὸς πρῶτος τὴν ζωὴν στήν λόγχην μου ἀποκάτω ;»

Εἶπε καὶ μέσ' ἀπ' τὴν πληγὴν, πατώντας τον, τὴν λόγχην
ἀνέσπασε καὶ ἀνάσκελον τὸν ἔσπρωξε στὸ χῶμα.

Κι εὐθὺς στὸν Αὐτομέδοντα μὲ τὸ κοντάρι ἐχύθη,
ποῦ εἶχε ἀκόλουθον λαμπρὸν ὁ ἀσύγκριτος Πηλεΐδης,
νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἀλλ' ἔπαιρναν αὐτὸν οἱ ταχεῖς ἵπποι,
οἱ ἄθάνατοι ποῦ οἱ θεοὶ χαρίσαν τοῦ Πηλέως.

865

Εἶδεν εὐθύς ὁ ἀρεΐφιλος Μενέλαος Ἀτρείδης
 πόπесе ὁ Πάτροκλος αὐτοῦ στήν μάχην με τοὺς Τρῶας,
 καὶ στ' ἄρματά του ἀστραφτερός ἐβγήκε ἀπ' τοὺς προμάχους
 καὶ ὁλόγυρά του ἐβάδιζε, καθὼς εἰς τὸ μοσχάρι
 γόζοντας περιστρέφεται πρωτόγεννη μητέρα.

5

Παρόμοια ὁ Μενέλαος στὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου·
 καὶ τὸ κοντάρι ἐκράτει ἐμπρὸς καὶ τὴν γλιστρὴν ἀσπίδα,
 γιὰ νὰ φονεύσῃ ὅποιον ἰδῇ στὸ σῶμα νὰ σιμώσῃ·
 κι ὡς ἔπεσεν ὁ Πάτροκλος ὁ ἀσύγκριτος στήν μάχην
 ἀδιάφορος δὲν ἔμεινεν ὁ ἥρωας Πανθοΐδης.

10

Καὶ στὸν Μενέλαον ἔμπροσθεν ἐστήθη καὶ τοῦ εἶπε :
 «Μενέλαε διόθρεπτε, ὀπίσω καὶ ἄφησέ μου
 τὸ λείψανο καὶ τ' ἄρματα τὰ αἵματοβαμμένα.

«Ὅτι ἀπ' ἐμὲ πρῶτος κανεῖς τῶν Τρῶων κι ἐπικούρων
 δὲν λόγγισε τὸν Πάτροκλον στὸν δυνατὸν ἀγῶνα·
 γι' αὐτὸ νὰ λάβω ἄφησε φήμην λαμπρὴν στοὺς Τρῶας
 μὴ σοῦ ἀφαιρέσ' ἡ λόγγη μου τὴν ποθητὴν ψυχὴν σου».

15

Τότε ὁ ξανθὸς Μενέλαος ἐβάρυνε καὶ τοῦ 'πε :

«Δία πατέρ', ἀβάστακτες ποὺ εἶν' οἱ ἀλαζονεῖς !

ὅμοιαν ψυχὴν περήφανην δὲν ἔχει τὸ λιοντάρι

20

δὲν ἔχει ὁ λεοπάρδαλις, ὁ ἄγριος μῆτε ὁ χοῖρος

ὁποῦ κακὸ γνώμος θαρρεῖ πολὺ στήν δυνάμειν του,

ὅσον τοῦ Πάνθου τὰ παιδιὰ ἐπαίρονται τ' ἀνδρεῖα.

Οὐδ' ὁ Ὑπερήνωρ χάρηκε τὴν νιότη του ὁ γενναῖος,

ποὺ ἐμπρὸς μου ἐστάθη, ἀντίμαχος καὶ μ' ἔψεξε πῶς εἶμαι

25

στήν μάχην ὁ ἀχρειότερος τῶν Δαναῶν ἡρώων·

καὶ ὀπίσω με τὰ πόδια του δὲν γύρισε, πιστεύω,

νὰ εὐφράνῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τοὺς σεπτοὺς γονεῖς του.

Ἐμπρὸς μου ἐν σταθῆς καὶ σύ, νεκρὸς ἐδῶ θὰ πέσῃς.

Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀντιταχθῇς σ' ἐμὲ σὲ συμβουλεύω,

30

καὶ γύρε ὀπίσω εἰς τὸν στρατὸν πρὶν πάθῃς ἀπὸ ἐμένα.

Μόνο ἀφοῦ ἐγίν' ἡ συμφορὰ ὁ ἀνόητος μαθαίνει».

Εἶπε καὶ δὲν τὸν ἔπειθε· καὶ ἀντεῖπε πρὸς ἐκεῖνον·
 «Μενέλαε, τώρα ἐκδίκησιν θὰ πάρω τοῦ ἀδελφοῦ μου,
 ὅπου μοῦ τὸν ἐφόνευσες καὶ τὸ καυχᾶσαι ἀκόμη, 35
 πού τὴν γυναῖκα ἐχήρεψες στὸν νέον τοὺς νυμφῶνα
 καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ ἔκαμες τὴν κλάψα ν' ἀγαπήσουν.
 Τοῦ θρήνου παρηγόρημα θὰ φέρω τῶν θλιμμένων,
 ἂν ἀφοῦ πάρω τ' ἄρματα καὶ ὁμοῦ τὴν κεφαλὴν σου,
 τοῦ Πάνθου καὶ τῆς Φρόντιδος ἐγὼ τὰ παραδώσω. 40
 Ἄλλὰ θὰ εἶναι σύντομος στὴν δοκιμὴν ὁ ἀγώνας,
 καὶ θεὰ δειξὲ ποιὸς ἐδῶ θὰ φύγῃ ἢ θὰ νικήσῃ».

Εἶπε καὶ τὸν ἐκτύπησε στὴν κυκλωτὴν ἀσπίδα·
 δὲν ἔσπασε τὴν στερεὴν ἀσπίδα τὸ κοντάρι
 καὶ ἡ χάλκιν' ἄκρῃ ἐστράβωσε· κατόπιν ἔπετάχθη, 45
 ἀφοῦ εὐχήθη τοῦ Διός, ὁ Ἀτρεΐδης μὲ τὴν λόγχην,
 μὲς στὸν λαιμὸν τὴν ἐμπήξεν, ἐκεῖ πού ἀποχωροῦσε,
 καὶ δυνατὰ τὴν ἄμπωσε μὲ τὸ βαρὺ τοῦ χέρι.
 Κι ἔξω ἀπ' τὸ ζνίχι τ' ἀπαλὸ ἡ ἄκρῃ ἀντίκρυ ἐβγῆκε.
 Βρόντησε κάτω καὶ ἤχησαν ἐπάνω τ' ἄρματά του. 50
 Στὸ αἶμα ἐβάφ' ἡ κόμη του, καλὴ σὰν τῶν Χαρίτων,
 καὶ μὲ τ' ἀσημοχρῶσαφα σφιγμένες οἱ πλεξίδες.
 Καὶ ὅπως γεωργὸς ὁλόχλωρο τρέφει βλαστάρι ἐλαίας,
 σ' ἔρημον τόπον μ' ἄφθονον νερὸν σιμὰ στὴν ρίζαν,
 ὠραῖον, ὀλοπράσινο καὶ ἀσπροανθοβολισμένο 55
 εἰς τῶν ἀνέμων τὲς πνοὲς λυγίζει τὰ κλαδιά του·
 ἔρχεται ξάφνου ρούφουλας σφοδρῆς ἀνεμοζάλης
 καὶ σύρριζ' ἀπ' τὸν λάκκον τοῦ στὸ χῶμα τὸ ξαπλώνει·
 παρόμοια τὸν Εὐφορβον, κονταριστὴν ἀνδρεῖον
 ἐφόνευσε ὁ Μενέλαος καὶ νὰ τὸν γδύσῃ ὁρμοῦσε. 60
 Καὶ ὥς στὴν ἀνδρειὰν τοῦ θαρρετό, θρέμμα βουνοῦ, λεοντάρι
 ἀρπάζει τὴν καλύτερην δαμάλαν τῆς ἀγέλης·
 μὲ τ' ἀνδρειωμένα δόντια τοῦ τὸν σβέρκον τῆς συντρίβει,
 καὶ τῆς ρουφᾷ τὰ σωθικὰ κατόπι καὶ τὸ αἶμα
 σπαρακτικά, καὶ ἄνδρες βοσκοὶ καὶ σκύλοι τὸν κοιτάζουν, 65
 καὶ ἀπὸ μακριὰ βάζουν φωνὲς καὶ δὲν τολμᾷ κανένας
 νὰ πλησιάσῃ ὅτι χλωμὸς τοὺς κυριεύει ὁ τρόμος·
 ὁμοία στὰ στήθη του κανεὶς τότε καρδιά δὲν εἶχε

εἰς τὴν ἀνδρείᾳ ν' ἀντιταχθῇ τοῦ ἐνδόξου Μενελάου.

Κι εὐκολὰ τὰ λαμπρ' ἄρματα θὰ ἔπαιρνε τοῦ Εὐφόρβου 70

ὁ Ἀτρεΐδης, ἀλλὰ βάσκανος ἐναντιώθη ὁ Φοῦβος

ποῦ ἐκίνησε τὸν Ἑκτορα, ἰσόπαλον τοῦ Ἄρη·

τοῦ Μέντη, ὁποῦ βασίλευε στοὺς Κίκονας, ἐπῆρε

τ' ἀνάστημα καὶ τὴν μορφήν καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἶπε :

«ὦ Ἑκτορ, τ' ἀκατάφθαστα ξετρέχεις τόσῃ ὥραν, 75

τοῦ Ἀχιλλέως τ' ἄλογα καὶ αὐτὰ δὲν τὰ δαμάζει

ἢ τ' ἀνεβρίνει ἄλλος θνητὸς ἢ μόνος ὁ ἀνδρειωμένος

Αἰακίδης, ὁποῦ ἀθάνατη τὸν γέννησε μητέρα.

Ὡστόσον ὁ Μενέλαος, ἐκεῖ ποῦ τοῦ Πατρόκλου

σκέπει τὸ σῶμα, ἐφόνευσεν ἄνδρα λαμπρὸν τῶν Τρώων 80

τὸν Πανθοῖδην Εὐφορβον, καὶ τὴν ἀνδρείᾳ τοῦ ἐπῆρε».

Εἶπε κι ἐγύρισε ὁ θεὸς στὴν ταραχὴν τῆς μάχης,

κι αἰσθάνθη πόνον τρομερὸν ὁ Ἑκτωρ στὴν καρδιά του.

Ἐκοίταξε στὲς φάλαγγες καὶ εἶδε τὸν Ἀτρεΐδην

νὰ παίρνη τὰ λαμπρ' ἄρματα, τὸν ἄλλον ξαπλωμένον 85

στὴν γῆν καὶ ἀπὸ τὸ λάβωμα τὰ αἵματα νὰ ρέουν.

Εἰς τ' ἄρματά του ἀστραφτερὸς ἐβγήκε ἀπ' τοὺς προμάχους

κραυγάζοντας, προσόμοιος μ' ἄσβεστην φλόγα Ἡφαίστου

καὶ τὴν βοήν δὲν ἄργησεν ὁ Ἀτρεΐδης νὰ γνωρίσῃ

καὶ μέσα εἰς τὴν γενναίαν του ψυχὴν μὲ πόνον εἶπε :

«ὦ συμφορὰ μου ! ἂν τ' ἄρματα ἀφήσω ἐδῶ καὶ ἀκόμη 90

τὸν Πάτροκλον ποῦ ἔπεσε, γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ ἐμένα,

θὰ μὲ ὀνειδίσουν οἱ Ἀχαιοί· καὶ ἀπ' ἐντροπὴν ἂν μείνω

τοὺς Τρῶας καὶ τὸν Ἑκτορα νὰ πολεμήσω μόνος

τότε τὸν ἔναν οἱ πολλοὶ κακὰ θὰ περικλείσουν· 95

καὶ ὁ Ἑκτωρ ὅλες φέρνει ἐδῶ τὲς φάλαγγες τῶν Τρώων,

ἀλλὰ νὰ διαλογίζεται τί στέκεται ἡ ψυχὴ μου ;

Ὅποιος θελήσῃ ἀντίθετα νὰ μάχεται μ' ἐκεῖνον,

ποῦ τὸν δοξάζει ἓνας θεός, μέγα κακὸ θὰ πάθῃ.

Καὶ ἀφοῦ τὸν Ἑκτορα οἱ θεοὶ στὴν μάχην ἐκινήσαν 100

ἂν δώσω τόπον εἰς αὐτὸν κανεὶς δὲν θὰ μὲ ψέγῃ·

κάπου ἤθελα τὸν Αἴαντα νὰ ἄκουα τὸν ἀνδρεῖον·

τότε καὶ ἀντίθεα πόλεμον θὰ ἐκίναμεν οἱ δύο,

νὰ πάρουμε ἴσως τὸ νεκρὸν στὸν θεῖον Ἀχιλλέα,

ένα ὀλιγότερο κακὸ στὲς τόσες συμφορές μας». 105

Ταῦτα ἐνῶ ἐκεῖνος ἔλεγε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του,
 ἔρχεται ὁ Ἑκτωρ καὶ μ' αὐτὸν οἱ φάλαγγες τῶν Τρώων·
 ἄφησε τότε τὸν νεκρὸν καὶ ἐμπόδιζεν ὀπίσω
 συχνὰ τὴν ὄψιν στρέφοντας, σὰν δυνατὸ λεοντάρι
 ποῦ ἀπὸ τὴν στάνην μὲ φωνὲς τὸ διώχνουν καὶ μὲ βέλη 110
 ἄνδρες καὶ σκύλοι· μέσα του τὰ σπλάχνα τ' ἀνδρειωμένα
 πκρώνουν· ὥστε ἀθέλητα τὸ περιαὔλι ἀφήνει.
 Ὅμοίως ἀπ' τὸν Πάτροκλον ἐμπόδιζ' ὁ Ἀτρεΐδης,
 καὶ ὡς ἔφθασε στοὺς Ἀχαιοὺς ἐστάθηκε καὶ ἐστράφη,
 καὶ γὰρ τὸν μέγαν Αἶαντα τὸν Τελαμωνιάδην 115
 ἐκοίτα καὶ τὸν εἶδ' εὐθὺς στ' ἀριστερὰ τῆς μάχης
 ποῦ τοὺς συντρόφους θάρρυνε στὴν μάχην, ὅτι ὁ Φοῖβος
 ὁρμὴν φυγῆς ἀκράτητην τοὺς ἔβαλε στὰ στήθη.
 Ἔτρεξε, τὸν πλησίασε καὶ «δράμε», τοῦ ἔπε, «ὦ φίλε,
 τὸν πεθαμένον Πάτροκλον μ' ἐμὲ νὰ ὑπερασπίσης, 120
 τὸ λείψανο ἴσως φέρωμε στὸν θεῖον Ἀχιλλέα
 γυμνὸ· ὅτι ἔχει τ' ἄρματα ὁ λοφοσείστης Ἑκτωρ».

Ἐτάραξεν ὁ λόγος τοῦ Αἶαντος τὰ στήθη
 καὶ ὁμοῦ μὲ τὸν Μενέλαον ἐβγῆκε ἀπ' τοὺς προμάχους·
 καὶ ὡς ἔγδυσε τὸν Πάτροκλον ὁ Ἑκτωρ τὸν τραβοῦσε 125
 μὲ τὴν λεπίδ' ἀκονητὴν νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι
 καὶ νὰ πετάξῃ τὸ κορμὶ στὲς σκύλες τῆς Τρωάδος·
 μὲ ἀσπίδα ὡς πύργον στήθηκεν ἐγγὺς ὁ μέγας Αἶας
 καὶ στοὺς συντρόφους σὺρθηκεν ὁ Ἑκτωρ καὶ στ' ἀμάξι
 ἀνέβη καὶ παράγγειλε τοὺς Τρῶας εἰς τὴν πόλιν 130
 νὰ φέρουν τὰ λαμπρ' ἄρματα, δόξαν νὰ τὰ ἔχῃ ἐκεῖνος.
 Κι ἐσκέπαξε τὸν Πάτροκλον μὲ τὴν πλατιὰν ἀσπίδα
 ὁ Αἶας, ὅπως λεόντισσα ἐμπρὸς ἀπ' τὰ μικρά της,
 ποῦ κυνηγοὶ τὴν ἀπαντοῦν νὰ τὰ ὀδηγᾷ στὸν λόγγον·
 στὴν ρώμην της περήφανη τὸ μέτωπο σουφρώνει 135
 καὶ μὲ τὰ φρύδια χαμηλὰ τὰ μάτια της σκεπάζει·
 αὐτὴν ἐμπρὸς στὸν Πάτροκλον τὴν στάσιν πῆρε ὁ Αἶας.
 Ὁ Ἀτρεΐδης ὁ Μενέλαος καὶ αὐτὸς εἰς τ' ἄλλο πλάγι
 παράστεκε περίλυπος μὲς στ' ἀνδρειωμένα στήθη.
 Καὶ ὁ Γλαῦκος τοῦ Ἱππολόχου υἱός, ὁ ἄρχος τῶν Λυκίων, 140

μ' ἄγριαν ματιὰ στὸν Ἑκτορα βαρὺν τὸν λόγον εἶπε :

«Ἑκτορ, στὰ κάλλη ἀσύγκριτε, καὶ ἀδύνατε στὴν μάχην,
εἶσαι δειλὸς καὶ χάρισμα μεγάλην δόξαν ἔχεις.

Τώρα τὴν πόλιν σκέψου ἐσὺ νὰ σώσης καὶ τὸν πύργον
μόνος ἐσὺ μὲ τοὺς λαοὺς ποὺ κατοικοῦν στὴν Τροίαν. 145

Διότι διὰ τὴν πόλιν σας κανέννας τῶν Λυκίων
δὲν θέλει μάχεται στὸ ἐξῆς, ἀφοῦ δὲν εἶχε χάριν
τοῦτος ὁ ἀτελεύτητος μὲ τὸν ἐχθρὸν ἀγώνας.

Πῶς ἄνδρ' ἄλλον κατώτερον, ἐλεεινέ, θὰ σώσης,
ἀφοῦ ξένον καὶ σύντροφον, τὸν μέγαν Σαρπηδόνα 150

νὰ γίνῃ ἀφήκεις ἄρπαγμα στὰ πλήθη τῶν Ἀργείων ;

Ποὺ μέγα κέρδος ἔφερε στὴν πόλιν καὶ σ' ἐσένα
καὶ δὲν τὸν φύλαξες, δειλέ, τῶν σκύλων ἀπ' τὸ στόμα.

Γιὰ τοῦτο οἱ Λύκιοι θὰ πεισθοῦν στὸν λόγον μου νὰ φύγουν
εἰς τὴν πατρίδα καὶ ὅλεθρος θὰ πέσῃ στὴν Τρωάδα· 155

ὅτι ἂν ἀτρόμητην ὁρμὴν εἶχαν στὰ στήθη οἱ Τρῶες,
ὥς ἡ καρδιά 'ναὶ τῶν ἀνδρῶν ὅπου γιὰ τὴν πατρίδα
μὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀκούραστον βαστοῦν πολέμου ἀγώνα,

τότ' εὐκόλα τὸν Πάτροκλον θὰ ἐσέρναμε στὴν Τροίαν.
Καὶ ἂν ἀπ' τῆς μάχης τὴν βόην στὴν πόλιν τοῦ Πριάμου 160

ἐσέρναμε μαχόμενοι τοῦτον τὸν πεθαμένον,
τὸν Σαρπηδόν' ἀντάλλαγμα καὶ τ' ἄρματά του οἱ Ἀργεῖοι

θὰ ἔδιδαν νὰ φέρωμε στὰ τείχη τῆς Ἰλίου·

ὅτ' ἦταν κεῖνος ὁ νεκρὸς ἀκόλουθος μεγάλου
ἀνδρός, ὅπου τῶν Δαναῶν πρωτεύει στὴν ἀνδρεία. 165

Ἄλλὰ τὸν μεγαλόψυχον οἶδον τοῦ Τελαμῶνος

στὴν μάχῃ σὺ δὲν τόλμησες κατὰματα νὰ βλέπῃς,
νὰ πολεμήσῃς κι εἶναι αὐτὸς πολὺ καλύτερός σου».

Τοῦ ἀντεῖπε μ' ἄγριο βλέφαρο ὁ λοφοσείστης Ἑκτωρ :

«ὦ Γλαῦκε, τόσον ἄδικον νὰ μοῦ προφέρῃς λόγον ; 170

Ἔλεγα πῶς στὴν φρόνησιν πρωτεύεις σὺ τῶν ἄλλων

ἀνθρώπων, ὅπου κατοικοῦν τὴν κάρπιμην Λυκίαν,

καὶ τώρα ὅ,τ' εἶπες μοῦ 'δειξεν ὅτι σωστὰ δὲν κρίνεις,

ποὺ ἐμπρὸς στὸν μέγαν Αἴαντα δὲν τόλμησα νὰ μείνω.

Μέ δὲν παγώνει ὁ τάραχος τῆς μάχης καὶ τῶν ἵππων· 175

ἄλλὰ νικά πάντοτε ὁ νοῦς τοῦ αἰγιδοφόρου Δία

πού εύκολα καὶ ἄνδρ' ἀτρόμητον δειλιάζει καὶ τὴν νίκην
 τοῦ ἀφαιρεῖ καὶ ἄλλη φορά τὸν σπρώχνει αὐτὸς στὴν μάχην.
 Ἀλλὰ στήσου στὸ πλάγι μου, νὰ ἰδῆς, ἀγαπητέ μου,
 ἂν θὰ 'μαι ὁλήμερα δειλὸς καθὼς μοῦ τ' ὀνειδίζεις, 180
 ἢ ἂν πολλοὺς τῶν Δαναῶν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀνδρεῖοι,
 θὰ στρώσω, ἐκεῖ πού μάχονται τὸν Πάτροκλον νὰ σώσουν ».

Εἶπε κι ἐσήκωσε φωνὴν μεγάλην εἰς τοὺς Τρῶας :
 « Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ σεῖς κονταρομάχοι,
 ἄνδρες φανῆτε μ' ὅλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι, 185
 τ' ἄρματα ὅσο νὰ ζωσθῶ τὰ ὠραῖα τοῦ Ἀχιλλέως,
 πού ἐφόνευσα τὸν Πάτροκλον καὶ λάφυρα τὰ ἐπῆρα».

Αὐτὰ εἶπε καὶ ἀνεχώρησεν ὁ λοφοσείστης Ἑκτωρ·
 κι ἐχύθηκεν ὡς ἀστραπή, νὰ φθάσῃ τοὺς συντρόφους,
 ὅπου στὴν πόλιν ἔφερναν τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως 190
 καὶ ὅχι μακρὰν τοὺς πρόφθασεν· καὶ ἀνάμερ' ἀπ' τὴν μάχην
 ἐστάθη, τὴν πολύθηνον, τὰ ὅπλα νὰ ξαλλάξῃ,
 καὶ στὴν ἀγίαν Ἴλιον νὰ φέρουν τὰ δικά του
 στοὺς Τρῶας ἔδωκε, καὶ αὐτὸς τ' ἀθάνατα ἐζωνόνταν
 τοῦ Ἀχιλλέως, πού οἱ θεοὶ χάρισαν τοῦ πατρός του· 195
 καὶ τοῦτος, ὅταν γέρασε τὰ ἔδωκε τοῦ υἱοῦ του.

Ἀλλὰ ὁ υἱὸς δὲν γέρασε στὰ ὅπλα τοῦ πατρός του.

Καὶ ἅμα τὸν εἶδε ὁ βροντητῆς Κρονίδης κατὰ μέρος
 τὰ ἄρματα νὰ ζώνεται τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως,
 ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν κι ἔλεγε μέσα ὁ νοῦς του : 200
 « ὦ δύστυχε, δὲν ἔννοεῖς τὸν θάνατον κοντὰ σου,
 καὶ τ' ἄφραρτ' ἄρματα φορεῖς τοῦ πρώτου πολεμάρχου,
 πού τὴν ἀνδραγαθίαν του τόσον τρομάζουν καὶ ἄλλοι.

Καὶ σύντροφον τοῦ φόνευσες καλὸν καὶ ἀνδρειωμένον,
 καὶ ἄσχημα τὸν ἐγύμνωσες ἀπ' τὴν ἄρματωσιά του. 205
 Ἀλλὰ κὰν τώρα δύναμιν καὶ νίκην θὰ σοῦ δώσω
 ἀφοῦ δὲν μέλλει σπῆτι σου νὰ γύρης ἀπ' τὴν μάχην,
 ἢ Ἀνδρομάχῃ τ' ἄρματα νὰ λάβῃ τοῦ Ἀχιλλέως ».

Εἶπε, τὰ μαῦρα φρύδι' ἀχαμήλωσε ὁ Κρονίδης
 καὶ ἄρρωσε τὴν ἄρματωσιά στοῦ Ἑκτορος τὸ σῶμα· 210
 μέσα του ἐμπῆκε φοβερὸς ὁ Ἄρης καὶ τὰ μέλη
 ἀναψαν ὅλα δύναμη· καὶ στοὺς λαμπροὺς συμμάχους

- κραυγάζοντας προχώρησε κι ἐπρόσφερνεν εἰς ὅλους,
ὥς ἔλαμπε μὲς στ' ἄρματα, τὸν θεῖον Ἀχιλλέα·
- κι ἕναν πρὸς ἕναν εὗρηκε στὴν μάχην νὰ ἐμψυχώσῃ, 215
τὸν Μέσθλην, τὸν Θερσίλοχον, τὸν Μέδοντα, τὸν Γλαῦκον,
τὸν Φόρκυν, τὸν Ἰππόθοον καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον·
μ' ἐκείνους τὸν Δεισήνορα ὁμοῦ καὶ τὸν Χρομίον,
τὸν ὀρνεοσκόπον Ἐννομον καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε :
- «Τῶν περιόικων βοηθῶν ἄπειρα γένη, ἀκούτε· 220
ὅταν ἀπὸ τὲς χῶρες σας σᾶς ἔφερα ἐδῶ πέρα,
δὲν ἐζήτησθα τοῦ λαοῦ ν' αὐξήσω ἐγὼ τὸ πλῆθος,
ἀλλὰ γιὰ τὲς γυναῖκες μας καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ μας
τῶν φιλομάχων Ἀχαιῶν μ' ἀνδρείᾳ ν' ἀντιταχῇτε.
Ὅθεν καὶ γενναιότερην νὰ κάμω τὴν ψυχὴν σας, 225
δῶρα σᾶς δίδω καὶ τροφὲς καὶ πάσχουν οἱ λαοὶ μου.
Ἐμπρὸς λοιπὸν καθέννας σας στὴν μάχην ἢ νὰ πέσῃ
ἢ νὰ σωθῇ καὶ ἡ σύσμιξις τοῦτ' ἔχει τοῦ πολέμου.
Καὶ ὅποιος τὸν Αἴαντα ἤμπορεῖ νὰ σπρώξῃ καὶ νὰ σύρῃ
τὸν Πάτροκλον, ἂν καὶ νεκρὸν, στὲς φάλαγγες τῶν Τρώων 230
σ' αὐτὸν τὰ μισὰ λάφυρα θὰ δώσω, κι ἐγὼ τ' ἄλλα
μισὰ θὰ πάρω· καὶ ὅσο ἐγὼ, θὰ δοξασθῇ κι ἐκεῖνος».
- Εἶπε, κι ἐκεῖνοι ὀρμητικὰ στοὺς Δαναοὺς χυθῆκαν
μὲ τὰ κοντάρια σηκωτά· καὶ τὸν νεκρὸν θαρροῦσαν
ν' ἀρπάξουν ἀπ' τὸν Αἴαντα τὸν Τελαμωνιάδην. 235
Μωροὶ ! κι ἐπάνω στὸν νεκρὸν πολλοὺς θεὰν θερίσῃ.
Τότε πρὸς τὸν ἀνδράγαθον Μενέλαον εἶπ' ὁ Αἴας :
«Ἀγαπητὲ Μενέλαε, δὲν ἔχω ἐλπίδα πλέον
νὰ γύρωμε ἀπ' τὸν πόλεμον ἐμεῖς εἰς τὴν πατρίδα.
Ὁ πεθαμένος Πάτροκλος δὲ μὲ τρομάζει τόσο 240
ποὺ ἄφρευκτα σκύλοι Τρωικοὶ κι ὄρνεα θὰ τὸν φάγουν,
ὅσο ἡ δική μου κεφαλὴ μὴν πάθῃ καὶ ἡ δική σου·
ἔρχεται ὁ Ἔκτωρ καὶ μ' αὐτὸν μαυρίλα τοῦ πολέμου
καὶ ἀφανισμὸς μᾶς εὗρηκε· ἀλλὰ στοὺς πολεμάρχους
βάλε φωνὴν τῶν Δαναῶν, ἴσως κανεὶς ἀκούσῃ». 245
Εἶπε καὶ τὸν ὑπάκουσεν ὁ ἀνδράγαθος Ἀτρεΐδης.
καὶ στριγγὴν ἔσυρε φωνὴν τῶν Δαναῶν καὶ εἶπε :
«ὦ πολεμάρχου ἀγαπητοί, προστάτες τῶν Ἀργείων,

ὅσους οἱ Ἀτρεΐδες προτιμοῦν καὶ πίνετε μαζί τους
 ἀπὸ τὰ δῶρα τοῦ κοινοῦ καὶ ὀρίζετε καθένας 250
 τὰ πλήθη, καὶ τιμῇν ὁ Ζεὺς καὶ δόξαν σᾶς χαρίζει.
 Μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ ἰδῶ στήν φλόγα τοῦ πολέμου,
 καθέναν ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς· ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ του
 κανεὶς ἄς ἔλθῃ κι ἔλεγχον ἄς φοβηθῇ ἡ ψυχὴ του
 ἂν γίνη ὁ Πάτροκλος χαρὰ τῶν σκύλων τῆς Τρωάδος». 255

Εἶπε κι εὐθύς τὸν ἄκουσεν ὁ Ὀϊλιάδης Αἴας
 καὶ πρῶτος ἦλθε μὲ σπουδὴν ἀπ' ὅπου ἐπολεμοῦσε·
 κατόπιν ὁ Ἰδομενεύς, μ' αὐτὸν καὶ ὁ Μηριόνης,
 ἀκόλουθός του, ἰσόπαλος τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη.
 Καὶ ποῖός στὸ πνεῦμα του νὰ εἰπῇ τὰ ὀνόματα ἡμποροῦσε 260
 τῶν ἄλλων ποὺ κατόπι του τὸν πόλεμον ἀνάψαν;

Σύσσωμ' οἱ Τρῶες κτύπησαν ἐμπρὸς καὶ ὁ Ἑκτωρ πρῶτος·
 καὶ ὅπως ἐκεῖ ποὺ ροβολᾷ διογέννητο ποτάμι
 στὸ ρεῦμα ἐνάντια ἡ θάλασσα κύμα ξερνᾷ μεγάλο
 κι οἱ ἀκρογιαλιές ἀντιβοοῦν στὸν βρόντον τῆς θαλάσσης, 265
 μὲ τόσῃ ὄρμησιν βοῇν οἱ Τρῶες καὶ τριγύρω
 στὸν Πάτροκλον οἱ Ἀχαιοὶ μὲ μιὰ ψυχῇ, στεκόνταν
 φραγμένοι στὰς ἀσπίδες των· καὶ στὰ λαμπρά τους κράνη
 σκοτάδι ὀλόγυρα βαθὺ τοὺς ἔχυσε ὁ Κρονίδης,
 ὅτι καὶ πρὶν τὸν Πάτροκλον καλόθελε, ὅταν ζοῖσε 270
 τοῦ Ἀχιλλέως σύντροφος, καὶ μισητὸ τοῦ ἐφάνη
 νὰ γίνη ἐκεῖνος ἄρπαγμα τῶν σκύλων τῆς Τρωάδος,
 καὶ τοὺς συντρόφους κίνησε γι' αὐτὸν νὰ πολεμήσουν.

Καὶ πρῶτα οἱ Τρῶες ἔσπρωξαν τοὺς Ἀχαιοὺς, ποὺ ὀπίσω
 ἐπόδισαν καὶ τὸν νεκρὸν ἀφήκαν καὶ κανέναν 275
 οἱ Τρῶες οἱ περήφανοι δὲν πῆραν μὲ τὲς λόγχες
 ἄλλ' ἐτραβοῦσαν τὸν νεκρὸν· ἄλλ' ὅμως δὲν ἀργῆσαν
 νὰ ὀρμήσουν πάλιν οἱ Ἀχαιοὶ σπρωγμένοι ἀπ' τὸν γενναῖον,
 τὸν Αἴαντα ὁποῦ δεύτερος τοῦ θαυμαστοῦ Πηλεΐδη,
 τῶν Δαναῶν ἐπρώτεψε στὸ σῶμα καὶ στὰ ἔργα. 280
 Καὶ ἀπ' τοὺς προμάχους ὄρμησαν μὲ τὴν ἀνδρειὰν ἀγρίου
 χοίρου, ποὺ μὲς στὰ σύλλογγα βουνὰ κατασκορπίζει,
 καθὼς τινάζεται μὲ ὀρμὴν, ἄνδρες ὁμοῦ καὶ σκύλους.
 Ὅμοια καὶ ὁ Αἴας, ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Τελαμώνος,

εύκολα κατασκόρπισε τὲς φάλαγγες τῶν Τρώων, 285
 πού ἐκύκλωναν τὸν Πάτροκλον θαρρῶντας νὰ τὸν σύρουν
 ἐπάνω εἰς τὴν πόλιν τοὺς καὶ δόξαν ν' ἀποκτήσουν.

Κι ἐκεῖ τοῦ Ἀθήθου Πελασγοῦ τὸ δοξασμένο ἀγόρι
 ὁ Ἰππόθοος τὸν ποδόσερνε, στὸν δυνατὸν ἀγῶνα,
 ἀπὸ τὰ νεῦρα μὲ λουρὶ δεμένον εἰς τὴν φτέρναν, 290
 τῶν Τρώων καὶ τοῦ Ἑκτορος πρὸς χάριν, ἀλλ' ἐκεῖνος
 ἔπαθεν, οὐδὲ πρόφθασε κανένας νὰ τὸν σώσῃ.

Τοῦτον ὁ Τελαμώνιος, ὀρμώντας μὲς στὸ πλῆθος,
 ἀντίκρισε κι ἐκτύπησε στὴν περικεφαλαία·
 ἀπὸ τὴν λόγχην ἔσκασε τὸ φουντωμένο κράνος, 295
 ὅτι τὸ χέρ' ἦταν βαρὺ καὶ μέγα τὸ κοντάρι,

καὶ ἀπ' τὴν πληγὴν ὁ ἐγκέφαλος πετάχθη στὸ στελιάρι
 αἵματωμένος· νέκρωσαν τὰ μέλη του καὶ ἀφῆκε
 ἀπὸ τὰ χέρια του στὴν γῆν τὸ πόδι τοῦ Πατρόκλου·
 κι ἐπίστομ' ἔπεσε νεκρὸς εἰς τοῦ νεκροῦ τὸ πλάγι 300

ἀπὸ τὴν Λάρισαν μακράν, καὶ τοὺς γλυκοὺς γονεῖς του
 δὲν ἀντιγεροκόμησεν, ὅτ' ἡ ζωὴ του ἐκόπη
 ἀπ' τοῦ μεγάλου Αἴαντος τὸ δυνατό κοντάρι.
 Ὁ Ἔκτωρ τότε ἀκόντισε στὸν Αἴαντα μὲ λόγχην. 305
 Τὸν εἶδε αὐτὸς κι ἐξέφυγε τὸ χάλκινο κοντάρι·

καὶ τὸν Σχεδίον, γέννημα τοῦ ἀνδρειωμένου Ἰφίτρου,
 μὲς στοὺς Φωκεῖς ἀσύγκριτον, πού στὴν λαμπρὰν Πανόπην
 ἑκατοικοῦσ' ἐκεῖ πολλῶν ἀνθρώπων βασιλέας,
 ὁ Ἔκτωρ τὸν ἐκτύπησε στὴν κλειδῶσιν καὶ ἡ λόγχη 310
 κάτω ἀπ' τὸν ὦμον πέρασε· κι ἐπάνω του ἐβροντῆσαν

τ' ἄρματα καθὼς ἔπεσε. Καὶ ὁ Αἴας τὸν ἀνδρεῖον
 Φόρκυν' υἱὸν τοῦ Φαίνοπος, πού ἐστήθη ἐμπρὸς στὸ σῶμα
 τοῦ Ἰπποθόου, κύπησε στὴν μέσσην τῆς κοιλίας,
 τοῦ ἔσπασε τὸν θώρακα καὶ τοῦ ἔφαγεν ἡ λόγχη
 τ' ἄντερα· κι ἔπεσεν αὐτοῦ κι ἐφούκτωσε τὸ χῶμα. 315

Κι ἐπόδισαν οἱ πρόμαχοι καὶ ὁ λαμπροφόρος Ἔκτωρ·
 κραυγὴν σηκῶσαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τοὺς νεκροὺς ἐσύραν
 Ἰππόθοον καὶ Φόρκυνα καὶ τοὺς ἐξεγυμνῶναν.

Καὶ τότε ἀπ' τὴν σφοδρὴν ὀρμὴν τῶν Ἀχαιῶν οἱ Τρῶες
 στὴν Ἴλιον θ' ἀνέβαιναν ἀνάνδρως συντριμμένοι 320

κι οἱ Ἀργεῖοι θὰ ἐδοξάζονταν χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Δίας
 μὲ μόνην τους τὴν δύναμιν· ἀλλ' ἤλθ' ὁ ἴδιος Φοῖβος
 πρὸς τὸν Αἰνεΐαν καὶ ὁμοιάζε τὸν κήρυκα Ἡφυτίδην
 Περιφάντα, ποῦ ἐγέραζε στὸ ἔργον του πλησίον
 τοῦ γέρου Ἀγχίση, παλαιὸς καλοθελήτης φίλος. 325
 Σ' αὐτὸν ὁμοιώθη κι ἔλεγεν ὁ Φοῖβος στὸν Αἰνεΐαν :
 «Αἰνεΐα, πῶς θὰ ἐσώζετε τοὺς πύργους τῆς Ἰλίου
 ἐσεῖς κι ἐνάντια τῶν θεῶν ; Ἄλλους ἐγνώρισ' ἄνδρες
 στὴν δύναμιν τους νὰ θαρροῦν, καὶ στὴν ἀνδρεία τους μόνον
 καὶ στὸν δικόν τους τὸν λαὸν ὀλίγον καὶ γενναῖον. 330
 Τώρα ὅπου ὁ Ζεὺς μᾶς προτιμᾷ καὶ νίκην μᾶς χαρίζει
 ἐσεῖς ἀνάνδρως φεύγετε, δὲν θέλετε τὴν μάχην».

Καὶ ὁ Αἰνεΐας καλογνώρισε τὸν Φοῖβον ὡς τὸν εἶδε
 στὴν ὄψιν καὶ τοῦ Ἑκτορος ἐφώναζε μεγάλως :
 «Ἑκτορ, κι οἱ ἐπίλοιποι ἀρχηγοὶ τῶν βοηθῶν καὶ Τρώων, 335
 μεγάλη τούτ' εἶν' ἐντροπὴ στὴν Ἰλίον ν' ἀνεβοῦμε
 ἀπ' τὴν ὁρμὴν τῶν Ἀχαιῶν ἀνάνδρως συντριμμένοι.
 Ἄλλ' ἐμὲ κάποιος τῶν θεῶν ἐσίμωσε καὶ εἶπε,
 ὅτι βοηθὸν μας ἔχομεν τὸν ὕψιστον Κρονίδην·
 ἐμπρὸς λοιπὸν στοὺς Δαναοὺς, ἀφρόντιστοι μὴ φέρουν 340
 ἐκεῖνοι πρὸς τὰ πλοῖα τους τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου».

Καὶ τῶν προμάχων πολὺ ἐμπρὸς πετάχθηκε κι ἐστάθη·
 κι οἱ Τρῶες ἐτινάχθηκαν ἐνάντια στοὺς Ἀργεῖους.
 Ὁ Αἰνεΐας τὸν Λειώκριτον τοῦ Ἀρίσβαντος μὲ λόγχην
 ἐλάβωσε, τὸν σύντροφον λαμπρὸν τοῦ Λυκομήδου. 345
 Ἐλύπησεν ὁ φόνος του τὸν θεῖον Λυκομήδην
 κι ἐσίμωσε κι ἐστήθη αὐτοῦ καὶ ἀκόντισε τὴν λόγχην
 στὸ σκῶτι τοῦ Ἀπισάνου, μεγάλου πολεμάρχου,
 τοῦ Ἰππασίδη, καὶ νεκρὸν τὸν κύλησε στὸ χῶμα.
 Ἀπὸ τὴν μεγαλόστηλην εἶχ' ἔλθει Παιονίαν 350
 μαχητὴς πρῶτος, δεῦτερος ἀπ' τὸν Ἀστεροπαῖον.
 Καὶ τοῦτος γιὰ τὸν θάνατον θλιμμένος τοῦ συντρόφου,
 ὤρμησε πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ δὲν εἶχε τόπον
 νὰ σπάσῃ, ἐκεῖ ποῦ ὀλόφρακτοι μὲ λόγχες σηκωμένες
 καὶ ἀσπίδες, κύκλον ἔκαναν στὸν Πάτροκλον τριγύρω, 355
 ὅπως ὁ Αἶας πανταχοῦ καθέναν ὁδηγοῦσε

- μήτ' ἐξοπίσω τοῦ νεκροῦ κανεῖς νά μὴ ποδίσῃ,
μήτε κανεῖς νά προμαχῇ ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον,
ἄλλ' ὅλοι γύρω εἰς τὸν νεκρὸν σφικτὰ νά πολεμήσουν.
Αὐτὰ ἔλεγε ὁ θεόρατος ὁ Αἴας καὶ τὸ χῶμα 360
ἔβαψεν αἷμα, ὡς ἔπεφταν ἄνδρες πολλοὶ τῶν Τρώων
καὶ τῶν γενναίων βοηθῶν καὶ ἀκόμῃ τῶν Ἀργείων·
ὅτι αἱματῶνονταν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν μάχην καὶ ἀποθαίναν,
ἀλλὰ πολὺ ὀλιγότερον, τ' εἶχε καθεὶς στὸν νοῦν του
ἀπ' τὴν σφαγὴν τὸν σύντροφον στὴν μάχην νά φυλάξῃ. 365
Ἔτσι ὥσάν φλόγα ἐμάχοντο καὶ θά ἔλεγεσ πῶς μήτε
ὁ ἥλιος ἐσώζονταν μήτε ἡ σελήνη πλέον·
ὅτι σκοτάδι ἐσκεπάζε τοὺς πολεμάρχους ὅλους
ποὺ ἐστέκονταν κι ἐμάχοντο στὸν Πάτροκλον τριγύρω·
ὡς οἱ ἄλλοι Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ μὲ ἀνάσα ἐπολεμοῦσαν 370
εἰς τὸν ἀέρα ὀλόλαμπρον ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
καὶ νέφος δὲν ἐφαίνονταν στὴν γῆν μηδὲ στὰ ὄρη,
κι εἶχαν καὶ ξανασάματα μακρόθεν πολεμώντας
κι ἐξέφευγαν, ὡς ἔπεφταν, τὰ πικροφόρ' ἀκόντια·
ἐνῶ στὴν μέσῃν φοβερὰ πεθαῖναν ἀπ' τὸ σκότος 375
καὶ ἀπὸ τὲς λόγγες τῶν ἐχθρῶν οἱ πολεμάρχοι πρῶτοι.
Κι ἥρωες δύο δοξαστοὶ δὲν εἶχαν μάθει ἀκόμῃ,
ὁ Ἀντίλοχος καί, αὐτάδελφος ἐκείνου, ὁ Θρασυμήδης,
πόπεσ' ὁ θεῖος Πάτροκλος, κι ἐνόμιζαν ποὺ ἐκεῖνος
στὴν σειρὰν πρῶτων ζωντανὸς τοὺς Τρῶας πολεμοῦσε. 380
Καὶ ὡς τῶν συντρόφων τὴν φυγὴν φοβοῦνται καὶ τὸν φόνον,
ξεχωρισμένοι ἐμάχονταν, ὡς εἶχε παραγγεῖλει
ὁ Νέστωρ ποὺ τοὺς ἔστειλε στὴν μάχην ἀπ' τὰ πλοῖα.
Κι εἶχαν μὲ πεῖσμα ὁλήμερον δεινοῦ πολέμου ἀγῶνα
καὶ ἀπ' τὸν κόπον ἰδρωτας δὲν ἔπαυε νά ραίνειν 385
τὲς κνήμες των, τὰ γόνατα, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
πατόκορφα ὡς τὰ βλέφαρα, καθὼς ἀγωνιζόνταν
γιά τὸν λαμπρὸν ἀκόλουθον τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως.
Καὶ ὡς ἄνθρωπος τῶν νέων του νά τοῦ τανύσουν δίνει
μεγάλου ταύρου τόμαρο μὲ πάχος ποτισμένο 390
καὶ χωρισμένοι γύρωθεν ἐκεῖνοι τὸ τεντώνουν
καὶ ὡς φεύγ' ἡ νότια μέσα του ρουφᾷ τὸ πάχος ὅλο,

καὶ ὥσ' ἀν τραβιέται ἀπὸ πολλοὺς τεντώνεται ὡς τὴν ἄκρα·
 ὅμοια σ' αὐτὴν τὴν σπιθαμὴν ἐκεῖνοι ἀντιτραβοῦσαν
 ἐδῶθ' ἐκεῖθε τὸν νεκρὸν, καὶ οἱ Τρῶες νὰ τὸν σύρουσαν 395
 ἄνω στὴν Ἰλίον ἔλπιζαν καὶ οἱ Δαναοὶ στὰ πλοῖα.

Καὶ γύρω του ἄγριος μάνιζεν ὁ πόλεμος, πὼς μήτε
 ἐὰν τοὺς ἔβλεπ' ἡ Ἀθηναῖα μήτ' ὁ ἀνδρεγέρτης Ἀρης
 ποσῶς δὲν θὰ τὰς ἔλεγαν, ὅσον καὶ ἂν τοὺς μισοῦσε.
 Τέτοιοι ὁ Ζεὺς στὸν Πάτροκλον ἐπάνω ἀνδρῶν καὶ ἵππων 400
 σκληρὸν ἀγῶνα ἐτέντωσεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Καὶ πού 'χε πέσει ὁ Πάτροκλος δὲν γινώριζε ὁ Πηλεΐδης
 ὅτι ἀπ' τὰ πλοῖα ξέμακρα, στὰ τείχη ἐμπρὸς τῆς Τροίας
 ἐπολεμοῦσαν. Ὡστε αὐτὸς δὲν τό 'λπιζε νὰ πέση,
 θαρρώντας ὅτι ζωντανός, ἀφοῦ στὲς πύλες φθάση 405
 θεὰ γυρίση. Ὅτι ποσῶς δὲν ἔλπιζε ὅτι ἐκεῖνος
 χωρὶς αὐτόν, ἢ καὶ μ' αὐτόν, τὴν πόλιν θὰ πορθήσῃ,
 ὅτι πολλὰς τὸ ἄκουσε φορὲς ἀπ' τὴν μητέρα
 πὼς τοῦ ἐφάνερωνε κρυφὰ τὸ νοῦ τοῦ ὑψίστου Δία.
 Ἀλλὰ δὲν τοῦ 'πε τὸ κακόν, ὅσο κατόπι ἐγίνη, 410
 ἡ μάνα του, ὅτι ὁ σύντροφος ἐχάθη ὁ ποθητός του.

Καὶ ἅπαντα γύρ' ἀπ' τὸν νεκρὸν τ' ἀκονητὰ κοντάρια
 ἔσμιγαν κεῖνοι ἀντίστηθα καὶ ἐπλήθαιναν οἱ φόνοι.
 Καὶ τῶν ἀνδρείων Ἀχαιῶν, κάποιος εὐρέθη καὶ εἶπε :
 «ὦ φίλοι, δὲ θὰ 'ν' ἐνδοξο γιὰ μᾶς πρὸς τὰ καράβια 415
 νὰ γύρωμε· ἀλλ' ἡ μαύρη γῆ στὰ πόδια μας ν' ἀνοίξῃ
 θὰ ἦταν ποθητότερο καὶ νὰ χαθοῦμεν ὅλοι,
 ἐὰν τοῦτον θ' ἀφήσωμεν στοὺς ἵπποδάμους Τρῶας,
 νὰ σύρουσαν εἰς τὴν πόλιν τοὺς καὶ δόξαν ν' ἀποκτήσουν».

Καὶ κάποιος πάλιν ἔλεγε τῶν γενναιοψύχων Τρῶων : 420
 «Στὸ πλάγι, ὦ φίλοι, αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς νὰ πέσωμε ὅλοι ἀντάμα
 ἢ μοίρ' ἂν θέλῃ, ἀσάλευτοι σταθῇτε στὸν ἀγῶνα».
 Αὐτὰ 'λεγαν καὶ ἄναπτε τοῦ καθενὸς ἡ ἀνδρεία.
 Αὐτοῦ ἐκεῖνοι ἐμάχοντο καὶ ὁ σιδερένιος κρότος
 στὸν οὐρανὸν τὸν χάλκινον βροντοῦσε ἀπ' τὸν αἰθέρα 425
 καὶ ἀνάμερ' ἀπ' τὸν πόλεμον οἱ ἵπποι τοῦ Ἀχιλλέως
 ἐκλαίγαν ἅμα ἐγινώριζαν πόπες· ὁ κυβερνήτης
 νεκρὸς ἀπὸ τοῦ Ἑκτορος τὴν λόγχην, τοῦ ἀνδροφόνου.

- Καὶ ὅσο καὶ ἂν ἴδρωνε ὁ καλὸς Διωρεΐδης Αὐτομέδων
καὶ μὲ τὴν σφοδρὰν μάστιγα στὰ νῶτα νὰ τοὺς πλήττη 430
καὶ νὰ τοὺς κραίνει μαλακὰ καὶ νὰ τοὺς φοβερίζῃ,
μήτε στὲς πρύμνες νὰ στραφοῦν, στήν ἄκραν τοῦ Ἑλλησπόντου,
μήτε κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν νὰ γύρουν
ἤθελαν, καὶ ὡς ἀσάλευτη στέκεται στήλῃ ἐπάνω
στὸ μνῆμ' ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, ἀκλόνητοι κι ἐκείνοι 435
ἐμέναν, στὸ πανεύμορφον ἀμάξι τους ζεμένοι,
μὲ τὰ κεφάλια στηρικτὰ στήν γῆν· καὶ πυρωμένα
ἐχύναν δάκρυα ποὺ ὁ καλὸς τοὺς λείπει κυβερνήτης.
Καὶ ὡς ἀπ' τὴν ζεύγλιν ἐπεφτεν ἡ φουντωμένη χαίτη
εἰς τὰ δυὸ πλάγια τοῦ ζυγοῦ, μολύνετο εἰς τὸ χῶμα. 440
Τοὺς εἶδε κι ἐσυμπόνεσε τὸ κλάμμα τους ὁ Δίας,
τὴν κεφαλὴν ἐκίνησε κι ἔλεγε μέσα ὁ νοῦς του :
«Δύστυχοι, τί σᾶς δώσαμε τοῦ σεβαστοῦ Πηλέως
θνητοῦ ἀνθρώπου, ἀγέραστοι καὶ ἀθάνατοι ὅπως εἴσθε ;
Ἦ γιὰ νὰ πάσχετε καὶ σεῖς μὲ τῶν θνητῶν τὸ γένος ; 445
Διότι θλιβερώτερο τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει,
κανέν' ἀπ' ὅσα ἐκεῖ στήν γῆν κινοῦνται καὶ ἀναπνεύουν.
'Αλλὰ ποτὲ σᾶς ν' ἀνεβῆ καὶ τὸ λαμπρὸν ἀμάξι
τὸν Πριαμίδην Ἐκτορα ποσῶς δὲν θὲ ν' ἀφήσω,
δὲν φθάνει ποὺ ἔχει τ' ἄρματα καὶ τόσο δὲ καυχᾶται ; 450
Καὶ σᾶς ἀνδρεία στὰ γόνατα καὶ στήν ψυχὴν θὰ βάλω
νὰ σώσετε ἀπ' τὸν πόλεμον ὡς εἰς τὰ κοῖλα πλοῖα,
τὸν Αὐτομέδοντα· ὅτι ἐγὼ σ' αὐτοὺς θὰ ἀφήσω ἀκόμη
νὰ σφάζουν καὶ νὰ δοξασθοῦν, στὲς πρύμνες ὡς νὰ φθάσουν,
ἅμα βυθίσῃ ὁ ἥλιος καὶ τ' ἅγιο σκότος ἔλθῃ». 455
- Αὐτὰ εἶπε κι ἐφύσησεν ὁρμὴν σφοδρὰν στοὺς ἵππους.
Κι ἐκείνοι ἀπὸ τὲς χαῖτες των τὴν σκόνῃ ἀφοῦ τινάζαν
φέραν τ' ἀμάξι ὡς ἀστραπὴ στήν μέσσην τοῦ πολέμου·
καὶ ἂν κι ἔκλαιε τὸν Πάτροκλον, ἐχύθη μὲ τοὺς ἵππους
ὁ Αὐτομέδων, ὡς ἀετὸς ἐκεῖ ποὺ χῆνες βόσκουν· 460
κι εὐκολ' ἀπὸ τὴν χλαλοὴν ἔφευγε αὐτὸς τῶν Τρώων
κι εὐκολὰ πάλι ἔφευγε τὸ πλῆθος νὰ σκορπίσῃ
ἀλλ' ἄνδρες δὲν ἐφόνευε καὶ ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε
ὅτι στ' ἀμάξι μόνος του νὰ σπρώχνῃ δὲν ἐμπόρει

τοὺς γοργοὺς ἵππους καὶ νὰ ὀρμᾷ στὴν μάχην μὲ τὴν λόγχην· 465
 στὸ τέλος ἕνας σύντροφος τὸν εἶδε, ὁ Αὐτομέδων,
 ποὺ ἦταν τοῦ Λαέρκεως βλαστάρη τοῦ Αἰμονίδου·
 στὸ ἀμάξι ὀπίσω ἐστάθηκε καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἶπε :
 «ὦ Αὐτομέδων, τῶν θεῶν ποιὸς σοῦ ἔβαλε στὰ στήθη 470
 βουλὴν ὀλέθριαν κι ἐβλαψε τὰ ὕγεια λογικά σου ;
 Τοὺς Τρώας σὺ νὰ πολεμῇς στὴν πρώτην τάξιν μόνος !
 καὶ σοῦ ἐφρονεύθη ὁ σύντροφος, καὶ ὁ Ἔκτωρ μὲ καμάρη
 τώρα στοὺς ὤμους του φορεῖ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως».
 Καὶ ὁ Διωρείδης πρὸς αὐτόν : «Κανείς, ὦ Ἀλκιμέδων,
 τῶν Ἀχαιῶν, ὅσον ἐστὶ καλὸς ἄλλος δὲν εἶναι 475
 νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀνδρεία τῶν ἀθανάτων ἵππων,
 μόνον ὁ Ἰσόθεος Πάτροκλος ὅταν ἀκόμα ἐξοῦσε·
 τώρα τὸν ἔχει ὁ θάνατος καὶ ἡ μοῖρ'· ἀλλὰ σὺ λάβε
 τὴν μάστιγα καὶ τὰ λαμπρὰ τῶν ἵππων χαλινάρια,
 καὶ κάτω ἐγὼ θὰ κατεβῶ πεζὸς νὰ πολεμήσω». 480
 Εἶπε κι ἐκεῖνος ὄρμησε στὸ γρήγορον ἀμάξι
 κι ἔλαβ' εὐθὺς τὴν μάστιγα καὶ ὁμοῦ τὰ χαλινάρια.
 Καὶ ὁ ἄλλος κάτω ἐπήδησε· τοὺς εἶδε ὁ λαμπρὸς Ἔκτωρ
 καὶ στὸν Αἰνεΐαν εἶπ' εὐθὺς ποὺ εὐρίσκετο σιμά του :
 «Ἐνδοξ' Αἰνεΐα τῆς βουλῆς τῶν χαλκοφόρων Τρώων, 485
 ξάφνου ἐφανῆκαν τ' ἄλογα τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως
 στὸν πόλεμον καὶ ἀδύναμοι τὰ ἔχουν κυβερνήτες.
 Ἄν εἴσαι πρόθυμος καὶ σὺ, θαρροῦσα νὰ τὰ πάρω
 ὅτι ἂν ὀρμούσαμεν ἑμεῖς, δὲν θὰ σταθοῦν ἐκεῖνοι
 ἐμπρὸς μας νὰ δοκιμασθοῦν στοῦ Ἄρη τὸν ἀγῶνα». 490
 Τὸν λόγον ἔστερξ' ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίσῃ ὁ παινεμένος.
 Καὶ αὐτοὶ μὲ ἀσπίδες στερεᾶς πλασμένες ἀπὸ δέρμα
 ταύρου ξερὸ χαλκὸστρωτο στὴν μάχην ἴσια ὀρμούσαν.
 Ὁ θεὸς Ἄρητος μ' αὐτοὺς κινήθη καὶ ὁ Χρομῖος,
 καὶ μέγα θάρρος στὴν ψυχὴν ἐτρέφαν πῶς θὰ πάρουν 495
 τ' ἄλογα τὰ μακρόλαιμα κι ἐκεῖνους νὰ φονεύσουν·
 μωροὶ ποὺ ἀναιμάττωται δὲν ἔμελλαν νὰ φύγουν
 ἀπὸ τὸν Αὐτομέδοντα· καὶ τοῦ Διὸς εὐχήθη
 κεῖνος καὶ ἀνδρεία πλημμύρισε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς του,
 κι εἶπε στὸν Ἀλκιμέδοντα, ἐγκάρδιον σύντροφόν του : 500

«᾽Ω Ἀλκιμέδων, μὴ μακράν τοὺς ἵππους μοῦ κρατήσης,
 ἀλλὰ τὰ χνῶτα ὀπίσω μου νὰ αἰσθάνωμαι, ὅτι βλέπω
 πού δὲν θὰ παύσῃ ἀπ' τὴν ὁρμὴν ὁ Πριαμίδης Ἐκτωρ
 ὅσο ἢ τοὺς ἵππους ν' ἀνεβῇ τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως,
 ἀφοῦ φονεύσῃ πρῶτα ἐμᾶς καὶ διώξῃ τῶν Ἀργείων 505
 τὰ πλήθη, ἢ πέσῃ αὐτὸς νεκρὸς στὴν μέσσην τῶν προμάχων».

Κι ἐφώναξε τοὺς Αἴαντας αὐτοῦ καὶ τὸν Ἀτρεΐδην:
 «Αἴαντες καὶ Μενέλαε, τῶν Δαναῶν προστάτες,
 σεῖς τὸν νεκρὸν ἀφήσετε στοὺς ἄλλους πολεμάρχους
 στὸ πλάγι του τὲς φάλαγγες τοῦ ἐχθροῦ ν' ἀπομακρύνουν 510
 καὶ σώσετε ἀπ' τὸν ὄλεθρον ἐμᾶς πού ζοῦμε ἀκόμη.
 Ὅτι μᾶς ἔπεσαν βαρεῖς μὲς στὸν σκληρὸν ἀγῶνα,
 Ἐκτωρ κι Αἰνείας, ἥρωες οἱ πρῶτοι στὴν Τρωάδα.
 Ἄλλ' ὅλ' αὐτὰ στὴν δύναμιν τῶν ἀθανάτων μένουν
 θέλω κι ἐγὼ τὴν λόγχην μου νὰ ρίξω κι ἔχει ὁ Δίας». 515

Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον ἐτίναξε κοντάρι
 τοῦ Ἀρήτου, τὸν ἀκόντισε στὴν κυκλωτὴν ἀσπίδα.
 Καὶ τὸν χαλκὸν δὲν κράτησεν ἡ ἀσπίδα ἀλλ' ἐτρυπήθη,
 καὶ τὸν ζωστήρα ἐπέρασεν ὡς τὴν γαστέρα ἡ λόγχη
 καὶ ὅπως μ' ἀξίναν κοφτερὴν ἀνδρειωμένο ἀγόρι 520
 ὀπίσω ἀπὸ τὰ κέρατα ταῦρον κτυπᾷ στὸ νεῦρο
 νὰ κοίπῃ ὄλο καὶ βροντᾷ σκιρτώντας χάμου ὁ ταῦρος
 ὅμοια σκιρτώντας ἔπεσε καὶ αὐτός, καὶ ἡ πικρὴ λόγχη
 μὲς στ' ἄντερά του τινακτὴ τοῦ ἐνέκρωσε τὰ μέλη.
 Τότε στὸν Αὐτομέδοντα τὴν λόγχην ρίχν' ὁ Ἐκτωρ 525
 ἐμπρὸς τηρώντας ξέφυγεν ἐκεῖνος τὸ κοντάρι
 καί, ὡς αὐτὸς ἔσκυψεν ἐμπρός, ὀπίσω του ἐστυλῶθη
 στὸ χῶμα ἡ λόγχη κι ἔτρεμεν ἡ οὐρά της ἀπὸ πάνω
 καὶ ὁ βαρὺς Ἄρης ἔσβησεν ἐκεῖ τὴν δύναμίν του.
 Καὶ μὲ τὰ στήθη ἀντίστηθα νὰ κτυπηθοῦν ὁρμοῦσαν, 530
 ἂν τὴν ὁρμὴν δὲν ἔκοφταν οἱ Αἴαντες πού ἐφθάναν
 εἰς τοῦ συντρόφου τὴν φωνὴν ἐκεῖ πού ἐπολεμοῦσαν.
 Καὶ ὡς εἶδαν κεῖ τοὺς Αἴαντας, ὀπίσω φοβισμένοι
 Ἐκτωρ κι Αἰνείας πόδισαν καὶ ὁ θεϊκὸς Χρομῖος
 καὶ ἄφησαν κεῖ τὸν Ἀρητον μὲ σπλάχνα σπαραγμένα 535
 νὰ κεῖται· καὶ μὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἀρη ὁ Αὐτομέδων

τ' ἄρματα ἐπῆρε τοῦ νεκροῦ κι ἐπάνω του ἐκαυχῆθη :
 «Ἐγλύκανα τὸν πόνον μου γιὰ τὸν ἀποθαμένον
 Πάτροκλον, ἂν κι ἐφόνευσα πολὺ κατώτερόν του».

Εἶπε, στ' ἀμάξι τ' ἄρματα τὰ αἵματοβαμμένα 540
 πῆρε κι αἵματοστάλακτος ὀλόβουλος κι ἐκεῖνος
 ἀνέβηκε ὥσάν λέοντας πόχει σπαράζει ταῦρον.

Καὶ πάλι μάχη λυσερὴ στὸν Πάτροκλον-ἐπάνω
 ἄναψε πολυδάκρυτη, ὅτ' ἦλθεν οὐρανόθεν
 νὰ τοὺς κινήσ' ἡ Ἀθηνᾶ σταλμένη ἀπὸ τὸν Δία 545
 νὰ βοηθῇ τοὺς Δαναοὺς, ὅτ' εἶχε ἀλλάξει γνώμη.
 Ὡς ὅταν ἀπ' τὸν οὐρανὸν τανύζῃ ὁ μέγας Δίας
 τὴν λαμπροφόραν ἱριδα εἰς τοὺς θνητοὺς σημάδι
 πολέμου ἢ κακοχειμωνιάς, ποὺ τοὺς ἀνθρώπους παύει
 ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ἀγρῶν καὶ βλάπτει τὰ κοπάδια· 550
 ὅμοιαν νεφέλην πορφυρὴν ἐνδύθη καὶ στὰ πλήθη
 εἰσέβη αὐτὴ τῶν Ἀχαιῶν κι ἐγκάρδιωνε καθέναν.

Τὸν ἔνδοξον Μενέλαον, ποὺ ἦταν σιμά της, πρῶτον
 ἐπαραινέσθη ἡ θεά, τὴν ὅψιν ἀφοῦ ἐπῆρε
 τοῦ Φοῖνικος, τ' ἀνάστημα καὶ τὴν καλὴν φωνὴν του : 555
 «Ὀνειδος μέγα κι ἐντροπὴν, Μενέλαε, θ' ἀποκτήσης
 ἐὰν τὸν πιστὸν σύντροφον τοῦ θεῖου Ἀχιλλέως
 σπαράξουν σκύλοι ἀρπακτικοὶ στὰ τείχη ἐμπρὸς τῆς Τροίας.
 Ἄλλ' ἀνδρείεψο καὶ ἄναγε τὰ πλήθη στὸν ἀγῶνα».

Καὶ τῆς θεᾶς ὁ ἀνδράγαθος Μενέλαος ἀποκρίθη : 560
 «Φοῖνιξ, ὦ γέρε παλαικίε, ἂν εἰς ἐμέ νὰ δώσῃ
 δύναμιν ἤθελ' ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἀπὸ τ' ἀκόντια σκέπην,
 πρόθυμος γιὰ τὸν Πάτροκλον ἐκεῖ θὰ ὑπερμαχοῦσα,
 ποὺ ὁ θάνατός του ἐπλήγωσε στὰ βάθη τὴν ψυχὴν μου.
 Ἀλλὰ μανίζει φοβερός ὁ Ἔκτωρ· οὐδὲ κάνει 565
 νὰ κόψ' ἡ λόγχη του, ὅτι ὁ Ζεὺς νὰ τὸν δοῇ ἄσση θέλει».

Εἶπε καὶ ἡ γλυκόφθαλμη θεὰ χαρὰ τὸ πῆρε
 διότι ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς σ' αὐτὴν εὐχῆθη πρῶτον.
 Καὶ ὁρμὴν πολλὴν τοῦ ἔβαλε στὰ γόνατα, στοὺς ὤμους,
 καὶ μέσα τὸν ἐγέμισε μὲ πῆισμα ὡς ἔχ' ἡ μύγα, 570
 ποὺ ὅσο τὴν διώχνουν στὸ κορμὶ τὸ ἀνθρώπινο κολλάει
 νὰ τὸ δαγκάνῃ καὶ πολὺ τὸ αἶμ' ἀγαπᾷ τοῦ ἀνθρώπου.

Με τόσο πείσμα ἐγέμισε τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του.
 Κι ἐπῆγε πρὸς τὸν Πάτροκλον καὶ ἀκόντισε τὴν λόγχην.
 "Ἄνθρωπος τ' ὄνομα Ποδῆς εὐρίσκετο εἰς τὴν Τροίαν 575
 υἱὸς τοῦ Ἡετίωνος καὶ πλούσιος καὶ γενναῖος
 σύντροφος ὁμοτράπεζος τοῦ "Ἐκτορος καὶ φίλος·
 αὐτὸν ὡς ἔφευγε, ὁ ξανθὸς Μενέλαος στὸν ζωστήρα
 κτύπησε καὶ τοῦ πέρασε τὴν λόγχην πέρα πέρα·
 καὶ ὅπως βροντῶντας ἔπεσεν, ὁ "Ατρεΐδης ἀπ' τοὺς Τρῶας 580
 ἔσυρε ἡμέσῳ τὸν νεκρὸν στὲς τάξεις τῶν συντρόφων.

Καὶ ὁ Φοῖβος τότε ἐστάθηκεν στοῦ "Ἐκτορος τὸ πλάγι
 τοῦ "Ἀσιάδου Φαίνοπος προσόμοιος, τῆς "Ἀβύδου,
 ποὺ ἦταν φίλος του ἀκριβὸς ὅσον κανεῖς τῶν ξένων.
 «"Ἐκτορ», τοῦ εἶπεν ὁ θεός, «καὶ ποιὸς θὰ σὲ τρομάξη 585
 ἄλλος στὸ ἔξῃς τῶν "Αἰαίων ; Ποὺ ἔμπρὸς τοῦ Μενελάου
 ἔφυγες, ὅπου ἐλέγετο πολεμιστὴς ἀχρεῖος·
 καὶ τώρα μόνος τὸν νεκρὸν ἐσήκωσε ἀπ' τὴν μέσσην
 τῶν Τρῶων, κι ἦταν ὁ Ποδῆς ἀγαπητὸς σου φίλος,
 τοῦ Ἡετίωνος υἱὸς καλὸς καὶ ἀνδρειωμένος». 590

Εἶπε κι ἐκεῖνον σκέπασε πόνου βαθιὰ μαυρίλα
 καὶ ὀλόφρακτος μὲς στ' ἄρματα ἐβγῆκε ἀπ' τοὺς προμάχους·
 καὶ τότε, ὁ Ζεὺς τὴν χρῶσσωτὴν αἰγίδ' ἀκτινοβόλον
 ἐπῆρε καὶ ὅλην σκέπασε μὲ σύννεφα τὴν "Ιδην,
 ἄστραψ' ἐβρόντησε βαριά καὶ σειῶντας τὴν αἰγίδα 595
 νίκην τῶν Τρῶων ἔδιδε καὶ τρόμον τῶν "Αργείων.

Τὴν ρυγὴν ἄρχισε ὁ Βοιωτὸς Πηνέλαος, ὅτι ὡς ἦταν
 πάντοτ' ἔμπρὸς, τὸν λόγχισεν ἐγγὺς ὁ Πολυδάμας,
 κι ἐπῆρε ἡ λόγχη ξέδεσμα τοῦ ὤμου του τὴν ἄκραν
 κι ἐξάκρισε τὸ κόκαλο· τὸν Λήιτον ὁ "Ἐκτωρ 600
 τοῦ "Αλεκτρύονος τὸν υἱὸν ἐλάβωσε στὸ χέρι
 μὲς στὸν ἄρμόν, κι ἐμάκρυνεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν μάχην·
 τηρώντας γύρω ἐσύρθηκε, ὅτι στὸ χέρι μέσσα
 τὴν λόγχην εἶχε, ἀνίκανος νὰ πολεμήσῃ πλέον.
 Ὁ "Ιδομενεὺς τὸν "Ἐκτορα ποὺ ἐχύνετο στὸν Λήιτον 605
 ἐκτύπησε κατὰστηθα πρὸς τὸ βυζὶ κι ἐκόπη
 στὴν λόγχην τὸ κοντάρι του καὶ ἀλλάλαξαν οἱ Τρῶες.
 Ὁ "Ἐκτωρ τότε ἀκόντισεν εἰς τὸν "Ιδομενέα

ὀρθὸν στ' ἀμάξι κι ἔλειψεν ὀλίγο νὰ τὸν πάρῃ·
 κι ἐκτύπησε τὸν Κοίρανον, ποῦ ἀπ' τὴν ὠραίαν Λύκτον 610
 τοῦ Μηριόνη ἦλθε ὁπαδὸς στ' ἀμάξι κυβερνήτης.
 "Ὅτ' εἶχεν ἔλθει ὁ Ἰδομενεὺς πεζὸς ἀπ' τὰ καράβια
 καὶ δόξης θὰ ἦταν ἀφορμὴ μεγάλῃς εἰς τοὺς Τρῶας,
 ἂν δὲν ἔφθανε ὁ Κοίρανος τῶν ἵππων κυβερνήτης·
 καὶ σώστης του ἀπ' τὸν ὄλεθρον προφύλαξεν ἐκεῖνον 615
 καὶ τοῦ ἀνδροφόνου Ἐκτορος αὐτὸν ἐπῆρε ἡ λόγχη,
 κάτω ἀπ' τ' αὐτὶ τὸν κτύπησε, καὶ τοῦ ὅσπασεν ἡ λόγχη
 ὅλα τὰ δόντια κι ἔκοψε τὴν γλώσσαν μὲς στὴν μέσην,
 ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἐβρόντησε καὶ ἀπόλυσε ἀπ' τὰ χέρια
 τὰ χαλινάρια· κι ἔσκυψε στὴν γῆν ὁ Μηριόνης, 620
 τὰ ἐπῆρε κι ἔπειτα ἔλεγε πρὸς τὸν Ἰδομενέα :
 «Ράβδιζε τώρα, γρήγορα νὰ φθάσῃς εἰς τὰ πλοῖα·
 τὸ βλέπεις, ποῦ τῶν Ἀχαιῶν δὲν εἶναι ἡ νίκη πλέον».
 Εἶπε κι εὐθὺς ἐράβδισε τοὺς ἵππους πρὸς τὰ πλοῖα
 ὁ Ἰδομενεὺς, ὅτι ἔπασσε μὲς στὴν ψυχὴν του ὁ φόβος. 625
 Κι ἐνόησ' ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Τελαμῶνιος Αἴας
 τὸν Δία πὼς ἐχάριζε τὴν νίκην εἰς τοὺς Τρῶας,
 κι εἶπεν ὁ μεγαλόψυχος ὁ Τελαμῶνιος Αἴας :
 «Θεοί μου, πλέον καθαρὰ κι ἕνας μωρὸς τὸ βλέπει
 τὸ χέρι τοῦ πατρὸς Διὸς πὼς βοηθεῖ τοὺς Τρῶας. 630
 "Ὅλα δαγκᾷν τὰ βέλη τους, εἴτε κακὸς τὰ ρίχνει,
 εἴτε καλὸς· πάντοτε ὁ Ζεὺς τὰ στρέφει στὸ σημάδι
 καὶ ὅλων μας ἔλεινὰ πέφτουν στὴν γῆν χαμένα.
 'Αλλ' ὅ,τ' εἶναι καλύτερον ἅς ἔβρη τώρα ὁ νοὺς μας
 καὶ τὸν νεκρὸν νὰ πάρωμε, κι οἱ ἴδιοι τὴν ζωὴν μας 635
 νὰ σώσωμε, νὰ τὸ χαροῦν οἱ φίλοι, ὅπου θλιμμένοι
 ἐδῶ μᾶς βλέπουν καὶ θαρροῦν πὼς κρατημὸν δὲν θὰ ᾿χη
 τοῦ ἀνδροφόνου Ἐκτορος ἡ μανιωμένη ἀνδρεία,
 καὶ ὅτι θὰ πέσῃ ἀκράτητος ἐπάνω στὰ καράβια.
 Νὰ ἦταν κανεὶς τὸ μήνυμα νὰ φέρῃ στὸν Πηλεΐδην 640
 ὀγρήγορα, ὅτι δὲν θαρρῶ νὰ τό ᾿χη μάθει ἀκόμη
 τὸ θλιβερό, πὼς ἔχασε τὸν ἀκριβόν του φίλον.
 'Αλλὰ νὰ ἰδῶ δὲν δύναμαι τῶν Ἀχαιῶν κανέναν
 ὅτι καὶ αὐτοὺς καὶ τ' ἄλογα σκοτάδι περιζώνει.

Πατέρα, ἀπ' τ' Ἀχαιοῖσιν σὺ δῖα λυσε τὸ σκότος, 645
 ἔαστεριά κάμε, εὐδόκησε νὰ βλέπουν οἱ ὀφθαλμοί μας,
 καὶ ἀφοῦ τὸ θέλεις, χάσε μας κὰν εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου».

Αὐτὰ 'πε κι ἐσυμπόνεσε τὸ κλάυμα τοῦ ὁ πατέρας,
 κι εὐθὺς τοῦ σκότους σκόρπισεν ἐκεῖθε τὴν μαυρίλα, 650
 ἔλαμψ' ὁ ἥλιος κι ἔδειξε γύρω τὴν μάχην ὅλην.

Τότε πρὸς τὸν Μενέλαον ἐστράφη κι εἶπ' ὁ Αἴας :
 « Ἀτρεΐδῃ, τώρα κοίταξε, τὸ μάτι σου ἴσως πάρη
 τὸν Νεστορίδῃ Ἀντίλοχον, ἂν ζῇ καὶ αὐτὸς ἀκόμη,
 νὰ δράμ' εἰπέ του γρήγορα νὰ φέρῃ τοῦ Ἀχιλλέως 655
 τὸ μήνυμα ποὺ ἀπέθανεν ὁ φίλος τῆς καρδιᾶς του».

Εἶπε, καὶ τὸν ὑπάκουσεν ὁ ἀνδράγαθος Ἀτρεΐδης,
 κι ἐβγῆκεν ὥσάν λέοντας μέσ' ἀπ' τὸ περιαύλι
 ποὺ ἀπόκαμ' ἐρεθίζοντας ἄνδρες ὁμοῦ καὶ σκύλους,
 ποὺ ὀλονυχτοῦν, τὰ ὀλόπαχα μοσχάρια τοὺς νὰ σώσουν· 660
 κι ἐκεῖνο, ἀπὸ τὴν ὄρεξιν σπρωγμένο τῶν κρεάτων
 ὀρμᾷ, πλὴν ἀνωφέλητα· μετ' ὅσῃν τόλμῃν ρίχνουν
 ἀκόντι' ἐπάνω τοῦ οἱ βοσκοὶ καὶ δέματ' ἀναμμένα,
 ποὺ τὰ φοβεῖται, ἂν καὶ λυσσᾷ καὶ ἅμα χαράξ' ἡ ἡμέρα
 κατηφιασμένο ἀποχωρεῖ· ὁ Ἀτρεΐδης παρομοίως 665
 ἄθελ' ἀπὸ τὸν Πάτροκλον μακρὰν ἀποχωροῦσε,
 ὅτι ἐφοβεῖτο τῆς φυγῆς μὴ τὸ κακὸ σκορπίσῃ
 τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν νεκρὸν εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἀφήσουν.

Κι ἔλεγε πρὸς τοὺς Αἴαντας καὶ πρὸς τὸν Μηριόνην :
 « ὦ πολεμάρχοι, Αἴαντες καὶ Μηριόνη, ἀκοῦτε·
 τώρα τὴν ἄδολην καρδιὰ τοῦ ἄμοιρου Πατρόκλου 670
 μὴ λησμονεῖτε· ὅτι γλυκὺς, ὅταν ἐζοῦσε, εἰς ὅλους
 ἦταν· καὶ τώρα ὁ θάνατος καὶ ἡ μοῖρα μᾶς τὸν πῆρε».

Εἶπε καὶ ἀναχώρησεν ὁ Ἀτρεΐδης καὶ τριγύρω
 ἐτήρα, ὡς ὁ ἀετός, ὁποῦ κανέν' ἀπ' ὅσα
 πετούμενα εἶναι τ' οὐρανοῦ τὸ μάτι αὐτὸ δὲν ἔχει· 675
 ὁποῦ γοργὸ λαγόπουλο καὶ μέσα μουλωμένο
 στὸ φουντωτὸ χαμόδενο καὶ ἀπὸ ψηλὰ τὸ βλέπει,
 τοῦ πέφτει ἐπάνω καὶ τὸ ἀρπᾷ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ παίρνει·
 παρόμοια σύ, Μενέλαε, τὰ φωτερά σου μάτια
 παντοῦ γοργὰ τὰ ἐγύριζες στὸ πλῆθος τῶν συντρόφων, 680

τὸν Νεστορίδην ζωντανὸν ἴσως ἰδῆς ἀκόμη.
Δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἰδῇ στ' ἀριστερὰ τῆς μάχης
ποὺ τοὺς συντρόφους του θερμὰ κεντοῦσε στὸν ἀγώνα.

Τότε ὁ ξανθὸς Μενέλαος πλησίασε καὶ τοῦ 'πε :

«Ἐλα σιμά μου, Ἀντίλοχε, διόθρεπτε, ν' ἀκούσῃς 685

τὰ λυπηρὰ ποὺ γίνονται, νὰ μ' εἶχε φέξ' ἡ μέρα·

τὸ βλέπεις μὲ τὰ μάτια σου θαρρῶ καὶ τὸ γνωρίζεις

ποὺ συμφορὰ στοὺς Δαναοὺς θεόθεν ροβολάει·

νικοῦν οἱ Τρῶες, ἔπεσε τῶν Ἀχαιῶν ὁ πρῶτος,

ὁ Πάτροκλος, μέγας καὶ μὲς στῶν Δαναῶν τὸ γένος· 690

ἀλλὰ σὺ τρέχε γρήγορα νὰ εἰπῇς τοῦ Ἀχιλλέως

ἴσως προφθάσῃ τὸν νεκρὸν νὰ σώσῃ στὰ καράβια

γυμνόν· κι ἐπῆρε τ' ἄρματα ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ».

Καὶ ὡς τ' ἄκουσ' ὁ Ἀντίλοχος μέσα του αἰσθάνθη φρίκην,

τὰ λόγια τοῦ 'πιασε ἀμιλιά πολλή· 695

δάκρυα τὰ μάτια κι ἔστυψε στὸν λάρυγγα ἡ φωνή του.

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἀμέλησε νὰ κάμῃ ὅ,τι εἶπ' ὁ Ἀτρεΐδης,

κι ἔφυγ' εὐθὺς καὶ τ' ἄρματα ἐδέχθη ὁ σύντροφός του

Λαόδοκος, ποὺ τ' ἄλογα στὸ πλάγι του ὁδηγοῦσε.

Καὶ αὐτὸν γοργὰ τὰ πόδια του μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην 700

ἐπαίρναν μῆνυμα κακὸ νὰ φέρῃ τοῦ Ἀχιλλέως,

καί, Ἀτρεΐδη, σὺ δὲν ἔστεργες νὰ μείνῃς τῶν Πυλίων

συντρόφων του βοηθὸς ἐκεῖ ποὺ 'χαν σκληρὸν ἀγώνα

καὶ πόνον ποὺ τοὺς ἔλειπε ὁ Ἀντίλοχος ὁ ἀνδρεῖος.

Ἀλλὰ σ' ἐκείνους ἔστειλε τὸν θεῖον Θρασυμήδην 705

καὶ αὐτὸς στὸν ἥρωα Πάτροκλον ἐκίνησε νὰ φθάσῃ·

στοὺς Αἴαντας ἐσίμωσε καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε :

«Ἐκεῖνον ἐπροβόδησα νὰ ἐβρῇ τὸν Ἀχιλλέα

εἰς τὰ καράβια· ἀλλὰ πολὺ διστάζω ἂν θά 'λθῃ τώρα,

ὅσον καὶ ἂν βράζῃ ἐκδίκησιν τοῦ Ἑκτορος νὰ πάγῃ, 710

ὅτι γυμνὸς δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ στοὺς Τρῶας.

Ἄλλ' ὅ,τ' εἶναι καλύτερον ἅς ἔβρῃ τώρα ὁ νοὺς μας·

καὶ τὸν νεκρὸν νὰ πάρωμεν κι οἱ ἴδιοι τὴν ζωὴν μας

νὰ σώσωμε ἀπ' τὸν θάνατον καὶ τὴν ὁρμὴν τῶν Τρώων».

Καὶ ὁ μέγας τοῦ ἀποκρίθηκε, ὁ Τελαμώνιος Αἴας : 715

«Φρόνιμον λόγον πρόφερες, Μενέλαε δοξασμένε,

πὼς τῶρα οἱ δυὸ στοὺς ὤμους σας, ἐσὺ καὶ ὁ Μηριόνης
 ἔξω ἀπ' τὴν μάχην τὸν νεκρὸν σηκώσετε καὶ ὀπίσω
 ἔμεῖς οἱ δυὸ τὸν Ἑκτορα κρατοῦμε καὶ τοὺς Τρῶας.
 Ἐμεῖς πού συνονόματοι μὲ μιὰ ψυχὴν ὡς τῶρα 720
 πλάγι μὲ πλάγι μένουμε στοῦ Ἄρη τὸν ἀγῶνα».

Εἶπε κι ἐκεῖνοι τὸν νεκρὸν σηκῶσαν εἰς τὰ χέρια
 πολὺ ὑψηλά, καὶ ἀλάλαξαν ὀπίσω τοὺς οἱ Τρῶες
 ἅμ' εἶδαν ὅτ' οἱ Δαναοὶ τὸν Πάτροκλον σηκῶναν
 καὶ ὁμοιάζαν σκύλοι ὅταν ὀρμοῦν νὰ πιάσουν λαβωμένον 725
 χοῦρον, καὶ ἄνδρες κυνηγοὶ τοὺς ἔχουν βάλει ἐμπρὸς τοὺς
 καὶ τρέχουν τρέχουν πρόθυμοι πολὺ νὰ τὸν σπαράξουν,
 ἀλλ' ὅταν στρέφεται σ' αὐτοὺς θαρρῶντας στὴν ἀνδρεία του
 ὅλοι σκορποῦν, ἓνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ στὸ δάσος
 ὅμοια τῶν Τρῶων πάντοτε στὲς πλάτες των τὸ πλῆθος 730
 μὲ ξίφη καὶ μὲ δίστομα κοντάρια τοὺς κτυποῦσαν.
 ἀλλ' ὅταν στρέφονταν σ' αὐτοὺς οἱ Αἰῶντες κι ἐμέναν,
 τότε ἡ θωριά τους ἄλλαζεν, οὐδὲ νὰ προχωρήσῃ
 νὰ μάχεται γιὰ τὸν νεκρὸν κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε.

Μὲ ἀνδρείαν τόσῃν τὸν νεκρὸν ἐφέρναν πρὸς τὰ πλοῖα 735
 καὶ ὀπίσω τοὺς ἐμάνιζε ἄγρια πολέμου λύσσα,
 σὰν τὴν φωτιὰν ὅπου ξεσπᾷ μέσα εἰς μεγάλην χώραν
 καὶ ὅπως τὰ σπίτια καίονται φαίνεται ἡ λάμψις πέρα,
 ὡς ἔρχεται μὲ θόρυβον ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου, 740
 ὅμοια, καθὼς μὲ τὸν νεκρὸν ἐκεῖνοι ἐπροχωροῦσαν
 κατόπι ὄχοῦσε ἀκράτητος κτύπος ἀνδρῶν καὶ ἵππων.
 Καὶ ὅπως μὲ δύναμιν πολλὴν μουλάρια νεφρωμένα
 στὸ μονοπάτι πετρωτὸ τραβοῦν ἀπὸ τὸ ὄρος
 δοκάρ' ἢ καραβίσιο ξύλο τρανὸ καὶ ὁ κόπος 745
 καὶ ὁ ἔδρος τὰ καταπονεῖ καθὼς ἐμπρὸς σπουδάζουν,
 καὶ αὐτοὶ μὲ πόνον τὸν νεκρὸν ἐφέρναν, καὶ ἀπὸ πίσω
 φραγμὸν εἶχαν τοὺς Αἰῶντας, καθὼς κρατεῖ τὸ ρεῦμα
 στὴν πεδιάδ' ἀνάμεσα μιὰ λογισμένη ράχη,
 πού καὶ γενναίων ποταμῶν τὰ μανιωμένα ρεῖθρα
 κόφτει καὶ γέρνει ἐδῶ κι ἐκεῖ στὸ σιάδι τὰ νερά τους, 750
 οὐδὲ ἡμποροῦν μὲ τὴν σφοδρὴν ὁρμὴν τοὺς νὰ τὴν σπάσουν.
 ὁμοίως καὶ οἱ Αἰῶντες τὲς λόγχες ἐμποδίζαν

τῶν Τρώων πού κατάποδα τοὺς κυνηγοῦσαν ὄλοι,
ὁ μέγας Ἑκτωρ ἔξοχα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίση Αἰνείας.

Κι εἶδες ψαρῶνια νὰ περνᾶν σὰν νέφος καὶ κουροῦνες 755

καὶ νὰ φωνάζουν, ἂν ἰδοῦν μακρόθεν τὸ γεράκι

πού στὰ μικρὰ πετούμενα μέγαλον κάνει θρῆνον·

ὁμοίως ἀπ' τοῦ Ἑκτορος τὴν λόγχην καὶ τοῦ Αἰνεία

ἐφεῦγαν μὲ στριγγές φωνές, ξεχνώντας τὴν ἀνδρεία τους,

καὶ ἄρματα ἔπесαν πολλὰ ὀλόγυρα στὸν λάκκον 760

ὡς ἐφευγαν οἱ Δαναοὶ χωρὶς νὰ παύ' ἡ μάχη.

Σ

'Ενῷ ἐκεῖνοι ἐμάχονταν ἀκράτητοι σάν φλογα
 μηνυτῆς ἦλθ' ὁ 'Αντίλοχος στὸν θεῖον 'Αχιλλέα.
 Τὸν ἦβρ' ἐκεῖ κατέμπροσθεν στὰ ὀρθόπρυμνα καράβια,
 ποὺ ὅ,τι εἶχεν ἤδη τελειωθῇ στὸν νοῦν του μελετοῦσε
 κι ἔλεγε μὲ παράπονο στὴν ἀνδρικήν ψυχὴν του : 5
 «Οἰμένα, πῶς οἱ 'Αχαιοὶ στὴν πεδιάδα πάλιν
 κλονίζονται καὶ τὴν φυγὴν ἐπῆραν πρὸς τὰ πλοῖα,
 φοβοῦμαι μὴν οἱ ἀθάνατοι μοῦ κάμουν ν' ἀληθεύῃ
 πόνος πικρὸς ποὺ κάποτε μοῦ πρόλεγε ἡ μητέρα,
 πῶς ζώντας μου ὁ καλύτερος τῶν Μυρμιδόνων ἄνδρας 10
 ἀπὸ τῶν Τρώων τὴν ὁρμὴν τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς θ' ἀφήσω.
 Πέθανεν ἄχ ! ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου,
 κακὸς ! καὶ τοῦ παράγγελνα νὰ γύρῃ εὐθύς ὀπίσω,
 ἅμα ἐμποδίσῃ τοὺς ἐχθροὺς νὰ κάψουν τὰ καράβια
 καὶ τοῦ ἀνδροφόνου "Εκτορος τὴν λόγχην ν' ἀποφύγῃ. 15
 Μέσα εἰς αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς, ἐμπρὸς του ἐφανερῶθη
 ὁ 'Αντίλοχος καὶ τοῦ 'λεγε μὲ δάκρυα πυρωμένα :
 «Μήνυμα, οἰμένα, θλιβερὸ θὰ μάθῃς, 'Αχιλλέα,
 ποτὲ νὰ μ' εἶχεν ἀκουσθῇ· κεῖται ὁ Μενoitιάδης
 ὁ Πάτροκλος, καὶ πολεμοῦν εἰς τὸ νεκρὸν του σῶμα 20
 γυμνὸ, κι ἐπῆρε τ' ἄρματα ὁ λοφοσείστης "Εκτωρ".
 'Εκεῖνον τότε' ἐσκέπασε ἡ σκοτεινιά τοῦ πόνου
 καὶ ἀθάλην πῆρε κι ἔχυσε καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια
 στὴν κεφαλὴν καὶ ἀσχήμισε τὸ πρόσωπο τ' ὠραῖο.
 Καὶ ἡ μαύρη στάκτη ἐκάθιζε στὸν ἀφθαρτον χιτῶνα. 25
 Κι ἐκεῖνονταν φαρδὺς πλατὺς στὸ χῶμα ξαπλωμένους
 καὶ μὲ τὰ χέρια ἀσχήμιζε ξεσπώντας τὰ μαλλιά του.
 Καὶ οἱ δοῦλες, ποὺ ἦσαν λάφυρα αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατρόκλου,
 μὲ θλιβερὸ ξεφωνητὸ κεῖ ἔξω ἐπεταχθῆκαν
 καὶ ὀλόγυρά του κλαίοντας ὀλιγοψυχισμένες
 ὅλες ἐσθηθοδέρνονταν· ὁ 'Αντίλοχος κι ἐκεῖνος
 ὠδύρετο τὰ χέρια κρατώντας τοῦ 'Αχιλλέως 30

φοβούμενος μὲ σίδερο μὴ κόψη τὸν λαιμόν του.
 Καθὼς ἐβαρυστέναζεν ἡ ἀνδράγαθη ψυχὴ του
 καὶ ἐβογγοῦσε τρομερὰ τὸν ἄκουσε ἡ μητέρα 35
 στὰ βάθῃ ὅπ' ἔστεκε σιμὰ στὸν γέρον της γονέα,
 καὶ πόνου ἔβγαλε βοήν κι εὐθύς ἔλθαν σιμὰ της
 ὄσες οἰκοῦν στῆς θάλασσας τὰ βάθῃ Νηρηίδες
 οἱ θεές ὄλες, Θάλεια, Ὠρεΐθυια, Κυμοδόκη,
 Νησαία, Γλαύκη, Ἰαιρα, μεγαλομάτ' Ἀλία, 40
 Ἀκταία καὶ Λιμνώρεια, Μελίτη, Κυμοθόη,
 Πρωτὴ καὶ Θόη καὶ Ἀγαυή, Δωρίς καὶ Δυναμένη,
 Κλυμένη, Καλλιάνειρα, Ἰάνασσ', Ἀμφιθόη,
 Φέρουσα, Καλλιάνασσα, Δωτὴ καὶ Ἀμφινόμη, 45
 Ἀμάθεια καλοπλέξουδη, Σπειὼ καὶ Δεξαμένη
 καὶ Νημερτὴς καὶ Ἀψευδὴς καὶ Μαίρα καὶ Πανόπη,
 Γαλάτεια πολυένδοξη κι Ἰάνειρα κι οἱ ἄλλες
 ὄσες στὰ βάθῃ ἐβρίσκονταν ἀκόμη Νηρηίδες.
 Ἦλθαν καὶ τ' ἄντρο ἐγέμισε τὸ ἀργυροφωτισμένο
 στηθοκοπιοῦνταν κι ἔκανεν ἀρχὴν τοῦ θρήνου ἡ Θέτις : 50
 «ὦ ἀδελφές μου, ἀκούσετε, καλές μου Νηρηίδες,
 νὰ μάθετε τὲς πίκριες ποὺ τρέφω στὴν ψυχὴν μου.
 ὦ ἄμοιρη, ὦ κακότυχῃ γεννήτρα ἐνὸς ἀνδρείου
 υἱὸν γενναῖον δυνατὸν καὶ τῶν ἡρώων πρῶτον
 ἐγέννησα, καί, ὥσάν φυτὸ ποὺ ἀνδρώνεται στὸν κῆπον, 55
 ἀφοῦ τὸν γλυκοανάστησα, τὸν ἔστειλα εἰς τὴν Τροίαν
 μὲς στὰ κυρτὰ καράβια του ἐκεῖ νὰ πολεμήσῃ
 ἀλλὰ δὲν θέλει γύρει αὐτὸς στὰ γονικά του πλέον
 ἡ ἀγκάλῃ μου νὰ τὸν δεχθῇ στὸ σπίτι τοῦ Πηλέως.
 Καὶ ὅσο μοῦ ζῇ καὶ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἀκόμη βλέπῃ 60
 θλίβεται καὶ δὲν δύναμαι νὰ γίνω βοηθός του.
 Τώρα σηκώνομαι νὰ ἰδῶ τὸ ἀγαπητὸ παιδί μου
 νὰ μάθω ἀπὸ τὸ στόμα του ποιά θλίψις τὸν ἐβρῆκε
 ἐκεῖ ποὺ ἀπὸ τὴν ταραχὴν ἀπέχει τοῦ πολέμου».

Εἶπε καὶ τ' ἄντρον ἄφησε καὶ ὀπίσω της οἱ κόρες 65
 δακρῦζοντας, καὶ γύρω τους τὸ κύμα τῆς θαλάσσης
 ἄνοιγε. Καὶ ὅταν ἔφθασαν στὴν κάρπιμην Τρωάδα
 ὄλες ἀράδ' ἀνέβαιναν στὴν ἄκρην ὅπου οἱ πρύμνες

τῶν Μυρμιδόνων στέκονταν σιμὰ στὸν Ἀχιλλέα·
 σ' αὐτὸν ποὺ βαρυστέναζεν ἦλθε ἡ θεὰ μητέρα 70
 καὶ μὲ ψιλὸ ξεφωνητό, τοῦ ἀγαπητοῦ παιδιοῦ τῆς
 τὴν κεφαλὴν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ 'πε δακρυσμένη·
 «Τέκνο, τί κλαίεις; Τί καὶ μὸς τώρα σὲ ἤβρε πάλιν;
 Λέγες, μὴ τό 'χης μυστικὸ· σοῦ ἐτέλεσεν ὁ Δίας
 ὅ,τι ἀπ' αὐτὸν ἐζήτησες μὲ σηκωτὲς ἀγκάλες, 75
 ὅλ' οἱ Ἀχαιοὶ μὲ συντριμμὸν ν' ἀποκλεισθοῦν στὲς πρύμνες
 καὶ ὅπως φρικτὰ παθαίνουντας ν' ἀποζητοῦν ἐσένα».

Κι εἶπε βαρυστενάζοντας ὁ θεὸς Ἀχιλλέας·
 «Μητέρα, ναί, τὰ ἐτέλεσεν, ὡς εἶπες, ὁ Κρονίδης·
 ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ χαίρωμαι; Μοῦ ἐχάθη ὁ ποθητός μου 80
 Πάτροκλος, ὁ ὑπεράκριβος, ὁ φίλος τῆς καρδιᾶς μου.
 Ὁ Ἕκτωρ μοῦ τὸν ἔσφαξε καὶ τ' ἄρματα τοῦ ἐπῆρε
 θαυμάσια, θεόρατα, ποὺ ἐδῶκαν τοῦ Πηλέως
 δῶρον ἐξαίσιον οἱ θεοὶ σ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
 ὅταν ἐκεῖνοι σ' ἔφεραν σ' ἀνδρὸς θνητοῦ τὴν κλίνην. 85
 Αὐτοῦ μὲ τὲς ἀθάνατες θαλάσσιες νὰ 'χες μείνει,
 ἐσὺ καὶ νὰ εἶχεν ὁ Πηλεὺς πάρει θνητὴν γυναῖκα.
 Καὶ ἀντὶς πόνος αἰώνιος θὰ θλίβῃ τὴν ψυχὴν σου
 τοῦ πεθαμένου τέκνου σου, ποὺ δὲν θὰ γύρῃ πλέον
 στὰ γονικά νὰ τὸν δεχθῇς· διότι ἐγὼ δὲν θέλω 90
 νὰ ζήσω, μὲς στοὺς ζωντανούς νὰ εἶμ', ἐὰν ὁ Ἕκτωρ
 πρῶτος ἀπὸ τὴν λόγχην μου δὲν ξεψυχήσῃ ἐμπρός μου,
 καὶ μοῦ πληρώσῃ τὴν σφαγὴν τοῦ ἀγαπητοῦ Πατρόκλου».

Σ' ἐκεῖνον τότε ἀπάντησε δακρύζοντας ἡ Θέτις·
 «Καὶ τότε ὀλιγοήμερος θὰ εἶσαι, ἀγαπητέ μου, 95
 ὅτ' ὕστερ' ἀπ' τὸν Ἕκτορα ἐγγὺς σου εἶναι τὸ τέλος».·
 Μὲ πόνον εἶπεν ὁ Ἀχιλλεύς· «Στὸν τόπο ἃς πεθάνω
 ἀφοῦ μοῦ ἐμέλλετο βοηθὸς τοῦ φίλου νὰ μὴ γίνω
 εἰς τὴν σφαγὴν του· τώρα αὐτὸς ἀπ' τὴν πατρίδα πέρα
 ἀπέθανε, ζητώντας με στοῦ ὀλέθρου του τὴν ὥραν. 100
 Τώρα ἀφοῦ δὲν θὰ ξαναἰδῇ τὴν ποθητὴν πατρίδα
 οὐδ' ἔσσωσα τὸν Πάτροκλον κι ἐκεῖνους τοὺς συντρόφους
 τοὺς ἄλλους ποὺ ἀπ' τοῦ Ἕκτορος τὴν λόγχην ἀπεθάναν,
 ἀλλὰ στὲς πρύμνες κάθομαι τῆς γῆς χαμένο βάρος,

ἐγὼ τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν στὸν πόλεμον ὁ πρῶτος 105
 ἂν καὶ στὸν λόγον ἀπὸ ἐμὲ καλύτερ' εἶναι καὶ ἄλλοι.
 Ἀπ' τοὺς θεοὺς κι ἀπ' τοὺς θνητοὺς νὰ ἔχανετο ἡ διχόνοια,
 καὶ ἡ χολὴ ποὺ καὶ ἄνθρωπον μὲ γνώση ἐξαγριώνει
 ποὺ μὲς στὰ στήθη χύνεται γλυκιὰ καὶ μελωμένη
 καὶ ὡς μαῦρος ἔπειτα καπνὸς ξεσπᾷ καὶ μεγαλώνει, 110
 καθὼς ἐμένα ἐχόλωσεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων.
 Ἀλλ' ὅ,τι ἐγίνη ἀφήνομεν ἂν καὶ ἀδίκημένοι
 καὶ τὴν ψυχὴν στὰ στήθη μας δαμάζομ' ἐξ ἀνάγκης·
 καὶ τώρα τοῦ Πατρόκλου μου θὰ φθάσω τὸν φονέα
 τὸν Ἑκτορα. Καὶ θὰ δεχθῶ τὴν μοίρα τοῦ θανάτου, 115
 ὅταν οἱ ἀθάνατοι θεοὶ καὶ ὁ Ζεὺς μοῦ τὴν διορίσουν.
 Ὅτι οὐδ' ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἐξέφυγε τὴν μοίραν,
 ποὺ ἦταν ὑπεράκριβος υἱὸς τοῦ ὑψίστου Δία·
 ἀλλὰ τῆς Ἥρας ἡ ὀργὴ τὸν δάμασε καὶ ἡ μοίρα.
 Καὶ ἂν εἶναι τέτοια ἡ μοίρα μου κι ἐγὼ θεὰ ἡσυχάσω 120
 ὅταν πεθάνω, ἀλλ' ὄνομα λαμπρὸν ἄς πάρω τώρα,
 ἂν κάμω τὲς βαθύζωνες μητέρες εἰς τὴν Τροίαν
 ν' ἀναστενάξουν θλιβερά καὶ μὲ τὰ δυό τους χέρια
 εἰς τ' ἀπαλὰ τους μάγουλα τὰ δάκρυα νὰ σφογγίζουν.
 Καὶ ὅτι ἀρκετὰ ἀπ' τὸν πόλεμον ἡσύχασ' ἄς γνωρίσουν· 125
 μὴ μὲ κρατῆς, μητέρα μου, κι ἐγὼ θὰ πολεμῆσω».

Κι ἡ ἀσημόποδη θεὰ τοῦ ἀπάντησεν ἡ Θέτις :
 «Παιδί μου ὁμίλησες ὀρθά· καλὸν εἶναι τοὺς φίλους
 νὰ βοηθᾷς, ἂν συμφορὰ κακὴ τοὺς παραστέκη·
 πλὴν τὰ καλὰ σου ἄρματα τώρα κρατοῦν οἱ Τρῶες 130
 τὰ χάλκινα τ' ἀστραφτερά· καὶ ὁ λοφοσεῖατῆς Ἑκτωρ
 ἐπαίρεται ποὺ τὰ φορεῖ καὶ δὲν γνωρίζω πόσο
 ὀλίγο ἀκόμη θὰ χαρῇ· κι εἶναι σιμὰ τοῦ ἡ μοίρα.
 Ἀλλὰ σὺ ἀκόμη μὴν ἐμπῆς στοῦ Ἄρη τὸν ἀγῶνα,
 ὡς νὰ μὲ ἰδοῦν τὰ μάτια σου ἐδῶ νὰ γύρ' ὀπίσω· 135
 κι αὐριο τὰ χαράματα θὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ φέρω
 ἄρματ' ἀπὸ τὸν Ἥφαιστον θεοτικὰ πλασμένα».

Μὲ αὐτὸν τὸν λόγον ἄφησε τὸ δοξαστὸ παιδί τῆς
 καὶ στὲς θαλάσσιες ἀδελφές ἐστράφη καὶ τὲς εἶπε :
 «Σεῖς κατεβῆτε στοὺς βυθοὺς τῆς θάλασσας νὰ ἰδῆτε 140

τὸν γέροντα πατέρα μου καὶ ὅλ' ἀπὸ σᾶς νὰ μάθῃ·
καὶ ὥστόσο ἐγὼ θεὸν ἄνεβῶ στὲς κορυφές τοῦ Ὀλύμπου
νὰ ἔβρω ἐκεῖ τὸν Ἥφαιστον, τὸν ἔνδοξο τεχνίτην,
ἵσως λαμπρὰ ἄρματα καλὰ χαρίσω τοῦ παιδιστοῦ μου».

Εἶπε καὶ αὐτὲς ἐβύθισαν στὸ κύμα τῆς θαλάσσης. 145

Κι ἡ ἀσημόποδη θεά, στὸν Ὀλυμπον ἡ Θέτις
ἀνέβη, ἄρματα λαμπρὰ νὰ φέρῃ τοῦ παιδιοῦ της.

Καὶ ὥστόσο μὲ φρικτὲς κραυγὲς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη,
καθὼς τοὺς ἔβαλεν ἐμπρὸς ὁ ἀνθρωποφόνος Ἔκτωρ,
ἔπεσαν εἰς τὲς πρύμνες τοὺς, στὴν αὐραν τοῦ Ἑλλησπόντου. 150

Οὐδὲ θὰ ἐπαῖρναν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου
ἀπὸ τ' ἀκόντια, τὸν νεκρὸν τοῦ φίλου τοῦ Πηλεΐδῃ.

Ὅτ' εἶχαν φθάσει ἐπάνω του πλήθος ἀνδρῶν καὶ ἵππων
καὶ ὥσάν τὴν φλόγα ὀρμητικὸς ὁ Πριαμίδης Ἔκτωρ.

Καὶ ἀπὸ τὰ πόδια τρεῖς φορές τὸν ἄδραξεν ὁ Ἔκτωρ 155

καὶ πρὸς τοὺς Τρῶας κραυγάζε νὰ ὀρμήσουν νὰ τὸν πάρουν,
καὶ τρεῖς φορές οἱ Αἰάντες ντυμένοι ἀνδραγαθίαν,

τὸν τίναζαν ἀπ' τὸν νεκρὸν καὶ ἀκλόνητος ἐκεῖνος
στὴν μάχην πότ' ἔχυνετο καὶ πότ' ἐσταματοῦσε

κραυγάζοντας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔκανε τὰ ὀπίσω. 160

Καὶ ὅπως λιοντάρι πύρινο, τῆς πείνας λυσασμένο,
βοσκοὶ νὰ διώξουν δὲν μποροῦν ἀπὸ πεσμένο σῶμα,

παρόμοια δὲν κατόρθωσεν ἡ ἀνδρεία τῶν Αἰάντων
τὸν Ἔκτορ ἀπὸ τὸν νεκρὸν ποσῶς ν' ἀπομακρύνουν

κι εἶχε τὸν σύρει δοξαστός νὰ γίνη στὸν αἰῶνα. 165

Ἄλλ' ἔτρεξε ἀπ' τὸν Ὀλυμπον ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις
στὸν Ἀχιλλεῖα νὰ τοῦ εἰπῇ στὸν πόλεμο νὰ ὀρμήσῃ,

πού ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς κρυφὰ καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν Δία
ἡ Ἥρα τὴν ἀπόστειλε· σιμὰ του ἐστάθη κι εἶπε :

«Σήκω, Πηλεΐδῃ, ὦ τρομερέ, καὶ δράμε τοῦ Πατρόκλου
βοηθός, ὅπου χάριν αὐτοῦ κακὴ κρατεῖται μάχῃ

στὲς πρύμνες καὶ ἀντισφάζονται τὰ πλήθη τῶν ἀνδρείων.
Μάχονται οἱ πρῶτοι τὸν νεκρὸν ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς νὰ σώσουν

καὶ οἱ Τρῶες εἰς τὴν Ἴλιον λυσοῦν νὰ τ' ἀνεβάσουν
καὶ νὰ τὸν σύρῃ λαχταρεῖ πρῶτος ὁ μέγας Ἔκτωρ, 175

καὶ ἀπὸ τὸν ἀπαλὸν λαιμὸν νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι

κι ἔπειτα ἐκεῖ στῶν πύργων του τὰ ξύλα νὰ τὸ στήσῃ.
 Ἄλλὰ σηκώσου μὴ σταθῇς· ἄς σὲ κινήσῃ σέβας,
 τὸν Πάτροκλόν σου μὴ χαροῦν οἱ σκύλοι τῆς Τρωάδος.
 Καὶ ἂν ὁ νεκρὸς ἀτιμασθῇ, θά 'ναι ὄνειδος δικό σου». 180

Ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς σ' αὐτὴν ἀντεῖπε ὁ θεῖος :
 «Ἴρι θεά, ποιὸς τῶν θεῶν σ' ἔστειλ' ἐδῶ μηνύτραν ;»
 Σ' ἐκείνῳ τότε ἀπάντησεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις :
 «Ἡ δέσποιν' Ἦρα μ' ἔστειλεν ἡ σύγκλητις τοῦ Δία·
 καὶ δὲν τὸ ξεῦρει μήτ' ὁ Ζεὺς μήτε κανεῖς τῶν ἄλλων 185
 θεῶν ποὺ οἰκοῦν στὲς κορυφές τοῦ χιονισμένου Ὀλύμπου».

Καὶ ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς τῆς ἀποκρίθη ὁ θεῖος :
 «Καὶ πῶς θὰ πάω στὸν πόλεμον ; Τ' ἄρματα ἐκείνοι ἐπῆραν.
 Κι ἐμένα εἶπε ἡ μητέρα μου νὰ μὴν ἐβγῶ στὴν μάχην
 πρὶν τὴν ἰδοῦν τὰ μάτια μου ἐδῶ νὰ γύρῃ ὀπίσω· 190
 ὅτι ἄρματ' ἀπ' τὸν Ἥφαιστον θαρρεῖ νὰ φέρῃ ὥραϊα.
 Οὐδ' ἄλλου ξέρω ἀρματωσιὰ ν' ἀρμόζῃ ἐγὼ νὰ ζώσω
 ἢ τὴν ἀσπίδα ὅπου φορεῖ ὁ Τελαμώνιος Αἴας.

Ἄλλὰ κι ἐκεῖνος προμαχεῖ, θαρρῶ, μὲς στὸν ἀγῶνα
 τὸν πεθαμένον Πάτροκλον νὰ σώσῃ ἀπὸ τοὺς Τρῶας». 195
 «Καλῶς γνωρίζομε κι ἐμεῖς», τοῦ ἀπάντησεν ἡ Ἴρις,
 «ποῦ τ' ἄρματα τὰ ὀλόλαμπρα κρατοῦνται, ἀλλ' ὅπως εἶσαι
 πηγαινε πρὸς τὸν χάντακα, φανίσου ἐκεῖ τῶν Τρῶων,
 ἴσως αὐτοὶ σὲ φοβηθοῦν καὶ ἀπὸ τὴν μάχην παύσουν
 καὶ ξανασάνουν οἱ Ἀχαιοὶ ἀπ' τὸν βαρὺν ἀγῶνα. 200
 Καὶ τὸ μικρὸ ξανάσαμὰ στὸν πόλεμον ἀξίζει».

Καὶ ὡς ἀναχώρησε ἡ θεά, πετάχθηκεν ὁ θεῖος
 Πηλεΐδης· τότε ἡ Ἀθηνᾶ τοὺς ἐξαισίους ὤμους
 μὲ τὴν φρικτὴν τοῦ ἐσκέπασεν αἰγίδα κροσσωμένην.
 Μὲ νέφος ἐστεφάνωνε χρυσὸ τὴν κεφαλὴν του, 205
 καὶ ἄναβε φλόγα ὀλόλαμπρη μέσ' ἀπὸ κεῖνο ἡ θεία.
 Καὶ ὅπως μακρόθεν φαίνεται καὶ φθάνει ὡς τὸν αἰθέρα
 καπνὸς ἀπὸ περιβρεκτὴν πολιορκημένην χώραν
 μὲ ἀγών' ἀπὸ τὰ τείχη τοὺς ὀλημερὲς παλαίουν
 καὶ ὁ ἥλιος ἅμα βυθισθῇ πυκνὲς φωτιὲς ἀστράφτουν 210
 νὰ φθάσ' ἡ λάμψη ἀπὸ ψηλὰ στοὺς γείτονες καὶ δράμουν
 ἴσως μὲ τὰ καράβια τοὺς στὸν ὄλεθρον σωτῆρες,

ὅμοι' ἀπὸ τὴν κεφαλὴν πετιόνταν τοῦ Ἀχιλλέως
 ὥς τὸν αἰθέρ' ἀναλαμπή· ξεκίνησε ἀπ' τὸ τεῖχος
 στὸν χάντακα, ὅμως ἔμεινε μακρὰν ἀπ' τοὺς Ἀργεῖους, 215
 ὥς ἤθελε νὰ σεβασθῇ τὸν λόγον τῆς μητρός του.
 Ἐστάθη ἐκεῖ κι ἐκραύγασε· κι ἡ Ἀθηνᾶ μὲ ἄλλων
 φωνῶν τὸν τρόπον ἔβαλεν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν Τρώων.
 Σάλπιγγα τόσο δὲν ἀχᾶ στὴν χώραν ὅπου γύρω
 ἔχουν ζωσμένην οἱ ἔχθροι νὰ τὴν ἐξολοθρεύσουν, 220
 ὅσο ἡ βοῇ πού ἔβγαλεν ὁ ἀνίκητος Πηλεΐδης
 καὶ ὅλη ταράχθηκε ἡ ψυχὴ στὴν χάλκινην φωνὴν του.
 Οἱ Ἴπποι ὀπισθογύρισαν τ' ἀμάξια τρομασμένοι,
 ὅτι αἰσθανόνταν συμφορές, καὶ οἱ κυβερνήτες ὅλοι
 ζαλίζονταν ἀπ' τὴν φωτιά, πού ἐπάνω εἰς τοῦ Ἀχιλλέως 225
 τὴν κεφαλὴν ἀδάμαστη φρικτὰ φεγγοβολοῦσε,
 ὅπως τὴν ἄναβ' ἡ Ἀθηνᾶ. Καὶ τρεῖς φορές ἐπάνω
 ἀπὸ τὸν λάκκον φώναζεν ὁ Ἀχιλλεύς καὶ τόσες
 οἱ Τρῶες καὶ ὅλ' οἱ βοηθοὶ γινῆκαν ἄνω κάτω.
 Καὶ πολεμάρχοι δώδεκα στές λόγχες τῶν ἐβρῆκαν 230
 καὶ στοὺς τροχοὺς τῶν θάνατον, καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ βέλη
 οἱ Ἀχαιοὶ τὸν Πάτροκλον ἐπῆραν καὶ τὸν θέσαν
 εἰς τὸ κλινάρι κι ἔστεκαν ὀλόγυρά του οἱ φίλοι
 οἱ ποθητοὶ του κλαίοντας· μ' ἐκείνους ὁ Πηλεΐδης
 ἔχυνε δάκρυα θερμά, ἅμ' εἶδε τὸν πιστόν του 235
 φίλον στὸ νεκροκράβατο μὲ τὰ σχισμένα στήθη.
 Στὸν πόλεμον μὲ ἄλογα κι ἅμαξ' αὐτὸς τὸν εἶχε
 στείλει, ἀλλὰ δὲν τὸν δέχθηκεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν μάχην.
 Καὶ ὁ ἥλιος ὁ ἀκούραστος ἐβιάσθη ἀπὸ τὴν Ἥραν
 πρὸ ὥρας στοῦ Ὠκεανοῦ τὸ ρεῦμα νὰ βυθίσῃ. 240
 Ἐδυσ' ὁ ἥλιος κι ὁ στρατὸς τῶν Ἀχαιῶν ἀνδρείων
 ἡσύχασε ἀπ' τὸν πόλεμον πού ὅλους θερίζει ὁμοίως.
 Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἄφησαν τὸν φοινικὸν ἀγώνα
 καὶ οἱ Τρῶες, καὶ ἀπ' τὲς ἅμαξες ἐξέζεψαν τοὺς Ἴππους,
 καὶ εἰς σύνοδον συνάχθησαν, γιὰ δεῖπνο πρὶν φροντίσουν, 245
 ὅλοι ὀρθοί, μηδὲ κανεὶς τολμοῦσε νὰ καθίσῃ·
 τρόμος τοὺς πῆρε ἀπ' τὴν στιγμὴν πού ἐφάνηκε ὁ Πηλεΐδης,
 πού ἔλειπε ἀπ' τὸν πόλεμον τόσον καιρὸν στὰ πλοῖα.

Ὁ Πολυδάμας ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ Πανθοίδης
 πού μόνος ἔβλεπε τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ κατόπι, ὁ φίλος 250
 τοῦ Ἑκτορος, στὴν ἴδιαν τὴν νύκτα γεννημένοι·
 ὁ ἓνας σι' ἄρματα καλός, ὁ ἄλλος εἰς τὸν λόγον.
 Ἐκεῖνος τότε ὁμίλησε μὲ καλὴν γνώμην κι εἶπε :
 «Καλὰ σκεφθῆτε ἀγαπητοί· κι ἐγὼ σᾶς συμβουλεύω
 στὴν πόλιν νὰ γυρίσωμεν, ἢ αὐγὴ νὰ μᾶς ἔβρῃ 255
 ἐδῶ σιμὰ στὰ πλοῖα τοὺς μακρὰν ἀπὸ τὰ τεῖχη.
 Ἐνόσω ἐθύμωμεν αὐτὸς πρὸς τὸν θεῖκόν Ἀτρεΐδην
 ὁ ἀγώνας μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς τόσον δὲν εἶχε κόπον·
 τότε' ἐκοιμόμουν ἤσυχαι κι ἐγὼ σιμὰ στὰ πλοῖα
 καθὼς νὰ τὰ πατήσωμε μὲ ζέσταιν' ἢ ἐλπίδα. 260
 Τώρα φοβοῦμαι τρομερὰ τὸν θεῖον Ἀχιλλέα·
 ὡς ἔχει ἀκράτητην ψυχὴν, νὰ μείνῃ στὴν πεδιάδα
 δὲν θὰ θελήσῃ, ὅπου Ἀχαιοὶ μοιράζονται καὶ Τρῶες
 τοῦ Ἀρη ὅλην τὴν δύναμιν, ἀλλὰ θὰ πολεμήσῃ
 σ' ἀγώνα γιὰ τὴν πόλιν μας καὶ γιὰ τὰ θηλυκά μας. 265
 Στὰ τεῖχη μας ἄς γύρωμε, καὶ ἀκούσετε τὸν λόγον·
 ἡ θεία νύκτα ἀπόκοψε τὸν τρομερὸν Πηλεΐδην
 τώρα· ἀλλ' ἂν αὐριο μᾶς ἔβρῃ στὸν τόπον, θέλει ὁρμήσει
 μὲ τ' ἄρματά του καὶ καθεὶς ποῖδς εἶν' αὐτὸς θὰ μάθῃ.
 Χαρὰ σ' αὐτὸν πού φεύγοντας θὰ φθάσῃ στὴν Τρωάδα 270
 ὅτι σκυλιά καὶ κόρακες πολλοὺς θεὰ σπαράξουν
 τῶν Τρώων· τέτοιαν συμφορὰν τ' αὐτιά μου μὴν ἀκούσουν.
 Κι ἐάν, μὲ πόνον τῆς ψυχῆς, δεχθοῦμε αὐτὸ πού λέγω,
 τὴν νύκτα μὲς στὴν ἀγορὰν τὴν δύναμιν κρατοῦμεν,
 πύργοι καὶ πύλες ὕψηλές μὲ μακριές σανίδες 275
 καλόξυστες, συναρμωστὲς τὴν πόλιν περιφράζουν·
 καὶ τὸ ταχὺ μὲ τ' ἄρματα στοὺς πύργους θὰ στηθοῦμε.
 Καὶ ἂν θέλῃ ἀπ' τὰ καράβια του στὸ τεῖχος ἄς ὁρμήσῃ,
 τόσο χειρότερο γι' αὐτόν, ὅτι θὰ γύρῃ ὀπίσω,
 ἀφοῦ τ' ἄγρια πουλάρια του θὰ κουρασθῇ νὰ τρέχῃ 280
 ἐδῶ κι ἐκεῖ, δεξιὰ ζερβιά, στὴν πόλιν ἀποκάτω.
 Μέσα στὸ τεῖχος νὰ χυθῇ ποτὲ δὲν θὰ τολμήσῃ·
 πρὶν τὸ πατήσῃ, σπάραγμα θὰ γίνη αὐτὸς τῶν σκύλων».
 Μ' ἄγριο βλέμμα τοῦ ἀπάντησεν ὁ λοφοσείστης Ἑκτωρ :

«Δὲν μοῦ ἄρέσει παντελῶς ὅ,τ' εἶπες, Πολυδάμα· 285
 μᾶς λέγεις νὰ γυρίσωμε στὴν πόλιν νὰ κλεισθοῦμε·
 ἀκόμη δὲν χορτάσατε κλεισμένοι μὲς στὰ τεῖχη ;
 "Ἐλεγαν πρὶν ὅλ' οἱ θνητοὶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου
 πολύχαλκην, πολύχρυσην, τώρα ἔχαθῆκαν τόσοι
 ἀπὸ τὰ σπίτια θησαυροί, κι ἐπῆγαν πουλημένα, 290
 στὴν Μαιονίαν τὴν τερπνὴν, καὶ στὴν Φρυγίαν ἄλλα
 ἀφότου μᾶς ἐμίσησεν ὁ ὕψιστος Κρονίδης.
 Καὶ τώρα ὁπού μᾶς ἔδωκεν εἰς τὰ καράβια νίκην,
 νὰ σπρώξουμε τοὺς Ἀχαιοὺς στὴν θάλασσαν, μὴ βγάξης
 τέτοιους στὰ πλήθη στοχασμούς, ὦ σὺ ξεμωραμένε· 295
 δὲν θὰ σ' ἀφοκρασθῇ κανεὶς, ἐνόσω ζῶ καὶ πνέω.
 'Ἀλλ' ὅ,τι τώρα ἐγὼ εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι.
 Εἰς τὸν στρατὸν δειπνήσετε στὸ τάγμα του καθένας
 καὶ ὅλοι βάλετ' ἄγρυπνον στὴν φύλαξιν τὸν νοῦν σας.
 Κι ἐκεῖνος ποὺ περήφανα βαρύνεται τὰ πλούτη, 300
 ἄς τὰ σωρεύσῃ χάρισμα τὰ πλήθη νὰ τὰ φάγουν·
 καλύτερα παρ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ τὰ χαροῦν ἐκεῖνοι.
 Καὶ θὰ χυθοῦμε τὸ ταχύ μὲ τ' ἄρματα μας ὅλοι
 ν' ἀνάψωμε τὸν πόλεμον ἐμπρὸς στὰ κοῖλα πλοῖα.
 Κι ἐὰν ὁ θεῖος Ἀχιλλεὺς σηκώθῃ ἀπὸ τὰ πλοῖα, 305
 τόσο χειρότερα γι' αὐτόν· δὲν φεύγω ἀπὸ τὴν μάχην
 ἐγὼ κι ἐμπρὸς του νὰ στηθῶ, νὰ πάρῃ αὐτὸς τῆς νίκης
 τὴν δόξαν ἢ νὰ πάρῃ ἐγὼ εἶναι κοινὸς ὁ Ἄρης,
 καὶ παίρνει τὴν ζωὴν ἀνδρὸς κεῖ ποὺ θὰ ἐφόνευσ' ἄλλον».

Καὶ οἱ Τρῶες ὅλοι ἀλάλαζαν στοῦ Ἑκτορος τοὺς λόγους, 310
 μωροί, καθὼς ἡ Ἀθηνᾶ ἐσκότισε τὸν νοῦν τους.
 Κι ἐπαίνεσαν τοῦ Ἑκτορος τὴν σκέψιν ὀλεθρίαν·
 κανεὶς δὲν δέχθη τὴν χρυσὴν τοῦ Πολυδάμα γνώμην.
 Κι ἐδείπνησαν εἰς τὸν στρατὸν ὅλην τὴν νύκτα ὡστόσο
 οἱ Ἀχαιοὶ τὸν Πάτροκλον πικρομοιρολογοῦσαν. 315

Καὶ ὁ Πηλεΐδης ἄρχιζε τὸ κλάμα καὶ εἶχ' ἐπάνω
 στὰ στήθη τοῦ συντρόφου του τ' ἀνθρωποφόνᾳ χέρια,
 κι ἐσυχοστέναζε βαριά, σὰν λεόντισσα μητέρα,
 ἂν ἀπ' τὸν λόγγον κυνηγὸς τῆς πῆρε τὰ μικρά της·
 ἀπελπισμένη ποὺ ἦλθε ἄργά γυρίζει ὅλα τὰ δάση 320

εἰς ὅλες τρέχει τὲς ἑρμιᾶς τὰ χνάρια του ἐρευνώντας,
ἵσως τὸν ἔβρη, ὅτι θυμὸς δριμύς τὴν κατακαίει.

Κι ἔλεγε μ' ἀναστεναγμούς: «Μάταιον, ὀιμένα, λόγον
ἔβγαλ' ἀπὸ τὰ χεῖλη μου ἐκείνην τὴν ἡμέρα,
τὸν ἥρωα Μενόιτιον ἐνῶ παρηγοροῦσα, 325
ποῦ στὸν Ὅποιοντα τὸν υἱὸν θενὰ τὸν ξαναφέρω
λαμπρὸν τῆς Τροίας πορθητὴν μὲ μέρος τῶν λαφύρων.

Ὅσα στοχάζονται οἱ θνητοὶ δὲν τὰ τελειώνει ὁ Δίας·
νὰ βάψουμε τὴν ἴδιαν γῆν ἔχει διορίσ' ἡ μοίρα,
ἐδῶ στὴν Τροίαν σὺ κι ἐγώ, ὅτι οὐδ' ὀιμένα ὁ γέρος 330
Πηλεὺς στὸ σπίτι θὰ δεχθῇ καὶ ἡ Θέτις ἡ μητέρα,
ἀλλὰ ὀιμένα τοῦτ' ἡ γῆ στὰ σπλάχνα τῆς θὰ μ' ἔχη.

Τῶρ' ἀφοῦ, Πάτροκλε, στὴν γῆν θενὰ ἔμπα ὕστερινός σου,
δὲ θὰ σὲ θάψω πρὶν ἐδῶ τοῦ Ἑκτορός νὰ φέρω
τὴν κεφαλὴν καὶ τ' ἄρματα, ποῦ σ' ἔσφαξε, ὦ γενναῖε· 335
καὶ ἀπὸ χολὴν τοῦ φόνου σου θὰ σοῦ ἀποκεφαλίσω
δώδεκα ἐμπρὸς εἰς τὴν πυρὰν τέκνα λαμπρὰ τῶν Τρώων.

Ὡστόσο θὰ μοῦ κείτεσαι, ὥς εἶσ' ἐδῶ στὰ πλοῖα,
καὶ γύρω σου οἱ βαθύκολπες Τρωῆς καὶ Δαρδανίδες
ἡμέρα νύκτ' ἀστάλακτο δάκρυ γιὰ σὲ θὰ χύνουν, 340
αὐτές, ὅπου ἡ ἀνδρεία μας καὶ τὸ μακρὺ κοντάρι
ἐπῆρε ὅταν πατούσαμε τὲς πλούσιες πολιτεῖες».

Εἶπε καὶ τῶν συντρόφων του ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
στὴν φλόγα μέγαν τρίποδα παράγγειλε νὰ στήσουν,
νὰ λούσουν ἀπ' τὰ αἵματα τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου· 345
καὶ αὐτοὶ λουτρικὸν τρίποδα εἰς τὴν φωτιὰν ἐστῆσαν,
ἔχυσαν μέσα τὸ νερὸ καὶ ξύλα κάτω ἐκαῖαν

καὶ ζῶν' ἡ φλόγα τὴν κοιλιὰ καὶ τὸ νερὸ θερμαίνει.
Καὶ ἅμα τὸ εἶδαν πόβραζε στὸ χάλκωμα ποῦ λάμπει,
τὸν ἔλουσαν, τὸν ἔχρισαν μὲ σταλαγμένο λάδι, 350
μὲ ἀλοιφήν ἐννιάχρονην γεμίσαν τὲς πληγές του,
πατόκορφα τὸν σκέπασαν στὴν κλίνην ποῦ τὸν θέσαν
κι ἓνα σινδόνι καὶ λευκὸ σάβανο ἐπάνω ἀπλώσαν.

Καὶ ὀλονυκτὶς ὀλόγυρα στὸν θεῖον Ἀχιλλέα
οἱ Μυρμιδόνες μὲ ὀδυρμούς τὸν Πάτροκλον ἐκλαῖαν. 355
Τότ' εἶπε ὁ Ζεὺς στὴν σύντροφον καὶ ἀδελφήν του Ἥραν:

«Ίδού, πού τὸ κατόρθωσες, ὦ Ἥρα, νὰ σηκώσης
τὸν Ἀχιλλέα στ' ἔρματα· ἀπ' τὰ δικά σου πλάχνα
οἱ κομοφόροι Ἀχαιοὶ τῶντοντι ἐγεννηθῆκαν».

Τότε σ' αὐτὸν ἀπάντησεν ἡ Ἥρα ἡ σεβασμία : 360

«Ποῖον λόγον τώρα ἐπρόφερεις, ὦ τρομερὲ Κρονίδῃ ;
Ἀνθρωπος σ' ἄνθρωπον μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸν σκοπὸν του,
πού εἶναι θνητὸς καὶ ὥσάν ἐμεῖς σοφίσματα δὲν ξεύρει·
κι ἐγὼ πού εἰμαι τῶν θεῶν ἡ πρώτη κι ἀπὸ γένος
καὶ διότι μ' ἔχεις σύγκλινῃν ἐσύ, τῶν ἀθανάτων 365
ὅλων ὁ μόνος βασιλεὺς, δὲν ἔπρεπε στοὺς Τρῶας,
πού τὴν χολὴν μου ἐκίνησхан, τὸν ὄλεθρον νὰ πλέξω ;»

Ὡστόσο ἡ Θέτις ἔφθανε στὸ δῶμα τοῦ Ἡφαιστίου
ἄφθαρτο, χάλκινο, λαμπρὸ σὰν κατάστρος αἰθέρας,
ἐξαισιο μὲς στὰ δώματα τῶν ἀθανάτων ὅλα, 370
πού ὁ ζαβοσκέλης ὁ θεὸς ὁ ἴδιος εἶχε κάμει·

τὸν ἦβρε πού ἱδρωνε μὲ βιά τριγύρω στὰ φυσούνια·
ὅτ' εἴκοσι ὅλους τρίποδες τότε' ἐφιλοτεχνοῦσε,
τοῖχον μεγάρου στερεοῦ τριγύρω νὰ στολίσουν.

Κύκλους προσάρμοσε χρυσοὺς στὸν κάθε ποδοστάτην 375

ὅπως στὴν θείαν σύνοδον κυλήσουν μοναχοὶ τους
καὶ θαῦμα νὰ τὰ δῇ κανεῖς, στὸ δῶμα νὰ γυρίσουν.

Ἔτοιμοι ἦσαν, ἔλειπαν μόνον τ' αὐτιά τὰ ὠραῖα·
τὰ ὤφτιανε τότε κι ἔκοφτε καρφιά νὰ τὰ προσδέσῃ.

Κι ἐνῶ κεῖνος ἐργάζονταν μὲ τὴν σοφὴν του τέχνην 380

ἔφθασεν ἡ ἀσημόποδῃ θεᾷ στὸ δῶμα ἡ Θέτις.

Τὴν εἶδε ἡ λαμπρομάντιλῃ, ὡς προχωροῦσε, ἡ Χάρις,
καλὴ θεά, πού ὁ δοξαστὸς νυμφεύθη ζαβοπόδῃς.

Τὸ χέρι εὐθύς τῆς ἔπιασε : «Σεπτὴ καὶ ἀγαπημένη 385

Θέτι, μακρόπεπλῃ θεᾷ» τῆς εἶπε «πῶς μάς ἤλθες ;

Καὶ ὡς τώρα ἐδῶ δὲν σ' εἶδαμε καθόλου νὰ συχναῖς·
μαζί μου ἐδῶ προχώρησε νὰ σὲ φιλοξενήσω».

Εἶπε καὶ τὴν ἀσύγκριτῃ θεᾷ μέσα ὁδηγοῦσε.

Ν' ἀναπαυθῇ τὴν ἔβαλε εἰς τεχνητὸ καὶ ὠραῖο 390

ἀσημοκάρφωντο θρονί, κι εἶχε ὑποπόδι κάτω·

κι ἐφώναξε τὸν Ἡφαιστον τὸν δοξαστὸν τεχνίτην :

«Ἐλα ἐδῶ πέρα, Ἡφαιστε, κάτι σὲ θέλει ἡ Θέτις».

Καὶ ἀπάντησε ὁ χαλὸς θεός : «Ναί, σεβαστή, μεγάλη
πατεῖ στοῦ σπίτι μου θεά, πού ἐκείνη μ' ἔχει σώσει
στην συμφοράν μου, ὅτι ἔπεςα πολὺ μακριὰ στὰ βάθη,
ὡς θέλησ' ἡ ἀδιάντροπη μητέρα νὰ μὲ κρύψῃ
ὅτι ἐγεννήθηκα χαλός· καὶ τ' εἶχα ἐκεῖ· νὰ πάθω
στον κόλπον ἂν δὲν μ' ἔπαιρναν ἡ Θέτις κι ἡ Εὐρυνόμη,
τοῦ ὀπισθορμήτου Ὁκεανοῦ ἐκεῖν' ἡ θυγατέρα.

Ἐννιά χρόνια τοὺς ἔφτιανα λογιῶν καλὰ στολίδια,
καρφοβελόνες, ἄλυσες, βραχιόλια, δαχτυλίδια
εἰς ἄντρο μέσα βαθουλό, καὶ ἀφρίζοντας τὸ ρεῦμα
τοῦ Ὁκεανοῦ τ' ἀπέραντο τριγύρω ἀχολογοῦσε·
καὶ οὔτε θνητὸς τὸ γινώριζε οὔτε θεὸς κανένας,
μόνον αὐτὲς πού μ' ἔσωσαν ἡ Θέτις κι ἡ Εὐρυνόμη.
Τῶρ' ἤλθ' αὐτὴ στοῦ δῶμα μας· καὶ μέγα χρέος ἔχω
τῆς λαμπροκόμης Θέτιδος τὰ σῶστρα νὰ πλερώσω.
Ἀλλὰ σὺ καλοδέξου την, ὡς πρέπει, ὥσπου νὰ βάλω
τὰ σύνεργα στον τόπον τους μαζὶ μὲ τὲς φυσσοῦνες».

Καὶ ἀπὸ τὸ ἀμόνι λεχαστὰ σηκώθηκε τὸ τέρας
χωλαίνοντας κι ἐσάλεuan κάτω φτενὰ τὰ σκέλη.
Καὶ τὲς φυσσοῦνες μάκρυνεν ἀπ' τὴν φωτιά καὶ ὅλα
ἐσύναξε τὰ σύνεργα σ' ἓν' ἀργυρὸ λαρνάκι,
καὶ μὲ σφουγγάρι ἐκάθαρε τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια,
τὸν τράχηλον τὸν δυνατὸν, τὰ δασερά του στήθη.
Χιτῶνα ἐνδύθη, ἐφοῦχτωσε σκῆπτρο παχὺ κι ἐβγῆκε
χωλαίνοντας· καὶ ἀνάλαφρα τὸν κύριον ἐστηρίζαν
θεράπαινες ὀλόχρυσες, σὰν ζωντανὰ κοράσια.

Δύναμιν ἔχουν καὶ φωνήν, νοῦν ἔχουν εἰς τὲς φρένες,
καὶ τεχνουργήματ' ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους.
Ἐκεῖνες τὸν ἐπρόσεχαν· κι ἐσύρθη αὐτὸς πλησίον
στην Θέτιδα κι ἐκάθισε σ' ἓνα θρονὶ ὠραῖο·
τὸ χέρι ἐκείνης ἔσφιξε· «μακρόπεπλη», τῆς εἶπε,
«Θέτι σεπτὴ καὶ ἀγαπητὴ, στοῦ δῶμα μας πῶς ἤλθες ;
Καὶ ὡς τῶρα ἐδῶ δὲν σ' εἶδαμε καθόλου νὰ συχνάζεις.
Λέγε μου εὐθύς ὅ,τι ποθεῖς· καὶ νὰ τὸ πράξω θέλω
ἂν πράγμα εἶναι πού γίνεται καὶ πού ἡμπορῶ νὰ πράξω».

Καὶ ἡ Θέτις δάκρυα χύνοντας ἀπάντησέ του κι εἶπε :

«Ἡφαιστε, ἀπ' ὅλες τὲς θεὲς τοῦ Ὀλύμπου ξεύρεις ἄλλην,
 τόσα κακὰ νὰ ἐθέρισαν καὶ πόνοι τὴν ψυχὴν της 430
 ὅσους σ' ἐμέ προτίμησε πόνους νὰ δώσῃ ὁ Δίας ;
 Μόνην ἀπ' τὲς θαλασσινὲς ὑπόταξεν ἐμένα
 σ' ἄνδρα θνητὸν καὶ στανικῶς στὴν κλίνην τοῦ Πηλέως
 ἔστερξα ἐγὼ· καὶ ἀδύναμος αὐτὸς στὰ μέγαρά του
 ἀπὸ τὸ γῆρας τήκεται· τώρα ἔχω πίκρες ἄλλες· 435
 ἕναν υἱὸν μ' ἀξίωσε νὰ λάβω καὶ νὰ θρέψω
 στοὺς ἥρωας ἀσύγκριτον καὶ ὥσάν βλαστάρη κήπου·
 ἀφοῦ τὸν γλυκοανάστησα τὸν ἔστειλα στὴν Τροίαν
 μὲ τὰ κυρτὰ καράβια του ἐκεῖ νὰ πολεμήσῃ.
 Ἀλλὰ δὲν θέλει γύρει αὐτὸς στὰ γονικά του πλέον 440
 ἢ ἀγκάλῃ μου νὰ τὸν δεχθῇ στὸ σπίτι τοῦ Πηλέως.
 Καὶ ὅσο μοῦ ζῇ καὶ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἀκόμῃ βλέπει
 θλίβεται καὶ δὲν δύναμαι νὰ γίνω βοηθός του.
 Τὴν κόρην πού τοῦ διάλεξαν οἱ Ἀχαιοὶ βραβεῖον,
 ἐκείνην ἀπ' τὰ χέρια του ἐπῆρε ὀπίσ' ὁ Ἀτρεΐδης. 445
 Ἔτρωγε ἀπὸ τὸν πόνον της ἐκεῖνος τὴν καρδιά του
 καὶ οἱ Τρῶες εἰς τὲς πρύμνες των τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκλειοῦσαν.
 Καὶ δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ βγοῦν· καὶ οἱ γέροι τῶν Ἀργείων
 σ' αὐτὸν προσπέφταν καὶ λαμπρὰ τοῦ ὀνοματίζαν δῶρα.
 Καὶ τότε ἀπὸ τὸν ὄλεθρον ὁ ἴδιος νὰ τοὺς σώσῃ 450
 δὲν ἤθελεν, ἀλλ' ἔστειλε τὰ ὅπλα του ζωσμένον
 τὸν Πάτροκλον στὸν πόλεμον καὶ ἀνδρειωμένα πλήθη
 γύρω εἰς τὲς Πύλες τὲς Σκαιᾶς ὁλήμερα ἐμαχόνταν
 καὶ αὐτοῦ τὴν πόλιν θά ἔπαιρναν, ἀλλὰ τὸν ἀνδρειωμένον
 Πάτροκλον, ὅπου ἐθέριζε ζωὴς μὲς στοὺς προμάχους, 455
 φόνευσεν ὁ Φοῖβος καὶ ἔδωκε τοῦ Ἑκτορος τὴν νίκην.
 Γι' αὐτὸ σ' ἐσέ προσέπεσα, ἂν θέλῃς στὸ παιδί μου,
 ἄχ! τὸν ὀλιγοήμερον, ἀσπίδα νὰ χαρίσῃς,
 θώρακα, κράνος καὶ καλὲς θηλυκωτὲς κνημίδες·
 ἔχασε αὐτὸς μὲ τ' ἄρματα καὶ τὸν πιστὸν του φίλον 460
 καὶ χάμου τώρα κείμεται στὴν λύπην βυθισμένος».

Καὶ ὁ ἔνδοξος χωλὸς θεὸς σ' ἐκείνην ἀπαντοῦσε :
 «Θάρρου, ὡς πρὸς τοῦτο παντελῶς ὁ νοῦς σου ἄς μὴ φροντίζῃ.
 Ἔτσι ἀπ' τὸν μαῦρον θάνατον νὰ ἡμπόρουν νὰ τὸν κρύψω,

ἀνάμερα, ὅταν ἡ σκληρὴ φθάσῃ κοντά του ἡ μοίρα, 465
καθὼς ἄρματα ὑπέρλαμπρα ἐγὼ θὰ τοῦ ἐτοιμάσω
νὰ θαμπωθοῦν ὅσοι τὰ ἰδοῦν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων».

Εἶπε καὶ αὐτοῦ τὴν ἄφησε κι ἐπῆγε στὲς φυσοῦνες,
στὸ πῦρ τὲς στρέφει καὶ γοργὰ νὰ ἐργάζωνται προστάζει. 470
Φυσοῦνες εἴκοσι φυσοῦν στὲς κάψες τους καὶ βγάζουν
εὐκολοφύσητην πνοὴν σφοδρὴν ἢ μετρημένην,
πότε μὲ βιά πότε σιγὰ νὰ ὑπηρετοῦν, ὡς θέλει
ὁ "Ηφαιστος, ὥστ' εὐκολὰ τὸ ἔργον νὰ τελειώσῃ·
σκληρὸν χαλκόν, κασσίτερον, πολύτιμο χρυσάφι 475
καὶ ἀσήμι βάζει στὴν φωτιά, κατόπιν μὲγ' ἀμόνι
εἰς τὸν κορμὸν τοποθετεῖ καὶ στὸ δεξί του χέρι
σφύραν ἀδράχνει δυνατὴν, καὶ τὸ διλάβι στ' ἄλλο.

Κι ἐπλάσε πρῶτα δυνατὴν ἀσπίδα καὶ μεγάλην 480
ὄλην μὲ τέχνην καὶ τριπλὸν λαμπρὸν τριγύρω κύκλον·
μὲ πέντε δίπλες ἔγινεν ἡ ἀσπίδα καὶ σ' ἐκείνην
λογιῶν εἰκόνες ἐπλάθε μὲ τὴν σοφὴν του γνῶσιν.

Τὴν γῆν αὐτοῦ, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλασσαν μορφώνει
τὸν ἥλιον τὸν ἀκούραστον, γεμάτο τὸ φεγγάρι,
τ' ἀστέρια ὅπου τὸν οὐρανὸν ὀλοῦθε στεφανώνουν, 485
τὴν δύναμιν τοῦ Ὠρίωνος, Ὑάδες, Πηληιάδες,
τὴν Ἀρκτον, ποὺ καὶ Ἀμαξαν καλοῦν, καὶ αὐτοῦ γυρίζει
πάντοτε, τὸν Ὠρίωνα ἀσάλευτα τηρώντας.
'Η μόνη ποὺ τ' Ὀκεανοῦ τὸ λοῦσμα δὲν γνωρίζει.

Δύο κατόπιν ἔκαμεν ἀνθρώπων πολιτεῖες 490
καλές. Στὴν μίαν γίνονταν τοῦ γάμου χαροκόπι·
νυφάδες ἀπ' τὰ γονικὰ συνώδευαν στὴν πόλιν
μὲ τὰ δαδιὰ καὶ ἀλαλαγμοὺς σηκώνετο ὕμεναίου·
καὶ ἀγόρια κεῖ στριφογυρνοῦν εἰς τὸν χορὸν τεχνίτες,
αὐλοῖ, κιθάρες ἀντηχοῦν στὴν μέσσην καὶ οἱ γυναῖκες
ὀλόρθες εἰς τὰ πρόθυρα θωροῦσαν κι ἐθαυμάζαν. 495
Κι ἦταν λαοῦ συνάθροισις στὴν ἀγοράν, ποὺ δύο
φιλονικοῦσαν ἄνθρωποι γιὰ πρόστιμο ἐνὸς φόνου.
'Ο ἓνας ποὺ ὅλα ἐπλήρωσεν ἐκήρυττε στὰ πλήθη,
ὁ ἄλλος ὅπου τίποτε δὲν ἔλαβε· καὶ οἱ δύο
ἐμπρὸς ἠθέλαν στὸν κριτὴν τὸ πράγμα νὰ τελειώσῃ. 500

Τοῦ ἐνὸς καὶ τ' ἄλλου μὲ φωνές τὰ πλήθη ἐπαῖρναν μέρος·
 οἱ κήρυκες τὰ ἡσύχαζαν· καὶ μὲς στὸν ἄγιον κύκλον
 στὰ σκαλισμένα μάρμαρα ἐκάθισαν οἱ γέροι,
 καὶ ἀπὸ τὰ χέρια λάμβαναν τῶν λιγυρῶν κηρύκων
 τὰ σκήπτρα κι ἐσηκώνονταν κι ἐδίκαζε καθένas. 505
 Βαλμένα ἦσαν στὴν μέσσην τοὺς δυὸ τάλαντα χρυσάφι
 γι' αὐτὸν ποῦ δικαιοτέρα τὴν κρίσιν του προσφέρει.
 Τὴν ἄλλην πόλιν ἐζῶναν δύο στρατοὶ τριγύρω
 ποὺ στ' ἄρματα τοὺς ἔλαμπαν· καὶ δύο γυνῶμες εἶχαν,
 νὰ τὴν χαλάσουν παντελῶς ἢ τὰ μισὰ νὰ λάβουν 510
 ἀπ' ὅσα κτήματα ἢ λαμπρὴ χωροῦσε πολιτεία·
 ἐκεῖνοι δὲν ἐπέιθοντο καὶ κρύφια γιὰ καρτέρι
 ὀπλίζονταν· ἐφύλαγαν τὸ τεῖχος οἱ γυναῖκες
 μὲ ὅλα τ' ἀνήλικα παιδιὰ καὶ οἱ γέροντες μαζί τους.
 Κι ἐκεῖνοι ἐβγαῖναν· ἡ Ἀθηναῖα καὶ ὁ Ἄρης ἀρχηγοὶ τοὺς 515
 χρυσοὶ καὶ οἱ δύο μὲ χρυσὰ τὰ ἐνδύματα, μεγάλοι,
 ὅμορφοι, ὡσάν ἀθάνατοι, μὲ τ' ἄρματα καὶ πέρα
 ξεχωρίζονταν· κι ἔβλεπες μικρὰ τὰ πλήθη κάτω·
 καὶ ὅτ' ἐφθασαν ὅπου ἔπρεπε νὰ στήσουν τὸ καρτέρι,
 στὸν ποταμὸν ποῦ ἐπότηζε καθένas τὸ κοπάδι, 520
 αὐτοῦ καθίσαν σκεπαστοί, μὲ τὰ λαμπρά τοὺς ὅπλα.
 Καὶ δύο ξέμακρα σκοποὶ σταθῆκαν καρτερώντας
 πότε νὰ ἴδουν τὰ πρόβατα νὰ φθάσουν κι οἱ ἀγελάδες.
 Γρήγορα ἐκεῖνα ἐπρόβαλαν καὶ δυὸ βοσκοὶ κατόπιν
 καὶ τοῦτοι ἀνυποψίαστοι μὲ σύριγγες ἐπαῖζαν. 525
 Κι ἐκεῖνοι ἅμα τοὺς ξάνοιξαν ἐπάνω τοὺς χυθῆκαν,
 μέρος τῶν μόσχων ξέκοψαν καὶ τῶν λευκῶν προβάτων
 κι ἔσφαξαν κεῖ καὶ τοὺς βοσκούς· κι οἱ ἄλλοι ὡς ἐννοῆσαν
 στὰ βόδια τόσῃν ταραχῇν, σηκώθηκαν ἀπ' ὅπου
 κάθονταν στὸ στρατόπεδο, καὶ ἀμέσως ἀνεβῆκαν 530
 εἰς τ' ἀνεμόποδ' ἄλογα καὶ γρήγορα τοὺς φθάσαν.
 Κι ἐκεῖ στὴν ἀκροποταμιά τὴν μάχην ἀρχινῆσαν
 κι ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ἐρίχνονταν τὰ χάλκινα κοντάρια.
 Ἡ Ἔρις μέσα ἐγύριζεν, ὁ Κυδοιμὸς καὶ ἡ Μοῖρα,
 ποῦ ἄλλον ἐκράτει ἀλάβωτον, κι αἱματωμένον ἄλλον, 535
 ἄλλον ποδόσερνε νεκρὸν στὴν ταραχῇν τῆς μάχης·

κι ἔνδυμα ἐφόρει κόκκινον ἀπ' τῶν ἀνδρῶν τὸ αἷμα.
 Στρέφονταν καὶ σὰν ζωντανοὶ θνητοὶ κι ἐπολεμοῦσαν,
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη τοὺς νεκροὺς στὸ σιάδι ἐποδοσέριναν.

Ἔβαλε ἄλλοῦ τριόργητο καὶ μαλακὸ χωράφι 540
 ἐκτεταμένον, κάρπιμο καὶ μέσα ζευγολάτες
 πολλοὶ μὲ τὰ ζευγάρια τους τὸ ἐσχίζαν ἄνω κάτω.
 Καὶ ὅταν γυρίζαν κι ἔφθαναν στοῦ χωραφιοῦ τὴν ἄκρην,
 ἄνθρωπος τοὺς ἐπρόσφερε ποτήρι ὄλο γεμάτο
 γλυκὸ κρασί, κι ἐγύριζαν στὲς αὐλακιὲς ἐκεῖνοι 545
 πρόθυμοι τοῦ μεγάλου ἀγροῦ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἄκρην.
 Μαυρίζει ὀπισθεν ἡ γῆ καὶ δείχνει ἀλετρεμένη
 μ' ὄλον ὁπού 'ναι ὀλόχρυση, τῆς τέχνης μέγα θάμα.

Φραγμένο κτῆμα θέτει ἄλλοῦ πού 'χε ὕψηλά τὰ στάχια
 καὶ μέσα ἐργάτες θέριζαν μὲ κοφτερὰ δρεπάνια. 550
 Καὶ ἄλλες χεριὲς ἐπανωτὲς στὲς αὐλακιὲς ἐπέφταν,
 καὶ ἄλλες μὲ καλαμόσχοινα τὲς δέναν ἐπιστάτες
 τρεῖς διορισμένοι, ἐνῶ παιδιὰ κατόπι τους σηκώναν
 χερόβολα στὲς ἀγκαλιὲς καὶ ἀδιάκοπα τὰ ἐδέναν· 555
 καὶ ὁ κύριος στὴν αὐλακιά μὲ σκῆπτρον εἰς τὸ χέρι
 σιωπηλὸς ἐστέκονταν κι ἐχαίρετο. ἡ ψυχὴ του.
 Παρέκει κάτω ἀπὸ 'να δρῦ σφακτὸ μεγάλο βόδι
 γιὰ τὸ τραπέζι ἐτοιμάζαν· καὶ ὥστόσον οἱ γυναῖκες
 πληῆθος ἀλεύρια μούσκευαν φαγὶ γιὰ τοὺς ἐργάτες.

Ἀμπέλι μέγα ἔβαλαν ἄλλοῦ καρπὸν γεμάτο, 560
 καλὸ, χρυσὸ κι ἐμαύριζαν ὁλοῦθε τὰ σταφύλια·
 τὰ κλήματ' ἦσαν σ' ἀργυρὰ σταλίκια στυλωμένα.
 Καὶ λάκκον ἀπὸ χάλυβα καὶ κασσιτέρου φράκτην
 ἔσυρε γύρω καὶ ἄνοιξε στὴν ἄκρην μονοπάτι
 γιὰ νὰ περνοῦν, ὅταν τρυγᾶν τὸ ἀμπέλι, οἱ καρποφόροι. 565
 Καὶ ἀγόρια, κόρες λιγερές, ἀμέριμνα στὴν γνώμην
 ἐφέρναν τὸν γλυκὺν καρπὸν μέσα εἰς τὰ καλάθια.
 Γλυκιὰν κιθάραν ἔπαιζε στὴν μέσσην τοὺς ἀγόρι
 καὶ μὲ τὴν λιγερὴ λαλιά τὸν λίνον τραγουδοῦσε
 μελωδικά, καὶ ὅλοι μαζί τριγύρω του ἐσκιρτοῦσαν 570
 καὶ τὲς φωνές τους ἔσμιγαν μὲ τὸ γλυκὸ τραγούδι.

Ἀγέλην ἔκαμεν ἄλλοῦ ταύρων ὀρθοκεράτων,

καὶ οἱ ταῦροι ἐπλάσθησαν χρυσοῦ καὶ κασσιτέρου ἀκόμη
καὶ ἀπ' τὴν αὐλὴν μουγκρίζοντας πρὸς τὴν βοσκὴν κινουῖσαν
εἰς τὸ ποτάμι, ὅπου βροντᾷ στὰ τρυφερά καλάμια. 575

Χρυσοὶ βαδίζαν τέσσεροι μ' ἐκείνους βοδηλάτες,
κι ἐννέα σκύλοι φύλακες γοργόποδες τριγύρω.

Καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς κοπῆς δυὸ τρομερὰ λιοντάρια
βαρβάτον ταῦρον ἄρπαζαν πού ἐμούγκρα ἐνῶ τὸν σέρναν.
Καὶ οἱ σκύλοι ἐπάνω ἐχούμησαν καὶ ὁμοῦ τὰ παλικάρια. 580

Καὶ ἀφοῦ τοῦ ταύρου ἔκοψαν τὸ δέρμα τὰ θηρία
αἷμα τοῦ ἐρούσαν κι ἄντερα τοῦ κάκου οἱ βοδηλάτες
ἐπάνω τὰ γοργόποδα σκυλιὰ παρακινουῖσαν.

Δὲν ἔκοτοῦσαν δάγκαμα νὰ δώσουν στὰ λεοντάρια,
ἀλύχταν μόνο ἀπὸ σιμὰ καὶ πάλι ἀναμερίζαν. 585

Κι ἔναν' πλατύν βοσκοτόπον λευκόμαλλων προβάτων
ἔκαμ' ὁ ἐνδοξος χωλὸς μέσα εἰς καλὸ λαγκάδι,
στάνες, καλύβες σκεπαστές, καὶ μανθριά μεγάλα.

Κι ἔναν χορὸν ἱστόρησεν ὁ μέγας ζαβοπόδης,
ὅμοιον μ' αὐτὸν πού ὁ Δαίδαλος εἶχε φιλοτεχνήσει
τῆς Ἀριάδνης τῆς λαμπρῆς εἰς τῆς Κνωσοῦ τὰ μέρη. 590

Ἀγῶρια ἐκεῖ, πολύπροικες παρθένες ἐχορεῦαν
κι ἐγύριζαν χεροπιαστοί· καὶ οἱ κόρες ἐφοροῦσαν
λινὰ ἐνδύματα λεπτὰ, κι εἶχαν τὰ παλικάρια
ἀπὸ τὸ λάδι λαμπεροὺς καλόγνεστους χιτῶνες. 595

Λαμπρὰ στεφάνια εἶχαν αὐτές, εἶχαν χρυσὰ ἐκεῖνοι
μαχαίρια πού ἀπ' ἀργυροὺς κρεμιόνταν τελαμῶνες·
καὶ πότ' ἐτρέχαν κυλητὰ μὲ πόδια μαθημένα,

ὥσάν σταμνάς, ὅπου τροχὸν ἀρμόδιον στὴν παλάμην
τὴν τριγυρᾷ καθήμενος νὰ δοκιμάσῃ ἂν τρέχῃ,
καὶ τότε ἀράδα ἔτρεχαν ἀντίκρυ στὴν ἀράδα. 600

Καὶ τὸν ἀσύγκριτον χορὸν τριγύρω ἐδιασκεδάζαν
πολὺς λαὸς καὶ ἀνάμεσα ὁ αἰδὸς ὁ θεῖος
κιθάριζε· καὶ ὡς ἄρχιζεν ἐκεῖνος τὸ τραγούδι
δυὸ χορευτὲς στὴ μέση τους πηδοῦσαν κι ἐγυρίζαν. 605

Τὸν ποταμὸν Ὠκεανὸν καὶ δυνατὸν καὶ μέγαν
γύρω στὸν κύκλον ἔθεσε τῆς στερεῆς ἀσπίδος.

Καὶ τὴν τρανὴν ὡς τοῦ ἵαμεν ἀσύντριφτην ἀσπίδα,

θώρακα κάμνει π' ἄστραφτεν ὅσο ἡ φωτιά δὲν λάμπει,
κράνος κατόπι στερεὸν ἀρμόδιον στὸ κεφάλι,
καλότεχνο μὲ ὀλόχρυσο στήν κορυφήν του λόφον,
καὶ ἀπὸ λεπτὸν κασσίτερον μορφώνει τὰς κνημίδες.

610

Καὶ ὅλα τὰ ὅπλα ὡς ἔκαμε τὰ σήκωσε ὁ τεχνίτης
καὶ τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ἔβαλεν ἐμπρὸς εἰς τὴν μητέρα.
Καὶ αὐτὴ μὲ τ' ὅπλα π' ἄστραφταν, τοῦ Ἡφαιστου δῶρο, ἐχύθη
ὥσαν γεράκι ἀπ' τὴν κορυφήν τοῦ χιονισμένου Ὀλύμπου.

615

Τ

- Ἄφηνε τοῦ Ὠκεανοῦ τὰ βάθ' ἡ ροδισμένη
 Ἦὼς νὰ φέρῃ τῶν Θεῶν τὸ φῶς καὶ τῶν ἀνθρώπων·
 κι ἔφερ' ἡ Θέτις τοῦ θεοῦ τὰ δῶρ' αὐτὰ στὰ πλοῖα.
 Ἦβρε σιμὰ στὸν Πάτροκλο τὸν ποθητὸν υἱόν της
 πικρὰ νὰ κλαίῃ, καὶ πολλοὶ τριγύρω του ἐθρηνοῦσαν 5
 σύντροφοι, κι ἡ ἀσύγκριτη θεὰ σιμὰ τους ἤλθε.
 Τὸ χέρι τοῦ ἴπιασε σφικτά, προσφώνησέ τον κι εἶπε :
 «Παιδί μου, αὐτὸν ν' ἀφήσωμε, μὲ ὅλο μας τὸν πόνο,
 νὰ κείτεται ὡς τὸν δάμασε ἡ βουλή τῶν ἀθανάτων·
 τοῦ Ἥφαιστου τώρα δέξου ἐσὺ τ' ἄρματα τὰ ὠραῖα 10
 ποὺ ὅμοια δὲν ἐφόρεσε κανεὶς θνητὸς ἀκόμη».
- Εἶπε καὶ καθὼς ἔθεσεν ἐμπρὸς στὸν Ἀχιλλέα
 τ' ἄρματα τὰ καλότεχνα, κεῖν' ἀντηχῆσαν ὅλα.
 Οἱ Μυρμιδόνες τρόμαξαν, κανεὶς νὰ τ' ἀντικρίσῃ
 δὲν ἐτολμοῦσε κι ἔφυγαν· καὶ ἅμα τὰ εἶδ' ἐκεῖνος 15
 μέσα του ἐχόχλασε ἡ χολὴ βαθυτέρα καὶ ἀστράψαν
 ὡσὰν φωτιὰ τὰ μάτια του· κι εὐφραίνετο νὰ πιάνῃ
 τὰ ὠραῖα δῶρα τοῦ θεοῦ καὶ ἀφοῦ νὰ τὰ θωράῃ
 τὰ ἐξαισία κεῖνα θαύματα μὲς στὴν ψυχὴ του εὐφράνθη,
 εἶπε πρὸς τὴ μητέρα του : «Τ' ἄρματα, ὦ μητέρα, 20
 τέτοια τὰ χάρισε ὁ θεός, καθὼς νὰ εἶναι ἀρμόζει
 ἔργα Θεῶν, καὶ ὅπου θνητὸς δὲν τὰ κατασκευάζει.
 Καὶ τώρα ἐγὼ θ' ἄρματωθῶ· μόνον πολὺ φοβοῦμαι
 μήπως εἰς τὸν ἀνδράγαθον υἱὸν τοῦ Μενoitίου
 στὲς ἀνοικτὲς λαβωματιῆς αἰσchrές βοηθήσουν μύγες 25
 καὶ τὰ σκουλήκια γεννηθῶν καὶ τὸν νεκρὸν νὰ φθείρουν,
 ἀφοῦ τὸν ἄφησε ἡ ψυχὴ, καὶ ὅλο σαπῇ τὸ σῶμα».
- Κι ἡ ἀσημόποδη θεὰ σ' ἐκεῖνον ἀποκρίθη :
 «Παιδί μου, αὐτὸν τὸν στοχασμὸν ποσῶς μὴ βάλῃ ὁ νοῦς σου.
 Ἀπὸ τὲς μύγες, ἄγριες σπορὲς ποὺ κατατρώγουν 30
 τὸ σκοτωμένο μαχητὴν, ἐγὼ θὰ τὸν φυλάξω·
 κι ἐὰν σταθῇ κειτόμενος, ὅσο νὰ κλείσῃ ὁ χρόνος,

ἄβλαπτο καὶ καλύτερο θὰ στέκεται τὸ σῶμα.

Κάλεσε ὥστόσο εἰς σύνοδον τῶν Ἀχαιῶν τοὺς πρῶτους
καὶ βάλε κάτω τὸν θυμὸν ποὺ ἔχεις στὸν Ἀτρεΐδῃ, 35
κι εὐθὺς ρίξου στὸν πόλεμον καὶ περιζώσου ἀνδρείαν».

Εἶπε καὶ τὸν ἐγέμισεν ἀνδραγαθία καὶ θάρρος
καὶ στὰ ρουθούνια τοῦ νεκροῦ ρόδινο στάζει νέκταρ
καὶ ἀμβροσίαν, ἄφθαρτο τὸ σῶμα νὰ κρατήσῃ.

Καὶ παίρνει τὴν ἀκρογιαλιὰν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας 40
καὶ μὲ κραυγὴ τρομακτικὴ σηκώνει τοὺς Ἀργεῖους.
Καὶ αὐτοὶ ποὺ πάντοτ' ἔμεναν στὴν περιοχὴ τῶν πλοίων,
καὶ ὅσοι τὰ πλοῖα κυβερνοῦν καὶ στρέφουν τὸ πηδάλι,
οἱ οἰκονόμοι, οἱ μοιρασταὶ τοῦ σίτου, ἐτρέξαν ὅλοι
στὴν σύνοδον ποὺ ἐφάνηκε καὶ πάλιν ὁ Πηλεΐδης 45
ποὺ τόσον ἔλειπε καιρὸν ἀπ' τὸν σκληρὸν ἀγώνα.

Μὲ χωλὸ πόδι ἐβάδιζαν τοῦ Ἄρη δυὸ βλαστάρια,
Τυδεΐδης ὁ ἀνδράγαθος καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς,
καὶ ἀκοῦμπαν στὰ κοντάρια τους, ὡς ἦσαν λαβωμένοι,
καὶ τῆς συνόδου ἐκάθισαν στὲς ἑδρες ποὺ ἔναι οἱ πρῶτες. 50

Κατόπιν ἦλθεν ὕστερος ὁ μέγας Ἀγαμέμνων,
εἶχε κι ἐκεῖνος λάβωμα ποὺ στὸν σκληρὸν ἀγώνα
μὲ κονταριά τοῦ ἄνοιξεν ὁ Ἀντηνορίδης. Κόων
καὶ ὡς ὅλοι ὁμοῦ συνάχθηκαν οἱ Ἀχαιοί, σηκώθη
στὴ μέσῃ τους καὶ ὁμίλησεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας : 55

«Ἀτρεΐδῃ, τάχα ὠφέλησεν ἐκεῖνο ἐμᾶς τοὺς δύο,
ἐσὲ κι ἐμέν', ὅτ' ἄναψε φαρμακερὴ διχόνοια
τὰ σωθικά μας καὶ ὁ θυμὸς, ἐξ ἀφορμῆς τῆς κόρης ;
Νὰ ἔχῃ τὴν σβῆσ' ἡ Ἀρτεμις μὲ βέλος τὴν ἡμέρα
ποὺ ἐπόρθησα τὴν Λυρνησσόν, καὶ δούλῃ τὴν ἐπῆρα· 60
τότε δὲν θὰ ἐδάγκαναν τόσοι Ἀχαιοὶ τὸ χῶμα
κάτω ἀπ' τὲς λόγχες τῶν ἐχθρῶν, κι ἦτ' ὁ θυμὸς μου αἰτία.

Ὁ Ἐκτωρ ἀπ' τὴν ἐχθραν μας ἐκέρδισε καὶ οἱ Τρῶες,
ἄλλ' οἱ Ἀχαιοὶ πολὺν καιρὸν θαρρῶ θὰ τὴν θυμοῦνται.
'Ἄλλ' ὅ,τι ἐγίνῃ ἀφήνομεν, ἂν καὶ μᾶς ἔχει πλήξει 65
καὶ πρέπει νὰ δαμάσωμεν στὰ στήθη τὴν ψυχὴ μας.

Παύω ἐγὼ τώρα τὴν χολὴν ὅτι ποσῶς δὲν πρέπει
θυμὸν νὰ τρέφω αἰώνιον· σὺ μὲν ἀργῆς ὥστόσο

στὸν πόλεμον τοὺς Ἀχαιοὺς ἀμέσως νὰ σηκώσης·
 ὅτι τοὺς Τρῶας ἀντικρυ θὰ δοκιμάσω ἂν θέλουν 70
 νὰ ξενυκτοῦν στὰ πλοῖα μας· θαρρῶ πού ὅσοι προφθάσουν
 νὰ φύγουν ἀπ' τὴ λόγχη μου καὶ ἀπ' τὸν δεινὸν ἀγῶνα
 πολλὴ χαρὰ θεὰ αἰσθανθοῦν τὰ γόνατα νὰ κλίνουν».

Εἶπεν αὐτὰ κι ἐχάρηκαν οἱ Ἀχαιοὶ γενναῖοι
 πού ἄφησε ὁ μεγαλόψυχος Πηλεΐδης τὸ θυμὸ του. 75
 Καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁμίλησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 ἐκεῖθεν ὅπου ἐκάθονταν, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ :
 «Ἦρως φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἄρη,
 ν' ἀκούετ' ἀνεμπόδιστος ὅποιος τὸν λόγον ἔχει
 ἢ τάξις θέλει· κι ἔμπειρον ἢ διακοπὴ πειράζει· 80
 νὰ εἰπῇ, ν' ἀκούσῃ ποῖος μπορεῖ στὸν θόρυβον πού κάνουν
 τὰ πλήθη ; Καὶ ψηλόφωνος δειλιάζει δικηγόρος.
 Εἰς τὸν Πηλεΐδην τώρα ἐγὼ θὰ ἐξηγηθῶ κι οἱ ἄλλοι
 Ἀργεῖοι κεῖνο ὅπου θὰ εἰπῶ καλὰ νοήσετ' ὅλοι.

Πολλὲς φορὲς οἱ Ἀχαιοὶ μ' ὀνειδίσαν γιὰ τοῦτο, 85
 ἀλλ' αἷτιος δὲν εἰμ' ἐγώ· ἀλλὰ εἶναι ὁ Ζεὺς κι ἡ Μοῖρα
 καὶ ἡ νυκτοπλάνητ' Ἐρινύς, πού τὴν ἀγρίαν Ἀτὴν
 τότε μέσα στὴ σύνοδον ἐβάλαν εἰς τὸν νοῦν μου,
 καὶ τοῦ Ἀχιλλέως πῆρα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ βραβεῖον.
 Καὶ τί θὰ ἔκανα ; Ὁ θεὸς τὰ πάντα κατορθώνει. 90
 Σεβαστὴ κόρη τοῦ Διὸς ἡ Ἀτ' ἢ ὀλεθρία
 κατάρατ' ἀερόποδ' ἢ τὸ χῶμα δὲν ἐγγίζει
 ἀνὰρ' ἀπὸ τὰς κεφαλὰς γυρίζει τῶν ἀνθρώπων
 γιὰ νὰ τοὺς βλάβῃ, καὶ ἄσφαλτα ἔν' ἀπ' τοὺς δύο τους δένει·
 τὸν Δί' ἀκόμη ἐβλάψε, πού ὑπέρτατον τὸν λέγουν 95
 καὶ οἱ θνητοὶ κι οἱ ἀθάνατοι· ὅμως καὶ αὐτὸν ἡ Ἥρα
 ἀπάτησε ἂν καὶ ἀδύνατ' ἐμὲ δόλο τὴν ἡμέραν
 ἐκείνην ὅπου ἔμελλε στὴν πυργωμένη Θῆβην
 τοῦ Ἡρακλῆ τὴν δύναμιν ἢ Ἀλκμήνῃ νὰ γεννήσῃ.
 Ὅτ' εἶπε αὐτὸς καυχώμενος στοὺς ἀθανάτους ὅλους : 100
 «Σεῖς ὅλοι ἀθάνατοι θεοί, θεὸς καὶ σεῖς, ἀκοῦτε
 ὅ,τι στὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παρακινεῖ με·
 θὰ φέρῃ σήμερα στὸ φῶς ἢ ὀδυνοφόρα Εἰλείθυια
 ἄνδρα πού γύρω τῶν λαῶν θὰ βασιλεύσῃ ὅλων·

κατάγεται ἀπ' τὸ αἷμά μου καὶ ἀπὸ τὴν γενεάν μου». 105
 Κι ἡ "Ηρα τοῦ 'πε ἡ σεβαστὴ μὲ δόλον εἰς τὸν νοῦν της :
 «Θὰ φανῆς ψεύτης, δὲν θὰ ἰδῆς ὁ λόγος σου νὰ γίνῃ.
 Κι ὄρκον, 'Ολύμπιε, δυνατόν, ἂν θέλῃς ὁμοσέ μου
 ποὺ ὄλων τριγύρω τῶν λαῶν θὰ βασιλεύσῃ ἐκεῖνος 110
 ποὺ μὲς στὰ πόδια γυναικὸς τὴν σήμερον θὰ πέσῃ
 ποὺ νὰ 'ναι ἀπὸ τὸ αἷμα σου καὶ ἀπὸ τὴν γενεάν σου».
 Εἶπε καὶ δὲν ἐνόησεν ὁ Ζεὺς ποσῶς τὸν δόλον,
 καὶ ὄρκον μέγαν ὤμοσε, καὶ αὐτὸ κακὸ τοῦ ἐγένῃ.
 Κι ἡ "Ηρ' ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ 'Ολύμπου ἐχύθη στ' "Αργος 115
 τὸ 'Αχαϊκόν, ποὺ ἐγνώριζεν ἐκεῖ τοῦ Περσηιάδου
 Σθενέλου τὴν ἀσύγκριτη γυναῖκα, ὅπου βαστοῦσε
 μὲς στὴν γαστέρα της παιδί κι ἐμέτρα ἐπτὰ φεγγάρια
 καὶ ἂν καὶ λειπόμνηνον στὸ φῶς τὸν ἐβγαλεν ἡ "Ηρα 120
 καὶ τῆς 'Αλκμήνης κράτησε τὴ γέννα καὶ τοὺς πόνους
 κι ἡ ἴδια τό 'πε τοῦ Διός : «Πατέρ' ἀστραποφόρε,
 ἄκουσε κάτι' πρόωρα ἄνδρας λαμπρὸς γεννήθῃ
 ὁ Εὐρυσθεύς, ποὺ βασιλεὺς θὰ εἶναι τῶν 'Αργείων,
 πατέρας του εἶναι ὁ Σθένελος καὶ πάππος ὁ Περόσεας,
 γένος σου' καὶ τοῦ στέκεται τὸ σκῆπτρο τῶν 'Αργείων».
 Εἶπε' στὰ σπλάχνα τοῦ Διὸς δριμύς ἐμπῆκε πόνος. 125
 Τὴν "Ατὴν ἄρπαξεν εὐθύς ἀπ' τὲς λαμπρὲς πλεξίδες
 μὲ τὴν χολὴν εἰς τὴν καρδιά καὶ ὤμοσε μέγαν ὄρκον :
 ποτὲ στ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ καὶ στὲς κορφὰς τοῦ 'Ολύμπου
 ἡ "Ατὴ, ὄλεθρος κοινός, στὸ ἐξῆς νὰ μὴν πατήσῃ.
 Εἶπε καὶ μὲ τὸ χέρι τοῦ τὴν πέταξε ἀπὸ τ' ἄστρα 130
 σφενδονιστὰ κι ἐφθασε αὐτὴ στοὺς τόπους τῶν ἀνθρώπων.
 Πάντοτ' ἐστέναζε ἀπ' αὐτὴν ὅταν τὸν ποθητόν του
 ἐβασανίζαν οἱ ἀπρεπεῖς ἀγῶνες τοῦ Εὐρυσθέως.
 'Ομοίως κι ἐγὼ πάντοτε ὅταν ὁ μέγας "Εκτωρ
 ἀκράτητος ἐθέριζε στὲς πρύμνες τοὺς 'Αργεῖους, 135
 ἡ "Ατὴ, ποὺ μ' ἐτύφλωσε δὲν ἐβγαίνει ἀπ' τὸν νοῦ μου.
 Κι ἐὰν τότ' ἐτυφλώθῃκα καὶ ὁ Ζεὺς τὸ νοῦ μου ἐπῆρε
 νὰ τὸ διορθώσω θέλω ἐγὼ μὲ ξαγορὰν πλουσίαν·
 ἀλλὰ σήκω στὸν πόλεμον καὶ σήκωσε τὰ πλήθῃ.
 Καὶ ὅλα τὰ δῶρα εἶν' ἔτοιμα, κεῖνα ποὺ στὴ σκηνὴ σου 140

ἐχθὲς ποῦ ἦλθε σοῦ ἔταξεν ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς·
καί, ἂν θέλῃς, στάσου, κράτησε τῆς μάχης τὴν ὁρμή σου,
τὰ δῶρα οἱ θεράποντες ἀπ' τὸ δικό μου πλοῖον
θενά σοῦ φέρουν γιὰ νὰ ἰδῇς ποῦ ἐξαίσια θὰ τὰ δώσω».

Καὶ ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεύς σ' ἐκεῖνον ἀποκρίθη: 145

«Τὰ δῶρα εἶναι στὸ χέρι σου νὰ δώσης, ὡς ἀρμόζει,
ἢ νὰ κρατήσης· τώρα ἐμεῖς στὴν μάχην ἄς χυθοῦμε·
δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ τρίβουμε μὲ λόγια τὸν καιρό μας·
τὸ μέγα ἔργον ἄπρακτον ἀκόμη μένει ὀπίσω·
καὶ ὅπως καὶ πάλι πρόμαχον θὰ ἰδῇτε τὸν Πηλεΐδην 150
νὰ κόβῃ μὲ τὴ λόγχῃ του τὲς φάλαγγες τῶν Τρώων,
μ' αὐτὸ στὸν νοῦν ἀνδράγαθα καθεὶς ἄς πολεμήσῃ».

Σ' ἐκεῖνον ὁ πολύβουλος ἀπάντησε Ὀδυσσεύς·
«Ὅσο καὶ ἂν εἶσαι ἀσύγκριτος, θεόμορφε Ἀχιλλέα,
μὴ πρὸς τὴν Ἴλιον νησιτικούς στὸν πόλεμον κινήσης 155
τοὺς Ἀχαιοὺς, ὅτι καιρὸν δὲν θὰ βαστάξῃ ὀλίγον
ἡ μάχη, εὐθύς ποῦ οἱ φάλαγγες πιασθοῦν τῶν ἀνδρειωμένων,
καὶ στὰ δυὸ μέρη ἕνας θεὸς φυσήσῃ τὴν ἀνδρείαν·
ἀλλὰ νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν στὲς πρύμνες πρόσταξέ τους·
δύναμις εἶναι τὸ φαγὶ καὶ τὸ κρασί τοῦ ἀνθρώπου. 160

Ἄνδρας δὲν δύναται κανεὶς ὅλημερα ὡς τὸ δεῖλι
τοῦ ἐχθροῦ ἀντίκρυ ἀφάγωτος ν' ἀγωνισθῇ στὴν μάχην·
ὅσῃ καὶ ἂν ἔχῃ προθυμίᾳ νὰ μάχεται ἡ ψυχὴ του,
σιγὰ-σιγὰ τὰ μέλη του βαραίνουν καὶ τὸν πιάνουν
πεῖνα καὶ δίψα καὶ δειλὰ τὰ γόνατά του τρέμουν· 165
ἀλλ' ὅποιος πρῶτ' ἀπὸ φαγὶ κι ἀπὸ κρασί χορτάσῃ
καὶ ὅλημερίς ἂν πολεμᾷ μὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀντίκρυ
τὸ θάρρος ἔχει στὴν ψυχὴν, τὰ μέλη δὲν τοῦ κόβει
ὁ κόπος κι εἶναι ὁ ὕστερος τὸν πόλεμον ν' ἀφήσῃ.

Σκόρπισε τῶς τὸν λαὸν καὶ εἶπέ τους νὰ ἐτοιμάσουν 170
τὸ γεῦμα· ὥστός· ὁ βασιλεὺς Ἀτρεΐδης ἄς σοῦ φέρῃ
τὰ δῶρα ἐδῶ στὴν σύνοδον νὰ τὰ θωρήσουν ὅλοι
οἱ Ἀχαιοὶ καὶ νὰ χαρῆς ἐσὺ μὲς στὴν ψυχὴν σου.

Καὶ ὅρκον αὐτὸς νὰ σοῦ ὀρκισθῇ, στὴν μέσῃ τῶν Ἀργείων,
ποῦ δὲν ἀνέβηκε ποτὲ μαζὶ της εἰς τὴν κλίνην 175
ὅπως τὸ θέλει τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁ νόμος.

Καὶ σὺ ὁ ἴδιος πράυνε στὰ βάθη τὴν ψυχὴν σου.
 Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μέ λαμπρὸ τραπέζι ἄς σέ ἡμερώσω
 τὸ δίκαιόν σου ἀνέλλειπα νὰ λάβῃς ὅπως πρέπει·
 καὶ δικαιότερος στὸ ἐξῆς καὶ μ' ἄλλους θά 'σαι, Ἀτρεΐδῃ. 180
 "Ὅτι ποσῶς κατὰκρισιν δὲν ἔχει βασιλέας
 ἐὰν κάποιον παραδίκησε νὰ τὸν καταπραύνην.

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων :
 «Ἐχάρηκα ὅπως ἄκουσα τὸν λόγον σου, Ὀδυσσεά,
 τὰ εἶπες ὅλα ὀρθότατα καὶ ὅπως τὰ θέλ' ἡ τάξις· 185
 αὐτὰ θὰ ὁμώσω πρόθυμος, ὥς καὶ ἡ ψυχὴ μου θέλει.
 Οὐδὲ θὰ γίνω ἐπίορκος ἐμπρὸς τῶν ἀθανάτων.
 Καὶ ἀπ' τὴν ὁρμὴν ἄς κρατηθῇ τῆς μάχης ὁ Πηλεΐδης
 καὶ ὅλοι ἐδῶ μέινετε μαζί, ὅσο τὰ δῶρα νὰ ἴθουν
 ἀπ' τὴν σκηνὴν καὶ κάμωμε τῶν ὅρκων τὴν θυσίαν. 190
 Καὶ εἰς σέ τὸν ἴδιον τοῦτο ἐγὼ νὰ κάμῃς παραγγέλλω.
 Διάλεξε τῶν Παναχαιῶν τὰ πρῶτα παλικάρια,
 τὰ δῶρα ὅσα ἐτάξαμεν ἐχθρὸς στὸν Ἀχιλλέα
 ἀπ' τὴν σκηνὴν μου φέρετε, καὶ ἀντάμα τὲς γυναῖκες.
 Κι ἔτοιμον ὁ Ταλθύβιος ἀπ' τὸ στρατόπεδόν μας 195
 χοῖρον ἄς ἔχῃ νὰ σφαγῇ στὸν "Ἥλιον καὶ στὸν Δία».

Καὶ ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεὺς σ' ἐκεῖνον ἀπαντοῦσε :
 «ὦ Ἀγαμέμνων ἀρχηγέ, τρισένδοξε Ἀτρεΐδῃ
 αὐτὰ νὰ συγυρίζετε θ' ἀρμόζῃ σ' ἄλλην ὥραν
 ὅταν συμβῇ ξανάσαμα νὰ γίνῃ τοῦ πολέμου 200
 καὶ νὰ μὴ καίῃ τόση ὁρμὴ τ' ἀνδράγαθά μας στήθῃ.
 Σφαγμένοι ἀπὸ τὸν Ἑκτορα, ποὺ ἐδόξασεν ὁ Δίας,
 κείτοντ' ἐκεῖνοι καταγῆς, καὶ σεῖς νὰ εὐφρανθοῦμε
 στὸ φαγοπότι θέλετε· καλύτερα νὰ ἡθέλαν
 καὶ ὀλονήστικ' οἱ Ἀχαιοὶ στὸν πόλεμον νὰ ὀρμήσουν 205
 καὶ ἅμα βυθίσ' ὁ ἥλιος, νὰ ἐτοιμασθῇ μεγάλο
 συμπόσιον, ἀφοῦ τ' ὄνειδος ἐκδικηθοῦμεν ὅλο·
 ὅσο γιὰ μέ δὲν γίνεται φαγὶ νὰ μοῦ περάσῃ,
 μήτε πιωτὸ κατέμπροσθεν τοῦ σκοτωμένου φίλου,
 ποὺ στὴν σκηνὴν μου κείμεται μὲ πόδια τεντωμένα 210
 νεκρὸς ἐκεῖ στὰ πρόθυρα καὶ γύρω οἱ φίλοι κλαίουں.
 "Ὡστε τὸν νοῦν μου δὲν κινοῦν ἐκεῖνα, ἀλλὰ μ' ἀνάφτει

φόνος καὶ αἷμα καὶ βαρὺς τῶν σκοτωμένων βόγγος»

Σ' αὐτὸν τότε ὁ πολύβουλος ἀντεῖπεν Ὀδυσσεάς :

«Τῶν Ἀχαιῶν ὑπέρτατε, Πηλεΐδῃ Ἀχιλλέα, 215

ἐμὲ στήν λόγχην ξεπερνᾷς τῶντι καὶ ὄχι ὀλίγο,

ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ στήν νόησιν πολὺ καλύτερός σου,

ὥς ἔχω χρόνια πλιότερα καὶ πλιότερα ἔχω μάθει

ὥστε σὺ στέρξε τὴν καρδιά στὰ λόγια μου νὰ κλίνη

τοῦ ἀνθρώπου γρήγορ' ἔρχεται ὁ κόρος τοῦ πολέμου, 220

περισσὲς ὅπου οἱ καλαμιᾶς κομμένες πέφτουν χάμου

καὶ ὀλίγος εἶναι ὁ θερισμός, ὁπότεν τοῦ πολέμου

ὁ οἰκονόμος πού 'ναι ὁ Ζεὺς, τὴν πλάστιγγά του κλίνη

μὲ τὴν γαστέρ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ κλάψουν τοὺς νεκροὺς των

δὲν γίνεται ὅτι ἀμέτρητοι στήν μάχην κάθε ἡμέραν 225

πέφτουν· καὶ πότε θά 'χαμε ξανάσασα τῆς λύπης ;

'Αλλ' ὅσους πῆρε ὁ θάνατος θά θάπτωμεν καὶ δάκρυα

θά χύνωμεν ἀδείλιαστα ὀλόκληρην ἡμέραν.

'Αλλ' ὅσοι ἀπὸ τὸν πόλεμον τὸν μισητὸν ἐμείναν

αὐτοὶ θά φάγουν καὶ θά πιοῦν, ὅπως ἐμψυχυμένοι 230

πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀδιάκοπα κρατήσωμε τὴν μάχην

μὲ τὰ καλὰ μας ἄρματα· μηδὲ κανεὶς θά στέχη

δεύτερην ἄλλῃ προσταγῇ στὸν πόλεμον ν' ἀκούσῃ·

ὀλέθρια παρακίνησις θά εἶναι εἰς ὅποιον μένῃ

ὀπίσω εἰς τὰ καράβια μας· ἀλλ' ὅλοι ἄς πεταχθοῦμε 235

ν' ἀνάψωμε τὸν πόλεμον τῶν ἵπποδάμων Τρώων».

Καὶ ὥς εἶπ' ἐκίνησαν μ' αὐτὸν τοῦ Νέστορος τ' ἀγόρια

καὶ ὁ Θόας καὶ ὁ Μελάνιππος καὶ ὁ Μέγης ὁ Φιλεΐδης

καὶ ὁ Μηριόνης καὶ μ' αὐτοὺς ὁ Λυκομήδης, τέκνον

τοῦ Κρέοντος, καὶ στῇ σκηνῇ ἐπήγαιναν τοῦ Ἀτρεΐδῃ· 240

καὶ ὅπως εἰπώθη ὁ λόγος του τὸ ἔργον ἐτελέσθη·

ἐπτὰ ἐφέρναν τρίποδες, ὅσους τοὺς εἶχε τάξει,

εἴκοσι λέβητες λαμπροὺς, καὶ δώδεκα πουλάρια

κι ἐξαΐσιες στὰ ἔργα τους κόρες ἐπτὰ καὶ ὀγδόη

τὴν Βρισηίδα τὴν καλὴν· κι ἐζύγισ' ὁ Ὀδυσσεάς 245

χρυσάφι δέκα τάλαντα, κι ἐκίνησε αὐτὸς πρῶτος

καὶ ἔφερναν κατόπι του τὰ δῶρα οἱ πολεμάρχαι

καὶ τῆς συνόδου τὰ 'θεσαν στήν μέσσην κι ἐσηκώθη

ὁ Ἀτρεΐδης· καὶ ὁ θεόφωνος Ταλθύβιος πλησίον
 εἰς τὸν ποιμένα τῶν λαῶν τὸν χοῖρον ἐκρατοῦσε· 250
 καὶ ἔσुर' ὁ Ἀτρεΐδης μάχαιραν ὅπου σιμὰ στὴν θήκην
 τοῦ ξίφους εἶχε πάντοτε, καὶ ἀφοῦ ἀπαρχῆς τοῦ χοίρου
 τὲς τρίχες ἔκοψε μ' αὐτήν, καὶ ὑψώνοντας τὰ χέρια
 πρὸς τὸν Κρονίδην εὐχόνταν, καὶ ὅλοι τὸν βασιλέα
 ἤσυχoi ἄκουαν αὐτοῦ μὲ τάξιν οἱ Ἀργεῖοι. 255
 Καὶ αὐτὸς τὸν μέγαν οὐρανὸν κοιτάζοντας εὐχόνταν :
 «Μάρτυς μου ὁ Δίας, τῶν θεῶν ὁ ἐξαίσιος, ὁ πρῶτος,
 ἡ Γῆ καὶ ὁ Ἥλιος καὶ οἱ θεές, ὅπου στὰ καταχθόνια
 τοὺς ἐπιόρκους τιμωροῦν, οἱ μαῦρες Ἐρινύες,
 ποὺ χέρι ἐγὼ δὲν ἄπλωσα στὴν κόρη τοῦ Βρισέως 260
 τῆς κλίνης τὸ ἀγκάλιασμα, εἴτ' ἄλλο ν' ἀπολαύσω,
 ἀλλ' ἔμεινεν ἀμάλακτη κατ' μέσα στὲς σκηνές μου,
 καὶ ἂν ψεύδομαι, ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ πάθ' ὅ,τι παθαίνει
 ὁ ἀσεβὴς ποὺ ψεύτικα τὸ ὄνομά τους λέγει».
 Εἶπε, τὸν χοῖρον ἔσφαξε μὲ τὴ σκληρὴ λεπίδα 265
 καὶ στοὺς ἀφρούς τῆς θάλασσας, τὰ ψάρια νὰ τὸν φάγουν,
 τὸν ἔριξε ὁ Ταλθύβιος· καὶ ἀμέσως ὁ Ἀχιλλέας
 ὀρθὸς σηκώθη καὶ ἔλεγε στὴ μέση τῶν Ἀργείων :
 «Δία πατέρα, τοὺς θνητοὺς πόσο κακὰ τυφλώνεις·
 ἀλλέως δὲν θ' ἀγρίευσέ στὰ βάθη τὴν ψυχὴ μου 270
 ὁ Ἀτρεΐδης, καὶ στὸ πεῖσμα μου δὲν θὰ παῖρνε τὴν κόρη
 στὴν θέλησίν του ἀμάλακτος· ἀλλ' ἤθελεν ὁ Δίας
 νὰ μᾶς θερίσῃ ὁ θάνατος πολλοὺς ἀνδρειωμένους·
 φάγετε τώρα καὶ ἔπειτα στὴ μάχη θὰ χυθοῦμε».
 Αὐτὰ πε καὶ τὴν σύνοδον ἀπόλυσε καὶ ἐκέῖνοι 275
 ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκορπίσθησαν καθένας στὴ σκηνὴ του.
 Ὡστόσοσον ἐσυγύριζαν τὰ δῶρα οἱ Μυρμιδόνες
 καὶ εἰς τὸ καράβι τὰ φεραν τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως·
 τὰ δῶρα ἐθέσαν στὲς σκηνές καὶ ἔμπασαν τὲς κόρες
 καὶ ἐπῆραν οἱ θεράποντες τοὺς ἵππους στὴν ἀγέλην. 280
 Καὶ ἡ Βρισηΐς, ποὺ τῆς χρυσῆς ὁμοίαζε Ἀφροδίτης,
 ἅμ' εἶδε αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον σφαγμένον τοῦ ἐχύθη
 ἐπάνω μὲ ξεφωνητό, καὶ τὴν καλὴν μορφὴ της,
 τὰ λευκὰ στήθη ξέσχιζε, τὸν ἀπαλὸν λαιμὸ της,

- κι εἶπε ἡ θεόμορφη γυνὴ στὰ δάκρυα τῆς πνιγμένη : 285
 «Πάτροκλ', ἐμὲ τῆς ἁμοιρῆς, ὦ πολυαγαπημένε,
 σ' ἄφησα διμένα ζωντανὸν ὅταν ἀναχωρῶσα,
 γυρίζ', ὦ βασιλέα μου, νὰ σ' ἔβρω ἀπεθαμένον.
 Ἐπὶ κακὸ σ' ἄλλο κακὸ μὲ κατατρέχ' ἡ μοίρα·
 τὸν ἄνδρα ὁποῦ μοῦ ἔδωκαν οἱ σεβαστοὶ γονεῖς μου 290
 τὸν εἶδα ἐμπρὸς στὰ τείχη μας αἵματοκυλισμένον,
 καὶ τῆς μητρός μου τρεῖς υἱούς, ἀδελφι' ἀγαπητά μου,
 μοῦ τὰ ἐπῆρεν ὅλα ὁμοῦ τοῦ ὀλέθρου ἡ μαῦρ' ἡμέρα·
 κι ἐνῶ τὸν θεῖον ἄνδρα μου, τὸν Μῦνητα, ὁ Πηλεΐδης 295
 μοῦ φόνευε καὶ πάτησε τὴν πόλιν του, σὺ μόνος
 νὰ κλαίω σὺ δὲν μ' ἄφηνες, καὶ νύμφην νὰ μὲ κάμης
 τοῦ Ἀχιλλέως μοῦ ἔλεγες, στὴν Φθίαν νὰ μὲ φέρης
 νὰ γίνουν οἱ χαρὲς αὐτοῦ, ποὺ οἰκοῦν οἱ Μυρμιδόνες·
 γι' αὐτὴν σου τὴν γλυκύτητα τόσο πικρὰ σὲ κλαίω».
- Εἶπε· μαζί της ἔκλαιαν τὸν Πάτροκλον κι οἱ ἄλλες 300
 καὶ ἀντὶ ἐκείνου ἡ καθεμιὰ θρηνοῦσε τοὺς νεκροὺς τῆς·
 καὶ ὁλόγυρά του οἱ βασιλεῖς τροφὴν νὰ πάρῃ ὀλίγην
 τὸν παρακάλουν· ἀλλ' αὐτὸς στενάζοντας ἀρνεῖτο :
 «Ἄν μ' ἀγαπᾶτε, φίλοι μου, μὴ μὲ στενοχωρεῖτε
 μὲ τὸ πιετό, μὲ τὸ φαγὶ νὰ εὐφράνω τὴν καρδιά μου, 305
 ἐνῶ ἀκόμη φοβερὴ μὲ καταθλίβει λύπη,
 καὶ νὰ ὑποφέρω εἶμαι καλός, ὁ Ἥλιος ὥς νὰ δύσῃ».
- Εἶπε· τοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἀπόλυσε, κι ἐμεῖναν
 οἱ Ἀτρεΐδης, ὁ Ἰδομενεὺς καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς,
 ὁ Νέστωρ μὲ τὸν Φοῖνικα, καὶ τὸν παρηγοροῦσαν 310
 μὲ λόγια φρόνιμα, ἀλλ' αὐτὸς παρηγοριά δὲν εἶχε
 ἢ μὲς στὸν λάρυγγα νὰ μπῇ τοῦ αἵματηροῦ πολέμου·
 καὶ στεναγμὸς βγῆκε βαθὺς ἀπ' τὴν ψυχὴ του κι εἶπε :
 «Ἄλλοτε, ἁμοιρε καὶ σύ, ὦ φίλε τῆς καρδιάς μου,
 ἐδῶ τὸ γεῦμα εὐτρέπιζες γρήγορος καὶ ὅπως πρέπει, 315
 ὅταν ἐβιάζοντ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ ὀρμήσουν καὶ νὰ φέρουν
 τὸν Ἄρη τὸν πολὺθρνον στοὺς ἵπποδάμους Τρῶας·
 τώρα σὺ κείτεσαι νεκρὸς κι ἐμένα δὲν ἀφήνει
 ὁ πόθος σου μήτε φαγὶ μήτε πιετό νὰ πάρω,
 ὅτι κακὸ χειρότερο νὰ πάθω δὲν μποροῦσα 320

καὶ ἄν ἄκουα ν' ἀπέθανεν ὁ γέρος μου πατέρας,
 ὁποῦ στὴν Φθίαν τήκεται στὰ δάκρυα, ποῦ τοῦ λείπει
 τέτοιος υἱός, κι ἐγὼ μακριά, νὰ πολεμῶ τοὺς Τρῶας
 μένω στὰ ξένα ἐξ ἀφορμῆς τῆς μισητῆς Ἑλένης
 ἢ αὐτὸ ποῦ μοῦ ἀνατρέφεται στὴν Σκύρον, τὸ παιδί μου 325
 ὁ θεὸς ὁ Νεοπτόλεμος, ἐὰν μοῦ ζῇ ἀκόμη.

Ἄλλην ἐλπίδα ἔτρεφα ἐγὼ στὰ βάθρ' τῆς ψυχῆς μου,
 μόνος νὰ πέσω ἐγὼ μακρὰν ἀπ' τὸ ἵπποτρόφον Ἄργος
 ἐδῶ στὴν Τροίαν, καὶ νὰ πᾶς ὀπίσω ἐς τὴν Φθίαν
 καὶ ἀπὸ τὴν Σκύρον τὸ παιδί νὰ βγάλῃς εἰς τὸ πλοῖον 330
 μαζί σου νὰ τὸν ὀδηγῇς καὶ νὰ τοῦ δείξῃς ὅλα,
 τὸ εἶναι μου, τοὺς δούλους μου καὶ τὸ ὑψηλὸ παλάτι.

Ὅτι φοβοῦμαι πρὸς ὁ Πηλεὺς ἢ πεθαμένος εἶναι
 ἢ ἔχ' ἡμέρες μετρητὲς καὶ λύπη τὸν μαραίνει
 καὶ τὰ κακὰ γεράματα, καὶ πάντοτε ἀναμένει 335
 εἰδήσεις τοῦ θανάτου μου νὰ πλήξῃ τὴν καρδιά του».

Ἔλεγε κλαίοντας, καὶ ὁμοῦ καὶ οἱ βασιλεῖς στεναζάν,
 θυμούμενος καθέννας τοὺς στὸ σπίτι τ' εἶχε ἀφήσει.
 Εἶδε καὶ τοὺς συμπόνεσεν ὁ Ζεὺς ὁποῦ θρηνοῦσαν
 κι ἔλεγε πρὸς τὴν Ἀθηναῖα : «ὦ τέκνον μου, τελείως 340
 τὸ πρόσωπόν σου ἔστρεψες ἀπὸ τὸν θεῖον ἄνδρα ;
 Τῶνόντι πλέον εἰς τὸν νοῦν δὲν ἔχεις τὸν Πηλεΐδῃ ;
 Τὸν βλέπεις ὁποῦ κάθεται κατέμπροσθεν στὰ πλοῖα
 καὶ κλαίει γιὰ τὸν φίλον του· κι οἱ ἄλλοι ἀναχωρῆσαν
 νὰ γευματίσουν· καὶ τροφήν νὰ πάρῃ αὐτὸς δὲν θέλει. 345

Ἀλλὰ κατέβα, τὴν γλυκιὰ νὰ στάξῃς ἀμβροσίαν
 καὶ νέκταρ μὲς στὰ στήθη του, νὰ μὴν τὸν πνίξ' ἡ πείνα».

Καὶ ὅ,τ' εἶπ' ὁ Ζεὺς ἢ Ἀθηναῖα τὸ ἐπιθυμοῦσε πρώτη
 καὶ ὅμοια μὲ πλατύπτερο φιλόφωνο γεράκι
 τινάζετ' ἀπ' τὸν οὐρανὸν καὶ σχίζει τὸν αἰθέρα 350
 κι εὐρέθη ἐκεῖ ποῦ ὀπλίζονταν οἱ Ἀχαιοὶ στὴν μάχην·
 καὶ μὲς στὰ στήθη τὴν γλυκιὰ τοῦ ἔσταξε ἀμβροσίαν
 καὶ νέκταρ, μὴ τὰ γόνατα τοῦ κόψ' ἡ μαύρη πείνα,
 καὶ στοῦ πατρός της γύρισε τοῦ μεγαλοδυνάμου
 τὸ δῶμα καὶ ἀπ' τὲς πρύμνες τῶν ἐχύνονταν ἐκεῖνοι. 355
 Καὶ ὥς τοῦ Διὸς χιονοβολὲς πυκνὲς πυκνὲς πετιοῦνται

όπου ὁ αἰθερογέννητος ἐπάγωσε Βορέας,
 ὅμοια πυκνὲς ἀστράφτοντας οἱ περικεφαλαῖες
 ἀπὸ τὲς πρῦμνες χύνονταν κι οἱ ὀμφαλωτὲς ἀσπίδες,
 οἱ θώρακες οἱ ἀσύντριφτοι, τὰ φράξινα κοντάρια 360
 καὶ ὁ τόπος ὅλος ἄστραφτεν ἀπ' τοῦ χαλκοῦ τὴν λάμψιν
 ἕως τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ, καὶ τῶν ποδιῶν ὁ κτύπος
 ἐβρόντα, καὶ στὴν μέσσην τοὺς ὀπλίζετ' ὁ Ἀχιλλέας.
 Τρίζαν τὰ δόντια του φρικτά, φωτιά τὰ μάτια ἐκαῖαν,
 θλίψις μεγάλη ἐβάρυνε τὰ στήθη του καί, ὥς ἦταν 365
 νὰ ξεθυμάνη ἀκράτητος τὸ μῖσος του εἰς τοὺς Τρῶας,
 τὰ ἄρματα τοῦ ἐζώνονταν, δῶρα τοῦ Ἥφαιστου θεῖα.
 Πρῶτα τὲς κνῆμες μὲ λαμπρὲς κνημίδες περικλείει,
 ὅπου ἐθηλυκῶνονταν μὲ ὀλάργυρες περόνες.
 Τὰ στήθη ἐσκέπασ' ἔπειτα μὲ θώρακα ποὺ λάμπει 370
 χάλκινο, ἀργυροκάρφωτον ἐκρέμασε ἀπ' τοὺς ὤμους
 ξίφος κι ἐπῆρε τὴν τρανὴν καὶ στερεὴν ἀσπίδα
 ποὺ ἔριχνε πέρ' ἀναλαμπὴν ὥς στρογγυλὸ φεγγάρι.
 Καὶ ὥς ὅταν στοὺς θαλασσινοὺς μακρόθεν ἀπὸ ὄρος
 φέγγει φωτιά ποὺ ἀναψαν στὴν στάνην οἱ ποιμένες, 375
 ἀλλὰ στὸ μέγα πέλαγος τοὺς σέρν' ἡ ἀνεμοζάλη
 μακρὰν ἀπὸ τοὺς ποθητούς· παρόμοια στὸν αἰθέρα
 ἔφθαν' ἡ λάμψη τῆς καλῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως.
 Ἐσῆκωσε κι ἐφόρεσε τὴν περικεφαλαίαν
 τὴν στερεήν, καὶ ἡ χήτη τῆς ὥς ἄστρο ἐσπιθοβόλα, 380
 καθὼς τριγύρω ἐσεύονταν πυκνὲς χρυσὲς πλεξίδες,
 ποὺ ὁ Ἥφαιστος ὀλόγυρα στὸν λόφον εἶχε σύρει.
 Κι ἐδοκιμάσθη στ' ἄρματα ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
 ἐλεύθερ' ἂν τοῦ ἄρμοζαν πρὸς τὰ λαμπρά του μέλη·
 καὶ αὐτὰ σηκῶναν τὰ φτερά τὸν μέγαν πολεμάρχον· 385
 καὶ ἀπὸ τὴν θήκην ἔσυρε τὸ πατρικὸ κοντάρι
 βαρὺ, μεγάλο, στερεό, ποὺ ἄλλος δὲν μπορούσε
 νὰ σείσῃ ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἢ μόνος ὁ Ἀχιλλέας,
 φράξο ἀπ' τὸ Πήλιο βουνό, ποὺ τοῦ πατρός του ὁ Χείρων
 εἶχε χαρίσει φονικὸ νὰ εἶναι τῶν ἡρώων. 390
 Ὁ Αὐτομέδων ἔξευε καὶ ὁ Ἀλκιμος τοὺς ἵππους·
 τοὺς ἔζωναν μὲ ὀμορφα ζυγόλουρα κι ἐβάλαν

στὰ στόματα τοὺς χαλινούς καὶ ὀπίσω πρὸς τὴν ἔδραν
 τὰ χαλινάρια τέντωσαν· κι ἐπάνω στὸ ζευγάρι
 μὲ τὴν ὠραίαν μάστιγα ἐπήδησε ὁ Αὐτομέδων. 395
 Ὅπισω ἀνέβη ὀλόλαμπρος ὡς ἥλιος ὁ Ἀχιλλέας
 κι ἐφώναξε τρομακτικὰ στοὺς ἵππους τοῦ πατρός του :
 «Ξάνθε, Βαλῖε, θρέμματα θαυμάσια τῆς Ποδάργης,
 τώρα τὸν κυβερνήτην σας καλύτερα σκεφθῆτε
 ὀπίσω νὰ τὸν σώσετε στῶν Δαναῶν τὰ πλήθη 400
 ὅλην ἀφοῦ χορτάσωμεν τὴν δίψαν τοῦ πολέμου,
 ὅχι ὡς τὸν Πάτροκλον νεκρὸν αὐτοῦ· νὰ τὸν ἀφῆστε».

Τοῦ ἀντεῖπε κάτω ἀπ' τὸν ζυγὸν ὁ γοργοπόδης Ξάνθος
 τὴν κεφαλὴν του κλίνοντας βαθιὰ καὶ ὅλ' ἡ χαίτη
 ἀπὸ τὴν ζεύγην ξέπεσε καὶ ἔφθανε στὸ χῶμα· 405
 φωνητικὸν τὸν ἔκαμεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα :
 «Γιὰ τώρα θὰ σὲ σώσωμεν, ἀνδράγαθε Ἀχιλλέα,
 ἀλλ' εἶναι ἡ ὥρα σου κοντά, δὲν παῖμ' ἐμεῖς ἀλλ' εἶναι
 μέγας θεὸς ὁ αἵτιος κι ἡ ἀνίκητ' εἶναι ἡ μοῖρα·
 καὶ ὅχι ἀπὸ ἀμέλειαν ποτὲ καὶ ὀκνηριὰ δική μας 410
 ἀπ' τ' ἄρματα τὸν Πάτροκλον ἐγύμνωσαν αἱ Τρῶες·
 ἀλλ' ὁ ἐξαίσιος τῶν θεῶν τὸν φόνευσεν, ὁ Φοῖβος,
 μὲς στοὺς προμάχους κι ἔδωσε στὸν Ἑκτορα τὴν δόξαν·
 καὶ τοῦ Ζεφύρου τὴν πνοὴν ὅπου γοργότατ' εἶναι,
 μποροῦμ' ἐμεῖς νὰ φθάσωμεν· ἀλλὰ καὶ σένα ἡ μοῖρα 415
 ἀπὸ θεὸν καὶ ἀπὸ θνητὸν διόρισε νὰ πέσης».

Καὶ ὡς εἶπε τούτου τὴν φωνὴν τοῦ κόψαν οἱ Ἑρινύες.
 Ἐβάρυνεν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τοῦ πε : «Προμαντεύεις
 Ξάνθε, σ' ἐμὲ τὸν θάνατον ; Καὶ μόνος τὸ γνωρίζω,
 ὅτι νὰ πέσω ἐδῶ μακρὰν τῶν ποθητῶν γονέων 420
 ἡ μοῖρα μου διόρισεν· ἀλλ' ὅμως δὲν θὰ παύσω,
 πρὶν ἢ τοὺς Τρῶας ἀρκετὰ στὴν μάχην τρικυμίσω».
 Εἶπε κι ἐκίνα μὲ κραυγὴν τὰ δυνατὰ πουλάρια.

Υ

- "Ετσι ἄρματώνοντ' οἱ Ἀχαιοὶ πρὸς τὰ κυρτὰ καράβια
 ὀλόγυρά σου, ἀχόρταγε στὸν πόλεμον, Πηλεΐδη,
 καὶ οἱ Τρῶες ἄρματώνονταν στὸν ὄχθον τοῦ πεδίου·
 κι εἶπεν ὁ Ζεὺς τῆς Θέμιστος ἀπ' τὴν κορφήν τοῦ Ὀλύμπου,
 νὰ συναθροίσῃ τοὺς θεοὺς, καὶ αὐτὴ παντοῦ γυρνώντας 5
 τοὺς ἐκαλοῦσε στοῦ Διὸς νὰ συναχθοῦν τὸ δῶμα.
 Κανεῖς ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς δὲν ἔλειψεν ἢ μόνος
 ὁ Ὠκεανός, δὲν ἔλειψε καμιὰ νύμφη ἀπ' ὅσες
 κρατοῦν τὰ δάση, τὲς πηγές καὶ τὰ χλωρὰ λιβάδια·
 καὶ εἰς τὸ δῶμα ὡς ἔφθαναν τοῦ νεφελοσυνάκτη, 10
 ἐκάθιζαν στὲς αἵθουσες τὲς καλοσκαλισμένες,
 ποὺ ὁ νοῦς τοῦ Ἡφαίστου ἐποίησεν εἰς τὸν πατέρα Δία.
 Καὶ τῆς θεᾶς ὑπάκουσεν ἀκόμη ὁ κοσμοσείστης·
 ἦλθεν ἀπὸ τῇ θάλασσαν στὴ μέση τῆς συνόδου,
 ἐκάθισε καὶ τὴν βουλὴν ἐρώτα τοῦ Κρονίδη : 15
 «Κεραυνοβόλε, τοὺς θεοὺς τί πάλι συναθροίζεις ;
 Μὴ γιὰ τοὺς Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς σκέπτεται κάτ' ὁ νοῦς σου ;
 "Οτι στενὰ τῶρ' ἄναψαν τὴν μάχην μεταξὺ τους".
 «Ἦ Ποσειδῶν, ἐνόησες», τοῦ ἀπάντησεν ὁ Δίας,
 «τὴν σκέψιν πῶς μ' ἐκίνησεν ἐδῶ νὰ σᾶς καλέσω 20
 εἰς σύνοδον· πονῶ γι' αὐτοὺς ἂν κι εἶναι ἀφανισμένοι·
 ἀλλὰ ἐγὼ καθήμενος στὸν Ὀλυμπον θὰ μείνω
 νὰ τέρπωμαι κοιτάζοντας· σεῖς κατεβῆτ' οἱ ἄλλοι
 ὅλ' οἱ θεοὶ στὸν πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων,
 τούτων ἢ ἐκείνων βοηθός, καθένας ὅπου κλείνει. 25
 "Οτι ἂν κτυπήσῃ ἀνέμποδα τοὺς Τρῶας ὁ Πηλεΐδης,
 οὐδὲ στιγμὴν τὴν δύναμιν ἐκείνου θὰ κρατήσουν
 αὐτοί· καὶ πρὶν τὸν ἔτρεμαν καὶ νὰ τὸν βλέπουν μόνον.
 Καὶ τώρα ποὺ τοῦ φίλου του τὸν ἀγριεύει ὁ φόνος,
 φοβοῦμαι μὴ καὶ πρόωρα τὸ τεῖχος τοὺς πατήσῃ». 30
 Εἶπε καὶ πόλεμον φρικτὸν ἐσήκωσε ὁ Κρονίδης.

Καὶ οἱ θεοὶ διχόγνωμα στὸν πόλεμον ἐμπῆκαν,
 ἢ "Ηρα μὲ τὴν Ἀθηνᾶ στ' Ἀχαιῶν καράβια,
 ὁ γεωφόρος Ποσειδῶν, μ' αὐτὸν ὁ δωροδότης
 Ἑρμῆς, ποὺ ὁ νοῦς του πάμπολλα σοφίσματα γνωρίζει, 35
 ὁ "Ηφαιστος μὲ ἔπαρσιν πολλὴν στὴν δύναμίν του
 ποὺ ἐχώλαινε καὶ Ἀχαιῶν τὰ σκέλη του ἐσαλεύει
 καὶ μὲ τοὺς Τρῶας πέρασεν ὁ λοφοσείστης Ἄρης
 μὲ τὴν τοξεύτραν Ἄρτεμιν καὶ ὁ μακρομάλλης Φοῖβος
 καὶ μὲ τὸν Ξάνθον ἢ Λητώ καὶ ἢ πρόσχαρῃ Ἀφροδίτῃ. 40

"Ὅσο μακρὰν ἀπ' τοὺς θνητοὺς οἱ ἀθάνατοι ἀπομέναν
 περηφανεύοντ' οἱ Ἀχαιοί, διότι ἐξαναφάνη
 ὁ Ἀχιλλεύς ποὺ ἄφηνε τόσον καιρὸν τὴν μάχην.
 Ἀλλὰ τῶν Τρώων ἐπίασε τρόμος φρικτὸς τὰ μέλη,
 καθὼς ἐμπρός τους ἐβλεπαν τὸν γρήγορον Πηλεΐδην 45
 ὅμοιον, στὰ ὅπλα ὡς ἔλαμπε, τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη.
 Καὶ ὅταν στὴν σμίξιν τῶν ἀνδρῶν οἱ Ὀλύμπιοι κατεβῆκαν
 σηκώθ' ἢ Ἐρις, δυνατὴ κινήτρα τῶν ἀνδρείων,
 καὶ κραυγὴν ἔσσυρ' ἢ Ἀθηνᾶ πότε στὸν λάκκον ἔξω
 τοῦ τείχους, πότε ὅπου βροντᾷ τὸ κύμα στ' ἀκρογιάλι. 50
 Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος σκοτεινὸς σὰν θύελλα ὁ Ἄρης,
 πότε ἀπὸ τὴν ἀκρόπολιν ἐκραύγαζε στοὺς Τρῶας,
 καὶ πότ' ἀπ' τὸν Σιμόντα εἰς τὴν Καλλικολώνην.

"Ἔστ' οἱ μακάριοι θεοὶ τοὺς δυὸ στρατοὺς κινεῦσαν
 μὲ βαρὺ πείσμα καὶ χολὴν ν' ἀνοίξουν τὸν ἀγῶνα. 55
 Φρικτὰ ἐβρόντησε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας
 ἀπὸ ψηλὰ καὶ κάτωθεν τῆς γῆς τ' ἄπειρο πλάτος
 καὶ τὰ ὑψικόρυφα βουνὰ τινάζει ὁ κοσμοσείστης·
 τῆς Ἰδης ὅλες οἱ ποδιές κι οἱ κορυφές ἐσειόνταν
 καὶ τ' ἄρμενα τῶν Ἀχαιῶν καὶ ἢ πόλις τοῦ Πριάμου. 60
 Καὶ ὁ βασιλέας τῶν νεκρῶν κάτω ἀπ' τὴν γῆν φοβήθη
 ὁ Αἰδωνεύς καὶ μὲ κραυγὴν πετάχθη ἀπὸ τὸν θρόνον,
 μή σχίσῃ ἀπάνω του τὴν γῆν ὁ μέγας κοσμοσείστης,
 καὶ ἰδοῦν θεοὶ καὶ ἄνθρωποι τὴν μαύρην κατοικίαν,
 ὅπου κι οἱ ἀθάνατοι μισοῦν, φρικτὴν καὶ ἀραχνιασμένην. 65
 Τύσῃ ἀντάραν οἱ θεοὶ σηκῶναν πολεμώντας.
 Διότι ἐνάντια ἐστέκονταν στὸν μέγαν Ποσειδῶνα

ὁ Ἀπόλλων Φοῖβος πού κρατεῖ τὰ φτερωμένα βέλη.
 Καὶ ἡ γλαυκόφθαλμη Ἀθηναῖα στὸν ἀνδροφόνον Ἀρην,
 τῆς Ἥρας πάλ' ἡ Ἀρτεμις, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φοίβου 70
 πού στὸ κυνήγι εὐφραίνεται μὲ τὰ χρυσά της βέλη
 καὶ τῆς Λητοῦς ὁ κρατερὸς Ἑρμῆς ἀγαθοδότης·
 τοῦ Ἥφαιστου ὁ μέγας ποταμὸς ὁποῦ τὸν λέγουν Ξάνθον
 οἱ ἀθάνατοι, καὶ Σκάμανδρον οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουν.

Κι ἐνῶ θεῶν ἀντίμαχοι θεοὶ τότε ἐκινουῦσαν, 75
 ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἑκτορα στὸ πλῆθος ν' ἀντικρίσῃ
 ἐλαχταροῦσε, ὅτι ἡ ψυχὴ τὸν ἔσπρωχνε μ' ἐκείνου
 τὸ αἷμα νὰ ποτίσῃ ἐκεῖ τὸν πολεμάρχον Ἀρην.
 Καὶ τὸν Αἰνείαν σήκωσεν ἐνάντια στὸν Πηλεΐδην 80
 ὁ Φοῖβος καὶ τοῦ ἐγέμισε τὰ στήθη ἀνδραγαθίαν.
 Ὅμοιωθή τοῦ Λυκάονος εἰς τὴν φωνὴν ὁ Φοῖβος,
 τοῦ Πριαμίδη κι ἔλεγεν : «᾽Ω βουληφόρ' Αἰνεΐα,
 τί γίναν οἱ φοβέρες σου μὲ γεμιστὸ ποτήρι
 πού ὑπόσχοσουν κατέμπροσθεν στοὺς βασιλεῖς τῆς Τροίας
 πὼς θὰ βγαίνεις στὸν πόλεμον ἐνάντια τοῦ Ἀχιλλέως;» 85

«Τί μ' ἀναγκάζεις κι ἄθελα», τοῦ ἀπάντησ' ὁ Αἰνεΐας,
 «Πριαμίδη, τὸν ἀπόκοτον Πηλεΐδην ν' ἀντικρίσω;
 Δὲν θὰ εἶναι αὐτὴ πρώτη φορὰ πού θὰ στηθῶ ἐμπρός του·
 ἄλλοτε μ' ἐκυνήγησεν αὐτὸς ἀπὸ τὴν Ἴδην, 90
 σὰν ἔπεσε τοὺς μὀσχους μας νὰ λαφυραγωγῇ
 καὶ τὰ Λυρνήσσια πόρθησε καὶ τὰ Πηδᾶσια τείχῃ·
 ἀλλὰ ἐμένα ἐφύλαξεν ἡ δύναμις τοῦ Δία
 πού τὴν καρδιά μου ἐθάρρεψε καὶ τὰ γοργά μου σκέλη.
 Ἀλλέως θὰ μ' ἐφόνευαν τὰ χέρια τοῦ Ἀχιλλέως,
 κι ἡ Ἀθηναῖα πού ἀνοίγοντας τὸν δρόμον ἐμπροσθέν του 95
 τὸν ἐκεντοῦσε Λέλεγας καὶ Τρῶας νὰ θερίζῃ·
 νὰ μάχεται δὲν δύναται θνητὸς μὲ τὸν Πηλεΐδην,
 τ' εἶναι στὸ πλάγι τοῦ θεοῦ πού πάντοτε τὸν σκέπει·
 ἔπειτα ἐκείνου ἴσια πετᾷ τὸ βέλος οὐδὲ γέρνει
 πρὶν σχίσῃ σὰρξ' ἀνθρώπινην· καὶ ἂν ὁ θεὸς τὸ τέλος 100
 τῆς μάχης ἴδια ἐτέντωσε, ἐμὲ δὲν θὰ νικήσῃ
 εὐκόλως, ἂν κι ἐπαίρεται στὰ ὀλόχαλκ' ἄρματα του».

Ἀ'Εμπρός, ὦ ἥρως, ζήτησε», τοῦ ἀπάντησεν ὁ Φοῖβος,

«καὶ σὺ τὴν χάριν τῶν θεῶν, ἀφθάρτων, αἰωνίων·
 σὲ γέννησε ἡ διογέννητη, ὡς λέγουν, Ἀφροδίτη, 105
 καὶ αὐτὸς ἀπὸ κατώτερον θεὸν γενιοκρατιέται·
 εἶναι αὐτὴ κόρη τοῦ Διός, ἡ ἄλλη τοῦ Νηρέως·
 ἀλλ' ἴσια ρίξε τὸν σκληρὸν χαλκόν, καὶ μὴ δειλιάσης
 ἀπὸ τὰ λόγια τὰ πικρὰ καὶ τοὺς φοβερισμούς του».

Εἶπε καὶ ἀνδρείαν ἔβαλε πολλὴν στὸν βασιλέα 110
 πού ὀλόλαμπρος μὲς στ' ἄρματα ἐβγῆκε στοὺς προμάχους·
 καὶ τοῦ Ἀγχίση τὸν υἱὸν εἶδεν εὐθύς ἡ Ἥρα
 πῶς μὲς στὸ πλῆθος πῆγαινεν ἐνάντια τοῦ Πηλείδου·
 τοὺς ἄλλους σύναξε θεοὺς καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε :

«ὦ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ, σκεφθῆτε σεῖς οἱ δύο 115

στὸν λογισμόν σας πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα θὰ γίνουν·
 ὁ Αἰνείας ὀλαρμάτωτος ἐνάντια στὸν Πηλείδην
 ἐκίνησε ὡς τὸν ἔσπρωξε τώρα ἡ φωνὴ τοῦ Φοῖβου·
 καὶ ἡμεῖς ἢ θὰ τὸν κάμωμεν ἐκεῖθε νὰ μακρύνῃ,

ἢ κάποιος νὰ στηθῇ ἀπ' ἐμᾶς στὸ πλάγι τοῦ Ἀχιλλέως 120

νὰ λάβῃ δύναμιν πολλὴν καὶ στὴν ψυχὴν του θάρρος,
 νὰ μάθῃ ὅτι τῶν θεῶν τὸν ἀγαποῦν οἱ πρῶτοι

καὶ εἰν' οἱ ἄλλοι οὐτιδανοὶ πού ἀπ' ἀρχῆς τοὺς Τρῶας

εἰς τοὺς κινδύνους βοηθοῦν τοῦ φοβεροῦ πολέμου·

καὶ ὅλ' ἤρθαμε ἀπ' τὸν Ὀλυμπον νὰ σμίξωμε στὴν μάχην 125

τούτην, μὴ πάθῃ τι κακὸν αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Τρῶας

σήμερα, καὶ μετέπειτα θὰ πάθῃ, ὅ,τ' ἡ μοῖρα

τοῦ ἔγνεσε, ὅταν εἰς τὸ φῶς τὸν ἔβγαλε ἡ μητέρα·

καὶ ἂν ὅλ' αὐτὰ θεοῦ φωνὴ δὲν τὸν πληροφορήσῃ

θὰ πάρῃ φόβον, ἂν θεὸς ἐνάντια του προβάλλῃ 130

στὴν μάχην· εἶναι φοβεροὶ θεοὶ φανερωμένοι».

Καὶ ὁ κοσμοσείστης Ποσειδῶν σ' ἐκείνην ἀπαντοῦσε :

«ὦ Ἥρα, χωρὶς ἀφορμὴν δὲν πρέπει νὰ θυμῶνῃς·

μάχης ἀρχὴν εἰς τοὺς θεοὺς νὰ δώσωμε δὲν θέλω

ἐμεῖς οἱ ἄλλοι πού ἴμαστε ἀνώτεροι ἀπὸ ἐκείνους· 135

ἀλλ' ἀπὸ πάτημα μακράν, σ' ἀγνάντιο καθισμένοι

τώρα θὰ μείνωμεν ἡμεῖς, καὶ ἄς πολεμοῦν ἐκεῖνοι·

ἀλλ' ἐὰν μάχης κάμῃ ἀρχὴν ὁ Ἄρης ἢ ὁ Φοῖβος

ἢ ἐμπόδιον εἰς τὸν πόλεμον προσφέρουν τοῦ Ἀχιλλέως,

τότε κι ἐμεῖς θὰ σμίξουμε μ' ἐκείνους στὸν ἀγώνα
καὶ πολὺ γρήγορα, θαρρῶ, θὰ φύγουν ἀπ' τὴν μάχην
νὰ ἔβρουν εἰς τὸν Ὀλυμπον τοὺς ἄλλους ἀθανάτους
ἀπ' τὴν ὁρμὴν τῶν δυνατῶν χειρῶν μας συντριμμένοι».

Εἶπε κι ἐπροπορεύθηκεν ὁ Ποσειδῶν νὰ φθάσῃ
στὸ τεῖχος τὸ περίχωστο τοῦ θεοῦ Ἑρακλέους,
ποῦ ὑψηλὸν ἦ Ἀθηνᾶ τοῦ ἐσήκωσε καὶ οἱ Τρῶες,
νὰ τό' χη καταφύγι του ὅσες φορὲς τὸ κῆτος
ἀπ' τ' ἀκρογιάλι στὴν στεριά τὸν κατακυνηγοῦσε.
Κεῖ ὁ Ποσειδῶν μὲ τοὺς θεοὺς ἐκάθισε τοὺς ἄλλους
κι ἐσκέπασαν μὲ σύγνεφο θαμπὸ τὰ σώματά τους.
Καὶ ὁλόγυρά σου, ὦ φωτεινὲ Ἀπόλλων, καὶ τοῦ Ἄρη
ἐκεῖνοι πέρα ἐκάθιζαν εἰς τὴν Καλλικολώνην.

Σύλλογισμένοι ἐκάθονταν καὶ τὰ δυὸ μέρη ὁμοίως
καὶ τοῦ πικροῦ πολέμου ἀρχὴν νὰ κάμουν δὲν ἐστέργαν,
καὶ ὅπου ἐκάθιζε ψηλὰ ὁ Ζεὺς ἐδιάβαζ' ὅλα.

Ἔλαμπε ὥστόσο ἀπ' τὸν χαλκὸν κι ἐγέμισε ἡ πεδιάδα
ἀπ' ἄνδρες κι ἵππους καὶ ὡς ὁμοῦ προβαῖναν τράνταζ' ὅλη
ἀπὸ τὰ πόδια τους ἡ γῆ· καὶ ἄνδρες ἐξαίσιοι δύο
ἀνάμεσα τῶν δυὸ στρατῶν νὰ κτυπηθοῦν ὁρμῆσαν,
ὁ Αἰνείας τοῦ Ἀγχίσῃ υἱὸς καὶ ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
Καὶ πρῶτος φοβεριστικὰ προχώρησεν ὁ Αἰνείας
τὸ βαρὺ κράνος κλίνοντας, καὶ τὴν ἀσπίδα ἐκράτει
ἐμπρὸς στὸ στήθος κι ἔσειε τὸ χάλκινο κοντάρι.

Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ ἐχύθη ὡσὰν λεοντάρι
κακοποιό, ποῦ ἄνδρες πολλοὶ ζητοῦν νὰ τὸ φονεύσουν,
τοῦ τόπου ὅλος ὁ λαός· καὶ πρῶτα ἐμπρὸς προβαίνει
ἀψήφιστα, ἀλλ' ἂν κανεῖς ἐπάνω του ἀκοντίσῃ
μαζώνεται νὰ πεταχθῇ καὶ ὡς χάσκει ἀφρὸν γεμίζουν
τὰ δόντια του καὶ μέσα του βόγγ' ἡ ψυχὴ γενναία.
Τὰ δυὸ πλευρὰ καὶ τὰ μεριά μὲ τὴν οὐρά του πλήττει
καὶ τὸν ἑαυτὸν του μόνο του στὴν μάχην ἐμψυχώνει,
καὶ μὲ τὸ βλέμμ' ἀστραφτερό, ἐμπρὸς ὁρμᾷ νὰ κόψῃ
κανέναν ἢ νὰ πέσῃ αὐτὸ ἀνάμεσα στοὺς πρώτους.

Ὅμοια κινοῦσε ἀνδράγαθῃ καρδιὰ τὸν Ἀχιλλέα
ἐκεῖ τὸν μεγαλόψυχον Αἰνείαν ν' ἀπαντήσῃ.

- Καὶ ὅταν ὄρμησαν καὶ οἱ δυὸ ἐβρέθησαν ἀντίκρου.
 Ὁ περοπόδης Ἀχιλλεύς σ' ἐκείνον πρῶτος εἶπε :
- «Αἰνεία, τί τόσο μακρὰν ἐβγῆκες ἀπ' τὸ πλῆθος
 ἐμπρός μου, τάχα ἐπιθυμεῖς μ' ἐμὲ νὰ πολεμήσης ;
 Θαρρεῖς θὰ γίνης βασιλεὺς τῶν ἵπποδάμων Τρώων
 καὶ τοῦ Πριάμου ἰσότιμος ; Ἀλλὰ καὶ ἂν μὲ φονεύσης
 γι' αὐτὸ σ' ἐσὲ ὁ Πρίαμος τὸ σκῆπτρο δὲν θὰ δώση.
 Ἔχει παιδιὰ καὶ ἀκέραιον κρατεῖ τὸν νοῦν τοῦ ἀκόμην.
 Οἱ Τρῶες μὴ σοῦ ἐχώρισαν ἐξαίσιον περιβόλι
 νὰ τό 'χης κῆπον εὐμορφον καὶ κάρπιμο χωράφι
 ἂν μὲ φονεύσης ; Εὐκόλα δὲν θὰ τὸ κατορθώσης'
 καὶ ἄλλοτε σ' ἐκυνήγησεν ἡ λόγχη μου πιστεύω.
- Ἦ δὲν θυμᾶσαι ὅταν μακρὰν ἀπὸ τοὺς μύσχους μόνον
 μὲ τῶν ποδιῶν μου τὴν ὄρμην τῆς Ἰδης ἀπ' τὰ ὄρη
 σ' ἔδιωξα ; Καὶ δὲν ἔστρεψες ποσῶς εἰς τὴν φυγὴν σου.
 Μοῦ ἔφυγες στὴν Λυρνησόν, κι ἐκείνην μὲ τὸ χέρι
 τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Διὸς ἐπόρθησα κι ἐπῆρα
 λάφυρα τὲς γυναῖκες τοὺς νὰ ζοῦν εἰς τὴν δουλείαν.
 Καὶ σὲ τότε' ἔσωσεν ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους.
 Ἀλλὰ κακὰ στοχάζεσαι πῶς τώρα θὰ σὲ σώσουν.
 Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀντιταχθῆς σ' ἐμὲ σὲ συμβουλεύω
 καὶ στρέψε ὀπίσω στὸν στρατὸν πρὶν πάθης ἀπ' ἐμένα'
 ἀφοῦ τοῦ γίνῃ τὸ κακὸ τότε ὁ μωρὸς μαθαίνει».
- Κι εἶπε ὁ Αἰνείας πρὸς αὐτόν : «Πηλείδη, μὴν ἐλπίσης
 ὡσὰν ἀνήλικον παιδί μὲ λόγια νὰ μὲ σκιαῶξης
 ὅτι κι ἐγὼ ξέρω καλὰ παρόμοια νὰ προφέρω
 πειρακτικὰ πικρότατα· κι ἐμεῖς ὁ ἓνας τ' ἄλλου
 τὴν γενεὰν γνωρίζομεν καὶ τοὺς γονεῖς ὁμοίως
 ἀπὸ τὲς φῆμες τῶν θνητῶν, διότι τοὺς δικούς μου
 ἐσὺ δὲν εἶδες μῆτ' ἐγὼ ποτ' εἶδα τοὺς δικούς σου.
 Ἐσένα λέγουν γέννημα τοῦ σεβαστοῦ Πηλέως
 ἀπ' τὴν θαλάσσιαν Θέτιδα μὲ τὲς καλὰς πλεξίδες·
 καὶ ὅτ' εἶμ' ἐγὼ πάλιν υἱὸς τοῦ Ἀγχίστη τοῦ γενναίου
 καυχῶμαι καὶ μητέρα μου τὴν Ἀφροδίτην ἔχω.
 Ἦ τοῦτ' ἢ ἐκεῖνοι σήμερα θὰ κλάψουν τὸ παιδί τους·
 ὅτι δὲν θὰ χωρίσωμεν, πιστεύω, ἐμεῖς οἱ δύο

μὲ μόνα τὰ μωρόλογα καὶ αὐτοῦ νὰ παύσ' ἡ μάχη.
 Καὶ μάθ', ἐὰν τὸ ἐπιθυμῇς, καλὰ νὰ τὴν γνωρίσης
 τὴν ἰδικὴν μας γενεάν, ἂν καὶ πολλοὶ τὴν ξεύρουν·
 πρῶτον ὁ Ζεὺς τὸν Δάρδανον ἐγέννησε καὶ κτίζει 215
 τὴν Δαρδανίαν, πρὶν ἐκεῖ στὴν πεδιάδα κάμουν
 πάλιν οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι τὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν
 καὶ στὲς πολύβρυστες πλαγιὲς τῆς Ἰδῆς κατοικοῦσαν.
 Τὸν Ἐριχθόνιον γέννησεν ὁ Δάρδανος ἐκεῖνον
 τὸν βασιλέα ξακουστὸν γιὰ τὰ πολλὰ του πλούτη 220
 ποὺ τρεῖς χιλιάδες ἔβοσκαν στὸν βάλτον του φοράδες
 περὶ ἥφανες στὰ τρυφερὰ πουλάρια ποὺ ἐγεννῆσαν.
 Καὶ κεῖ ποὺ ἐβόσκαν ἄναψεν ἀπ' ἔρωτα ὁ Βορέας
 καί, μαῦρος ἵππος στὴν μορφήν, ἐταίριασε μ' ἐκεῖνες·
 καὶ δώδεκα ἐγέννησαν πουλάρια τοῦ Βορέα. 225
 Καὶ ὅταν σκιρτοῦσαν ἐλαφρὰ στὴν γῆν τὴν σιτοδότρα
 στὸ στάχυ ἐπάνω ἔτρεχαν χωρὶς νὰ τὸ λυγίσουν·
 καὶ ὅταν εἰς τὰ διάπλατα σκιρτοῦσαν τῆς θαλάσσης
 στὴν κορυφὴν τοῦ κύματος ξακρίζουν τὸν ἀφρόν της.
 Καὶ ἀπὸ τὸν Ἐριχθόνιον τῶν Τρώων βασιλέας 230
 ὁ Τρῶς γεννήθη καὶ ἀπ' αὐτὸν τρία λαμπρὰ βλαστάρια
 ὁ Ἴλος, ὁ Ἀσσάρακος καὶ ὁ ἰσόθεος Γανυμήδης,
 ποὺ ἐγεννήθη τῶν θνητῶν ὁ πρῶτος γιὰ τὸ κάλλος,
 ποὺ τὸν σηκῶσαν οἱ θεοὶ γιὰ κεῖνα του τὰ κάλλη
 νὰ ζῇ μ' αὐτοὺς ἀθάνατος καὶ κεραστῆς τοῦ Δία. 235
 Γεννᾷ καὶ ὁ Ἴλος τὸν λαμπρὸν Λαομέδοντα καὶ τοῦτος
 τὸν Τιθωνόν, τὸν Πρίαμον, τὸν Λάμπον, τὸν Κλυτίον,
 ὡς καὶ τὸν Ἰκετάονα κακὸ τοῦ Ἄρη θρέμμα·
 τὸν Κάπυν ὁ Ἀσσάρακος, ὁ Κάπυς τὸν Ἀγχίσιν, 240
 τοῦτος ἐμὲ καὶ ὁ Πρίαμος τὸν Ἕκτορα τὸν θεῖον·
 τὴν γενεάν, τὸ αἶμ' αὐτὸ καυχῶμ' ἐγὼ πῶς ἔχω.
 Ὁ Ζεὺς αὐξάνει τῶν θνητῶν ἢ κόβει τὴν ἀξίαν
 ὡς θέλει ὁ δυνατότατος τῶν ἀθανάτων ὅλων·
 ἀλλ' ἄς μὴ φλυαροῦμ' ἐμεῖς σὰν νήπια μωρολόγα
 ἀκίνητ' ἐδῶ μένοντας στὴν μέσσην τοῦ πολέμου 245
 κι ἐμεῖς νὰ εἰποῦμε ὀνειδισμοὺς ἀμέτρητους μποροῦμε
 ποὺ πλοῖον ἐκατόσκαρμο τὸ βάρος δὲν σηκώνει·

στρεφτή 'ναι ἡ γλώσσα τῶν θνητῶν καὶ πλῆθος ὁμίλεις
γεννᾷ, κι ἐδῶ κι ἐκεῖ πλατὺς τῶν λόγων εἶναι ὁ τόπος.
"Ὡστ' ὅποιον λόγον καὶ ἂν εἰπῆς, ὅμοιον καὶ σὺ θ' ἀκούσης" 250
ἀλλὰ τί ἀνάγκην ἔχομε ν' ἀντιφιλονικοῦμεν
ἐμεῖς καὶ νὰ μολύνωμεν, ὡς κάμνουν οἱ γυναῖκες
ὅταν τὸ πείσμα καὶ ἡ χολὴ μὲς στὴν καρδιά τους βράζει
καὶ ἀντιγλωσσοδέρνονται τοῦ δρόμου μὲς στὴν μέσην,
μ' ἀλήθειες καὶ μὲ ψέματα, ὡς ἡ χολὴ τὰ πλάθει· 255
καὶ σὺ τὴν γενναϊότητα μὲ λόγια δὲν θὰ κάμης
νὰ χάσω, ὥσπου μὲ τ' ἄρματα μ' ἐμὲ θὰ πολεμήσης.
Κι εὐθὺς μὲ τὰ κοντάρια μας τῶρ' ἄς δοκιμασθοῦμε».

Κι ἔριξε μὲς στὴν φοβερὴν ἀσπίδα τὸ κοντάρι
τὸ δυνατὸ κι ἐβρόντησεν ἐκεῖνη ἀπὸ τὸν κτύπον. 260
Καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα του μακρὰν τὸν κράτησε ὁ Πηλείδης
φοβούμενος μὴν εὐκολὰ τὴν σπάσῃ πέρα πέρα
τοῦ Αἰνείου τὸ μακρόσκιον κοντάρι τοῦ ἀνδρειωμένου·
καὶ δὲν ἐνόησε ὁ μωρὸς ὅτι τὰ δοξασμένα
τῶν θεῶν δῶρ' ἀπὸ θνητοὺς εὐκόλως δὲ νικοῦνται, 265
μηδὲ ποσῶς ὑποχωροῦν καὶ τότε τὴν ἀσπίδα
δὲν ἔσπασε τὸ δυνατὸ κοντάρι τοῦ ἀνδρειωμένου.
"Ὅτι τὴν φύλαξε ὁ χρυσὸς δῶρο τοῦ 'Ηφαίστου θεῖον·
δυὸ δίπλες ἐδιαπέρασεν καὶ τρεῖς ἦσαν ἀκόμη,
τὶ πέντε δίπλες ὃ χυλὸς τεχνίτης εἶχε στρώσει, 270
δυὸ χάλκινες καὶ μέσαθε τοῦ κασσιτέρου δύο,
μίαν χρυσήν, πού ἐκράτησε τὸ φράξινο κοντάρι.
"Ἐριξε τὸ μακρόσκιον κοντάρι καὶ ὁ Πηλείδης
καὶ τοῦ Αἰνείου κτύπησε τὴν στρογγυλὴν ἀσπίδα,
ὅπου χαλκὸς καὶ τόμαρο λεπτὰ λεπτὰ τὴν ἄκρην 275
ἐζῶναν· τὰ διαπέρασε τὸ πηλιακὸ κοντάρι
καὶ τὴν ἀσπίδα ἐτράνταξε· ὁ Αἰνείας τρομασμένος
τὴν ὕψωσε κι ἐμάζωξε τὸ σῶμα του ἀπὸ κάτω.

Καὶ τοὺς δυὸ κύκλους ἔσχισεν ἡ λόγχη τῆς ἀσπίδος,
ἐπάνωθ' ἐπέταξε καὶ μὲς στὴν γῆν ἐστάθη, 280
καὶ ἄμα τὴν λόγχη ἐξέφυγεν, ὀρθώθη εὐθὺς ὁ Αἰνείας
καὶ ἀδμονία σκέπασε βαριά τοὺς ὀφθαλμούς του,
ἀπὸ τὸν τρόπον πόπεσε πολὺ σιμά του ἡ λόγχη.

- Τότε ὁ Πηλεΐδης ἔσυρε τὸ ξίφος καὶ τοῦ ἐχύθη
 φωνάζοντας τρομακτικά· κι ἐφούκτωσ' ὁ Αἰνείας 285
 λίθον τρανὸν θεόρατον, ποὺ δὲν τὸν φέρναν δύο
 τῶν τωρινῶν θνητῶν, καὶ αὐτὸς τὸν ἔπαιζε καὶ μόνος.
 Αὐτὸν στὸ κράνος θὰ ῥιχνεν ἐκείνου ἢ στὴν ἀσπίδα
 καὶ ἀπ' ὄλεθρον θὰ ἐφύλαγεν ἢ ἀσπίδα τὸν Πηλεΐδην
 καὶ τοῦτος θὰ τοῦ ἔσχιζε τὰ στήθη μὲ τὸ ξίφος, 290
 ἂν νὰ τὸ ἰδῇ δὲν πρόφθανεν ὁ μέγας κοσμοσείστης
 ποὺ ἐστράφη εὐθύς καὶ ἔλεγε τῶν ἄλλων ἀθανάτων :
 «Ὅιμέ, τὸν μεγαλόψυχον λυποῦμαι τὸν Αἰνείαν
 ὁποῦ ὁ Πηλεΐδης γρήγορα στὸν Ἄδην θὰ τὸν στείλῃ.
 Ὁ ἀνότητος ἐπείσθηκε εἰς ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Φοῖβος 295
 ποὺ τῶρ ἀπὸ τὸν ὄλεθρον δὲν θὰ τὸν προφυλάξῃ.
 Διατὶ τοῦτος ὁ ἄπταιστος θὰ ὑποφέρῃ τόσο
 ἀπὸ ἀλλότρια βάσανα, ποὺ τῶν ἐπουρανίων
 θεῶν προσφέρει πάντοτε χαριτωμένα δῶρα ;
 Ἄλλ' ἅς τὸν σώσωμεν ἐμεῖς ἀπὸ τὴν κακὴν ὥραν, 300
 μήπως ὁ Ζεὺς πάρῃ χολήν, ἐὰν τὸν θανατώσῃ
 ὁ Ἀχιλλεύς· καὶ νὰ σωθῇ διόρισεν ἡ μοῖρα.
 Ὅπως μὴ ἄσπαρμο χαθῇ τὸ γένος τοῦ Δαρδάνου,
 ποὺ ὁ Ζεὺς ὑπεραγάπησεν ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ του,
 ὅσα τοῦ ἐγεννήθηκαν ἀπὸ θνητὲς γυναῖκες. 305
 Ὅτ' ἤδη ὁ Ζεὺς ἐμίσησε τὸ γένος τοῦ Πριάμου·
 καὶ ὅλων τῶν Τρώων ἔπειτα θὰ βασιλεύσ' ἡ ρώμη
 τοῦ Αἰνείου, καὶ τῶν τέκνων του τὰ τέκνα στὸν αἰῶνα»
 Σ' αὐτὸν ἡ μεγαλὸφθαλμη ἀπάντησεν ἡ Ἥρα :
 «ὦ Ποσειδῶν, ὁ ἴδιος σὺ σκέψου ἂν τὸν Αἰνείαν 310
 θὰ σώσῃς ἀπ' τὸν θάνατον ἢ ἂν θὰ τὸν ἀφήσῃς
 νὰ σβήσουν τὴν ἀνδρείαν του τὰ χέρια τοῦ Ἀχιλλέως.
 Διότ' ἡ Ἀθηνᾶ κι ἐγὼ πολλοὺς ὠμόσαμ' ὄρκους
 πολλὰς φορὲς κατέμπροσθεν τῶν ἀθανάτων ὅλων,
 ποτὲ νὰ μὴ φυλάξωμεν ἀπ' ὄλεθρον τοὺς Τρῶας 315
 μηδ' ὅταν σύρριζα καὶ στάκτῃ γίν' ἡ Τροία
 καμένη ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν τ' ἀνδρειωμένα χέρια».
- Τὰ λόγια τοῦτα ὡς ἄκουσεν ὁ μέγας κοσμοσείστης,
 στὴν μάχην μέσα ἐκίνησε στῶν κονταριῶν τὸν κτύπον.

- Καὶ ὡς ἔφθασε ὅπου ἐβρίσκονταν ὁ Αἰνείας καὶ ὁ Πηλεΐδης 320
 ἄπλωσε πρῶτα καταχνιά στὰ μάτια τοῦ Ἀχιλλέως,
 κι ἔπειτα εὐθὺς τὸ φράξινο κοντάρι λογχοφόρο
 ἀπ' τὴν ἀσπίδα ἐτράβηξε τοῦ ἀνδρειωμένου Αἰνείου.
 Καὶ ἀφοῦ τό 'θεσεν ἐμπρὸς στὰ πόδια τοῦ Ἀχιλλέως, 325
 ἀπὸ τὴν γῆν ἀνάερα τινάζει τὸν Αἰνείαν.
 Καὶ τάξεις ὑπερπήδησε πολλὰς ἀνδρῶν καὶ ἱππῶν
 ὁ Αἰνείας καθὼς ὄρμησεν ἀπ' τοῦ θεοῦ τὸ χέρι,
 ὥσπου στὴν ἄκρην ἔφθασε τῆς ταραχώδους μάχης,
 ποὺ ἀρματωμέν' οἱ Καύκωνες στὸν πόλεμον κινουῦσαν. 330
 Σ' αὐτὸν τότε' ἐπλησίασεν ὁ Ποσειδῶν καὶ τοῦ 'πε :
 «Αἰνεία, ποῖος τῶν θεῶν τὰ λογικὰ σοῦ ἐπῆρε,
 καὶ σ' ἔβαλε ν' ἀντιταχθῆς τοῦ φοβεροῦ Πηλεΐδου ;
 Κι εἶναι ἀπὸ σὲ καλύτερος ἐκεῖνος στὴν ἀνδρείααν
 καὶ οἱ θεοὶ τὸν ἀγαποῦν, ὅσο θνητὸν κανέναν.
 'Αλλ' ὅπου καὶ ἂν ἀπαντηθῆς μ' αὐτὸν τὰ ὀπίσω κάμε 335
 μὴ κατεβῆς καὶ πρόμοιρα στὴν κατοικιὰ τοῦ Ἄδου.
 Καὶ ὁπότεν ἔβρη ὁ θάνατος καὶ ἡ μοῖρα τὸν Πηλεΐδην,
 τότε πολέμα ξεθάρρα ἐμπρὸς εἰς τοὺς προμάχους,
 καὶ ἄλλος κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν ἐσὲ δὲν θά φονεύσῃ».
- Εἶπε καὶ αὐτοῦ τὸν ἄφησεν, ἀφοῦ τοῦ ἐξήγησ' ὅλα· 340
 καὶ ἀπὸ τὰ μάτια σκόρπισεν ἀμέσως τοῦ Ἀχιλλέως
 τὴν καταχνιά, καὶ ὡς ἀνοίξε πλατιά τοὺς ὀφθαλμούς του,
 ἔλεγε μὲ παράπονο στὴν ἀνδρικήν ψυχὴν του :
 «Μέγα τὸ θαῦμα ὅπου θωροῦν τὰ μάτια τοῦτα ἐμπρὸς τοὺς·
 τὴν λόγχην βλέπω κατὰ γῆς καὶ ὄχι τὸν ἄνδρα πλέον, 345
 ποὺ ἐπάνω του τὴν ἔριξα γιὰ νὰ τὸν θανατώσω.
 Ἦταν ἀλήθει' ἀγαπητὸς εἰς τοὺς θεοὺς ὁ Αἰνείας,
 κι ἐστοχαζόμουν ὅτι αὐτὸς στὰ ψέματα ἐκαυχόνταν.
 Ἄς πάῃ· καὶ ἂν ἀπ' τὸν θάνατον πρόθυμα τώρα ἐσώθῃ,
 δεύτερα νὰ δοκιμασθῇ μ' ἐμὲ δὲν θά τολμήσῃ. 350
 'Αλλ' ἄς κινήσω τὸν λαὸν τῶν Δαναῶν ἀνδρείων
 εἰς ἄλλους Τρῶας δοκιμὴ τῆς λόγχης μου νὰ γίνη».
- Εἶπε, πηδᾷ στὰ τάγματα καὶ προσταγὴν τοὺς δίδει :
 «Τοὺς Τρῶας πάρτε ἀπὸ σιμά, ὦ Ἀχαιοὶ γενναῖοι,
 ἄνδρας πρὸς ἄνδρα ὀρμήσετε, μὲ πόθον τοῦ πολέμου. 355

Κι εἶναι γιὰ μέ πράγμα βαρύ, ὅσῃν καὶ ἂν ἔχω ἀνδρείαν
 μὲ τόσα πλήθη μόνος μου τὴν μάχην νὰ κρατήσω·
 μήτ' ἢ Ἀθηνᾶ μήτε ὁ θεὸς ὁ ἀθάνατος ὁ Ἄρης
 μὲ τέτοιο στόμα φοβερὸ πολέμου θὰ παλαῖαν.

Ἄλλ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι, μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια
 καὶ μὲ καρδιά, μηδὲ στιγμὴν θὰ ὀκνήσω στὸν ἀγῶνα.

Θὰ διαπερνῶ τὲς φάλαγγες, καὶ ὅποιος ἀπὸ τοὺς Τρῶας,
 ἐμπρὸς στὴν λόγχην μου εὗρεθῇ δὲν θὰ χαρῇ πιστεύω».

Καὶ ὁ Ἔκτωρ πάλιν μὲ κραυγὲς ἐπρόσταζε τοὺς Τρῶας,
 καὶ νὰ σταθοῦν τοὺς ἔλεγεν ἐναντία τοῦ Ἀχιλλέως :

«Μή, Τρῶες γενναῖοψυχοι, φοβεῖσθε τὸν Πηλεΐδην·
 μὲ λόγια καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐγὼ θὰ πολεμοῦσα·
 ὅχι μὲ τ' ἄρματα, ὅτι αὐτοὶ πολὺ ἔναι ἀνώτεροί μας.

Οὐδ' ὁ Ἀχιλλεὺς τὰ λόγια του θὰ κατορθώσῃ ὅλα
 καὶ ἀπ' ὅ,τι ἐλπίζει κολοβὸ μέρος πολὺ θὰ μείνῃ.

Κι ἐγὼ θὰ πέσω ἐπάνω του καὶ ἂν πύρινά ᾗ χέρια,
 καὶ ἂν ἔχῃ χέρια πύρινα κι ἔχῃ βαφὴν σιδήρου».

Καὶ μὲ τὲς λόγχες σηκωτὲς προχώρησαν οἱ Τρῶες
 κι ἔσμιζ' ἢ ἀνδρεία τῶν δυὸ στρατῶν μ' ἀλαλαγμὸν καὶ βρόντον,
 καὶ τότε ὁ Φοῖβος σίμωσε τὸν Ἔκτορα καὶ τοῦ πε :

«Ἔκτορ, μὴ πλέον προμαχῆς ἐμπρὸς εἰς τὸν Πηλεΐδην,
 ἀλλὰ στὸ πλῆθος δέξου τον καὶ ἀπ' ὅπου βράζ' ἢ μάχῃ,
 μὴ σ' ἀκοντίσ' ἢ ἀπὸ σιμᾶ σὲ πλήξῃ μὲ τὸ ξίφος».

Εἶπε καὶ ὁ Ἔκτωρ ἔστρεψε στὲς φάλαγγες ὀπίσω
 ὅτι, ὡς ὁμίλησε ὁ θεός, τοῦ ἐφόβισε τὰ στήθη.

Καὶ μὲ κραυγὴν, ἀτρόμητος στοὺς Τρῶας ὁ Πηλεΐδης
 ἐπήδησε κι ἐκτύπησε τὸν γόνον τοῦ Ὀτρυντέως
 ἐξαίσιον Ἰφιτίωνα, πολλῶν λαῶν προστάτην·

νύμφη ναῖας τὸν γέννησε τοῦ πορθητοῦ πατρός του

στὴν πλούσιαν Ὑδην κάτωθεν τοῦ χιονισμένου Τιμῶλου

καὶ ὡς ἴσια ὁρμοῦσ' ἐναντία του τὸν λόγχισε ὁ Πηλεΐδης
 στὴν κεφαλὴν κατάμεσα κι ἐσχίσθη ἐκεῖν' εἰς δύο·

κι ἐπάνω του, ὅπως βρόντησε, ἐπαίρετ' ὁ Πηλεΐδης :

«Κεῖτεσαι, σὺ πού τρώαζες τὸν κόσμον, Ὀτρυντεΐδη·

ἔχεις ἐδῶ τὸν θάνατον καὶ στὴν Γυγαίαν λίμνην

τὴν γενεάν σου, κι εἶν' ἐκεῖ τὸ πατρικὸ σου κτῆμα,

πού ὁ βαθὺς Ἑρμος δέχεται τὸν ἰχθυοφόρον Ὑλλον».

Εἶπε κι ἐκεῖνος ἐσκέπασε τοὺς ὀφθαλμοὺς μαυρίλα,
κι οἱ ἄμαξες τῶν Ἀχαιῶν μὲ τοὺς τροχοὺς τὸν κόψαν
στὴν πρώτην τάξιν· καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς κτυπᾷ τὸν πολεμάρχον 395
ἀνδρεῖον Δημολέοντα, τοῦ Ἀντήνορος βλαστάρι
στὸν μήλιγγα, ἀνάμεσα στὸ χάλκινό του κράνος.

Τὸ κράνος δὲν ἐκράτησε τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι,
πού ἐσύντριψε τὸ κόκαλο κι ἐγέμισ' ὅλος αἷμα 400
ὁ ἐγκέφαλος· κι ἐνέκρωσε μ' ὅσην ὀρμὴν καὶ ἂν εἶχε.

Πάλιν τὸν Ἴπποδάμαντα πού ἐπήδησε ἀπ' τ' ἀμάξι
μεσόπλατα τὸν λόγχισεν ὡς ἐφευγεν ἐμπρός του
καὶ ὡς ξεψυχοῦς ἐμούγκριζεν, ὡς κάνει ταῦρος ὅταν
στοῦ Ἐλικωνίου τὸν βωμὸν τὸν σέρνουν παλικάρια, 405
καὶ ὅπως τοὺς βλέπει ὁ Ποσειδῶν εὐφραίνεται ἡ καρδιά του.

Τόσο ἐβογγοῦσε ὡς ἐβγαίνει ἡ ἀδάμαστη ψυχὴ του.

Στὸν Πριαμίδην ἔπειτα Πολύδωρον ἐχύθη·
τοῦτον ἀπὸ τὸν πόλεμον ἐμπόδιζε ὁ πατέρας,
ὅτ' ἦταν τὸ ὑστερόγεννο καὶ ἀγαπητὸ παιδί του,
ἀνεμοπόδης φοβερός καὶ τότε ἀπ' ἀγνωσιά του 410
μὲς στοὺς προμάχους ἔτρεχε νὰ δείξῃ πόσο ἀξιζοῦν
τὰ πόδια του, ὥσπου ἔχασε τὴν ποθητὴν ζωὴν του.

Ἐκεῖνον ὁ πτερόποδος ἀκόντισε Πηλεΐδης
στά νῶτα ἐμπρός του ὡς ἐφευγε, τῆς ζώνης ὅπου οἱ κόμπου
χρυσοὶ τὸν διπλὸν θώρακα κλεισμένον ἐκρατοῦσαν. 415
Καὶ ἡ λόγχη ἀντίκρυ σχίζοντας τὸν ὀμφαλὸν του ἐβρῆκε·
σκουζοντας ἐγονάτισε, τὸ φῶς δὲν εἶδε πλέον
καὶ μὲ τὰ χέρια τ' ἀντερα σκυμμένος ἐβαστοῦσε.

Ἄμ' εἶδε τὸν αὐτάδελφον Πολύδωρον ὁ Ἑκτωρ
χάμω στὴν γῆν νὰ στρέφεται μὲ τ' ἀντερα στά χέρια, 420

θάμπωμα τοῦ ἴθε καὶ μακρὰν ἀκόμη νὰ γυρίζει
δὲν ἔστερξε, ἀλλ' ἐχύθηκεν ἐπάνω στὸν Πηλεΐδην
ὥσάν φωτιά, τινάζοντας τὴν λόγχην· καὶ ὡς τὸν εἶδε
ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσκίρτησε καὶ ὑπερῆφάνως εἶπε :

«Κοντά ν'αὶ αὐτὸς πού μ' ἔκαψε στά σπλάχνα, ὅπου τὸν φίλον 425
τὸν ποθητὸν μοῦ ἐφόνευσε· καὶ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον
πλέον δὲν θὰ κρυβόμασθε στὲς δίπλες τοῦ πολέμου».

- Καὶ μ' ἄγριο βλέμμα ἐκοίταξε τὸν Ἕκτορα καὶ τοῦ 'πε :
 «Πηλείαζε, ταχύτερα νὰ ἰδῆς τὸν ὀλεθρόν σου».
 Καὶ ἀτρόμητος τοῦ ἀπάντησεν ὁ λοφοσεῖστης Ἕκτωρ : 430
 «Μὴ ὥσάν ἀνήλικο παιδὶ μὲ λόγια ἐμὲ νὰ σκιαῇς,
 Πηλεΐδη, ἐλπίσης· ἐπειδὴ κι ἐγὼ καλὰ γνωρίζω
 πειρακτικὰ πικρότατα παρόμοια νὰ προφέρω.
 "Οὔτ' εἶσαι ἀνδρεῖος κι εἴμ' ἐγὼ πολὺ κατώτερός σου,
 τὸ ξεύρω, ἀλλὰ στὴν δύναμιν τῶν ἀθανάτων μένει 435
 ἐὰν καὶ ἀδυνατότερος ὡς εἶμαι, τὴν ζωὴν σου
 θὰ σβῆσῃ τούτ' ἢ λόγχῃ μου, ὅτ' καὶ αὐτὴ πληγῶναι».
- Εἶπε, τὴν λόγχην τιναχτὰ ρίχνει, καὶ ἀπὸ τὸ στῆθος
 τοῦ Ἀχιλλέως ἢ Ἀθηναίαν τὴν ἔγυρεν ὀπίσω 440
 μὲ σιγανὴ φυσσηματιὰ κι ἐγύρισεν ἡ λόγχῃ
 κι ἔπεσ' ἐμπρὸς στοῦ Ἕκτορος τὰ πόδια καὶ ὁ Πηλεΐδης
 τοῦ ἐχύθη ἐπάνω ἀκράτητος μὲ ὀρμὴν νὰ τὸν φονεύσῃ
 κραυγάζοντας τρομακτικὰ· ἀλλ' ἄρπαξεν ὁ Φοῖβος
 τὸν Ἕκτορ' εὐκόλα ὡς θεὸς κι ἐσκέπασε μὲ ὀμίχλην· 445
 καὶ τρεῖς τοῦ ἐτράβηξε φορὲς τὴν λόγχην ὁ Πηλεΐδης
 καὶ τρεῖς φορὲς ἐκτύπησε τὸν σκοτεινὸν ἄερα·
 καὶ ὅταν μὲ θείαν δύναμιν τὴν τέταρτην τοῦ ἐχύθη
 ἐβροντοφώνησε σ' αὐτὸν μὲ λόγια φτερωμένα :
 «Καὶ πάλιν, σκύλ', ἐξέφυγες τὸν θάνατον· τὸν εἶδες
 κοντά σου· πάλιν σ' ἔσωσεν ὁ Φοῖβος καὶ σ' ἐκεῖνον 450
 εὐχῆσου ὁπόταν προχωρῇς καὶ πού κροτοῦν τ' ἀκόντια.
 Θὰ σὲ ἀπαντήσω κι ὕστερα καὶ θὰ σὲ τελειώσω,
 ἂν κάποιος εἶναι τῶν θεῶν κι ἐμὲ νὰ βοηθήσῃ·
 διὰ τῶρα πάλιν θὰ χυθῶ στοὺς ἄλλους ὅποιον ἔβρω».
- Εἶπε κι εὐθύς τὸν Δρύοπα στὸν τράχηλον λογχίζει 455
 καὶ αὐτοῦ τὸν ἄφησε νεκρόν· καὶ τὸν Φιλητορίδην
 Δημοῦχον, μεγαλόσωμον, ἀκόντισε στὸ γόνα,
 καὶ τὴν φυγὴν τοῦ ἔκοψε, κι ἔπειτα μὲ τὸ μέγα
 ξίφος τοῦ ἐπῆρε τὴν ζωὴν· κατόπιν στὰ δυὸ τέκνα
 τοῦ Βιάντος, Λαόγονον καὶ Δάρδανον ἐχύθη, 460
 καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἄμαξαν τοὺς βρόντησε, τὸν ἕναν
 μὲ τὸ κοντάρι καὶ σιμὰ τὸν ἄλλον μὲ τὸ ξίφος.
 Καὶ ὁ Τρῶς υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐπρόσπεσεν ἐμπρὸς του,

ἴσως τὸν πιάσῃ ζωντανὸν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἀφήσῃ,
 465 ἂν ἤθελε νὰ σπλαχνισθῇ τὴν ὁμοίαν ἡλικίαν,
 μωρός, καὶ δὲν ἐνόησε, ποῦ δὲν θὰ τὸν μαλάξῃ·
 ὅτι δὲν ἦταν ἄνθρωπος γλυκός, δὲν ἦταν πρᾶος,
 ἄλλ' ἦταν σφόδρ' ἀράθυμος· καὶ νὰ τὸν ἱκετεύσῃ
 τὸν ἔπιανε ἀπ' τὰ γόνατα, κι ἐκεῖνος τὸ συκώτι
 470 τοῦ πλήγωσε μὲ μάχαιραν, καὶ ὡς τὸ συκώτι ἐχύθη
 τὸ στῆθος αἷμα ἐγέμισε, κι ἐσκέπασε μαυρίλα
 τὰ μάτια του· καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Μούλιον λογχίζει
 στ' αὐτὶ καὶ μέσ' ἀπ' τ' ἄλλο αὐτὶ ξεβγῆκε ἡ χάλκιν' ἄκρη.
 Κατόπι εὐθὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀγηνορίδου Ἐχέκλου
 475 ἔσχισε μὲ τὸ ξίφος του, καὶ ὀλόβολ' ἡ λεπίδα
 ἀπὸ τὸ αἷμα ἐπύρωσε· καὶ τοῦ 'κλεισαν τὰ μάτια
 ἡ μοίρα ἡ παντοδύναμη, καὶ τοῦ θανάτου ὁ σκότος·
 κι ἐκεῖ τοῦ Δευκαλίωνος τὴν κλείδωσιν τοῦ ἀγκῶνος
 μὲ λόγχην ἐδιατρύπησε· καὶ αὐτὸς μὲ κρεμασμένο
 480 τὸ χέρι ἐστάθη κι ἔβλεπε τὸν θάνατον ἐμπρός του,
 ὥσπου τὸν σβέροντο τοῦ 'κοψεν ἐκεῖνος μὲ τὸ ξίφος
 ποῦ ἡ κεφαλὴ ροβόλησε μακράν μ' ὅλο τὸ κράνος·
 τότε ἔξω ἀπὸ τὸν σφόνδυλα πετάχθη τὸ μεδούλι,
 καὶ αὐτὸς νεκρὸς ἐτέντωσε· κατόπιν τὸν Πειρείδην
 485 Ρίγμον τῆς Θράκης, μαχητὴν ἐξαίσιον ἀκοντίζει·
 ἐμπήχθ' ἡ λόγχη στὴν κοιλιά κι ἐβρόντησε ἀπ' τ' ἀμάξι.
 Ὅμοίως τὸν Ἀρηίθοον λογχίζει ἀκόλουθόν του,
 μεσόπλατα, ὅπως ἔστρεψε τοὺς ἵππους καὶ ἀπ' τ' ἀμάξι
 κάτω στὴν γῆν τὸν ἔσπρωξε κι οἱ ἵπποι ἐταραχθῆκαν.
 490 Καὶ ὅπως σ' ἡλιόκαυτο βουνὸ τρανὴ φωτιά μανίζει
 καὶ μέσα στὲς βαθιὲς λακκιῆς τὰ δένδρα καίοντ' ὅλα
 καὶ ὁ ἄνεμος ἐδῶ κι ἐκεῖ τὴν φλόγα περιστρέφει,
 τόσο καὶ αὐτὸς ὡσὰν θεὸς ἐλύσσα μὲ τὴν λόγχην
 ἐδῶ κι ἐκεῖ φονεύοντας, καὶ ἡ γῆ πλημμυρίζ' αἷμα.
 495 Καὶ ὡς ὅταν πλατυμέτωπα δυὸ βόδι' ἀνδρειωμένα
 ζεῖουν στ' ἁλώνι τ' ὁμορφο, κριθάρι νὰ πατήσουν
 καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοὺς ἐκεῖνο ξεπορτίζει·
 ὅμοια τὰ στερεόποδα πουλάρια τοῦ γενναίου
 Πηλείδου ἀσπίδες καὶ νεκροὺς πατοῦσαν, καὶ τ' ἀξόνι

καὶ τὰ πλευρὰ τῆς ἄμαξας μαυρίζαν ἀπ' τὸ αἷμα,
 ὥς τὸ ραντίζαν οἱ τροχοὶ καὶ οἱ ὀπλὲς τῶν ἵππων.
 Καὶ πρόθυμος νὰ δοξασθῇ μὲ νίκην ὁ Πηλεΐδης
 εἶχε τὰ χέρι' ἀνίκητα μ' αἷμα πηκτὸ βαμμένα.

500

Καὶ ὥς ἔφθασαν στὸ πέραμα τοῦ βαθυρρόου Ξάνθου,
 τοῦ ποταμοῦ ποὺ ἐγέννησεν ὁ ἀθάνατος Κρονίδης,
 τοὺς χώρισε καὶ τοὺς μισοὺς κυνήγαε πρὸς τὴν πόλιν,
 στὸ σιάδι, ποὺ μιὰ μέρα πρὶν τοῦ "Ἐκτορος ἡ λύσσα
 τρικύμιζε τοὺς Ἀχαιοὺς κι ἐφεῦγαν τρομασμένοι·
 καὶ ὥς βοβολώντας ἔφευγαν, ἡ "Ἡρα τὸν ἀέρα
 ἐθόλωνε γιὰ νὰ σταθοῦν, κι οἱ ἄλλοι στριμωμένοι
 στὸν ποταμὸ ποὺ τ' ἀργυρὰ καὶ τρίσβαθα νερά του
 πέφτουν μὲ βρόντον φοβερόν, βαθιὰ βοοῦν τὰ ρεῖθρα,
 ἀχοῦν οἱ ἀκροποταμιές, κι ἐκεῖνοι ἐπολεμοῦσαν
 καὶ ἀλάλαζαν ἐδῶ κι ἐκεῖ στὰ ρεύματ' ἀφρισμένα.
 Καὶ ὅπως φλόγ' ἀνέρα σηκώνει τὲς ἀκρίδες
 ἂν ἔξαφνα ξεσπᾷ φωτιά, καὶ στὸ ποτάμι ἐκεῖνες
 βοβολᾷν κάτω νὰ κρυφθοῦν, ὁμοίως ἀπ' τὴν λόγχη
 τοῦ Ἀχιλλέως νὰ σωθοῦν ἄνδρες σωρὸς καὶ ἵπποι
 ὅλον τοῦ Ξάνθου ἐγέμιζαν τὸ ρεῦμα ὅπου βροντοῦσε.
 Καὶ ἄφησε ὁ διογέννητος στὴν ὄχθη τὸ κοντάρι
 στοὺς κλάδους μίας μυρικιάς, καὶ μὲ τὸ ξίφος μόνον
 πήδησε μέσά ὥσάν θεός, κι εἶχε κακὸ στὸν νοῦν του·
 κτυπᾷ δεξιὰ, κτυπᾷ ζερβὰ καὶ σφαζομένων βόγγος
 βγαίνει φρικτός, καὶ τὸ νερὸ στὸ αἶμα κοκκινίζει.
 Καὶ ὥς φεύγουν ἀπὸ δέλφινά μεγάλον τ' ἄλλα ψάρια
 καὶ φοβισμένα χύνονται σ' ἀκύμαντο λιμάνι
 στοὺς κόλπους, ὅτι ἀρπακτικὰ τρώγει ὅποιον φθάσῃ ἐκεῖνος,
 ὅμοια στὰ βράχη ἐκρύβονταν, στὸ φοβερὸ ποτάμι
 οἱ Τρῶες· καὶ ὥς ἐκούρασε τὰ χέρια του στοὺς φόνους
 ἀπ' τὸ ποτάμι ζωντανὰ δώδεκ' ἀγόρια πῆρε
 τοῦ πεθαμένου ἀντίποινα, τοῦ ποθητοῦ Πατρόκλου·
 τὰ ἔβγαλ' ἐξω ἀναίσθητα ὥσάν ἐλαφομόσχια
 καὶ τοὺς ὀπισθαγκώνισε μὲ τὰ καλοκομμένα
 λουριά ποὺ ἐκεῖνοι στοὺς κλωστοὺς χιτῶνας ἐφοροῦσαν,

5

10

15

20

25

30

καὶ νὰ τοὺς πάρουν πρόσταξεν ἐκεῖθεν εἰς τὰ πλοῖα
καὶ αὐτὸς πετάχθη ὀλόθερμος νὰ ξαναρχίσῃ φόνους.

Κι ἐμπρός του τὸν Λυκάονα τὸν Πριαμίδην ἤβρε
πόφευγε ἀπὸ τὸν ποταμόν, πού ἔναν καιρὸν τὴν νύκτα 35
τὸν εἶχε πιάσει αἰχμάλωτον στὸν κηπον τοῦ πατρός του,
ἐκεῖ πού μιᾷς ἀγριοσυκιᾷς τὰ τρυφερά βλαστάρια
σκεπάρνιζε, τῆς ἁμαξας πλευρά νὰ τὰ μορφώσῃ.
Ἐκεῖ, κακὸν ἀνέλπιστο, τὸν εὗρηκε ὁ Πηλεΐδης,
καὶ τότε τὸν ἐπούλησε καὶ ἀπόστειλε στὴν Λῆμνον 40
καὶ ἀπ' τὸν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος τὴν πληρωμὴν ἐπῆρε.
Κεῖθε ἀκριβὰ τὸν λύτρωσεν ὁ Ἴμβριος Ἡετίων,
φίλος του, καὶ τὸν ἔστειλε στὴν ἱερὴν Ἀρίσβην,
κι ἔφυγ' ἐκεῖθε κι ἔφθασε στὸ σπῖτι τοῦ πατρός του.
Ἐνδεκα μὲ τοὺς φίλους του χαροκοποῦσε ἡμέρες 45
ἀπο τὴν Λῆμνον νιόφερτος, καὶ μὲς στὴν δώδεκάτῃν
θεὸς πάλιν τὸν ἔβαλε στὰ χέρια τοῦ Ἀχιλλέως
πού ἔμελλε καὶ ἀθέλητον στὸν Ἄδην νὰ τὸν στείλῃ.
Καὶ ἅμα τὸν γνώρισ' ὁ Ἀχιλλεὺς γυμνὸν — ὅτ' εἶχε ρίξει
κατὰ γῆς ὄλ', ἀσπίδα του καὶ κράνος καὶ κοντάρι, 50
ὅτι τὸν ἔλιων ἰδρωτας, καθὼς ἀπ' τὸ ποτάμι
ἔφευγε καὶ ἀπ' τὸν κόπον του τὰ γόνατα τοῦ ἐτρέμαν·
τότ' εἶπε μὲ παράπονο στὴν ἀνδρικὴν ψυχὴν του :
«Μέγα τὸ θαῦμα ὅπου θωροῦν τὰ μάτια τοῦτα ἐμπρός τους·
ὡς φαίνεται θ' ἀνάστηθοῦν μέσ' ἀπ' τὸ μαῦρο σκότος 55
οἱ Τρῶες μεγάλῳψυχοι πού ἡ λόγχη μου ἔχει σβήσει
ἀφοῦ καὶ τοῦτος γύρισεν ἀπ' τὴν ἀγίαν Λῆμνον
πού ζωντανὸν τὸν ἔστειλα, καὶ ἡ θάλασσα πού τόσους
μακρὰν κρατεῖ δὲν μπόρεσε τὸν δρόμον νὰ τοῦ φράξῃ.
Ἀλλὰ τώρα τὴν λόγχην μας κι αὐτὸς ἄς δοκιμάσῃ 60
γιὰ νὰ γνωρίσω ἂν ἀπὸ κεῖ πού θὰ τὸν στείλω ὁμοίως
θενὰ γυρίσ' ἢ ἂν ἡ γῆ θὰ τὸν κρατήσ' ἢ θρέπτρα,
πού καὶ τὸν γενναιότερον κρατεῖ στὸ μαῦρο χῶμα».

Μὲ τούτους τοὺς διαλογισμοὺς ἀνάμενε, ὥσπου ἐκεῖνος
ὀησμένος τὸν πλησίαζεν, ἐμπρός του νὰ προσπέσῃ, 65
νὰ μὴ τὸν ἔβρῃ θάνατος κακὸς καὶ μαῦρη μοίρα.
Τὴν λόγχην σήκωσ' ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ νὰ τὸν πληγώσῃ·

ἔσκηψ' ἐκεῖνος, ἔτρεξε καὶ ἀπὸ τὰ γόνατά του
 ἐπιάσθη καὶ ἀπὸ πίσω του περνώντας στέκ' ἡ λόγχη
 στὴν γῆν καὶ σάρκ' ἀνθρώπινη ποθοῦσε νὰ χορτάσῃ. 70
 Καὶ μ' ἓνα χέρι τοῦ 'πιανε τὰ χέρια ὡς ἱκέτης·
 μὲ τ' ἄλλο αὐτοῦ στὴν γῆν σφικτὰ κρατοῦσε τὸ κοντάρι·
 «Ἄ! σ' ἐξορκίζω, σέβου με, λυπήσου με, Ἀχιλλεῦ,
 ποὺ εἶμαι ἱκέτης σεβαστὸς ἀκόμη ἀπ' τὴν ἡμέραν, 75
 ποὺ μὲ σὲ πρῶτον γεύθηκα τῆς Δήμητρος τὸν σπόρον,
 ὅταν ἀπὸ τὸν κῆπον μου αἰχμάλωτον μ' ἐπῆρες,
 καὶ ἀπ' τὸν πατέρα μου μακρὰν καὶ ἀπὸ τοὺς ποθητούς μου
 νὰ μὲ πουλήσουν μ' ἔστειλες στὴν Λῆμνον τὴν ἁγίαν,
 κι ἐκατὸ βόδι' ἀπόκτησες· καὶ μ' ἄλλα λύτρα τώρα 80
 τριδίπλα ἐξαγοράστηκα· καὶ δώδεκα ἔχω ἡμέρες
 ποὺ ἀφοῦ παράδειρα πολὺ στὴν Ἴλιον ἐπανῆλθα.
 Μοῖρα κακὴ στὰ χέρια σου μ' ἔβαλε τώρα πάλιν
 καὶ ὁ Ζεὺς ὅπου μ' ἐμίσησεν, ὡς φαίνεται, ὁ πατέρας·
 ἐμένα ὀλιγοήμερον ἐγέννησε ἡ μητέρα,
 ἡ Λαοθόη, κόρη αὐτὴ τοῦ γέροντος τοῦ Ἄλτου, 85
 τοῦ Ἄλτου, ὅπου τῶν μαχητῶν Λελέγων βασιλεύει
 στὴν Πήδασον τὴν ὑψηλὴν ποὺ βρέχει ὁ Σατνιόεις.
 Ἀπὸ αὐτὴν ὁμόκλινην, μὲ ἄλλες, τοῦ Πριάμου
 δυὸ γεννηθήκαμε, καὶ σύ θὰ σφάξῃς καὶ τοὺς δύο.
 Τὸν θεῖκόν Πολύδωρον ἐκεῖ μὲς στοὺς προμάχους 90
 ἐνέκρωσεν ἡ λόγχη σου· καὶ τώρα πάλι ἐμένα
 ἐδῶ μοῦ μέλλεται κακὸ καὶ ἀφοῦ ἐμπρός σου ἡ μοῖρα
 μ' ἔφερε, ἀπὸ τὰ χέρια σου θαρρῶ δὲν θὰ ξεφύγω.
 Καὶ ἄλλο θὰ εἰπῶ νὰ τὸ σκεφθῇς· ἐμένα μὴ φονεύσῃς 95
 διότι αὐτάδελφος ἐγὼ τοῦ Ἑκτορος δὲν εἶμαι,
 ποὺ ἐφόνευσε τὸν φίλον σου τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀνδρεῖον».

Μὲ τοῦτα τὸν ἱκέτευσεν ὁ γόνος τοῦ Πριάμου,
 ἀλλ' ὅμως λόγον ἄσπλαχνον ἀντάκουσε ἀπὸ ἐκεῖνον·
 «Μὴ μοῦ φλυαρῇς, ἀνόητε, καὶ λύτρα μὴ προβάλλῃς,
 ὅτι, πρὶν ἔβρῃ ὁ Πάτροκλος τῆς μοίρας του τὸ τέλος, 100
 κάπως μοῦ τό 'δινε ἡ καρδιὰ νὰ λυπηθῶ τοὺς Τρῶας
 καὶ ζωντανούς πῃρα πολλοὺς κι ἐπούλησα στὰ ξένα.
 Ἀλλὰ τώρα τὸν θάνατον κανεῖς δὲν θὰ ξεφύγῃ

- τῶν Τρώων, πού στὰ χέρια μου στήν Ἴλιον ἀποκάτω
 βάλῃ ὁ θεός, καί μάλιστα τὰ τέκνα τοῦ Πριάμου. 105
 Ἄλλά, ὦ φίλε, ἀπόθανε καί σύ· τί τόσο κλαίεις;
 Ἀπέθανε καί ὁ Πάτροκλος, πολὺ καλύτερός σου·
 δὲν βλέπεις πόσο εἶμαι καλὸς καί μέγας καί πατέρα
 ἔχω ἀπὸ γένος καί θεὰν μητέρα καί ὅμως εἶναι 110
 ἡ μοίρα ἡ παντοδύναμη καί ὁ θάνατος κοντὰ μου.
 Αὐγὴ θὰ εἶναι ἢ δειλινὸ ἢ θά ᾽ναι μεσημέρι,
 ὅπου κι ἐμένα τὴν ζωὴν κανένας θὰ μοῦ πάρῃ
 μὲ τὸ κοντάρι ἀπὸ κοντὰ ἢ ἀπὸ μακριὰ μὲ βέλος».
- Εἶπε· κείνου τὰ γόνατα κοπῆκαν καί ἡ καρδιά·
 τὴν λόγχην ἄφησεν αὐτοῦ καί ἀπλώνοντας τὰ χέρια 115
 ἐκάθισε· κι ἔσυρ' εὐθύς τὸ ξίφος ὁ Πηλεΐδης
 στὸν σβέρκον τὸν ἐκτύπησε, καί μέσα ἐμπῆκεν ὅλη
 ἡ δίστομη λεπίδα του, κι ἐπίστομα ἐξαπλώθη
 ἐκεῖνος καί κατάπινεν ἡ γῆ τὸ μαῦρον αἷμα.
 Καί ἀπὸ τὸν πόδ' ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν πιάνει καί τὸν ρίχνει 120
 μὲς στὸ ποτάμι νὰ συρθῇ καί ὑπερηφάνως εἶπε·
 «Κεῖ μὲ τὰ ψάρια πλάγιασε, τὸ αἷμα θὰ σοῦ γλείψουν
 ἀπ' τὴν πληγὴν ἀφρόντιστα· στήν κλίνην νὰ σὲ κλάψῃ
 δὲν θὰ σὲ βάλ' ἡ μάνα σου, ἀλλὰ μὲ τὲς στροφές του 125
 θὰ σὲ κυλῆσῃ ὁ Σκάμανδρος στὰ πλάτη τῆς θαλάσσης
 καί ψάρια θὰ πηδοῦν ψηλὰ στὰ μαυροσουφρωμένα
 κύματα, στοῦ Λυκάονος τὸ πάχος νὰ χορτάσουν.
 Κακό σας, ὡς νὰ φθάσωμε στήν Ἴλιον τὴν ἁγίαν,
 φεύγοντας σεῖς καί ὀπίσω ἐγὼ νὰ σᾶς κατασυντρίβω·
 μήτε τὸ καλοκύλητο ποτάμι θὰ σᾶς σώσῃ 130
 πού πληθὸς ταύρων πάντοτε τοῦ σφάζετε καί μέσα
 στὰ ρεύματα τὰ ζωντανὰ βυθίζετε πουλάρια.
 Θὰ κακοθανάτισετε ὡς νὰ πληρώσεν ὅλοι
 τὸν φόνον τοῦ Πατρόκλου μου καί τὴν σφαγὴν πού τότε,
 πού ἔλειπα ἐγὼ, τῶν Ἀχαιῶν ἐκάμετε στὰ πλοῖα». 135
- Εἶπε καί τότε ὁ ποταμὸς χειρότερα ἐχολώθη,
 κι ἐζήτη μὲ τὸν νοῦν του πῶς νὰ παύσῃ τοῦ Ἀχιλλέως
 τὴν λύσσαν καί ἀπ' τὸν ὄλεθρον τοὺς Τρώας νὰ φυλάξῃ.
 Ὡστόσο μὲ τὸ ἀπέραντο κοντάρι του ὁ Πηλεΐδης

τοῦ Ἀστεροπαίου χύθηκεν υἱοῦ τοῦ Πηλεγόνος 140
 ποῦ ἡ Περίβοια γέννησεν ὠραία θυγατέρα
 ἡ πρώτη τοῦ Ἀκισσαμενοῦ καὶ ὁ ποταμὸς ὁ μέγας
 ὁ Ἀξιός, ποῦ ἐπλάγιασεν ἐρωτικὰ μ' ἐκείνην.
 Καὶ ὅπως ὁρμοῦσε ὁ Ἀχιλλεύς, ἐμπρός του ἀπ' τὸ ποτάμι
 ὁ Ἀστεροπαῖος στήθηκε κρατώντας δυὸ κοντάρια, 145
 ὅτι τὸν ἐγκαρδίωσεν ὁ Ξάνθος χολωμένος
 ποῦ τόσους ἔσφαξ' ἄπωνα στὸ ρεῦμα του ὁ Πηλείδης·
 καὶ ὅποταν ἐπροχώρησαν κι ἐβρέθηκαν ἀντίκρυ,
 πρῶτος ὁμίλησ' ὁ Ἀχιλλεύς : « Ποιὸς εἶσαι καὶ ἀπὸ ποῖον
 ἀνθρώπων γένος ποῦ τολμᾷς ἐμπρός μου νὰ προβάλης ; 150
 Τέκνα γονέων δυστυχῶν τὴν ρώμην μου ἀντικρίζουν».
 « Πηλείδη μεγάλόψυχε », τοῦ ἀντεῖπε ὁ Ἀστεροπαῖος,
 « τὴν γενεάν μου τί ἐρωτᾷς ; Ἀπὸ τὴν Παιονίαν
 εἶμαι τὴν μεγάλῳβωλὴν τὴν ἀπομακρυσμένην 155
 καὶ τῶν Παιόνων ἀρχηγὸς τῶν μακρολογοχοφύρων·
 ἡ ἐνδεκάτῃ ἔφεξε αὐγὴ ποῦ ἔφθασα στὴν Τροίαν,
 κατὰγομαι ἀπ' τὸν Ἀξιόν, πλατύρροο ποτάμι,
 τὸ ὠραιότερο τῆς γῆς, καὶ ὁ Πηλεγῶν υἱός του,
 περίφημος κονταριστής, ἐγέννησεν ἐμένα.
 Καὶ τῶρ' ἄς πολεμήσωμε, λαμπρότατε Πηλείδη». 160
 Εἰς τὰς φοβέρες σήκωσεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
 τὴν λόγχην καὶ τὰς δύο του ὁ Ἀστεροπαῖος ἦρωες,
 ὅτι τοῦ ἐρχόνταν βολικὰ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ του χέρια.
 Μὲ τὴν μιὰν λόγχην κτύπησε τὸν κύκλον τῆς ἀσπίδος,
 ἀλλὰ τὴν κράτησε ὁ χρυσός, τὸ δῶρημα τὸ θεοῖο. 165
 Κι ἡ ἄλλη λόγχη ἐχάραξε τὴν δεξιὰν ἀγκάλην,
 κι ἔρρευσε αἷμα· ἐπέταξεν ἐπάνω του κι ἐστάθη
 στὴν γῆν ἡ λόγχη, πρόθυμη μὲ σάρκα νὰ χορτάσῃ.
 Τότε ὁ Ἀχιλλεύς τὸ φράξινον, ἀλάθευτο κοντάρι
 μὲ φόνου ὁρμὴν ἀκόντισεν εἰς τὸν Ἀστεροπαῖον· 170
 καὶ ἀντὶ ἐκείνου ἐκτύπησε τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθην,
 καὶ ὥς εἰς τὴν μέσσην ἔχωσε τὸ φράξινο κοντάρι
 τὸ ξίφος ἔσυρεν εὐθὺς κι ἐπάνου του ὁ Πηλείδης
 ἐπήδησεν ἀκράτῃτος· κι ἐκεῖνος τοῦ Ἀχιλλέως
 τὸ φράξο δὲν ἐδύνατο νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν ὄχθην, 175

- καὶ τρεῖς τὸ ἐτίναξε φορές μὲ τὸ βαρὺ τοῦ χέρι
καὶ τρεῖς τοῦ ἐκόπ' ἢ δύναιμι· κι ἐνῶ νὰ τὸ λυγίσῃ
καὶ νὰ τὸ σπάσῃ τέταρτην φοράν ἐλαχταροῦσε,
τὸν πρόλαβε καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἐπῆρε μὲ τὸ ξίφος
στὸν ὀμφαλὸν κτυπώντας τον· τὰ ἔντερά του χάμου
χυθῆκαν· τὸν ἐσκέπασε στὸν ἀγκομαχητὸ του
θανάτου σκότος καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς πατώντας τον στὰ στήθη
τὸν ἐγδυσε κι ἐφώναζε : «Μεῖνε ἐκεῖ τώρα ὡς εἶσαι.
Ἦταν βαρὺ μὲ τοῦ Διὸς τοῦ μεγαλοδυνάμου,
ἂν καὶ ποταμογέννητος, τὰ τέκνα νὰ παλαίσῃς. 180
Ἄν ἀπὸ μέγαν ποταμὸν ἐσὺ γενοκρατιέσαι,
στὴν γενεὰν καυχῶμ' ἐγὼ τοῦ ὑπερτάτου Δία·
ὁ Αἰακίδης γέννησεν ἐμένα, ὁ βασιλέας
τῶν Μυρμιδόνων, ὁ Πηλεὺς, τὸν Αἰακὸν ὁ Δίας·
καὶ ὡς εἶναι ὁ Ζεὺς τῶν ποταμῶν, ποὺ στὰ πελάγῃ ρέουν 190
ἀνώτερος, ἀνώτεροι γεννοῦντ' οἱ ἀπόγονοί του.
Μέγαν κοντά σου ποταμὸν ἔχεις καὶ συμβοηθὸν σου
ἂν ἤμποροῦσεν, ἀλλὰ ποιὸς μετρίεται μὲ τὸν Δία ;
Ποὺ μήτε ὁ μέγας πρὸς αὐτὸν συγκρίνεται Ἀχελῶος,
μήτ' ἢ ὁρμὴ τοῦ Ὠκεανοῦ μὲ τὸ βαθύ του ρεῦμα 195
ἀπ' ὅπου ὅλες οἱ θάλασσες καὶ οἱ ποταμοὶ πηγάζουν
καὶ ὅλες οἱ βρύσες εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ βαθιὰ πηγάδια·
τρέμει καὶ αὐτὸς τὸν κεραυνὸν τοῦ φοβεροῦ Κρονίδου,
ὅταν βροντᾷ τρομακτικὰ ἀπὸ τὰ οὐράνια κάτω».
- Εἶπε καὶ τὸ κοντάρι του ἀνάσπασε ἀπ' τὴν ὄχθην 200
καὶ αὐτόν, ὅπου ἐθανάτωσε, ἄφῃκε αὐτοῦ στὸν ἄμμον
κειτάμενον νὰ βρέχεται ἀπὸ τὸ μαῦρο κύμα
καὶ χέλια τὸν τριγύρισαν καὶ ψάρια στριμωγμένα
κι ἐκόφταν καὶ ἄρπαζαν γοργὰ τῆς νεφραμιᾶς τὸ πάχος.
Καὶ αὐτὸς στὸ πλῆθος ὄρμησε τῶν ἱππικῶν Παιόνων, 205
ποὺ ἄμ' εἶδαν ἀπ' τὸ κτύπημα τοῦ ξίφους τοῦ Ἀχιλλέως
νὰ πέσῃ ὁ πρῶτος ἄνδρας τοὺς ἐφεῦγαν τρομασμένοι
στὸν ποταμὸν ὀλόγυρα· κι ἐκεῖνος τοὺς ἀνδρείους
ἔστρωσ' ἐκεῖ, Θερσίλοχον, Μύδωνα καὶ Θρασίον
καὶ Ἀστυπυλον καὶ Αἴνιον καὶ Μνήσον καὶ Ὀφελέστην. 210
Καὶ πλῆθος ἄλλους Παιόνας θὰ ἐφόνευε ὁ Πηλεΐδης

ἀλλ' ἐχολώθη ὁ ποταμὸς καὶ ἀπὸ τὰ βάθη ἐφάνη
 ὥσάν θνητὸς κι ἐφώναξε : «Καθὼς εἶσαι, ὦ Πηλείδῃ,
 στὴν ῥώμην πρῶτος τῶν θνητῶν καὶ στ' ἄδικα εἶσαι πρῶτος.
 ὅτι θεοὶ σέ βοηθοῦν· καὶ ἂν ν' ἀφανίσῃς ὅλους 215
 τοὺς Τρῶας σοῦ ἴδωκεν ὁ Ζεὺς, μέσ' ἀπὸ τὰ νερά μου
 διῶξε τοὺς καὶ τὴν λύσσαν σου ξεθύμα στὴν πεδιάδα·
 ὅτι νεκροὺς ἐγέμισαν τὰ πρόσχαρά μου ρεῖθρα,
 καὶ δὲν μ' ἀφήνουν οἱ νεκροὶ τὸ ρεῦμα νὰ προχύνω
 στὴν θείαν θάλασσαν καὶ σὺ τρομακτικὰ φονεύεις. 220
 Ἔλ' ἀφησέ με, καὶ ἀπορῶ, μεγάλε πολεμάρχη».

Κι ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς ἀπάντησέ του κι εἶπε :
 «ὦ Σκάμανδρε διόθρεφτε, θὰ γίνη αὐτὸ πού θέλεις·
 νὰ σφάζω δὲν θὰ παύσω ἐγὼ τοὺς ἐπιόρκους Τρῶας
 ὡς νὰ κλειστοῦν καὶ ἀντίστηθα νὰ δοκιμάσω μόνον 225
 τὸν Ἑκτορα νὰ ἰδοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ πέσῃ».

Εἶπε κι ἐχύθη ὥσάν θεὸς τῶν Τρώων μὲς στὰ πλήθη·
 καὶ ὁ ποταμὸς τότε ὁ βαθὺς ἐφώναξε τοῦ Φοίβου :
 «Διογέννητε, ἀργυρότοξε, τὴν θέλησιν τοῦ Δία
 δὲν ἐσεβάσθῃς πού θερμὰ σοῦ εἶχε παραγγεῖλει 230
 τῶν Τρώων νὰ 'σαι ὑπέρμαχος, ὥσπου νὰ ᾽λθῇ τὸ δεῖλι
 καὶ νὰ σκιάσῃ τοὺς ἀγροὺς στὴν γῆν τὴν σιτοφόραν».

Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς στὸν ποταμὸν ἐπήδησε ἀπ' τὴν ὕχθην,
 καὶ ὁ ποταμὸς ἐνάντια του σηκώθη φουσκωμένος·
 βάζει ἄνω κάτω τὰ νερά καὶ τοὺς νεκροὺς ἀμπώθει 235
 πολλοὺς ὅπου τοῦ ἐσώρυσαν οἱ φόνοι τοῦ Ἀχιλλέως·
 τοὺς ἔβγαλ' ἔξω στὴν στεριὰν κι ἐμούγκριζε ὥσάν ταῦρος
 κι ἐφύλαγε τοὺς ζωντανοὺς στὰ ὁμορφα νερά του,
 πού τοὺς ἐκρύβαν θολωτὰ στὰ βάθη τῶν ρευμάτων.
 Φρικτὸ σηκώθη φουσκωτὸ τὸ κύμα ὀλόγυρά του 240
 κι ἐκτύπα τὴν ἀσπίδα του· ποῦ νὰ σταθοῦν δὲν εἶχαν
 τὰ πόδια του· κι ἐπιάσθηκεν ἀπὸ φτελιά μεγάλων·
 τ' ὠραῖο δένδρο σύρριζα κάτω βροντᾷ καὶ σέρνει
 τὴν ὄχθην ὅλην κι ἔπιασε μὲ τὰ πυκνὰ κλαδιά του
 τ' ὠραῖο ρεῦμα κι ἔγινε γεφύρι στὸ ποτάμι· 245
 καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὁ Ἀχιλλεὺς πετάχθη ἀπὸ τὸ κύμα
 κι ἐχύθηκεν ἀκράτητος νὰ φύγῃ στὴν πεδιάδα.

- 'Αλλ' ὁ θεός, ὁ φοβερός, μαυροκορυφωμένος
 ἀκράτητος ἐπάνω του βοβόλαε νὰ κόψῃ
 τὴν φοινικὴν ἐκείνου ὅρμην καὶ νὰ σωθοῦν οἱ Τρῶες. 250
 'Εκεῖθ' ἐσκήρτησ' ὁ 'Αχιλλεύς ὅσο τ' ἀκόντι φθάνει,
 καθὼς ὁ μαῦρος αἰτὸς ὁ ἀρπακτικὸς, ποὺ στ' ἄλλα
 πετούμενα γιὰ δύναμιν καὶ γιὰ φτερά πρωτεύει.
 "Ομοῖα πετοῦσε καὶ ὁ χαλκὸς στὰ στήθη του βροντοῦσε
 τρομακτικά, καὶ ὡς ξέφευγεν ἀνάμεσ' ἀπ' τὸ κύμα 255
 κατάποδά του ὁ ποταμὸς μὲ κρότον ροβολοῦσε.
 Καὶ ὡς ἀπὸ κεφαλὸβρυσσο κόβει νερὸ καὶ παίρνει
 ὁ ποτιστὴς καὶ τ' ὁδηγεῖ μὲς στὰ φυτὰ τοῦ κήπου
 καὶ μὲ τὴν δίκωπὴ ἀφαιρεῖ τὰ μπόδι' ἀπὸ τ' αὐλάκι
 καὶ ροβολᾷ μὲ τὸ νερὸ κάθε μικρὸ χαλίκι 260
 καὶ ἐκεῖνο μὲ κελάδισμα τὸ πλάγι κατεβαίνει
 τόσο γοργὸ ποὺ τ' ὁδηγοῦ τὸ χέρι δὲν τὸ φθάνει,
 ὁμοίως τὸν πτερόποδον ἐπρόφθανε 'Αχιλλεῖα
 τὸ κύμα, ὅτι τῶν θνητῶν ἀνώτερ' οἱ θεοὶ 'ναι.
 Καὶ ὅσες φορὲς ὁ 'Αχιλλεύς ἐστρέφονταν νὰ μείνῃ 265
 ν' ἀντισταθῇ, νὰ μάθῃ ἂν τὸν κατατρέχουν ὅλοι
 οἱ ἐπουράνιοι θεοί, τόσες τὸ μέγα κύμα
 τοῦ διογεννήτου ποταμοῦ στοὺς ὤμους τὸν κτυποῦσε.
 'Επήδ' αὐτὸς ἀνέρα μὲ τὴν καρδιὰ κομμένην
 καὶ φουσκωτὸς ὁ ποταμὸς τὰ γόνατ' ἀπὸ κάτω 270
 τοῦ 'κοφτε καὶ ἀπ' τὰ πόδια του τὸ χῶμα τοῦ ρουφοῦσε.
 Κι ἐκοίταξε τὸν οὐρανὸ κι ἐκλαίετ' ὁ Πηλεΐδης :
 «Πατέρα Δία τῶν θεῶν, κανεῖς δὲν μ' ἐλυπήθη
 νὰ μὴ μὲ πάρῃ, ὁ ποταμὸς ! καὶ ἄς πάθαινα κατόπι.
 Καὶ ἄλλος οὐρανοκάτοικος θεὸς σ' ἐμὲ δὲν πταίει 275
 ὅσο ἢ μητέρα μου ποὺ αὕτῃ μὲ πλάνεσε ὅταν εἶπε
 ποὺ ἐμπρὸς στὴν πόλιν πυργωτὴν τῶν χαλκοφόρων Τρώων
 θὰ πέσω ἀπὸ τοῦ 'Απόλλωνος τὰ πτεροφόρα βέλη.
 'Ο 'Εκτωρ θὰ μὲ φόνευεν, πολεμιστὴς τῶν πρώτων
 ἀνδρεῖος κὰν θὰ ἐφόνευε, θὰ ἐγύμνωνεν ἀνδρεῖον 280
 ἀλλὰ τὸ θέλ' ἡ μοίρα μου νὰ κακοθανατήσω
 ἀπὸ μεγάλον ποταμόν, καθὼς στὸ πέρασμά του
 πνίγεται ἀπὸ νεροσυρμὴ χοιροβοσκοῦ κοπέλι».

Εἶπε κι εὐθύς ὁ Ποσειδῶν κι ἡ Ἀθηνᾶ μὲ σῶμα
ἀνθρώπινο τοῦ στήθηκαν στὸ πλάγι καὶ τοῦ σφίξαν 285
τὸ χέρι, καὶ τοῦ ὁμίλησαν θάρρος σ' ἐκείνους νά 'χῃ.

Καὶ ὁ κοσμοσείστης Ποσειδῶν τὸν λόγον εἶπε πρῶτος :
«Πηλείδῃ, μὴν ἀδημονῆς καὶ μὴ τρομάζης τόσο·
ἰδοὺ ποὺ εἵμαστε βοηθοὶ θεοὶ μεγάλοι δύο 290
ἐμεῖς, ἐγὼ κι ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ τοῦτο στέργει ὁ Δίας.

Δὲν θέλει ἀπὸ τὸν ποταμὸν ν' ἀφανιστῇς ἡ μοίρα,
καὶ γρήγορα, θαρρῶ, θὰ ἰδῇς ἐκεῖνος νὰ λουφάξῃ·
καὶ λόγον ἄκου φρόνιμον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς·
μὴ παύσης ἀπ' τὸν πόλεμον, ὅμοιο κακὸν εἰς ὅλους,
ὅσο τοὺς Τρῶας, στριμωχτοὺς, νὰ κλείσῃς εἰς τὰ τείχη. 295
Καὶ σὺ ἀφοῦ τὸν Ἑκτορα φονεύσῃς, γύρε ὀπίσω
στὰ πλοῖα καὶ σοῦ δίδομεν τὸ δόξασμα τῆς νίκης»

Εἶπαν καὶ ὀπίσω ἐγύρισαν στοὺς ἄλλους ἀθανάτους.
Καὶ θαρρετὸς στὸν λόγον τους κινήθη αὐτὸς στὸ σιάδι
ποὺ ἀπὸ τὰ ξέχειλα νερὰ πλημμύριζε κι ἐπλέαν 300
ἄρματα πληθὸς λαμπερὰ καὶ λείψαν' ἀνδρειωμένων.
Καὶ μὲ τὰ γόνατα ὑψηλὰ στὸ ρεῦμα ἐπάν' ὀρμοῦσε.
καὶ ὅπως τὸν γέμισ' ἡ Ἀθηνᾶ μὲ δύναμιν μεγάλην
δὲν τὸν κρατοῦσε ὁ ποταμὸς πλατὺς καὶ φουσκωμένος.
Δὲν ἔπαυ' οὐδ' ὁ Σκάμανδρος, ἀλλ' αὖξαινε ὁ θυμὸς του 305
στὸν Ἀχιλλέα καὶ ὑψηλὰ κορύφωνε τὸ κύμα,
κι ἔβαλε στὸν Σιμόεντα φωνὴν νὰ τὸν καλέσῃ :

«Ἐλ' ἄς κρατήσωμε, ἀδελφέ, τούτου τοῦ ἀνδρὸς τὴν λύσσαν
πρὶν ἢ τὴν μεγαλόπολιν πατήσῃ τοῦ Πριάμου,
κι ἐμπρὸς του οἱ Τρῶες δύσκολα κρατοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα. 310
Γρήγορα βόηθ', ἀπὸ πηγὲς τὸ ρεῦμα σου ἄς πληθύνῃ,
ξεκίνα κάθε χεῖμαρρον καὶ ὄρθωσε μέγα κύμα·
κύλα μὲ τάραχον σφοδρὸν καὶ λίθαρα καὶ ρίζες,
νὰ σβῆσωμε μὲ δύναμιν τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ τοῦ ἀγρίου
ποῦ ὥσάν θεὸς ὑπερνικᾷ καὶ κρατημὸν δὲν ἔχει. 315

Ἡ ρώμη μὴτ' ἡ ὁμορφιά δὲν θὰ τὸν σώσουν μήτε
ἐκεῖνα τὰ λαμπρ' ἄρματα, ποὺ θὰ ταφοῦν στὸ βάθος
τῆς λίμνης, μὲς στὸν βούρκο της, κι ἐκεῖνον θὰ τυλίξω
στὴν ἀμμουδιὰ σωρεύοντας χῶματα καὶ κοχλάδια.

Οὐδὲ θὰ φθάσουν οἱ Ἀχαιοὶ νὰ ἐβροῦν τὰ κόκαλά του· 320
 μὲ τόσες λάσπες τρίσβαθα ἐγὼ θὰ τὸν σκεπάσω.

Αὐτὸ θὰ ἴναι τὸ μνηῆμα του καὶ ἄλλο δὲν θὰ ἴναι χρεῖα
 νὰ τοῦ σηκώσουν οἱ Ἀχαιοὶ ὁπότεν θὰ τὸν θάψουν».

Εἶπε καὶ ὀρθώθη φουσκωτὸς ἐπάνω στὸν Πηλεΐδην
 καὶ ἐξέρνα μουρμουρίζοντας ἄφρον, κορμιὰ καὶ αἶμα. 325

Καὶ ὀλόμαυρο σηκώνετο τὸ κύμα μανιωμένο
 τοῦ διογεννήτου ποταμοῦ νὰ σύρῃ τὸν Πηλεΐδην.

Κι ἡ Ἥρα τότε ἐβόησε φοβούμενη γιὰ κεῖνον
 μήπως τὸν πάρῃ ὁ ποταμὸς βαθύρροος καὶ μέγας.

Κι ἐστράφη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, τὸν ποθητὸν υἱόν της : 330
 «Σηκώσου, τέκνο μου χωλό· τὸ ἔχουμε εἰπεῖ πού ὁ Ξάνθος

θὰ ἦταν, ὁ βαθύρροος, καλὸς ἀντίμαχός σου·

βόηθα γοργά, φανέρωσε τὲς φλόγες ὅσες ἔχεις.

Κι ἐγὼ θὰ πᾶω τὸν Ζέφυρον νὰ ἔβρω καὶ τὸν Νότον
 νὰ φέρω ἀπὸ τὴν θάλασσαν κακὴν ἀνεμοζάλην 335

νὰ σπρώχνῃ ἐμπρὸς τὲς φλόγες σου καὶ τ' ἄρματα νὰ καίῃ
 τῶν Τρώων καὶ τὲς κεφαλές· στὲς ὄχθες σὺ τοῦ Ξάνθου

τὰ δένδρα καῖε, φλόγιζε καὶ αὐτὸν καὶ μὴ σὲ κάμουν
 ἡμερον τὰ γλυκύλογα καὶ οἱ παρακάλεσές του.

Θ' ἀκολουθῇς ἀδάμαστος, καὶ μόν' ὅταν μ' ἀκούσης 340
 φωνὴν νὰ βάλω, τοῦ πυρὸς τὴν δύναμιν νὰ παύσης».

Εἶπε καὶ πῦρ θεόφλογον ὁ Ἥφαιστος ἀνάβει
 στὸ σιάδι πρῶτα κι ἔκαie τὰ λείψανα πού ἐπλέαν

πολλά, πού μὲς στὸν ποταμὸν ἐσώριασε ὁ Πηλεΐδης. 345
 Καὶ ὅλο τὸ σιάδι ἐξέρανε κι ἐστάθηκε ἡ πλημμύρα.

Καὶ ὅπως στεγνώνει μονομιᾶς νεοποτισμένον κῆπον

Βορέας φθινοπωρινός, χαρὰ τοῦ γεωργοῦ του·

ὅμοια τὸ σιάδι ἐστέγνωσε καὶ οἱ νεκροὶ καῖηκαν,

κι ἔστρεψε αὐτὸς στὸν ποταμὸν τὴν φλόγα τὴν μεγάλην· 350
 καὶ οἱ φτελιάδες καίονταν, οἱ ἱτιές καὶ τὰ μυρίκια,

ἐκαίονταν ἡ κύπερη, τὸ βούρλο, τὸ τριφύλλι,

πού στοῦ ὠραίου ποταμοῦ τὲς ἄκρες ἐβλαστοῦσαν·

καὶ μὲς στὰ βάθη ἐπάθαιναν κι ἐδῶ κι ἐκεῖ σκίρτουσαν

χέλια καὶ ψάρι· ἀπ' τὴν πνοὴν τοῦ πολυβούλου Ἥφαιστου· 355
 καὶ ἡ δύναμις τοῦ ποταμοῦ καίονταν, ὥσπου ἐκεῖνος

φώναξε κι εἶπεν : «Ἥφαιστε, κανεῖς θεὸς σὲ σένα

δὲν δύνανται νὰ μετρηθῇ· κι ἐγὼ στὴν φλογερὴν σου
φωτιά δὲν ἀντιστέκομαι· καὶ παῦς' ἐδῶ τὴν μάχην,
καὶ ἄς διώξῃ εὐθύς ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας ἀπ' τὴν πόλιν.
Τί θέλω ἐγὼ νὰ πολεμῶ καὶ ὑπέρμαχος νὰ γίνω ;»

360

Εἶπε καὶ ὥστόσο ἐκόχλαζαν τὰ ὁμορφα νερά του.
Καὶ ὅπως στὴν φλόγα π' ἀναψαν ξύλα πολλὰ φρυμένα
βράζει λεβέτι λιώνοντας τρυφεροῦ χοίρου πάχος
καὶ ὅλο κοχλάζει μέσα του ἀπὸ τὴν φλόγα, ὁμοίως
ἀνάβραζαν καίόμενα τὰ ὁμορφά του ρεῖθρα
καὶ νὰ κυλᾷ δὲν ἤθελεν· ἔστεκε αὐτοῦ σβημένους
ἀπὸ τὴν ἄχνα τὴν καυτὴ τοῦ πολυβούλου Ἡφαίστου
ὅσο ποὺ αὐτὸς ὀλόθερμα τῆς Ἥρας ἐδεήθη :

365

«Ἥρα, γιατί τὸ τέκνο σου νὰ πέσῃ ν' ἀφανίσῃ
ξεχωριστὰ τὸ ρεῦμα μου· καὶ τόσο ἐγὼ δὲν πταίω
ὅσον οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι ποὺ βοηθοῦν τοὺς Τρῶας.
Θὰ παύσω ἐγὼ τὸν πόλεμον, ἂν τοῦτο ἐσὺ προστάξῃς,
καὶ ἄς παύσῃ τοῦτος ἐν ταυτῷ· καὶ ὅρκον ἐγὼ θὰ ὁμόσω,
τοὺς Τρῶας ἀπ' τὸν ὄλεθρον ποτὲ νὰ μὴ φυλάξω,
μὴδ' ὅταν σύρριζα καὶ στάκτῃ γίν' ἡ Τροία
καμμένη ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν τὰ χέρια τ' ἀνδρειωμένα».

370

375

Ἄμα ἡ θεὰ τὸν ἄκουσεν, ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα,
ἐφώναξε τὸν Ἡφαιστον τὸν ποθητὸν υἱὸν τῆς :
«Ἡφαιστε, στάσου, δοξαστὸ παιδί μου, καὶ δὲν πρέπει
θεὸς τόσο νὰ κρούεται γι' ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων».

380

Τότε τὲς φλόγες ἔσβησεν ὁ Ἡφαιστος καὶ ὀπίσω
στὸν ποταμὸν ἐκύλησαν τὰ πρόσχαρα νερά του.

Καὶ ἅμα ἐδαμάσθ' ἡ δύναμις τοῦ Ἐάνθου, ἐκεῖνοι ἐπαῦσαν
καθὼς ἡ Ἥρα ἠθέλησεν, ἂν κι ἦταν χολωμένη·
τότ' ἔχθρα ἔπεσε βαριά στοὺς ἄλλους ἀθανάτους
κακὴ καὶ μέσα ἔπνεε διχόγνωμα ἡ ψυχὴ τους.

385

Καὶ ὡς ἔπεσαν νὰ συγκρουσθοῦν, βρόντησε ἡ γῆ καὶ γύρω
σάλπισε ὁ μέγας οὐρανός, τοὺς ἄκουεν ὁ Δίας
καθήμενος στὸν Ὀλυμπον κι ἐγέλασε κι ἐχάρη
νὰ βλέπῃ κάτω ποὺ οἱ θεοὶ μὲ πείσμα ἐπολεμοῦσαν·
καὶ ὥραν πολλὴν δὲν ἔμειναν μακράν· καὶ ἀρχὴν ὁ Ἄρης
ὁ ἀσπιδοσπάστῃς ἔκαμε καὶ μὲ βαρὺ κοντάρι

390

ἐχύθηκε στήν Ἀθηνᾶ, ὀνειδισέ την κι εἶπε :

«Σκυλόμουγα, τί στοὺς θεοὺς ν' ἀνάψης μάχην πάλιν

σ' ἔφερε ἡ ἀδιάντροπη καὶ ἀκράτητη ψυχὴ σου ;

395

Ἦ δὲν θυμᾶσαι πόβαλες ἐπάνω τὸν Τυδεΐδην

νὰ μὲ λαβώσῃ κι ἐπιασες σ' ὅλους ἐμπρὸς τὴν λόγχην ;

Κι ἴσια σ' ἐμέ τὴν ἄμπωσες καὶ τὸ λαμπρὸ μου σῶμα

ἐχάραξες· καὶ ὅσα ἄκαμες θὰ μοῦ πλερώσῃς τῶρα».

Εἶπε καὶ τὴν ἐκτύπησε στήν κροσσωτὴν αἰγίδα

400

φρικτὴν, ποὺ μῆτε τοῦ Διὸς ὁ κεραυνὸς τὴν σχίζει·

ἐκεῖ τὴν λόγχην ἄμπωσεν ὁ ἀνδροφόνος Ἄρης.

Ἐσύρθη αὐτὴ κι ἐσήκωσε μὲ τὸ βαρὺ τῆς χέρι

ἓνα λιθάρι ἀπὸ τὴν γῆν μαῦρο, τραχύ, μεγάλο,

π' ἄνδρες ἀρχαίαις γενεᾷς γιὰ τέρμινα εἶχαν στήσει·

405

μὲ αὐτὸ τὸν Ἄρην κτύπησε στὸν σβέρκον, καὶ τὰ μέλη

τοῦ ἔλυσε, καὶ πέφτοντας ἐγέμισε ἐπτὰ πλέθρα,

χωμάτιας· ὅλ' ἡ κόμη του καὶ ἤχῃσαν τ' ἄρματά του.

Ἐγέλασεν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὑπερηφάνως εἶπε :

«Μωρότατε, ὅταν θέλησες νὰ μετρηθῇς μ' ἐμένα,

410

δὲν τὸ ἐσκέφθης ποὺ εἰμ' ἐγὼ πολὺ καλύτερή σου.

Τὲς Ἑρινύες μ' ὅλα αὐτὰ πλερώνεις τῆς μητρὸς σου,

ποὺ σὲ ξετρεχεῖ ἀπὸ χολήν, ποὺ ἠθέλησες ν' ἀφήσῃς

τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ βοηθεῖς τοὺς ἐπιόρκους Τρῶας».

Εἶπε καὶ ὀπίσω ἐγύρισε τὰ φωτεινὰ τῆς μάτια

415

κι ἡ Ἀφροδίτῃ τὸν θεὸν ὀδήγ' ἀπὸ τὸ χέρι

ποὺ μόλις ἐψυχόπιανε καὶ θλιβερά βογγοῦσε·

καὶ ἅμα ἡ θεὰ τὴν νόησεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα

τὴν Ἀθηνᾶ προσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα :

«ὦ, κοίτα, κόρη ἀδάμαστη τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,

420

πάλ' ἡ σκυλόμουγα ὀδηγεῖ τὸν ἀνδροφόνον Ἄρην

μέσ' ἀπ' τῆς μάχης τὴν βοήν· καὶ δράμε νὰ τοὺς φθάσῃς».

Εἶπεν, ἐχάρ' ἡ Ἀθηνᾶ, κι ἐπάνω τοὺς ἐχύθη,

στὰ στήθη τὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ βαρὺ τῆς χέρι

καὶ αὐτῆς ἐδείλιασε ἡ καρδιά, τὰ γόνατα ἐκοπῆκαν,

425

καὶ οἱ δύο κείτονταν αὐτοῦ στήν γῆν τὴν πολυθρέπτραν.

Τότ' ἐκαυχῆθ' ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὑπερηφάνως εἶπε :

«Μὲ τούτους τῶρα νὰ ἴμοιαζαν ὅλ' οἱ βοηθοὶ τῶν Τρῶων,

όπόταν τοῦτοι πολεμοῦν τοὺς θωρηκτοὺς Ἀργείους
 καὶ ψυχεροὶ καὶ ἀκλόνητοι, καθὼς ἡ Ἀφροδίτη 430
 ἦλθε τοῦ Ἀρη βοηθὸς στὴν ρώμην μου ἐναντία·
 θά ᾗχαμε ρίξει πρὸ πολλοῦ τοὺς πύργους τῆς Ἰλίου
 καὶ τώρα θά ἡσυχάζαμεν ἐμεῖς ἀπ' τὸν ἀγῶνα».

Εἶπε, κι ἐγλυκογέλασεν ἡ λευκοχέρα Ἥρα.
 Καὶ τότε ὁ μέγας Ποσειδῶν προσφώνησε τὸν Φοῖβον : 435
 «Φοῖβε, τί μένομεν ἐμεῖς ; Δὲν βλέπεις πὼς οἱ ἄλλοι
 κάμαν ἀρχήν, κι εἶν' ἐντροπὴ στὸν Ὀλυμπον ὀπίσω
 νὰ γύρωμε ἀπολέμητοι, στὸ δῶμα τοῦ Κρονίδου.

Ἀρχισε, ὡσὰν νεώτερος· σ' ἐμένα δὲν ἀρμῶζει,
 ὡς εἶμαι μεγαλύτερος στὰ χρόνια καὶ στὴν γνῶσιν. 440

Τί ἔκανες, ἀνόητε ! καὶ δὲν θυμᾶσαι πόσα
 ἐμεῖς ἐπάθαμε κακὰ στὴν Ἰλιον τριγύρω
 μόνοι ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς, όπόταν τὸν ἀνδρεῖόν
 Λαομέδοντα ἐδουλώσαμε σταλμένοι ἀπὸ τὸν Δία 445
 γιὰ χρόνον ἕναν μὲ ρητὸν μισθόν, στοὺς ὅρισμούς του.

Κι ἐγὼ τῶν Τρώων ἔκτισα τεῖχος πλατὺ καὶ ὠραῖο
 ὁλόγυρα στὴν πόλιν τους, ἀπόρθητη νὰ γίνη·
 καὶ σὺ στὰ πλάγια τὰ πολλὰ τῆς δειδρωμένης Ἰδης
 ἔβοσκες τὰ στριφτόποδα κερατοφόρα βόδια.

Καὶ ὅταν τὸ τέλος ἔφεραν οἱ χαροδότρες ὥρες, 450
 δυναστικῶς μᾶς κράτησεν ἐκεῖνος τὸν μισθόν μας,
 ὁ πάγκακος καὶ μὲ φρικτὲς μᾶς ἔδιωξε φοβέρες·
 φοβέριζε χερόποδα νὰ μᾶς ἄλυσσιν
 καὶ νὰ μᾶς στείλῃ εἰς μακρινὰ νησιά νὰ μᾶς πουλήσῃ 455
 καὶ νὰ μᾶς κόψῃ καὶ τ' αὐτὰ μὲ χάλκινην λεπίδα.

Κι ἐμεῖς ὀπίσω ἐγύραμε μὲ σπλάχνα χολωμένα,
 πού τὸν μισθὸν δὲν πλέρωσε πού ᾗχε δεχθῆ νὰ δώσῃ.
 Καὶ τώρα σὺ χαρίζεσαι πρὸς τοὺς λαοὺς ἐκείνου
 ἀντὶ μ' ἐμᾶς νὰ προσπαθῆς ν' ἀφανισθοῦν οἱ Τρῶες
 οἱ ἄδικοι, ὅλοι σύρριζα, γυναικὲς καὶ παιδιὰ τους». 460

Σ' ἐκεῖνον τότε ὁ τοξευτὴς ἀπάντησεν ὁ Φοῖβος :
 «ᾠ Ποσειδῶν, γιὰ φρόνιμον, θαρρῶ, πού δὲν θά μ' ἔχῃς,
 ἂν γιὰ τοὺς ἄμοιρους θνητοὺς μὲ σένα πολεμήσω·
 πού ὡσὰν τὰ φύλλα πρόσκαιροι πότε φωτιὰ γεμάτοι

χαίρονται τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, καὶ τότε νὰ μαραΐνουν
τοὺς βλέπεις ὥσπου σβήνονται· κι ἐμεῖς ἀπὸ τὴν μάχην
ἄς παύσωμε, καὶ μόνοι τους ἄς πολεμοῦν ἐκεῖνοι».

Εἶπεν αὐτὰ κι ἐστράφη ἄλλοῦ· τὸ σέβας τὸν κρατοῦσε
ἐπάνω στὸν πατράδελφον τὸ χέρι νὰ σηκώσῃ.

Κι ἡ ἀδελφή του τῶν θεριῶν θεὰ προσκυνημένη, 470

Ἄρτεμις, ἡ ἀγριοκάτοικη, πολὺ τὸν ἀποπῆρε :

«Φεύγεις, τοξότῃ, ἄφησες τοῦ Ποσειδῶνος ὅλην

τὴν νίκην καὶ τὸν ἕκαμες ἀδίκως νὰ καυχᾶται·

ἀνόητε τὸ τόξο αὐτὸ φορεῖς εἰς τὰ χαμένα·

νὰ μὴ σ' ἀκούσω στὸ ἐξῆς στὸ δῶμα τοῦ πατρός μας 475

νὰ τὸ καυχᾶσαι, ὥς ἕκανες, ἐμπρὸς τῶν ἀθανάτων,

ποὺ εἶσαι καλὸς ν' ἀντισταθῇς ἐσὺ στὸν Ποσειδῶνα».

Εἶπε καὶ δὲν ἀπάντησεν ὁ μακροβόλος Φοῖβος,

κι ἡ σ·βασμία τοῦ Διὸς ὁμόκλινη ἐχολώθη

καὶ τὴν τοξεύτρην Ἄρτεμιν ὀνειδίσεν καὶ εἶπε :

«᾽Ω σκύλ' ἀδιάντροπ', τολμᾷς σὺ νὰ σταθῇς ἐμπρὸς μου ; 480

Κακὰ μετρίεσαι σὺ μ' ἐμὲ καὶ ἄς εἶσαι τοξοφόρα,

ἄφου σὲ διόρισεν ὁ Ζεὺς λεοντάρι στὲς γυναῖκες,

καὶ νὰ φονεύης σοῦ ἴδωκεν ὅποιαν ἐσὺ θελήσης.

Καλύτερό σου στὰ βουνὰ ἀγρίμια κι ἐλαφίνες 485

νὰ ρίχνῃς ἢ νὰ μάχεσαι μὲ τοὺς καλύτερούς σου.

Καὶ ἂν πάλιν θέλῃς πόλεμον, δοκίμασε νὰ μάθῃς

σὺ ποὺ μ' ἐμὲ συγκρίνεσαι, πόσ' εἶμαι ἀνώτερή σου».

Εἶπε καὶ αὐτῆς τὰ χέρια μὲ τὸ ζερβὶ της πιάνει

μὲ τ' ἄλλο τὴν τοξοσκευὴν τῆς παίρνει ἀπὸ τοὺς ὤμους 490

καὶ στὰ ριζαῦτια τὴν κτυπᾷ γελώντας μὲ τὰ βέλη·

κι ἐστρέφετ' ὅλη κι ἐπεφταν τὰ βέλη ἀπ' τὴν φαρέτρην.

Κλαίοντας ἔφυγε ἡ θεὰ, καθὼς πετᾷ τρυγὸνα

ἀπὸ γεράκι φεύγοντας εἰς χαραμάδα βράχου,

ὅτι γι' αὐτὴν δὲν ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου· 495

ὁμοίως ἔφυγε ἡ θεὰ καὶ ἀφῆκε αὐτοῦ τὰ βέλη.

Καὶ τῆς Λητοῦς ὁ μηνυτὴς ὁμίλησε Ἄρροφόνος :

«Λητώ, δὲν πολεμῶ μ' ἐσέ· καὶ ποῖος μὲ γυναῖκες 500

θέλει στὰ χέρια νὰ πιασθῇ τοῦ βροντοφόρου Δία.

Ἄλλὰ σ' ἀφήνω νὰ χαρῇς ἐμπρὸς τῶν ἀθανάτων,

νὰ καυχῇθῃς πού ἐνίκησες ἐμένα κατὰ κράτος».

Εἶπε, κι ἐσύναζε ἡ Λητώ τὰ κυρτωμένα τόξα,
 πού ἦσαν πεσμένα ἐδῶ κι ἐκεῖ στὸν στρόβιλον τῆς σκόνης.
 Κι ἔφυγ' ἐκείνη παίρνοντας τῆς κόρης της τὰ τόξα
 καὶ τοῦτ' ἦλθε στὸν Ὀλυμπον στὸ δῶμα τοῦ Κρονίδη, 505
 καὶ στοῦ πατρός τὰ γόνατα ἐκάθισε νὰ κλαίη,
 κι ἔτρεμεν ὅλο ἐπάνω της τ' ἀμβρόσιον ἔνδυμά της.
 Τὴν δέχθηκε στὸν κόλπον του κι ἐγέλασε ὁ πατέρας,
 κι ἐρώτα : «Ποῖος τῶν θεῶν σοῦ 'καμε αὐτά, παιδί μου,
 ὡς νὰ 'χε σ' ἔβρει φανερά κάποιον κακὸ νὰ πράξης;» 510
 Σ' αὐτόν ἡ καλοστέφανη ἀντεῖπε κυνηγῆτρα :
 «Ἡ Ἥρα σου ἡ λευκόχερη μὲ ἐπληξε, πατέρα,
 καὶ τὴν διχόνοιαν ἔσπειρεν αὐτὴ στοὺς ἀθανάτους».

Τοὺς λόγους τούτους ἔλεξαν ἐκεῖνοι ἀνάμεσόν τους·
 ἀλλὰ στὴν θείαν Ἰλιον ἐμπῆκε τότε ὁ Φοῖβος, 515
 ὅτι ἐφοβεῖτο οἱ Δαναοὶ μὴ πρόμοιρα πατήσουν
 τὴν πόλιν τὴν καλόκτιστην ἐκείνην τὴν ἡμέραν.
 Κι οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι θεοὶ στὸν Ὀλυμπον ἐγύραν,
 ἄλλοι μὲ πολλὴν ἔπαρσιν καὶ ἄλλοι χολωμένοι, 520
 σιμὰ στὸν μαυρονέφελον πατέρα τους καὶ ὥστόσο
 τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς ἵππους των ἀφάνιζε ὁ Πηλεΐδης·
 καὶ ὡς ὅταν χώρα χάνεται, καὶ ὡς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
 καπνίζ', ἡ φλόγα, π' ἀναψεν ἡ ὀργὴ τῶν ἀθανάτων,
 καὶ ὅλους παθιάζει καὶ πολλοὺς εἰς τὴν καρδιὰ πληγώνει, 525
 ὅμοια τοὺς Τρῶας πάθιαξε κι ἐπλήγωνε ὁ Πηλεΐδης.

Τότε ὁ σεβάσμιος Πρίαμος ἀπὸ τὸν θεῖον πύργον
 νόησε τὸν θεόρατον Πηλεΐδην καὶ τοὺς Τρῶας
 πού μὲ ροπὴν ἀκράτητην ἐφεῦγαν ἔμπροσθέν του.
 Καὶ ἀπὸ τὸν πύργον βόγγοντας χάμω κατέβη ὁ γέρος
 τοὺς θυρωροὺς πού φύλαγαν τὰ τείχη νὰ διατάξῃ : 530
 «Ἀνοίξετε καὶ ὀλάνοικτον κρατεῖτε τὸν πυλῶνα,
 ὅσο πού νὰ 'μπουν οἱ λαοί· κι ἐγγὺς εἶναι ὁ Πηλεΐδης
 τοῦτος ὁπὺ τοὺς κυνηγᾷ· μέγα κακὸ προβλέπω.
 Κκι ἄμ' ἀναπνεύσουν οἱ λαοί, στὰ τείχη τὲς σάνιδες
 σεῖς πάλιν συναρμόσετε· ὅτι πολὺ φοβοῦμαι
 μὴ φθάσῃ μὲς στὰ τείχη μας νὰ πέσῃ τὸ θηρίον».

Καὶ αὐτοὶ τὲς πύλεις ἀνοιξαν καὶ ἐσῆκωσαν τοὺς σύρτες
 καὶ ἤβραν τὰ πλήθη ἀνάσασιν· καὶ ὁ Φοῖβος πῆδῃσ' ἔξω
 τοὺς Τρῶας ἀπὸ τὴν ὁρμὴν νὰ σώσῃ τοῦ Ἀχιλλέως,
 πὺν σκονισμένοι ἔτρεχαν, φρυμένοι ἀπὸ τὴν δίψαν 540
 κατὰ τὴν πόλιν φεύγοντας καὶ τὰ ὑψηλά τους τείχη·
 καὶ ἐπάνω τους ἀκράτητος λυσομανοῦσ' ἐκεῖνος
 μὲ τὸ κοντάρι καὶ πολὺ διψοῦσε γιὰ τὴν νίκην.
 Τότε θὰ ἐπαῖρναν οἱ Ἀχαιοὶ τὴν πυργωμένην Τροίαν,
 ἂν τὸν λαμπρὸν Ἀγῆνορα δὲν ἐκινούσε ὁ Φοῖβος, 545
 ἐξαΐσιον τοῦ Ἀντήνορος υἱὸν ἀνδρειωμένον.
 Τοῦ ἔβαλε θάρρος στὴν καρδιά, καὶ ἐστήθη αὐτὸς σιμά του
 μὴ βάλουν χέρι ἐπάνω του οἱ μοῖρες τοῦ θανάτου.
 Καὶ εἰς ἓνα φράξο ἀκούμπησε σ' ὁμίχλῃ τυλιγμένος.
 Καὶ ἅμ' ὁ Ἀγῆνωρ νόησε τὸν πορθητὴν Πηλεΐδην 550
 ἐστάθη καὶ στὰ στήθη του τρικύμιζε ἡ καρδιά του.
 Καὶ εἶπε μὲ παράπονον στὴν ἀνδρικὴν ψυχὴν του :
 «ὦ συμφορὰ μου, ἂν φύγω ἐμπρὸς τοῦ δυνατοῦ Πηλεΐδου,
 ὅπου φευγάτοι ροβολοῦν οἱ ἄλλοι, θὰ μὲ πιᾶσῃ 555
 τόσο καὶ τόσο καὶ ὡς δειλὸν θὰ μ' ἀποκεφαλίσῃ.
 Καὶ ἐὰν αὐτοὺς νὰ βάζῃ ἐμπρὸς ἀφήσω τὸν Πηλεΐδην,
 καὶ ἀπὸ τὰ τείχη ξέμακτρα στὸ Ἰλιακὸ πεδίον
 πετάξω καὶ τὰ πόδια μου μὲ φέρουν εἰς τὰ πλάγια
 τῆς Ἰδης, μέσα νὰ κρυφθῶ στὰ φουντωτά της δάση,
 τὸ βράδυ τότε θὰ ἴλουα τὸν ἴδρω στὸ ποτάμι 560
 καὶ θὰ κινούσα ἥσυχος στὴν Ἰλίον νὰ γυρίσω.
 Ἀλλὰ τί διαλογίζεται τοῦτα ἡ ψυχὴ μου τώρα ;
 Καὶ ἂν μὲ νοήσῃ ἐνῶ ἀπ' ἐδῶ πετιοῦμαι στὴν πεδιάδα,
 θὰ μοῦ χυθῇ σὰν ἀστραπὴ καὶ ἀφεύκτως θὰ μὲ πιᾶσῃ
 καὶ τότε ἀπὸ τὸν θάνατον κανεῖς δὲν θὰ μὲ σώσῃ. 565
 "Οὐ" εἶναι αὐτὸς στὴν δύναμιν ὁ πρῶτος τῶν ἀνθρώπων.
 Καὶ ἐὰν στὴν πόλιν ἐμπροσθεν ἀντίμαχός του μείνω,
 εἶναι στὸ σῶμα λαβωτός ἀπ' τὸν χαλκὸν καὶ ἐκεῖνος
 καὶ μίαν ἔχει τὴν ψυχὴν καὶ ὅλοι θνητὸν τὸν λέγουν·
 μόνον πού ὁ Ζεὺς τὸν προτιμᾷ καὶ δόξαν τοῦ χαρίζει. 570
 Εἴπ', ἐμαζώχθη ἀκλόνητος ἐμπρὸς στὸν Ἀχιλλέα
 καὶ ἄναρτε γιὰ πόλεμον ἡ ἀνδράγαθῃ ψυχὴ του.

Καὶ ὅπως ἡ πάρδαλις ὀρμαῖ τοῦ λόγγου ἀπὸ τὸ βάθος
 ἐνάντια στὸν κυνηγόν, καὶ μέσα στὴν ψυχὴ της
 δὲν τρέμει τ' ἀλυκτίσματα τῶν σκύλων ἂν ἀκούσῃ· 575
 καὶ ἂν τὴν λογχίσῃ ὁ κυνηγὸς ἢ καὶ τὴν ἀκοντίσῃ
 καὶ μὲ τὸ βέλος στὸ κορμί, δὲν παύει ἀπὸ τὴν μάχην
 ὡς νὰ πιασθῇ πρῶτα μ' αὐτὸν ἢ πέσῃ σκοτωμένη·
 ὁμοίως ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος νὰ φύγῃ
 δὲν ἤθελεν πρὶν δοκιμὴν νὰ κάμῃ τοῦ Ἀχιλλέως. 580
 Κι ἐπρόβλεπε καὶ ἐκράτει ἐμπρὸς τὴν κυκλωτὴν ἀσπίδα,
 καὶ ἐκραύγαζ' ἐνῶ σκόπευεν αὐτὸν μὲ τὸ κοντάρι :
 «Θαρροῦσες ὅτι θὰ 'παιρνες, λαμπρότατε Ἀχιλλέα,
 σήμερα τὴν ἀκρόπολιν τῶν ἀγερώχων Τρώων·
 καὶ ἐκεῖνῃ, ἀνόητε, πολλοὺς θὰ καταθλίψῃ ἀκόμῃ. 585
 "Ὅτι τὴν Ἴλιον πολλοὶ φυλάγομε ἀνδρειωμένοι,
 νὰ σώσωμε τοὺς γέρους μας γονεῖς καὶ τὰς γυναῖκες
 καὶ τὰ παιδιὰ μας· καὶ σὺ ἐδῶ θὰ βρῇς τὸν θάνατόν σου,
 καὶ φοβερὸς καὶ ἀτρόμητος πολεμιστὴς ὡς εἶσαι».
 Εἶπε· τὴν λόγχην ἔριξε μὲ τ' ἀνδρειωμένο χέρι, 590
 τὴν κνήμην τοῦ ἐκτύπησε στὸ γόνα του ἀποκάτω·
 βρόντησε ἡ κασσιτέρεινῃ νεόχυτῃ κνημίδα
 καὶ τοῦ θεοῦ δῶρο καὶ αὐτὴ σταμάτησε τὴν λόγχην
 καὶ ἡ λόγχῃ ὀπίσω ἐγύρισε ἀπ' ὅπου εἶχε κτυπήσει·
 στὸν θεῖον τότε Ἀγήνορα ἐχύθηκε ὁ Πηλεΐδης 595
 καὶ ὁ Φοῖβος δὲν τὸν ἄφησε τὴν δόξαν ν' ἀποκτήσῃ·
 σήκωσε τὸν Ἀγήνορα μὲ νέφος τυλιγμένον,
 καὶ ἥσυχον τὸν προβόδῃσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μάχην,
 καὶ ἀπ' τὸν λαὸν ἐμάκρυνε μὲ τέχνην τὸν Πηλεΐδην·
 ὁμοιώθηκε ἀπαράλλακτα τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἐμπρὸς του 600
 ἔμενε καὶ ὄρμησε ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τὸν ἐκυνηγῶσε·
 καὶ ἐνῶ αὐτὸς κατόπι του στὸ κάρπιμο πεδῖον
 τὸν ἔστρεφε ἀκροπόταμα τοῦ βαθυρρόου Ξάνθου,
 καὶ ὀλίγο τοῦ ἐπρότρεχε νὰ τὸν πλανέσῃ ὁ Φοῖβος
 γιὰ νὰ θαρρεύῃ πάντοτε πῶς θὰ τὸν καταφθάσῃ, 605
 οἱ ἄλλοι Τρῶες φεύγοντας περίχαροι ἐχυθῆκαν
 στὴν πόλιν ποῦ ὅλῃ ἐγέμισε· καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ τεῖχος
 κινεῖς δὲν ἐπερίμενε τὸν ἄλλον διὰ νὰ μάθῃ

ποιός ἔπεσε στὸν πόλεμον, ποιός πρόφθασε νὰ φύγη,
ἀλλὰ στὴν πόλιν νὰ κλεισθοῦν περίχαροι ὅλοι ὀρμήσαν 610
ὅσοι ποδιῶν τοὺς ἔσωσε γοργότης καὶ γονάτων.

X

Καὶ μὲς στήν πόλιν τρέμοντας ὥσάν ἐλαφομόσχια
δροσολογιούνταν, ἔπιναν, τὴν δίψαν τοὺς ἐσβήναν,
στά ὠραῖα τείχη πλαγιαστοί· κι οἱ Ἀχαιοὶ στοῦ τεῖχος
πλησίαζαν στοὺς ὤμους τῶν κρεμώντας τὲς ἀσπίδες.
Καὶ ἡ μοῖρα ἐκράτησε ἡ κακὴ τὸν Ἑκτορα νὰ μείνῃ
ἔμπροσθεν τῶν Σκαιῶν Πυλῶν καὶ τῆς ἱερῆς Ἰλίου.
Καὶ ὁ Φοῖβος τότε ὁμίλησεν αὐτοῦ στὸν Ἀχιλλέα:

5

«Πηλείδη, τί μὲ κυνηγᾷς μὲ τὰ γοργὰ σου πόδια
μὲ τὸν ἀθάνατον θεὸν ἐσὺ θνητὸς καὶ ἀκόμῃ
πού ἔμαι θεὸς δὲν ἐνίωσες, καὶ ἀκράτητα μανίζεις·
τῶν Τρώων, ὅπου σκόρπισες, ὁ ἀγῶνας δὲν σὲ μέλει,
καὶ ἀφοῦ σὺ ξέμεινες ἐδῶ, στήν πόλιν ἐκλεισθήκαν·
μὲ δὲν φονεύεις ὅτι ἐμὲ ὁ θάνατος δὲν πιάνει».

10

«Μὲ ἀνάκοψες», τοῦ ἀπάντησε μὲ βάρος ὁ Πηλείδης,
«Φοῖβε, κακοβουλότερε τῶν ἀθανάτων ὄλων,
πού ἀπὸ τὸ τεῖχος μὲ ἔγυρες ἐδῶ, καὶ ἀλλιῶς πρὶν φθάσουν
στήν Ἰλιον θὰ ἐδάγκαναν ἄλλοι πολλοὶ τὸ χῶμα.

15

Δόξαν λαμπρὴν μοῦ ἀφαίρεσες κι ἐλύτρωσες ἐκείνους
ἥσυχος, ὅτι ἐκδίκησιν νὰ φοβηθῆς δὲν εἶχες,
κι ἐγὼ θὰ σὲ ἐκδικούμην ἂν ἀρκοῦσε ἡ δύναμὶς μου».

20

Εἶπε, μὲ φρόνημα ὑψηλὸν κινήθη πρὸς τὴν πόλιν,
ὥς ἵππος τρέχει ἀγωνιστὴς πού μὲ ὅλο τὸ ὄχημά του
τετραποδίζει τανυστὰ στήν ἀνοικτὴν πεδιάδα·
τόσο τὰ πόδια γρήγορα κινοῦσε καὶ ὁ Πηλείδης.

25

Πρῶτος ὁ γέρος Πρίαμος τὸν εἶδε στήν πεδιάδα,
ὀλόλαμπρος νὰ χύνεται σὰν τὸ ἄστρο πού προβάλλει
τὸ φῶς του καλοκαιρινὰ καὶ στά πολλὰ τὸ ἀστέριον
ἀνάμεσα φεγγοβολεῖ στοῦ νυκτικὸ σκοτάδι,
πού σκύλον τοῦ Ὠρίωνος τὸν ὀνομάζουν κι εἶναι
λαμπρότατ' ἄστρο ἀλλὰ κακὸ στὸν οὐρανὸν σημεῖον
καὶ τοὺς βαριόμοιρους θνητοὺς μὲ θέρμες κατακαίει.

30

Τόσο κι εκείνου, ὥς ἔτρεχεν, ἀστράφταν τ' ἄρματα του.
 Ὑψωσε ὁ γέρος κλαίοντας τὰ χέρια καὶ κτυπώντας
 τὴν κεφαλὴν του ἐξόρκιζε τὸ ἀγαπητὸ παιδί του
 μὲ κραυγὴν πόνου· ἄλλ' ἔστεκε στὰ τεῖχη ἐμπρὸς ἐκεῖνος, 35
 κι ἐλαχταροῦσε ἀντίμαχον νὰ ἔχη τὸν Πηλεΐδην.
 Καὶ ὁ γέρος τοῦ ἔλεγε κλαυτὰ προβάλλοντας τὰ χέρια:
 «ὦ Ἐκτορ, μὴ μοῦ καρτερῆς, παιδί μου, αὐτὸν τὸν ἄνδρα
 μόνος καὶ ἀβοήθητος, μὴ ἐβρῆς τὸν θάνατόν σου,
 ὅτι ὁ κατάρατος πολὺ στὴν ρώμην σὲ ὑπερβαίνει· 40
 ἄχ! οἱ θεοὶ νὰ τοῦ ἔθελαν ὅσο κακὸ τοῦ θέλω·
 γύπες καὶ σκύλοι γρήγορα νεκρὸν θὰ τὸν ἐτρῶγαν
 καὶ ὁ πόνος θὰ ἔπαυε ὁ σκληρὸς μέσα στὰ σωθικά μου·
 ποὺ ἀπὸ πολλὰ μὲ ὀρφάνευσεν αὐτὸς παιδιὰ γενναῖα
 ἢ σκοτωμένα ἢ στὰ νησιὰ τὰ πέρα πουλημένα. 45
 Καὶ τώρα σ' ὅλον τὸν λαὸν ποὺ ἐκλείσθηκε στὴν πόλιν
 δὲν φαίνεται ὁ Πολύδωρος, δὲν φαίνεται ὁ Λυκάων,
 παιδιὰ μου ἀπὸ τὴν δέσποιναν μεγάλην Λαοθόην.
 Καὶ ἂν ζοῦν ἀκόμη στὸν στρατόν, θὰ λυτρωθοῦν κατόπι·
 χρυσάφ' ὑπάρχει καὶ χαλκὸς ὅτι πολλὰ ἔχε δώσει 50
 εἰς τὸ παιδί του ὁ γέροντας ὁ ξακουσμένος Ἄλτης.
 Καὶ ἂν ἤδη ἀπέθαναν αὐτοὶ καὶ κατοικοῦν στὸν Ἄδην
 ἐμεῖς ποὺ τοὺς γεννήσαμεν, ἐγὼ μὲ τὴν μητέρα,
 ἀλλὰ ὁ πόνος τῶν λαῶν δὲν θὰ κρατήσῃ τόσο,
 ἂν τοῦ Ἀχιλλέως ἡ ἀνδρεία καὶ σὲ δὲν θανατώσῃ. 55
 Στὸ τεῖχος, ἔμπα, τέκνον μου, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃς ὅλους,
 μὴ θέλῃς δόξαν ὑψηλὴν νὰ δώσῃς τοῦ Πηλεΐδην
 καὶ ὁ ἴδιος νὰ στερηθῇς τὴν ποθητὴν ζωὴν σου.
 Κι ἔπειτα ἐμὲ τὸν δύστυχον, πόχω τὸν νοῦν μου ἀκόμη,
 λυπήσου, ποὺ κακόμοιρο στὰ γερατειά μου τέλος 60
 θὰ δώσῃ ὁ Δίας, ἀφοῦ ἰδῶ κάθε κακὸν ἐμπρὸς μου,
 τ' ἀγόρια μου νὰ σφάζωνται, τὲς κόρες μου νὰ σέρνουν,
 νὰ μᾶς πατοῦνται οἱ θάλαμοι καὶ στὸν φρικτὸν ἀγῶνα
 νὰ σκῶν τὰ βρέφη καταγῆς, καὶ νὰ τραβοῦν τὰ χέρια
 τῶν Ἀχιγιῶν τὰ βδελυρὰ τὲς ἄμοιρες νυφάδες. 65
 Κι ἐμὲ τὸν ἴδιον ὕστερον στὰ πρόθυρά μου οἱ σκύλοι
 οἱ ὠμοφάγοι θὰ τραβοῦν, ἀφοῦ μ' ἀκόντ' ἢ λόγχῃν

κάποιος ἀπὸ τὰ μέλη μου πετάξῃ τὴν ψυχὴν μου.

Τοῦ τραπεζιοῦ μου θρέμματα οἱ θυρωροί μου σκύλοι
ἀπὸ τὸ αἷμα μου ἀφοῦ πιοῦν θὰ πέφτουν ζαλισμένοι 70
στὰ πρόθυρά μου· ἀλίμονον ! τοῦ νέου στέκουν ὅλα,
ὅταν στὴν μάχην ἔπεσε μὲ τὸ κορμί κομμένο
καὶ πεθαμένος, ὅλα του καὶ ἂν φαίνωνται εἶναι ὥραῖα.
Ἄλλὰ σφαγμένου γέροντος νὰ τοῦ ἀσχημίζουν σκύλοι
τὲς σάρκες, τ' ἄσπρα του μαλλιά, καὶ τὰ λευκά του γένεια 75
ἄλλο στοὺς ἄμοιρους θνητοὺς φρικτότερο δὲν εἶναι».

Καὶ ὡς τὰ ἔλεγεν ὁ γέροντας τραβοῦσε τὰ μαλλιά του
σύρριζα, ἀλλὰ δὲν ἄλλαζε τοῦ Ἑκτορος τὴν γνώμην.
Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἔκλαιε καὶ ὀδύρετο ἡ μητέρα 80
καὶ ἐπρόβαλεν, ἀνοίγοντας τὸν κόρπον, τὸ βυζὶ της
καὶ κλαίοντας τοῦ ἔλεγεν : «Ἑκτορ, παιδί μου, τοῦτα
σεβάσου καὶ λυπήσου ἐμέ· θυμῆσου, ὦ ποθητέ μου,
ἂν τὰ παυσίλυπα βυζιά σου ἔδωκα μιὰ μέρα·
ἂν μ' ἀγαπᾷς ἀντίστηθα τὸν ἄγριον κεῖνον ἄνδρα
μὴ πολεμᾷς, ἀλλ' ἀπ' ἐδῶ στὰ τείχη μας κλεισμένοις· 85
καὶ ἂν σὲ φονεῦσ' ὁ ἄσπλαχνος δὲ θὰ σὲ κλάψω, ἐπάνω
στὴν κλίνην, περιπόθητο τῶν σπλάχνων μου βλαστάρη,
μῆτε ἡ λαμπρὴ σου σύντροφος, ἀλλὰ μακρὰν στὲς πρύμνες
τῶν Ἀχαιῶν γοργόποδοι θενὰ σὲ φάγουν σκύλοι».

Αὐτὰ ἔλέγαν κλαίοντας στὸν ποθητὸν υἱὸν τους, 90
παρακαλῶντας, ἀλλ' αὐτὸς τὸν μέγαν Ἀχιλλέα,
ποὺ ἐπροχωροῦσ' ἐπάνω του, στὸν τόπον καρτεροῦσε.
Καὶ ὡς δράκως στὴν μονιά του ἐμπρὸς τὸν ἄνθρωπον προσμένει
γεμάτος βότανα κακὰ καί, ὡς ἡ χολὴ τὸν καίει,
στρέφεται γύρω στὴ μονιά μὲ μάτια ὅπου τρομάζουν, 95
ὁμοίως μ' ἄσβεστην ἀνδρεία δὲν τὸ κινεῖσ' ὁ Ἑκτωρ
μὲ τὴν ἀσπίδα τὴν λαμπρὴν στὸν πύργον στηριγμένην.
Κι ἔλεγε μὲ παράπονο στὴν ἀνδρικήν ψυχὴν του :
«ὦ συμφορά μου ! ἂν ἔμπα ἐγὼ στὲς πύλες καὶ στὰ τείχη
ὁ Πολυδάμας ὄνειδος σ' ἐμὲ θὰ ρίξῃ πρῶτος, 100
ὅπου τοὺς Τρῶας μόλεγε στὴν πόλιν νὰ ὀδηγήσω
τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν φρικτὴν, ποὺ ἐφάνηκε ὁ Πηλεΐδης.
Νὰ ἔχα δεχθῇ τὴν γνώμην του· καὶ τώρα ὅπου οἱ δικές μου,

- ἀλαζονεῖτες τὸν λαὸν ἀφάνισαν, φοβοῦμαι
 καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ πρόσωπο καὶ τῶν σεμνῶν μητέρων, 105
 μὴ κι εὗρεθῇ κάποιος νὰ εἰπῇ πολὺ κατώτερός μου :
 « Ἐχασ' ὁ Ἐκτωρ τὸν λαὸν μὲ τὴν ἀποκοτιά του».
 Ἄχ! παρὰ ἐκεῖνα νὰ μοῦ εἰποῦν μοῦ ἐσύμφερε ἢ ν' ἀνέβω
 στὰ τεῖχη ἀφοῦ μαχόμενος φονεύσω τὸν Πηλεΐδη 110
 ἢ γιὰ τὴν πόλιν ἔνδοξα νὰ πέσω σκοτωμένος.
 Καὶ ἂν βάλω κάτω τὴν λαμπρὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος
 καὶ κλίνω τὸ κοντάρι μου στὸ τεῖχος, καὶ προσπέσω
 ὁ ἴδιος εἰς τὸ πρόσωπο τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως
 καὶ τοῦ κάμω ὑπόσχεσιν νὰ δώσω τὴν Ἑλένην 115
 μ' ὅσους ἐπῆρε θησαυροὺς στὰ βαθουλὰ καράβια
 στὴν Τροίαν ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς ἔχθρας
 εἰς τοὺς Ἀτρεΐδες, κι ἔπειτα νὰ λάβουν τὸ ἓνα μέρος
 οἱ Ἀχαιοὶ τῶν θησαυρῶν ποὺ ἡ πόλις ταύτη κλείει
 καὶ ὄρκον νὰ κάμουν ἔπειτα οἱ γέροντες τῶν Τρώων
 πῶς ὅλα εἰς δυὸ θὰ μοιρασθοῦν, χωρὶς τὸ οὐδὲν νὰ κρύψουν, 120
 ἀπ' ὅσα κλείει μέσα της ἡ ζηλεμένη πόλις.
 Ἀλλὰ τί διαλογίζεται στὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ μου ;
 Νὰ μὴ προσπέσω ἐγὼ σ' αὐτόν· δὲν θέλει μ' ἐλεήσει
 καὶ στὸν ἱκέτην ἀσεβῆς θὰ μὲ φονεύσῃ ὡς θὰ 'μαι 125
 γυμνὸς ἀπ' ὅλα τ' ἄρματα, σὰν ἀνὰνδρην γυναῖκα.
 Μ' αὐτὸν δὲν γίνεται ἀπὸ δρῦ ν' ἀρχίσ' ἢ ἀπὸ πέτραν
 κανεὶς ἐδῶ νὰ φλυαρῇ, καθὼς τὸ συνηθίζουν
 μονάχοι νὰ γλυκομιλοῦν ἀγόρι καὶ παρθένα.
 Καὶ νὰ ριχθοῦμε εἶναι καλὸν ἀμέσως στὸν ἀγῶνα
 νὰ ἰδοῦμε εἰς ποῖον θέλει ὁ Ζεὺς τὴν νίκην νὰ χαρίσῃ». 130
 Μὲ αὐτὰ στὸ νοῦ περίμενε, κι ἐπάνω του ὁ Πηλεΐδης
 ἦλθεν ὡσάν ὁ μαχητὴς κορυφοσειστής Ἄρης
 μὲ τὸ δεξιὸν τινάζοντας τὸ φράξο τοῦ Πηλίου
 φρικτὸ καὶ τ' ἄρματα ἔλαμπαν ὀλόγυρά του, ὡς λάμπει 135
 φλόγ' ἀναμμέν' ἢ τὴν αὐγὴν τὸ πρῶτο φῶς τοῦ ἡλίου.
 Ἄμα τὸν εἶδε ἐτρόμαξεν ὁ Ἐκτωρ καὶ νὰ μείνῃ
 στὴν πύλην δὲν τοῦ βάσταξεν, ἀλλ' ἔφυγεν ἐμπρός του
 καὶ θαρρετὸς στὰ πόδια του τοῦ ἐχύθηκε ὁ Πηλεΐδης
 καθὼς στὰ ὄρη μὲ ὀρμὴν ποὺ ἄλλο πουλὶ δὲν ἔχει

χύνεται στήν δειλόφυχην τρυγώνα τὸ ξεφτέρει. 140
 Καὶ ὅπως τοῦ φεύγει αὐτὴ ξυστὰ κρώζει κατόπι ἐκεῖνο
 καὶ τὴν στενεύει ἀπὸ κοντά, μὲ λύσσαν νὰ τὴν πιᾶσῃ·
 μὲ τόσῃ κυνηγοῦσε ὁρμὴν τὸν Ἑκτορα ὁ Πηλεΐδης
 κι ἔτρεχ' ἐκεῖνος ἀστραπὴ στὸ τεῖχος ἄκρῃ ἄκρῃ.
 Καὶ ἀφοῦ τὴν ἄγρια συκιὰ περάσαν καὶ τὴν ράχην 145
 ἔξ' ἀπ' τὸ τεῖχος πάντοτε μὲ τὸν μεγάλον δρόμον,
 ἔφθασαν ὅπου δυὸ κρουνιὲς καθάρειες ἀναβρύζουν
 κι εἶναι τοῦ βαθυρέματου Σκαμάνδρου οἱ νερομάνες.
 Τῆς μίας ρέουν καθαρὰ τὰ χλιαρὰ νερά της
 καὶ ἀχνὸς σηκώνεται ἀπ' αὐτὴν ὡς νὰ βγαίνει ἀπὸ φλόγα. 150
 Τῆς ἄλλης εἶναι τὰ νερά κατὰκρυα σὰν χαλάζι
 ὡσὰν τὸ χιόν' ἢ κρούσταλλος καὶ μὲς στὸ καλοκαίρι.
 Κι ἦσαν ἐκεῖ τὰ πλυσταριά, πλατύχωρα καὶ ὠραῖα,
 λίθινα, ὅπου ἐλεύκαιναν οἱ ὁμόκλινες τῶν Τρώων
 καὶ οἱ κόρες οἱ καλόμορφες τὰ ἐνδύματα τὰ ὠραῖα, 155
 ὅταν, πρὶν ἔλθουν οἱ Ἀχαιοί, καιροὺς εἰρήνης εἶχαν·
 κεῖ προσπεράσαν, φεύγοντας ὁ ἓνας ἂν καὶ ἀνδρεῖος,
 διώκτης ὁ ἄλλος, στήν ἀνδρεία πολὺ ἀνώτερός του,
 μὲ ὁρμὴν σφοδρὰν ὅτι γι' αὐτοὺς τοῦ δρόμου τὸ βραβεῖον
 δὲν ἦτ' αὐτὰ ποὺ δίδονται, σφακτὸ ἢ δέρμα ταύρου, 160
 ἀλλ' ἡ ζωὴ τοῦ Ἑκτορος μεγάλου πολεμάρχου.
 Καὶ ὡς ἵπποι στερεόποδες τὰ τέρματα γυρίζουν
 σφοδρὰ τετραποδίζοντας κι ἔχουν βραβεῖον μέγα
 σ' ἀγώνα πεθαμένου ἀνδρὸς ἢ τρίποδα ἢ γυναῖκα,
 ὅμοια μὲ πόδι ἀκράτητο τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου 165
 κεῖνοι ἐγυρίσαν τρεῖς φορές· καὶ ὅλ' οἱ θεοὶ τοὺς βλέπαν,
 καὶ ἄρχισε τότε τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας·
 «Ἀχ! ἄνδρα βλέπω ἀγαπητὸν κακὰ κυνηγημένον
 ἐκεῖ στὰ τεῖχη ὀλόγυρα, καὶ τὴν καρδιὰ μου σφάζει
 τοῦ Ἑκτορος ὁ κίνδυνος ποὺ τόσα μόχει κάψει 170
 μύσχων μηριὰ στὲς κορυφές τῆς Ἰδης καὶ ἄλλα ἐπάνω
 εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ ἰδοὺ τὸν κατατρέχει τώρα
 ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς ὀλόγυρα εἰς τὴν Τροίαν.
 Τώρα σκεφθῆτε το, ὦ θεοί, νὰ σώσωμεν ἂν πρέπει
 τὸν Ἑκτορα ἀπ' τὸν θάνατον, ἢ ἐξαίσιος ὅπως εἶναι, 175

θενά τὸν ὑποτάζωμεν στὴν λόγχην τοῦ Ἀχιλλέως».

Καὶ ἡ γλαυκόμεντη Ἀθηνᾶ τοῦ ἀπάντησε καὶ εἶπε :

«Πατέρα μαυροσύννεφε, κεραυνοφόρε, τί εἶπες !
 Ἄνδρα θνητόν, ποῦ ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἔχει δῶς' ἡ μοῖρα,
 ἀπ' τὰ δεσμὰ τοῦ ἄχαρου θανάτου θ' ἀπολύσης ; 180
 Κάμε το, ἀλλὰ μὴ καρτερῆς νὰ σοῦ τὸ στέρξωμ' ὅλοι.

Καὶ τῆς ἀπάντησεν ὁ Ζεὺς ὁ νεφελοσυνάκτης :

«ὦ τέκνον μου, κάμε καρδιά, μὲ τὴν ψυχὴν δὲν εἶπα
 τὸν λόγον ὅπου ἐπρόφερα καὶ μαλακὸν θὰ μ' ἔβρης.
 Καὶ ὅ,τι στοῦ νοῦ σου ἐπιθυμεῖς, νὰ κάμης μὴν ἀργήσης». 185
 Μὲ αὐτὰ τὴν αὐτοπρόθυμην θεὰν παρακινουῖσε
 κι εὐθύς ἀπὸ τὲς κορυφές τοῦ Ὀλύμπου ἐχύθη ἐκεῖνη.

Καὶ ἀδιάκοπα τὸν Ἑκτορα κατὰτρεχε ὁ Πηλεΐδης
 σὰν σκύλος ὅπου σήκωσεν ἀλάφι ἀπ' τὴν μονιά του
 καὶ στοῦ βουνοῦ τὰ σύλλακκα, στοὺς λόγγους τὸ ξετρέχει 190
 καὶ ἂν κάτω ἀπὸ χαμόδενδρο κρυμμένο τοῦ ξεφύγῃ
 ὁ σκύλος τρέχει ὡς νὰ τὸ ἐβρῇ στὰ χνάρια του πατώντας.
 Ὅμοίως δὲν ἐκρύβονταν ὁ Ἑκτωρ τοῦ Ἀχιλλέως.

Καὶ ὅσες φορές μὲ σκίρτημα πρὸς τὲς Δαρδάνιες πύλες
 ἐχύνετο νὰ πεταχθῇ στοὺς πύργους ἀποκάτω, 195
 νὰ τὸν βοηθήσουν ἄνωθεν ἐκεῖνοι μὲ τ' ἀκόντια,
 πρόφθανε καὶ τὸν ἔσπρωχνε κατὰ τὴν πεδιάδα
 ὁ Ἀχιλλεύς, κι ἔτρεχε αὐτὸς στῆς πόλεως πρὸς τὸ μέρος.
 Καὶ ὅπως στὸν ὕπνον δὲν μπορεῖς νὰ καταφθάσης ἄλλον
 καὶ τοῦτος νὰ ξεφύγῃ σέ, παρόμοια νὰ τὸν πιάσῃ 200
 δὲν ἤμποροῦς' ὁ Ἀχιλλεύς, οὔτε νὰ φύγῃ ἐκεῖνος.

Καὶ πῶς ἀπὸ τὸ θάνατον θὰ εἶχε φύγει ὁ Ἑκτωρ,
 ἂν δὲν εἰμίμων' ὕστερη φορὰ σιμά του ὁ Φοῖβος
 στὰ γόνατά του δύναμιν καὶ στὴν ψυχὴν νὰ δώσῃ ;
 Καὶ ἂν δὲν ἤμπόδιζ' ὁ Ἀχιλλεύς μὲ νεύματα τὰ πλήθῃ 205
 νὰ ρίχνουν εἰς τὸν Ἑκτορα, μήπως τὴν δόξαν λάβῃ
 ἄλλος ποῦ πρωτοκτύπησε, κι ὕστερος κεῖνος ἔλθῃ ;

Ἄλλ' ὅταν τέταρτην φορὰν εἰς τὲς πηγὰς ἐφθάσας
 τότ' ἔστησε τ' ὀλόχρυσο στατέρι του ὁ πατέρας
 καὶ δύο μοῖρες ἔβαλε τοῦ τεντωτοῦ θανάτου, 210
 μοῖραν ἐδῶ τοῦ Ἑκτορος κι ἐκεῖ τοῦ Ἀχιλλέως.

Τὸ σήκωσε καὶ ἔγυρε τοῦ "Ἐκτορος ἡ μοῖρα
 ὡς εἰς τὸν "Αἰδον, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ σιμά του ὁ Φοῖβος.
 Καὶ ἦλθε τότε ἡ "Αθηνᾶ στὸ πλάγι τοῦ Πηλεΐδῃ
 καὶ τοῦ ἔλεγε : «Διίφιλε, λαμπρότατε "Αχιλλέα,
 215
 τώρα θὰ πάρωμεν ἐμεῖς δόξαν λαμπράν, ἐλπίζω,
 τοῦτον νεκρὸν νὰ φέρωμεν στῶν "Αχαιῶν τὰ πλοῖα,
 τὸν "Ἐκτορα, ὁποῦ ἄσβεστον πολέμου δίψαν εἶχε·
 δὲν γίνεται ἀπ' τὰ χέρια μας τώρα νὰ φύγῃ πλέον
 ὅσα καὶ ἂν κάμῃ χάριν του ὁ μακροβόλος Φοῖβος,
 220
 καὶ ἂν κυλισθῇ γονατιστὸς πρὸς τὸν πατέρα Δία.
 "Αλλὰ δῶ μείνε ἀνάσασιν νὰ πάρῃ καὶ πηγαίνω
 καὶ θὰ τὸν πείσω ἀντίστηθα μὲ σὲ νὰ πολεμήσῃ».

Τῆς "Αθηνᾶς ὑπάκουσε καὶ ἐχάρηκε ὁ Πηλεΐδης,
 καὶ ἐστάθη στὸ χαλκόλογχο κοντάρι ἀκουμπισμένος·
 225
 αὐτοῦ τὸν ἄφησε ἡ θεά, καὶ σ' ὄλο της τὸ σῶμα
 καὶ στήν ἀκούραστην φωνὴν τοῦ Δηϊφόβου ὁμοιώθη.
 Καὶ ἤβρε τὸν θεῖον "Ἐκτορα, πλησίασε καὶ τοῦ "πε :
 «Στὰ στενὰ σ' ἔχει, ἀγαπητέ, ὁ γρήγορος Πηλεΐδης,
 230
 ποὺ ὁλόγυρα σὲ κυνηγᾷ στὰ τεῖχη τοῦ Πριάμου·
 ἀλλ' ἄς μείνωμε ἀκλόνητοι μαζί ν' ἀντισταθῶμεν».

Καὶ ὁ μέγας τῆς ἀπάντησεν, ὁ λοφοσειστής "Ἐκτωρ :
 «Δηϊφοβ' ἐγὼ πάντοτε σὲ πρῶτον ἀγαποῦσα
 ἀπ' ὅσους γέννησ' ἀδελφούς ἡ "Ἐκάβη τοῦ Πριάμου,
 235
 ἀλλὰ τώρ' ἀκριβότερα θὰ σὲ τιμήσῃ ὁ νοῦς μου.
 "Αφοῦ μ' εἶδαν τὰ μάτια σου, νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ τεῖχος
 ἐτόλμησες γι' ἀγάπη μου καὶ οἱ ἄλλοι μέσα μένουν».

Τότε ἡ γλαυκόφθαλμη θεὰ σ' ἐκείνον ἀπαντοῦσε :
 «"Αγαπητέ, καὶ ἡ σεβαστὴ μητέρα καὶ ὁ πατέρας
 καὶ οἱ φίλοι ὅλοι ἀραδικῶς θερμὰ μ' ἐπαρκαλῶν
 240
 νὰ μείνω αὐτοῦ· τόσο πολὺς ὅλους τοὺς πῆρε τρόμος.
 "Αλλὰ ἐμὲ βασάνιζεν ὁ πόνος σου, ἀδελφέ μου.
 Καὶ ἄς πεταχθοῦμε τώρα εὐθύς στήν μάχην καὶ ἄς βροντήσου
 γενναῖα τὰ κοντάρια μας, νὰ ἰδοῦμε ἂν ὁ Πηλεΐδης
 245
 τὰ αἵματωμένα λάφυρα θὰ πάρῃ τῶν κορμιῶν μας
 στὲς πρύμνες ἢ ἀπ' τὴν λόγχην σου θὰ ξεψυχήσῃ ἐκεῖνος».

Εἶπε ἡ θεὰ καὶ δίβουλα ξεκίνησε αὐτὴ πρώτη

- καὶ ὅταν αὐτοὶ προχώρησαν κι εὐρέθησαν ἀντίκρου
 ὁ Ἑκτωρ πρωτομίλησεν : « Ἐμπρός σου δὲν θὰ φύγω,
 Πηλεΐδη, πλέον ὥς προτοῦ, ποὺ ὀλόγυρα εἰς τὰ τεῖχη 250
 τρεῖς μ' ἐκυνήγησες φορές, καὶ ἀντίκρου εἰς τὴν ὁρμὴν σου
 νὰ μείνω δὲν ἐτόλμησα· τώρα ἡ ψυχὴ μου θέλει
 ἀντίμαχα νὰ σοῦ στηθῶ· θὰ πέσης ἢ θὰ πέσω.
 Καὶ πρῶτ' ἄς συμφωνήσουμε καὶ μάρτυρες μεγάλοι
 θὰ ἴναι οἱ θεοὶ καὶ ἔφοροι στὸ λόγο ποὺ θὰ εἰποῦμε. 255
 Ἄπρεπα ἐγὼ τὸ σῶμα σου δὲν θὰ χαλάσω, ἂν ἴσως
 μοῦ δώσῃ ὁ Δίας δύναμιν καὶ τὴν ζωὴν σοῦ πάρῃ·
 γυμνὸν ἂπ' τ' ἄρματα λαμπρὰ τὸ σῶμα σου, ὦ Πηλεΐδη,
 θὰ δώσω ἐγὼ τῶν Ἀχαιῶν ὅμοια καὶ σὺ νὰ πράξεις».
- Μ' ἄγριο βλέμμ' ἀπάντησεν ὁ γρήγορος Πηλεΐδης : 260
 «Μὴ μοῦ προφέρῃς σύμβασες, ὦ Ἑκτορ μισητὲ μου,
 λεοντάρια καὶ ἄνθρωποι ποτὲ δὲν ὤμοσαν εἰρήνην,
 λύκοι καὶ ἀρνιά δὲν γίνεται ποτὲ νὰ ὁμογνωμήσουν
 ἀλλ' ἔχθραν ἔχουν ἄσπονδην κακὴν ἀνάμεσόν τους.
 Τόσο κι ἐγὼ δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ σ' ἀγαπήσω 265
 καὶ ὅρκους δὲν θὰ ὁμόσωμε πρὶν ἓνας ἂπ' τοὺς δύο
 χορτάσῃ μὲ τὸ αἶμα του τὸν ἀνδρειωμένον Ἄρην.
 Κάθε ἀρετὴν πολεμικὴν νὰ θυμηθῇς εἶν' ὥρα
 καλὸς νὰ δείξῃς λογχιστὴς καὶ μαχητὴς ἀνδρεῖος·
 ἀποφυγὴν δὲν ἔχεις πλιά, στὴν λόγχην μου ἀποκάτω 270
 θὰ σὲ δαμάσῃ ἡ Ἀθηνᾶ· καὶ θὰ πλερώσῃς ὅλον
 τὸν πόνον τῶν συντρόφων μου ποὺ ἡ λόγχη σου ἔχει σφάζει».
- Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον ξετίναξε κοντάρι.
 Καθὼς τὸ εἶδε ἐκάθισε νὰ τὸ ξεφύγῃ ὁ Ἑκτωρ
 κι ἐπέταξε ἂπ' ἐπάνω του τὸ χάλκινο κοντάρι 275
 καὶ αὐτοῦ στυλωθὴ μὲς στὴν γῆν κι ἡ Ἀθηνᾶ τὸ παίρνει
 καὶ ἀπὸ τὸν Ἑκτορα κρυφὰ τὸ δίδει τοῦ Ἀχιλλέως.
- Ὁ Ἑκτωρ τότε ὁμίλησε στὸν ἄψογον Πηλεΐδην :
 «Δὲν πέτυχες, ἰσόθεε Πηλεΐδη, μήτε ὁ Δίας
 σοῦ εἶπε ἀκόμα, ὥς ἔλεγες, τὸ πότε θ' ἀποθάνω. 280
 Ἄλλ' ἔχεις λόγια στρογγυλὰ καὶ κλεφτολόγος εἶσαι
 νὰ μὲ δειλιάσῃς, στὴν ψυχὴν τὸ θάρρος νὰ νεκρώσῃς.
 Δὲν φεύγω ἐγὼ, τὴν λόγχην σου στὲς πλάτες νὰ μοῦ ἐμπήξῃς

ἀλλὰ στὸ στήθος, ποὺ ἀντικρυς προβάλλω, πέρασέ την,
 ἂν τοῦτο θέλησε ὁ θεός· ὥστόσο ἀπ' τὴν δικήν μου 285
 φυλάξου, κι εἶθε ὀλόβολη στὰ σπλάχνα σου νὰ φθάσῃ·
 στοὺς Τρῶας ἐλαφρότερον θὰ κάμῃ τὸν ἀγώνα
 ὁ θάνατός σου, ὅτι σ' ἐσέ τὴν συμφορὰν τοὺς βλέπουν».

Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον ξετίναξε κοντάρι
 καὶ τοῦ Πηλεΐδῃ ἐπέτυχε στήν μέσῃ τὴν ἀσπίδα. 290
 Ἀλλὰ τινάχθηκε μακρὰν ἀπ' τὴν ἀσπίδα ἐκεῖνο.

Χαμένο εἶδε τ' ἀκόντι τοῦ ὁ Ἔκτωρ κι ἐχολώθη,
 κατηφιασμένος ἔμεινε, ποὺ ἄλλην δὲν εἶχε λόγχην.

Κι ἔσυρε δυνατὴν φωνὴν νὰ εἰπῇ τοῦ Δηϊφόβου
 κοντάρι νὰ τοῦ φέρῃ εὐθύς, καὶ αὐτὸς ἐκεῖ δὲν ἦταν. 295
 Καὶ ὁ Ἔκτωρ τὸ ἐννόησε στὸ πνεῦμα τοῦ καὶ εἶπε:

«Τὸ βλέπω, διμένα, ποὺ οἱ θεοὶ μ' ἐκάλεσαν στὸν Ἀδην·
 τὸν ἥρωα Δηϊφόβον ἐπίστευα κοντά μου
 κι εἶναι στὸ τεῖχος· ἡ Ἀθηνᾶ μ' ἐτύφλωσε μὲ δόλον.
 Θάνατος τώρα μ' εὔρηκε κακός, μακρὰν δὲν εἶναι. 300
 Ἀχ! τοῦτο ἠθέλαιν ἀπ' ἀρχῆς ὁ Ζεὺς καὶ ὁ μακροβόλος
 υἱός του, αὐτοὶ ποὺ πρόθυμα μὲ προστατεύαν πρῶτα.

Καὶ ἡ μοίρα τώρα μ' ἔπιασεν. Ἀλλὰ χωρὶς ἀγώνα
 ἄδοξα δὲν θὰ τέσω ἐγὼ καὶ πρῶτα κάτι μέγα
 θὰ πράξω καὶ ὅσοι γεννηθοῦν κατόπιν νὰ τὸ μάθουν». 305

Εἶπεν αὐτὰ κι ἔσυρ' εὐθύς ἀκονημένο ξίφος
 ποὺ στὸ μηρί τοῦ ἐκρέμουνταν καὶ δυνατό καὶ μέγα,
 μαζώχθη καὶ ὥσάν ἀετὸς ἐχύθ' ὑψηλοπέτης
 ποὺ στήν πεδιάδα χύνεται μέσ' ἀπὸ μαῦρα νέφη
 λαγὸν ν' ἀρπάξῃ ἀνάνδρον ἢ τρυφερὰν ἀρνάδα· 310
 τόσο καὶ ὁ Ἔκτωρ ὄρμησε τινάζοντας τὸ ξίφος.

Πετάχθη πάλιν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ ὄρμην πολέμου ἀγρίαν,
 τὴν ἐξαισίαν πρόβαλεν ἀσπίδα τοῦ εἰς τὸ στήθος,
 μὲ τὸ κεφάλι ἐκλιν' ἐμπρὸς τὴν περικεφαλαίαν,
 καὶ ὀλόγουρ' ἀναδεύονταν οἱ ὀλόχρυσες πλεξίδες, 315
 ποὺ ἀπὸ τὸν κῶνον ἔσυρε πυκνὲς τοῦ Ἡφαίστου ἡ τέχνη·
 καὶ ὅπως μὲς στ' ἄστρα προχωρεῖ λαμπρὸς ὁ ἀποσπερίτης,
 ποὺ εἶναι τ' ὠραιότερο μὲς στ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια
 τόσοι ἢ λόγχῃ ἔλαμπε, ποὺ στὸ δεξί τοῦ ἐκεῖνος

- ετίναξε κακόγνωμα στὸν Ἕκτορα τὸν θεῖον 320
 κοιτώντας ξέσκεπον νὰ ἐβρῇ τὸ τρυφερό του σῶμα.
 Τὸ ἄλλο σῶμα ἐσκέπαζαν τὰ χάλκιν' ἄρματα του
 τὰ ὠραῖα, ποῦ ἀπ' τὸ λείψανον ἐπῆρε τοῦ Πατρόκλου·
 ἀλλ' ὅχι ὅπου ὁ τράχηλος χωρίζει ἀπὸ τὸν ὄμιον
 καὶ ὅπου ἀπίστευτην ροπὴν σβῆν' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου· 325
 ἐκεῖ τὸν λόγχισ' ὁ Ἀχιλλεύς, ἐπάνω του ὡς ὀρμούσε
 καὶ ἀπ' τὸν ἀπαλὸν τράχηλον ἀντίκρου ἐβγῆκε ἡ λόγχη·
 δὲν τοῦ ἔκοψε τὸν λάρυγγα τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι,
 διὰ νὰ ἔχη ἀκόμῃ τὴν λαλιὰ στὸν ἄλλον ν' ἀπαντήσῃ·
 κι ἐπάνω του, ἀφοῦ ἔπese, καυχῆθηκε ὁ Πηλεΐδης : 330
 «᾽Ω Ἕκτορ, ὅταν φόνευες τὸν Πάτροκλον, νὰ πάθης
 δὲν εἶχες φόβον, οὔτ' ἐμὲ ποὺ ἔλειπα ἐστοχάσθης,
 ἀνόητε, κι ἐβρίσκομουν ἐγὼ στὰ κοῖλα πλοῖα
 ἐκδικητῆς του, στὴν ἀνδρείᾳ πολὺ καλύτερός σου,
 ποῦ τώρα σὲ θανάτωσα· καὶ σὲ θὰ σύρουν σκυῖλοι, 335
 ἐνῶ ἐκεῖνον οἱ Ἀχαιοὶ μὲ μνῆμα θὰ τιμῆσουν».
 Καὶ ὁ Ἕκτωρ τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα :
 «Ἀχ! τὴν ζωὴν σου νὰ χαρῆς καὶ τῶν γλυκῶν γονέων
 μὴ θέλῃς βρῶσιν τῶν σκυλιῶν στὲς πρύμνες νὰ μ' ἀφήσης·
 δέξου ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν σεπτὴν μητέρα 340
 λύτρα χρυσάφι καὶ χαλκόν, καὶ σὺ στὰ γονικά μου
 ὀπίσω δὲς τὸ σῶμα μου, κι ἐμὲ τὸν πεθαμένον
 θὰ καταλύσουν στὴν πυρὰν οἱ ἄνδρες καὶ οἱ μητέρες».
 Μ' ἄγριο βλέμμ' ἀπάντησεν ὁ γρήγορος Πηλεΐδης :
 «Μὴ μ' ἐξορκίζης, σκύλαρ, σ' ὅτι ἀγαπᾷ ἡ καρδιά μου. 345
 Τόσο νὰ μ' ἄφηνε ἡ ψυχὴ κοιμᾶτια νὰ σοῦ φάγω
 ὦμόν ἐγὼ τὸ σῶμα σου, γιὰ ὅσα μόχεις κάμει,
 ὅσο ἀπ' τὸ στόμα τῶν σκυλιῶν κανεῖς τὴν κεφαλὴν σου
 δὲν θὰ φυλάξῃ καὶ ἂν ἐδῶ ζυγοστατοῦσε δῶρα
 εἰκοσοπλάσια πάντοτε καὶ ἂν ὑποσχόνταν καὶ ἄλλα· 350
 καὶ ὁ Δαρδανίδης Πρίαμος νὰ πρόσφερε χρυσάφι
 τοῦ σώματός σου ἐξαγοράν· ποτὲ δὲν θὰ σὲ κλάψῃ
 ἢ μάνα ὅπου σ' ἐγέννησε, στὴν νεκρικὴν σου κλίνην
 ἀλλὰ ἐσὲ συγκόκαλον τ' ἀγρίμια θὰ σπαράξουν».
 Καὶ ξεψυχώντας τοῦ ἔλεγεν ὁ λοφοσείστης Ἕκτωρ . 355

«Τὸ βλέπω ἀπὸ τὴν ὄψιν σου, πῶς δὲν θὰ σὲ μαλάξω
 κι εἶναι ἡ καρδιά σου σίδερο· μόνον στοχάσου τώρα,
 μὴ ἐξ ἀφορμῆς μου ὀργὴ θεϊκὴ σὲ ἔβρη τὴν ἡμέραν
 ποὺ ἔμπροσθεν τῶν Σκαιῶν Πυλῶν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Φοῖβος
 θεὰ σου πάρουν τὴν ζωὴν, ἐξαίσιε πολεμάρχε». 360

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγι' ἀπέθανε καὶ παραπονεμένη
 τοῦ ἄφησε τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν χάριν
 ἀπὸ τὰ μέλη του ἡ ψυχὴ κατέβαινε στὸν Ἄδην
 καὶ κεῖνον πάλιν καὶ νεκρὸν προσφώνησε ὁ Πηλεΐδης :
 «Πήγαινε κι ἐγὼ καρτερῶ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου 365
 ποὺ ὁ Ζεὺς κι οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι γιὰ μὲ θ' ἀποφασίσουν».

Καὶ ἀφοῦ τὴν λόγχην τράβηξε καὶ ἀπόθεσε ἀπ' τὸ σῶμα,
 τὸν γύμνωσε ἀπὸ τ' ἄρματα στὸ αἷμα του βαμμένα
 κι ἔτρεχαν ὅλ' οἱ Ἀχαιοὶ καὶ γύρω θεωροῦσαν
 τοῦ Ἑκτορος τὸ ἀνάστημα, τὴν ὁμορφὴν εἰδὴ του 370
 καὶ δὲν ἐσίμωσε κανεὶς χωρὶς νὰ τὸν κεντήσῃ.

Καὶ τότε κάποιος ἔλεγε κοιτώντας τὸν πλησίον :
 «ὦ, πόσο μαλακότερα πιάνετ' ὁ Ἑκτωρ τώρα,
 παρ' ὅταν ἔβαλε φωτιὰ νὰ κάψῃ τὰ καράβια». 375
 Αὐτὰ ἔλεγαν κι ἔπειτα σιμᾷ τὸν ἐκεντοῦσαν.

Καὶ ἀφοῦ τὸν ἀπογύμνωσαν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
 ἐστήθη αὐτοῦ καὶ ὁμίλησε τῶν Ἀχαιῶν στὴν μέσην :
 «ὦ φίλοι σεῖς, ὦ ἀρχηγοὶ προστάτες τῶν Ἀργείων,
 ἀφοῦ μᾶς δῶκαν οἱ Ἀχαιοὶ νὰ πέσῃ αὐτὸς ὁ ἄνδρας 380
 ποὺ ὅλοι δὲν μᾶς πλήγωσαν ὅσον αὐτὸς καὶ μόνος,

τὴν πόλιν των ἃς ζῶσωμεν ἐμεῖς μὲ τ' ἄρματά μας
 νὰ ἰδοῦμε τί ἔχουν κατὰ νοῦν νὰ πράξουν τώρα οἱ Τρῶες.
 Θ' ἀφήσουν τὴν ἀκρόπολιν τώρα ποὺ αὐτὸς ἐχάθη
 ἢ καὶ χωρὶς τὸν Ἑκτορα θ' ἀγωνισθοῦν ἀκόμη. 385
 Ἀλλὰ τί διελογίστηκε τοῦτα ἡ ψυχὴ μου τώρα ;

Ἀκλαυτος, ἄθαφτος, νεκρὸς κεῖτετ' ἐκεῖ στὲς πρύμνες
 ὁ Πάτροκλος, ποὺ ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τὸν λησμονήσω
 ἐνόσω μὲ τοὺς ζωντανοὺς κινῶ τὰ γόνατά μου.
 Κι ἐὰν οἱ πεθαμένοι ἐκεῖ στὸν Ἄδη λησμονοῦνται 390
 κι ἐκεῖ θεὰ θυμᾶμαι ἐγὼ τὸν ποθητὸν μου φίλον.

Τώρα, παιδιὰ τῶν Ἀχαιῶν, ἃς γύρωμε στὰ πλοῖα

μέ τοῦτον καί ἄς σηκώσωμε παιάνα νικηφόρον·
 νίκην λαμπρὴν ἐπήραμεν· φονεύσαμεν τὸν θεῖον
 "Εκτορα, ὅπου τὸν δόξαζαν ὡσάν θεὸν οἱ Τρῶες».

Αὐτά 'πε κι ἔργ' ἀπάνθρωπα στὸν "Εκτορα ἐσοφίσθη· 395
 τῶν δυὸ ποδιῶν τοῦ ἐτρώπησε τὰ νεῦρ' ἀπὸ τὲς φτέρνες
 ὡς τ' ἀστραγάλι, καὶ λουριά τοὺς πέρασε ἀπὸ μέσα,
 τὸν κρέμασε ἀπ' τὴν ἁμάξαν νὰ σέρνῃ τὸ κεφάλι,
 σήκωσε τὰ λαμπρ' ἄρματα καὶ ἀνέβη αὐτὸς στ' ἁμάξι,
 καὶ τὰ πουλάρια ἐράβδισε ποὺ πρόθυμα ἐπετάζαν. 400
 Σκόνῃν ἐσήκωνε ὁ νεκρὸς, καὶ τὰ μαλλια ἀπλωμένα
 στὸ χῶμα καὶ ὅλ' ἡ κεφαλὴ, χαριτωμένη πρῶτα,
 ποὺ τώρα ὁ Ζεὺς τὴν ἔδωκεν εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ χέρια
 νὰ τὴν χαλάσουν ἄσχημα στὴν γῆν τὴν πατρικὴν του.

Καὶ ἄμ' εἶδ' ἐκεῖ νὰ σύρεται στὸ χῶμα τὸ παιδί της 405
 ἔβαλε τὰ ξεφωνητὰ καὶ ἀνέσπα τὰ μαλλιά της
 καὶ τὴν λαμπρὴν μαντίλαν της ἐπέταξε ἡ μητέρα·
 μ' αὐτὴν καὶ ὁ γέρος ἔκλαιε, καὶ ὀλόγυρα εἰς τὴν πόλιν
 ὅλος ὁδύρετ' ὁ λαὸς, φρικτὰ θρηνηλογοῦσε.

Κι ἐφαίνετο ἀπαράλλακτα σὰν νὰ 'τρωγαν οἱ φλόγες 410
 πατόκορφα τὰ ὑψηλὰ πυργώματα τῆς Τροίας·
 καὶ ὁ γέρος, εἰς τὸν πόνον του, νὰ πεταχθῇ καὶ νὰ 'βγῇ
 ἀπὸ τὲς πύλες ἤθελε, καὶ μόλις τὸν κρατοῦσαν·

στὴν λάσπην ἐκυλίωνταν, κατ' ὄνομα καθέναν
 παρακαλοῦσε κι ἔλεγε : α"Ὅσο καὶ ἂν μ' ἀγαπᾶτε, 415
 μὴ μὲ κρατῆτε, φίλοι μου, ἀφήσετέ με μόνον
 νὰ ἔβγω καὶ νὰ φθάσω ἐγὼ στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα·
 στὸν ἄνδρα τὸν ἀνόσιον, τὸν ἄγριον, νὰ προσπέσω.
 ἴσως τὰ χρόνια σεβασθῇ καὶ λυπηθῇ τὸ γῆρας.

'Ομήλικόν μου ἔχει αὐτὸς πατέρα, τὸν Πηλέα 420
 ποὺ τοῦτον γενονοιάσθησε νὰ γίνῃ συμφορὰ μας,
 κι ἐμένα μάλιστα σκληρὰ τὰ σπλάχνα νὰ πληγώσῃ,
 ποὺ τόσα μοῦ 'σφάζε παιδιὰ, περήφανα βλαστάρια.

"Ὅλα τὰ κλαίγω ἀλλὰ τοῦ ἐνὸς δριμύς μὲ σφάζει ὁ πόνος
 τοῦ "Εκτορος, καὶ γρήγορα στὸν "Αἰθ θὰ μὲ φέρῃ· 425
 νὰ 'χε πεθάνει κἀν αὐτὸς εἰς τὲς δικές μου ἀγκάλες,
 καὶ θὰ ἐξεθυμαίναμε στὰ δάκρυα, στοὺς θρήνους,

ἐγὼ καί, ὅπου τὸν γέννησεν, ἡ ἄμοιρη μητέρα».
 Ἔλεγε κλαίοντας καὶ ὁμοῦ στενάζαν κι οἱ πολῖτες
 καὶ πρώτη ἐμοιρολόγησε τῶν γυναικῶν ἡ Ἑκάβη : 430
 «Τέκνον, τί ἔπαθα ἡ πικρὴ ! καὶ ἀκόμη ἐγὼ θὰ ζήσω
 ἀφοῦ μοῦ ἀπέθανες ἐσύ· πού ἡμέρα νύκτα ἦσουν
 τὸ ζηλευτὸ καμάρι μου, καὶ οἱ Τρώισσες καὶ οἱ Τρῶες
 σωτήρα σ' εἶχαν καὶ ὡς θεὸν σὲ καλοδέχοντ' ὅλοι·
 ὅτ' εἶχαν δόξαν ἀπὸ σὲ μεγάλην, ὅσο ἀκόμη 435
 ἐζοῦσες, τώρα σ' εὔρηκεν ὁ θάνατος καὶ ἡ μοίρα».

Κι εἶδισιν γιὰ τὸν Ἑκτορα δὲν εἶχε λάβει ἀκόμα
 ἡ σύντροφός του ὅτι κανεὶς νὰ τῆς εἰπῇ δὲν ἤλθε,
 πῶς ἔμενεν ὁ ἄνδρας τῆς ἀπὸ τὲς πύλες ἔξω.

Ἀλλὰ μὲς στὰ δωμάτια τῆς εἶχε στὸ χέρ' ὑφάδι 440
 διπλό, πορφύρεο, καὶ πολλὰ πλουμίδια τοῦ κεντοῦσε·
 καὶ εἰς τὲς καλὲς θεράπαινες εἶπε στὴν στιά νὰ στήσουν
 τρίποδα μέγαν, ἔτοιμα θερμὰ λουτρά νὰ γίνουν
 τοῦ Ἑκτορος πού ἔμελλε νὰ γύρη ἀπὸ τὴν μάχην· 445
 καὶ ποῦ νὰ ξεύρη ὅτι μακρὰν ἀπὸ λουτρά τὸν εἶχε
 ἦδ' ὑποτάξ' ἡ Ἀθηναίη στὴν λόγχην τοῦ Ἀχιλλέως·
 καὶ ὡς ἄκουσε ξεφωνητὰ καὶ κλάυματ' ἀπ' τὸν πύργον,
 ἐσείσθηκαν τὰ μέλη τῆς, τῆς ἔπεσε ἡ περόνη
 κι εἶπε πρὸς τὲς θεράπαινες : «Μαζί μου ἔλᾱτε δύο,
 τὸ τί συμβαίνειν θεὰ ἰδῶ· τῆς σεβαστῆς μου Ἑκάβης 450
 τὴν φωνὴν ἄκουσα· ἡ καρδιά στὸ στῆθος μου σπαράζει
 κατὰ τὸ στόμα· ἐπέτρωσαν τὰ γόνατά μου κάτω·
 κάτι κακὸν εἶναι κοντὰ στὰ τέκνα τοῦ Πριάμου.
 Πολὺ φοβοῦμαι —καὶ ἄμποτε τ' αὐτιά μου μὴ τ' ἀκούσουν—
 τὸν Ἑκτορα τὸν τολμηρὸν μὴ μόχνη ἀπομονώσει· 455
 ὁ Ἀχιλλεὺς κατάποδα μακρὰν ἀπὸ τὰ τεῖχη,
 καὶ τὴν πικρὴν του ἀνδραγαθιά γιὰ πάντοτ' ἔχη σβήσει.
 Ὅτι ποτὲ δὲν ἔμενε στὸ πλῆθος καὶ στὴν τάξιν,
 ἀλλὰ προέτρεχε πολὺ μὲ ἀτρόμητον ἀνδρείαν».

Εἶπε καὶ ἀπὸ τὸ μέγαρο πετάχθη φρενιασμένη 460
 μὲ κτυποκάρδι τρομερό, καὶ ὀπίσω τῆς οἱ κόρες.

Καὶ ὅταν στὸν πύργον ἔφθασε μὲς στῶν ἀνδρῶν τὸ πλῆθος,
 ὁρθὴ στὸ τεῖχος κοίταξε, κι ἐμπρὸς στὴν πόλιν κάτω

τὸν εἶδε αὐτοῦ συρόμενον, καὶ τὰ γοργὰ πουλάρια
ἀφρόντιστα στῶν Ἀχαιῶν τὲς πρύμνες τὸν τραβοῦσαν. 465

Μαῦρο σκοτάδι ἐσκέπασε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της
κι ἔπεσε ὀπίσω ἀνάσκειλα μὲ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα.
Μακράν της τὰ γιადέματα πετάχθηκαν τὰ ὠραῖα,
τὸ διάδημα, μὲ τὴν λαμπρὴν μαντίλα καὶ τὸ δίκτυ
καὶ τὸ μαγνάδι ὅπου ἡ χρυσή τῆς χάρισε Ἀφροδίτη, 470
ὅταν τοῦ Ἡετίωνος τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ σπίτι
νύμφην ὁ Ἔκτωρ μὲ πολλὰ πού 'χε της δώσει δῶρα.

Κι οἱ ἀνδράδελφες δὲν ἔλειπαν αὐτοῦ καὶ οἱ συννυφάδες
πού τὴν βαστοῦσαν ἔτοιμην ἐκεῖ νὰ ξεψυχήση.

Καὶ ἅμα ἐπῆρε ἀναπνοὴν ἐξέσπασε στὴν κλάψαν, 475
κι ἔλεγε μὲ τὲς Τρώισσες : «Ἐκτορ ! ὀϊμὲ τὴν ἔρμην !
μὲ μίαν γεννηθήκαμε μοίραν ἐμεῖς οἱ δύο
στὴν Τροίαν εἶδες σὺ τὸ φῶς στὸ δῶμα τοῦ Πριάμου,
ἐγὼ στὲς Θῆβες κάτωθεν τῆς δεινρῶμένης Πλάκου,
στὸ δῶμα τοῦ Ἡετίωνος, πού ἀνάτρεφέ με βρέφος 480
ἅμοιρος τὴν βαριόμοιρην, νὰ μὴ μ' εἶχε γεννήσει
σὺ τώρα κάτω ἀπὸ τὴν γῆν στὸν Ἄδην κατεβαίνεις,
κι ἐμὲ χήραν περίλυπην στὸ ἔρμο σπίτι ἀφήνεις,
κι εἶναι παιδάκι τρυφερὸ τὸ ἀγόρι πού ἐγεννήθη
ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς δυστυχεῖς καὶ μήτε σὺ βοηθός του 485
θὰ εἶσαι, ἀφοῦ ἀπέθανες, μήτε βοηθός σου ἐκεῖνος.

Καὶ ἂν ἀπ' τὸν πολυδάκρυτον τῶν Ἀχαιῶν ἀγῶνα
ξεφύγῃ, λύπες πάντοτε πικρὲς τὸν περιμένουν
καὶ ξένοι τὰ χωράφια του θὰ τοῦ ξετερμονίσουν.

Πάντερμο κάνει τὸ παιδί τῆς ὀρφανιᾶς ἡ μέρα 490
κορμὶ γέρνει καὶ πρόσωπο μὲ μάτια δακρυσμένα.
Τὸν φέρν' ἡ χρεῖα ν' ἀνεβῇ στοὺς φίλους τοῦ πατρός του,
τραβᾷ τοῦ ἑνὸς τὸ φόρεμα, τοῦ ἄλλου τὸν χιτῶνα
καὶ ἂν κάποιος τὸν ψυχοπονῇ, καυκί μικρὸ τοῦ δίδει,
δρῶσιὰ στὰ χεῖλη καὶ ποτὲ στὴν ἄκρην τ' οὐρανίσκου. 495

Καὶ κάποτε κτυπώντας τὸν ἀγόρι εὐτυχισμένο
τὸν διώχνει ἀπὸ τὴν τράπεζαν, σκληρὰ τὸν ὀνειδίζει :
«Γκρεμίσου, καὶ ὁ πατέρας σου στὸν δεῖπνον μας δὲν εἶναι».
Κλαμένο πάει τὸ παιδί στὴν χήραν τοῦ μητέρα

500 ὁ Ἀστυάναξ, ὅπου πρὶν στὸ γόνα τοῦ πατρός του
 μεδούλι μόνον ἔτρωγε καὶ ἀπὸ θρεφτάρια πάχος·
 καὶ ἀφοῦ στὰ παιδιαρίσματα τὸν ἔπιανεν ὁ ὕπνος
 εἰς κλίνην μαλακότατην, στὸν κόλπον τῆς βυζάστρας
 κοιμόνταν ἀπὸ ζηλευτὲς τροφὲς θεραπευμένους.
 505 Τώρα ποῦ τοῦ ἔλειψε ὁ γονιὸς κακὰ πολλὰ θά πάθῃ
 ὁ Ἀστυάναξ μ' ὄνομα ποῦ τόβγαλαν οἱ Τρῶες·
 ὅτι σὺ μόνος ἔσωζες τὴν πυργωμένην πόλιν.
 Τώρα μακρὰν ἀπ' τοὺς γονεῖς στὲς πρύμνες σέ θά φάγουν
 510 πυκνά σκουλήκια, ἀφοῦ σκυλιά στὸ σῶμα σου χορτάσουν
 γυμνόν, καὶ ὅμως στὰ μέγαρα ὑπάρχουν τόσα ὠραῖα
 ἐνδύματα λεπτότατα τῶν γυναικῶν ὑφάδια.
 Ἀλλὰ στὲς φλόγες ὅλα ἐγὼ θενὰ τὰ καταλύσω,
 ὅχι ὀφελός σου, ἀφοῦ γιὰ σέ νεκροστολὴ δὲν εἶναι
 ἀλλὰ μὲ αὐτὸ νὰ δοξασθῇς εἰς τὸν λαὸν τῆς Τροίας».

515 Τὰ λεγε κλαίοντας καὶ ὁμοῦ στενάζαν οἱ γυναῖκες.

Ἐκεῖ στήν πόλιν ἔκλαιαν· καί ὥστόσον εἶχαν φθάσει
 στὰ πλοῖα τοὺς οἱ Ἀχαιοί, στήν ἄκρην τοῦ Ἑλλησπόντου,
 καθένας εἰς τὴν πρύμνην τοῦ τοὺς Μυρμιδόνες ὅμως
 νὰ διαλυθοῦν δὲν ἄφηνεν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης,
 καὶ τῶν συντρόφων ἔλεγεν· «Ἀνδρεῖοι Μυρμιδόνες,
 ὦ ποθητοί μου σύντροφοι, τ' ἄλογ' ἀπὸ τ' ἀμάξια
 τώρα δὲ θὰ ξεξέψωμεν, ἀλλὰ μαζὶ μ' ἐκεῖνα
 θὰ προχωρήσωμε σιμὰ νὰ κλάψωμε τὸν φίλον
 Πάτροκλον, μόνῃ προσφορά πού τῶν νεκρῶν ἀνήκει.
 Καὶ ἀφοῦ τοῦ πικροῦ κλάυματος τὴν ἡδονὴν χαροῦμεν,
 τ' ἄλογα θὰ ξεξέψωμε κι ἐδῶ θὰ γίνῃ ὁ δεῖπνος».
 Εἶπε καὶ ὅλοι ἐθρήνησαν καὶ πρῶτος ὁ Πηλεΐδης
 κι ἔφεραν γύρω εἰς τὸν νεκρὸν τρεῖς γύρες μὲ τοὺς ἵππους
 κλαίοντας καὶ στὰ κλάυματα τοὺς ἐκينوῦσε ἡ Θέτις.
 Δάκρυα στὸν ἄμμον, δάκρυα στὰ ὅπλα τοὺς ἐκύλαν
 τόσον τοὺς ἦταν ποθητὸς ὁ μέγας πολεμάρχος.
 Καὶ ὁ Πηλεΐδης ἄπλωσε στοῦ φίλου του τὰ στήθη
 τ' ἀνθρωποφόνῃ χέρια του κι ἔκανε ἀρχὴν τοῦ θρήνου·
 «Ἀγάλλου, ὦ Πάτροκλε, καὶ αὐτοῦ πού εὗρίσκεσαι στὸν Ἀδην,
 ὅτι ὅλα ὅσα σοῦ ἔταξα τὰ τελειῶνω τώρα,
 τὸν Ἔκτορα νὰ σύρω ἐδῶ, στοὺς σκύλους νὰ τὸν δώσω,
 καὶ εἰς τὴν πυράν σου δώδεκα τέκνα λαμπρὰ τῶν Τρώων
 ἀπὸ χολὴν τοῦ φόνου σου νὰ σοῦ ἀποκεφαλίσω».
 Αὐτὰ ἔπε καὶ σκληρόψυχα τὸν Ἔκτορα τὸν θεῖον
 ξάπλωσε προύμυτα σιμὰ στὴν κλίνην τοῦ Πατρόκλου
 στὸ χῶμα· κι ἐξεζώνονταν ὥστόσο οἱ Μυρμιδόνες
 τὰ χάλκινά τους ἄρματα κι ἐξέξεψαν τοὺς ἵππους
 καὶ ὅλοι ἐκαθίσαν ἔμπροσθεν στήν πρύμνην τοῦ Ἀχιλλέως
 πού εὐφραντικὸ τοὺς ἔκανε νεκρώσιμο τραπέζι.
 Καὶ βόδια κάτασπρα πολλὰ σφαζόμενα ἐβογγοῦσαν,
 ἐσφάζοντο καὶ ἀρνιά πολλὰ κι ἐρίφια πού βελάζαν·

χοῖροι πολλοὶ λευκόδοντες, πού ἀπὸ τὸ πάχος λάμπαν,
 στοῦ Ἥφαιστου ἐκαψαλίζονταν τὴν φλόγα τεντωμένοι,
 καὶ στὸν νεκρὸν ὀλόγυρα τὸ αἷμα ἐπλημμυροῦσε.
 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν τὸν μέγαν Ἀχιλλέα, 35
 ὡς ἦταν ἀπ' τὸν θάνατον τοῦ φίλου χολωμένος,
 μὲ κόπον τὸν κατάπεισαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ
 εἰς τοῦ Ἀτρεΐδῃ τὴν σκηνήν· καὶ ἀμέσως, ἅμα ἐφθάσαν,
 τοὺς φιλοφάνους κήρυκες ἐπρόσταξαν νὰ στήσουν 40
 τρίποδα μέγαν στήν φωτιά, νὰ πείσουν τὸν Πηλεΐδῃ
 ἀπ' τὰ πηγμένα αἵματα τὸ σῶμα νὰ καθάρῃ.
 Καὶ αὐτὸς ἀρνεῖτο στερεὰ καὶ μέγαν ὤμοσ' ὅρκον :
 «Μὰ τὸν Κρονίδην τῶν θεῶν ἐξαίσιον καὶ πρῶτον,
 λούσιμο αὐτῇ μου ἡ κεφαλὴ δὲν θὰ δεχθῇ πρὶν βάλω 45
 εἰς τὴν πυρὰν τὸν Πάτροκλον, καὶ τοῦ σηκώσω τάφον
 καὶ τὰ μαλλιά μου κουρευθοῦν, ὅτι παρόμοιος πόνος
 δὲν θὰ μοῦ πλήξῃ τὴν ψυχὴν ὅσον καιρὸν καὶ ἂν ζήσω.
 Ἀλλὰ γιὰ τὼρ' ἄς στέρξωμε τὸ θλιβερό τραπέζι.
 Καὶ πρόσταξ' αὔριον ἐνωρίς, ὦ Ἀτρεΐδῃ βασιλέα, 50
 ξύλα νὰ φέρουν κι ἔπειτα νὰ ἐτοιμάσουν ὅσα
 τοὺς πεθαμένους προβοδοῦν εἰς τὸν ἀνήλιον τόπον.
 Γρήγορα τοῦτος ἄφαντος νὰ γίνη ἀπ' ἐμπροσθέν μας
 μέσα εἰς τὴν φλόγα καὶ ὁ λαὸς τὰ ἔργα του νὰ πιάσῃ».

Εἶπε καὶ ὅλοι πρόθυμοι στὸν λόγον τοῦ ὑπακοῦσαν· 55
 καὶ ἀφοῦ τὸ δεῖπνο ἐτοίμασαν σπουδακτικὰ καθένας
 ἔτρωγαν, καὶ ὅλοι ἐχάρηκαν τὸ ἰσόμοιρο τραπέζι·
 κι ἀφοῦ ἐφάγαν κι ἔπιαν ὅσο ἤθελε ἡ ψυχὴ τους
 εἰς τὴν σκηνὴν ἐγύρισε καθένας νὰ πλαγιάσῃ·
 ἄλλ' ὁ Πηλεΐδης κείτονταν στὸ ἐλεύθερο ἀκρογιάλι 60
 στενάζοντας καὶ ὀλόγυρα τῶν Μυρμιδόνων πλῆθος,
 καὶ ὁ ὕπνος ὁποῦ τῆς ψυχῆς κάθε φροντίδα σβήνει
 βαθὺς τοῦ περιχύθηκε στὰ μέλη τὰ γενναῖα
 κοπιασμέν' ἀπ' τὸν βαρὺν ἀγῶνα πού 'χε κάμει
 νὰ κυνηγᾷ τὸν Ἑκτορα στὰ τείχη ἐμπρὸς τῆς Τροίας.
 Κι ἤλθε ἡ ψυχὴ τοῦ δούστυχου Πατρόκλου καὶ ὅμοιαζ' ὅλη 65
 μ' ἐκεῖνον εἰς τ' ἀνάστημα καὶ στὰ λαμπρά του μάτια
 καὶ στὴν φωνὴν καὶ ὅμοια τὰ ἐνδύματα ἐφοροῦσε.

- Στὴν κεφαλὴν τοῦ ἐστάθηκεν ἐπάνω καὶ τοῦ εἶπε:
 «Κοιμᾶσαι καὶ μὲ λησμονεῖς, γλυκύτατε Πηλεΐδῃ,
 νεκρὸν, καὶ ὅτ' ἤμουν ζωντανὸς εἰς τὴν καρδίᾳ σου μ' εἶχες. 70
 Θάψε μ' εὐθὺς νὰ διαβῶ τοῦ "Αδῆ τὸν πυλῶνα·
 μακρὰν μὲ δ' ὥχουν οἱ ψυχές, σκιές ἀναπαυμένων
 νὰ μὴ διαβῶ τὸν ποταμὸν καὶ ἀπόπερα τὲς σμίξω,
 καὶ ἐμπρὸς στὲς πύλες τὲς πλατιεὺς τοῦ "Αδῆ παραδέρνω.
 Δός μου τὸ χέρι, κλαίωμαι καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸν "Αδῆ 75
 δὲν θὰ ἴθω, ἀφοῦ μέσ' στὴν πυρὰν μὲ βάλετε τοῦ τάφου.
 "Οτι ὄχι πλέον ζωντανοὶ καθήμενοι μονάχοι
 θενὰ τὰ λέγωμε ὥς καὶ πρὶν· καὶ ἐμένα ἡ μοῖρα ἡ μαῦρη
 μ' ἄρπαξε ὥς διορίσθηκεν ἀπὸ τὴν γενετὴν μου.
 Καὶ σένα ἡ μοῖρα διόρισεν, ἰσόθεε Πηλεΐδῃ, 80
 κάτω ἀπ' τὰ τεῖχη νὰ σβησθῇς τῶν ἀνδρειωμένων Τρώων.
 Καὶ ἄλλο ἀκόμῃ θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ στέρεξῃς·
 μὴ ἀπ' τὰ δικά σου χωριστὰ τὰ κόκαλά μου βάλῃς·
 ἀλλ' ὅπως εἰς τὸ σπῆτι σου μ' ἀνάθρεψαν μαζί σου,
 ὅταν παιδί στὴν σκέπην σας μὲ ἔφερε ὁ πατέρας 85
 ἀπ' τὸν Ὀπουντα, ἐξ ἀφορμῆς κακῆς ἀνδροφονίας,
 ὅταν τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐφόνευσα τ' ἀγόρι
 ἀθέλητα, ὥς ἐθύμωσα μ' αὐτὸν στοὺς ἀστραγάλους·
 τότε μ' ἐδέχθηκε ὁ Πηλεὺς καὶ καλοανὰθρεψέ με
 στὸ σπῆτι, καὶ μ' ὀνόμασεν αὐτὸς ἀκόλουθόν σου. 90
 Γι' αὐτὸ τῶν δύο τὰ κόκαλα μιὰ θήκη ἄς κλείσῃ μόνῃ,
 ἡ χρυσὴ στάμνα, ποῦ ἡ σεπτὴ σοῦ ἐχάρισε μητέρα».
 Σ' ἐκεῖνον ὁ γοργόποδος ἀπάντησε Ἀχιλλεύς:
 «Τ' ἤλθες, σεπτὴ μου κεφαλὴ, νὰ μ' ἔβρης καὶ νὰ κάμω
 μοῦ παραγγέλεις ὅλ' αὐτά; Κι ἐγὼ θὰ σὲ ὑπακούσω 95
 καὶ ὅλα θὰ γίνουν, ὥς ποθεῖς· ἀλλ' ἔλα ἐδῶ σιμά μου.
 ὅπως καὶ ὀλίγες κὰν στιγμὲς ἐδῶ περιπλεγμένοι
 τοῦ πικροῦ κλάυματος μαζί τὴν ἡδονὴν χαροῦμε».
 Καὶ τὲς ἀγκάλες ἄπλωσεν ἄλλ' ἔπιασεν ἀέρα·
 ὅτ' ἡ ψυχὴ κάτω ἀπ' τὴν γῆν ὥσαν καπνὸς ἐχάθη 100
 τρίζοντας· καὶ ὁ Ἀχιλλεύς πετάχθη σαστισμένος
 κτύπησε τὲς παλάμες τοῦ καὶ μὲ παράπον' εἶπε:
 «Θεοί μου, καὶ στὴν κατοικίᾳ τοῦ "Αδῆ, καθὼς βλέπω

εἶναι ψυχὴ καὶ φάντασμα, ἀλλὰ δὲν ἔχει σπλάχνα.
 "Οὐτ' ἡ ψυχὴ τοῦ δύστυχου Πατρόκλου μου ὀληνύκτα
 μ' ἐκείνιν ἀπαράλλακτη ἐπάνω μου ἐστεκόνταν
 καὶ μοῦ παράγγελνε πολλὰ, στὰ δάκρυα τῆς πνιγμένης.

105

Εἶπε καὶ εἰς ὅλους κίνησε τὸν πόθον τῶν δακρῶν·
 καὶ ἡ αὐγὴ τοὺς ἤβρε ὀλόγυρα στὸ λείψανο νὰ κλαίουν.

110

Καὶ τότε ἀπ' ὅλες τὲς σκηνές, ὡς ὄρισεν ὁ Ἀτρεΐδης,
 ἄνδρες μὲ τὰ μουλάρια τοὺς κινοῦσαν γιὰ τὸν λόγγον
 νὰ φέρουν ξύλα, κι ἔφορος ὁ ἐξαίσιος Μηριόνης
 τοῦ πολεμάρχου ἀκόλουθος, μεγάλου Ἰδομενέως·
 καὶ ἀξίνες καὶ καλόπλεκτα σχοινιά βαστοῦσαν ὅλοι
 μὲ τὰ μουλάρια τοὺς ἐμπρὸς, καὶ ἀνεβοκατεβῆκαν
 ράχες πολλές, λοξὰ, στριφτὰ μέσ' στ' ἄγρια μονοπάτια.

115

Καὶ ὅτ' ἔφθασαν στὰ σύλλακκα τῆς δροσισμένης Ἰδης
 γοργὰ τὰ ὑψηλὰ δρυὰ μ' ἀκονητὲς ἀξίνες
 ἔκοφταν καί, ὅπως ἔπεφταν τὰ δένδρ', ἀχούσε ὁ τόπος.

120

Καί, ἀφοῦ τὰ ἐσχίζαν, ἔδεναν τὰ ξύλα στὰ μουλάρια·
 καὶ ἀπὸ τὸν λόγγον πρόθυμα νὰ φθάσουν στὴν πεδιάδα
 ἐκεῖνα ἐτετραπόδιζαν· καὶ ἀκόμ' οἱ ξυλοκόποι
 φέρουν γογγύλι' ἐπάνω τους, ὡς εἶπε ὁ Μηριόνης,
 τοῦ Ἰδομενέως ὁπαδός· κατόπιν στ' ἀκρογιαλὴ
 τὰ ἔβαζαν ἀραδιαστὰ στὸ μέρος, ποῦ ὁ Πηλεΐδης
 μνημα νὰ στήσῃ ἐσκέφθηκεν αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατρόκλου·
 καὶ ἀφοῦ μὲ ξύλ' ἀμέτρητα τὸν τόπον ἐσκεπάσαν
 καθήμενοι ἐπερίμεναν· ὥστόσον ὁ Πηλεΐδης
 τοὺς Μυρμιδόνας πρόσταξε νὰ ζώσουν τὰ ἄρματά τους,
 καὶ κάτω ἀπὸ τὲς ἄμαξες νὰ ζέψουν τὰ πουλάρια·

130

καὶ ἄρματωμένοι ἀνέβηκαν στ' ἀμάξια οἱ κυβερνήτες
 καὶ οἱ μαχηταὶ στὸ πλάγι τους, καὶ ὀπίσω ἀκολουθοῦσαν
 σὰν μαῦρο σύγνεφο οἱ πεζοί· ἐβάσταζαν στὴν μέσση
 τὸν Πάτροκλον οἱ σύντροφοι καὶ ὅλον μὲ τὰ κομμένα
 μαλλιά τους τὸν ἐσκέπασαν, καὶ ὀπίσω τοῦ βαστοῦσε
 τὴν κεφαλὴν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης, πικραμένος
 ποῦ σύντροφον ἐξαίσιον στὸν Ἀδῆ προβοδοῦσε.

135

Καὶ ὅταν στὸ μέρος ἔφθασαν ποῦ ἔδειξε ὁ Πηλεΐδης
 τὸν βάλαν κάτω καὶ ἄφθονα τοῦ ἐστοίβασαν τὰ ξύλα.

Τότ' ἄλλο ἐσκέφθη ὁ Ἀχιλλεύς· ἀπ' τὴν πυρὰν ἐστράφη,

140

τὴν ξανθὴν κόμην ἔκοψε ποὺ τὴν καλλιεργοῦσε
τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σπερχειοῦ καλὴν νὰ τὴν προσφέρει.

Κι εἶπε μὲ πόνον τῆς καρδιάς κοιτώντας τὰ πελάγη:
«Ἄλλα σοῦ εὐχέθη, ὦ Σπερχειέ, τὸ στόμα τοῦ πατρός μου
ὅταν ἐκεῖ θὰ ἐγύριζα στὴν γῆν τὴν πατρικὴν μου, 145
νὰ δώσῃ ἐσὲ τὴν κόμην μου καὶ ἀγίαν ἐκατόμβην,
καὶ αὐτοῦ στὸ κτῆμα, στὲς πηγές, πόχεις βωμὸν εὐώδη
πεντήκοντ' ἄμουνούχιστα κριάρια νὰ μοῦ σφάξῃ.
Ἄλλὰ σύ δὲν ἐκτέλεσες αὐτὰ ποὺ εὐχέθη ὁ γέρος·
τῶρ' ἀφοῦ δὲν θὰ ξαναἰδῶ τὴν ποθητὴν πατρίδα 150
ἃς πάρῃ ὁ ἥρωες Πάτροκλος τὴν κόμην μου στὸν Ἄδην».

Εἶπε, τὴν κόμην ἔβαλε στοῦ ἀγαπημένου φίλου
τὰ χέρια καὶ ὅλους ἔκαμε τὰ δάκρυα ν' ἀρχινήσουν.

Καὶ ὁ ἥλιος θὰ βασίλευε καὶ ἀκόμη αὐτοὶ θὰ κλαῖαν,
ἐὰν στὸν Ἀγαμέμνονα δὲν ἔλεγε ὁ Πηλεΐδης: 155
«Ἄτρεΐδη, ἐπειδὴ πρόθυμα τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη
στοὺς λόγους ὅλα πείθονται, καὶ ὁ θρῆνος κόρον φέρνει
ἀπ' τὴν πυρὰν νὰ σκορπισθοῦν καὶ δεῖπνον νὰ ἐτοιμάσουν
εἰπέ τους· κι ἔπειτ' ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ τὸν νεκρὸν πονοῦμε,
ὅλα θὰ συγυρίσωμε καὶ οἱ πολεμάρχοι ἃς μείνουν». 160

Τὰ λόγια τοῦτ' ἄμ' ἀκουσεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
τὸν λαὸν ὅλον σκόρπισε στὰ ἰσόπλευρα καράβια,
κι ἐμεῖναι οἱ ἐνταφιασταὶ καὶ μὲ κορμούς ἐκάμαν
πυρὰν ὅπου ἔχεν ἐκατὸν ποδάρια μάκρου πλάτου,
καὶ τὸν νεκρὸν περίλυποι στὴν κορυφὴν ἐβάλαν. 165

Κι ἐγδερναν κι ἐσυγύριζαν ἀρνιά πολλὰ καὶ βόδια
πρὸς τὴν πυρὰν καί, παίρνοντας ἀπ' ὅλα τὸ κνισάρι,
τὸ λείψανον ἐσκέπαζε πατόκορφα ὁ Πηλεΐδης,
καὶ ὁλόγυρα ἐπανώτιαζε τὰ σώματα γδαρμένα, 170
καὶ στάμνες μέλι καὶ ἄλειμμα νὰ γέρουν πρὸς τὴν κλίνην
ἔβαλε αὐτοῦ, καὶ τέσσερους ἀνδρειωμένους ἵππους
ἔριξε μέσα στὴν πυρὰν, κι ἐστέναζε ὁ θλιμμένος.
Καὶ ἀπὸ τὰ ἐννέα πότρεφε τραπεζικὰ σκυλιά του
ἔριξε δυὸ μὲς στὴν πυρὰν ἀποκεφαλισμένα,
καὶ ἀγόρια δώδεκα καλὰ τῶν ἀνδρειωμένων Τρώων 175
ἔσφαξε κι ἔριξεν αὐτοῦ, κι εἶχε κακὸ στὸν νοῦ του.

Καὶ ἄσβεστην ἔβαλε φωτιά, γιὰ νὰ τοὺς δαπανήσῃ.
 Ἐβαρυστέναξ' ἔπειτα καὶ πρὸς τὸν φίλον εἶπε:
 «Χαῖρε μου, ὦ Πάτροκλε, καὶ αὐτοῦ ποὺ εὗρίσκεσαι στὸν Ἄδῃ
 ὅτι ὅλα ὅσα σοῦ ἔαξα τὰ τελειώνω τώρα. 180
 Ἀγῶρια δώδεκα λαμπρὰ τῶν ἀνδρειωμένων Τρώων
 τὸ πῦρ τὰ τρώγει ὅλα μὲ σέ, καὶ τοῦ πυρὸς δὲν δίδω
 τὸν Πριαμίδην Ἐκτορα τροφή ἀλλὰ τῶν σκύλων».
 Τοῦτα ἐφοβέριζε, ἀλλ' αὐτὸν σκυλιά δὲν ἐπλησιάζαν
 ἡμέρα νύχτα τὰ δ'ὼς διωχεν ἡ ἀθάνατη Ἀφροδίτη 185
 καὶ μ' ἄφθαρτο τὸν ράντιζε τριανταφυλλένιο λάδι
 νὰ μὴ γδαρθῇ τὸ σῶμα του, ὡς τό ἔσπερνε ὁ Πηλεΐδης.
 Καὶ μαῦρο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν στὴν πεδιάδα ὁ Φοῖβος
 κατέβας' ἕνα σύννεφο, κι ἐσκέπασε τὸ μέρος 190
 ὅλον ὅς' ἔπιανε ὁ νεκρὸς, νὰ μὴ μπορῇ τοῦ ἥλιου
 ἢ δύναιμις τὰ νεῦρα του νὰ φρύξῃ καὶ τὰ μέλη.
 Ἄλλ' ἡ πυρὰ δὲν ἄναψε τοῦ ἄψυχου Πατρόκλου,
 καὶ τότε ἄλλο σοφίσθηκεν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης·
 ἀνάμερ' ἀπὸ τὴν πυρὰν εὐχέθη στοὺς ἀνέμους,
 τὸν Ζέφυρον καὶ τὸν Βοριά κι ἐτάχθηκε θυσιές, 195
 καὶ μὲ χρυσὸ σπονδιῶντας ποτῆρι ἐπαρακάλει
 νὰ ἔλθουν κι ἔτσι γρήγορα τὰ ξύλα πάρουν φλόγα
 καὶ καταλύσῃ τοὺς νεκρούς· καὶ ἅμ' ἄκουσεν ἡ Ἴρις
 τὴν δέησίν του, ἐχύθη εὐθὺς μηνύτρα στοὺς ἀνέμους.
 Εἰς τὸ τραπέζι ἐκάθονταν τοῦ ὀρμητικοῦ Ζεφύρου 200
 ὅλοι μαζί, καὶ ὡς πάτησε στὸ πέτρινο κατώφλι
 ἡ Ἴρις ὅλη βιαστική, κι ἐκεῖνοι αὐτοῦ τὴν εἶδαν
 ἐσηκωθῆκαν καὶ καθεὶς σιμά του τὴν καλοῦσε·
 κι ἐκείνη δὲν ἠθέλησε, «δὲν κάθομαι», τοὺς εἶπε,
 «στοῦ Ὡκεανοῦ τὸ ρεῦμα εὐθὺς ὀπίσω θὰ πηγαίνω, 205
 τῶν Αἰθιοπῶν εἰς τὴν γῆν, ποὺ σφάζουν ἑκατόμβες
 τῶν ἀθανάτων, ὡς κι ἐγὼ τὸ μέρος μου νὰ λάβω.
 Ἄλλ' ὁ Ἀχιλλεύς παρακαλεῖ, καὶ τάζεται θυσιές,
 ὁ Ζέφυρος ὁ ἡχηρὸς νὰ τρέξῃ καὶ ὁ Βορέας
 εἰς τὴν πυρὰν νὰ δώσετε πνοὴν νὰ πάρῃ φλόγα 210
 ἐκεῖ ποὺ κεῖται ὁ Πάτροκλος π' ὅλοι οἱ Ἀχαιοὶ τὸν κλαίου».
 Αὐτὰ πε καὶ ἀνεχώρησε, κι ἐκεῖνοι ἐπεταχθῆκαν

μέ θόρυβον, ταράζοντας τὰ σύγνεφα ἔμπροσθέν τους.
 Καί ὡς διάβαιναν τὸ πέλαγος, ἀπ' τὴν σφοδρὴν πνοὴν τους
 σηκώνονταν τὰ κύματα· καὶ ἅμ' ἔφθασαν στὴν Τροίαν 215
 ἔπεσαν μέσα στὴν πυράν, κι ἐβρόντα εὐθύς ἡ φλόγα.
 Καὶ ὀλονυκτὶς ἀπ' τὴν πυράν, καὶ οἱ δυὸ φυσομανώνοντας
 τὲς φλόγες σήκωναν ψηλά· καὶ ὀλόνυκτα ὁ Πηλεΐδης
 ἀπὸ κρατήρα ὀλόχρυσο, μὲ δίκουπο ποτήρι 220
 ἔχυνε χάμου τὸ κρασί κι ἐπότιζε τὸ χῶμα,
 καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἁμοιροῦ Πατρόκλου ξεφωνοῦσε.
 Καὶ ὡς κλαίει πατέρας καίοντας τὰ κόκαλα παιδιοῦ του
 ποὺ νιόγαμπρος ἀπέθανε τῶν ἁμοιρων γονέων,
 ὅμοια ὁ Πηλεΐδης καίοντας τὰ κόκαλα τοῦ φίλου 225
 ἐστέναζε κι ἐσέρνονταν τριγύρω εἰς τὴν πυράν του.
 Τὴν ὥραν ὅπου προμηνᾷ τὸ φῶς ὁ Ἑωσφόρος
 καὶ ἡ χρυσὴ προβαίν' Ἡὼς ἀπ' τὰ θαλάσσια βάθθι,
 ἡ πυρκαϊὰ μαραίνονταν καὶ ἔπαυσεν ἡ φλόγα.
 Οἱ ἄνεμοι στὸν τόπον τους ἐγύρισαν καὶ ὁ πόντος 230
 ὁ Θράκιος ὀλοφούσκωτος στὸ διάβα τους βογγοῦσε.
 Καὶ ἀνάμερ' ἀπὸ τὴν πυράν κατάρκοπος ἐσύρθη
 ὁ Ἀχιλλεύς κι ἐπλάγιασε, κι ὕπνος γλυκὸς τὸν πῆρε·
 καὶ στὸν Ἀτρεΐδῃ ὀλόγυρα συνάζονταν οἱ ἄλλοι,
 καὶ ὡς ἔρχονταν ὁ κτύπος των τὸν ἔγειρε ἀπ' τὸν ὕπνον.
 Σηκώθη ὀρθὸς ὁ Ἀχιλλεύς καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε: 235
 «Ἀτρεΐδῃ, τῶν Παναχαιῶν καὶ σεῖς οἱ πολεμάρχοι,
 τὴν πυρκαϊὰν μὲ τὸ λαμπρὸ κρασί θὰ σβήσῃτε ὅλην
 ὅσο ποὺ ἐβόσκησ' ἡ φωτιά· κατόπιν τοῦ Πατρόκλου
 τὰ κόκαλ' ἄς συνάξωμε, καλὰ ξεχωρισμένα.
 Καὶ εἶν' εὐκολογνώριστα, ποὺ στῆς πυρᾶς τὴν μέσῃν 240
 ἐκείτονταν καὶ ἀνάμερα στὲς ἄκρες γύρω οἱ ἄλλοι
 ἀνάμικτα ὅλοι ἐκαίονταν ἄνδρες ὁμοῦ καὶ ἵπποι·
 κι ἐκεῖνα εἰς στάμνα ὀλόχρυσην, καὶ διπλωτὸ κνισάρι
 θὰ θέσωμεν ὥσπου κι ἐγὼ νὰ κατεβῶ στὸν Ἀδην·
 καὶ τάφος νὰ τοῦ σηκωθῇ πολὺ τρανὸς δὲν θέλω, 245
 ἀλλὰ σωστός ὡς συνηθοῦν· κατόπιν μέγαν ἄλλον
 καὶ ὑψηλὸν θὰ κάμετε ὅσοι Ἀχαιοὶ στὰ πλοῖα
 θὰ εὐρεθῇτε ζωντανοὶ κατόπιν ἀπὸ ἐμένα».

Εἶπε κι ἐκεῖνοι ἐδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ Πηλεΐδῃ·
 τὴν πυρκαϊὰ μὲ τὸ λαμπρὸ κρασί ἐσβῆσαν ὅλην, 250
 ὅσον ἐβόσκησε ἡ φωτιά, καὶ βαθιὰ στάκτῃ ἐγίνη·
 καὶ κλαίοντας τὰ κόκαλα τοῦ ἀγαπημένου φίλου
 εἰς χρυσὴν στάμνα ἐσύναζαν μὲ διπλωτὸ κνισάρι,
 καὶ εἰς τὴν σκηνὴν τὰ ἐσκέπασαν μ' ἓνα λεπτὸ σινδόνι.
 Καὶ στὴν πυρὰν ὁλόγουρα τοῦ τάφου ἐσύραν κύκλον, 255
 θεμέλια κτίσαν καὶ σωρὸ τὰ χώματα ἐσηκῶσαν.
 Καὶ ἅμα τελειῶσαν, τὸν λαὸν ἐκράτησε ὁ Πηλεΐδης
 καὶ εἰς πλατὺν γύρον ἔκαμε τὰ πλήθῃ νὰ καθίσουν,
 κι ἐβγαλε ἀπ' τὰ καράβια του τοῦ ἀγῶνος τὰ βραβεῖα, 260
 ἵππους, μουλάρια, βόδια καὶ καλόζωνες γυναῖκες
 καὶ λέβητες καὶ τρίποδες καὶ σίδερο ἐργασμένο.
 Ἔθεσε πρῶτα στοὺς ταχεῖς ἵππεῖς λαμπρὸ βραβεῖο
 νὰ πάρῃ ὁ πρῶτος ἄξιαν, σ' ἔργα λαμπρά, γυναῖκα
 καὶ μὲ τ' αὐτιά του τρίποδα, ποὺ μέτρα εἰκοσιδύο 265
 χωροῦσε· καὶ στὸν δευτέρον μιὰν ἄστρωτην φορὰδα
 ἐξάχρονην, ποὺ ἔμελλε μουλάρι νὰ γεννήσῃ·
 τοῦ τρίτου λέβητ' ἄκαφτον, ὅλον λευκὸν ἀκόμη,
 λαμπρόν, ποὺ μέτρα τέσσερα χωροῦσε, κάτω βάζει·
 καὶ τοῦ τετάρτου ἔστησε δυὸ τάλαντα χρυσάφι· 270
 τοῦ πέμπτου ἓνα διχέρουλον ἀφλόγιστο ποτήρι.
 Καὶ ὀρθὸς ἐστάθῃ καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ στοὺς Ἀργεῖους·
 «Ἀτρεΐδῃ, καὶ τῶν Ἀχαιῶν οἱ ἄλλοι πολεμάρχοι,
 αὐτὰ στὴν μέσῃν ἔθεσα γιὰ τοὺς ἵππεῖς βραβεῖα·
 ἂν τὸν ἀγῶνα ἐκάναμε δι' ἄλλον πεθαμένον,
 τὰ πρῶτα ἐγὼ θὰ ἔπαιρνα βραβεῖα στὴν σκηνὴν μου. 275
 Γνωρίζετ' ἂν οἱ ἵπποι μου πρωτεύουν στὴν ἀνδρείαν·
 ἀθάνατ' εἶναι, ὁ Ποσειδῶν τοὺς ἔχει δώσει πρῶτα
 εἰς τὸν πατέρα μου καὶ αὐτὸς τοὺς ἔδωκε σ' ἐμένα.
 Ὅθεν θὰ μείνω ἀνάμερα κι ἐγὼ καὶ τ' ἄλογά μου·
 ὁ κυβερνήτης ὁ ἀγαθὸς δὲν τοὺς δοξάζει πλέον, 280
 ὅπου συχνὰ τοὺς ἔλουζεν ἀπὸ καθάρια βρῦση
 καὶ ὅλες τὲς χαῖτες ἔραине μ' εὐωδιασμένο λάδι.
 Ἐκεῖνον τῶρ αὐτοὶ πενθοῦν, τὲς χαῖτες των κρεμώντας
 κάτω ὡς τὸ χῶμα, ἀκίνητοι στὸν πόνον τῆς ψυχῆς των.

- Κι έτοιμασθῇτ' οἱ ἄλλοι σείς, ὅσοι στὰ στερεά σας 285
 ἀμάξια θάρρος ἔχετε καὶ στὰ καλὰ πουλάρια».
 Εἶπε ὁ Πηλεΐδης καὶ ταχεῖς ἵππεῖς ἐπεταχθῆκαν.
 Ὁ πολεμάρχος Εὐμηλος σηκώθη ἀπ' ὅλους πρῶτος,
 υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου, δοξαστὸς στοὺς ἵππικοὺς ἀγῶνας· 290
 κατόπι εὐθὺς ὁ δυνατὸς σηκώνεται ὁ Διομήδης,
 τοὺς ἵππους ζεύει τοῦ Τρώος, ποὺ 'χε τοῦ Αἰνεία πάρει
 τότε, ὑποὺ τοῦτον ἔσωσε στὸν κίνδυνόν του ὁ Φοῦβος.
 Σηκώθη τότε καὶ ὁ ξανθὸς διογέννητος Ἀτρεΐδης
 κι ἔζευεν, ὁ Μενέλαος, δυὸ γρήγορα πουλάρια, 295
 μὲ τὸν δικόν του Πόδαργον τὴν Αἴθην τοῦ ἀδελφοῦ του,
 ποὺ χάρισ' ὁ Ἐχέπωλος σ' αὐτὸν ὁ Ἀγχισιᾶδης,
 γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀκολουθῇ στὰ τείχη ἐμπρὸς τῆς Τροίας,
 καὶ αὐτοῦ μὲς στὴν πλατύχωρην πατρίδα Σικυῶνα
 νὰ εὐφραίνεται' ὅλα τὰ καλὰ ποὺ τοῦ 'χε δώσει ὁ Δίας· 300
 κείνην τότ' ἔξεψεν αὐτὸς λαχταριστὴν φοράδα.
 Τέταρτος ὁ Ἀντίλοχος, κλωνάρι παινεμένο
 τοῦ Νηληιάδῃ Νέστορος, δυὸ, θρέμματα τῆς Πύλου,
 ἔφερνε κάτω ἀπ' τὸν ζυγὸν καλότεριχα πουλάρια.
 Τότε τὸν ἐπλησίασεν ὁ σεβαστὸς πατέρας
 κι εἶπε καλὰ καὶ φρόνιμα στὸ φρόνιμο παιδί του: 305
 «Νέον ἀκόμ', Ἀντίλοχε, σ' ἀγάπησεν ὁ Δίας
 καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ σοῦ 'δειξαν τῆς ἵππικῆς τέες τέχνες·
 ὅθεν ἐσὺ νὰ διδαχθῇς πολλὴ δὲν εἶναι χρεία·
 ζεύρεις γύρω στὰ τέρματα νὰ στρέφης· ἔχεις ὅμως 310
 ἵππους ὀκνοὺς· γιὰ τοῦτο ἐγὼ καλὸ δὲν περιμένω.
 Κι ἐκεῖνοι ὅπου ταχύτερους τυχαίνει νὰ 'χουν ἵππους
 πάλιν δὲν ἔχουν νόημα καλύτερο ἀπὸ σένα.
 Ἄλλ' ἄκουσέ με, ἀγαπητέ, καὶ σκέψου στὴν ψυχὴν σου
 τῆς τέχνης κάθε σόφισμα, μὴ χάσης τὰ βραβεῖα· 315
 μὲ σόφισμα παρὰ μ' ἄνδρεϊα προκόβει ὁ δενδροκόπος·
 μὲ σόφισμα στῆς θάλασσας τ' ἀγριωμένα πλάτη
 τὸ ἀνεμόδαρτ' ὁδηγεῖ καράβι ὁ κυβερνήτης·
 μὲ σόφισμα καὶ ἥνιοχος ἥνιοχον περνάει.
 Ἄλλ' ὅποιοι εἰς τοὺς ἵππους του θαρρῶντας καὶ στ' ἀμάξι 320
 ἐδῶθ' ἐκεῖθε ἀστόχαστα πολὺν γυρίζει τόπον,

οἱ ἵπποι του παραστρατοῦν, τοῦ φεύγουν ἀπ' τὸ χέρι·
καὶ μ' ἄλογο κατώτερο ὅποιος τὲς τέχνες ξέρει
στὸ τέρμα στρέφει ἀδιάκοπα, πάντοτ' ἐμπρός του τὸ 'χει,
ἀπ' τὴν στιγμήν που ἐτέντωσε τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων
ἴσια τοὺς φέρνει καὶ τηρᾷ τὸν πρῶτον νὰ περάσῃ. 325

Κι ἓνα σημάδι θὰ σοῦ εἰπῶ, που εὐκόλως θὰ γνωρίσῃς·
ξύλον ὀρθώνεται ξερό, ὅσον ὀργιά, στὸ χῶμα,
δρυὸς ἢ πεύκου καὶ ἢ βροχὴ καθόλου δὲν τὸ σέπει·
καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη κάτασπροι στυλώνονται δυὸ λίθοι
στὸ στένωμα κι εἰν' ὁμαλὸς ὁ ἱππόδρομος τριγύρω· 330

εἴτ' εἶναι μνηῖμα κανενὸς που ἀπέθανε τὸ πάλαι,
ἢ γιὰ χαμπτὸν κεῖ τὸ 'βαλαν ἓναν καιρὸν οἱ ἀρχαῖοι,
καὶ τώρα τέρμα τὸ 'θεσεν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης.
Σ' ἐκεῖνο ἐγγὺς σὺ νὰ ὀδηγῇς τ' ἀμάξι μὲ τοὺς ἵππους,
καὶ ἀπ' τὸ καλόπλεκτο θρονὶ στ' ἀριστερὰ τῶν ἵππων 335

νὰ χαμηλώνῃς τὸ κορμὶ καὶ τὸ δεξι πουλάρι
μὲ βοὴν κέντα καὶ ἄφησε λυτὰ τὰ χαλινάρια·
εἰς τὸν χαμπτὸν ὁ ἀριστερός σου ἵππος νὰ κολλήσῃ,
νὰ φαίνεται που τοῦ καλοῦ τροχοῦ τὸ κεφαλάρι
τὸν ξάκρισε, καὶ πρόσεχε στὸν λίθον μὴ σκουνητῆς 340

μήπως λαβώσῃς τ' ἄλογα καὶ σπάσῃς καὶ τ' ἀμάξι·
χαρὰ στοὺς ἄλλους, ὄνειδος πολὺ στὸν ἑαυτὸν σου
θὰ εἶναι· ἀλλὰ μὲ φρόνησιν φυλάξου, ἀγαπητέ μου,
ὅτι ἂν στὸ τέρμα δυνηθῇς τὸν ἄλλον νὰ περάσῃς,
μὴ φοβηθῇς ἄλλος κανεὶς ἄλλου νὰ σὲ προφθάσῃ 345

κι ἐὰν ὀπίσω σου κεντᾷ τὸ γρήγορο πουλάρι
τοῦ 'Αδρήστου, τὸν 'Αρίονα που 'ναι ἀπὸ γένος θεῶν
ἢ ἐκεῖνα τοῦ Λαομέδοντος, θρέμμα λαμπρὸ τῆς Τροίας».
Εἶπε καὶ πρὸς τὴν θέσιν του ἐγύρισε ὁ Νηλεΐδης,
ὅλους ἀφοῦ ἐφανέρωσε τοὺς τρόπους στὸν υἱόν του. 350

Πέμπτος τοὺς ἵππους ἔξεψε κατόπι ὁ Μηριόνης.
Στοὺς θρόνους τότε ἀνέβηκαν, καὶ τοὺς λαχνοὺς ἐρίξαν.
Τοὺς τίναξεν ὁ 'Αχιλλεύς, κι ἐβγῆκε τοῦ 'Αντιλόχου
ὁ πρῶτος κλῆρος, κι ἔλαχεν ὁ δεύτερος τοῦ Εὐμήλου,
κατόπιν ὁ Μενέλαος ὁ δοξαστός 'Ατρεΐδης, 355

ὁ Μηριόνης ἔπειτα, κι ὕστερος ὁ Τυδεΐδης,

ἀπ' ὅλους ὁ καλύτερος, τοῦ ἀγῶνος πῆρε κλῆρον.
 Εἰς τὴν ἀράδα ἐστάθηκαν, καὶ ξέμακρα στὸ σιάδι
 τὰ τέρματα ἔδειξ' ὁ Ἀχιλλεύς· καὶ τηρητὴν πλησίον
 βάζει τὸν θεῖον Φοῖνικα, τὸν φίλον τοῦ πατρός του, 360
 γιὰ νὰ προσέχη καὶ σωστὰ νὰ κρίνῃ τὸν ἀγῶνα.
 Καὶ ἀφοῦ στοὺς ἵππους σήκωσαν τὲς μάστιγές τους ὅλοι
 μὲ τὰ λουριά τοὺς ἀναφταν καὶ μὲ τὰ λόγι' ἀκόμῃ.
 Κι ἔτρεχαν κεῖνοι ἀκράτητοι στὸ σιάδι ἀπὸ τὰ πλοῖα·
 καὶ κάτω ἀπὸ τὰ στήθη τους ἡ σκόνῃ στὸν ἀέρα 365
 σηκώνονταν σὰν σύννεφον ἢ μαύρῃ ἀνεμοζάλη
 καὶ οἱ χαῖτες ἐτινάζονταν στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου,
 καὶ πότ' ἐγγίζαν εἰς τὴν γῆν τ' ἀμάξια, πότε ἐπάνω
 ψηλὰ πετιόνταν· καὶ ὅλοι ὀρθοὶ στοὺς θρόνους οἱ ἐλατῆρες
 ἐστέκονταν, κι ἐσπάραζε τῆς νίκης ἡ λαχτάρα 370
 ὅλων τὰ στήθη καὶ καθεὶς βοοῦσε στ' ἄλογά του,
 κι ἐκεῖνα ὥς νὰ 'σαν φτερωτὰ τὴν πεδιάδα ἐσχίζαν.
 Καὶ ὅταν στὴν ἄκρην ἔφθασαν οἱ ἵπποι νὰ γυρίσουν
 πρὸς τ' ἀκρογιάλι ἐδείχνετο τοῦ καθενὸς ἡ ἀνδρεία 375
 κι οἱ ἵπποι σφόδρα ἐτάνυσαν καθένας τὴν ὁρμὴν του.
 Τότε οἱ φοράδες ἐβγαίνουν τοῦ Εὐμήλου ἀπ' ὅλους πρῶτες,
 εὐθὺς κατόπι τοῦ Τρωῶς οἱ ἵπποι τοῦ Διομήδη
 πετοῦσαν ὄχι ξέμακρα, ἀλλὰ σιμὰ του τόσο
 ποὺ πάντοτε, σοῦ ἐφαίνετο, τὸν θρόνον θὰ πατήσουν,
 κι ἡ ἄχνα τους ἐθέρμαινε τὲς πλάτες τοῦ Εὐμήλου, 380
 ἐπάνω του ὥς ἀπίθωναν αὐτοὶ τὲς κεφαλές τους·
 καὶ θὰ τὸν πέρνα ἢ θὰ 'κανεν ἀμφίβολην τὴν νίκην
 ἂν τοῦ Διομήδη ἀπὸ χολὴν ποὺ ἐπῆρε τότε ὁ Φοῖβος
 δὲν τοῦ πετοῦσεν ἑξαφνα τὴν μάστιγ' ἀπ' τὸ χέρι.
 Καὶ ἀπ' τὸν θυμὸν του ἐδάκρυσε νὰ βλέπῃ ὁ Διομήδης 385
 πῶς οἱ φοράδες ἔμπροσθεν πολὺν ἐπαῖρναν δρόμον
 καὶ οἱ δικοὶ του ἀκέντητοι ὀπίσω ἐσπεδισθῆκαν.
 'Αλλ' εἶδε πῶς πανούργησεν ὁ Φοῖβος τὸν Τυδείδην
 ἢ Ἀθηνᾶ, κι ἔδραμ' εὐθὺς σιμὰ στὸν πολεμάρχον,
 τοῦ ἀπόδωσε τὴν μάστιγα κι ἐγκάρδιωσε τοὺς ἵππους. 390
 Καὶ θυμωμένην τρέχοντας στὸν Εὐμήλον ἐπάνω
 τὸν ζυγὸν τοῦ 'σπασε ἢ θεά· κι ἐδῶ κι ἐκεῖ τοῦ δρόμου

ἔφυγαν οἱ φοράδες του κι ἐρίζαν τὸ τιμόνι.
 Κι ἐκεῖνος στὸν τροχὸν σιμὰ ροβόλησε ἀπ' τὸν θρόνον,
 οἱ ἀγκῶνες του ἐγδάρθηκαν, ἡ μύτη καὶ τὸ στόμα, 395
 τὸ μέτωπό του ἐσύνητριψε, τὰ μάτια του ὅλα δάκρυα
 ἐγέμισαν κι ἐκόπηκεν ἡ ἀνδρική φωνή του.
 Τότε στὸν δρόμον ἔγυρε τοὺς ἵππους ὁ Τυδεΐδης
 καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους πέρασε πολὺ, καθὼς τοὺς ἵππους
 τοῦ ἀναφτεν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς τὴν νίκη. 400
 Καὶ αὐτοῦ κατόπιν ὁ ξανθὸς Μενέλαος προχωροῦσε.
 Κι ἐφώναζ' ὁ Ἀντίλοχος στοὺς ἵππους τοῦ πατρός του:
 «Καὶ σεῖς πατήσετε γερά, τεντῶστε τὴν ὁρμήν σας·
 μ' ἐκείνους νὰ παλαίσετε δὲν λέγω τοῦ Τυδεΐδη 405
 τοὺς ἵππους, ποὺ τοὺς ἔδωκε μεγάλην γρηγοράδα
 ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἠθέλησε νὰ δώσῃ αὐτοῦ τὴν νίκη·
 ἀλλὰ γοργὰ προφθάσετε τοῦ Ἀδμήτου τὸ ζευγάρι,
 θὰ ναι ἐντροπή σας θηλυκὴ νὰ γίνῃ ἀνώτερό σας
 ἡ Αἴθρ'· ἀκόμη ὀπίσω τῆς θὰ μείνετε, ὦ γενναῖοι;
 Καὶ ἴδου τί λέγω φανερά καὶ ὁ λόγος μου θὰ γίνη· 410
 δὲν θὰ σᾶς περιποιηθῇ στὸ ἐξῆς ὁ μέγας Νέστωρ,
 ὁ ἴδιος ἀλύπητα θεὰ σᾶς κόψη, ἀνίσως
 πάρωμε ὀκνηρευόμενοι κατώτερο βραβεῖον·
 ἀλλὰ νὰ μὲ συντρέξετε μὲ τὴν ὁρμήν σας ὅλην·
 καὶ ὁ νοὺς μου θὰ μηχανευθῇ μὲ τρόπον νὰ γλιστρήσω 415
 τοῦ δρόμου ἐκεῖ στὸ στένωμα κι ἔτσι θὰ μοῦ ξεφύγῃ».
 Κι ἐκεῖνοι ἀπ' τοὺς φοβερισμοὺς ποὺ ἀκοῦσαν τοῦ κυρίου
 τὸ τρέξιμό τους σπούδαξαν ὥσπου σ' ὀλίγην ὥραν
 τοῦ κοίλου δρόμου τὸ στενὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἐφάνη·
 εἶχεν ὁ δρόμος σχίσμα γῆς ποὺ μαζευμένα ἐκάμαν 420
 τὰ χειμῶνιάτικα νερά κι ἐβύθισεν ὁ τόπος.
 Ἐκεῖ μὲ φόβον μὴ συμβῇ σμίξις τροχῶν τραβοῦσε
 ὁ Ἀτρεΐδης· τότε ὁ Ἀντίλοχος ἔξω τοῦ δρόμου στρέφει
 τοὺς ἵππους, γέρνει πλαγινὰ καὶ ὀρμᾷ νὰ τὸν προφθάσῃ.
 «Ἀνόητε», τοῦ ἐφώναξεν ὁ Ἀτρεΐδης φοβισμένος, 425
 «πῶς κυβερνᾷς; Τοὺς ἵππους σου κράτησε, κι εἶναι ὁ δρόμος
 στενός, παρέκει στὸ πλατύ, θαρρῶ, θὰ προσπεράσῃς,
 μὴν ἀφανίσῃς καὶ τοὺς δυὸ κτυπώντας μὲ τ' ἀμάξι».

Ἄλλὰ ὥσάν τὰ λόγια του ποσῶς νὰ μὴ ᾔχε ἀκούσει
 ὁ Ἀντίλοχος σφοδρότερα τοὺς ἵππους ἐκεντοῦσε. 430
 Καὶ ὅσῃν ὁ δίσκος ἔχει ὄρμην ριγμένος ἀπὸ χέρι
 ἀνδρός, ποὺ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς νιότης δοκιμάζει,
 τόσο διασκέλισαν καὶ αὐτοί· κι ἐκεῖνοι τοῦ Ἀτρείδῃ
 τὰ ὀπίσω ἐκάμαν, ὅτι αὐτὸς ἠθέλησε κι ἐμείναν,
 μήπως συμπλέξουν καὶ τὰ δυὸ ζευγάρια μὲς στὸν δρόμον 435
 καὶ τὰ καλόπλεκτα θρονιὰ γυρίσουν ἄνω κάτω
 κι οἱ ἴδιοι χάμου κυλισθοῦν ζηλεύοντας τὴν νίκη.ν.
 Τότε ὁ Ξανθὸς Μενέλαος τὸν ἀποπῆρε κι εἶπε:
 Ἄντίλοχε, καὶ ποῖός θνητὸς ὀλέθριος εἶναι, ὥς εἶσαι;
 Ἐσφάλαμε ὅπου δίκαιον σ' ἐλέγαμε, ὦ χαμένε· 440
 ἀλλ' ὅμως πρῶτα θὰ ὀρκισθῇς πρὶν πάρης τὸ βραβεῖον».·
 Εἶπε· κατόπι ἐφώνηξε στὰ δυνατὰ πουλάρια.
 «Μὴ μοῦ σταθῇτε ἀκίνητοι καὶ καταπικραμένοι
 ἐκείνων θενὰ κουρασθοῦν τὰ γόνατα καὶ οἱ φτέρνες
 πρὶν ἀπὸ σᾶς· ὅτι καὶ οἱ δυὸ τὰ νιάτα πλιά δὲν ἔχουν». 445
 Καὶ τότε ἐκεῖνα ἀπ' τὴν βοὴν ποὺ ἀκοῦσαν τοῦ κυρίου
 ὀρμησαν καὶ δὲν ἄργησαν τοὺς ἄλλους νὰ προφθάσουν.
 Στὸν κύκλον κεῖ καθήμενοι θωροῦσαν οἱ Ἀργεῖοι
 τοὺς ἵππους ποὺ μ' ἀκράτητην ὄρμην τετραποδίζαν.
 Πρῶτος ὁ ἄρχος τῶν Κρητῶν, Ἴδομενεύς, τοὺς ἵππους 450
 ἐνόησε, ὥς ἐκάθουνταν ψηλὰ τοῦ κύκλου ἀπ' ἔξω·
 καὶ ὥς ἄκουσεν ἀπὸ μακριὰ βοὴν τοῦ κυβερνήτη
 ξεχώρισε περήφανο πουλάρι νὰ προβαίνει
 ποὺ ᾔχε τὴν τρίχα ὀλόξανθην καὶ μόνον ἔν' ἀσπράδι
 ὥσάν φεγγάρι στρογγυλὸ, στὸ μέτωπο ἐφαινόταν. 455
 Τότε ἔσηκώθη καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ στοὺς Ἀργεῖους:
 «ὦ τῶν Ἀργείων ἀρχηγοί, καλοὶ μου πολεμάρχοι,
 τάχα ἐγὼ μόνος ἦ καὶ σεῖς βλέπετ' ἐκεῖ τοὺς ἵππους;
 Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐπρότρεχαν μοῦ ἐφαινόταν καὶ ἄλλος
 φαντάζει ὁ κυβερνήτης των· καὶ κάπου ἐμποδισθῆκαν 460
 αὐτὲς ποὺ ἐκεῖ ἐκέρδισαν στὸν δρόμον οἱ φοράδες.
 Πρῶτα στὸ τέρμα ὀλόγυρα τὲς ἐβλεπα νὰ τρέχουν,
 τώρα ἀπ' ἐμπρός μου χάθηκαν, ἂν καὶ παντοῦ γυρίζω
 τὰ μάτια μου νὰ τές ἰδῶ στὸ Τρωικὸ πεδῖον.

"Ἡ θὰ τοῦ ἐφύγαν τὰ λουριά καὶ δὲνμποροῦσε πλέον 465
 νὰ τὲς κρατῇσει στρέφοντας τὸ τέρμα ὁ κυβερνήτης.
 Ἐκεῖ, θαρρῶ, θὰ ἔπese αὐτὸς καὶ θὰ ἔσπασε τ' ἀμάξι
 καὶ ξαγριωμένες σκίρτησαν κι ἐφύγαν οἱ φοράδες·
 ὀρθοὶ κοιτάξετε καὶ σεῖς· ἴσως καλὰ δὲν βλέπω 470
 ἐγώ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, πῶς κείνος αὐτοῦ πέρα
 εἶναι τὸ γένος Αἰτωλός, καὶ στ' Ἄργος βασιλεύει,
 καὶ τοῦ Τυδέως εἶν' υἱός, ὁ δυνατὸς Διομήδης».

Καὶ ὁ Αἶας τὸν κακόβρισην ὁ γρήγορος Ὀϊεΐδης·
 «Ἰδομενέα, φαφλατᾶς παράκαιρα· καὶ πέρα 475
 ἀνέρα σηκώνονται πετώντας οἱ φοράδες.
 Μὲς στοὺς Ἀργεῖους, ὡς θαρρῶ, τόσο δὲν εἶσαι νέος,
 καὶ μάτια τόσο καθαρὰ δὲν ἔχ' ἡ κεφαλὴ σου·
 πάντοτ' ἐσὺ ἴσαι φαφλατάς, ἀλλ' ὅπου εὐρίσκοντ' ἄλλοι
 ἄνδρες καλῦτεροι ἀπὸ σέ, πρὸς τί νὰ φαφλατίζης;
 Ἐκεῖνες εἶναι ποῦ ἀπ' ἀρχῆς προτρέχαν οἱ φοράδες 480
 τοῦ Εὐμήλου καὶ τὲς κυβερνᾷ μὲ τὰ λουριά στὸ χέρι».

Εὐθύς ὁ ἄρχος τῶν Κρητῶν τοῦ ἀντεῖπε χολωμένος·
 «Αἶας φιλονικίατε, κακόγνωμε καὶ στὰ ἄλλα
 μὲς στοὺς Ἀργεῖους ὕστερος, ὅτ' εἶναι ὠμὸς ὁ νοῦς σου.
 Κι ἔλ', ἄς στοιχηματίσωμεν ἡ τρίποδα ἡ λεβέτι 485
 καὶ ποῖδ' ζευγάρι τρέχει ἐμπρὸς κριτῆς ἄς μαρτυρήσῃ
 ὁ Ἀγαμέμνων· τότε σὺ πλερώνοντας θὰ μάθης».

Εἶπε κι εὐθύς πετάχθηκεν ὁ φτεροπόδης Αἶας
 καὶ θυμωμένος ἔμελλε κακὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ· 490
 καὶ θ' ἀναφτε χειρότερη σ' αὐτοὺς φιλονικία,
 ἂν δὲν σηκώνετ' ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ ἴδιος, ποῦ τοὺς εἶπε:
 «Τὰ λόγια τοῦτα τὰ κακὰ νὰ παύσουν μεταξύ σας,
 Αἶας σὺ καὶ Ἰδομενεύς, ὅτι δὲν εἶναι πρέπον,
 ποῦ σ' ἄλλον ἂν τὸ ἐβλέπετε θὰ σᾶς ἀγανακτοῦσε·
 ἀλλὰ στὸν κύκλον ἥσυχοι τοὺς ἵππους θεωρεῖτε, 495
 καὶ δὲν θ' ἀργήσουν τῶρα ἐδῶ νὰ φθάσουν, ὡς τοὺς βιάζει
 ζῆλος τῆς νίκης· τότ' ἐσεῖς θέλει γνωρίσειτ' ὅλοι
 τῶν ἵππων τίνες ὕστεροι καὶ τίνες εἶναι πρῶτοι».

Τὸν λόγον δὲν ἀπόειπε κι ἐφθασεν ὁ Τυδεΐδης
 τοὺς ἵππους του κατάπλατα ραβδίζοντας κι ἐκεῖνοι 500

ἐκόφταν μὲ ἀνάερα δι᾿ ἀσκελα τὸν δρόμον.
 Καὶ ἀπὸ τὴν σκόνῃ εὐφραίνονταν ἐπὶ ὁ κυβερνήτης,
 καὶ ὀπίσω στὰ φτερόποδα πουλάρια ροβολοῦσε
 τ' ἀμάξι, χρυσοκόλλητο μὲ δίπλες κασσιτέρου·
 καὶ τὰ στεφάνια τῶν τροχῶν μικρὸν αὐλάκι ἀφῆκαν 505
 στὸ λεπτὸ χῶμα ὀπίσω τοὺς κι ἐκεῖνα ἐμπρὸς πετοῦσαν.
 Στὸν κύκλον μέσα ἐστάθηκε καὶ ἴδρωτες στὸ χῶμα
 ρονιὲς τὰ στήθη ἐστάλαζαν καὶ οἱ κεφαλὰς τῶν ἵππων·
 καὶ αὐτὸς ἀπὸ τ' ὀλόλαμπρον ἐπήδησε θρονί του
 καὶ στὸν ζυγὸν ἀπόθεσε τὴν μᾶστιγα· καὶ ἀμέσως 510
 ὁ ἀνδρειωμένος Σθένελος ἐπῆρε τὸ βραβεῖον
 καὶ μὲ τὸν καλὸν τρίποδα παράδωσε τὴν κόρην
 εἰς τοὺς συντρόφους καὶ ἄρχισε τοὺς ἵππους νὰ ξεζέψη.
 Κατόπιν ἦλθ' ὁ Ἀντίλοχος αὐτὸς ποὺ τὸν Ἀτρεΐδην
 μ' ἐπιβουλὴν του ἐπέρασε καὶ ὄχι μὲ ὁρμὴν τῶν ἵππων. 515
 Καὶ ὅμως τοῦτος πολὺ ἐγγὺς ἐράβδιζε τοὺς ἵππους
 καὶ ὅσον ἀπέχει ἀπ' τὸν τροχὸν πουλάρι ὅπου στὸ σιάδι
 μ' ὅλο τ' ἀμάξι ταχυστὰ τραβᾷ τὸν κύριόν του,
 ποὺ ἐγγίζουσιν μόλις τὸν τροχὸν οἱ τρίχες τῆς οὐρᾶς του·
 καὶ ἐκεῖνο τρέχει κολλητὰ στ' ἀμάξι καὶ δὲν μένει 520
 τόπος πολὺς ἀνάμεσα ὅσον κι ἂν πάρουν δρόμον·
 τόσον ἀπ' τὸν Ἀντίλοχον ἔμενε ὀπίσω ὁ Ἀτρεΐδης.
 Ἀλλὰ καὶ δυὸ δισκοβολὰς ἔμεν' ὀπίσω πρῶτα,
 ἀλλὰ γοργὰ τὸν πρόφθασε μὲ τὴν καλὴν ἀνδρείαν
 τῆς Αἴθης, τῆς καλότριχης φοράδας τοῦ ἀδελφοῦ του· 525
 καὶ ἀκόμη ἂν ἀγωνίζονταν παρέκει τὸν περνοῦσε
 ὁ Ἀτρεΐδης καὶ δὲν θ' ἄφηναν ἀμφίβολην τὴν νίκην.
 Κι ἔμενε ἀπ' τὸν Μενέλαον μιὰν κονταριὰν ὀπίσω
 ὁ Μηριόνης, ὁπαδὸς λαμπρὸς τοῦ Ἰδομενέως,
 ὅτ' ἦσαν ἀργοκίνητα τὰ εὐμορφα ἄλογά του 530
 καὶ κεῖνος πάλι ἀδύνατος πολὺ νὰ κυβερνήσῃ.
 Καὶ ἀπ' ὅλους ἦλθε ὑστερινὸς ὁ Εὐμηλος καὶ ἐτράβα
 τ' ὁμορφο ἀμάξι καὶ ἐμπροσθεν κεντοῦσε τ' ἄλογά του.
 Τὸν εἶδε καὶ ἐσυμπόνεσεν ἐκεῖνον ὁ Πηλεΐδης
 καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπ' εὐθύς στὴν μέσσην τῶν Ἀργείων· 535
 «Ὑστερος ὁ καλύτερος μὲ τ' ἄλογό του φθάνει

ἀλλ' ὅπως πρέπει, ἄς τοῦ δοθῇ τὸ δεύτερο βραβεῖον
καὶ τοῦ Τυδεΰας ὁ υἱὸς ἄς λάβῃ τὰ πρωτεῖα».

“Ὀλ’ οἱ Ἀχαιοὶ συμφώνησαν νὰ γίνῃ αὐτὸ ποῦ εἶπε
καὶ τὴν φοράδα παρευθὺς θὰ τοῦ ἔδιδε ὁ Πηλεΐδης 540

ἐὰν δὲν ἐσηκώνονταν νὰ εἰπῇ τὸ δίκαιόν του
ὁ Ἀντίλοχος, τοῦ Νέστορος υἱός, στὸν Ἀχιλλέα:

«Θὰ σοῦ θυμώσω δυνατά, Πηλεΐδη, ἂν τοῦτο κάμῃς·
σὺ τὸ βραβεῖο μοῦ ἀφαιρεῖς, θαρρῶ, γιατί τοῦ ἐπάθαν 545

τὰ γρήγορα πουλάρια του, τ’ ἀμάξι του κι ἐκεῖνος,
ὁ ἐξαίσιος· ἀλλ’ ἄς ἔκαμνεν εὐχὲς τῶν ἀθανάτων

καὶ τότε δὲν θὰ ἔρχονταν ὁ ὕστερος ἀπ’ ὅλους.
Ἄλλ’ ἂν σοῦ εἶναι ἀγαπητὸς κι ἐγκάρδια τὸν λυπῇσαι,

πλήθιο χρυσάφι καὶ χαλκὸς ὑπάρχει στὴν σκηνήν σου,
πρόβατα, δοῦλες καὶ λαμπρὰ πτερόποδα πουλάρια· 550

πάρε ἀπ’ αὐτὰ καὶ δῶσε του, κατόπ’ ἧ ἀμέσως τώρα
βραβεῖον καὶ λαμπρότερο νὰ σ’ ἐπαινέσουν ὅλοι.

Καὶ τούτην δὲν θὰ δώσω ἐγώ· καὶ ὅποιος θελήσῃ ἀνδρεῖος
νὰ μοῦ τὴν ἀρήν ἄς ἔλθῃ ἐδῶ μ’ ἐμὲ νὰ πολεμήσῃ».

Εἰς τοῦτα ἔχαμογέλασεν ὁ ἰσὸθεος Πηλεΐδης, 555
τοῦ ἄρεσ’ ὁ Ἀντίλοχος ὁ ἀγαπητὸς του φίλος

καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησε: «Κι ἐὰν θελήσῃς κι ἄλλο
ἀπὸ δικό μου, Ἀντίλοχε, τοῦ Εὐμήλου ἐγὼ νὰ δώσω

θενὰ τὸ κάμω πρόθυμα· τὸν θώρακα νὰ λάβῃ
αὐτὸν ποῦ ἐπῆρα λάφυρον ἀπ’ τὸν Ἀστεροπαῖον, 560

χάλκινον, καὶ κασσίτερος λαμπρὸς τὸν περιχύνει·
θὰ τό ’χη κτῆμ’ ἀτίμητο». Κι εὐθὺς στὸν ποθητόν του

εἶπε τὸν Αὐτομέδοντα τὸν θώρακα νὰ φέρῃ
ἀπ’ τὴν σκηνήν· τὸν ἔφερεν ἐκεῖνος καὶ τοῦ Εὐμήλου

τὸν ἔδωκε, ὅπου ὀλόχαρος στὰ χέρια του τὸν πῆρε. 565

Τότε βαρὺς ἀπ’ τὴν χολήν ποῦ εἶχεν τοῦ Ἀντιλόχου
σηκώθηκε ὁ Μενέλαος· καὶ ὁ κήρυκας στὸ χέρι

σκηπτρο τοῦ δίδει καὶ σιωπὴν κηρύττει τῶν Ἀργείων.
Καὶ ὁ θεῖος ἄνδρας ἄρχισεν: «᾽Ω φρόνιμε ὄχι πλέον 570

Ἀντίλοχε, τί ἔκαμες! Μοῦ ἐθόλωσες τὴν δόξαν,
ἐκεῖνα τὰ ὀκνότατα πουλάρια σου ἔμπροσθέν μου

ἔσπρωξες καὶ μοῦ ἐμπόδισες τοὺς ἵππους εἰς τὸν δρόμον.

- 'Αλλὰ σεῖς ὅλ' οἱ ἄρχηγοὶ προστάτες τῶν Ἀργείων
 χωρὶς νὰ προτιμήσετε κανέναν κρίνετέ μας,
 μὴ κάποιος τῶν Ἀχαιῶν τοῦτον εἰπῇ τὸν λόγον: 575
 «Μὲ ψέματ' ὁ Μενέλαος ἐπῆρε τὴν φοράδα
 τοῦ Ἀντίλοχου, ἂν κι εἶχε αὐτὸς χειρότερους τοὺς ἵππους,
 ἀλλ' εἶναι αὐτὸς ἀνώτερος πολὺ στὸ μεγαλεῖον».
- 'Αλλὰ θὰ κρίνω εὐθύς ἐγώ, καὶ δὲν θὰ μὲ ἀποπάρη
 τῶν Δαναῶν, θαρρῶ, κανεῖς. Θὰ εἶμαι δικαιοκρίτης. 580
 'Αντίλοχε διόθρεφτε, ἔλα, σὰν θέλει ὁ νόμος
 στήσου στὴν ἄμαξαν ἐμπρὸς ὀλόρθος καὶ στοὺς ἵππους,
 πάρε τὴν ἴδια μάστιγα, ποὺ πρῶτα ἐκυβερνοῦσες,
 καὶ πιάνοντας τοὺς ἵππους σου, τοῦ Ποσειδῶνος κάμε
 ὄρκον ποὺ δὲν μοῦ ἐμπόδισες μ' ἐπιβουλὴν τ' ἁμάξι». 585
- Καὶ ὁ φρόνιμος Ἀντίλοχος ἀπάντησέ του κι εἶπε:
 «Πραῦνον τῶρα, ὅτ' εἴμ' ἐγὼ πολὺ νεώτερός σου,
 σεπτὲ Μενέλαε, καὶ σὺ καλύτερός μου εἰς ὅλα·
 γνωρίζεις πόσον εὐχόλα παρανομοῦν οἱ νέοι·
 ὁ νοῦς τους γοργοκίνητος ἰσχνὴν τὴν σκέψιν ἔχει. 590
 "Ὅθεν μαλάξου· μόνος μου σοῦ δίδω τὴν φοράδα
 ποὺ ἐκέρδισα· καὶ ἂν ἄλλο τι δικό μου νὰ σοῦ δώσω
 ἤθελες καὶ καλύτερο, σοῦ τό 'δινά ὀλοψύχως,
 παρ' ἀπὸ σέ, διόθρεφτε, νὰ χάσω τὴν ἀγάπην
 ὀλοζωῆς μου καὶ σ' ἐμὲ ὀργὴ νὰ πέσῃ θεία». 595
- Καὶ τὴν φοράδα ὁδήγησεν εὐθύς ὁ Νεστορίδης
 κι ἔδωκε στὸν Μενέλαον, ποὺ στὴν καρδιά του εὐφράνθη,
 καθὼς εἰς τὰ πυκνὰ σπαρτὰ ποὺ τὸν ἄγρον σκεπάζουν
 καλὴ δροσιὰ ζωογονεῖ τὰ φουντωμέν' ἀστάχια·
 ὁμοίως, ὦ Μενέλαε, μέσα ἡ καρδιά σου εὐφράνθη· 600
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησε μὲ λόγια φτερωμένα:
 «Καὶ ἄφ' ἐαυτοῦ μου, Ἀντίλοχε, συγκρίνω τὸν θυμὸν μου
 νὰ παύσω, ὅτι ἀστόχαστος καὶ ἀσύστατος δὲν ἦσουν
 ποτέ σου, ἀλλὰ ἐδῶ τὸν νοῦν ἐνίκησε ἡ νεότης·
 καλύτερός σου στὸ ἐξῆς φυλάξου ν' ἀπατήσης. 605
 Κι εὐκόλα δὲν θὰ μ' ἐπειθε τῶν Ἀχαιῶν κανένας·
 ἀλλ' ἐπαθες ἐσὺ πολλὰ κι ἐμόχθησες γιὰ μένα
 σὺ καὶ ὁ πατέρας σου ὁ λαμπρὸς μὲ τὸν αὐτάδελφόν σου·

μοῦ ἐπρόσπεσες καὶ τοῦτο ἀρκεῖ· καὶ τὴν φορὰδ', ἂν κι εἶναι
δική μου, λάβε τὴν ἐσὺ γιὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι
ὅτι καρδιά περήφανη καὶ ἀμάλακτην δὲν ἔχω». 610

Εἶπε καὶ τοῦ Νοήμονος συντρόφου τοῦ Ἀντιλόχου
τὴν ἔδωκε, κι ἐπῆρε αὐτὸς τὸ λαμπερὸ λεβέτι.
Τέταρτος δύο τάλαντα χρυσάφι ὁ Μηριόνης.
Πέμπτον βραβεῖον ἔμενεν ἡ δίχερη φιάλη. 615

Ἐκεῖνην ἔφερ' ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνάμεσα στὸ πληῆθος
στὸν Νέστορα καί, «λάβε αὐτό», τοῦ εἶπε, «γέροντά μου,
σὰν τοῦ Πατρόκλου ἐνθύμημα νὰ τό 'χης ὅπου ἐτάφη·
τί ἐκεῖνον πλέον δὲν θὰ ἰδῆς στὴν μέσην τῶν Ἀργείων.
Καὶ τὸ βραβεῖον τοῦτο ἐγὼ σοῦ δίνω χαρισμένο». 620

ὅτι καὶ σὺ ν' ἀγωνισθῆς, θαρρῶ, δὲν θὰ θελήσης
στὸ πάλαιμα ἢ στὸ γρόνθισμα, στὸ τρέξιμο ἢ στ' ἀκόντι
ὅτι ἀπ' τὸ γῆρας τὸ κακὸν ἐκόπ' ἡ δύναμὶς σου».

Καὶ τὴν φιάλην τοῦ 'βαλε στὰ χέρια· τὴν ἐπῆρε
περίχαρος ὁ γέροντας καὶ εἶπε τοῦ Ἀχιλλεύως: 625

«Λόγια τωόντι ἀληθινά, ἐπρόφες, παιδί μου·
ἐμάργωσαν τὰ μέλη μου, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια
ποῦ ἐδῶ στοὺς ὤμους φερωτὰ κινοῦνταν καὶ τὰ δύο.

Ποῦ εἶναι ἡ νιότη μου κι ἡ ἀνδρεία ποῦ στὸ Βουπράσι ἐφάνη
σὰν ἔθαπταν οἱ Ἐπειοὶ τὸν μέγαν πολεμάρχον 630

Ἀμαρυγκέα, κι ἔθεςαν ἀγώνα τὰ παιδιὰ του.
'Εκεῖ κανεῖς τῶν Ἐπειῶν μ' ἐμὲ δὲν ὁμοιώθη
ἢ τῶν γενναίων Αἰτωλῶν, ἀλλ' οὔτε τῶν Πυλίων.

Τὸν Κλυτομήδη ἐνίκησα στοὺς γρόνθους Ἡνοπίδην,
στὴν πάλην τὸν Πλευρώνιον, κατόπι τὸν Ἀγκαῖον, 635

καὶ τὸν ἐξαΐσιον Ἴφικλον στὰ πόδια καὶ κατόπι
στ' ἀκόντι τὸν Πολύδωρον καὶ ἀντάμα τὸν Φυλέα.

Μόνον οἱ Ἀκτορίωνες στοὺς ἵππους μ' ἐπεράσαν,
διπλοὶ μοῦ σπρώχθηκαν ἐμπρὸς μὲ ζῆλον νὰ κερδίσουν

ἐκεῖνα ποῦ ἦσαν ὕστερα λαμπρότατα βραβεῖα. 640

Δίδυμοι αὐτοί, καὶ σταθερῶς ἐκυβερνοῦσ' ὁ ἓνας
ἐκυβερνοῦσε σταθερῶς κι ἐμάστιζεν ὁ ἄλλος.

Ἴδου ποιὶς ἤμουν μιά φορὰ· στοὺς νέους τὰρ' ἀφήνω
ἔργα παρόμοια· κι ἐγὼ στὸ μαῦρο γῆρας πρέπει

νά ὑπακούσω, ἂν κι ἔλαμπα στήν μέση τῶν ἡρώων. 645
 'Αλλ' ἄμε κι ἐνταφίαζε τὸν φίλον σου μὲ ἀγῶνες·
 μοῦ εἶναι ἀκριβὸ τὸ χάρισμα καὶ χαίρεται ἡ ψυχὴ μου
 ποὺ ἐμὲ τὸν φίλον πάντοτε θυμᾶσαι καὶ γνωρίζεις
 πόση τιμὴ, τῶν Ἀχαιῶν ἀνάμεσα μοῦ πρέπει·
 καὶ οἱ θεοὶ μ' ὅ,τι ἀγαπᾶς νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουν». 650

Τὸ ἐγκώμιον ὅλον ἄκουσε τοῦ Νέστορος κι ἐβγῆκε
 μέσ' ἀπ' τὸ πλῆθος ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τῆς γρονθομαχίας
 τῆς τρομερῆς κατέθεσεν ἀμέσως τὰ βραβεῖα.
 Ἔφερε κι ἔδωκεν ἐκεῖ τοῦ κύκλου μὲς στὴ μέση
 ἄστρον, κακοδάμαστο ἐξάχρονο μουλᾶρι· 655
 κι ἓνα ποτήρι δίκουπο νὰ λάβῃ ὁ νικημένος.
 Καὶ ὀρθὸς ἐστήθη κι ἔλεγε στήν μέσῃ τῶν Ἀργείων:
 «Ἀτρεῖδες καὶ ὅλ' οἱ Ἀχαιοὶ μὲ τὲς καλὲς κνημίδες,
 ἃς ἔλθουν δύο δυνατοὶ γι' αὐτὰ ν' ἀντιστηκῶσουν
 πολὺ ψηλὰ τοὺς γρόνθους των καὶ εἰς ὅποιον ἀπ' τοὺς δύο 660
 ὁ Ἀπόλλων δώσῃ δύναμιν, κι οἱ Ἀχαιοὶ τὸ κρίνουν,
 ἃς πάρῃ τὸ φερέπονο μουλᾶρι στήν σκηνὴν του
 καὶ ὁ νικημένος νὰ χαρῇ τὸ δίκουπο ποτήρι».

Στὸν λόγον τοῦ ἐπετάχθη εὐθὺς ἄνδρας τρανὸς καὶ ὠραῖος
 ὁ Πανοπείδης Ἐπειός, ἐξάϊσιος γρονθομάχος. 665
 Καὶ πιάνοντας τὸ ἐργατικὸ τετράποδο τοὺς εἶπεν:
 «Ἐμπρός, ὅπου τὸ δίκουπο ποτήρι θεὰ πάρῃ·
 καὶ τὸ πουλᾶρι ἐδῶ κανεῖς μὲ τὴν γρονθομαχίαν
 δὲν θὰ κερδίση, ὅτ' εἴμ' ἐγὼ στὴν τέχνην τούτην πρῶτος.
 Δὲν φθάνει ποὺ στὸν πόλεμον εἴμ' ἐλλιπὴς; Καὶ ποῖος 670
 δύναται νὰ εἶναι ποτὲ σ' ὅλα καλὸς τεχνίτης;
 Καὶ ἰδοὺ τὸ λέγω φανερὰ καὶ ἀσφαλτ' αὐτὸ θὰ γίνη·
 τὲς σάρκες θὰ τοῦ σχίσω ἐγώ, τὰ κόκαλα νὰ σπᾶσω,
 ὥστε σιμὰ του ἃς στέκονται ὅσοι πονοῦν γιὰ κεῖνον
 ἀπὸ τὰ χέρια νεκρὸν ἐδῶθε νὰ τὸν πάρουν». 675

Εἶπε, καὶ ὅλοι ἐσώπαιναν· καὶ μόνος τοῦ ἐπετάχθη
 ὁ Ἰσόθεος Εὐρύαλος υἱὸς τοῦ Τηλανίδη
 τοῦ Μηκιστέως, τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου πολεμάρχου
 ποὺ ἄλλοτ' ἐπῆγε στὴν ταφὴν τοῦ σκοτωμένου Οἰδίπου
 στὲς Θῆβες καὶ ὅλων νικητῆς ἐβγῆκε τῶν Καδμείων. 680

Τώρα σιμά του ὁ δοξαστὸς Τυδείδης ἐνεργοῦσε
 καὶ λόγια τοῦ ἔλεγε καλὰ ποθώντας νὰ νικήσῃ.
 Τὸ ζῶμα τοῦ ἔβαλεν αὐτός, τοῦ ἔδωκε κατόπι
 ἀπὸ τομάρι ταύρινο λουριά καλοκομμένα.
 Κι ἀφοῦ ζωσθῆκαν, στάθηκαν τοῦ κύκλου ἐκεῖ στὴν μέσῃ 685
 καὶ ἀντίκρυ ὡς σήκωσαν καὶ οἱ δυὸ τὰ χέρια τ' ἀνδρειωμένα,
 ὁμοῦ βροντῆσαν κι ἔσμιξαν οἱ δυνατοὶ τοὺς γρόνθοι.
 Τρίζαν τὰ δόντια τοὺς φρικτά, καὶ ἰδρωτὲς ἔρρέαν.
 Καὶ ὁ θεῖος χύνετ' Ἐπειδὸς στὸν ἄλλον ποῦ ἐτηροῦσε 690
 ποῦ νὰ τὸν κρούσῃ, καὶ τοῦ σπᾶ τὰ μάγουλα· κι ἐκεῖνος
 ἐτρέκλισε ὡς τοῦ ἐλύγισαν τ' ἀνδρειωμένα μέλη.
 Καὶ μὲ τὸ κρούσμα ἐσκίρτησε σὰν ψάρι ποῦ ὁ Βορέας
 ἔξω στὸ φύκι ἐπέταξε μὲ κύμα σουφρωμένο.
 Τότε ὁ γενναῖος Ἐπειδὸς τὸν ἐπιασε ἀπ' τὰ χέρια
 καὶ ὀρθὸν τὸν ἔβαλε· κι εὐθύς οἱ φίλοι τὸν ἐπῆραν 695
 μέσ' ἀπ' τὸν κύκλον πόσερνε τὰ πόδια μετὰ βίας
 κι ἐφτυοῦσεν αἵματα πηχτά, μὲ δίπλα τὸ κεφάλι.
 Καὶ ἀναίσθητον τὸν ἔβαλαν σιμά τοὺς νὰ καθήσῃ,
 κι ἔπειτα ἐπῆγαν κι ἔφεραν τὸ δίκουπο ποτήρι.
 Τὰ τρίτα εὐθύς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀτέθεσε βραβεῖα 700
 τοῦ τρομεροῦ παλαίσματος καὶ τὰ δειχνεν εἰς ὅλους·
 σ' ὅποιον νικήσῃ τρίποδα μέγαν πυροστάτην
 ποῦ νὰ ἔχῃ βόδια δώδεκα οἱ Ἀχαιοὶ λογιάζαν.
 Καὶ μίαν κόρην ἔθεσε σ' ἔργα πολλὰ τεχνίτρων,
 ποῦ εἶχε βόδια τέσσερα, νὰ λάβῃ ὁ νικημένος. 705
 Καὶ ὀρθὸς στὴν μέσῃ ἔλεγεν: «Ἄς σηκωθοῦν ἐκεῖνοι
 ποῦ θέλουν νὰ δοκιμασθοῦν καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα».
 Καὶ ὁ μέγας ἐσηκώθη εὐθύς, ὁ Τελαμώνιος Αἴας
 καὶ ὁ πολύνους Ὀδυσσεὺς τεχνάσματα γεμάτος.
 Ζωσμένοι ἀφοῦ προχώρησαν τοῦ κύκλου αὐτοῦ στὴν μέσῃ 710
 ἐπιάσθηκαν ἀγκαλιαστά μὲ τὰ βαριά τοὺς χέρια,
 ὡς ὅταν ἄξιος ξυλουργὸς ψαλίδες σφικτοδένει
 σ' ὑψηλὸ δῶμα, ἀκλόνητος ἀπ' τὲς ἀνεμοζάλες.
 Καὶ ὡς τὲς τραβοῦσαν δυνατὰ τὰ λυσσερά τοὺς χέρια
 τρίζαν οἱ πλάτες φοβερὰ καὶ ἰδρωτὲς ἔρρέαν, 715
 βαμμένες αἶμα στὰ πλευρά, στοὺς ὦμους φουσκαλίδες

πυκνὲς ἀνασηκώνονταν, κι ἐκεῖνοι μανιωμένοι
 γιὰ τὸν ὠραῖον τρίποδα μὲ πείσμα ἀγωνιζόνταν.
 Μήτ' ὁ Ὀδυσσεάς δύνονταν τὸν Αἴαντα νὰ ρίξη
 καὶ μήτ' ὁ Αἴας δύνονταν, τόσ' ἦταν τοῦ Ὀδυσσέως 720
 ἡ δύναμις ἀδάμαστη, κι ἐβάρυναν τὰ πλήθη
 καὶ τότε ὁ μέγας τοῦ ἑλεγε ὁ Τελαμώνιος Αἴας:
 «Λαερτιάδη εὐρετικέ, διογέννητ' Ὀδυσσέα,
 ἦ σήκωνέ με ἢ σένα ἐγώ· κι ἔπειτ' ἄς κάμῃ ὁ Δίας».

Εἶπε καὶ τὸν ἐσήκωσε· δὲν ἀστοχᾷ τοὺς δόλους 725
 ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ τὸν κτυπᾷ στὸ κούφιο τοῦ γονάτου·
 ἔπεσε αὐτὸς τ' ἀνάσκελα, μαζί του καὶ ὁ Ὀδυσσεάς
 κατὰσθηθα κι ἐθαύμαζαν ὁλόγυρα τὰ πλήθη.
 Δεύτερος ὁ πολὺπαθος τὸν σήκωνε Ὀδυσσεάς,
 τὸν ἀροκίνησε ἀπ' τὴν γῆν, χωρὶς νὰ τὸν σηκώσει, 730
 ἀλλὰ τὸν ἐπεδίκλωσε κι ἔπεσαν εἰς τὸ χῶμα
 κι ἐλέρωσαν τὰ μέλη τους, πλάγι μὲ πλάγι οἱ δύο
 καὶ σηκωμένοι θ' ἄρχιζαν τρίτην φορὰν τὴν πάλην.
 Ἄλλ' ἐσηκώθη κι ἔκαμε νὰ μείνουν ὁ Πηλεΐδης:
 «Ἀρκεῖ, μὴ ἀντιστυλῶνεσθε καὶ μὴ ταλαιπωρεῖσθε. 735
 καὶ οἱ δυὸ νικᾶτε· καὶ ὅμοια θὰ πάρετε βραβεῖα·
 ἀμέτε καὶ ἄλλοι Ἀχαιοὶ ν' ἀγωνισθοῦν εἰν' ὥρα».

Εἶπε κι ἐκεῖν' ὑπάκουσαν καὶ ἀφοῦ καθαρισθῆκαν
 ἀπὸ τὴν σκόνην πέρασαν στὸ σῶμα τοὺς χιτῶνες.

Βραβεῖα στὴν γοργότητα τότ' ἔθεσε ὁ Πηλεΐδης, 740
 καλὸν κρατῆρα ὁλάργυρο κι ἔξι ἐχωροῦσε μέτρα
 καὶ ταῖρι του στὴν ὁμορφιά δὲν εἶχε ὁ κόσμος ὅλος,
 τί εὐμορφα τὸν σκάλισαν καλότεχοι Σιδόνες
 καὶ Φοίνικες τὰ πέλαγα διαβαίνοντας τὸν φέραν
 καὶ χάρισμα τοῦ Θόαντος τὸν δῶσαν γιὰ νὰ ἀράξουν. 745

Κι ἔπειτα, τὸν Λυκάονα Πριαμίδην νὰ λυτρώσῃ,
 ὁ Ἰασονίδης Εὐνῆος τὸν δίδει τοῦ Πατρόκλου.
 Τώρα στοῦ φίλου τὴν ταφὴν, τὸ ἔθεσε ὁ Πηλεΐδης
 βραβεῖον σ' ὅποιον θὰ βγαίνει γοργότερος ἀπ' ὅλους·
 ἔθεσε βόδι ὁλόπαχο, μεγάλο τοῦ δευτέρου 750
 καὶ μισὸ τάλαντο χρυσὸ γιὰ ὕστερο βραβεῖον.
 Καὶ ὀρθὸς στὴν μέσῃν ἔλεγε: «Ἄς ἔλθουν τώρα ἐκεῖνοι

πού θέλουν νά δοκιμασθοῦν καί εἰς τοῦτον τὸν ἀγώνα». Ὁ Αἴας τότε, ὁ γρήγορος Ὀϊλείδης ἐσηκώθη, ὁ θεὸς ἔπειτα Ὀδυσσεύς, κατόπι ὁ Νεστορίδης 755
 Ἀντίλοχος, στὸ τρέξιμο τῶν ὁμηλίκων πρῶτος. Τὰ τέρματ' ἔθεσ' ὁ Ἀχιλλεύς, κι ἐκεῖνοι ἀραδιασθῆκαν· ἀπ' τὴν βαλβίδα ὄρμησαν κι ἔβγαιν' ἐμπρὸς τῶν ἄλλων ὁ Αἴας καὶ πολὺ σιμὰ κατόπιν ὁ Ὀδυσσεύς· 760
 ὅσον ἢ πῆχ' εἶναι σιμὰ στῆς γυναικὸς τὸ στῆθος πού τὴν τεντώνει τεχνικὰ τὰ γνέματα τραβώντας ἀπ' τὸ κουβάρι καὶ κρατεῖ τὴν πῆχη πρὸς τὸ στῆθος· σιμὰ του τόσον ὁ Ὀδυσσεύς στοῦ Αἴαντος πατοῦσε τὰ χνάρια, πρὶν ἐπάνω του τοῦ πρώτου φθάσῃ ἡ σκόνη. 765
 Κι ἔτρεχε τόσο ἀκράτητα πού ἔσμιγε ἡ πνοή του τὴν κεφαλὴν τοῦ Αἴαντος· καὶ ὁλόγυρα τὰ πλήθη μὲ ἀλαλαγμοὺς ἐγκάρδιωναν τὸν ζῆλον του τῆς νίκης. Ἀλλὰ στὸν γύρον ὕστερον μὲς στὴν καρδιά του εὐχήθη τῆς Ἀθηναῖς ὁ Ὀδυσσεύς: «Θεά, συνάκουσέ με, καὶ τῶν ποδιῶν μου δύναμιν εὐδόκησε νὰ δώσης» 770
 Αὐτὰ δεήθη καὶ ἡ θεὰ τὴν δέησίν του ἐδέχθη: τὰ μέλη τοῦ 'καμ' ἐλαφρά, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια. Καὶ ὅτ' ἔμελλαν νὰ πεταχθοῦν ἀμέσως στὸ βραβεῖον, τὸν Αἴαντ' ἔκαμ' ἡ Ἀθηναῖα στὴν κόπρον νὰ γλιστρήσῃ πού εἶχε ἀπομείνει ἀκόμα ἐκεῖ σωρὸς ἀπὸ τὰ βόδια, 775
 ὅσα ὁ Πηλεΐδης ἔσφαξε στὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, κι ἐκεῖνου ἐγέμισαν βουنيὲς ἢ μύτη καὶ τὸ στόμα. Καὶ τὸν κρατήρα ἐσήκωσεν ὁ Ὀδυσσεύς, πού πρῶτος ἔφθασε, καὶ κατόπιν του τὸ βόδι ἐπῆρ' ὁ Αἴας. Ἔσταθῃ ὀρθὸς καὶ πιάνοντας τὰ κέρατα τοῦ ταύρου 780
 καὶ φτυώντας πέρα τὴν βουνιά, τοὺς εἶπε: «Συμφορά μου τὰ πόδια μου ἄμπωσε ἡ θεὰ πού πάντοτε βοηθὸς του ὥσάν μητέρα στέκεται στὸ πλάγι τοῦ Ὀδυσσεύς». Εἶπε καὶ ὅλοι ἐγέλασαν νὰ βλέπουν τὸν καημόν του. 785
 Κι ἐσήκωσεν ὁ Ἀντίλοχος τὸ ὕστερο βραβεῖον γλυκογελώντας κι ἔλεγε τῶν Ἀχαιῶν στὴν μέσση: «ῶ φίλοι, ἂν τὸ ξεύρετε, θεὰ τὸ εἰπῶ, πού ἀκόμα δίδουν οἱ ἀθάνατοι τιμὴν εἰς τοὺς παλαιότερους.

Κι ἰδοὺ στὰ χρόνια πρῶτος μου ὁ Αἶας εἶναι ὀλίγο·
τοῦτος τῆς ἄλλης γενεᾶς καὶ χρόνων εἶναι ἀρχαίων. 790
γέροντας ἀλλ' ἀδάμαστος· καὶ μόνος ὁ Πηλεΐδης
μπορεῖ μ' αὐτὸν νὰ μετρηθῇ στοῦ δρόμου τὸν ἀγώνα).

Ὁ λόγος τοῦ τὸν γρήγορον ἐδόξαζε Ἀχιλλέα.

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν καὶ τοῦ ἑνὸς Πηλεΐδης :
«Τὸν ἔπαινόν μου ἀνώφελα δὲν εἶπες, Νεστορίδῃ· 795
δεύτερο μισὸ τάλαντο χρυσάφι θὰ σοῦ δώσω».

Καὶ τότε ἔβαλε στὰ χέρια του καὶ αὐτὸς φαιδρὸς τὸ ἐπῆρε.

Τότε ὁ Πηλεΐδης ἔθεσε μακρόσκιον κοντάρι
κράνος καὶ ἀσπίδ' ἀκόμῃ αὐτοῦ, καὶ τ' ἄρματα ἦσαν κεῖνα
πού ἔχε ἀφαιρέσει ὁ Πάτροκλος ἀπὸ τὸν Σαρπηδόνα. 800

Ὁρθὸς ἐστάθη κι ἔλεγε στὴν μέσσην τῶν Ἀργείων :
«Γιὰ τοῦτα δύο δυνατοὶ νὰ ἔλθουν πολεμάρχοι
μὲ τ' ἄρματα μὲ κοφτερὸ κοντάρι στὴν παλάμην
ἐμπρὸς μας τὴν ἀνδρείαν τοὺς ἐδῶ νὰ δείξουν ὅλην· 805
καὶ ὅποιος τοῦ ἄλλου τὸ καλὸ κορμὶ λογχίσῃ πρῶτος
ὥς εἰς τὰ σπλάγχνα μέσα του καὶ βγάλῃ μαῦρον αἷμα,
τὸ ξίφος τὸ ἀσημόκομπο τὸ θρακικὸ θὰ λάβῃ

τοῦτο ποὺ ἐπῆρα λάφυρον ἐγὼ τοῦ Ἀστεροπαίου·
καὶ αὐτὰ θὰ πάρουν τ' ἄρματα κοινὰ καὶ οἱ δύο νὰ τὰ ἔχουν
καὶ εἰς τὴν σκηνὴν θὰ βάλουμε σ' αὐτοὺς καλὸ τραπέζιν». 810

Ὁ μέγας ἐσηκώθη εὐθύς ὁ Τελαμώνιος Αἶας
καὶ ὁμοῦ σηκώθη ὁ δυνατὸς Διομήδης τοῦ Τυδέως
καὶ ἀφοῦ τὰ ὅπλα ἐζώσθησαν ἀνάμερ' ἀπ' τὰ πλήθη
στὴν μέσσην ἐπροχώρησαν διψώντας γιὰ τὴν μάχην,
μ' ἄγριο βλέμμα, καὶ οἱ λαοὶ τοὺς βλέπαν ξιπασμένοι. 815

Καὶ ὅταν ἀντίκρυ ἐχύθησαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον
ῥομφαία τρεῖς φορές καὶ οἱ δύο καὶ τρεῖς φορές ἐσμίξαν.

Ὁ Αἶας τὸν ἐκτύπησε στὴν στρογγυλὴν ἀσπίδα·
ἀλλὰ καλὸς ὁ θώρακας τὸν φύλαξε, κι ἐκεῖνος
ἐπάνω ἀπ' τὴν ἀπέραντην ἀσπίδα ἐπροσπαθοῦσε 820
στὸν τράχηλον τοῦ Αἴαντος τὴν λόγχην του νὰ σπρώξῃ·
καὶ τότε γιὰ τὸν Αἴαντα τὰ πλήθη φοβισμένα
νὰ παύσουν εἶπαν καὶ ὅμοια νὰ πάρουν τὰ βραβεῖα.

Ἀλλ' ὁ Πηλεΐδης ἔδωκε τὸ ξίφος στὸν Τυδείδην

μέ τὸ θηκάρι καὶ καλὸ μ' ἐκεῖνο κρεμαστάρι. 825
 Καὶ δίσκον τότε ἀτόφιον ἐπρόβαλε ὁ Πηλείδης
 πὺ πρῶτα ὁ μεγαλοδύναμος τὸν ἔριχν' Ἡετίων,
 ἀλλ' ἐκεῖνον ἐφόνευσεν ὁ ἰσόθεος Πηλείδης
 καὶ ἐπῆρε στὰ καράβια τοῦ τὸν δίσκον μ' ὅλα τ' ἄλλα.
 Ὅρθὸς ἐστήθη καὶ ἔλεγε στὴν μέσσην τῶν Ἀργείων : 830
 «Ἐλᾶτε, δοκιμάσετε καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα»
 καὶ εἰς μέρη ἔρμ' ἄς εὐρεθοῦν οἱ καρποφόροι ἀγροὶ τοῦ
 γιὰ πέντε χρόνια σίδερο θὰ παίρνη ἀπὸ τὸν δίσκον.
 Δὲν θενὰ πᾶ γιὰ σίδερο βοσκὸς ἢ βοδολάτης
 στὴν πόλιν, ὅτι θὰ ᾿χη αὐτὸς νὰ δίδῃ ἀπὸ δικό του». 835
 Εἶπε καὶ αὐτοῦ σηκώθη εὐθύς ὁ ἀνδρεῖος Πολυποίτης,
 καὶ ἡ δύναμις ἡ ἀδάμαστη τοῦ θεοῦ Λεοντέως,
 ὁ Αἴας Τελαμώνιος καὶ ὁ Ἐπειὸς ὁ θεῖος.
 Καὶ ἄμ' ἀραδιάσθησαν καὶ οἱ τρεῖς φουκτώνοντας τὸν δίσκον
 τὸν ἐσφενδόνισ' ὁ Ἐπειὸς καὶ ἐγέλασαν τὰ πλήθη. 840
 Δεύτερος πάλιν ὁ Λεοντεύς, τοῦ Ἄρη τὸ βλαστάρι,
 τρίτος ὁ Αἴας ἔριξε μὲ τὸ βαρὺ τοῦ χέρι
 καὶ ὁ δίσκος ὅλα ἐπέρασε τῶν ἄλλων τὰ σημάδια.
 Ἄλλ' ὅταν τὸν ἐφούκτωσεν ὁ ἀνδρεῖος Πολυποίτης,
 εἰς ὅσο μάκρος ἀπολνᾷ βουκόλος τὴν ἀγκύλα 845
 καὶ ἐκείνη στριφογυριστὰ πετᾷ μὲς στ' ἀγελάδια,
 τόσο τοὺς ἄλλους πέρασε· καὶ ἐβόησαν τὰ πλήθη
 καὶ οἱ σύντροφοι ἐσηκώθησαν τοῦ ἀνδρείου Πολυποίτη
 καὶ ἔφεραν τὸ βραβεῖον τοῦ στὰ βαθουλὰ καράβια.
 Τὸ σίδερο τὸ μελαψὸ τῶν τοξευτῶν βραβεῖον, 850
 ἀξίνες δέκα δίστομες, δέκα μονὲς προβάλλει,
 καὶ ἀφοῦ κατάρτι ἔστησε πέρα ὑψηλὸ στὸν ἄμμον
 σ' ἐκεῖνο μὲ λεπτὴν κλωστήν προσδένει περιστέρι
 ἀπὸ τὸ πόδι, καὶ σ' αὐτὸ τοὺς λέγει νὰ τοξεύσουν.
 «Κεῖνος πού τὸ δειλόψυχο πετύχῃ περιστέρι 855
 ὅλες θὰ πάρῃ σπῖτι τοῦ τὲς δίστομες ἀξίνες.
 Καὶ ὅποιος πετύχῃ τὴν κλωστήν, χωρὶς τὸ περιστέρι,
 θὰ πάρῃ ἐκεῖνος τὲς μονές, κατώτερος τοξότης».
 Εἶπε, καὶ εὐθύς σηκώθηκαν ὁ Τεῦκρος πολεμάρχης
 καὶ ὁ Μηριόνης ὁπαδὸς λαμπρὸς τοῦ Ἰδομενέως. 860

Εἷς ἓνα κράνος χάλκινο ἐτίναξαν τοὺς κλήρους
 καὶ ὁ Τεῦκρος πρῶτος ἔλαχε· καὶ ἔριξ' εὐθύς τὸ βέλος
 σφοδρότατα, καὶ τοῦ θεοῦ δὲν ἔταξε νὰ δώσῃ
 ἀπὸ ἀρνιά πρωτότοκα ἐξαίσιαν ἑκατόμβην.
 Καὶ τὸ πουλὶ δὲν πέτυχεν, ὅτι ἀντιστάθῃ ὁ Φοῖβος· 865
 καὶ ἐπῆρε μόνον τὴν κλωστήν στὸ πόδι του δεμένην
 τὸ βέλος καὶ τὴν ἔκοψε· καὶ εὐθύς τὸ περιστέρι
 πέταξε πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ αὐτοῦ ξετεντωμένη
 πρὸς τὴν γῆν ἔκλινε ἡ κλωστή καὶ ἀλάλαξαν τὰ πλήθη.
 Τὸ τόξον εὐθύς ἄρπαξε τοῦ Τεύκρου ὁ Μηριόνης 870
 καὶ βέλος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν στὸ χέρι του κρατοῦσε.
 Κατόπι εὐθύς ἐτάχθηκε τοῦ μακροβόλου Φοίβου
 ἀπὸ ἀρνιά πρωτότοκα ἐξαίσιαν ἑκατόμβην.
 Τὸ περιστέρ' εἶδε ὑψηλὰ στὰ σύννεφ' ἀπὸ κάτω
 νὰ φέρνῃ γύρες ἥσυχα, καὶ κάτω ἀπ' τὴν φτερούγα 875
 κατὰστηθα τὸ ἐτόξευσε καὶ ἐγύρισε τὸ βέλος
 καὶ ἐμπρός του ἐμπήχθη μὲς στὴν γῆν· καὶ εὐθύς ἡ περιστέρα
 εἰς τὸ κατάρτι ἐκάθισε μὲ τὰ φτερά λυμένα,
 καὶ τὸν λαιμὸν ἐκρέμασε, καὶ ἐπέταξε ἡ ψυχὴ της
 ἀπὸ τὰ μέλη τὰ νεκρά καὶ πέρα ἐκεῖ στὸν ἄμμον 880
 ἔπεσε χάμω καὶ οἱ λαοὶ θωροῦσαν καὶ ἐθαυμάζαν.
 Ὁ Μηριόνης πῆρ' εὐθύς τὲς δίστομες ἀζίνες
 καὶ ἔφερε ὁ Τεῦκρος τὲς μονὲς μέσα στὰ κοῖλα πλοῖα.
 Πάλι ὁ Πηλεΐδης ἔθεσε μακρόσκιον κοντάρι
 καὶ λέβητα ὀλοπλούμιστον ποῦ ἄξιζ' ἓνα βόδι. 885
 Εὐθύς αὐτοῦ σηκώθηκαν ἀκοντισταὶ μεγάλοι,
 ὁ μέγας ἐσηκώθηκεν Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
 καὶ ὁ Μηριόνης, ὁπαδὸς λαμπρὸς τοῦ Ἰδομενέως.
 Καὶ ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεὺς ἀνάμεσόν τους εἶπε·
 «Ἀτρεΐδη, τὸ γνωρίζομεν πῶς εἶσαι ἀπ' ὅλους πρῶτος, 890
 στὴν δύναμιν, σι' ἀκόντισμα πόσο ὑπερβαίνεις ὅλους·
 τοῦτον λοιπὸν στὰ πλοῖα σου τὸν λέβητα νὰ πάρῃς
 καὶ τὸ κοντάρι ἄς δώσωμε τοῦ Μηριόνη, ἂν θέλῃς
 ν' ἀποδεχθῇς τὸν λόγον μου». Τὸ ἔστερξεν ὁ Ἀτρεΐδης·
 τότε ὁ Πηλεΐδης ἔδωκε τὸ χάλκινο κοντάρι 895
 τοῦ Μηριόνη, καὶ ἐν ταυτῷ παρέδιδεν ὁ Ἀτρεΐδης
 τοῦ Ταλθυβίου κήρυκος τὸ ὑπέρλαμπρον βραβεῖον.

Ω

Διαλύθηκ' ἡ σύναξις κι ἐσκόρπιζαν τὰ πλήθη
 καθένας εἰς τὲς πρύμνες των, τὸν δεῖπνον νὰ ἐτοιμάσουν
 καὶ νὰ πλαγιάσουν ὕστερα· ἀλλ' ἔκλαιγε ὁ Πηλεΐδης
 τὸν φίλον του ἀλησμόνητα, καὶ ὁ ὕπνος ὅπου ὅλους
 δαμάζει, αὐτὸν δὲν ἔπιανε, καὶ ἀνάπαισιν δὲν εἶχε· 5
 καὶ τοῦ Πατρόκλου του ἡ καλὴ καὶ ἀνδράγαθη νεότης,
 καὶ ὅσ' ἀγωνίσθηκε μ' αὐτόν, ὅσα 'παθε μαζί του
 καὶ τῶν πολέμων κίνδυνα καὶ τῆς φρικτῆς θαλάσσης,
 ὅλα τοῦ ἔρχονταν στὸν νοῦν καὶ ὀδύρετο μὲ πόνον
 δεξιὰ, ζερβιά, τ' ἀνάσχελα ἢ προύμυτα στὴν κλίνη· 10
 κι ἑξαφνα ἐσηκώνονταν καὶ στὸ ἀκρογιάλι μόνος
 παρὰδερνε καὶ τῆς αὐγῆς ἄμ' ἔβλεπε τὰ πρῶτα
 ροδίσματα στὴν θάλασσαν καὶ στ' ἀκρογιάλια πέρα,
 τοὺς ταχεῖς ἵππους ἔξευε καὶ ὀπίσω ἀπὸ τ' ἄμάξι
 σφικτόδενε τὸν "Ἐκτορα συρτὸν καὶ ἀφοῦ τρεῖς γύρες 15
 ὀλόγυρα τὸν ἔσερνε στοῦ φίλου του τὸν τάφον,
 εἰς τὴν σκηνὴν του ἡσύχαζε, κι ἐπίστομα στὸ χῶμα
 τὸν ἄφηνεν· ἀλλ' ἀσχημιές δὲν πάθαινε τὸ σῶμα,
 ὅτι τὸν ἄνδρα καὶ νεκρὸν τὸν ἐλυπεῖτ' ὁ Φοῖβος
 καὶ τὸν ἐπερισκέπαζε μὲ τὴν χρυσὴν αἰγίδα 20
 νὰ μὴ γδαρθῇ τὸ σῶμα του στὰ χῶματα συρμένο.

Τόσα τὸν θεῖον "Ἐκτορα ἐκάκωνεν ἐκεῖνος.
 "Εβλεπαν οἱ μακάριοι θεοὶ καὶ τὸν λυποῦνταν
 κι ἐπαραινόνταν τὸν Ἑρμῆν τὸν "Ἐκτορα νὰ κλέψῃ.
 "Ολ' οἱ θεοὶ τὸ ἤθελαν, ἀλλ' ὅχ' ἡ "Ἡρα, μήτε 25
 ὁ Ποσειδῶν, μήτ' ἡ Ἀθηνᾶ ποὺ πάντοτ' ἐμίσουσ' αὐτόν
 τὴν "Ἴλιον, τὸν Πρίαμον καὶ ὅλον τὸν λαόν του,
 ἀφοῦ ὁ Πάρις τὲς θεές, στὴν στάνην του ὅταν ἦλθαν,
 ὁ ἀσεβής, ἀδίκησε κι ἐπαίνεσεν ἐκείνην,
 ὅπου σ' ὀλέθριον ἔρωτα τοῦ ἐγίνη προζενήτρα. 30
 Καὶ ὅταν στὸν κόσμον ἔφεξεν ἡ δωδεκάτ' ἡμέρα

- ὁ Φοῖβος τότε ὁμίλησεν ἐκεῖ τῶν ἀθανάτων :
 «Εἰσθε κακόπραχτοι, ὦ θεοί· ποτέ του ἐνόσω ἐζοῦσε
 ὁ Ἔκτωρ δὲν σᾶς ἔκαψε βοδιῶν μεριά κι ἐρίφων ;
 Καὶ δὲν σᾶς εἶπεν ἡ καρδιά μηδὲ τὸν πεθαμμένον 35
 νὰ σώσετε νὰ τὸν ἰδοῦν ἡ χώρα του, οἱ γονεῖς του,
 τὸ ἀνῆλικό του καὶ ὁ λαός, πού εὐθύς θὰ τὸν ἐκαῖαν
 καὶ θὰ τὸν ἐνταφίαζαν μ' ὅσες τιμὲς τοῦ πρέπουν,
 ἀλλὰ χαρίζεσθε, ὦ θεοί, στὸν πάγκακον Πηλεΐδην,
 πού μήτε σπλάχνα δίκαια καὶ μήτε πνεῦμα πρᾶον 40
 ἔχει στὰ στήθη, ἀλλ' ἄγρια φρονεῖ σὰν τὸ λεοντάρι
 πού δυνατὸ ἀκράτητο τὴν πείναν νὰ χορτάσῃ
 ὁρμᾷ στὰ ποίμνια τῶν θνητῶν· ὁμοίως τοῦ Ἀχιλλέως
 ἀπ' τὴν ψυχὴν τὸ ἔλεος ἐχάθη καὶ τὸ σέβας,
 πού τοὺς θνητοὺς πότε ὠφελεῖ καὶ πότε ζημιώνει. 45
 Χάνει ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν, πατέρας τὸ παιδί του·
 τί μεγαλύτερος καημός ; Καὶ ὅμως ἀφοῦ τὸν κλάψουν
 παύουν ἀπὸ τὰ δάκρυα στὸ τέλος, ὅτ' οἱ μοῖρες
 ψυχὴν ὑπομονητικὴν ἐδῶκαν τῶν ἀνθρώπων·
 καὶ αὐτὸς ἀφοῦ ἐθανάτωσε τὸν Ἔκτορα τὸν θεῖον 50
 ὀλόγυρα στοῦ φίλου του τὸν τάφον μὲ τοὺς ἵππους
 τὸν σέρνει· καὶ ὄφελος, θαρρῶ, καὶ δόξαν δὲν θὰ λάβῃ·
 ἂν καὶ γενναῖος δύναται νὰ πέσῃ στὴν ὀργὴν μας
 ἀφοῦ γῆν ἄλαλῃ αὐτὸς κακοποιεῖ μὲ λύσσαν».
- Καὶ μὲ χολὴν τοῦ ἀπάντησεν ἡ Ἥρα, ἡ λευκοχέρα : 55
 «Θὰ ἔστεκε, ἀργυρότοξε, ὁ λόγος σου, ἂν ὁμοίαν
 τοῦ Ἔκτορος θὰ δώσετε τιμὴν καὶ τοῦ Ἀχιλλέως.
 Θνητὸς ὁ Ἔκτωρ καὶ θνητῆς ἐβύζαξε τὸ γάλα·
 Γόνος θεᾶς ὁ Ἀχιλλεύς, πού γλυκοαναθρεμμένην
 ἀπὸ ἐμέ, τὴν ἔδωκα γυναῖκα τοῦ Πηλέως 60
 πού ὅλοι ἀγαποῦσαν οἱ θεοί. Καὶ στὲς χερὰς τῶν γάμων
 ὅλοι καθίζετε, ὦ θεοί, καὶ αὐτοῦ μὲ τὴν κιθάραν
 καὶ σύ, ὦ πάντοτ' ἄπιστε καὶ τῶν ἀχρείων φίλε».
- Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης :
 «Ἥρα, μὴ τόσ' ὀργίζεσαι μὲ τοὺς θεοὺς, καὶ ὁμοίως 65
 δὲν θὰ τοὺς δώσωμε τιμὴν, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἔκτωρ ἦταν
 εἰς τοὺς θεοὺς ἀγαπητός, ὅσο κανεῖς τῶν Τρώων,

καθώς σ' ἐμέ πού μ' εὐφραине μέ τὰ καλά του δῶρα·
 ὅτι ποτέ δὲν ἔλειψε τραπέζι στὸν βωμόν μου
 σπονδὴ καὶ κνίσα, τῶν θεῶν ἐξαίρετο μοιράδι. 70
 Καὶ τώρα ἰδοὺ· νὰ κλέψωμε κρυφὰ 'πὸ τὸν Πηλεΐδην
 τὸν Ἑκτορα δὲν γίνεται· τί νύκτα - ἡμέρα ἡ Θέτις
 δὲν λείπει ἀπὸ τὸ πλάγι του· ἀλλ' ἄς μοῦ προσκαλέσῃ
 κανένας ἀπὸ τοὺς θεοὺς τὴν Θέτιδα ἔμπροσθέν μου
 νὰ τὴν διδάξω ἐγὼ τὸ πῶς τὸν Ἑκτορα θὰ λύσῃ 75
 ὁ Ἀχιλλεύς, ἀφοῦ δεχθῇ τὰ δῶρα τοῦ Πριάμου».

Καὶ ἄμ' ἄκουσ' ἐτινάχθηκεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 καὶ κεῖ τῆς Σάμου ἀνάμεσα καὶ τῆς τραχείας Ἴμβρου
 ἔπεσε μὲς στὴν θάλασσαν κι ἐγόγγυσεν ὁ κόλπος, 80
 καὶ μὲς στὰ βάθη ἐβύθισεν ὥσάν τὴν μολυβήθραν,
 ὁπού μὲ ταύρου κέρατα δεμένη κατεβαίνει
 στὰ ὠμοφάγα ψάρια τὸν θάνατον νὰ φέρῃ.
 Εἰς ἄντρο μέσα εὗρηκε τὴν Θέτιν μὲ τὲς ἄλλες
 θαλάσσιες κόρες, πόκλαιε τοῦ ἄψογου παιδιοῦ τῆς
 τὴν μοίραν πού διόριζε πρὸ ὥρας νὰ τὸν χάσῃ 85
 στὴν Τροίαν τὴν καλόσβωλὴν μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα.
 Καὶ ἡ φτερόποδὴ θεά : «σῆκω», τῆς εἶπε, «ὦ Θέτις·
 σὲ θέλει ὁ Ζεὺς πού ἀθάνατα βουλευύματα ἔχει ὁ νοῦς του».
 Κι ἡ ἀργυρόποδὴ θεὰ τῆς εἶπε : «Τί μὲ θέλει 90
 ὁ ὑπέρτατος αὐτὸς θεός ; Περίλυπὴ ὅπως εἶμαι
 δὲν μοῦ βασιτᾶ νὰ φαίνομαι ἔμπρὸς τῶν ἀθανάτων·
 ὅμως θὰ ὑπάγω, καὶ ὅ,τ' εἰπῇ δὲν θὰ τὸ εἰπῇ χαμένα».

Εἶπε, κι ἡ ἀσύγκριτὴ θεὰ μὲ γιάδεμα ἐσκεπάσθη
 πού ἐνδυμα μαυρύτερο δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνο. 95
 Κι ἡ Ἴρις ἡ ἀνεμόποδὴ ἔμπρὸς κι ἐκεῖνη ὀπίσω
 κινῆσαν κι ἐχωρίζετο τὸ κύμα, ὡς ἀνεβαῖναν.
 Ἀπ' τ' ἀκρογιάλι ἐπέταξαν στὸν οὐρανὸν κι ἐβροῆσαν
 τὸν Βροντητὴν καὶ γύρω του οἱ ἀθάνατοι ἐκαθόνταν
 ὅλ' οἱ μακάριοι θεοί· καὶ ἀπ' τοῦ Διὸς τὸ πλάγι
 σηκώθη εὐθύς ἡ Ἀθηνᾶ κι ἐκάθισεν ἡ Θέτις. 100
 Κι ἡ Ἥρα γλυκομίλητὴ τῆς πρόσφερε ποτῆρι
 ὀλόχρυσο, καὶ ἄμ' ἔπιεν τὸ ἀπίθωσεν ἡ Θέτις.
 Ἀρχισε τότε τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας

«Ἀνέβηκες στὸν Ὀλύμπου, ὦ Θέτις, ἄν καὶ λύπην
μεγάλην ἔχεις στὴν ψυχὴν, καθὼς καλὰ γνωρίζω· 105
ἀλλ' ὅμως πάλιν θὰ σοῦ εἰπῶ πρὸς τί σ' ἔχω καλέσει.

Τώρα ἐννιά μέρες οἱ θεοὶ λογομαχοῦν κι αἰτίαν
ὁ Ἑκτωρ ἔδωκε ὁ νεκρὸς καὶ ὁ πορθητὴς Πηλεΐδης·
καὶ τὸν Ἑρμῆν παρακαλοῦν τὸ λείψανον νὰ κλέψῃ.
Ἀλλὰ τὴν δόξαν θέλω αὐτὴν νὰ δώσω τοῦ Ἀχιλλέως 110
τὸ σέβας τοῦ καὶ τὴν καλὴν καρδιά σου νὰ φυλάξω·
ἀλλ' ἄμ' εὐθὺς εἰς τὸν στρατὸν τοῦτο νὰ εἰπῇς τοῦ υἱοῦ σου·

ὅτ' οἱ θεοὶ τοῦ ὀργίζονται, κι ἐξόχως ἡ ψυχὴ μου
σφόδρα μ' αὐτὸν χολεύεται πού ὥσάν ξεφρενιασμένους
ἀλύτρωτον τὸν Ἑκτορα κρατεῖ στὰ κοῖλα πλοῖα· 115
ἴσως φοβούμενος ἐμὲ τὸν Ἑκτορ' ἀπολύσῃ.

Καὶ μὲ τὴν Ἴριν θέλω ἐγὼ μηνύσει τοῦ Πριάμου
νὰ κατεβῇ στὲς πρύμνες τοὺς μὲ δῶρα στὸν Πηλεΐδην
νὰ τὸνπραῦνη, τὸ ἀκριβὸ παιδί νὰ τοῦ ἀπολύσῃ». 120

Εἶπε καὶ πρόθυμα ἡ θεὰ τὸν ἄκουσεν ἡ Θέτις
καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ἐχύθηκε τὲς κορυφὲς στὰ πλοῖα
καὶ τὸν υἱὸν τῆς εὔρηκε πού μέσα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ
ὀδύρετο στενάζοντας· καὶ οἱ σύντροφοι τριγύρω
κοπιάζαν σπουδακτικὰ τὸ γεῦμα νὰ ἐτοιμάσουν, 125
μ' ἄρνι μεγάλο μαλλιάρδον πού εἶχαν σφάζει ἐκεῖνοι·
στὸ πλάγι τοῦ ἐκάθισεν ἡ σεβαστὴ μητέρα

τὸν χάρειψε καὶ τοῦ ἔλεγεν : «Ἀγαπητό μου τέκνο,
ὥς πότε μὲς στὰ κλάυματα θὰ τρώγῃς τὴν καρδιά σου ;
Καὶ τὸ φαγὶ λησμώνησες καὶ τὴν γλυκιά σου κλίνην,
πού γυναικὸς ἀγκάλιασμα πολὺ τὸν ἄνδρα εὐφραίνει· 130
καλὰ τὸ ἤξεύρ' ὅτι πολὺν καιρὸν δὲν θὰ μοῦ ζήσης,
κι εἶναι σιμά σου ὁ θάνατος καὶ ἡ δύναμις τῆς μοίρας.

Ἀλλ' ἄκουσέ με· τοῦ Διὸς ἔρχομ' ἐγὼ μηνύτρα·
πού ὀργίζοντ', εἶπεν, οἱ θεοί, κι ἐξόχως ἡ ψυχὴ τοῦ
σφόδρα μὲ σὲ χολεύεται νὰ βλέπῃ πὼς μανίζει 135
καὶ ἀλύτρωτον τὸν Ἑκτορα κρατεῖς ἐδῶ στὲς πρύμνες·
ἀλλὰ τὰ λύτρα νὰ δεχθῇς καὶ τὸν νεκρὸν νὰ λύσῃς».

Καὶ ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεὺς ἀπάντησέ της κι εἶπε :
«Ἄς γίνῃ, ἃς λάβῃ τὸν νεκρὸν ὅποιος τὰ λύτρα φέρῃ,

ἀφοῦ τοῦ Ὀλύμπου ὁ θεὸς τὸ θέλει, τὸ προστάζει». 140

Κι ἐνῶ στὲς πρύμνες μόνοι τους ὁ υἱὸς μὲ τὴν μητέρα
 συνομιλοῦσαν πάμπολλα, στὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν
 νὰ ξεκινήσῃ ἐπρόσταζε τὴν Ἴριδα ὁ Κρονίδης :
 «Πετάξου ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, ὦ ἀνεμόποδ' Ἴρις,
 μέσα στὴν Ἴλιον νὰ εἰπῇς τοῦ σεβαστοῦ Πριάμου 145
 νὰ κατεβῇ στὲς πρύμνες του μὲ δῶρα στὸν Πηλεΐδην,
 νὰ τὸν πρᾶνῃ, τ' ἀκριβὸ παιδί νὰ τοῦ ἀπολύσῃ·
 ἄς πάῃ μόνος καὶ μ' αὐτὸν ἄλλος κανεὶς τῶν Τρώων·
 ἔναν ἄς ἔχῃ κήρυκα σιμὰ του γηραλέον,
 νὰ κυβερνᾷ τ' ἀμάξι του, ποὺ ἔπειτα εἰς τὴν πόλιν 150
 θὰ φέρῃ αὐτὸν ποὺ τὴν ζωὴν τοῦ ἐπῆρεν ὁ Πηλεΐδης,
 καὶ μὴ φοβῆται θάνατον ἢ ἄλλο τι νὰ πάθῃ·
 σιμὰ του θὰ ἔχῃ τὸν Ἑρμῆν ποὺ θὰ τὸν προβοδῇ
 ἕως νὰ τὸν φέρῃ ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως.
 Καὶ ἀφοῦ τὸν φέρῃ εἰς τὴν σκηνὴν δὲν θέλει τὸν φονεύσει 155
 ἐκεῖνος ἀλλὰ μάλιστα θὰ τὸν φυλάξῃ ἀπ' ἄλλους,
 ὅτι μωρὸς ἢ ἀνόητος, ἢ ἀδικητὴς δὲν εἶναι
 καὶ ὡς πρέπει θὰ ἐλεηθῇ τὸν ἄνδρα ποὺ προσπέφτει».

Εἶπε κι ἡ Ἴρις κίνησε τὸ μήνυμα νὰ φέρῃ
 καὶ θρήνους ἤβρε καὶ ὀδυρμούς στὸ σπίτι τοῦ Πριάμου. 160
 Στὴν αὐλὴν μέσα τὰ παιδιὰ στὸ πλάγι τοῦ πατρός τους
 ἐκλαῖαν καὶ στὴν μέσσην τους ὁ γέρος τυλιγμένος
 μέσ στὴν χλαμύδα ἐντυπωτός· καὶ ἡ κεφαλὴ του ἡ θεία
 ἀπὸ τὸ χῶμα ἐμαύριζε ποὺ ἐκεῖνος εἶχε βάλει
 μὲ τὲς δυὸ φοῦκτες ἀπ' τὴν γῆν ποὺ ὡς τότε ἔκυλιόνταν. 165
 Καὶ οἱ θυγατέρες ἐκλαίαν στὸ σπίτι καὶ οἱ νυφάδες·
 κι ἦταν γιὰ κείνους ὁ καημὸς ὅπου πολλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι
 ἐπέσαν ἀπ' τῶν Δαναῶν τὰ χέρια σκοτωμένοι.
 Κι ἡ Ἴρις χαμηλόφωνα, στὸ πλάγι τοῦ Πριάμου,
 τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἔπιασε τὰ μέλη μέγας τρόμος. 170
 «ὦ Δαρδανίδη Πρίαμε, μὴ φοβηθῇς καὶ θάρρου·
 ὅτι μὲ μήνυμα κακὸ δὲν ἦλθα ἐγὼ νὰ σ' ἔβρω
 ἀλλὰ μὲ γνώμην ἀγαθὴν· κι ἐμ' ἔστειλε ὁ Κρονίδης
 ποὺ ἀπὸ μακρὰν σὲ συμπονεῖ πολὺ καὶ σὲ λυπεῖται.
 Νὰ ξαγοράσῃς θέλει ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκτορα τὸν θεῖον 175

καὶ δῶρα γιὰ νὰ ἡμερωθῇ νὰ φέρῃς τοῦ Ἀχιλλέως·
 θὰ ὑπάγῃς μόνος καὶ μὲ σὲ ἄλλος κανεὶς τῶν Τρώων·
 ἓνα νὰ ἔχῃς κήρυκα σιμά σου γηραλέον
 νὰ κυβερνᾷ τὴν ἄμαξαν, ποὺ ἐπειτα στὴν πόλιν
 θὰ φέρῃ αὐτὸν ποὺ ἐφόνευσεν ἡ λόγχῃ τοῦ Πηλεΐδῃ. 180

Καὶ μὴ φοβῆσαι θάνατον ἢ ἄλλο τι νὰ πάθῃς,
 σιμά σου θὰ ᾿χῃς τὸν Ἑρμῆν ποὺ θὰ σὲ προβοδῇ
 πάντοτε ὥσπου στὸ πρόσωπον νὰ ἰδῇς τὸν Ἀχιλλέα.
 Καὶ ἀφοῦ σὺ ἀφήσῃς τὴν σκηνὴν δὲν θέλει σὲ φονεύσει
 ὁ Ἀχιλλεύς καὶ μάλιστα θὰ σὲ φυλάξῃ ἀπ' ὅλους,
 μήτε τρελλός, μήτε μωρός, μήτε κακοῦργος εἶναι
 καὶ ὡς πρέπει θὰ ἐλεηθῇ τὸν σεβαστὸν ἱκέτην». 185

Εἶπε κι ἐκεῖθ' ἐπέταξεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 καὶ ὁ γέρος εἶπε τῶν παιδιῶν ἀμάξι νὰ ἐτοιμάσουν
 μουλόσυρτο καὶ κάλαθον ἐπάνω του νὰ δέσουν. 190
 Στὸν μυροβόλον θάλαμον ὥστόσο αὐτὸς κατέβῃ
 κέδρινον, ὑψηλόσκευον ποὺ ᾿χε κειμήλια πλῆθος,
 καὶ μέσα ἐπροσκάλεσε τὴν σύντροφόν του Ἑκάβην·
 «Ἄμοιρη, ὁ Ζεὺς μοῦ ἐμήνυσε νὰ κατεβῶ στὰ πλοῖα
 τῶν Ἀχαιῶν, τὸ ἀγαπητὸ παιδί μας νὰ λυτρώσω»· 195
 καὶ δῶρα νὰ ἡμερωθῇ νὰ φέρω τοῦ Ἀχιλλέως.
 Εἶπέ μου πῶς τὸ βλέπεις σὺ· ὅτι καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς
 σφόδρα μ' ἐβίαζε ἡ ψυχὴ νὰ κατεβῶ στὰ πλοῖα
 τῶν Ἀχαιῶν διαβαίνοντας τὸ μέγα στράτευμά τους».

Καὶ τότε μὲ ξεφωνητὸ τοῦ ἀπάντησεν ἡ γραία· 200
 «Ὅιμέ, ποῦ ἐπῆγε ἡ γνώση σου καὶ ἡ φρονημάδα ἐκείνη
 καὶ εἰς τοὺς ξένους ξακουστὴ καὶ σ' ὅλον τὸν λαόν σου;
 Πῶς θέλεις μόνος σὺ νὰ πᾶς στῶν Ἀχαιῶν τὲς πρύμνες
 τὸν ἄνδρα ποὺ σοῦ ἔσφαξε τέκνα πολλὰ καὶ ἀνδρεῖα
 νὰ ἰδῇς στὰ μάτια; Σίδερο εἶναι ἡ καρδιά σου, ὦ γέρε. 205
 Καὶ ὅταν στὰ χέρια του εὐρεθῇς, λύπην ἢ σέβας τάχα
 ἐλπίζεις ἀπ' τὸν ἄπιστον ἐκεῖνον καὶ ὠμοφάγον;
 Ἄλλὰ στὸ σπίτι ἃς μείνωμε μακρόθεν νὰ τὸν κλαῖμε,
 ὅτι ἅμα τὸν ἐγέννησα τοῦ ἔχει λινογένσει
 ἢ μοίρα ἢ παντοδύναμη τοὺς σκύλους νὰ χορτάσῃ 210
 ἀπ' τοὺς γονεῖς του ἔρημος στὰ χέρι' ἄνδρὸς ἀγρίου.

Ἄχ ! καρφωμένη ἐπάνω του τὸ σκῶτι πέρα πέρα
θὰ τοῦ ἔτρωγα νὰ πλερωθοῦν τὰ πάθια τοῦ παιδιοῦ μου.

Ὅτι δὲν μοῦ τὸν φόνευσεν ὁπὺ ψυχομαχοῦσε,
ἀλλὰ ἐκεῖ πὺ ἀκλόνητος ἐμάχονταν νὰ σώσῃ 215
τοὺς ἄνδρες καὶ τὲς σεβαστὲς μητέρες τῆς Τρωάδος».

Σ' αὐτὴν ὁ θεὸς Πρίαμος ἀπάντησε καὶ εἶπε :
«Τὸ θέλω, μὴ ἀντιστέκεσαι· κι ἡ ἴδια σὺ στὸ σπίτι
κακὸ σημάδι μὴ γενῇς· ποτὲ δὲν θὰ μὲ πείσῃς·

ὅτι ἂν ἀπ' ἄνθρωπον θνητὸν τὸ πρόσταγμα εἶχ' ἀκούσει 220
εἴτ' ἱερέας τύχαιεν εἶτε ἱερογνώστης,

πλάν' ἤμποροῦσε νὰ φανῇ καὶ ἀποστροφὴν νὰ κάμῃ·
ἀλλ' ἀφοῦ τώρα τὴν θεὰν ἄκουσα ἐγὼ καὶ εἶδα,
θὰ πάω καὶ ὅ,τ' εἶπα θὰ γενῇ· τὸ στέργω, ἡ μοίρ' ἂν θέλῃ,
στῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν τὲς πρύμνες ν' ἀποθάνω· 225
νὰ σφίξω στὲς ἀγκάλες μου τὸ ἄμοιρο παιδί μου
νὰ ξεθυμάνω κλαίοντας καὶ ἄς μὲ φονεύσῃ ἐκεῖνος».

Εἶπε καὶ ἀπὸ τ' ἀρμάρια του ἐσήκωσε τὰ ὠραῖα
σκεπάσματα καὶ δώδεκα πέπλους λαμπροὺς ἐπῆρε. 230

Καὶ χλαῖνες δώδεκα μονές, καὶ τάπητες ὁμοίως
καὶ τόσα ἐπανωφόρια, τόσους κοντὰ χιτῶνες
καὶ δέκ' ἀκόμη τάλαντα χρυσάφι ζυγισμένο,
τέσσερους λέβητες καὶ ὁμοῦ δυὸ τρίποδες πὺ ἐλάμπαν
κι ἓνα ποτήρι ὑπέρλαμπρο, βαρύτιμο πὺ οἱ Θράκες
τοῦ εἶχαν δωρήσει τὸν καιρὸν πὺ ἐπῆγε ἀπεσταλμένος· 235
καὶ μὴδ' ἐκεῖνο ἐκράτησεν ὁ γέρος, τόσῃν εἶχε
λαχτάραν τὸ ἀγαπητὸ παιδί νὰ ξαγοράσῃ.

Κι ἔδιωχνε ἀπὸ τὴν αἵθουσαν ὅλους ὁμοῦ τοὺς Τρῶας :
«Ὡ λῶβες, σύρετ' ἀπὸ δῶ ! Τὰ σπίτια σας δὲν ἔχουν
λύπην καὶ αὐτὰ καὶ ἤλθετε νὰ πλῆξετε κι ἐμένα ; 240

Μικρὴ σᾶς φαίνεται ἡ πληγὴ, πὺ μοῦ ἔδωκε ὁ Κρονίδης,
νὰ χάσω τὸ καλύτερον ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ μου ;

Θὰ τὸ αἰσθανθῇτε γρήγορα καὶ σεῖς πὺ αὐτὸς ἐχάθη
ὅταν σᾶς κόψουν εὐκολὰ τῶν Ἀχαιῶν οἱ λόγχες.

Ἄχ ! νὰ κλειστοῦν τὰ μάτια μου προτοῦ νὰ ἰδοῦν τὴν πόλιν 245
νὰ τὴν πατήσουν οἱ ἐχθροὶ καὶ νὰ τὴν ἐρημάξουν».

Εἶπε, καὶ μὲ τὸ σκῆπτρο του χτυπώντας τοὺς ὁ γέρος

- τοὺς ἔβγαλε κι ἐφώναζε στὰ τέκνα του ποὺ ἐμείναν·
 ἐννέα ἦσαν· Ἑλένος καὶ Πάρις καὶ Ἀγάθων
 καὶ Πάμμων καὶ Ἀντίφονος, Πολίτης, ὁ γενναῖος 250
 Δηίφοβος καὶ Ἰππόθοος καὶ ὁ δοξασμένος Δίος.
 Σ' ὅλους αὐτοὺς ἐφώναζε: «Τί δὲν μὲ βοηθεῖτε,
 κακά μου τέκνα, ἔλεεινά· νὰ ἔχετε ὅλοι ἀντάμα
 ἀντὶ τοῦ Ἑκτορος χαθῇ στὲς πρύμνες σκοτωμένοι·
 οἰμένα τὸν βασιρόμοιρον, δὲν μόμεινε κανένα 255
 ἀπ' τὰ ἐξαίσια τέκνα μου ποὺ ἐδόξασαν τὴν Τροίαν·
 ποὺ εἶναι ὁ Μῆστωρ ὁ λαμπρός, ὁ ἱππόμαχος Τρωίλος,
 ὁ Ἑκτωρ, ὁποῦ ἐθέλιζε μὲς στῶν θνητῶν τὰ γένη,
 πόμοιαζε γέννημα θεοῦ, καὶ ὄχι θνητοῦ στὸ θῶρι,
 καὶ ὅλους τοὺς ἀφάνισεν ὁ Ἄρης καὶ ἀπομείναν 260
 οἱ ἄχρεῖτοι, ψευῆτες, στὸ χορὸ λαμπρότατοι τεχνίτες
 καὶ ἄρνιά κι ἐρίφια τοῦ κοινοῦ ν' ἀρπάζουν μαθημένοι·
 δὲν πᾶτε νὰ μοῦ ζέψετε τ' ἀμάξι εὐθύς καὶ τοῦτα
 ἐπάνω του νὰ θέσετε, νὰ μὴ χρονοτριβήσω;»
 Εἶπε, κι ἐκεῖνοι τὲς φωνὲς τρομάξαν τοῦ πατρός τους 265
 κι ἐσήκωσαν καλὸτροχο φορτωτικὸν ἀμάξι
 καινούριο καὶ τὸν κάλαθον ἐπάνω του προσδέσαν,
 κατέβασαν καὶ τὸν ζυγὸν ἀπὸ τὰ ξυλοκάρφια·
 πύξινος ἦτ' ὁμφαλωτὸς κι ἐταίριαζε στοὺς κρίκους· 270
 ἔφεραν κι ἐννεάπηχο μαζί του ζυγολοῦρι.
 Καὶ τὸν ζυγὸν ἀπίθωσαν στὸ γυαλιστὸ τιμόνι
 στὴν κορυφὴν κι ἐπέρασαν τὸν κρίκον στὸ παπούλι·
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη τρεῖς φορὲς τὸ ζυγολοῦρι ἐδέσαν
 στὸν ὁμφαλόν, κι ἐγύρισαν κατόπι τὸ γλωσσίδι
 κι ἔφεραν ἀπ' τὸν θάλαμον τὰ λύτρα τὰ ὥραϊα 275
 τοῦ Ἑκτορος καὶ τὰ βαλαν στὸ στιλβωτὸν ἀμάξι
 κι ἔξεψαν τὰ σκληρόνυχχα μουλάρη· ἀνδρειωμένα,
 ποὺ οἱ Μυσοί, δῶρον λαμπρὸν ἐδῶκαν τοῦ Πριάμου.
 Ἐπειτα γιὰ τὸν Πρίαμον ἐτοίμασαν τοὺς ἵππους
 ποὺ ἀνάθρεψεν ὁ ἴδιος στὸ στιλβωτὸ παχνί του. 280
 Κι ἐνῶ στὰ ψηλά δώματα τὸ ζέψιμο ἐτηροῦσαν
 ὁ Πρίαμος καὶ ὁ κήρυκας γνώμη καὶ νοῦν γεμάτοι,
 ἡ Ἑκάβη τοὺς ἐσίμωσεν, ἡ καταπικραμένη,
 μ' ἓνα ποτήρι ὀλόχρυσο γλυκὸ κρασί γεμάτο,

αὐτοῦ νὰ κάμουν τὲς σπονδὲς προτοῦ νὰ ξεκινήσουν. 285
 Ἐμπρὸς στοὺς ἵππους στάθηκε καὶ εἶπε : «Λάβε, ὦ γέρε,
 σπόνδισε τοῦ πατρὸς Διὸς, καὶ νὰ γυρίσης εὖχου
 ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ σέ σπρώχνει
 στὰ πλοῖα τοὺς νὰ κατεβῆς κι ἐμένα δὲν ἀκούσεις·
 ἀλλ' εὖχου κὰν στὸν βροντητὴν Κρονίδην τὸν Ἰδαῖον, 290
 ποὺ ἀπ' ὅπου στέκεται ψηλὰ θωρεῖ τὴν Τροίαν ὅλην
 καὶ νὰ σοῦ στείλῃ ζήτησε τὸ ἀγαπητὸ πουλί του
 πού 'ναι γοργὸς τοῦ μηνυτῆς μὲ δύναμιν μεγάλην
 στὰ δεξιὰ σου νὰ τὸ ἰδῆς ὁ ἴδιος καί, τ' ἐκεῖνο
 θαρρῶντας, νὰ πορεύεσαι στῶν Δαναῶν τὰ πλοῖα. 295
 Κι ἐὰν τὸν μηνυτὴν τοῦ ὁ Ζεὺς σοῦ ἀρνηθῇ νὰ στείλῃ
 ἐγὼ θὰ σὺ συμβούλευα, μ' ὅσον καὶ ἂν ἔχῃς ζῆλον,
 νὰ μὴ κινήσης γιὰ νὰ πᾶς στὲς πρύμνες τῶν Ἀργείων».

Καὶ ἀπάντησεν ὁ Πρίαμος : «Προθύμως, ὦ γυναῖκα,
 θὰ κάμω αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖς· καλὸ 'ναι πρὸς τὸν Δία 300
 τὰ χέρια μας νὰ ὑψώσωμε γιὰ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ».

Καὶ ὁ γέρος ἐπαράγγειλεν εὐθὺς τὴν οἰκονόμα
 νερὸ νὰ φέρῃ ἀμείναντο στὰ χέρια τοῦ νὰ ρίξῃ·
 καὶ μὲ λεκάνην ἤλθε αὐτὴ στὰ χέρια καὶ προχύτην· 305
 ἐνίφθη καὶ ἀπ' τὴν σύντροφον ἐπῆρε τὸ ποτήρι
 καὶ ὀρθὸς στὴν μέσσην τῆς αὐλῆς ἐσπόνδιζε κι εὐχόνταν
 τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπε :
 «Δία πατέρα, δοξαστέ, ποὺ ἀπὸ τὴν Ἰδὴν βλέπεις,
 δῶσ' μου νὰ μ' ἔβρῃ ἐλεεινὸν ὁ ἄσπονδος Πηλεΐδης,
 εὐδόκησε τὸ ἀγαπητὸ πουλί σου νὰ μοῦ στείλῃ, 310
 ποὺ εἶναι γοργὸς σου μηνυτῆς, μὲ δύναμιν μεγάλην
 στὰ δεξιὰ μου νὰ τὸ ἰδῶ ὁ ἴδιος καὶ σ' ἐκεῖνο
 θαρρῶντας νὰ πορεύωμαι στῶν Δαναῶν τὰ πλοῖα».

Καὶ τὴν εὐχὴν τοῦ ἄκουσεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης
 καὶ τοῦ 'στεῖλε τὸν ἀετόν, ἀλάθευτο σημάδι, 315
 τὸν μαῦρον καὶ ἀρπακτικόν, ποὺ καὶ περκνὸν τὸν λέγουν.

Καὶ ὥσάν θυρόφυλλο ὑψηλοῦ θαλάμου ἀνδρὸς πλουσίου
 τρανὸ κατσκευάσθηκε μὲ κλεῖθρ' ἀσφαλισμένο,
 τόσο μεγάλῃ ἀπλώνονταν ἡ κάθε του φτερούγα·
 καὶ δεξιὰ τοὺς φάνηκεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόλιν, 320

καὶ ἅμα τὸν εἶδαν χάρηκαν μὲ τὴν καρδιά τους ὅλοι.

Ἀνέβη ὁ γέρος σπουδαχτὰ στὸ στιλβωτὸ θρόνι του,
ἐκίνησε ἀπ' τὸ πρόθυρο καὶ ἀπ' τὴν αὐλὴν τοὺς ἵππους.

Ἐμπρὸς του τὸ τετράκυκλον ἅμαξι τὰ μουλάρια
τραβούσαν καὶ ὁ συνετὸς τὸ κυβερνοῦσε Ἰδαῖος. 325

ὁπίσ' ὁ γέρος ράβδιζε διαβαίνοντας τὴν πόλιν
τοὺς ἵππους του μὲ ὄρμην πολλήν· καὶ ὅλ' οἱ δικοὶ του ἐκλαῖαν
κατόπι του, ὥς νὰ πῆγαινε ἐκεῖνος τοῦ θανάτου.

Καὶ ὅτε ἀπ' τὴν πόλιν ἔφθασαν στὴν πεδιάδα κάτω,
στὴν Ἴλιον κείνοι ἐγύρισαν, τὰ τέκνα καὶ οἱ γαμπροὶ του. 330

Καὶ ἅμα τοὺς εἶδε νὰ φανοῦν ἐκεῖ στὴν πεδιάδα
ὁ μέγας Ζεὺς ἀπὸ ψηλὰ τὸν γέροντα ἐλυπήθη
κι εὐθὺς ἐστράφη στὸν Ἑρμῆν, τὸ ἀγαπητὸ παιδί του:

«Ἑρμῆ, ποῦ τόσον ἀγαπᾷς τὴν συντροφίαν τοῦ ἀνθρώπου
ὅσο κανεῖς ἄλλος θεός, καὶ ἀκούεις ὅποιον θέλεις, 335
κατέβα καὶ τὸν Πρίαμον στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
ὁδήγα νὰ μὴν τὸν ἰδῇ κανεῖς ἢ τὸν νοήσῃ
ἀπὸ τοὺς ἄλλους Δαναοὺς, πρὶν φθάσῃ στὸν Πηλεΐδην».

Καὶ ἅμα τὸν λόγον ἄκουσεν ὁ μέγας Ἀργοφόνος,
τὰ σάνδαλα ἐποδέθηκε τὰ ὀλόχρυσα, τὰ ὠραῖα, 340
τ' ἄφθαρτα ποὺ τὸν σήκωναν σὰν ἄνεμος ἐπάνω

στὴν γῆν ὅλην τὴν ἄπειρον καὶ στὰ θαλάσσια πλάτη,
τὸ ραβδί πῆρε ποὺ μ' αὐτὸ τὰ βλέμματα κοιμίζει
ὅποιου θνητοῦ θελήσῃ αὐτὸς καὶ ὅποιον κοιμᾷτ' ἐγείρει. 345

Μ' αὐτὸ στὰ χέρια πεταχτὰ στὴν ἄκρην τοῦ Ἑλλησπόντου,
στὴν Τροίαν ἔφθασ' ὁ Ἑρμῆς καὶ στὴν μορφὴν ὁμοιώθη
μὲ ἀγόρι γενεᾶς λαμπρῆς, πόχει τὸ πρῶτο χνοῦδι,
καιρὸς ποὺ ἡ νιότη φαίνεται μὲ ὅσῃν χάριν ἔχει.

Καὶ ἀφοῦ τὸ μῆνιμα ἐπέρασαν τοῦ Ἴλου, ἐσταματῆσαν
εἰς τὸ ποτάμι, τ' ἄλογα νὰ πιοῦν καὶ τὰ μουλάρια. 350

Καὶ τὸν Ἑρμῆν ποὺ ἐσίμωεν ἐννόησεν ὁ κήρυξ,
καὶ εἶπε πρὸς τὸν Πρίαμον: «ἦ Δαρδανίδη, σκέψου·
σκέψις ἐδῶ χρειάζεται· βλέπ' ἀνθρώπον κοντὰ μας,
θεὸν μᾶς σφάξῃ ἀσφαλτα· κι εὐθὺς ἂς ἀνεβοῦμε 355
στ' ἅμαξι σου νὰ φύγωμεν· ἢ καὶ τὰ γόνάτα του

πιάνοντας ἄς προσπέσωμεν ἴσως μᾶς ἐλεήσει».

Καὶ ὥς τ' ἄκουσεν ὁ γέροντας ζαλίσθη ἀπὸ τὸν τρόμον
καὶ ὀρθὴς σ' ὅλα τὰ μέλη του οἱ τρίχες σηκωθῆκαν
κι ἔμεινε ἀκίνητος βουβός· ἤλθε ὁ θεὸς σιμὰ του 360
καὶ ἀπὸ τὸ χέρι ἔπιασε τὸν γέροντα καὶ τοῦ πε :
«Γιὰ ποῦ, πατέρα, τὸ κινᾶς μὲ ἵππους καὶ μουλάρια
τὴν θείαν νύκτα, ὅπου οἱ θεοὶ γλυκοκοιμούνται ὅλοι ;
Καὶ τοὺς ἀνδρείους Ἀχαιοὺς ποσῶς δὲν ἐφοβήθης,
ποῦ ἐχθροὶ σου εἶναι θανάσιμοι καὶ ὅπου σιμὰ τοὺς ἔχεις 365
Καὶ ἂν ἀπ' αὐτοὺς κανεῖς σὲ ἰδῇ μέσα στὴν μαύρην νύκτα,
τόσους νὰ φέρης θησαυρούς, τί θὰ αἰσθανθῇς φαντάσου·
νέος δὲν εἶσαι, γέροντας κι αὐτὸς ὁ σύνοδός σου,
καὶ ἂν πέσῃ ἐπάνω σας κανεῖς, πῶς θὰ τοῦ ἀντισταθῇτε ;
'Αλλ' ἀπὸ ἐμὲ μὴ φοβηθῇς καὶ μάλιστα σιμὰ σου 370
θὰ σὲ φυλάξω, ἂν χρειασθῇ, τί ὁμοιάζεις τοῦ πατρός μου».

Καὶ τότε ὁ θεῖος Πρίαμος τοῦ ἀπάντησεν ὁ γέρος :
«Αὐτὰ τῶνόντι στέκονται, παιδί μου, ὅπως τὰ λέγεις,
ἀλλὰ γιὰ μὲ κάποιος θεὸς τὸ χέρι του ἔχει ὑψώσει,
ποῦ καλσυναπάντητον μοῦ ἔστειλε ὁδοιπόρον, 375
ὁποῖος εἶσαι, θαυμαστός στὴν ὄψη καὶ στὸ σῶμα
καὶ συνετὸς ἀπὸ γονεῖς, ποῦ τοὺς καλοτυχίζω».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ μηνυτὴς ἀπάντησε Ἀργοφόνος :
«Εἶναι καλὰ καὶ φρόνιμα, ὦ γέρε, αὐτὰ ποῦ εἶπες·
ἀλλ' αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ εἰπῇς καλὰ νὰ μοῦ ἐξηγήσης, 380
βγάζεις αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς ἀπὸ τὴν πόλιν ἔξω
εἰς τόπον ξένον νὰ σταλοῦν, νὰ εἶναι ἀσφαλισμένοι,
ἢ δειλιασμένοι ἀφήνετε τὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν
ὅλοι, ἀφοῦ ὁ πρῶτος σας ἐχάθη πολεμάρχος
ὁ υἱός σου, ποῦ τοὺς Ἀχαιοὺς στὴν μάχην δὲν φοβόνταν;» 385

Καὶ ὁ γέρος τοῦ ἀποκρίθηκεν : «᾿Ω θαυμαστέ, ποιὸς εἶσαι,
ποῖοι θνητοὶ σ' ἐγέννησαν, ἐσύ ποῦ τόσ' ὠραῖα
μοῦ εἶπες γιὰ τὸν θάνατον τοῦ ἄμοιρου παιδιοῦ μου;»

Σ' αὐτὸν ἀπάντησε ὁ θεός : «Μὲ δοκιμάζεις, γέρε,
καὶ γιὰ τὸν θεῖον Ἑκτορα ποῦ μ' ἐρωτᾷς, λογιάζω· 390
πολλὲς φορὲς στὸν πόλεμον, ὅπου δοξάζοντ' ἄνδρες
τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, καὶ ὁπότεν πρὸς τὰ πλοῖα

ἐκυνηγοῦσε κι ἔσφαζε τὰ πλήθη τῶν Ἀργείων.
Μακρόθεν τὸν θαυμάζαμεν ἡμεῖς ὅτι ὁ Πηλεΐδης
μᾶς ἐκρατοῦσε, ἀπ' τὸν καιρὸν ποὺ ἐθύμωσε τοῦ Ἀτρεΐδῃ· 395

ὅτ' εἶμαι ἐκείνου ἀκόλουθος φερμένος σ' ἓνα πλοῖον·
τὸ γένος εἶμαι Μυρμιδῶν, μ' ἐγέννησε ὁ Πολύκτωρ,
ἄνθρωπος εἶναι πάμπλουτος καὶ αὐτός, ὥς εἶσαι, γέρος·
κι ἐγὼ εἶμαι ὁ νεώτερος ἀπὸ τὰ ἑφτά παιδιά του.

Καὶ νὰ ἴθω ἐδῶ στὸν πόλεμον μοῦ ἔλαχεν ὁ κλῆρος· 400
στὴν πεδιάδα ἐκίνησα προτῶρ' ἀπὸ τὲς πρύμνες
ὅτ' οἱ Ἀχαιοὶ τὸ χάραμα τὴν πόλιν θὰ κτυπήσουν.

Ἀγανακτοῦν ποὺ κάθονται καὶ λαχταροῦν τὴν μάχην
καὶ οἱ βασιλεῖς δὲν δύνανται νὰ τοὺς κρατήσουν πλέον».

Σ' αὐτὸν ὁ γέρος Πρίαμος ἀπάντησεν ὁ θεῖος : 405
«Κι ἐὰν ἐσὺ ἀκόλουθος τοῦ Ἀχιλλέως εἶσαι,

εἰπέ μου τώρα καθαρὰ νὰ μάθω ἂν εἰς τὲς πρύμνες
ὁ υἱός μου ἀκόμα σώζεται, ἢ ἂν κομματιασμένον
εἰς τὰ σκυλιά του σπάραγμα τὸν ἔριξε ὁ Πηλεΐδης;»

Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ μηνυτὴς ἀπάντησε Ἀργοφόνος: 410
«ὦ γέρε, μήτε ὄρεα τὸν φάγαν μήτε σκύλοι,

ἀκόμη κείμεται σιμὰ στὴν πρύμνην τοῦ Ἀχιλλέως·
κι ἔφεξ' ἡ δωδεκάτῃ αὐγῇ στὸ λείψανό του ἐπάνω
καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν σέπεται, σκουλήκια δὲν τὸν τρώγουν
ποὺ δαπανοῦν τὰ σώματα ποὺ ἔκαψεν ὁ Ἄρης. 415

Τὸν σέρνει, ἀλήθεια, ὀλόγυρα στοῦ φίλου του τὸν τάφον
τὴν κάθε αὐγὴν ἀπόνετα καὶ δὲν τὸν ἀσχημίζει·
ὁ ἴδιος ἂν τὸν ἐβλεπες, θὰ ἐθαύμαζες πῶς εἶναι
δροσερὸς ὅλος καθαρὸς ἀπὸ τὸ μαῦρον αἷμα·
παντοῦ καλός, καὶ θὰ ἔβλεπες κλεισμένες τὲς πληγές του, 420
ποὺ ἦσαν πολλὰς ὅτι πολλοὶ τοῦ ἐκέντησαν τὸ σῶμα·
τόσο πονοῦν οἱ μάκαρες θεοὶ γιὰ τὸν υἱὸν σου,
νεκρὸν ἀκόμη, ὅτι πολὺ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι».

Στὰ λόγια τοῦτα ἐχάρηκεν ὁ γέρος καὶ ἀποκρίθη :
«Παιδί μου, ἰδοὺ πῶς ὠφελεῖ τὰ δῶρα ὅπου τοὺς πρέπουν 425

εἰς τοὺς θεοὺς νὰ δίδωμεν, ὥς ἔκανεν ὁ υἱός μου,
ποὺ στὴν ἐστίαν του ποτὲ δὲν τοὺς ἐλησμονοῦσε
καὶ ἰδοὺ τὸν ἐθυμήθησαν αὐτοὶ καὶ πεθαμένον

καὶ τώρα δέξου, ἂν μ' ἀγαπᾷς τ' ὁμορφο αὐτὸ ποτήρι·
σῶσε με, καὶ μὲ τῶν θεῶν τὸ χέρι ὁδήγησέ με 430
ἀπείρακτος εἰς τὴν σκηνὴν νὰ φθάσω τοῦ Ἀχιλλέως».

Σ' αὐτὸν ἀπάντησε ὁ θεός : «ὦ γέρε, ἐμὲ τὸν νέον
νὰ ξελογιάσης προσπαθεῖς· ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ πείσης
δῶρ' ἀπὸ σένα νὰ δεχθῶ κρυφὰ 'πὸ τὸν Πηλεΐδην.
Φόβον τοῦ ἔχει τρομερὸν καὶ σέβας ἡ καρδιά μου 435
καὶ ἂν λάβω δῶρ' ἀπόκρυφα φοβοῦμαι μήπως πάθω.
'Αλλὰ πιστός σου ὁδηγὸς στερεᾶς ἡ καὶ θαλάσσης
καὶ ὡς τ' Ἄργος τὸ ἐξακουστὸ θὰ γίνω ἂν εἶναι χρεῖα·
καὶ ἂν μ' ἔχης εἰς τὸ πλάγι σου μὴ φοβηθῇς κανέναν».

Εἶπε καὶ ἀνέβηκε ὁ θεὸς στ' ἁμάξι τοῦ Πριάμου 440
στὰ χέρια του καὶ μᾶστιγα καὶ χαλινούς ἐπῆρε,
καὶ εἰς τοὺς ἵππους ἔβαλεν ἀνδρεῖά καὶ στὰ μουλάρια.
Καὶ ὁπότεν εἰς τὸν χάντακα ἐφθάσαν καὶ στοὺς πύργους,
ἦβραν τοὺς νυκτοφύλακας, ποὺ ἐτοίμαζαν τὸν δεῖπνον 445
καὶ ὅλους τοὺς ἐβύθισεν στὸν ὕπνον ὁ Ἄργοφόνος,
τοὺς σύρτες ἔσπρωξ' ἄνοιξε τὰς πύλες καὶ τ' ἁμάξι
ἔμπασε μὲ τὸν Πρίαμον καὶ τὰ λαμπρά του δῶρα.
Κι εὐθὺς κατόπιν στὴν σκηνὴν ἐφθάσαν τοῦ Ἀχιλλέως
τὴν ὑψηλὴν ποὺ μ' ἔλατα σχισμένα οἱ Μυρμιδόνες 450
ἔφτιασαν τοῦ κυρίου των, κι ἐπάνω τὴν σκεπάσαν
μὲ χνουδωτὰ καλὰμια κομμέν' ἀπὸ λιβάδι·

αὐλὴν τριγύρω ἀπλόχωρην μὲ πάλους περιφράξαν
κι ἓνας λοστός ἐλάτινος ἀσφάλιζε τὴν θύραν,
καὶ τρεῖς χρειάζοντο Ἀχαιοὶ νὰ βάλουν εἰς τὴν θύραν 455
τὸ μέγα ἐκεῖνο μάνταλο καὶ τρεῖς νὰ τὸ σηκώσουν
καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐδύνονταν νὰ τὸ σηκώσῃ μόνος.

Καὶ τότε τ' ἄνοιξε ὁ θεὸς τοῦ γέρου νὰ περάσῃ
μὲ τὰ λαμπρά ποὺ ἔφερνε τοῦ Ἀχιλλέως δῶρα.
Κι ἔπειτα χάμου ἐπήδησεν ἀπὸ τ' ἁμάξι κι εἶπε :

«Ἀφθαρτος ἦλθα ἐγὼ θεός, ὦ γέρε, στὸ πλευρὸ σου,
ὁ Ἑρμῆς, τί μ' ἔστειλε ὁδηγὸν νὰ μ' ἔχης ὁ πατέρας.
'Αλλ' ἐγὼ τῶρ' ἀναχωρῶ, κι ἐμπρὸς στὸν Ἀχιλλέα 460
νὰ μὲ ἰδῇ δὲν ἔρχομαι, καὶ ἄπρεπο θὰ ᾔταν
τόσον ἀντίκρυ ἀθάνατοι νὰ σμίγουν τοὺς ἀνθρώπους·

ἀλλ' ἔμπα σὺ καὶ πρόσπεσε νὰ τὸν καθικετεύσης 465
 στὸν γέροντα πατέρα του, εἰς τὴν θεὰν μητέρα
 καὶ στὸ παιδί του, τὴν καρδιά στὰ βάθῃ νὰ τοῦ ἐγγίξης».

Εἶπεν ὁ Ἑρμῆς καὶ ἐπέταξε στὲς κορυφές τοῦ Ὀλύμπου
 καὶ ξεπεζεύει ὁ Πρίαμος καὶ ἀφήνει τὸν Ἰδαῖον 470
 αὐτοῦ στὸν τόπον νὰ φυλᾷ τὰ δυὸ ζεμέν' ἀμάξια.

Καὶ ἴσια ἐπῆγε στὴν σκηνὴν ποῦ ἔμενε ὁ Πηλεΐδης·
 τὸν ἤβρε αὐτοῦ καὶ ἀνάμερα οἱ σύντροφοι ἐκαθίζαν·
 μόνοι νὰ τὸν ὑπηρετοῦν στεκόνταν ὁ Αὐτομέδων
 μὲ τὸν γενναῖον Ἀλκιμον, ὅτ' εἶχε ἀποδειπνήσει 475
 καὶ ἦταν ἀκόμῃ ἀσήκωτον ἐμπρός του τὸ τραπέζι.

Ἐμπῆκε ὁ μέγας Πρίαμος χωρὶς νὰ τὸν νοήσῃ
 αὐτοῦ κανεῖς, καὶ ἄμ' ἔφθασε σιμὰ στὸν Ἀχιλλέα,
 τὰ γόνατα τοῦ ἀγκάλιασε καὶ τ' ἀνδροφόνῃ χερίᾳ
 ἐφίλησε, ποῦ τοῦ ὄσφαζαν τόσα λαμπρὰ παιδιὰ του.
 Καὶ ὡς ὅταν ἓνας πάνερμος, ποῦ φόνον ἔχει κάμει 480
 εἰς ξένον τόπον ἔρχεται, στὸ σπίτι ἀνδρὸς πλουσίου

θαυμάζουν ὅσοι τὸν ἰδοῦν, ὁμοίως ὅταν εἶδε
 ἐκεῖ τὸν θεῖον Πρίαμον ἐθαύμαζε ὁ Πηλεΐδης,
 θαύμαζαν καὶ ἐκοιτάζονταν καὶ οἱ ἄλλοι ὀλόγυρά του.
 Ἄρχισε τότε ὁ Πρίαμος νὰ τὸν παρακαλέσῃ : 485

«Θυμῆσου τὸν πατέρα σου, ἰσόθεε Πηλεΐδη,
 ὁποῦ καὶ αὐτόν, ὡσὰν ἐμὲ τὸ ἔρμο γῆρας ἤβρε.
 Ἴσως καὶ τὸν στενοχωροῦν οἱ γείτονες τριγύρω
 καὶ ἀπὸ τὸν ὀλεθρον κανεῖς δὲν εἶναι νὰ τὸν σώσῃ.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος χαίρεται καὶ ἀπὸ μακριὰ ν' ἀκούῃ 490
 οπου τοῦ ζῆς καὶ ὀλοκαιρὶς ἐλπίζει νὰ ἴθ' ἡ μέρα
 νὰ ἰδῇ τὸν ποθητόν του υἱὸν νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὰ ξένα·
 ἀλλ' ὁ βασιρόμοιρος ἐγώ, δὲν μόμεινε κανένα
 ἀπ' ὅσα τέκνα ἐγέννησα καὶ ἐδόξαζαν τὴν Τροίαν.

Εἶχα πενήντα ὅτ' ἔφθασαν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη. 495

Τὰ δεκαννιὰ γεννήθηκαν ὅλ' ἀπὸ μιὰ γαστέρα
 τὰ ἐπίλοιπ' ἀπὸ σπιτικὲς γυναῖκες, καὶ ἀπὸ τόσα
 μόσφαξ' ὁ Ἄρης πάμπολλα καὶ αὐτὸς ποῦ ἀκόμα μόνος
 τὴν πόλιν φύλαγε καὶ ἐμαῖς, τὸν φόνευσες προτῶρα,
 τὸν Ἑκτορα, μαχόμενον νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα. 500

Γι' αὐτὸν τώρα κατέβηκα στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 μὲ πλήθια λύτρα πόφερα γιὰ νὰ τὸν ἀποδώσης.
 Σέβου, ὦ γενναῖε, τοὺς θεοὺς, λυπήσου με, θυμήσου
 τὸν γέροντά σου· κι εἶμ' ἐγὼ ἑλεεινότερός του,
 πόπαθ' αὐτὸ ποὺ ἄλλος θνητὸς δὲν ἔχει πάθει ἀκόμη, 505
 τοῦ ἀνδρὸς ὁποῦ μ' ὀρφάνεψε τὸ χέρι νὰ φιλήσω».

Τὰ λόγια τοῦτα ὡς ἄκουσε, λαχτάρισε ὁ Ἀχιλλέας
 νὰ κλάψῃ τὸν πατέρα του καὶ πιάνοντας τὸ χέρι
 τοῦ γέροντος, τὸν ἄμπωσεν ἀγάλι ἀπὸ σιμά του.
 Καὶ οἱ δύο, μὲ τὸν πόνον του καθένας τους, ἐκλαῖαν. 510
 Ἐκεῖνος γιὰ τὸν Ἑκτορα στὰ πόδια τοῦ Ἀχιλλέως,
 τοῦτος γιὰ τὸν πατέρα του καὶ ἀκόμη γιὰ τὸν φίλον
 Πάτροκλον, καὶ ἀπ' τὰ κλάυματα τὰ δώματ' ἀντηχοῦσαν.
 Καὶ ἀφοῦ στὸ κλάμα εὐφράνθηκεν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης,
 ὀρθώθη ἀπ' ὅπου ἐκάθονταν καὶ σήκωσε ἀπ' τὸ χέρι 515
 τὸν γέροντα λυπούμενος τὴν ἄσπρην κεφαλὴν του,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ὁμίλησε : «ἦ δύστυχε, τωόντι
 πίκρες πολλὲς καὶ βάσανα ὑπέφερε ἡ καρδιά σου
 Πῶς μπόρεσες στῶν Ἀχαιῶν τὲς πρύμνες νὰ ἴλθῃς μόνος
 τὸν ἄνδρα ὁποῦ σοῦ ἐφόνευσε τόσα παιδιὰ γενναῖα 520
 νὰ ἰδῇς στὰ μάτια ; Σίδερον ἔχ' ἡ καρδιά σου, ὦ γέρε.
 Ἀλλ' ἔλα τώρα κάθισε, καί, ἂν καὶ λυπημένοι,
 τοὺς πόνους τῶρ' ἄς κλείσωμεν στὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μας·
 καὶ τίποτε δὲν ὠφελοῦν τὰ μαῦρα κλάυματά μας·
 ὅτι στοὺς ἄμοιρους θνητοὺς οἱ ἀθάνατοι δωρήσαν 525
 νὰ ζοῦν στὸν πόνον καὶ ἄλυτοι μόνον ἐκεῖνοι μένουν.
 "Οτι ἀπ' ὅσα δίδει ὁ Ζεὺς πιθάρια δυὸ σιμά του
 ἔχει, τὸ ἓνα τῶν κακῶν, τῶν ἀγαθῶν τὸ ἄλλο.
 Καὶ σ' ὅποιον δώσει ἀνάμικτα ὁ βροντητῆς Κρονίδης,
 ἐκεῖνος πότ' ἔχει κακές, πότε ἀγαθές ἡμέρες, 530
 καὶ σ' ὅποιον μόνον τὰ πικρά, τὸν κάμνει μαῦρον κι ἔρπον
 καὶ στ' ἅγιο πρόσωπο τῆς γῆς φρικτὴ τὸν σέρνει ἀνάγκη
 καὶ ἀτίμητος ἀπὸ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους παραδέρνει.
 Καὶ τοῦ Πηλέως οἱ θεοὶ λαμπρὰ χάρισαν δῶρα,
 πανευτυχὴς καὶ ὑπέρπλουτος νὰ γίνῃ στοὺς ἀνθρώπους, 535
 τῶν Μυρμιδόνων βασιλιάς καὶ τὸν καταξιῶσαν

θεάν νά λάβῃ ὁμόκλινην ἄν καὶ θνητὸς ἐκεῖνος.

Ἄλλὰ τοῦ ἐδῶσαν καὶ κακόν, στὸ σπῖτι του δὲν ἔχει

παιδιὰ νά γίνουν βασιλεῖς, παρ' ἐν' ἀγόρι μόνον

ὀλιγοήμερον, κι ἐγὼ νά τὸν γηροκομήσω

540

δὲν δύναμ' ἐπειδὴ μακρὰν ἀπ' τὴν γλυκιὰν πατρίδα

μένω στὴν Τροίαν, συμφορὰ σ' ἐσὲ καὶ στὰ παιδιὰ σου.

Καὶ σύ, ὦ γέρε, ἀκούομεν πανευτυχῆς πῶς ἦσουν

λέγουν πού ἀπ' ὅσους κατοικοῦν στοῦ Μάκαρος τὴν χώραν

στὴν Λέσβον, στὸν Ἑλλήσποντον κι ἐπάνω στὴν Φρυγίαν

545

γιά πλούτη καὶ λαμπρὰ παιδιὰ σὺ εἶχες τὰ πρωτεῖα.

Ἄλλ' ἀφοῦ τοῦτο τὸ κακὸν οἱ ἀθάνατοι σοῦ ἐφέραν,

ὀλόγυρα στὴν πόλιν σου μάχες καὶ φόνους ἔχεις.

Ὑπόφερε, ἄς μὴ τήκεται στὴν λύπην ἡ καρδιά σου.

τὸ πεθαμένο σου παιδί μὲ δάκρυα ν' ἀναστήσης

550

δὲν ἔμπορεῖς, καὶ ἀπ' τὸν καημὸν καὶ ἄλλο κακὸ μὴν πάθης».

Καὶ τότε ὁ θεὸς Πρίαμος ἀπάντησέ του κι εἶπε :

«Πῶς νά καθίσω διόθρεπτε, ἐνόσω εἰς τὲς σκηνές σου

ὁ Ἔκτωρ κείμεται ἄταφος· ἄ! τώρα λύσε μού τον

νά τὸν ἰδοῦν τὰ μάτια μου καὶ σὺ τὰ λύτρα λάβε

555

ὅπου σοῦ ἐφέραμε πολλὰ· νά τὰ χαρῆς νά φθάσης

εἰς τὴν πατρίδα σου, ὦ καλέ, πού τόσο μ' ἐλυπήθης

καὶ τὴν ζωὴν μοῦ ἐχάρισες, τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς νά βλέπω».

Μὲ ἄγριο βλέμμ' ἀπάντησε σ' ἐκεῖνον ὁ Πηλεΐδης :

«Μὴ μ' ἐρεθίζης, γέροντα, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ μου θέλω

560

νά λύσω ἐγὼ τὸν Ἔκτορα· μοῦ ἐμήνυσε καὶ ὁ Δίας

μὲ τὴν θεὰν μητέρα μου, τὴν κόρην τοῦ Νηρέως.

Καὶ ἀκόμη σέ, ὦ Πρίαμε, τὸ ἐνόησα, τὸ εἶδα,

κάποιος θεὸς σέ ὁδήγησε στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.

Πῶς θὰ ἐρχόνταν στὸν στρατὸν θνητός, κι ἂν νέος ἦταν,

565

ἀπὸ τοὺς φύλακες κρυφά, πῶς θὰ ἔμπορεῖσε μόνος

τῆς θύρας μου τὸ μάνταλο τὸ μέγα νά σηκώσῃ ;

Μὴ ὦ γέρε, τὴν κατὰπικρὴν ψυχὴν μοῦ ἐξαγριώνης

μήπως καὶ σένα, ἱκέτης μου, ὥς εἶσαι στὴν σκηνὴν μου,

δὲν λυπηθῶ καὶ παραβῶ τὴν προσταγὴν τοῦ Δία».

570

Εἶπε, φοβήθη ὁ γέροντας καὶ ὑπάκουσε τὸν λόγον

καὶ ὥσάν λεοντάρι ἀπ' τὴν σκηνὴν πετάχθηκε ὁ Πηλεΐδης,

ὁ Ἄλκιμος κατόπιν του καὶ ὁ ἥρως Αὐτομέδων
 ἀκολουθοῦσαν, σύντροφοι ποῦ ἐπροτιμοῦσε ἀπ' ὅλους
 ὕστερ' ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ποθητοῦ Πατρόκλου. 575
 Καὶ τὰ μουλάρια ξέζεψαν ἐκεῖνοι καὶ τοὺς ἵππους
 κι ἔμπασαν μέσα στὴν σκηνὴν τὸν κήρυκα τοῦ γέρου
 καὶ τὸν ἐκάθισαν ἐκεῖ καὶ ἀπ' τὸ λαμπρὸν ἀμάξι
 τ' ἄπειρα λύτρα ἐσήκωσαν τοῦ Ἑκτορος καὶ δύο
 χλαμύδες ἄφησαν ἐκεῖ κι ἓναν καλὸν χιτῶνα 580
 νὰ πάρῃ σπῆτι τὸν νεκρὸν μ' ἐκεῖνα σκεπασμένον.
 Κι εἶπε στὲς δοῦλες τὸν νεκρὸν νὰ λούσουν καὶ νὰ χρίσουν
 ἀνάμερα, μὴ ὁ Πρίαμος θωρώντας τὸ παιδί του
 μὲς στὴν καρδιά του τὴν ὀργὴν τοῦ πόνου δὲν κρατήσῃ
 καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἡ ψυχὴ ξαγριωθῇ καὶ ἀμέσως 585
 τὸν σφάξῃ παραβαίνοντας τὴν προσταγὴν τοῦ Δία.
 Καὶ ἀφοῦ τὸν λοῦσαν κι ἔχρισαν οἱ δοῦλες μὲ τὰ μύρα
 καὶ τὸν ἐνεκροστόλισαν, τὸν σήκωσε ὁ Πηλεΐδης
 ὁ ἴδιος καὶ τὸν ἄπλωσε στὸ νεκρικὸ κρεβάτι
 καὶ οἱ σύντροφοι τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ λαμπρὸν ἀμάξι. 590
 Τότ' εἶπε ἀναστενάζοντας : « Ἄκου, γλυκὲ μου φίλε,
 μὴ, Πάτροκλε, μοῦ χολωθῇς, αὐτοῦ στὸν Ἄδῃ ἂν μάθῃς
 ποῦ ἔλυσα τὸν Ἑκτορα τοῦ γέροντος πατρός του,
 ἐπειδὴ λύτρα ὄχι κακὰ μοῦ ἔδωσε καὶ ἀπ' ὅλα 595
 ὅ,τι σοῦ πρέπει ἀγαπητέ, θὰ σοῦ χαρίσω μέρος».
 Καὶ στὴν σκηνὴν ἐγύρισε ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης
 καὶ στὸ θρονί του ἐκάθισε πρὸς τὸν ἀντίκρυ τοῖχον
 κι ἔλεγε πρὸς τὸν Πρίαμον : « ὦ γέρε, ὡς ἐποθοῦσες
 ὁ υἱός σου τώρα ἐλύθηκε καὶ κείμεται στὴν κλίνην· 600
 καὶ τὸ πρῶτ' ἂν τὸν ἰδῇς, μαζί σου νὰ τὸν πάρῃς.
 Καὶ τώρα νὰ δειπνήσωμεν, ὦ γέρε, ἅς στοχασθοῦμε·
 ὅτι δὲν ἐλησμονήσῃς μήτε ἡ λαμπρὴ Νιόβη
 τροφὴν νὰ πάρ' ἡ δύστυχη σ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 ποῦ εἶδε δώδεκα παιδιὰ στὸ σπῆτι πεθαμένα 605
 ἔξι ἀνδρειωμέν' ἀγόρια τῆς καὶ ἔξι θυγατέρες·
 τ' ἀγόρια ὁ Φοῖβος φόνευσε μὲ τ' ἀργυρό του τόξο,
 τὰς κόρες πάλ' ἡ Ἀρτεμὶς ἀπὸ χολὴν ποῦ ἐπῆραν,
 ὅτι μὲ τὴν καλὴν Λητώ ἰσώνετο ἡ Νιόβη,

πὼς αὐτὴ γέννησε πολλὰ καὶ ἐκείνη δύο μόνον.

Καὶ ὅμως οἱ δύο τοὺς πολλοὺς ἀφάνισαν, καὶ ἐννέα 610

στὸ αἷμα ἡμέρες ἔμειναν, καὶ ἄνθρωπος νὰ τοὺς θάψῃ
δὲν ἦταν, ὅτι τοὺς λαοὺς ἐλίθωσεν ὁ Δίας.

Κι οἱ ἐπουράνιοι θεοὶ τοὺς δέκα τοὺς ἐθάψαν

ἀλλὰ στὰ δάκρυ' ἀπόκαμε καὶ ἐκείνη καὶ ἐνθυμήθη 615
τροφὴν νὰ πάρ' ἡ δύστυχη' καὶ τώρα στοῦ Σιπύλου

τὰ ἔρμα ἔρη τ' ἄγρια κεῖ ποὺ ἡσυχάζουν νύμφες
ἀπὸ χοροὺς ποὺ ἔστησαν στὲς ἄκρες τοῦ Ἀχελώου,
τὸν πόνον πόχει ἀπ' τοὺς θεοὺς καὶ πέτρα ὡς εἶναι τρέφει.

Καί, ὦ θεῖε γέρε, τὴν τροφήν καὶ ἐμεῖς ἄς θυμηθοῦμε.

Θὰ κλαίγῃς εἰς τὴν Ἰλιον τὸ ἀγαπητὸ παιδί σου 620
κατόπιν· ὅτι δάκρυα πολλὰ θὰ σοῦ γεννήσῃ».

Εἶπε, σηκώθη καὶ ἔσφαξεν ἀρνὶ λευκὸ σὰν χιόνι,

τὸ γδάραν τὸ συγύρισαν οἱ σύντροφοί του ὡς πρέπει,

μὲ τέχνην τὸ ἐλιάνισαν, τὸ πέρασαν στὲς σοῦβλες

καὶ ὁμορφα ἀφοῦ τό 'ψησαν ἀπ' τὴν φωτιά τὸ σύραν' 625

καὶ στὸ τραπέζι ἐμέραζε τὸν ἄρτον ὁ Αὐτομέδων,

μέσα στὰ ὠραῖα κάνιστρα, τὰ κρέατα ὁ Πηλεΐδης·

καὶ ἄπλωσαν ὅλοι στὰ καλὰ φαγιά ποὺ ἐμπρὸς τοὺς εἶχαν.

Καὶ ἀφοῦ ἐφάγαν καὶ ἔπιαν ὅσο ἤθελε ἡ ψυχὴ τοὺς,

ὁ Πρίαμος ἐθαύμαζεν ἐκεῖ τοῦ Ἀχιλλέα 630

τὴν πλάση καὶ τ' ἀνάστημα ποὺ ὡς ἄν θεοῦ φαντάζαν.

Καὶ τοῦ Πριάμου τὴν εἰδὴ τὴν ἀγαθὴν κοιτώντας

καὶ τὴν λαλιά του ἀκούοντας ἐθαύμαζε ὁ Πηλεΐδης.

Καὶ ἀφοῦ ν' ἀντικοιτάζωνται εὐφράνθησαν καὶ οἱ δύο

πρῶτος ὁ θεῖος Πρίαμος πρὸς τὸν Πηλεΐδην εἶπε : 635

«Βάλε με, ὦ θρέμμα τοῦ Διός, ἀμέσως νὰ πλαγιάσω

καὶ τὴν γλυκιὰν ἀνάπαυσιν εἶν' ὦρα νὰ χαροῦμε·

καὶ μάτι ἐγὼ δὲν ἔκλεισα, Πηλεΐδη, ἀπὸ τὴν ὦρα

ποὺ ἀπέθανε ἀπ' τὰ χέρια σου τὸ ἀγαπητὸ παιδί μου,

ἀλλὰ στενάζω πάντοτε, τὴν λύπην δὲν χορταίνω 640

ἡμέρα νύκτα στῆς αὐλῆς τὴν λάσπην κυλισμένος·

χαψιὰ ψωμί, ρουφιὰ κρασί δὲν εἶχα βάλ' εἰς τοῦτο

τὸ στόμα, ὥσπου μ' ἔκαμες μαζί σου νὰ δειπνήσω».

Καὶ στοὺς συντρόφους ὁ Ἀχιλλεὺς τότ' εἶπε καὶ στοὺς δούλους

κάτωθε ἀπὸ τὴν αἴθουσαν κρεβάτια νὰ τοὺς στρώσουν 645
 μὲ πορφυρὰ παπλώματα καὶ τάπητες ἐπάνω,
 καὶ μὲ χλαμύδες χνουδωτὲς νὰ σκεπασθοῦν μ' ἐκεῖνες.
 Καὶ οἱ δοῦλες ἀπ' τὸ μέγαρον ἐβγῆκαν μὲ λαμπάδες
 καὶ γρήγορα καὶ ὁμορφα τοὺς ἔστρωναν δυὸ κλίνες·
 καὶ ἀκρογελώντας ὁ Ἀχιλλεὺς τότε εἶπε τοῦ Πριάμου : 650
 «Ἐξω θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς, ἀγαπητέ μου γέρε,
 τῶν βουληφόρων Ἀχαιῶν μὴ κάποιος ξάφνου φθάσῃ
 ὡς συνηθοῦν νὰ ἔρχωνται γιὰ νὰ συμβουλευθοῦμε·
 καὶ ἂν κάποιος ἀπ' αὐτοὺς σὲ ἰδῇ, μέσα στὴν μαύρην νύκτα
 μὴ δώσῃ εὐθὺς τὴν εἰδήσιν στὸν ἀρχηγὸν Ἀτρεΐδην 655
 καὶ τοῦ νεκροῦ τὴν λύτρωσιν μὴ τύχῃ ν' ἀντισκόψῃ·
 εἰπέ μου τώρα φανερά, πόσες ἡμέρες θέλεις
 νὰ θάψῃς τὸν λαμπρὸν σου υἱόν, καὶ τόσες θὰ ἡσυχάζω
 ἀπὸ τὸν πόλεμον ἐγὼ καὶ θὰ κρατῶ τὰ πλήθη».

Καὶ ἀπάντησεν ὁ Πρίαμος : «Πηλείδῃ, ἀφοῦ τὸ στέργεις 660
 νὰ κάμ' ὡς πρέπει τὴν ταφὴν εἰς τὸν λαμπρὸν υἱόν μου,
 αὐτὴν τὴν χάριν κάμε μου· γνωρίζεις ὅπου οἱ Τρῶες
 κλειστοὶ ἔναι καὶ περίφοβοι στὴν πόλιν, καὶ θὰ φέρνουν
 πέρ' ἀπὸ δάσος μακρινὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τὰ ξύλα· 665
 ἐννέα ἡμέρες θέλομε στὸ σπῆτι νὰ τὸν κλαῖμε
 στὲς δέκα θὰ γινῇ ἡ ταφὴ καὶ νεκρικὸ τραπέζι·
 στὲς ἑνδεκα θὰ ὑψώσωμεν ἐπάνω του τὸν τάφον,
 στὲς δώδεκα ὁ πόλεμος θ' ἀρχίσῃ ἂν εἶναι ἀνάγκη».

Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀντεῖπε ὁ φτεροπόδης :
 «Θὰ γίνουιν, γέρε Πρίαμε, καὶ τοῦτα ὅπως τὰ λέγεις· 670
 τὸν πόλεμον, ὅσον καιρὸν ἠθέλησες θὰ παύσω».

Αὐτὰ 'πε καὶ τοῦ ἔπιασε τὴν δεξιὰν παλάμην
 ἀπ' τὸν ἄρμόν, ὅτ' ἤθελε νὰ μὴ φοβῇται ὁ γέρος.
 Καὶ ἔξω αὐτοῦ στὸν πρόδρομον ἐπλάγιασαν ἐκεῖνοι
 ὁ κήρυξ καὶ ὁ Πρίαμος, ἄνδρες καὶ οἱ δυὸ μὲ γνώση. 675
 Καὶ μες στὰ βάθρῃ τῆς σκηνῆς κοιμήθηκε ὁ Πηλείδης
 καὶ εἶχε καλὴν τοῦ ὁμόκλινην τὴν κόρην τοῦ Βρισεῶς.

Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι γλυκὰ στὸν ὕπνον βυθισμένοι
 ὁλονοκτὶς ἡσύχαζαν· ὁ ἀγαθοδότης μόνον
 Ἑρμῆς μάτι δὲν ἔκλειε, στὸν νοῦν του μεριμνώντας 680

δρόμον ν' ἀνοίξη ἀκίνδυνον τοῦ γέροντος Πριάμου,
χωρίς νὰ ἰδοῦν οἱ θυρωροί, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὲς πρύμνες·
στὴν κεφαλὴν του ἐστήθηκεν ἐπάνω καὶ τοῦ εἶπε :
«᾽Ω γέρε, πόσο ἀμέριμνα στὴν μέσῃ τῶν ἐχθρῶν σου
κοιμᾶσαι ἀφοῦ σ' ἐθάρρψε τὸ ἔλεος τοῦ Ἀχιλλέως. 685

Μ' ἄπειρα λύτρα ἐλύτρωσες τὸ ποθητὸ παιδί σου·
ἀλλὰ γιὰ σένα ζωντανὸν καὶ τρίδιπλα θὰ δίδαν
τὰ τέκνα ὅπου σοῦ ἔμειναν, ἐὰν ὁ Ἀγαμέμνων
καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι Ἀχαιοὶ πῶς εἶσ' ἐδῶ γνωρίσουν».

Φοβήθηκε κι ἐσήκωσεν ὁ γέρος τὸν Ἰδαῖον. 690
Κι εἷψ' ὁ Ἑρμῆς τὲς ἅμαξες κι ἐκεῖνος ὁδηγοῦσε
εἰς τὸν στρατὸν ἀνάμεσα, χωρὶς νὰ ἰδῇ κανέναν.

Καὶ ὅταν στὸν Ξάνθον ἔφθασαν, διογέννητο ποτάμι,
ὁ Ἑρμῆς ὀπίσω ἐγύρισε στὲς κορυφὲς τοῦ Ὀλύμπου,
καὶ ἡ χρυσόπεπλη Ἡὼς τὴν γῆν ἐφώτιζ' ὅλην, 695

κι ἐκεῖνοι μὲ τὸ λείψανο ποὺ ἐφέρονταν τὰ μουλάρια
μὲ δάκρυα, μὲ ξεφωνητὰ τραβοῦσαν πρὸς τὴν πόλιν
καὶ δὲν τοὺς νόησε κανεὶς παρὰ ἡ Κασσάνδρα μόνη,
ἡ κόρη ὅπου τῆς χρυσῆς ὁμοίαζε Ἀφροδίτης.

Εἶχε ἀνεβῇ στὴν Πέργαμον κι ἐκεῖθ' εἶδε στ' ἀμάξι. 700

τὸν ποθητὸν πατέρα της μαζί μὲ τὸν Ἰδαῖον,
καὶ ὡς εἶδε τὸν κειτάμενον στὸ νεκρικό του στρώμα
μὲς στ' ἄλλο ἀμάξι, ἔσκουζεν ἡ κόρη καὶ στὴν πόλιν
ἔβαλε τὸ ξεφωνητό : «᾽Ω Τρώισσες, ὦ Τρῶες,
κοιτᾶτ' ἐκεῖ τὸν Ἑκτορα ποὺ ἄλλοτε ἀπ' τὴν μάχην 705
νὰ σᾶς γυρίζῃ ζωντανὸς εὐφραίνετο ἡ καρδιά σας
ὅπου τὸν εἶχεν ὁ λαὸς χαρὰ κι ἐλπίδα μόνην».

Τότε ψυχὴ δὲν ἔμεινε στὴν πόλιν, μήτε ἄνδρας,
μήτε γυναῖκα ὅτι σφοδρὸς τοὺς συνεπῆρε ὁ πόνος·
καὶ τὸν νεκρὸν προϋπάντησαν ἐκεῖ σιμὰ στὴν πόλιν· 710
πρῶτῃ ἡ γυνὴ του ἐχύθηκε στ' ἀμάξι καὶ ἡ μητέρα
τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγκάλιαζαν, ἐκλαῖαν, ἐμαδιόνταν,
καὶ ὁ λαὸς ἀκίνητος ὁλόγυρα ἐθρηνόυσε.

Καὶ ὁ ἥλιος θὰ ἐβασίλευε καὶ ἀκόμη αὐτὸν θὰ κλαῖαν
τὸν πεθαμένον Ἑκτορα ἐκεῖ ἐμπρὸς στὲς πύλες, 715
ἂν ἀπ' τ' ἀμάξι ὁ γέροντας δὲν ἔλεγε στὰ πλήθη :

«Τόπον στὲς μοῦλες κάμετε· κατόπι ἀφοῦ στὸ σπίτι
 τὸν φέρω, ξεθυμαίνετε τὸν πόνον τῆς ψυχῆς σας».
 Καὶ ὡς εἶπ' ἐκεῖνοι ἐχώρισαν τ' ἀμάξι νὰ περάσῃ·
 καὶ ἀφοῦ στὰ ὥραϊα δῶματα τὸ λείψανο ἀνεβάσαν
 720
 στὴν κλίνην τὸν ἀπόθεσαν, κι ἐκάθισαν στὸ πλάγι
 τοὺς θρηνηδοὺς, τὸ θλιβερὸ τραγούδι ν' ἀρχινήσουν.
 Καὶ ἀντιφωνοῦσαν κλαίοντας στὸν θρῆνον οἱ γυναῖκες.
 Καὶ ἡ λευκοχέρ' ἀρχίνησε τὸν θρῆνον Ἀνδρομάχη
 στὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑκτορος, ἀπλώνοντας τὰ χέρια·
 725
 «Ἄνδρα μου, νέος πέθανες, κι ἐμέν' ἀφήνεις χήραν
 στὸ σπίτι μὲ τὸ τρυφερὸ παιδί πού ἐμεῖς οἱ δύο
 οἱ ἄμοιροι ἐγεννήσαμεν· καὶ δὲν θὰ μεγαλώσῃ
 διμένα, ὅτι γρήγορα τούτῃ θὰ πέσ' ἡ πόλις
 730
 τώρα πού ἐσὺ ἐχάθηκες, ὁ στύλος τῆς, ἡ ἀσπίδα,
 πού τὰ παιδιά τῆς ἔσωζες καὶ τὲς σεμνὲς μητέρες,
 πού γρήγορα στὰ πλοῖα τοὺς θεοὺς μᾶς ρίξουν ὅλες
 καὶ σὺ μαζί μου, τέκνον μου, θὰ εἶσαι νὰ δουλεύῃς
 735
 μὲ κόπον σ' ἔργα οὐτιδανὰ καταδυναστεμένους
 κάτω ἀπὸ κύριον σκληρόν, ἂν πρῶτα δὲν σὲ ρίξῃ
 ἀπὸ τοῦ πύργου τὴν κορφήν νὰ κακοθανάτισῃς
 κανεὶς ὅπου τοῦ φόνευσεν ὁ Ἑκτωρ τὸν πατέρα,
 τὸν ἀδελφὸν ἢ τὸ παιδί, διότι ἀπὸ τὸ χέρι
 ἐκείνου πληθὸς Ἀχαιῶν ἐδάγκασαν τὸ χῶμα.
 740
 "Ὅτι ὁ πατέρας σου ἀπαλὸς στὸν πόλεμον δὲν ἦταν·
 γιὰ τοῦτο σήμερα ὁ λαὸς ὀλόκληρος τὸν κλαίει,
 καὶ λύπη θὰ ᾿σαι ἀμίλητη, ὦ Ἑκτορ, στοὺς γονεῖς σου,
 μόν' ἄλλος εἶναι ὁ πόνος μου· στὴν κλίνην σου, ὦ γλυκέ μου,
 δὲν πέθανες, τὸ χέρι σου στὸ χέρι μου ν' ἀπλώσῃς,
 745
 καὶ κάποιον λόγον φρόνιμον νὰ βάλῃς στὴν καρδιά μου
 ἡμέρα νύκτα μὲς στὸν νοῦ νὰ τό 'χω καὶ νὰ κλαίω».

Καὶ μὲ τὸν θρῆνον πόκαμνε στενάζαν οἱ γυναῖκες
 καὶ ἀνάμεσόν τοὺς ἄρχισε κι ἡ Ἑκάβη νὰ θρηνήσῃ·
 «Ἑκτορ, ὦ τὸ ἀκριβότερο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά μου,
 καὶ ὅταν μοῦ ἐξοῦσες, οἱ θεοί, γλυκέ μου, σ' ἀγαποῦσαν
 750
 καὶ τώρα μὲς στὸν θάνατον ἀκόμη σὲ λυποῦνται.
 Τ' ἄλλα παιδιά μου, ὅσα 'πιανεν ὁ γρήγορος Πηλεΐδης

ἀπόπερ' ἀπ' τὴν θάλασσαν στὰ ξένα τὰ ἐπουλοῦσε
 στὴν Λῆμνον τὴν σκοταδερή, στὴν Σάμον καὶ στὴν Ἴμβρον·
 καὶ σὺ ἀφοῦ σ' ἐνέκρωσεν ἡ λόγχη του καὶ γύρω 755
 τοῦ φίλου ὅπου τοῦ ἐφόνευσες τὸν τάφον σ' ἔχει σύρει,
 καὶ ὅμως μὲ αὐτὸ δὲν ἔκαμε τὸν φίλον ν' ἀναζήση,
 ἐμπρὸς μου τώρα δροσερὸς καὶ ἀνέγγιχτος στὸ σπίτι
 κεῖτεσαι, ὡσὰν τὸν ἄνθρωπον ποὺ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐπῆρε
 ὁ Φοῖβος ὁ ἀργυρότοξος μὲ τ' ἄλυπά του βέλη». 760

Καὶ ἡ κλάψα της ἐσήκωσε γύρω ὀδυρμὸν καὶ θρήνους.
 Καὶ τρίτ' ἡ Ἑλένη ἄρχισε τὸν θρήνον της κι ἐκεῖνη :
 «ὦ Ἔκτορ μου, ὁ ἀκριβότερος τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀνδρός μου,
 κι εἶν' ἄνδρας μου ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος ποὺ ἐμένα 765
 ἐδῶ στὴν Τροίαν ἔφερε· νὰ 'χα πεθάνει πρῶτα.
 Χρόνοι ἐπεράσαν εἴκοσιν ἀφ' ὅτου ἐκεῖθεν ἦλθα
 καὶ ἄφησα τὴν πατρίδα μου· καὶ ἀπ' τὰ δικά σου χεῖλη
 λόγον ποτὲ δὲν ἄκουσα κακὸν νὰ μὲ πικράνη.
 Καὶ ἂν κάποιος ἀπ' τοὺς ἀδελφούς ἢ ἀπὸ τὲς ἀδελφές σου 770
 ἢ ἀπὸ τὲς συννυφάδες μου μὲ ἀπόπαιρνεν ἢ ἀκόμη
 ἢ πεθερά μου — ὁ πενθερὸς μὲ ἀγάπα ὡσὰν πατέρας—
 σὺ μόνος τὸν ἡμέρωνες μὲ λόγια μελωμένα
 μὲ τὴν ἀγαθοσύνην σου· γιὰ τοῦτο σένα κλαίω
 καὶ ἀντάμα ἐμὲ τὴν ἄμοιρην καὶ σχίζεται ἡ καρδιά μου.
 Ὅτι κανεὶς δὲν μόμεινε εἰς ὅλην τὴν Τρωάδα 775
 νὰ εἶναι φίλος τῆς καρδιάς καὶ μ' ἀποστρέφοντ' ὅλοι».

Καὶ ὡς ἔκλαιε τριγύρω της ἐστέναζαν τὰ πλήθη.
 Καὶ τότε ὁ γέρος Πρίαμος ἐπρόσταξε στὰ πλήθη :
 «Στὴν πόλιν, Τρῶες, φέρετε τὰ ξύλα, μὴ φοβεῖσθε 780
 καρτέρι ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς· μοῦ ἔταξε ὁ Πηλεΐδης
 ὅταν ἀπὸ τὲς πρύμνες του αὐτὸς μ' ἐπροβοδοῦσε,
 πρὶν φέξ' ἡ δωδεκάτη αὐγὴ νὰ μὴ μᾶς πολεμήσῃ».

Καὶ αὐτοὶ τὲς μοῦλες ἔξεψαν στ' ἀμάξια καὶ τοὺς ταύρους
 καὶ μὲ σπουδὴν συνάχθησαν ἐμπρὸς στὴν πόλιν ὅλοι 785
 κι ἐννιά ἡμέρες ἔφερναν ἀπὸ τὸ δάσος ξύλα·
 καὶ ἅμα ἡ δεκάτη ἐφάνη αὐγὴ τὸν κόσμον νὰ φωτίσῃ
 τότ' ἔβγαλαν τὸν Ἔκτορα καὶ κλαίοντας τὸν θέσαν
 εἰς τῆς πυρᾶς τὴν κορυφὴν, κατόπι τὴν ἀνάψαν.

Καὶ ἄμα ἡ ροδοδάκτυλη Ἡὼς στὸν κόσμον ἐφάνη,
 εἰς τὴν πυρὰν ὀλόγυρα τοῦ Ἑκτορος τοῦ ἀνδρείου 790
 ὅλος συνάχθηκε ὁ λαὸς καὶ ἄφθονο πρῶτα ἐχῦσαν
 κρασί μες στὴν πυρκαϊὰ καὶ τὴν ἐσβῆσαν ὅλην
 ὥς κεῖ ποῦ ἐβόσκησε ἡ φωτιά, καὶ οἱ αὐτάδελφοι καὶ οἱ φίλοι
 κατόπιν ὅλα ἐσύναξαν τὰ ἄσπρα κόκαλά του,
 καὶ ἔτρεχαν δάκρυα θερμὰ ἀπὸ τὰ μάγουλά τους. 795
 Καὶ μέσα εἰς χρυσὴν λάρνακα τὰ ἔθεσαν κατόπι
 με πορφυρὰ καὶ μαλακὰ σεντόνια τυλιγμένα·
 κατόπι τὰ ἐκατέβασαν μες στὸ βαθὺ κιβούρι
 καὶ ἐπάνω ἐστοίβασαν πυκνὰ λιθάρια καὶ μεγάλα
 καὶ ἀφοῦ τάφον ἐσήκωσαν με χώματα ἐκαθόνταν 800
 φύλακες ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς τὸ μνημεῖον νὰ φρουρήσουν.
 Καὶ ἀφοῦ τὸ μνημεῖον ἐτοίμασαν, συναθροισθῆκαν ὅλοι
 με τάξιν καὶ ἐκάθησαν στὸ θαυμαστὸ τραπέζι
 μέσα στὰ ὑψηλὰ δώματα τοῦ σεβαστοῦ Πριάμου.
 Αὐτὸς τοῦ ἀνδρείου Ἑκτορος ὁ ἐνταφιασμὸς ἐγένη.

Λ Ε Ξ Ι Λ Ο Γ Ι Ο

άγανός : άραιός, λεπτός.

άγκύλα, ή : έδω, ποιμενικό ραβδί, άγκλίτσα.

άκροστόλι, τό : τό ψηλότερό μέρος της πρύμνης.

άμπώθω : σπρώχνω, παρορμώ, παρακινώ.

ανάμερα, επίρρ. : σέ τόπο άπομακρυσμένο, χωριστά, άπόμερα.

άναμερίζω : μετακινούμαι, άπομακρύνομαι από τη θέση μου.

άνάσαμα, τό : άναπνοή, άνακούφιση.

άνάσκεπος : φανερός, άποκαλυπτικός.

άντάνεμος : έκείνος πού προφυλάσσει από τόν άνεμο.

άντικακώνω : άνταποδίδω, έκδικούμαι για κακή πράξη.

άντικέφαλο, τό : τό πίσω μέρος της κεφαλής, ή ίνιακή χώρα.

άντίστηθα : στηθος με στηθος.

άπανθίζω (τόν ύπνο) : κοιμούμαι βαθιά.

άραδικώς : με τη σειρά.

άρέγω : άρέσω, είμαι εύχάριστος.

άρμενά, τά : τά ξάρτια του πλοίου, κατάρτια, πανιά, σχοινιά κλπ.

άσβλωγτός : μανυρισμένος από τόν πολν καπνό, από τη φωτιά.

άσκομαχῶ : άναπνέω δύσκολα.

άσπαρμος : άτεκνος, χωρίς άπογόνους.

βαλτοσέλινο, τό : σέλινο πού φύτεται σέ βαλτώδεις τόπους.

βουινιά, ή : κόπρος των βοδιών ή άλλων ζώων.

γιάδεμα, τό : κεφαλόδεσμος, ύφασμα πού συγκρατεί τη γυναικεία κόμη.

γνέστρα, ή : γυναικα πού γνέθει με πληρωμή.

γόζω : κλαίω γοερά, γογγύζω.

γύρω (νά) : ίδιωμ. τύπος άορίστου ύποτακτ. του ρ. γυρίζω.

διάσκελο, τό : τὸ διάστημα ἀνάμεσα στὰ πόδια, τὸ ἄνοιγμα τῶν ποδιῶν· ὁ αὐχένος ἀνάμεσα σὲ δυὸ λόφους.

διδυμάρις, τά : οἱ δίδυμοι ἀδελφοί.

δίκουπος : μὲ δυὸ κουπιὰ· δίκουπο ποτήρι· ποτήρι μὲ δυὸ λαβές.

διλάβι, τό : τσιμπίδα.

ἐλαφομόσχι, τό : νεογνὸ τοῦ ἐλαφιοῦ, ἐλαφόπουλο.

ἐπκνωτιάζω : τοποθετῶ ἓνα ἀντικείμενο ἐπάνω σὲ ἄλλο.

ἐπίστομα, ἐπίρρ. : μὲ τὸ στόμα πρὸς τὸ ἔδαφος, μπρούμυτα, μὲ τὸ πρόσωπο συνεχῶς μπροστά.

ζειά, ἡ : εἶδος δημητριακῶν, χρήσιμο γιὰ τὴν τροφή τῶν ἀλόγων.

ζεύγλη, ἡ : τὸ καμπύλο μέρος τοῦ ζυγοῦ, ὅπου μπαίνει ὁ τράχηλος τοῦ ζώου.

ζνίχι, τό : σβέροκος, τράχηλος.

ζῶμα, τό : ζώνη πού φοροῦσαν οἱ ἀθλητὲς ἢ οἱ πολεμιστές.

ζώστρα, ἡ : ταινία, ζώνη.

ηῦρεμα, τό : εὕρημα, κρυμμένος θησαυρός.

θαρρῶ : ἐδῶ, στηρίζομαι, ἔχω θάρρος, ὑπολογίζω.

θεοκρούομαι : τρελαίνομαι, χάνω τὰ λογικά μου.

θρῆνος, ὁ : ἐδῶ (P 757), καταστροφή, συμφορά.

ισόμοιρος : ὁ ἴσος μὲ κάποιον ἄλλον· ισόμοιρα, ἐπίρρ. : σὲ ἴσα μερίδια.

καθούρι, τό : μεσαιων. λέξη : ραγδαία βροχή.

καλιακούδα, ἡ : τὸ πουλὶ κάργια.

καλόςκαρμος : ἐπίθ. πού χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ πλοῖα : κατασκευασμένος μὲ τέχνη.

καρδάρια, ἡ : κάδος, ξύλινο ἀγγεῖο πού ἀρμέγουν τὸ γάλα.

καρίνα, ἡ : τρόπιδα, τὸ κάτω μέρος τοῦ πλοίου.

κάρπιμος : καρποφόρος, εὐφορός.

κάρωμα, τό : βύθισμα σὲ νάρκη, ἀναισθησία.

κατάποδα : ἀμέσως ὑστερα ἀπὸ κάποιον, κοντὰ σὲ κάποιον.

καυκί, τό : πλατύστομο δοχεῖο, κύπελλο, ποτήρι ξύλινο.

κεφαλάρι, τό : ἐδῶ, τὸ κέντρο τοῦ τροχοῦ, ὅπου προσαρμόζεται ἡ ἄκρη τοῦ ἄξονα.

κεφαλόβρυσο, τό : πηγή μὲ ἀφθονο νερό.

κλειδοκόκαλο, τό : τὸ κόκαλο μεταξὺ τῆς ἄκρας τοῦ στέρνου καὶ τῆς ἄκρας τῆς ὁμοπλάτης.

κνισάρι, τό : ὁ ἀγρός, ἡ μυρωδιά ψημένου κρέατος· τὸ πάχος, τὸ λίπος μὲ τὸ ὁποῖο τύλιγαν τὸ κρέας γιὰ νὰ ψηθῇ.

κόκα, ἡ : ἐγκοπὴ στὸ στέλεχος τοῦ βέλους γιὰ νὰ προσαρμύζεται ἡ χορδὴ τοῦ τόξου.

κοντανπνιά, ἡ : γρήγορη, διακεκομμένη ἀναπνοή, λαχάνιασμα.

κοπή, ἡ : κοπάδι.

κουντῶ : παρακινῶ· ἐδῶ, προτρέπω σὲ συγκέντρωση.

κοχλάδι, τό : ὀσφρακδόεργο σὲ σχῆμα κοχλίας, βότσαλο.

κρανά, ἡ : εἶδος δένδρου.

κρούομαι : χτυπιέμαι, κατηγοροῦμαι, προσβάλλομαι.

κύμινδη, ἡ : εἶδος ἀρπακτικοῦ πτηνοῦ.

λαγγόνι, τό : τὸ μέρος τοῦ σώματος, μεταξὺ τῆς ὀσφύος καὶ τῶν πλευρῶν.

λατάρα, ἡ : τὸ μαλακὸ μέρος τοῦ σώματος, τὸ λαγγόνι.

λαρνάκι, τό : μικρὸ κιβώτιο, θήκη γιὰ τὴν ἐναπόθεση οἰκιακῶν σκευῶν.

λίνος, ὁ : ὥδῃ πού ἀναφέρεται στὸ Λίνο, μυθικὸ αἰιδό, γιὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Καλλιόπης.

λεβέτι, τό : ὑποκορ. τοῦ λέβης· καζάνι.

λεχάζω : ἀναπνέω δύσκολα, ἀσθμαίνω.

μαχνάδι, τό : λεπτὸ ἀραχνοῖφαντο κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, πέπλος.

μανίζω : ὀργίζομαι, θυμῶνω, ὀργῶ ἀκάθεκτος.

μάνιτς, ἡ : ὀργή, θυμός, πολεμικὸ μένος.

μαργώνω : παγώνω, κρυνώνω, μαραίνομαι.

μαστάρι, τό : μαστός· ἐδῶ (I 283) : εὐφορώτατος τόπος.

μεγαλόσβωλος : μὲ μεγάλους σβώλους· πλούσιο, γόνιμο ἔδαφος.

μεδούλι, τό : ὁ μυελὸς τῶν ὀστέων.

μέλεγος, ὁ : τὸ φυτὸ μελιά.

μελωμένος : γλυκὸς σὰν μέλι, μειλίχιος, ἀπαλός.

μετωριστικός : ἀστεῖος, πειρακτικός.

μέτωρο, τό : ἀστεῖο, χωρατό.

μολυβήθρα, ἡ : μολυβένια μικρὴ σφαῖρα, πού δένεται στὸ ἀγκίστρι, λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ δόλωμα.

μονιά, ἡ : φωλιά, κρυφώνας.

μονόβολα : ἀμέσως, μεμιάς· μονόβολος : μονόξυλος, μονοκόμματος.

μονόφορα, ἐπίρρ. : μιὰ καὶ καλὴ, μὲ τὸ πρῶτο, ἀμέσως.

μουλῶνω : ζαρώνω, σκίβω.

μυρίκι, τὸ καὶ μυρικιά, ἡ : εἶδος θάμνον ποὺ φύεται σὲ ἐλώδεις τόπους καὶ κοντὰ στὴ θάλασσα.

νειάμα, τὸ καὶ νέαμα, τό : ἀγρὸς ὀργωμένος ἢ γιὰ ὄργωμα.

νεροπόντι, τό : νεροποντή, ραγδαία θυελλώδης βροχή.

νεροφίδα, ἡ : εἶδος ὑδρόβιου φιδιοῦ.

νεφραμιά, ἡ : ἐκλεκτὸ μέρος ἀπὸ σφακτό, τὸ τμήμα γύρω ἀπ' τὰ νεφρά.

νεφρωμένος : εὐρωστος, δυνατός, γερός.

νότια, ἡ : ὑγρασία.

ξακρίζω : φθάνω στὴν ἄκρη, χτυπῶ στὴν ἄκρη.

ξανάσαμα : ἀνάπαυση, ἀνακούφιση, διακοπή.

ξαχαθυμῶ : εὐχαριστιέμαι, ἱκανοποιῶ τὴν ἐπιθυμία μου.

ξάρτια, τά : τὰ κατάρτια, τὰ πανιά καὶ τὰ σχοινιά τοῦ πλοίου.

ξετερμονίζω : ἀρπάζω, ἀφαιρῶ, περιορίζω.

ξεφτέρι, τό : ταχυνήγιο πουλί, γεράκι.

ξύφασμα, τό : τὸ τέλος, ἡ ἀποπεράτωση ἐνὸς ἔργου.

ὀλόβολος : ὀλόκληρος, μονοκόμματος.

ὀλοῦ : παντοῦ.

πάλος, ὁ : πάσσαλος, παλόνκι.

παπάς, ὁ : ἰδιωμ. τύπος, μπαμπάς, πατέρας.

παπούλι, τό : μικρὸς πάσσαλος προσαρμοσμένος στὸν ζυγό.

παράζυγα, τά : τὰ χαλινάρια καὶ τὰ ἄλλα λουριά ποὺ δένονται στὸ κεφάλι τοῦ ἀλόγου.

παράσειρος (ἵππος) : δεμένος πολὺ κοντὰ στὴν ἄμαξα στὰ πλάγια τοῦ κανονικοῦ ζεύγους.

πάρδος, ὁ : πάρδαλις.

πατόκορφα, ἐπίρρ.: ἀπὸ τὴν κορυφή μέχρι τὸν πάτο, ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια.

πεδικλώνω : παρεμβάλλω ἐμπόδια, μεπερδεύω τὰ πόδια τοῦ ἀντιπάλου.

πεντόσουβλα, τά : μαγειρικό ἐργαλεῖο μὲ πέντε σουβλές γιὰ τὸ ψήσιμο τοῦ κρέατος.

πεσημένος : πεσμένος.

πηλιακός : ἀπὸ τὸ ὄρος Πήλιο.

πιστικός : μισθωτὸς βοσκός.

πλουμίδι, τό : κεντητὸ κόσμημα, στολίδι.

ποδίζω : σταματῶ, ὑποχωρῶ.

πολύσαρκος : μὲ πολλοὺς σκαρμούς, ἐπομένως μὲ πολλὰ κονπιά.

πρόμοιρα, ἐπίρρ.: πρὶν ἀπὸ τὸ χρόνο ποὺ ἔχει ὀρίσει ἡ μοῖρα, πρόωρα.

προσφέρνω : ίδιωμ. χρήση τοῦ ρήμ. με τὴ σημασία τοῦ μοιάζω.
 πύξινος : ἀπὸ ξύλο πυξιάς.

ρέπια, τά : ἐρείπια.

ρίζομέρι, τό : τὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς, ἡ «βουβωνικὴ χώρα».

ροβολῶ : ἐφορμῶ, κατεβαίνω ἀπὸ ὕψωμα πρὸς τὰ χαμηλά, κατακυλῶ.

ροσιά, ἡ : σταγόνα.

ρούφουλας, ὁ : τυφώνας, ἀνεμοστρόβιλος, βίαιος ἀνεμος.

σέπω : σαπίζω.

σιάδι, τό : ὁμάλῳ ἔδαφος, πεδιάδα.

σκαρφίζω : καρφώνω.

σκουτάρι, τό : μικρὴ ἀσπίδα.

σπαρνῶ : σπαρταρῶ, τινάζομαι.

σπεδίζω : δένω, δεσμεύω.

σπουδάζω : ἐδῶ, σπεύδω, τρέχω.

σταλίκι, τό : πάσσαλος, ξύλινος κοντός.

στάφνη, ἡ : ἀρχ. στάθμη· ὄργανο μετὰ τὸ ὁποῖο σημειώνεται στὸ ξύλο ἡ εὐθεία γραμμή, στὴν ὁποία θὰ κοπῇ ἡ θὰ πελεκηθῇ.

στενεύω : ἐδῶ, πλησιάζω κάποιον καὶ ἐμποδίζω τὴς κινήσεις του, ταλαιπωρῶ.

στέργω : ἀποφασίζω, δέχομαι.

στιά, ἡ : ἐστία.

στροφίδι, τό : εἶδος κοσμητικῆς ταινίας.

συγκλίνω : πλαγιάζω μετὰ ἄλλον, ὑπακούω, συναινῶ, συμφωνῶ.

σύλλακκα, τά : φαράγγια καὶ χαράδρες.

σύλλογγα : βουνὰ μετὰ πολλὰ φαράγγια.

σφόνδυλας : μέρος τῆς σπονδυλικῆς στήλης· ῥάχη· τράχηλος.

σχίζα, ἡ : μικρὸ κομμάτι σχισμένου ξύλου, πελεκούδι· εἶδος θαμνοειδοῦς φυτοῦ.

τέρμινο, τό : σύνορο, ὄριο, σημάδι.

τερμονολογῶ : καθορίζω τοὺς τέρμονες, τὰ ὁρίσματα τοῦ ἀγροῦ.

τεταρτιάζω : κόβω, μοιράζω σὲ τέσσερα μέρη.

τόμαρο, τό : δέρμα βοδιοῦ.

ρεκλίζω : κλονίζομαι κατὰ τὸ βάδισμα, παραπατῶ.

τριόργητος : ὀργανισμένος τρεῖς φορές.

φανούσιμος : πολὺ γνωστός, εὐδιάκριτος, ὁμορφος.

φασκιώνω : τυλίγω γύρω - γύρω μετὰ ἐπίδεσμο, μετὰ ταινία.

φλόκος, ὁ : ἐδῶ· σφενδόνη.

φράξος, ὁ : εἶδος δρυός, μελιά· φράξινος : ὁ κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλο τοῦ φυτοῦ φράξου, τῆς μελιάς.

φτελιάς, ὁ : μεγάλο μακρόβιο δέντρο.

φτενός : ἀδύνατος, λεπτός.

φυσούνι, τό : φυσερό, ἐργαλεῖο τοῦ σιδηρογυροῦ.

χαρχμέρι, τό : αὐγή, ὥρα πού χαράζει ἡ μέρα.

χαρώνω : εὐχαριστῶ, δίνω χαρά.

χαψιά, ἡ : μπουκιά, μασημένη τροφή, τὴν ὁποία δίνουν τὰ πτηνὰ στοὺς νεοσσούς.

χιονοβολή, ἡ : πτώση ἄφθονου χιονιοῦ.

ψαρόνι, τό : εἶδος πουλιοῦ, μαυροπούλι.

ΕΚΔΟΣΗ Ε. ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΚΔΟΣΗ Ε. ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΚΔΟΣΗ Ε. ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

024000029853

ΕΚΔΟΣΙΣ Ε', 1976 (V) - ΑΝΤΙΤΥΠΑ 129.000 - ΣΥΜΒΑΣΙΣ 2731/4-5-1976

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ : ΔΙΟΝ. ΤΟΥΜΑΖΑΤΟΣ Πεταλᾶ 19 Ν. Χαλκηδόν
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ : ΙΩΑΝ. ΚΑΜΠΑΝΑΣ Α.Ε. Φιλαδελφείας 4 Ἀθήναι

